

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL DESÁTÝ

PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ Z ROKU 1925
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ
BIETIGHEIM – WÜRTEMBERG

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ – TISÍC VÝTISKŮ

07 – 1998

PŘIPRAVUJE KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA * BRNO

© TRIGON 1998
© PŘEKLAD: KRUH PŘÁTEL
NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA
ISBN 80 – 86159 – 07 – 8

- * VYDAVATEL, PŘÁTELÉ A CTITELÉ NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA DĚKIJÍ PANU ING. FRIEDRICHU ZLUHANOVÍ, ŘEDITELI NAKLADATELSTVÍ LORBER VERLAG V BIETIGHEIMU ZA VEŠKEROU POMOC PŘI ŘIPRAVĚ A VYDÁNÍ TOHOTO DILA.
- * VDĚČÍ OBĚTAVÉMU A VE VÍŘE A LÁSCE PÁNU JEŽÍŠI ODDANÉMU PŘEKŁADATELI A BRATRU PROF. ING. VINCENCI KROUŽILOVI ZA NEZIŠTNÉ POSKYTNUTÍ JIM PŘELOŽENÝCH LORBEROVÝCH SPISŮ Z JAZYKA NĚMECKÉHO DO JAZYKA ČESKÉHO.
- * TAKÉ DĚKIJÍ VŠEM ZA NEZIŠTNOU SPOLUPRÁCI NA KOREKCÍCH PŘEKŁADU V ČELE S BRATREM JUDR. MIROSLAVEM ŠTEFÁNKEM, JAKOŽ I VŠEM TĚM, KTEŘÍ OPISOVALI VŠECHNY DO ČEŠTINY PŘELOŽENÉ LORBEROVY SPISY.
- * KONEČNÝ ČISTOPIS, GRAFICKÁ ÚPRAVA A OBÁLKA TOHOTO POPRVÉ KNIŽNĚVYDÁVANÉHO DESÁTÉHO DÍLU VELKÉHO EVANGELIA JANOVA ING. ARCH. ZDENĚK KŘIŽ.

PÁN V KRAJINĚ CAESAREJE FILIPPI (POKRAČOVÁNÍ)

1. NÁVRH ŘÍMANŮV NA NEJRYCHLEJŠÍ ROZŠÍŘENÍ NAUKY PÁNĚ .

1) Poté jsme se odebrali opět do přírody a to na břeh, kde jsme byli již časně zrána.

2) Když jsme tu nějakou dobu beze slova strávili, přistoupil ke Mně Říman a pravil: „Ty jediný a jedině opravdový Pane a Mistře, Jenž jsi pln nejčistší lásky, moudrosti a božské síly, nyní mě napadla zvláštní myšlenka. Pro lidi na této Zemi nemůže zajisté být nic blaživějšího, šťastnějšího a tedy také žádoucnějšího, nežli aby byla Tvá nauka s její živoucí nejvyšší divuplnou silou mezi nimi co možno v krátké době rozšířena; a podle mého mínění nešlo by to zrovna tak těžko!

3) Hle, Ty jsi všemohoucí; stačí Ti jediná, všemohoucností Tvé vůle naplněná myšlenka a na celé Zemi nebude již ani jediného pohanského chrámu a ani jediné modly! Budou-li tyto hlavní opory staré, temné a neblahé pověry s cesty odklizeny a to bleskurychle v téže době na všech místech Země, pak se tím lidé jistě poděsí a brzy poté začnou přemýšlet, jak a proč se to stalo a co to má znamenat.

4) Potom nechť ti mnozí, kteří mají náležitou a opravdovou známost o Tobě a o Tvém Království, předstoupí před částečně zastrašené a částečně žasnoucí a po příčině tohoto zjevu se tázající lidi a začnou je ve jménu Tvém učit a najdou-li někde nemocné, také je uzdravovat, jako uzdravili Tvoji již vyslaní učedníci v Joppe tamní nemocné - a já myslím, že by takovýmto mimořádným způsobem byla Tvá nauka co nejdříve a co nejjistěji všemi lidmi přijata! Lidé to dokázat nemohou, protože nemají na to prostředky; Ty však prostředky máš, kterými by se toto největší dílo rychle uskutečnilo. Copak by to nebylo možné, či bylo by to v rozporu s Tvou moudrostí a s Tvým řádem?“

5) Pravil jsem **JÁ**; „Ano, příteli, kdybych byl jen pouhý člověk a myslel a soudil podle tvého způsobu, pak by byla taková věc již přijatelná; ale Já, jako věčný Mistr veškerého jsoucna a života, vidím a posuzuji tuto věc zcela jinak nežli ty a nemohu tedy přistoupit na tvou radu.

6) Kdybych zničil najednou všechny modly i s chrámy, které jim vystavěli lidé, pak bych musel napřed úplně smést s povrchu zemského jejich kněze; kněží jsou však také lidé nadaní svobodnou vůlí a určení, aby se sami rozvíjeli a založili v sobě život duchovní a mezi modlářskými knězi je jistě také mnoho těch, kteří již dlouho u sebe skrytě pátrají po pravdě záhrobního života duše a proto by nebylo moudré zničit je proto, že jsou to modlářští kněží.

7) Kdyby však byly všechny ty chrámy s modlami najednou zničeny a kněží by zůstali, pak by kněží označili lidu tento zjev za hněv bohů a vzápětí by nutili lid všemi po ruce jim jsoucími prostředky k nesmírným a také ukrutným obětem. Kněží beztoho na mnohých místech - stávali se lid vlašný - dělají to, že zničí za noci ten či onen chrám a pak hlasitě oznamují v lidu hněv a pomstu uraženého boha, načež se pak lid stává ještě zatemnělejší, pověřivější a k obrácení nepřístupnější.

8) Mimoto divy a všeliká znamení nejsou vhodným a pravým prostředkem k obrácení, zejména pro lid ještě příliš málo v duchu probudilý. Zajmou sice rychle a snadno člověka a neodolatelnou mocí ho přimějí k tomu, aby nepochybně věřil tomu, co se mu k víře předkládá; v této době jsou však - jako také byli v dobách dřívějších a povždy také budou v budoucnu - mezi knězi všelijací mágové, kteří konají všeliké falešné zázraky a znamení. Kde však má lid poznání a jasný úsudek, aby rozeznal zázraky falešné od pravých a pravdivých?

9) Kdybych ti udělal schopnost konat mezi pohany pravá a opravdová znamení, ale pohanští kněží by konali, podobně jako dřívější Esejci naproti tobě také zcela podobná falešná znamení, jak potom slepému lidu dokážeš, že jedině tvá znamení jsou pravá?“

10) Pravil **Říman**: „Ano, ano, Pane a Mistře, Ty máš ve všem pravdu; jedině světlá pravda to je, skrze niž budou moci časem lidé dospět k opravdové vnitřní životní svobodě!

11) Před námi, slepými pohany, je k úplnému důkazu Tvé božskosti jistě nutné konat taková znamení a zázraky, které - pokud jsme obeznámeni se starým oborem mágů - není s to žádný člověk vykonat a Tobě tedy také náleží, abys vedle Své nauky, která je sama o sobě tím největším zázrakem, konal také znamení a zázraky, abychom tím jasněji poznali, že Tvá slova nejsou slova lidská, nýbrž slova Boží; ale budou-li jednou Tvoji učedníci hlásat Tvou svatou nauku ostatním lidem a učit již tak, jako jsi ji učil Svě učedníky Ty, bude také jako nejčistší a nejživotnější pravda z nebes přijímána, poznávána a jednáním zachovávána a sama bude

konat největší znamení a zázrak tím, že lidé podle ní věrně jednající dosáhnou v sobě toho, co slibuje. Ale bude to ovšem dlouho trvat, nežli se dostane tato svatá nauka nezfalšovaná ke všem lidem Země! Ale Ty jsi Pán a nejlépe víš, kde, jak a kdy bude nějaký národ zralý pro tvou nauku.“

12) Privil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, je tomu tak a nyní jsi soudil správněji nežli dříve se svým okamžitým zničením všech bůžků a jejich chrámů!“

2. NEDOSTATKY ZÁKONITÉHO ŠÍŘENÍ KRÁLOVSTVÍ BOŽÍHO.

1) (**Pán**): „Vložíš-li do země semeno, potřebuje zajisté také nějakou dobu, nežli začne klíčit a stane se ponenáhlu úplně zralým plodem. Je to pro rolníka ovšem věcí trpělivosti, musí-li od doby výsevu až do doby žní, tedy téměř půl roku čekat; bylo by mu jistě také milejší, kdyby dnes zasel a zítra již mohl sklízet! A hle, jako jsou u Boha všechny věci možné, tak by bylo u Boha snadno možné provést také to; ale přitom by to dopadalo s duchovním zušlechťováním člověka mnohem hůře nežli takto! Tu by ziskuchtivý člověk neustále zaséval a sklízel; lenivý by pak zabředl do stále větší lenivosti, což lze samo sebou snadno poznat a pochopit. Proto je řád, jaký je ve všem ustanoven na této Zemi Bohem vůči člověku již beztoho ten nejlepší a pro jeho duchovní vývoj nejúčelnější.“

2) Co musí čas od času vznikat rychle, to od prvního údobí vzniku až k údobí úplného a účinného stavu věci nepotřebuje věru doby půl roku, například vítr, blesk, déšť a ještě jiné podobné zjevy, které, jsou-li nutné, musí tu také podle vůle Boží být ihned; ale jiné věci, jimiž se musí lidé zaměstnávat, mají podobně jako člověk svůj čas a tak také šíření Mé nauky, kterou výhradně jedině Já přináším a dávám lidem do tohoto světa v této době a rovněž tak bude i v budoucnu.“

3) Privil poté **Říman**: „Ó, Pane a Mistře, nyní zcela jasně poznávám, že vše na této Zemi musí již pro lidi náležitě a správně být a trvat tak, jak to je a trvá; ale uvážím-li, že jen vírou v Tebe a jednáním podle Tvé nauky, lze dosáhnout opravdového věčného života duše a že tedy miliardy lidí, kteří neuslyší o Tobě a Tvé nauce ještě velmi dlouhou dobu nic, utrpí jistě škodu na svých duších, pak je mi proto v srdci úzko a proto jedině z tohoto důvodu jsem si přál co možno urychleného rozšíření Tvé nauky!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Takovéto přání o sobě dělá tvému srdci náležitou a opravdovou čest a Mému srdci opravdovou radost! Je zajisté úplná pravda, že jedině Já jsem dveřmi do věčného života duše každého člověka; kdo věří ve Mne a žije a jedná podle Mé nauky, ten obdrží život věčný.“

5) Ty však jsi včera viděl na hoře duše svého otce a několika svých známých a dokonce jsi s nimi mluvil a viděl jsi také nevázané počínání velmi mnohých na onom světě. Pravím tobě, že i jim ukážou Moji nesčetně mnozí andělé evangelium. Ti, kdo je poslechnou; přijmou a zařídí se podle něho, dosáhnou také blaženosti, leč ne tak snadno a tak brzy jako na této Zemi, na níž se musí člověk, i když také krátkou dobu - ve vši možné trpělivosti, sebezapírání, klidné mysli a v pokoře probíjet mnohými a často velmi těžkými boji se světem, se svým tělem a ještě s velmi mnohými jinými věcmi.

6) Proto se příliš neboj o nikoho ve velkém záhrobí; neboť Boží láska a moudrost a velké slitování vládne všude, také ve velkém záhrobí. Ti, kdož se jich chopí, podřídí se jim a zařídí se podle nich, nebudou ztraceni; u těch však, kteří to neučiní ani zde, ani na onom světě, platí výrok, podle něhož se neděje bezprávi tomu, kdo zlo, které mu škodí, chce sám. - Jsi, příteli, spokojen s tímto Mým zcela jasným vysvětlením?“

7) Privil **Říman**: „Ano, Pane a Mistře, s tímto vysvětlením jsem nyní úplně spokojen; neboť vyhovuje všem požadavkům rozumné lidské mysli a je pro naše duše naplněno opravdovou útěchou; proto Tobě platí všechna naše láska, úcta a velebení nyní i po věky věků!“

8) S tím také byl náš Říman úplně spokojen a kladl Mi poté již málo takových otázek.

3. UZDRAVENÝ ŘÍMSKÝ SOUDCE OBRACÍ SVÉ PŘÁTELE.

1) Poté k nám přišel Markův sluha, aby vyřídil tomuto Římanu vzkaz od několika jeho lázeňských přátel, kteří se začali ve velkém lázeňském a léčebném ústavu na něho dotazovat, neboť zůstal podle jejich mínění jako ještě neuzdravený příliš dlouho mimo lázeňský ústav.

2) Poté se Mne tázal Říman co má nyní dělat; neboť Mne nechtěl u ostatních hostí rozhlašovat.

3) **JÁ** jsem mu však pravil: „S tvými přáteli a známými můžeš již, ovšem důvěrně, o Mně, jakož i o tom, jak jsi se tělesně uzdravil, promluvit.“

4) Uvěří-li, bude také jim lépe; jestliže však neuvěří úplně, pak jim také lépe nebude. Budou-li si však žádat vidět Mne Samého a mluvit se Mnou, pak se postav náležitě proti tomu, při čemž tě bude Markův sluha jistě podporovat! Budou-li si Mne však přesto vše ještě žádat, nechte je vyjít ven; avšak před Židy, farizeji a jinými knězi nemluv o Mně nic!

5) A tak se nyní již můžeš odebrat se sluhou do ústavu, aby se tvá delší nepřítomnost nestala hostům příliš nápadná.“

6) Po těchto Mých slovech Říman vstal a šel provázen sluhou do ústavu.

7) Když tam přišel, tu ho ihned spatřili jeho přátelé a známí, spěchali k němu a zahrnuli ho tisícerými otázkami.

8) A (**uzdravený Říman**) pravil: „Dopřejte mi přece čas a napřed si mě trochu pozorněji povšimněte a řekněte mi pak, jakým mne shledáváte!“

9) Nato se všichni na něho pozorně podívali a **jeden Říman**, také z Tyru, pravil: „Ale u Dia, ty se zdáš být zdravý jako buk! Jak jsi se tedy venku tak docela uzdravil, když se podle tvého včerejšího zdravotního stavu nedalo nikterak očekávat tak brzké a dokonalé uzdravení?“

10) Našel jsi snad v domě Markově nějakého lepšího lékaře, nežli jsou známí tři ústavní lékaři, anebo ještě snad nějaký tajně udržovaný nový léčivý pramen? Vypravuj nám to obšírně, abychom také my vyšli a mohli dojít uzdravení jako ty!“

11) Poté jim Říman vyprávěl vše, co byl slyšel, viděl a zažil.

12) Když to však jeho přátelé všechno vyslechli, pokrčili rameny. A **jeden** z nich pravil: „Příteli, to jsou věci, kterým lze téměř ještě tíže uvěřit nežli věcem našeho báječného božstva!“

13) Slyšel jsem z úst hodnověrných svědků již také leccos o zvláštním působení a jednání tvého nového Boha, který je však přece tak jako my všichni zrozen z ženy s tělem a krví a země právě tak dobře jako my všichni; ale nemohl jsem se ubránit, abych nenalezl své staré přesvědčení, které jsem nabyl z knih o všech těchto mnohých a slavných lidech, také znovu opět potvrzené na tomto tvém bohočlověku.

14) Zbožšťování velkých a v tom neb onom oboru proslulých lidí je již tak prastarou věcí, že její původ nelze již určit a mezi námi se stalo již odedávna příslovím, že bez božského nadchnutí není veleslavného muže. A tak je tomu nyní jistě také s tvým novým bohem, který je prý Galilejec.

15) Je to člověk rozhodně vzácných talentů a schopností, které vycvičil v nějaké staroslavné škole a nyní dovede báječné a nám laikům zřejmě zázračné věci, za což mu také náleží všechna čest; že se však před námi lidmi představuje jako prastaří mudrcové také jako bůh, to je marnivost, která se věru nebude nikdy úplně líbit přirozeně rozumně vzdělaným lidem. Chtěl bych se dát velmi rád od něho uzdravit a také bych ho za to podle jeho přání odměnil; ale že bych ho měl za toto uzdravení hned přijmout a uctívat jako jednoho jedině pravého Boha, na to nemohu, příteli, přes jeho skutečně nejčistší nauku přistoupit!

16) Kdo může jako jisté pravdě uvěřit tomu, co jsi nám zde o něm vyprávěl, dobrá, ať tomu věří a v této své víře pokud možno šťastně žije a umírá; já však budu těžko kdy s ním sdílet takové štěstí!“

17) Pravil **římský soudce**: „Vy jste přece všichni tak jako já probudili mužové s mnohými zkušenostmi a proto byste mohli být pro Pravdu všech pravd již přístupnější nežli právě jste?!“

18) Všude věří lidé v jednu nebo také v několik bohobytostí; ale nikdo nemůže v nejúplněji pravdě říci a tvrdit, že by kdy viděl takovou Bohobytost působit mezi lidmi a že by o ní nabyl takové vlastní neklamné zkušenosti, jaké jsem zde nabyl já.

19) Nemůžete-li mě však nyní uvěřit, že člověk, kterého poslouchají všechny síly a živly a kterému jsou zázračně k službám geniové nebes, jest a musí být nepochybně Bůh, pak teprve teď náležitě chápu, jak těžko přijmou lidé této Země Jeho čistě božskou nauku.

20. Cožpak jste kdy viděli nějakého ještě pravdivějšího Boha, abyste mohli nyní posoudit, zda je či není opravdovým Bohem Ten, o Němž jsem vám dopodrobna vyprávěl, co vše mluví a koná?! Krátce a dobře, věřte si nyní čemu chcete, - já však zůstanu po celý svůj život při své víře a zato obdržím věčný život své duše jistě tím pravdivěji, ježto jej nyní v sobě co nejživěji cítím a budoucně jej budu ještě jasněji cítit.

21) Kdo má a může být spíše pravým Bohem: nějaký vybásněný bůh, jakých máme žel nesčetně mnoho, kteří jsou však všichni mrtví a z nichž nepřešel ještě nikdy od žádného na nás lidi nějaký zázračný účinek, anebo nějaký nejvyšší živý Člověk, před jehož nejvyšším všemohoucím slovem a vůlí se co nejposlušněji sklání všechny síly nebes a této Země?

22) Já myslím, že takový člověk, o kterém prorokovali všichni židovští a nám neznámí mudrci, že přijde v této době jako Pán v těle a v krvi k lidem této Země a dá jim opět co ztratili svou leností, láskou k světu a vládychtivostí.

23) A tento Bohočlověk je nyní zde a učí a působí úplně podle starých zaslíbení. Proč bych snad kvůli vám neměl pro své největší životní štěstí věřit, čemu nemůžete z velmi mělkých důvodů věřit vy? Lituji opravdu každého, komu teď nelze otevřít oči víry!“

24) Po těchto slovech soudcových nevěděli ostatní, co by mu měli proti tomu namítnout; neboť byl Mnou v srdci osvěcen a dával jim vždy nejpádnejší protidůkazy.

25) Ale teprve třetího dne se mu podařilo učinit je věřícími, načež je přivedl odpoledne také ke Mně a Já jsem je tedy též uzdravil. Poté byli naplněni vírou a chválili námahu soudcovu, že on také je přivedl k většímu životnímu štěstí. Zůstali se soudcem ještě celý čtvrtý den u Mne a dali se o všem poučit, při čemž měl opět velmi mnoho co dělat náš Rafael.

26) Pátého dne zrána po snídani odcestovali plni víry a díky k svým do Tyru a někteří do Sidonu, tělesně úplně zdraví.

4. PERŠANĚ A INDOVĚ ZACHRÁNĚNI RAFAELEM.

1) Pět dní, které jsem strávil u Marka s Římany, nyní známými a úplně obrácenými, nestalo se nic zvláště důležitého. Konali jsme malé vycházky po krajině a Já jsem uzdravil tu a tam nějakého nemocného a Marek druhého dne po Mém příchodu ¹⁾ podnikl na Mé vyzvání velký rybolov a učinil přebohatý úlovek.

2) Šestého dne časně zrána se blížila k lázním loď. Byli jsme jako obyčejně před snídaní shromážděni na mořském břehu a pozorovali rozmanité výjevy a zjevy a Rafael je vykládal učedníkům a dosud přítomnému Kisjonovi a Filopoldovi, z čehož měli všichni až na Jidáše lškariotského převelikou radost.

3) Loď, blížící se ku břehu, měla na palubě Peršany a dokonce několik Indů a měla velké potíže s dosti silně jsoucími vlnami. Lodníci byli Gadareni a znali náš silně skalnatý břeh, proto tedy také ve vzdálenosti několika set kroků od pobřeží křížovali, kde a jak by se mohli s menším nebezpečím přiblížit ku břehu. Ježto však neustával poměrně prudký ranní vítr, dávali lodníci na břeh znamení, že jsou v nesnázích a žádali o pomoc.

4) Tu se Mne tázal Marek, co by se mělo učinit, kdybych tu nechtěl z jakéhokoliv důvodu vykonat zázrak.

5) Privil jsem **JÁ**: „Nežli posnídáme, ať se jen Peršané a Indové se svými zvířaty a kouzelnými věcmi trochu potrápí vlnami; až se pak opět vrátíme ku břehu, pak se již ukáže, jak pomoci lodi.“

6) S tím byl Marek také spokojen a my jsme se poté odebrali ihned do domu k dobře připravené snídani.

7) Za hodinu jsme šli všichni opět ku břehu a našli jsme uvedenou loď ve stejné nesnázích a tísně. Teprve nyní jsem dal Rafaelovi pokyn, aby dopravil loď ku břehu. Rafael, aby nebyl příchozím nápadný, vstoupil do člunu a vesloval rychle k velké lodi.

8) Když k ní dorazil, tázali se ho lodníci, užaslí jeho odvahou: „Co zde chceš, slabý mladíku? Přišel jsi nám na pomoc? Tu nám bude málo pomůženo; vždyť nemáš ve svém člunu lano, ani hák! Čím upevníš naši silnou a velkou loď ke svému lehkému člunu, abys nám ji pak pomohl dopravit přes jistou hloubku ku břehu?“

¹ „po Mém příchodu“ je v originálu dodatečně vloženo; vyd..

9) Pravil zvučným hlasem **Rafael**: „To bude má věc! Chcete-li a svěříte-li se mně, pak vám mohu pomoci a také pomohu; jestliže mne však považujete k tomu za příliš slabého, pak si dejte při tomto silném vlnobití pomoci někým jiným!“

10) Pravil **jeden lodník**: „Ukaž nám tedy své umění a svou sílu a to ihned, když tě o to prosíme; neboť jinak musíme brzy zahynout!“

11) Poté uchopil Rafael vyčnívající trámec velké lodi a táhl loď rychlostí šípu ku břehu; a ježto tím, jakož i svou vlastní vůlí přihnul jaksi velkou spoustu vody ku pobřeží, nedotklo se dno lodi ani dna mělčin a neutrpělo tudíž také žádné škody.

12) Lodníci i cestující nemohli se dost vynadivit naprosto jim nepochopitelné síle jinochově, který zacházel s mocí živlů tak hravě, jakoby měl co činit místo s mořem a se silným větrem, s rosnou, na stéble trávy visící kapkou a se zcela tichým ranním vánkem.

13) Když byli nyní lodníci u klidného a tichého břehu, chválili velice jinochovu odvahu, dobrou vůli a obzvláště jeho mimořádnou sílu a obratnost v jejím používání, sílu, která pro ně všechny dosahuje přímo zázrak, i tázali se ho, jakou odměnu mu mají za to dát.

14) **Rafael** však pravil: „Já pro svou osobu vaši odměnu nepotřebuji; najdete-li však nějakeho chudšího člověka nežli jste většinou sami, prokažte mu za to lásku a milosrdenství!“

15) To všechny zarazilo a **cizinci** sami pravili: „Věru, to je vzácný jinoch!“

16) Tato událost vzbudila velkou pozornost a všichni sluhové Markovi přišli ku břehu, aby se podívali, co se tu zase přihodilo velkého a neslýchaného.

17) A když jim byla věc podrobněji vysvětlena, pravili **všichni**: „Ano, ano, spojí-li Pán nebe se Zemí, pak se stávají zázraky téměř již zcela přirozenými zjevy; až Se však Pán odebere jednou zase zpět na všechny Hvězdy, pak bude opět velký nedostatek takových velkolepých a nanejvýš vzácných událostí mezi lidmi na Zemi!“

18) Poté začali cestující vykládat své věci na břeh a vyptávali se, kterak by mohli pokračovat ve své cestě po souši dále až k velkému moři. To jim bylo tedy také ukázáno a náš Rafael převzal na Můj pokyn další dopravu, neprozradiv cestujícím ani dost málo, že je více nežli obyčejný pozemský člověk. V Tyru však upozornil cestující na to, v Koho blízkosti byli tam, kde je zázračně zachránil.

19) Když to byli cestující uslyšeli, chtěli se opět vrátit, aby poznali Mne Samého osobně a nabízeli zato Rafaelovi velké peníze. Tu však Rafael před jejich zraky náhle zmizel a octl se opět u nás.

5. CESTA PÁNĚ DO GENEZARETU.

1) Nyní však byl již osmý den, který jsem strávil se Svými učedníky v klidu u Marka; a Marek a také učedníci se Mne tázali, proč jsem těchto několik dní strávil téměř v úplném klidu, což dosud u Mne nezažili.

2) Pravil jsem **JÁ**: „Do této chvíle jsme téměř půl třetího roku den co den bezustání pracovali a Má nauka je již daleko a široko rozšířena; proto bylo tedy také nyní na čase, bychom se zde oddali opravdovému sobotnímu odpočinku, při čemž jste získali čas, abyste zaznamenali mnohé věci.“

3) Ale od nynějška bude s odpočinkem konec; nyní nám nastane pravá doba velkých bouří a za necelého půl roku přijde bouře největší, která porazí Pastýře a mnohé ovce jeho stáda budou rozptýleny po světě a budou pro jméno Mé pronásledovány od jednoho konce světa ke druhému. Až se však to stane, pak teprve plně uznáte a poznáte, proč jsem zde teď několik dní odpočíval.“

4) Tato Má řeč smutně všechny naladila a **Marie** pravila: „Pane, vždyť Tobě je dána všechna moc i nad satanem; nedej přijít bouřím přes Své čelo!“

5) Pravil jsem **JÁ**. „To jsou věci, kterým rozumím jen Já; proto nemluvte o tom nic dalšího! Neboť smrt a soud světa a jeho hmoty musí být navěky přemoženy!“

6) Na to již nikdo nic neřekl. A ježto jsem u stolu po obědě mluvil, chtěl dát Marek přinést ještě více vína, aby Mne učinil veselejším.

7) **JÁ** jsem však pravil: „Příteli, nech toho nyní; máme všichni dost!“

8) Dej však připravit dobrou loď; neboť za hodinu musím k Ebalovi ²⁾ do Genezaretu! Kdo Mne tam chce doprovodit, je mu ponecháno na vůli. Moji učedníci Mne mohou doprovodit s Kisjonou, který Mne s Marií a Filopoldem doprovodí též do Genezaretu.

9) Po těchto slovech všichni povstali a za hodinu jsme jeli do Genezaretu. Jízda po Galilejském moři trvala asi tři hodiny, načež jsme se dostali do známé již a významné zátoky genezaretské, která se zvala též „Jezero Genezaretské“.

10) Dorazivše do této zátoky našli jsme Ebalovy rybáře zaměstnané právě rybolovem pro našeho Ebalu; od časného rána, pro stále ještě dosti silně vlnící se vodu, chytili však jen velmi málo ryb.

11) Když se naše lodi dostaly do jejich blízkosti, zastavili jsme se trochu a Já jsem se tázal rybářů, zda již učinili bohatý úlovek.

12) Tito však pravili (**rybáři**): „Příteli, dnes to s naší prací dopadá velmi zle! Jezero je již několik dní velmi neklidné a tu to s naší prací dopadá stále velmi špatně a chudě. Sádky našeho pána jsou již prázdné a on si nyní již musí dát přinášet ryby z jiných míst, aby mohl aspoň poněkud uspokojit stále četné hosty. Cestujete-li také vy do Genezaretu, pak budete rybami velmi skrovně obslouženi.“

13) Privil jsem **JÁ**: „Vrhňte nyní ještě jednu síť do vody a budete s lovem spokojeni!“

14) Když jsem to byl rybářům řekl, tu Mne **někteří** z nich poznali a pravili: „Zdar nám a všechna čest a chvála Tobě! Odpusť nám, ó, Pane a Mistře, naši slepotu; neboť měli jsme Tě poznat na prvý pohled, jelikož jsi před rokem rovněž požehnal naše místo Svou svatou přítomností! Ano, na Tvé nám známé všemohoucí slovo učiníme jistě bohatý lov a Ebal a jeho celý dům ihned pozná Kdo zde byl velkým porybným!“

15) Poté vrhli síť do moře a chytili tolik nejlepších ryb, že je na lodích a člunech sotva mohli umístit.

16) Když byli s touto prací hotovi, nastal mezi nimi velký jásot, chválení a velebení Mne a rybáři jeli před námi do Genezaretu, kde je na břehu očekával Ebal se svými lidmi, ježto maje mnoho hostů, přál si velmi bohatý lov; tohoto jitra doufal v bohatý úlovek tím rozhodněji, že jeho dcera Jara ³⁾ měla jasný sen, v němž Mne viděla přicházet po vodě s Mými učedníky a přáteli a proto také doufal, že rybáři učiní požehnaný lov.

17) Když rybáři dorazili za půl hodiny ku břehu genezaretskému a **Ebal** spatřil, jak velký lov učinili, pravil ihned se zdviženými rukama: „Ó, má dcera, ta zbožná duše, měla pravé vidění! To je požehnání Mého Pána, Mého Boha! Jemu budiž za to všechna čest a chvála!“

18) Poté se tázal rybářů, zda Mne nablízku neviděli, buď na lodi nebo na některém břehu.

19) **Lodníci** mu však ihned ukázali lodi, jsoucí dosud v určité vzdálenosti na jezeře a pravili: „Hle, tamto přichází se Svými učedníky a přáteli! Zdar nám a celému kraji, že nás opět navštěvuje!“

20) Když to Ebal uslyšel, zavolal ihned ženu, děti a staré a věrné sluhy a nařídil jim, aby se předně postarali o stůl a pak aby byla připravena pro Mne a pro ty, kteří přicházejí se Mnou, nová jídelna, do níž smí přijít jen ti, které zvolím Já.

21) Po tomto Ebalově nařízení si všichni co nejvíce popíjili, aby vykonali co nařídil. Ebal sám vstoupil však na menší loď a jel. Mi vstříc; a když Mne s Jarou z určité vzdálenosti spatřili a po mém boku známou jim již matku Marii, Rafaela, Kisjonu, Filopolda, Jana, Petra, Jakuba a starého Marka, který Mne též doprovázel do Genezaretu, zvedali z převeliké radosti ruce a co nejvlídněji nás s obvyklými znameními zdravili. A když přišli zcela do naší blízkosti, tu to s mile přátelskými pozdravy nebralo konce. Oba, Ebal i Jara, vstoupili na naši loď a svou loď přenechali na zpáteční jízdě lodníkovi.

22) Tu nastalo veliké dotazování a Já sám jsem co nejstručněji vyprávěl Ebalovi hlavní momenty z Mého působení od té doby, co jsem poprvé odcestoval od Marka, nad čímž on i Jara projevovali největší radost.

23) Zatím jsme také dorazili ku břehu genezaretskému a zastihli jsme rybáře zaměstnané dosud plně ukládáním ryb do sádek.

² V předcházejících svazcích psal Lorber vždy „EBAHL“ místo EBAL. Vyd.

³ „JAHRA“ anebo JARAH. Způsob psaní se u Lorbera střídá. Vyd..

24) Teprve zde mi řekl **Ebal**: „Ó, Pane, odpust' mi, že jsem pro opravdové radostné opojení téměř zcela zapomněl ihned Ti poděkovat hlasitě a otevřeně za velký dar ryb, jichž jsem měl již velký nedostatek!

25) Pravil jsem **JÁ**: „Zanech toho, příteli Ebale; vždyť přece víš, na co Já u člověka pohlížím a čemu naslouchám a něčeho jiného a dalšího není mezi námi třeba! Proto buď jen zcela veselý mysl a zůstávej budoucně takovým jakým jsi byl dosud a budeš se také v budoucnu těšit Mé lásce, milosti a přátelství. Nyní se však odebereme do nového sálu, kde si spolu ještě pohovoříme o dalších věcech!“

6. OBĚD U EBALA.

1) Poté jsme se odebrali do sálu a všichni obdivovali velikost, krásu, čistotu a pohodlí této stavby, která byla provedena řeckým stavitelem. Zasedli jsme k velkému stolu, kolem něhož se mohlo zcela pohodlně posadit asi sto hostů a Ebal dal ihned přinést náležité množství chleba a vína jako malý předkrm, než bude připraven vlastní oběd, jenž nedal na sebe dlouho čekat. Podle přání Ebalova jsme také ihned požili něco chleba a vína a v sále bylo brzy živo.

2) Naše Jara, kterou bylo lze stěžít opět odtrhnout od Mého boku, rozmlouvala nyní s matkou Marií a s Rafaelem. Dotazovala se Rafaela na všelicos, co viděla a také slyšela ve svých snech a on jí to co nejlídněji vysvětloval. Marie se nemohla dost vynadivit moudrosti Jary a srdečně ji políbila. Ebal, sedící po Mé pravici se pak vyptával na jména některých jemu cizích učedníků, která jsem mu pak také sdělil.

3) Když jsme tak strávili ve vši vlídnosti malou hodinku, přinesli ostatní děti a sluhové také již co nejlépe připravený oběd, i dali jsme se tedy také ihned do jídla.

4) Když děti a sluhové Ebalovi přinesli na stůl všechny pokrmy, přišli také oni ke Mně, aby Mě náležitě pozdravili a poděkovali za to, že jsem tomuto místu znovu prokázal lásku tím, že jsem je osobně navštívil. A Já jsem vkládal na ně ruce a posiloval je, za což Mi opět děkovali a poté se odebrali ke své práci. Bylo jim totiž obsluhovat tentokrát mnoho cizích hostů, kteří se také zde nyní zdržovali z důvodů zdravotních; neboť od doby Mé prvé přítomnosti zde byl druhdy velmi nezdravý Genezaret proměněn v léčebné místo a zejména Mnou zvláště pozeňnaná louka.

5) Po dobrém, dobrou hodinu trvajícím obědě se Mne tázal Ebal, co podniknu odpoledne.

6) Pravil jsem **JÁ** „Milý příteli, brzy se nám naskytne velmi důkladná práce a budeme mít až do pozdní noci mnoho co dělat! Sám Mne nebudeš moci ani dost vynachválit za skončenou práci. Nyní si však ještě nakrátko v této jídelně odpočineme; neboť tentokrát nebudeme muset vyhledávat práci na nás čekající, - ona nás najde sama až příliš brzy!“

7) Poté jsme si všichni u stolu ještě asi půl hodiny odpočinuli a učedníci se navzájem dotazovali, co asi bude zase to, co Pán Sám nazývá důkladnou prací až do pozdní noci. Někteří soudili, že vyjde bezpochyby zase najevo nějaká mrzutá příhoda s farizeji, nebo že snad již opět někde číhají nově vyslaní Herodovci na Pána aneb na učedníky Janovy, kteří jsou asi také trnem v oku té chlípné lišce.

8) Když se učedníci takto ještě dále spolu radili o podstatě Mnou oznámené důkladné práce a v čem bude záležet, vstoupil kvapně do sálu sluha s velmi rozpačitou tváří.

9) A **Ebal**, jemuž byla až příliš rozpačitá tvář dobře známého sluhy ihned nápadná, vstal rychle, šel k sluhovi a pravil: „Benjamine, starý věrný sluho, jakou špatnou zprávu mi přinášíš? Z tvých neklidných očí nečtu nic dobrého!“

10) Pravil **sluha**: „Ebale, velitelí a pane můj, nebude to, jak se mi zdá, sice právě nic zlého; ale zrovna příjemná ta věc nebude ani pro tebe, ani pro přítomné hosty. Znáš zajisté nového římského setníka, který sem byl teprve před několika týdny přeložen z krajiny betlémské. Je zde tedy novým koštětem a ke zvýšení své vážnosti chce také nadmíru čistě městi. Svými vševidoucími zvědy a slídivými strážemi se dověděl o příchodu této vysoké společnosti; je toho názoru ⁴⁾ že se mu mělo hned při příchodu této společnosti hlásit, kdo všechno přišel, odkud, proč a kam se pak budou všichni dále ubírat a zda se může mimo to každý o sobě anebo jeden za všechny legitimovat.

⁴⁾ „je toho názoru“ doplnil vyd..

11) Nuže, toto hlášení se při této příležitosti jistě nestalo pro velikou a všeobecnou radost z příchodu Spasitele, kterého jsme si již všichni dlouho co nejtoužebněji přáli a proto s tímto pyšným Římanem šíjí nyní všichni čerti. Čeká na tebe venku a chce s tebou mluvit.“

12) Když to **Ebal** z úst starého sluhy Benjamina uslyšel, byl velmi rozhořčen a pravil: „Ne, v tomto světě je přec jen zvláštní, že ani pro nejčestnějšího a Bohu nejoddanějšího člověka nemůže být nikdy ani jeden zcela blažený den, v němž by nějaký velmi zlý světský démon netrpčil člověku život, zatížený beztoho všelikými starostmi!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, nehorši se proto! Kdyby tento svět nebyl Bohem určen za místo životní zkoušky, v němž se má každý člověk neustále až ke svému úplnému duchovnímu znovuzrození nejkrajnějším sebezapíráním cvičit ve vší trpělivosti, mírnosti, pokoře a lásce, nebyl bych Já Sám k vám nikdy přišel, abych vám ve všem předcházel nejlepším a životně nejpravdivějším příkladem. Chtějí-li se lidé této Země stát navěky dětmi Božími, jako si zde můžeš vzít příklad z Rafaela, kterého dobře znáš, pak si musí také ve vší trpělivosti a odevzdanosti do vůle přemoudrého Otce dát líbit prostředky, které jsou v této jen krátké zkušební době života Bohem stanoveny na dosažení nejvyššího životního účelu.“

14) Jdi jen tedy ven a jednej s římským setníkem, abys byl prvý, který se přesvědčí o důkladné práci, která nás dnes čeká až do pozdní noci!“

15) Pravil **Ebal**: „Ve Tvém jménu, ó, Pane a Mistře; hned se dozvím, co vše se z toho vyklube!“

16) Poté se co nejrychleji odebral ven k setníkovi, který s několika svými podřízenými již na něho čekal s největší římskou netrpělivostí.

7. RUŠENÍ OBĚDA ŘÍMSKÝM SETNÍKEM A JEHO VOJÍNY.

1) Když Ebal stál před setníkem, spustil ihned **setník** s očima hněvem rozpálenýma: „Takto se u tebe zde zachovávají mé rozkazy a nevíš ještě jaké následky stihnou toho, kdo nezachovává zákony Říma?! Proč jsi mi tentokrát opomenul ihned oznámit příchod značného počtu cizinců, abych se mohl těmito svými sluhy přesvědčit, zda přichozí mohou a smí zde být na určitou dobu přijati či ne?“

2) Pravil na to **Ebal**: „Přísný pane a veliteli, od té doby, co tu uplatňuješ své zákony se vší přísností, nám obyvatelům tohoto města nikdy nezvyklou, nedostal jsem od tebe pro nezachovávání tvé vůle ještě nikdy důtku a také tentokrát jsem neopomenul z nějaké nevole proti tvým stále obtížněji se snašejícím nařízením učinit okamžité, tebou požadované oznámení o příchodu nijak cizích hostů, nýbrž mých starých známých a nejvyš čestných nejlepších přátel, ale stalo se jen z převeliké radosti z jejich příchodu, že jsem načisto zapomněl splnit svou, dobře mi známou povinnost a domnívám se, že se na tebe neobracím s marnou prosbou, když tě pro tentokrát snažně prosím o milostivé prominutí.“

3) Pravil **setník**: „Zákon tu nezná žádný ohled a shovívavost! Přestoupil jsi můj zákon, ať už pro zapomnětlivost či pro nevoli proti němu - což je u mě jedno - a jsi tedy také nepromitelně trestný. Jen vzhledem k tomu, že jsi přední a nejvznešenější občan tohoto města, přeměním trest ne v tělesný, ale ve značnou peněžitou pokutu; a kdybys snad nevyhověl mé spravedlivé žádosti, dám zajmout tvé děti jako rukojmí a k svému vlastnictví nepřijdeš do té doby, dokud mi nezaplatíš žádaný peníz až do posledního stateru! Trest je tisíc liber zlata a deset tisíc liber stříbra a musí mi být vyplacen během tří hodin! Nyní víš co máš činit a tím jsem s tebou u konce. A nyní přechází mé úřední jednání na tvé příšlé přátele a tak mě nyní ihned zaved' do svého nového sálu!“

4) Nad touto bezohlednou a nejvyš nenáležitou pokutou v penězích, které v požadovaném množství vůbec ani neměl, Ebal zcela zmalomyslně, avšak důvěřoval přitom ihned co nejživěji ve Mne a že mu také jistě pomohu a v této důvěře zavedl setníka a jeho temné náhončí ihned k nám do sálu, který právě dal setník také zvenčí náležitě obsadit svými vojáky.

5) Byli jsme u velkého stolu ještě plni veselé myslí, když vstoupil tento **Říman** se svou opravdu hněvem rozpálenou vládcovskou tváří velmi zhurta a drze do sálu a ihned nám prudce položil otázku: „Je tu každý z vás za sebe anebo je tu jeden pán za všechny, jak to často, bývá u cestujících?“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Já jsem za všechny pravý a jediný Pán! Co chceš od nás ještě dalšího

nad tvou vyslovenou nelidskou a v žádném římském zákoně neodůvodněnou pokutu, uloženou našemu nejvyšší počestnému příteli Ebalovi? Chceš snad také nám uložit takové tresty?“

7) Pravit **setník**: „Ti, nad kterými jsi pánem ty, jsou beztrestní; ty však, jenž máš, jak se zdá, přede mnou málo úcty, poněvadž jsi vyslovil nad mým trestním výměrem nepříznivý úsudek, složíš mně ve třech hodinách týž obnos, který jsi shledal pro svého přítele Ebala příliš nelidským a v žádném římském zákoně neodůvodněným! Já vám Židům již ukáži zákony Říma jako náležitě zdůvodněné a učiním vám je velmi pochopitelné! Domluvil jsem a vy víte, co máte dělat!“

8) Pravit jsem **JÁ**: „A co potom, když předně nebudeme moci tvé nejvyšší nespravedlivé žádosti vyhovět a zadruhé také nevyhovíme?! Neboť kde je psáno, že nějaký římský setník má bezpodmínečné právo vydírat v přátelské zemi tak jako v zemích nepřátel?“

9) Ukaž Mi svou plnou moc vycházející od císaře samého anebo od jeho vrchního místodržitele Cyrenia! Nemáš-li takovou plnou moc, pak budeš mít co dělat s Někým, kdo v Sobě skrývá před tvými očima nejvyšší plnou moc; a kdybych ji neměl, pak bych s tebou tak nemluvil!

10) Ty jsi sice zde nyní pyšný, krutý a téměř již nesnesitelný velitel; ale proto jsou přece jen jiní nad tebou, u nichž naleznou ti, kdož jsou tebou až příliš nelidsky potlačováni, jistě více spravedlnosti nežli u tebe. Proto ukaž mi své instrukce buď od císaře samého anebo od vrchního místodržícího, jinak ti ukáži Já Svou plnou moc!“

11) Tato Má vážná slova setníka zarazila a po malé chvíli přemýšlení (**setník**) pravit: „Psanou plnou moc nemám, jelikož ji v mém postavení římský setník vůbec nepotřebuje; každý však je pod přísahou věrnosti císaři a výlučnému blahu Říma. Mám-li ve svém jednání na zřeteli tyto dvě věci, pak mě nemůže nikdo pro mou přísnost volat k nějaké odpovědnosti! A kde pak ty tedy máš svou nejvyšší plnou moc?“

12) Pravit jsem **JÁ**: „Nežádej si ji znát před časem!“

13) Pravit **setník**: „Ty myslíš, že Říman je nějaký bázlivý zajíc, který se dá ihned na útěk před nějakou chytrou židovskou liškou?! Ó, ne, Říman je jako lev, který dělá bez bázně a beze strachu honbu na všechna zvířata!“

14) Poté dal jednomu ze svých sluhů pokyn a tento otevřel dveře, kterými vniklo vzápětí asi třicet po zuby ozbrojených vojáků.

15) Když tito vojáci v jistém pořádku obklopili náš stůl pravit **setník** velmi pánovitým hlasem: „Hle, nejvyšší zplnomocněný Žide, to je ta má skutečná plná moc, která vás bude tak dlouho držet v zajetí, dokud neučiníte zadost mému požadavku! Znáš tuto plnou moc?“

16) Pravit jsem **JÁ**: „Ano, pyšný a dosud ještě velmi slepý Římáne i se svými náhončími a vojáky, tuto tvou plnou moc znám již dávno; ale tentokrát ti nic neprospěje! Neboť jelikož jsi Mi nyní ukázal úplné ostří svých zubů, ukáži také Já tobě - ale jen ve velikosti slunečního prášku Svou moc a z toho ti bude úplně jasno, že ne ty Mým, nýbrž jen Já jsem a zůstanu navždy Pánem tvým!“

17) Hle, prostor tohoto sálu je vysoký a rozsáhlý, 7 mužských délek sotva dosáhne stropu, asi 20 délek je dlouhý a asi 12 široký! Já však nyní chci, abyste se Mou vnitřní všemohoucností se svými ostrými zbraněmi vznášeli volně ve vzduchu a to nad poloviční výškou tohoto sálu a pak uvidíme, co vám ta vaše ostrá a lví plná moc prospěje; a neustoupíš-li úplně od svého nejvyšší nespravedlivého požadavku vůči Ebalovi a vůči Mně, pak se tvá noha pevné půdy nedotkne! Staň se, jak jsem nyní řekl!“

8. ZÁZRAK PÁNE VYSTRÍZLIVUJE ŘÍMANY.

1) Když jsem toto vyslovil, vznášeli se již všichni v určené výšce ve vzduchu sálu a ježto tu každý ztratil jakousi pevnou oporu a tím také rovnováhu, viseli brzy mnozí následkem jejich prudkého vzpěčujícího se pohybu střemhlav ve vzduchu a vítr vířivě se prodírající vysokými okny sálu, je poháněl od jedné stěny sálu ke druhé a jeden druhému nemohl poskytnout ani nejmenší pomoc. Několik se jich pokusilo hodit po nás dolů zbraněmi, ale také zbraně zůstaly viset ve vzduchu.

2) Když byl setník se svými pomocníky téměř půl hodiny v tomto pro něho neslýchaném postavení, tázal jsem se ho **JÁ** řka: „Co soudíš nyní o Mé všeobsáhlé plné moci? Neshledá-

váš, že lev Judy je mocnější nežli tvá přísná římská moc, kterou jsi pojmenoval také lvem, který dělá honbu na všechna zvířata a nedá se na útěk jako nějaký zajíc před chytrou židovskou liškou?“

3) Poté volal na Mne **setník** dolů ze vzduchu: „Prosím tě, hlavo všech mágů, či polobohů, anebo celobohů, osvoboď nás z tohoto nejvyš nesnesitelného postavení a já zcela upustím od vysloveného trestu; neboť nyní až příliš jasně poznávám, že veškerá moc i té největší říše na Zemi se nemůže pustit s tebou v zápas! Osvoboď mě z tohoto nejvyš žalostného postavení a já se vedle úplného prominutí mnou vám diktovaného trestu nebudu o vás ani v nejmenším již dále starat, budu o této věci jako egyptská pyramida mlčet a můžete v tomto městě prodlévat jak dlouho chcete a nebudu nikoho z vás nikoho nutit, aby opustil toto místo!“

4) Privil jsem **JÁ**; poslyš, Já prohlédám tvé srdce a vidím, že to se svými sliby nemíníš ještě úplně vážně; ale ježto znám Svou moc jistě lépe nežli ty svou, vyslyším tedy také tvou prosbu a půda země nechť se ti stane opět pevnou oporou!“

5) Když jsem toto vyslovil, dostali se všichni ve vzduchu do vzpřímeného postavení a klesli pak zcela klidně opět na půdu země, kterou zde také představovala podlaha sálu.

6) Když byli opět na pevné noze, propustil setník ihned své žoldnéře a dal též strážím obklopujícím sál zvenčí rozkaz, aby se odebrali do svých chat a hradebních ležení, což se také ihned stalo; sám však zůstal se dvěma svými prvními podvůdci u nás v sále, posadil se k malému vedlejšímu stolu a dal si chléb a víno a pravil nyní Ebalovi (**setník**): „To nám již můžeš ty a onen všemohoucí poskytnout za úplné prominutí! Kdybys mně byl venku něco řekl o moci tohoto prazvláštního člověka, býval bych ti jistě také stanovil lidštější požadavky! Kdo by však byl mohl i jen tušit, že se za těmito tvými domnělými starými přáteli skrývá všemohoucí, bohům podobný mág?!“

7) U nás Římanů si přece ceníme toho, co se ukáže uprostřed nejprušího boje jako pokyn bohů a kde se boj úplně skončuje.

8) Já jsem ve vzduchu tvého sálu zakusil mnoho úzkostí, pročez jsem notně zeslábl a tak se zde tedy chci nyní zase posílit; zadruhé chtěl bych si však nyní s oním zázračným mužem ve vší vážnosti, aniž by to nějakému člověku bylo na škodu, učinit známost, kterou mě snad uzná za hodna, ježto mu již nikde nevstoupím s pohrůzkou do cesty. A proto dej mi teď přinést a také mým oběma sluhům nejlepší víno a trochu chleba a soli!“

9) Ebal to ihned učinil a tito tři byli brzy co nejlépe obslouženi a jedli a pili. Když se však při víně poněkud zotavili ze své úzkosti a bázně přede Mnou, začali tedy také mluvit hlasitěji a zmužileji a setník chtěl již několikrát se své židle vstát a jít ke Mně, aby se pustil se Mnou do hovoru; ale oba jeho služebníci ho od toho zrazovali, neboť nebylo by radno pouštět se s hlavními mágy do hovoru dříve, nežli si toho budou nějak sami přát. A tak zůstal setník ještě klidný a dal si přinést ještě více vína.

9. O VZKŘÍŠENÍ TĚLA.

1) Ježto se však zatím den schyloval již ke konci a my jsme již dlouhou dobu strávili u stolu všelikými užitečnými rozmluvami, tázali se Mne učedníci, zda by nebylo dobře jít na chvíli do přírody.

2) Privil jsem **JÁ**; „Pro dnešek je práce, která nás čeká ve své nejtěžší části, důležitější nežli příroda, která zde v Genezaretu neposkytuje mnoho půvabu. Kdo z vás chce však jít do přírody, tomu je to ponecháno na vůli; ale Já zůstanu zde.“

3) Když jsem Se byl takto vyslovil, pravili **učedníci**: „Pane, kde zůstaneš Ty, tam zůstaneme také my! Neboť jen u Tebe je vždy dobře; bez Tebe je všude soud, záhuba a ztrnulá smrt.“

4) Privil jsem **JÁ**: „Zůstaňte tedy, kde vládne Království Boží a jeho věčný duchovní život; neboť Já Sám jsem Pravda, Království Boží, Vzkříšení i Život věčný. Kdo věří ve Mne, obdrží život věčný; ježto Já ho o posledním soudu probudím. Kdo zůstává ve víře a lásce ve Mně, v tom zůstávám také Já; v kom však zůstávám Já, ten má již v sobě život věčný a smrt nikdy neužít, nepocítit a neokusit. Zůstaňte tedy zde u Mne a svou láskou ve Mně!“

5) Tu se Mne tázal **Ebal** řka: „Pane a Mistře, Židé věří většinou také ve zmrtvýchvstání těla v údolí Josafatu. Tato věc mi připadá trochu zvláštní. Neboť zaprvé v údolí Josafatu se pohřbívá jen nejmenší část a zadruhé: Co se tedy potom stane o onom tajuplném posledním soudu s

těly oněch lidí, kteří o nějakém údolí Josafatu nikdy neslyšeli a pak zemřeli někde jinde daleko a byli dílem spáleni a dílem snad také jako my Židé zahrabáni do země? A konečně zatřetí: Co se stane o posledním soudu s těmi, které pohltilo moře a jiné vody a kteří byli často několika-násobně stráveni divokými zvířaty? Kdy podle našeho letopočtu nastane poslední soud, často tak přehrozně popisovaný farizeji?

6) Pane a Mistře, Ty vidíš, že tyto věci nemůže sebečistší lidský rozum přijmout! Jen nejtemnější a nikdy nic nemyslíci a nezkoumající pověra nejprostších a nejnižších Židů a také svého druhu pohanů může něco dát na takovéto nesmysly; mysliteli však škodí a odnímají mu víru v čistě božské zjevení, v nesmrtnost duše po smrti těla a rovněž v budoucí vzkříšení těla o jistém posledním soudu. - Co máme nyní o tom soudit?“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Tak, jak vás tomu učí farizeové, zcela nic! Neboť tělo, které slouží na krátkou dobu duši za nástroj jednající navenek, nebude ani v údolí Josafatu, aniž kde jinde na této Zemi tak jak zde na krátkou dobu duši sloužilo, o jistém posledním soudu probuzeno a s duší opět spojeno.

8) Co se týče podle pravdy vzkříšení těla, tu se tělem rozumí skutky, které vykonala duše svým tělem.

9) Údolí Josafatu znamená stav vnitřního klidu duše, bylo-li její jednání vždy spravedlivé. V tomto klidu, který není rušen žádnou světskou láskou a žádostí a její vášní a který lze přirovnat k úplně klidné hladině vodní, v níž můžeš nezkaleně vidět obrazy dalekých i blízkých krajin, je tedy také již počátek pravého posledního soudu duše, jejího probuzení Mým duchem v ní a zároveň také jejího vzkříšení k životu věčnému.

10) V tomto stavu spatřuje pak duše již dobré plody svých skutků a začíná se z nich stále víc a více těšit; v tomto spatřování je právě vzkříšení těla.

11) Praví se: Smrtné a pomíjející tělo se zaseje do země a nesmrtelné a nepomíjející vstane opět z mrtvých. Budeš-li to vztahovat na své hmotné tělo, pak se ovšem musíš octnout ve velkém omylu; budeš-li to však vztahovat na dobré skutky duše, které jsou jejím pravým tělem, pak tím dospěješ k pravdě. Neboť hled, každý dobrý skutek, který nějaká duše vykonala svým tělem vůči svým bližním na této Zemi, pomíjí, jako vše na této Zemi a zmírá již po skutku; neboť když jsi nasycil hladového, napojil žíznivého, oděl nahého a vysvobodil zajatého, netrvá tento ušlechtilý skutek stále, nýbrž trvá jen krátkou dobu jednání! Poté je tebou často zapomenut a tak také tím, komu jsi jej prokázal a je tím nesen ke hrobu a jako smrtelný a pomíjející zaset do půdy zapomenutí; ale o posledním opravdovém tobě ukázaném soudu duše bude Mým duchem v duši jako navěky trvajícím probuzen, ale ne již ve formě pomíjejícího pozemského skutku, nýbrž ve formě věčně trvajícího plodu.

12) Jak bude však tento plod potom vypadat? Hle, stane se na onom světě přenádhernou, vším co nejlépe a co nejhojněji opatřenou obytnou krajinou duše navěky, v níž se bude nejvýš blažena vznášet od dokonalosti k dokonalosti!

13) Jaké tedy budou skutky duše zde, podle toho jí budou jednou (na onom světě; vyd.) jako obytné krajiny sloužit. A hle, v tom spočívá právě vzkříšení těla! Tomu věř a to podrž; neboť tak je to a nikdy ne jinak!“

14) Pravil **Ebal**: „Ano, to zní ovšem naprosto jinak, nežli jak o tom slepí farizeové žvanili před slepým lidem a s tím je také čistý rozum lidský úplně srozuměn a vzchází mu nové velké světlo! Ale z těla, které zde sloužilo duši, nepovstane tedy ani sluneční prášek k věčnému životu na onom světě ve spojení s duší?“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Jako součást duše Mým duchem věčně žijící nikoli, jelikož se duše sama stává podle svého nitra pouhým duchem! Ale co se týče obrysu jejího vnějšího tvaru, zvláště však jejího oděvu, budou s ní v duchovní čistotě opět spojeny také duševní éterické části jejího pozemského těla, z hrubého ústrojí těla však ani atom ne; neboť tomuto tělu je určeno to, co je určeno veškeré ostatní hmotě Země, která se také stále a stále rozkládá v lepší přírodní duchy, tak jako se také původně slučuje z mnohých méně čistých a na velmi nízkém stupni soudu stojících přírodních duchů.

16) Přírodní duchové opouštějící již hrubou hmotu mohou se časem stát také lidskými dušemi; ale podrobnosti v této sféře poznáš teprve tehdy, až se tvá duše octne v řečeném údolí Josafatu. Proto nyní již nic dalšího o tom!

17) Setník a oba jeho služebníci vyslechli sice nyní s velkou pozorností tvé otázky a Má tobě učiněná vysvětlení, ale ze všeho toho ničemu nerozuměli; proto se nám teď tanou se

svou řeckou moudrostí břemenem, - a tak budeme se vši trpělivostí v klidu vyčkávat jejich útok na nás!“

10. FILOZOFICKÉ OTÁZKY SETNÍKOVY.

1) Když jsem řekl toto Ebalovi, vstal také ,již **setník** se své židle a s vlídnou tváří přicházel ke Mně. Když byl u Mne, pravil: „Veliký a přemocný Mistře v tajuplné sféře Svého umění a vědy, kterou jsi si úplně podmanil všechny skryté síly přírodní, já jsem s napjatou pozorností naslouchal vašim rozmlouvám a z nich jsem vyrozuměl, že vy všichni náležíte k židovskému kultu Boha, který obsahuje mnoho dobrého, ale vedle toho velmi mnoho špatného, z čehož se poněmhu vyvinulo mnohé zneužívání vašich kněží v míře ještě mnohem horší nežli u nás pohánů, jak vy pravověrní nás nazýváte.

2) Ale ať už je tomu jakkoli, zdá se, že jsi, přemocný Mistře, do vaší Boží nauky mnohem hlouběji zasvěcen nežli jinak také moudrý Ebal?! Jen nechápu, co jsi chtěl říci tím, když jsi pravil, že Ty jedině jsi základní princip všeho bytí, života a dalšího trvání! Že jsi pravda a věčný život; kdo v Tebe věří a Tebe miluje, že smrt nikdy neužítí, nepocítí a neokusí. Rovněž, že jsi také Ten, který probudí duše o posledním soudu k věčnému životu a podobného ještě více.

3) Je to ten tvůj moudrý způsob mluvy anebo jsi ty sám ono jisté anebo ono tajuplné Já, které se nám lidem líčí jako základ všeho bytí, života a trvání? Já nejsem laikem ve staré řecké moudrosti a mohl bys se mnou již také mluvit ve své moudrosti, kterou bych chtěl nyní poznat podrobněji!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Posaď se tedy ke stolu se svými oběma nižšími sluhy a pak uvidíme, jak daleko bude možno vás přivést!“

5) Poté povolal **setník** ihned oba své nižší sluhy k našemu stolu.

6) A když byli u nás, pravil jsem **JÁ** setníkovi: „Nyní mluv otevřeně, co se chceš ode Mne dovědět! Ale o tom, co jsem předtím mluvil s přítelem Ebalem, nemluv; neboť to tvůj rozum nechápe!“

7) Když to **setník** uslyšel, octl se v rozpacích a nevěděl, na co by se Mne měl vlastně otázet. Po chvíli uvažování pravil: „Přemocný Mistře, ve které mně jistě zcela neznámé škole jsi byl vzdělán?“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Ve Své nejvyšší vlastní a to již od věčnosti; neboť dříve ještě nežli bylo v nekonečném prostoru nějaké bytí, byl jsem tu Svým nejvnitřnějším Duchem a naplňoval jsem věčnou nekonečnost!“

9) Když to slyšel **setník**, pohlédl s údivem na Mne a pravil: „Cožpak je to tvé nejvnitřnější větší nežli to tvé nejzevnější? Hle, mluvíš zmateně! Jak tomu máme rozumět? Co jsi tím chtěl říci?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Úplnou pravdu; jelikož však v tobě dosud není pravda, nemůžeš rozumět ani této prvé pravdě. Poslyš však, odhalím ti věc podrobněji!“

11) Hle, na počátku všeho počátku a před bytím všeho bytí bylo Slovo. Toto slovo bylo u Boha; neboť Bůh Sám byl to Slovo a vše, co tu je a naplňuje nekonečný prostor, o němž mluvili již vaši mudrci, bylo stvořeno tímto Slovem a nic nebylo stvořeno bez Něho.

12) Toto věčné Slovo přijalo nyní ze Sebe tělo a přišlo jako člověk k Svým lidem do tohoto světa a ti Jeho (lidé) Ho nepoznávají! A ty jsi také člověk a nepoznáváš to věčné Slovo ve Mně, protože máš slepé srdce. - Cožpak jsi nečetl židovské proroky?“

13) Pravil **setník**: „Četl jsem je sice jako mnoho jiného; ale kdo jim může rozumět?! Vaši kněží jim nerozumějí; jak bych jim měl rozumět já jako Říman?! Píší právě tak nesrozumitelně, jako jsi nyní mluvilo sobě ke mně!“

14) Vidím již, že se s tebou nedostanu nikdy k žádné jasnosti a je-li ti libo, začnem raději mluvit o jiných věcech! Řekni mi tedy, zvláštní nejvyšší plno mocný Mistře, ve které zemi jsi se narodil a ke kterému národu podle těla patříš?“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Hle, zde vedle Mne sedí rodička Mého těla; promluv si o tom s ní!“

16) Poté se obrátil setník k Marii a Marie mu ve velmi rozvláčné řeči dopodrobna vyprávěla o všem tom divuplném se Mnou od jejího početí až do Mého dvanáctého roku.

17) Toto vyprávění velice zarazilo tyto tři Římany, takže teď nevěděli, kam Mne vlastně zadat. Neboť dávno již nevěřili ve své bohy a ještě méně věřili v Boha židovského; žili podle

Epikura a božství jim bylo nesmyslem. Ve Mně však objevili nyní božské vlastnosti, ale nevěděli, jak je sjednotit s člověkem, podle jejich mínění také jen časně žijícím a trvajícím.

18) Proto se Mne tázal **setník** řka: „Velký Pane a Mistře, řekni mi nyní, zda také tělesně zemřeš anebo zda budeš hned věčně dále žít!“

19) Pravil jsem **JÁ**: „Jen ještě krátkou dobu, - ale potom se navrátím jak tu nyní jsem, opět tam, odkud jsem přišel a ti Moji budou u Mne navěky.“

20) Pravil **setník**: „Kdopak jsou ti, které nazýváš Svými a kde je místo, kam se již v krátké době navrátíš?“

21) Pravil jsem **JÁ**: „Moji jsou ti, kdo věří ve Mne, milují Mne a zachovávají Má přikázání; ono místo však není místem, jaká jsou tu na Zemi, nýbrž je to Království Boží, které nyní zakládám mezi lidmi a v srdcích lidí.“

22) Do tohoto Království pravého věčného života se však nepříjde po širokých vojenských silnicích tohoto světa, nýbrž jen po zcela úzké stezce a tato stezka se nazývá pokora, trpělivost, sebezapírání ve všelikém vábení, které vychází z tohoto světa a úplná odevzdanost do vůle jednoho jedině pravého Boha.“

23) Pravil **setník**: „Kdepak se lze dovědět, co chce Bůh a jakpak znějí tvá přikázání, která mají zachovávat ti Tvoji?“

24) Pravil jsem **JÁ**: „Má vůle je Boží vůle a Má přikázání jsou Boží přikázání. Kdo plní Mou vůli a tak zachovává Má přikázání, ten kráčí po pravé cestě do Království Božího!“

25) Poté vstal setník se židle, šel k jednomu z Mých učedníků a tázal se ho, co soudí on o Mně.

26) **Tento** učedník však pravil: „My všichni o Něm soudíme to, co ti řekl On Sám! On je Pán a my jsme Jeho učedníci. V Něm je úplnost Boha; mimo Něj žádného Boha není!“

27) Po těchto slovech opustil setník učedníka a odebral se opět ke Mně.

11. POCHYBNOSTI SETNÍKOVY O BOŽSKOSTI PÁNĚ.

1) Tu usedl setník opět na svou stolicí a v římské řeči se tázal obou svých nižších sluhů, jaké mínění o Mně mají po všem tom, co byli slyšeli.

2) Pravil **jeden**: „Tu je nám těžko dát úsudek! O zvláštní moci jeho vůle jsme nabyli zkušenost nahoře ve vzduchu a nepotřebujeme jiný důkaz, že v tomto muži je božská síla, jinak by nás jistě nebyl mohl bez všech viditelných prostředků vyzvednout do vzduchu a v něm udržet. My jsme se však všichni již příliš odchýlili od víry ve všemohoucí božskou Bytost, neboť ona se našimi bohy prokazuje jako jen až příliš hmatatelná nicotnost před smysly a rozumem každého myslícího člověka; a nyní jsme pojednou narazili na reálného Boha v podobě člověka a nevíme teď, co máme o něm soudit. Já však soudím, že se to nedá naráz pochopit.“

3) Slyšeli jsme však mnoho o tomto muži již v Betlémě a též v okolí Jeruzaléma a mysleli jsme si, že to může být buď sám Bůh, anebo nějaký vzácný velký mág jací asi vycházejí ze školy Esejců. Ale to, co jsme zde zakusili nyní sami, přesahuje daleko naše dřívější domněnky. Tu přestává všechna magie a na její místo nezadržitelně nastupuje zřejmě božská síla a všemohoucnost!

4) K tomu přistupuje zaprvé věrné vypravování jeho matky o jeho tělesném vstupu do tohoto světa a o jeho životě a o tom, že mu nebylo nikdy třeba něčemu se v nějaké škole učit, jelikož přišel do tohoto světa již vyzbrojený nejvyšší moudrostí a zadruhé k tomu přistupuje to, co o sobě vypověděl nyní sám, - a tak co se mě týče, nemohu ho věru v úplné vážnosti nepovažovat za to, čím se nám sám, byť způsobem nám Římanům nesrozumitelným, představil a co o něm také vypověděl onen muž, s kterým jsi mluvil dříve. Takové je moje mínění a myslím, že jsem se nemýlil.“

5) Pravil **setník**: „Nechci ti celkově nedat úplně za pravdu; ale několik závažných pochybností přece jen mám v pozadí proti tomu; rozřeší-li mně je ten muž, pak budu také a zůstanu téhož mínění jako ty.“

6) Poté se obrátil **setník** opět na Mne a pravil: „Velký Pane a Mistře, jsem nyní téměř hotov považovat Tě za to, za co Tě přijali všichni tito Tvoji; leč jsou však ve mně proti tomu některé značné pochybnosti. Budou-li ty rozřešeny, budu i já získán.“

7) Tyto mé pochybnosti záleží v tomto: V Tobě je tedy skutečně plnost jednoho jedině pra-

vého Boha!? Je-li tomu tak, - proč jsi tedy nechal nesčíslně mnohé lidi tak dlouho na Sebe čekat?

8) Právíš, že jen ti jistí Tvoji, kteří věří v Tebe, milují Tě a zachovávají Tvá přikázání, obdrží ve Tvém Království Božím život věčný. Je-li tomu tak a bylo-li mocí Tvého věčného slova stvořeno vše co tu je a jistě také všichni lidé, kteří kdy, žel žili aniž Tě poznali - což nemohlo být jejich vinou -, co bude- pak s oněmi lidmi, kteří Tě nemohli nikdy poznat? Jak to bude vypadat s věčným životem jejich duší v Tvém Božím Království? Vždyť oni nemohli v Tebe věřit, Tebe milovat a také Tvá přikázání zachovávat, jelikož nemohli o Tobě mít žádné vědomosti.

9) Hle, to jsou mé důvodné pochybnosti! Ráčiž mi je rozřešit a já pak také v Tebe pevně uvěřím, budu Tě více než kterýkoli z Tvých milovat a Tvá přikázání zachovávat; neboť já jsem pravý Říman a nikoli Řek, jehož věrnost nemá trvanlivost! Ale jsem také člověk, který nepřijímá tak snadno něco a nevěří, co mně není jako diamantově pevná pravda prokázáno nezvratnými důkazy. Zbav mě tedy mých pochybností!“

12. USTAVIČNÉ ÚSILÍ PÁNĚ O LIDI.

1) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, ty jsi si sice leccos osvojil čtením řeckých světských mudrců, ale dále na knihy starých Egyptanů jsi nikdy nepřišel a z Písma Židů, počínajíc Mojžíšem jsi četl zcela zběžně jen zlomky a také těm jsi nikdy nerozuměl!

2) Hle, Ten, Který nyní mluví ve Mně s tebou, mluvil také již tak s prvním lidským párem této Země a dal mu zcela tatáž přikázání, jaká Já nyní opět dávám vám lidem zapomenuvším zcela na pravého Boha a Pána; ale lidé nadaní úplně svobodnou vůlí dali se až příliš snadno a příliš brzy oslepit světem a jeho svůdným duchem, prchali před Bohem a jednali podle svých choutek. Tím zatemňovali své duše a zatvrzovali svá srdce.

3) Já jsem stále vysílal posly z nebes, aby poučovali zaslepené lidi; ale jen málokterí jich dbali, velká většina nechtěla nic o nich slyšet a vědět.

4) Občas jsem Svým Duchem probouzel muže a jinochy, kteří poučovali lid a vynakládali veškeré úsilí na to, aby ho přivedli zpět ke staré pravdě. Jen málokterí je však vyslechli a ještě méně se jich podle toho obrátilo; velké množství je však pronásledovalo, trýznilo a dokonce i usmrcovalo.

5) Také jsem neopomenul lid příliš zvrhlý navštěvovat velkými i malými tresty a soudy. Ty však jen málokteré na nějakou dobu polepšily; na Mé místo nastoupil až příliš brzy opět zlý světský duch.

6) Když byly za času Mojžíšova dávány izraelskému národu na Sinaji v poušti za blesku, hromu a ohně znovu opět zákony, poslouchal z počátku, sice za bázně a chvění Má daleko dobře slyšitelná slova, - když však vyhlásování delší dobu trvalo, tu si lid dílem na to zvykl a mnoho si z nich již nedělal. Dílem jej však také trvalé poučování omrzelo a prosil Mne, abych zjevoval Svou vůli pro celý národ jedině Mojžíšovi, - že ji pak uslyší již od něho a bude ji následovat; lid se však zatím s hory Sinai vzdalí, jelikož je to tu hrozné a zřídí si chaty v údolí daleko odtud se rozkládajícím.

7) Po delších snažných prosbách bylo lidu vyhověno; ale zanedlouho začal lid na Mne a na ony velké výjevy na hoře Sinai úplně zapomínat, ulil si z mnohého zlata, které s sebou vzal z Egypta, tele, načež kolem něho tancoval a prokazoval mu božskou úctu.

8) Já jsem to oznámil Mojžíšovi, vyslal ho k Svému na Mne již vůbec nevzpomínajícímu lidu a dal jsem ho mocně potrestat tak, jak to potom Mojžíš přesně popsal.

9) Pak se lid vrátil opět ke Mně; ale byli mezi ním stále mnozí, kteří se nechávali svádět všelikými zlými světskými choutkami aby přestupovali to či ono Mé přikázání a tak hřešili proti Mým nařízením.

10) Aby lid udržel v řádu, musel Mojžíš za přestoupení Mých přikázání stanovit časné tresty.

11) Když byl lid později uveden z pouště do zaslíbené země, kterou obdržel jakoby z Mé ruky do vlastnictví, byl téměř úplně Mnou Samým dlouhý čas řízen moudrými soudci, kteří byli se Mnou ve stálém spojení a styku, a pod Mou osobní vládou se stal velkým a mocným a jeho blahobyt byl větší nežli každého jiného národa na světě.

12) Tu se stal zpupný a hleděl na lesk ostatních národů, kteří byli tyransky ovládnáni svět-ským králem. Marnivý lesk světský jej oslepil, - chtěl se též lesknout, stal se s Mou vládou ne-spokojený, žádal skrze soudce Samuela, naplněného Mým duchem, krále světského a tak se dopustil jednoho z největších a nejhrubších hříchů.

13) A tak potom upadal stále hlouběji, ačkoliv Já jsem nikdy neopomenul stále ho probu-zenými a Mým duchem naplněnými proroky napomínat k polepšení a ku pokání a oznamovat mu následky, které ho očekávají pro jeho zatvrzelost; a tak jsem jednal do té chvíle s tímto národem a nyní jsem přišel Sám oděný tělem.

14) Pohled' však nyní na převeliký počet Židů, kteří, místo aby Mě přijali a ve Mne uvěřili - když přece nadevší pochybnost zázraky a znamenání nikdy neslýchanými upozorňuji všude na Sebe jako na Takového, Kterým jistě jsem, - nenávidí Mne, pronásledují, snaží se Mne uchopit a toto Mé tělo usmrtit!

15) Jestliže jsem Se však staral vždy bezustání za všech dob a všude o duchovní vzdělání lidí, jak jsem ti nyní ve vší stručnosti ukázal, - jak se Mne můžeš jako Říman dobře obdařený mnohým rozumem tázat, proč jsem teprve nyní přišel k vám lidem, abych jen u málokterých u vás založil Království Boží, které je Královstvím věčného života?!

16) Cestuj do všech zemí, které jsou ti známé a jejichž obyvatelé jsou podle srdce jen po-někud způsobilí přijmout Mou nauku a zeptej se, zda jsou dokonce i v této době beze zprávy o Mé přítomnosti a o mém působení!

17) V mnohých tobě ještě neznámých zemích a říších mají však lepší lidé vnitřní vidění o tom, co je a co se zde nyní děje. Jen někde v nejskrytějších koutech Země zcela zdivočele žijící zvířecí lidé nemohou o Mně obdržet žádnou zprávu, protože dávno ještě nejsou způsobilí pro její přijetí; ale časem bude postaráno také o ně.

18) A tak z toho vidíš, že tvá Mně daná otázka byla zcela marnivá. Chceš-li se Mne však ještě dále tázat, taž se Mne na lepší věci, které ti více prospějí nežli to, na co jsi se Mne tázal nyní!"

13. SETNÍK PROSÍ O VÝKLAD PODSTATY ZEMĚ.

1) Když toto setník ode Mne uslyšel, velice se zamyslel, rovněž i jeho oba nižší sluhové, trvalo to nyní chvíli, nežli někdo u celého stolu vyměnil i jen jediné slovo se sousedem. Já Sám jsem také mlčel; leč oči a uši všech byly upřeny na Mne.

2) Konečně prudké zadutí větru přerušilo mlčení a setník se kvapně otázal Ebalu, co to by-lo; neboť zdálo se mu, jakoby zahřmělo. Také jeho druhové zaslechli zahřmění.

3) Privil **Ebal**: „Zde u moře a zejména v této zátoce nepatří podobné zjevy v této době ni-jak ke zvláštním; ale tento náhle vzniklý hromu podobný náraz větru znamená asi následkem nejvyšší přítomnosti Pána nad všemi věcmi v nebi a na Zemi něco vyššího! Co však znamená, to ví zajisté nejlépe On; já ti o tom nemohu další vysvětlení podat.“

4) Když byl toto Ebal řekl setníkovi, obrátil se ihned **setník** naplněn nyní zcela vpravdě římskou vojenskou zmužilostí opět na Mne a pravil: „Nejvyšší, Pane a Mistře, z Tvé řeči jsem vyrozuměl, že v Tobě co nejopravdověji přebývá nejvyšší Duch jedině a toliko opravdového Božství! Bez Tvé vůle se nemůže ani v nebi, ani na této Zemi nic stát, nic vzniknout, působit, trvat a zaniknout; a když se tu něco děje, vzniká, působí a trvá, pak ti je také zajisté znám ve Tvém věčném Duchu od věčnosti důvod a příčina, podle níž chceš mít realizován Svůj nej-moudřejší úmysl. Tobě pak jistě také nebude ani tento náraz větru cizí a neznámý! Jak tedy vznikl a k jakému účelu?“

5) Privil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, uplyne ještě dlouhá doba nežli poznáš, odkud přichází vítr, jak vzniká a k jakému účelu; neboť dokud jsou tvé představy o podobě a podstatě Země v základu mylné, nebudeš moci asi nikdy pochopit, jak vzniká vítr, odkud přichází, kam táhne a proč vznikl.“

6) Musíš tedy napřed znát přesně půdu, která tě nosí; teprve potom se budeš moci tázat také na příčinu zjevů na této Zemi.

7) Privil **setník** „Pane a Mistře! Kdo kromě Tebe by mi měl a mohl nyní odhalit pravou po-dobu Země?! Jaké my máme pojmy o této naší Zemi, beztoho víš; ale mluvil jsem také s mno-

hými vašimi zákoníky o podstatě naší Země a neobdržel jsem žádnou lepší zprávu, naopak ještě mnohem nejasnější a zmatenější.

8) Mluvil jsem o podstatě Země, Měsíce, Slunce a Hvězd též se všechno vědoucími a moudroucími Esejci, neobdržel jsem však o tom všem ani o vlas lepší vysvětlení, nežli jaké jsem měl dříve.

9) Ty mi můžeš jistě dát nejlepší vysvětlení o této Zemi, o Měsíci, Slunci a také o Hvězdách! Já a moji oba druhové Tě o to prosíme; neboť již dávno jsem poznal, že náš názor a naše staré nám vštípené pojmy o Zemi, jakož i o Hvězdách na nebi nemohou být správné, protože zjevy jsou s nimi v souvislosti naprosto nelze anebo lze jen špatně vysvětlit všelikými pověrečnými přídávky, jimiž se však špatně poslouží člověku, jenž přemýšlí hledaje ve všech věcech pravdu. Prosíme Tě, ó, Pane a Mistře, ještě jednou o to!“

10) Privil jsem poté **JÁ**: „Pohleď, Slunce právě zachází a čas je příliš krátký, abych vás mohl podle vaší žádosti plně uspokojit!“

11) Privil opět **setník**: „Ó, Pane a Mistře, není-li věc jen Tobě nepříjemná, - my Tě budeme s největší pozorností a klidem poslouchat celou noc!“

12) Privil jsem **JÁ**; „Nuže, dobře tedy! Pohleďte zde na tohoto zdánlivého jinocha! Je již odedávna jedním z Mých pravých sluhů; nechť vám splní vaše přání! Z jeho skutků a řeči poznáte v něm Mou moc.“

13) Poté jsem dal Rafaelovi pokyn a on rychle vstal, přistoupil k oněm třem a privil (**Rafael**): „Všem těm ostatním, kteří tu sedí u stolu, nemusí se tato věc již vysvětlovat, poněvadž jsou již do všeho úplně zasvěceni; ale vám to podle vůle Páně učiním. Abychom však mohli věc rychleji skončit, půjdeme ven do přírody!“

14) Poté náš setník a jeho oba nižší sluhové vstali od stolu a šli s Rafaelem ven s nejvyšší napjatou zvědavostí.

14. RAFAEL UČITELEM ASTRONOMIE.

1) V přírodě je zavedl Rafael na velké volné místo u jezera, které sloužilo Římanům za vojenské cvičiště a na něž za večerní doby již nikdo nevstoupil.

2) Když přišli na toto místo, privil **Rafael** oněm třem: „Cesta, kterou chce někdo dospět k nějakému velkému a důležitému poznání, je vždy dvojího druhu: První je dlouhá, nudná a těžká dalekosáhlým a téměř nikdy končit nechtějícím a nemohoucím vysvětlováním a hovorem; druhá, krátká a účinná je cesta příklady. A této chci a mohu nyní použít u vás!“

3) Privil **setník**: „To zde bude asi trochu těžké dáti nám působivý příklad toho, o čem nám chybí úplně každý pravý předchozí pojem!“

4) Privil **Rafael**: „To je má věc, protože je to v mé, Pánem mi propůjčené moci, - a tak dejte tedy dobrý pozor na všechno, co nyní uvidíte! Nyní vám především postavím před oči celou Zemi, to jest její povrch zcela tak, jaký je nyní v takové velikosti, abyste Její mohli snadno přehlédnout.“

5) Když to Rafael vyslovil, vznášela se Již před očima převelice užaslých Římanů malá zeměkoule, která měla však průměr asi dvě a půl délky muže a byla vlastním světlem tak dobře osvětlena, že přes pokročilou dobu večerního soumraku bylo možno na jejím povrchu vše dobře rozeznat a známou věc ihned jako takovou, co představovala, podle polohy poznat.

6) Zeměkoule se také točila kolem své osy, ale pro rychlejší možné přehlédnutí ovšem poměrně mnohem rychleji nežli skutečná Země. Bylo možno vidět přesně veškeré pevniny podle téměř nesčíslného množství různě velkých ostrovů, veškerá moře, rovněž i veškerá jezera, veletoky a řeky, hory a údolí a to, co z toho ti tři znali, ihned také poznali jako takové, co to představovalo.

7) Když se Římané asi hodinu co nejpozorněji dívali na tuto zeměkouli, při čemž jim Rafael několika málo slovy srozumitelně vše vysvětloval a tak se jim pak, také dostalo o Zemi zcela pravdivého pojmu, řekli **všichni tři**: „O, jak slepí jsou ještě lidé a jak směšně přehloupé pojmy mají o Zemi, která je nosí a živ!“

8) Poté privil **Rafael**: „Hleďte, jak rychleji jste došli správného poznání o veškeré Zemi tímto příkladem, nežli kdyby vám to byl nějaký dobrý znalec sebejasněji vysvětloval dlouhými řečmi a tak vám nyní také znázorním poměr Země k Měsíci, ke Slunci a k ostatním planetám!“

Nyní postavíme zeměkouli dále od nás nahoru do vzduchu a v poměrné vzdálenosti bude před vašimi očima znázorněn její průvodce Měsíc.“

9) Sotvaže Rafael toto vyslovil, byl také již před užaslými očima Římanů v dobře viditelné a snadno poznatelné bytí povolán Měsíc, avšak jako poměrně malá koule.

10) Nejprve byla od shora dolů přesně ohledána strana k zemi stále obrácená a také bylo tak dalece, pokud toho bylo třeba podáno vysvětlení a teprve potom strana odvrácená „při níž také nechybělo náležité vysvětlení.

11) Tu pravil **setník**: „To je v poměru k naší Zemi zajisté smutný Svět! Lidé, kteří podle tvého výkladu žijí jen na straně odvrácené, nemohou dospět k žádné velké moudrosti, protože na tak malém nejvyšším hubeném Světě mohou obdržet o Božím stvoření jen velmi omezený názor a protože pro denní řád Zemi úplně nerovný a nepodobný nemohou téměř ani získat čas, aby mohli také jen to málo na tomto malém Světě pozorně pozorovat, studovat, porovnávat a nutně zkušenosti z toho odvozovat. Mají jistě asi mnohou podobnost s našimi opicemi?“

12) Pravil **Rafael**: „Mýlíš se velice, i když se to také tak zdá tvému rozumu! Nechtěl bych tě uvést ve spojení s nějakým Měsíčanem; neboť pak by tvá vnitřní moudrost pochodila velmi špatně.

13) Vy lidé této Země máte sice mnoho vnějších zkušeností a tak také mnoho vnějších poznatků; ale chybí vám vnitřní životní poznatky, které jsou nevýslovně důležitější nežli všechny ty vnější, šarlatánské marnivé tretky.

14) Měsíčané žijí zato silně vnitřním rozjímavým životem, v němž také zcela dobře znají vás obyvatele této Země, ale jen zřídka kdy mají na vás zalíbení, poněvadž jste se svým vnějším smýšlením a snažením až příliš vzdálili od vnitřní životní pravdy. Říkají o vás, že jste mrtvé duše. Je-li tedy tomu s Měsíčanými tak, pak jsou jistě na vyšším životním stupni, nežli tvé pozemské opice. „

15) Pravil **setník**: „Je-li tomu s obyvateli Měsíce tak, pak ovšem беру svůj úsudek ihned zpět a prosím je prostřednictvím tebe za odpuštění.“

16) Pravil **Rafael**: „Nechme toho nyní a vraťme se opět k naší věci! Nyní po Zemi jsme poznali Měsíc⁵). Jak to však vypadá s oběma těmito světovými tělesy v poměru ke Slunci? Dříve nežli vám to však budu moci učinit úplně pochopitelným, musím vás stručně seznámit také ještě s Planetami, které jsou vám známé aspoň podle jména.

17) Je sice ještě několik Planet, které patří jako tělesa zemská také k tomuto Slunci, které udílí světlo a teplo Zemi a od něhož dostávají světlo a teplo jako tato Země. Avšak omezím se jen na Planety známé vám podle jména a také vám je postavím zvláště před oči v jejich pravé podobě. Tu je tedy Merkur, jako zemské těleso Slunci nejbližší!“

18) Ihned spatřili tři Římané toto zemské těleso a obdivovali jeho dosti velkou podobnost s leccím na naší Zemi a Rafael neopomenul přitom podat též vysvětlení.

19) Jakmile měli tito tři jasno o Merkuru, přišla na řadu Venuše, po ní Mars, který tito tři z počátku pozorovali s jakousi bázni. Jelikož však na něm místo svého boha války spatřovali také jen zemské, Zemi dosti podobné těleso, byli tedy také s ním brzy obeznámeni. Po Marsu přišel na řadu v přiměřené velikosti Jupiter se svými čtyřmi Měsíci, jemuž se tito tři Římané nemohli ani dost vynadivit. Rafael jim stručně vykládalo něm to nejdůležitější, takže nemohli jeho moudrost a moc ani dost vynachválit. Poté dal objevit se Saturnu⁶), který vyvolal u Římanů ještě více obdivu nežli všechny dřívější Planety. A u tohoto zvláštního tělesa zemského se Rafael zdržel se svými vysvětlivkami také déle nežli u dřívějších těles, vyjma naší Zemi.

15. RAFAEL VYSVĚTLUJE VZTAHY PLANET KE SLUNCI.

1) Když **Rafael** popsáním způsobem ukázal Římanům jmenované Planety, pravil jim dále: „Není dost na tom, že nyní víte, jak to s těmito Hvězdami zcela jinak dopadá nežli se to dosud v základu mylně stále zachovávalo v platnosti ve vaší představě, nýbrž musíte také zcela jasně poznat, v jakém poměru jsou všechny Planety, které jste nyní spatřili, ke Slunci a tak dejte nyní pozor!“

⁵ Zevrubně o tom viz „ZEMĚ A MĚSÍC“; vydalo Novosalemské nakladatelství. Vyd..

⁶ Zevrubně o tom viz „SATURN“; vydalo Novosalemské nakladatelství. Vyd..

2) Postavím vám před oči ve zcela malém měřítku Slunce. Nejprve zde uvidíte dosti velkou kouli o průměru délky muže oblévanou silným bílým třpytem; neboť tato koule, znázorňující Slunce nesmí být oblévána úplnou silou slunečního světla, protože byste ji pak nemohli důkladněji ohledat, - a tak necht' vám také stačí vědět, že tato koule představuje Slunce.

3) Hled'te, světelný, tuto kouli oblévajcí třpyt je vlastní atmosféra tohoto světového tělesa, která je se všech stran obklopuje! U skutečného Slunce, které je vcelku asi tisíctisícůkrát větší nežli tato Země, je tento světelný třpyt mnohem silnější. Dejte však nyní dobrý pozor, já vám na několik okamžiků odestřu tuto světelnou schránku, abyste viděli, jak vypadá vlastní pevné sluneční těleso a také si zapamatovali, že toto světové těleso stvořil Pán ještě pro velmi mnohé jiné účely nežli jen pro to, aby osvětlovalo a oteplovalo ostatní světová tělesa!“

4) Poté přistoupili oni tři blíže ke kouli k místu, kde byla odestřena, pozorovali ji s velkou pozorností a Rafael neopomenul podávat snadno pochopitelná vysvětlení.⁷⁾

5) Když ti tři obdrželi v krátké době sotva čtvrt hodiny zcela správný, dobře pochopitelný přehled o Slunci, o jeho příslušném zřízení, jeho obydlí a jeho činnosti, působení a o jeho vztahu k ostatním Planetám, pravil **Rafael**: „Nyní dejte obzvláště pozor; neboť pro vás Římany přijde vlastní hlavní věc! Poznáte-li ji, pak teprve budete také úplně osvobozeni od klamně víry, podle níž se domníváte, že Země stojí v centru a že se vše - jako Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy - pohybuje kolem Země a že každého dne musí vše konat cestu svým mořem, které podle vašeho mínění sahá od jednoho konce oblohy ke druhému.

6) Tu je naše sluneční koule a hled'te, já nyní postavím všechny vám známé Planety v nej-správnějších poměrných velikostech a vzdálenostech v přímé čáře nejprve mimo sluneční kouli!“

7) Poté spatřili Římané nejprve v určité poměrné vzdálenosti a velikosti Merkura, pak Venúši jakož i Zemi a ponenáhlu ostatní Planety a museli ovšem hezky daleko putovat podél rovného břehu mořského, nežli přišli k Saturnu. Mimoto pozorovali ještě v mnohem větší vzdálenosti několik planetárních světelných bodů, i tázali se Rafaela, co znamenají.

8) A **Rafael** pravil: „Řekl jsem vám přece již hned na počátku, že mimo vám jménem známé Planety je jich ještě několik! Ale na těch vám teď ještě nezáleží; v pozdějších dobách budou jistými moudrymi lidmi také ještě objeveny a podrobněji popsány.

9) Mezi Marsem a Jupiterem spatřujete též mnoho světlych planetárních bodů. Ani do těch vám nyní ještě nic není; časem budou i ony a mnoho jiného jistými moudrymi lidmi objeveny a podrobněji popsány. Až budete později chtít mít také o tom podrobnější zprávu, promluvte si s učedníky Páně; neboť jsou zasvěceni do všech tajemství viditelné hvězdné oblohy. Také v Kisu u velkého nájemce mýta Kisjony, který je tu nyní přítomen, najdete snadno Řeka, jménem Filopold, který je nyní také zde a který je vedle několika vysoce postavených Římanů v Římě samém do všeho toho zasvěcen; od něho se můžete mnohému naučit.

10) Ale nyní toho necháme a vrátíme se k naší sluneční kouli, abych vám ukázal ještě pohyby různých Planet kolem Slunce!

11) Tu se ti tři vrátili i s Rafaelem ke sluneční kouli.

12) Rafael ji postavil do vzduchu tak vysoko, že všechny Planety mohly kroužit kolem ní; sluneční koule byla vedle všech Planet ještě dobře viditelná a Planety kroužily v příslušných poměrech kolem ní, ačkoli v krátké době. Ale Rafael rozdělil také krátkou dobu jedné hodiny tak dobře, že například Saturn potřeboval k svému úplnému oběhu jen právě hodinu a všechny ostatní Planety se pohybovaly v přesně matematicky poměrně kratších údobích a tak také Měsíce kolem větších Planet, které je vodí s sebou, což oněm třem Římanům poskytovalo úžas budící podívanou a to tím více, že Rafael jim důkladně a velmi pochopitelně vysvětlil všechny tyto pohyby.

13) Když přišel Saturn za hodinu opět na místo, na němž se začal pohybovat, nechal

Rafael vše opět zmizet a pravil: „Nyní již nepotřebujeme příklady, jelikož vám svou dobrou službu již vykonaly! Jestliže nyní této věci z pravého základu dobře rozumíte a také poznáváte, že to může být jen tak a ne jinak, vrátíme se opět do domu počestného Ebal!“

14) S tím byli Římané spokojeni a šli nyní naplněni radostí s Rafaelem do domu Ebalova, kde nás všechny zastihli u stolu při večeři ve zcela veselé náladě.

⁷ Zevrubně o tom viz „PŘIROZENÉ SLUNCE“; vydalo Novosalemské nakladatelství.

15) První bylo, že Mi poděkovali za vše, čemu se nyní v tak krátké době prostřednictvím zázračného jinocha naučili.

16) A **JÁ** jsem jim řekl: „Nyní přisedněte tedy také k nám a jezte a pijte a posilňujte se, - teprve potom si spolu opět pohovoříme!“

17) To ti tři také ihned učinili a posilovali se nyní rybami, chlebem a vínem.

16. PODMÍNKY K DOSAŽENÍ MOUDROSTI.

1) Když jsme se všichni tělesně posilnili, ptal se setník na Kisjonu a Filopolda.

2) A **JÁ** jsem mu řekl: „Pohled na muže zde po Mé pravici; prvý je Kisjona a druhý Filopold! Budeš mít ještě často příležitost s nimi mluvit; poněvadž však velmi dobře vím, o čem bys nyní rád s Filopoldem mluvil - k čemuž však teď není vhodná příležitost ani čas - odlož svůj úmysl na jinou dobu! Pro dnešek jsi velmi mnoho viděl a se naučil k zahlazení staré pohanské pověry; přemýšlej jen nyní o tom, aby to zůstalo v tvé paměti a v tvém srdci a abys to opět neztratil, až se brzy vrátíš do svých světských věcí a záležitostí!

3) Co jste nyní ty a tvoji druhové poznali, to znali lidé také ve starých dobách; ale když se jejich potomci začínali stále více obírat věcmi tohoto světa a stávali se pyšnými a vládychtivými, tu zapomínali také brzy na starou moudrost, nevážili si jí a domnívali se, že k uhájení života ji netřeba znát. Stačí prý, mají-li o ní vědomost jen určití mudrci; lid ať jen si hledí místo toho svých stád a svých rolí, zahrad, luk a honby na zvířata a věcmi na nebi se neobírá, A hle, tím se stal lid i se svými správci nejen v těchto, nýbrž také v jiných věcech hloupý, slepý a nakonec plný nejtemnější pověry, jak je to ještě nyní a pravdy se štítí a před jejím světlem prchá!

4) Při vší moudrosti může se člověk také starat o to, co potřebuje pro své tělo; ale o to, co se týče duše a ducha života v ní, měl by každý člověk pečovat a se starat především; neboť pro jídlo, pití a povyšování nebyl žádný člověk postaven do tohoto světa, nýbrž aby žil podle řádu Bohem v něm zjeveného jen pro onen jediný cíl, který mu stanovil Bůh.

5) Jestliže jsi tedy nyní zde dospěl opět k dávno ztracené pravdě ve věcech nebeských, pak hled' strávit ve své duši, co jsi obdržel; až se v tom staneš silný, můžeš se pak postarat u Filopolda o něco dalšího!“

6) Privil **setník**: „Ano, Pane a Mistře, Ty máš ve všech věcech pravdu; nyní již poznávám, jak mnoho toho a velkého jsem Tvou milostí obdržel od zázračného jinocha ve věcech viditelného nebe! Až si vše to v sobě nejprve úplně uspořádám a navrhu také k vyučování ostatních výkresy, které dovedu dobře dělat, pak se teprve postarám o další.“

7) Privil jsem **JÁ**: „Tu máš pravdu; ale nejlepší je hledat především v sobě Království Boží a jeho spravedlnost životem a jednáním podle Mé nauky. Kdo je v sobě našel, tomu se také dostane věrně všeho ostatního jako svobodného přídatku; neboť duch v člověku je z Boha a stal-li se v člověku pánem ducha, pak naučí duši za hodinu mnohem více, nežli by tě mohly naučit sebemoudřejší nauky na této Zemi za tisíc let.

8) Můj Rafael, který je zcela čistý duch - což Mně můžeš věřit a dobře si to můžeš zapamatovat - ukázal vám třem v jak krátkém čase vás poučil o věcech, které v této čistotě a pravdě nepoznají lidé i se vším svým ostrovtipem a se vší horlivostí svého hledání, bádání a myšlení ani za více než tisíc let. Tak se může naučit duše od ducha v jediném okamžiku nekonečně více nežli lidé mezi sebou svým přirozeným rozumem. To si též zapamatuj a podle toho jednej!“

9) Privil **setník**: „Pane a Mistře, zásady Tvé nauky jsou mi dobře známé, aby člověk předně věřil v Tebe a také v Tobě poznával jednoho jedině pravého Boha, aby pak také poznalého Boha jako nejlepší a nejdokonalejší Bytost nadevšecko a bližního jako sebe sama miloval a aby také přikázání Mojžíšova zachovával a dodržoval.

10) Nuže, tomuto Tvému požadavku, bylo by možno snadno vyhovět; ale Mojžíš dal množství zákonů a předpisů a nařízení, které si lze předně těžko zapamatovat, těžko je jim rozumět a tedy zadržet také jistě těžko zachovávat a dodržovat.

11) Musí každý člověk, který chce v sobě přivést k úplné vládě Tvého Ducha a tak v sobě dosáhnout Tvého Království a jeho úplné spravedlnosti, dodržovat a věrně zachovávat také všechny zákony, předpisy a ustanovení?“

12) Privil jsem **JÁ**: „Poznáváš-li ve Mně jedině pravého Boha, věříš-li v Něho a v skutku Ho nadevšecko miluješ a svého bližního jako sebe sama, pak tím také plníš vše, čemu učili Mojžíš a všichni proroci; neboť oni svými mnohými slovy o povinnostech lidí k Bohu a mezi sebou neříkají nic jiného, nežli co jsem ti řekl několika málo slovy Já.“

13) Ale tu se pak nepřikazuje, abys jako římský setník ihned o své újmě žádal při nějakých nevinných proviněních I takového Ebalu proti tvým slepě horlivým nařízením takovou pokutu ve zlatě a stříbře, jakou by vyjma Jeruzalém a chrám nebyly téměř s to sehnat Palestina, Samaří a Galilea; neboť v takovém požadavku by nebyla ani jiskérka lásky k bližnímu a spravedlnost Království Božího v člověku, protože z takové žádosti nevyzírá ani jiskra vašeho římského práva a svědčila o tobě, že se špatně vyznáš ve svých zásadách.

14) Chceš-li žít a jednat podle Mé nauky, pak musíš pro budoucnost také silně změnit svá, o své újmě přísná nařízení; neboť při takovýchto tvých nařízeních byl bys ještě velmi daleko od pravé lásky k bližnímu a tedy od Království Božího, do něhož by tě nepovznesla jedině nynější znalost Země, Měsíce, Slunce a ostatních Planet. Neboť vše, co tvým tělesným očím představuje k ohledání velký viditelný prostor, má pro Království Boží v člověku cenu teprve tehdy, když se to pozoruje a duchovně osvětluje z něho. O sobě však, jako hmota to nemá pro celého člověka žádnou cenu, nýbrž jen nejvyšší prchavou pomíjející cenu pro tělo. - Podle toho se také můžeš, příteli, zařídit!“

15) Privil **setník**: „Pane a Mistře, děkuji Ti také za tuto nadmíru pravdivou a dobrou radu, kterou také budu jistě vždy následovat, pokud mi to bude jen trochu možné! Na zevnějšek se budu muset pro pořádek zdát přísný - v mém srdci to však bude vypadat jinak a to před Tebou, ó, Pane a Mistře, zajisté nebude pochybené?“

16) Privil jsem **JÁ**: „Ó, nikoli, ale jen podle řádného římského zákona, který při jistých malých přestupcích má vykazovat velmi mnohá zmírnění! Mírný soudce v tomto světě bude také Mnou mírně souzen na onom světě a milosrdný dojde také u Mne milosrdenství. Krátce, jakou měrou budeš měřit ty, toutéž měrou se naměří opět tobě!“

17) Setník si to zapamatoval a **JÁ** jsem nyní řekl všem přítomným: „Tím je nyní dobře skončen těžký kus práce, na niž jsem vás předtím ještě za oběda upozornil a nám přibyli tři noví učedníci. Protože však nadešla již dosti pozdní noc, dopřejeme našim údům také opět potřebný odpočinek!“

18) Poté jsem s několika učedníky vstal a odebral Se do jiného pokoje k odpočinku a rovněž tak i Marie s Jarou; ostatní však ještě zůstali a rozmlouvali o Mně, o Mých naukách a skutcích.

17. RAFAEL ODŮVODŇUJE SVOU MOC.

1) Společnost, od níž se neodloučili také náš Ebal, Kisjona a Filopold, zůstala i s přítomným Rafaelem téměř až do rána u stolu a Můj Jakub, ten větší, dělal řečníka, neboť Mne znal dobře již od narození a byl většinou stále kolem Mne. Rafael pak opět vysvětloval, co se zdálo být ostatním nějak záhadné.

2) K ránu se otázal **setník** Rafaela řka: „Jelikož jsme nyní z tvých úst slyšeli již tak mnoho nádherného a nejvyšší zázračného, ráčiz jenom nám třem Římanům laskavě ještě trochu vysvětlit předně co jsi vlastně za bytost a zadruhé⁸), co to bylo za látku, z níž jsi nám tak přenáderně vytvořil věci viditelné oblohy i se vším tím, co je v nesčíslném počtu na nich!“

3) Privil **Rafael**: „Předně jsem ve všem člověk jako ty, jen ovšem s tím značným rozdílem, že já mohu toto tobě nyní viditelné tělo proměnit ve svou čistě duchovní podstatu a že jsem již před 4000 lety, ještě před noemovskou potopou po mnoho let žil a působil na této Zemi jako člověk s tělem a krví, Pánu Bohu věrně oddaný.“

4) Nyní jsem však občanem Božích nebes a služebníkem a pomocníkem Boha navěky. Má moc je Boží moc; proto tedy mohu také vše, co chce ve mně duch. Víš-li nyní to, pak také budeš vědět, z jaké látky jsem před vámi vytvořil věci viditelné oblohy.

5) V celé nekonečnosti není žádné jiné látky nežli vůle Boží. Vše, co vidíš, slyšíš, hmatáš a nějakým smyslem vnímáš, jsou Boží myšlenky a chce-li Bůh, jsou tu také již zbylostnělé.

⁸ „za druhé“ doplnil vydavatel.

6) Co je však Bohu jako pravěčnému Duchu v Něm a skrze Něho možné, to je také možné Božímu duchu v člověku. Neboť Bůh Sám je o Sobě nejčistší Láska, tedy o Sobě také nejčistší životní Oheň, tím také nejčistší a nejjasnější Světlo a tedy v Sobě nejvyšší Moudrost a tím také nejvyšší vše působící Moc a Síla.

7) Nejmoudřejší řád této nejvyšší Moci a Síly je věčný zákon, podle něhož se musí řídit všechny věci. Tento zákon vládne také nad tělem člověka; duši je však dána svobodná vůle a je jí zjeven zákon, aby jej v sobě přijala a podle něho svou vůlí zařídila, podle něho žila a jednala a tím dospěla k úplné bohopodobnosti, pro niž je určena.

8) V tomto výchovném světě je svěřena duši jen nejmenší část božského zákona řádu; bude-li v této malé částce věrna, bude pak také ustanovena nad věcmi velkými, - ale ne dříve, dokud to nepřivedla v zachování oné malé, jí zjevené části zákona řádu k největší jakoby jí úplně vrozené dovednosti. Neboť bez toho nemůže v sobě dospět ani k vnitřnímu vědomí své svobodné samostatnosti a tím také ne k živému pocitu toho, co vše zmůže božská vůle v ní a skrze ni.

9) Co já, jako také jen člověk zmožu úplnou mocí Boží vůle, o tom ti zajisté nemusím podávat další důkazy; přivedeš-li to v zachování Boží vůle, s kterou jsi se zde úplně seznámil a také ve všech věcech vábících tě k světské rozkoši, k dokonalé sebezapírající velké dovednosti, pak také již v sobě samém zpozoruješ, k jaké moci dospěla tvá duše.

10) Cvičení ve všem dělá však teprve mistra; nepatrným cvičením zůstává však člověk věčným hudlařem a nemůže ho být použito k ničemu velkému a mimořádnému. Či můžeš svěřit a svěříš jako římský, ve vojenské vědě veskrze zběhlý setník, nějakému člověku důležitý úřad dříve, nežli jsi se přesvědčil o všech jeho pro ten úřad potřebných vědomostech?

11) Bůh Se nemusí všelikými pokusy a zkouškami u člověka přesvědčovat, zda je také již způsobilý pro nějaký velký a důležitý úřad; neboť On vždy co nejjasněji ví, jak daleko to přivedla duše ve vnitřním životním zdokonalení. - Ale ať se duše sama zkouší, jak daleko pokročila ve všelikém sebezapírání, co se týče dráždivel tohoto světa a jak dalece se úplně sjednotila se zvolenou a skutečně následovanou vůlí Boží, zda se v ní ještě hýbe něco hudlařského anebo již opravdu mistrovského, - a Pán Bůh nebude meškat, aby v ní dal zjevit moc Svě vůle.

12) Pohled na některé učedníky Páně! Kdyby byli chtěli něco vykonat z vůle Páně, která se v nich stala již velmi mocná, pak by byl ten či onen s to vykonat také něco, co by ti jistě připadalo neméně zázračné nežli to, co jsem vykonal před vámi já; ale jejich opravdová láska k Pánu a opravdová pokora před Ním jim praví: „Ó, jak zcela ničím jsme my jako ještě slabí učedníci před Tebou!“ A proto čekají ještě, až jim Pán řekne: „Nyní jděte do celého světa a uče všechny lidi Mé vůlí a působte ve jménu Mém!“ Pak budou také, kde to bude nutné, konat tatáž znamení, která nyní koná Pán Sám a také dočasně já vůlí Páně ve mně.

13) Moc Boží vůle nebude však člověku snad nalévána jako dítěti mléko, nýbrž musí jí sám vlastní silou vůle, která je u každého člověka úplně svobodná, jakoby násilím strhnout na sebe.

14) Že se ta věc má tak a ne jinak, je přece snadno zřejmé z toho, že Pán, Jemuž jsou všechny věci možné, Sám stále učí a vychovává Svě učedníky a ukazuje jim, co mají dělat, aby si osvojili Jeho vůli jako potom jim vlastní navěky.

15) Co však učedníci, Pánem zvláště vyvolení mají činit, aby v sobě dospěli k úplné bohopodobnosti, to tedy má činit také každý jiný člověk, chce-li ve své duši dospět k moci Boží vůle.

16) Tím jsem ti zcela jasně ukázal, z jaké látky jsem vám utvořil věc i viditelné oblohy; nyní však vidíte, že také vy se časem stanete tím, co jsem nyní já. „Jak“, to jsem vám také ukázal. - A teď se také vy můžete odebrat ještě na krátce trvající tělesný odpočinek; neboť jitro nedá na sebe již dlouho čekat!“

17) Po těchto slovech Rafaelových se tři Římané zvedli, poděkovali Rafaelovi za toto poučení a šli plni dobrých úmyslů domů, kde také našli vše v žádaném pořádku; všichni tři si však málo odpočinuli, ježto byli v duchu svého přirozeného rozumu ještě příliš zaměstnáni a nevěděli, jak by to měli provést, aby spojili svůj světský úřad s tím, co slyšeli ode Mne a také od Rafaela jako Mou vůli.

18) Za mnohých rozhovorů nastalo úplné jitro a setník musel dát pro tento den vojínům rozkazy. Vojíni se však potají divili, že setník jindy tak přísný, udílel toho dne jen zcela mírné a vlídné rozkazy, i soudili, že se tu muselo stát něco zcela zvláštního. Ale moudře nedali na so-

bě znát, že mírnost setníková je jim nápadná; neboť lehká služba byla jim také zajisté milejší nežli těžká.

18. OTÁZKA SETNÍKOVA O USMRCOVÁNÍ ZVÍŘAT.

1) Záhy zrána ještě před východem slunce, byl jsem s několika učedníky již v přírodě a také Rafael byl u nás. Brzy poté přišli za námi také všichni ostatní; a naši tři Římané nedali na sebe dlouho čekat.

2) Byli jsme na břehu jezera a dívali jsme se na hru vln a učedníci si myli čistou vodou nohy a ruce. Naši tři Římané by se byli již rádi na to a ono zeptali a proto se také ihned odebrali do Mé a Rafaelovv blízkosti.

3) **JÁ** jsem jim však pravil: „Den má nyní ještě svých plných deset hodin a v této době bude již možno odpovědět na leckterou otázku; ale nyní budeme užívat v klidu jitra!“

4) S tím byli tito tři spokojeni a umyli si jezerní vodou obličej, aby opět osvěžili a posílili oči, jimž scházel noční spánek.

5) Tak jsme zůstali v úplném klidu asi hodinu těsně na břehu jezera a poté jsme se odebrali na malé návrší, které se směrem k jihu zvedalo nad vodní hladinu. S tohoto návrší byla krásná vyhlídka k západu a na břehu, který zde byl na dosti velkou vzdálenost porostlý hustě třtinou a rákosím, bylo možno spatřit několik vodních ptáků, kteří vyhledávali z vody snídani a dychtivě ji hltali.

6) Tu již nemohl **naš setník** déle mlčet, přistoupil rychle k Rafaelovi a pravil: „Poslyš, moudrý a mocný občane lepšího světa nežli je tato Země! Já jsem jinak často s velmi nádherným zřízením právě této naší Země pokud se týče zákonitosti jejího utváření a jejího rostlinstva velmi spokojen; ale co se týče zvířat v jejich vzájemných poměrech života a činnosti - naprosto ne!“

7) O všechny rostliny a byliny je postaráno, aby si braly svou potravu z půdy, z vody, ze vzduchu a z tepla slunečního světla a tak znamenitě prospívaly; jen zvířata a z velké části také my lidé jsme odkázáni, abychom k výživě těla chytali zvířata, usmrcovali je a požívali jejich maso.

8) A hle, to zřejmě stále činí srdce a mysl člověka surové, což jsem až příliš často pozoroval v Římě při velmi neblahých býčích zápasech a jiných bojích divokých dravých zvířat v určitých zvlášť k tomu zbudovaných zřízených ohradách; vždyť takové zvířecí zápasy se udržují v Římě a také v mnoha jiných místech proto, aby se u občanů a zejména u vojáků znovu a znovu rozdmýchávala a udržovala válečná a odvážná bojovná mysl.

9) A od koho se naučili lidé divokému válčení, při němž není ani stopy po lásce k Bohu a k bližnímu?

10) Pohleď zde dolů do vody! Čeho se ty ubohé rybičky dopustily, že jsou těmito žravými vodními ptáky často v mnohých tisících z vody chytány a pohlcovány? Nemohly by se všechny tyto nesčíslně různé druhy zvířat ve vzduchu, na zemi a ve vodě vesměs živit podobně jako krotká domácí zvířata rovněž nesčíslně různými druhy rostlin?! Cožpak si musí všelící masožraví dravci vyhledávat potravu mezi stády mírných zvířat a tím svou ukrutností, vštípenou jim Boží mocí, vyzývat lidi k divokému boji?!

11) Člověk musel vynalézat umělé zbraně, aby mohl bojovat proti dravým šelmám. Naučil se přitom sice bojovat, usmrcovat a vítězit; získal však přitom něco pro Bohem mu přikázané zušlechtění srdce a mysli?!

12) A hle, o této věci jsem velmi často přemýšlel a nemohl jsem dosud od žádného moudrého člověka obdržet ani zpola uspokojující řešení této pravé záhady sfingy! Všude se řeklo: „Nejmoudřejší bohové budou jistě vědět, proč to vše tak dopustili!“

13) Ano, to je zcela jisté; ale získali snad přitom lidé něco pro srdce a mysl? Ano, lovit, zápasit a válčit to ovšem získali, pak vydávat zákony, panovat a být často ukrutní jako hyena svými soudy proti lidem, kteří se prohřešili proti jejich zákonům; ale jinak z naučení se bojovat nejprve s divokými zvířaty a brzy poté také mezi sebou, mnoho dobrého věru nevzešlo!

14) Ty jsi moudrý a mocný z Božího Ducha v sobě, dej mi tedy také řádné poučení v této věci, která se mi zdá být velmi důležitá!“

19. SETNÍKOVA OTÁZKA O ÚČELU BOJE V PŘÍRODĚ.

1) Privil **Rafael**: „Ty jsi mi dal sice velmi důležitou otázku a mohl bych ti na ni také jistě co nejlépe odpovědět; ale ještě jsi příliš málo vnikl do sféry čistého duchovna a nepochopil bys v této věci úplnou pravdu.

2) Ujišťuji tě však, že předně také v tomto ohledu jsou učedníci Páně a vedle nich také mnozí jiní lidé, jako Židé a pohané, již dávno úplně poučeni a že zadruhé také ty budeš v tomto ohledu ještě přiveden k lepšímu názoru. Naskytne se však ještě dnes již nejedna příležitost, při níž také ty budeš moci ohledně toho chválit a velebit lásku a moudrost Páně.

3) Věř mi, že Pán Se odebral na toto malé návrší právě proto, abys projevil při pohledu na vodní ptáky, požívající malé rybičky, své staré pochybnosti o lásce, dobrotě a moudrosti opravdové Boží Bytosti! Ty jsi se s tím vyταςil, jak jsem to také již dlouho předvídal a bude ti tedy také již v pravé době v tomto ohledu uděleno náležitě objasnění.

4) Příteli, život sám o sobě je boj! Kdo však může jako dobrý a zbožný člověk přejít do nejvyššího a nejsvobodnějšího života duchovního, jestliže o něj napřed se vší vážností nebojoval?! Od čeho jiného má se však člověk učit bojovat, nežli od nebezpečí se všech stran jej obklopujících?! A tato nebezpečí jsou na této Zemi Pánem nastavena a dopuštěna právě proto, aby je člověk poznával a proti nim bojoval a to tak dlouho, až nad nimi zvítězí. Ale nyní dosti o tom; to další po snídání!“

5) Když náš Rafael toto dopověděl, přišel posel a oznámil, že je připravena snídaně, načež jsme opustili naše malé návrší, odebrali se do domu Ebalova a posnídali.

6) Po snídání jsme šli ihned zase do přírody, avšak na jiné větší návrší s něhož jsme mohli přehlédnout nejen genezaretskou zátoku, nýbrž i velkou část moře Galilejského. Na tomto návrší měli Římané jakousi pevnost, aby mohli odtud přehlédnout vše, co se pohybuje na moři i v nemalé zátoce genezaretské a co lze spatřit jako něco cizího, pročez byly na tomto návrší postaveny také vždy římské stráže, které nedovolily tak snadno někomu navštívit toto místo, leč by to byl setník sám anebo podvelitel přítomný jako průvodčí společnosti, která by chtěla navštívit toto návrší.

7) Jelikož nyní byl s námi setník sám vedle svých dvou podvelitelů, neměli jsme tedy také ani nejmenší překážku a mohli jsme použít tohoto krásného návrší.

8) Bylo tu postaveno několik otevřených stanů, opatřených lavicemi, které nám setník dal ihned k použití a dal pro naši potřebu zřídit také ještě dva nové stany.

9) Když jsme se utábořili ve stanech, nastalo chvíli ticho a všichni pozorovali výjevy na moři a v zátoce.

10) Pojednou spatřil **setník** několik velkých orlů přilétat s vyššího pohoří do nížin mořského pobřeží a pravil: „Tu přichází s výše již opět téměř v téže době, jako vždy jindy, několik nezvaných hostů, aby si přišli na mořské pobřeží pro chutnou snídání!

11) Vodní ptáci jsou sice také dravci, kteří se živí rybami a všelikými jinými vodními zvířaty; ale pro naši mysl mají přitom přece jen jemnější vzhled a jejich loupení a vraždění nevinných vodních zvířat nečiní na naše srdce a jeho cit tak rušivý dojem, jako když takový mocný orel sletí s výše jako šipka na některého z vodních ptáků, uchopí jej svými drápy a vynese pak na nějakou skálu, tam ho roztrhá a shltne jeho maso!“

12) Když takto ještě setník humánně uvažoval, spustil se orel do rákosí na břehu mořském a vynesl si velkou rybami nasycenou volavku, která ve vzduchu ostrými drápy orla pevně držena, velmi křičela.

13) A zanedlouho následovali také ostatní orlové příkladu orla prvního, což **Římana** tolik pohněvalo, že přistoupil ke Mně a pravil: „Ó, Pane a Mistře, cožpak Ty jsi to nechtěl vidět anebo nechtěl zabránit tomu, aby se hltaví dravci nedopouštěli násilí na mnohem mírnějších vodních ptácích způsobem nejvyšší pobuřujícím veškeren lepší lidský cit? Mají takové v přírodním světě během dne častěji se vyskytující, hrůzu vzbuzující výjevy přispívat snad k tomu, aby zjemňovaly lidské srdce a nabádaly je k účinné lásce k bližnímu a k milosrdenství?

14) Ne, tu si zůstanu při své staré zásadě, jak jsem ji před několika lety slyšel z úst jednoho starého mudrce v Alexandrii: „Celá Země je loupežným hnízdem a žalostným údolím pro ušlechtilého člověka; neboť vše, na co se podívá a cokoli se mu naskytne, je zatíženo věčnou kletbou bohů. Není tu nic než ustavičné vznikání a vstupování do bídné prchavé jsoucnosti; krutá smrt je stálým následkem vznikání! A přece má člověk, svým bytím nejvíce trápený, žít

život úplně dobrý, ušlechtilý, humánní a uctívat stále hromující bohy? Jak však může, když kolem sebe nespátuje nic jiného nežli nejukrutnější zuření veškeré přírody?! Proto ať je člověk takový jako lev, tygr, orel a mstí se na svých spolutvorech - lhotejno zda na lidech či zvířatech - za kletbu bohů vylitou také na něho; ať se snaží stát se králem a užívá navzdory bohům tohoto beztoho krátkého života!“

15) Pane a Mistře, nepravím však nyní, že tím řecký mudřec vyslovil správnou a pravdivou zásadu pro blaho lidí, neboť u Tebe jsem našel zcela jinou životní zásadu, podle níž budu také budoucně žít a jednat; ale řekni nyní Sám, zda může zcela přirozený člověk i při nejlepším rozpoložení mysli - jakou lze často objevit snadno u nezletilých dětí - nadaný zdravým rozumem dospět nakonec podle svých pozorování a zkušeností, zvláště v krajině, kde se to hemží všelikými dravci, k jiné zásadě pro život lidský na této Zemi!

16) Pohledme do zemi, v nichž se to hemží všelikými divokými šelmami, a kde lidé, aby nebyli jimi sežráni, musí na ně konat neustále honby! Jací jsou tito lidé sami? Divocí, jako obklopující je zvířata! Loupí a vraždí a není mezi nimi lásky a ještě méně pravého milosrdenství a žádné touhy a náklonnosti ke spořádanému, pokojnému zaměstnání.

17) Pohledme naproti tomu na národ, s jakým jsem se setkal v Arménii! V zemi tohoto národa dal dřívější, velmi moudrý král s veškerou pílí pokud možno vyhubit všechna divoká zvířata mnohými a obratnými lovci - ani orli a supi nebyli šetřeni; jen krotká a užitečná domácí zvířata směla být chována a rolnictví bylo hlavním zaměstnáním onoho národa - a pravím Tobě, ó, Pane a Mistře, že jsem se nikdy nesešel s mírnějším a pokojnějším národem na pevnině!

18) Ve dne v noci může člověk v oné zemi po všech cestách a silnicích cestovat beze strachu, že bude napaden nějakým divokým zvířetem a ještě méně nějakým loupežníkem. Ať zavítá člověk do sebe prostšího domu, je co nejlidněji přijat a vším, co vlastní k potřebě lidské, se vši láskou a vlídností obsloužen.

19) A komu vděčí národ této zmíněné země za tak znamenité, dobré, milé a jemné vzdělání mysli? Onomu moudrému králi, který dovedl svou zemi očistit od všech divokých dravců! Tobě, ó, Pane a Mistře, bylo by tím snáze možné veškerou Zemi očistit ode všech divokých dravců - a lidé, kteří by již nemuseli bojovat se lvy, leopardy, tygry, hyenami, medvědy, vlky, liškami a ještě jinými divokými šelmami, by se při trochu dobrém vyučování podobali brzy zmíněným Arměncům!“

20. HLAVNÍ DŮVODY ROZMANITOSTI STVOŘENÍ NA ZEMI.

1) Privil jsem **JÁ:** „Příteli, v přirozeném světovém názoru máš ovšem zcela pravdu a dalo by se ti tu málo namítat; ale v čistě duševním a duchovním směru, který ti je dosud úplně cizí, žádal bys ode Mne něco, co by šlo zcela proti veškerému řádu na této Zemi.

2) Hle, na světovém tělese, na němž lidé mají určení státi se co do duše a ducha dokonalými dětmi Božími, musí být zařízeno vše tak, jak je to zařízeno na této Zemi!

3) Tvé oko nevidí a tvůj rozum nepoznává ovšem nic jiného nežli soud, pronásledování, loupež, vraždu, smrt, rozklad a pomíjivost; ale není tomu vlastně tak, nýbrž zcela jinak, nežli jak ty si to v této sféře představuješ.

4) Předně je lenost jako nevyhnutelný přívěsek soudu hmoty těla největším nepřitelem duše, která se má stávat stále bdělejší a činnější, čímž jedině může dospět k úplné rovnosti s Božím duchem v ní a tím k bohopodobnosti a čím v teplejších krajinách si lidé zřídili příbytky, tím více jsou ohroženi tímto prvním nepřitelem duše.

5) Kdyby v takových zemích nebyla všeliká člověku obtížná zvířata a člověk by se nemusel starat o potravu těla, pak by se také nestaralo zdokonalení sil duševních. Podobal by se brzy mořskému polypu anebo kořenům stromu, které nemají jinak nic jiného na práci nežli aby svým ústrojně mechanickým zřízením nasávaly přiměřenou jim živnou látku z vody, země a ze vzduchu.

6) Hle, toť prvý důvod, proč byli člověku na tomto světě stvoření všelící buditelé k rozmanité činnosti, nejprve těla a z něho pak také duše, což je věcí hlavní!

7) Co se však týče důvodu druhého, ten může každý myslitel sám snadno nalézt. Představ si Zemi jako zcela jednotvárnou velkou světovou kouli! Na její rozsáhlé půdě by se vyskytovaly jen zcela stejné potoky, jezera a moře, žádné hory, mimo ovci žádné jiné zvíře, mimo slepici

žádný pták a mimo jen jednoho všude zcela stejného druhu ryb žádné jiné vodní zvíře, z půdy zemské by vyrůstal jen jeden druh trávy k potravě ovce, rovněž tak jen jeden druh plodů k potravě člověka a slepice, pak také jeden druh ovocného stromu a jeden druh stromu na stavbu nuzné chatrče a také by byl jen jeden všude stejný druh kamene a rovněž také jen jeden druh kovu, z něhož by si lidé mohli zhotovovat nejnuznější nářadí pro svou domácnost.

8) Řekni si sám, jak daleko by to na takovém světě přivedli a mohli přivést lidé s rozšířením svých pojmů, idejí a fantasií!

9) Jak nejvýš bledě by to přitom vypadalo s chápavostí a rozumem, jenž se má stávat vyšším a čistším, to ti nemusím podrobněji vykládat; upozorňuji tě však na velmi nepatrný duševní a duchovní stav vzdělání oněch lidí žijících na této Zemi, kteří obývají krajiny Země, kde nejsou daleko široko hory, jen tu a tam vyrůstá z půdy jednotvárná tráva vedle ostatních chudých a zakrslých keřů na březích několika nepatrných potoků a močalovitých jezer.

10) Tobě takové krajiny nejsou neznámé. Jak to však vypadá s kulturou ducha jejich obyvatelů? Hle, jsou většinou zcela zdivočelí! A proč? Protože pro nedostatek co největší rozmanitosti obklopujících je vedlejších věcí a tvorů, potřebných k vyššímu vzdělání nemohou dospět k rozšíření svých pojmů, idejí a fantasií, plodné pro vzdělávání chápavosti a rozumu.

11) Pohleď však naproti tomu na lidi, jejichž jimi obývaná země je přebohatě vybavena všemožnou rozmanitostí a shleďáš je také vzdělané, když ne ve sféře nejnižšího duševního a duchovního života, tedy aspoň ve sféře vnějšího rozumu chápavosti a fantasií, což však tu musí u člověka být, chce-li přejít k vyššímu vzdělání vnitřního duševního a duchovního života; neboť chce-li vystoupit kvůli nádherné vyhlídce na nějakou horu, pak tu předně musí hora být a je-li tu, pak se nesmíš při vystupování nahoru spokojit s poloviční výší - ačkoliv také ona ti již poskytuje velmi rozsáhlý výhled - nýbrž musíš se namáhat dále, abys vystoupil také na nejvyšší vrchol a s něho požíval nejúplnější výhled.

12) A tak se také lidé, jejichž chápavost, rozum a fantasií dosáhly jednou hojně vzdělání, nemají spokojovat s touto poloviční životní výší, nýbrž mají se namáhat, aby dosáhli úplné výše.

13) Co ti tím chci říci, zajisté porozumíš. A tu máš druhý důvod, proč Bůh vybavil tuto Zemi tak velkou rozmanitostí věd, tvorů a zjevů, z níž při veškerém svém alexandrijském vzdělání znáš dosud sotva první čárku malého písmene alfa ⁹⁾."

21. DUŠEVNÍ SUBSTANCE A JEJÍ POSTUPNÉ OSVOBOZOVÁNÍ Z HMOTY.

1) (Pán:) „Co se však týče ještě třetího důvodu, který zajisté také již znají všichni Moji učedníci, ten budoucně poznáš také již přesněji, nežli by jej bylo nyní možno pochopitelně vyličit tvému vnitřnímu rozumu. Jen tolik ti mohu nyní říci a naznačit, že vše a ještě více co obsahuje tato Země od svého středu daleko nad svou nejvyšší vzdušnou oblast, je duševní substance, leč až do určité doby uvolnění ve stavu tvrději či mírněji souzeném, proto se jeví tělesnému oku člověka na tomto světě, jakož i jeho hmatu zcela mrtvá, tvrdší či měkčí hmota. Patří sem předně všechny horniny, nerosty, zeminy, voda, vzduch a všechny ve vzduchu ještě nevázané látky.

2) Pak následuje veškerá říše rostlinná ve vodě a na zemi i se svým přechodem do říše zvířecí. V této říši se projevuje soud již mírněji a duševní substance je již údobí dokonalejšího uvolnění, nežli byla v dřívějším tvrdém stavu soudu a proto je také rozlišování a jednotlivé utváření ohledně zinteligetňování duševní, dříve totiž jakoby chaoticky smíšené substance v této druhé říši ve veliké rozmanitosti.

3) Ale musela-li být duševní substance kvůli zvláštnímu utváření inteligence podrobena v druhé říši velkému rozlišování, musí být v třetí říši, říši zvířat, která je kvůli ještě dokonalejšímu získání jasnějších a svobodnějších jednotlivých inteligencí ještě mnohem rozmanitější, přiváděna ke stále většímu sjednocování. A proto se tu tedy také nescíslné duševní substancíální části malých zvířat různého druhu a rodu spojují ve větší duši zvířecí, jako například v duši nějakého většího červa a hmyzu.

4) Nescíslně mnohé takovéto duše hmyzu rovněž opět různého druhu a rodu byvše oproš-

⁹⁾ „alfa“ je první písmeno řecké abecedy. Vyd..

těny svých poutajících je hmotných obalů, se pak opět spojují ve zvířecí duši druhu většího a dokonalejšího a to tak jde dále až k velkým a dokonalým zvířatům, dílem ještě divočejšího a dílem pak mírnějšího druhu; a z posledního sjednocení těchto duší zvířecích vznikají pak teprve všemožnými schopnostmi inteligence náležitě vybavené duše lidské.

5) Rodí-li se člověk do tohoto světa a musí-li pro své úplné osvobození nosit ještě tělo, pak je to Bohem nejvýš moudře zařízeno tak, že se jako úplná duše právě tak nedovede a nemůže rozpomenout na všechny nutné předchozí stavy v jejich přechodném, ale ještě vždy odloučeném trvání, jako nemůže tvé oko vidět a rozeznat malé jednotlivé kapky, z nichž se skládá moře. Neboť kdyby to bylo nějaké lidské duši dáno, pak by tohoto sjednocení z tak nesmírně různých částí duševní substance a inteligence nesnesla, nýbrž sama by se snažila co nejrychleji rozložit, jako se rozkládá vodní kapka na žhavém železe.

6) Aby bylo možno duši člověka zachovat, musí jí být právě zřízením jejího ji uzavírajícího těla úplně odňato každé rozpomenutí až do doby jejího úplného vnitřního sjednocení s jejím duchem lásky z Boha; tento duch je totiž takřka tmelem, kterým se všechny ty nekonečně různé částice duševní inteligence upevňují ve věčně nezničitelnou celistvou bytost ve vší jasnosti se prosvětlují, poznávají, chápou a jako dokonalá Bohu podobná bytost chválí a velebí Boží lásku, moudrost a moc.“

22. SLOŽENÍ LIDSKÉ DUŠE.

1) (Pán:) „Že však lidská duše a obdobně dokonce její z počátku nejvýš nemotorné tělo jsou takto složeny, to může hlouběji myslící a cítící člověk tušit a to ne zrovna v příliš nejasných rysech z velmi mnohých zjevů na sobě.

2) Vezmi nescíslný počet nejrozmanitějších pojmů a idejí, které může jen poněkud vzdělaná duše ze sebe vyvinout a o nichž všech si také dovede učinit jakousi představu - zda více či méně správnou, to je zatím jedno - což by jí, kdyby nebyla jaksi složena z všeobsáhlosti, bylo právě tak nemožné jako volu anebo oslu nakreslit plán na stavbu královského hradu a podle toho plánu hrad postavit.

3) Pozoruješ-li však všechna ta různá zvířata jak ve vzduchu - jako všeliký hmyz a ptáky - tak také zvířata na pevné půdě zemské a ve vodě, objevíš u většiny schopnost stavební. Pohleď na včely a jiná tomuto hmyzu více méně podobná zvířátka ve vzduchu; pohleď a pozoruj nejvýš různě zbudovaná hnízda ptáků; pohleď na mravence a ještě jiný zemní hmyz, na pavouka a housenky, dále na myši všeho druhu a rodu, na bobra, který si staví řádnou chatu, na lišky, vlky, medvědy a na množství jiných zvířat, jak si pro svou přirozenost zcela účelně zřizují své příbytky; dále pozoruj různá zvířata v moři, zejména koryše - a nalezeš u nich stavební schopnost, která uvádí ve veliký úžas často i nejlepšího stavitele!

4) Nuže, každé zvíře od nejmenšího do největšího má stavební schopnost příznačnou ovšem jen své prosté zvířecí duševní inteligenci, zná k tomu stavební hmotu a používá ji svým stále jednostejným způsobem; ale v lidské duši jsou v nescíslném počtu zastoupeny všechny ty zvířecí schopnosti stavební inteligence, z nichž může, jakoby němým uvědomováním sestavovat také nescíslný počet pojmů a idejí a tak tvořit zcela nové a velké tvary.

5) A proto může člověk jen poněkud vzdělaný ze sebe vynalézat tedy také všeliké nejvýš rozmanité obytné domy a nescíslně mnohé jiné věci a také je svou vůlí, rozumem a pílí provádět. Byl by toho schopen, kdyby v jeho duši nebyly na ukázané cestě všechny ty nejrozmanitější schopnosti? jistě ne; neboť po člověku ani nejinteligentnější zvíře nemá žádnou fantasmii a tedy také žádný všeobsáhlý dar kompoziční.

6) Ty ovšem nyní u sebe řekneš: „A pročpak musela lidská duše dospívat k takovým schopnostem po tak zdlouhavé cestě?“

7) A Já pravím tobě: Věčně nejlepší a nejmoudřejší Stavitel všech věcí a bytostí ví nejlépe, proč na vytvoření dokonalé lidské duše zařídil na této Zemi právě tuto cestu a s tím můžeš být po mém slově spokojen. Až se staneš sám v sobě dokonalejším, pak poznáš také důvod své dlouhé a zdlouhavé cesty.

8) Vy Římané, Řekové a Féničané, jakož i Egypťané jste věřili v putování duší a ještě za naší doby v ně věříte tak jako Peršané, Indové, Sihnité na druhé straně velehor, na rozsáhlém, velkém a dálném východě a ještě jeden národ, bydlící na ještě dálnějším východě na vel-

kých ostrovech, které jsou oblévány největším mořem této Země a tak ještě mnozí jiní národové na širé Zemi; ale tato pravda praotcům Země dobře známá, byla všude jejich časem vystavšími hrabivými prvotními učiteli lidu a pozdějšími ctižádostí a panovačností naplněnými knězi zcela znetvořena a úplně zvrácena, - neboť pravý způsob putování duší by jim byl nepřinášel žádné oběti a úroky a tak dávali putovat lidským duším zpět do zvířat a ve zvířatech zpět, od kteréhož utrpení je mohli osvobodit jen kněží za velké oběti.“

23. O ÚPADKU ČISTÉ NAUKY.

1) (Pán:) „Ale,“ řekneš si nyní u sebe, „jak se mohl lid stojící již jednou v pravdě dát tak nesmyslně ohlupovat a oslepotit špatnými a nejvyššími prolhanými knězi?“

2) Pravím tobě: Nic snazšího nežli to! Staří opravdoví mudrci časem s této Země odešli a ještě za jejich pozemského života vystoupili jistí kouzelníci a věštcí, kteří potvrzovali to, čemu učili všelijakými, zlým duchem jim ukázanými divy, které lidé slepí a v podobných podvodech úplně neobeznali považovali za božské důkazy; a tímto způsobem bylo snadné odvrátit lidi, kteří jsou všude dychtiví zázraků, úplně od starých pravd a přivést je k tomu, aby pevně věřili všemu, čemu je chtěli falešní mudrci vždy jen pro svůj prospěch učít.

3) Mnozí z těchto mágů, z nichž až příliš brzy vznikli kněží a falešní proroci, dovedli a dovedou například upravit hlas svých slov tak, že jejich přítomní lidé slyšeli jakoby přicházel zdáli anebo z nějakého stromu anebo ze zvířete. (Břichomluvcí? Vyd..)

4) Napodobili tón hlasu jim známých, ale již zemřelých lidí, jakož i mluvu v nářečí, jakoby přicházela ze stromu, z kamene, ze studny, ba i z libovolného zvířete tak dovedně, že každý přítomný musel říci: „Ano, to je duše dobře nám známého zemřelého, který byl jinak starý, dobrý, opravdový člověk! Čeho se asi musel dopustit proti Bohu, že jeho duše musí nyní úpět a jistě velice trpět v nějakém velbloudu?“

5) Kdo však při takové otázce byl rychleji hotov nežli takový černokněžník, který dovedl tak překroutit hlas! Poděšení posluchači vzápětí uslyšeli z velblouda větu, která zněla. takto: „Já jsem chtěl se svým celým domem tvrdošijně setrvat při nauce starých otců - a proto jsem si nevážil nových, bohem probuzených mudrců a proroků! Tím jsem hřešil a byl jsem odsouzen na deset let k nesnesitelnému utrpení do tohoto velblouda. Věřte v nové boží proroky a dejte jim k usmíření mých hříchů z mých zanechaných pokladů jimi požadovanou oběť, oni pak vyprosí pro mě u Boha milost a já budu ze své velké trýzně vykoupěn a vy budete po smrti vašeho těla od ní osvobozeni!“

6) Je pochopitelné, že po takové velbloudově odpovědi opustili slepí lidé až příliš brzy starou pravdu a začali pevně věřit v nauku falešných proroků.

7) A jako tomu bylo, tak tomu bude zase po Mně, nebude-li se při šíření Mé jedině úplně pravé nauky používat veškeré obezřetnosti.

8) A hle, takovým způsobem vzniklo mnohobožství, veškeré pohanství a zcela zvrácená víra ve vaše putování duší a mnoho tisíc jiných ohyzdných hloupostí!

9) A i když byli také vždy Bohem posíláni mezi jednou oslepený lid praví učitelé, málo porídili, - neboť svobodná vůle musí být lidské duši této Země nedotčeně ponechána, ježto bez ní by se stal člověk zvířetem; a tak je tedy třeba mít s lidstvem trpělivost a nechat největší jeho část přijít k lepšímu světlu v druhém světě.

10) Leč běda jednou všem falešným učitelům, kněžím a prorokům kteří pro sebe sice ještě velmi dobře znají starou a čistou pravdu, ale pro svou hrabivost a panovačnost ji lidu tvrdošijně stále zadržují; ti jednou neujdou soudu Mého hněvu!

11) Také oni mají na této Zemi svobodnou vůli a mohou také až do jisté doby dělat co chtějí; ale začnou-li si také již na této Zemi vésti příliš volně, pak Já Sám jako nejjasnější blesk vyleji na lidi této Země Svě věčné světlo pravdy a ve všech věcech, jak jsem vám je nyní Já Sám ukázal a učil. Potom všichni falešní učitelé, kněží a proroci začnou úpět a budou se snažit, kde by se mohli před Mými osvícenými lidmi a před mocí Mého slova skrýt. Ale tato jejich námaha a velké úsilí budou zcela marné; neboť budou od jednoho konce Země ke druhému osvícenými národy jako divá a dravá zvířata ohnivými biči štváni a nenajdou již nikde jistý útlék ke svému přijetí a jejich říše a jejich temné panství vezme navždy za své.

12) Tu máš nyní, příteli, vedle třetího ti ukázaného a pro tvůj rozum co možno jasně vy-

světleného důvodu ještě mnohé jiné věci, které bys měl nejen ty, nýbrž také všichni ostatní dobře uvážít!“

24. NÁVRH SETNIKŮV NA ODHALENÍ FALEŠNÝCH PROROKŮ.

1) Poté Mně setník za tuto Mou trpělivost a námahu převelice děkoval a pravil: „Ó Pane a Mistře, i když mi ze všeho toho, co jsi mi nyní vysvětlil, není také vše jasné tak, jako snad jednomu z Tvých učedníků, - přece jen jsem vnikl do ducha pravdy tak, že nyní pohlížím na tuto Zemi zcela jinými očima nežli kdy v celém svém životě předtím!

2) Jen toto jediné mi napadlo a na mysl přišlo při Tvém vysvětlování o původu toho, kterak falešní učitelé, kněží a proroci všelijakými podvodnými prostředky, o jejichž pravé podstatě laické lidstvo ovšem nemůže mít ani potuchy, snadno a brzy odvrací právě tento lid od staré a čisté pravdy pro své pozemské výhody: Když tací darebáčtí lidé z pouhé ziskuchtivosti začínají lid tak zpracovávat, pak by bylo mimořádné znamení v odpověď z nebes přece jen jistě nejpůsobivějším prostředkem, aby se falešným učitelům zacpala navždy ústa, - například: Kdyby se u falešně mluvícího velblouda zjevil v nejnižší vážné, všem dobře poznatelné tváři na onom světě dále žijící duch člověka a každému dobře pochopitelně svědčil proti falešným učitelům, tu by v tom museli být všichni běsové, kdyby falešní proroci ještě budoucně něco pořídili u lidu znovu ze záhrobí osvětleného! - Co tomu říkáš?!”

3) Pravil jsem **JÁ**: „Na to lze na jedné straně leccos říci, ale na druhé straně jen velmi málo zvláště významného! Neboť hle, předně také tvého prostředku, který Mi nyní navrhuješ, bylo za všech dob a u všech národů použito s více méně příznivým účinkem!

4) Dokud byl ještě národ většinou věrně ve staré pravdě, třebaže tu a tam se část národa začala nalezenými poklady této Země stávat příliš světskou a počala se sama od nalezené pravdy víc a více vzdalovat, tehdy působily tvé prostředky často velmi dobře na dvě, často také na tři generace; avšak u čtvrté generace, která začala ještě více dychtit po světských pokladech a svévolně přešla do světské lásky, staly se takové jednou použité prostředky bajkou a jen málokterí v ně ještě zpola uvěřili.

5) Bylo-li nyní opět použito takových prostředků, vyvolaly všeobecně již malý účinek a došly u vznešených lidí jen výsměchu a posměchu a falešní divotvůrci, kteří dovedli působit také na měšce líných velkých a vznešených lidí, měli již výhodu a přednost na své straně. A tak to šlo po mnohá staletí stále víc a více s koce vlastním zaviněním u různých národů.

6) Hle, nyní působí nejvyšší tebou Mi navrhovaný Prostředek na vyhlazení všeho falešného mezi lidmi ve Mně Samém z nejvyšších nebes již dávno před Židy, ve staré pravdě ještě nejvíce zběhlými a vykonal několikrát v Jerusalemě a v mnohých jiných městech a místech znamení, která jsou jedině Bohu možná a učil nejsvětější pravdě z nebes! Jdi a pátrej, kolik lidí se již obrátilo tímto opravdu nejvyšším Prostředkem od svých starých omylů a hříchů!

7) Má-li však tento nejvyšší Prostředek při nutném ponechání svobodné vůle člověka tak nepatrný účinek, jak ojedinělý a nepatrný byl by pak teprve účinek nějakého jiného ducha z velkého záhrobí!

8) Mimoto je pro každého ve velkém záhrobí již přeblaženého ducha těžkým úkolem, měl-li by se opět na tomto světě viditelně zjevovat. Chce-li to svobodně, je mu to Mnou také dopuštno; ale nucen k tomu není žádný duch.

9) Pro ducha obzvláště méně dokonalého, je neméně těžké vrátit se z onoho do tohoto světa - zejména do středu pouhých lidí světských - nežli kdybys se chtěl vrátit do těla tvé matky, které bylo prvním a nejtěsnějším světem každého člověka a kdybys v něm chtěl něco uspořádat a zlepšit. Z toho můžeš asi porovnat životní vztah duchů ve velkém záhrobí k lidským poutníkům žijícím na této těsné Zemi.

10) Malý kruh má ve velkém kruhu snadno místo; ale naopak to jde těžko. Rozuměj dobře také tomu!“

11) O tom všichni dlouho přemýšleli a Já jsem odpočíval.

12) Zůstali jsme na známém návrší asi dvě hodiny přes poledne. Mluvílo se tam ještě o velmi mnohých věcech a Rafael Římanům také skutečně ukázal, co bylo dodatečně setníkem a také jeho sluhý zaznamenáno. Potom jsme se odebrali opět do domu a poobědvali.

13) Odpoledne jsem strávil v klidu; učedníci však dostávali od setníka ještě všelijaké otáz-

ky, aby je odpověděli. Jan a Matouš se však dali do psaní a krátce zaznamenali, co dosud viděli a slyšeli; také Můj Jakub starší učinil si pro sebe záznamy, které však uspořádal teprve po uplynutí několika let. Také setník použil této příležitosti a učinil si v řeckém jazyku záznamy, které taktéž teprve později dal do většího pořádku.

14) Já jsem zůstal s učedníky ještě as 8 plných dnů v Genezaretu, kam přišlo ještě mnoho cizinců z krajiny Damašku a také z jiných měst a kde Mne poznali a přijali víru ve Mne.

15) Není již třeba od slova ke slovu uvádět, čemu všemu se tu ještě učilo a co se tu konalo, neboť dosud bylo již zevrubně ukázáno vše, o čem a jak jsem poučoval lid a také Rafael, který v udané době viditelně a činně se Mnou prodléval v Genezaretu. Neboť netoliko ve věcech Království Božího na Zemi, nýbrž také ve všech přirozených věcech a jejich zjevech byli lidé zcela jasně a v úplné pravdě poučováni a tím zanechali svou starou pověru, neboť dobře poznali a pochopili své staré omyly.

16) Tak se tedy také brzy vytvořila význačná obec v Damašku, jakož, i v jiných městech ve jménu Mém a Mé jméno bylo daleko velebeno.

NOTABENE (UPOZORNĚNÍ) PRO NYNĚJŠÍ DOBU **25. DUCHOVNÍ POMĚRY PRÍTOMNOSTI.**

(11. srpna 1862)

1) A **nota bene** nyní pro **tuto** dobu něco na vysvětlenou!

2) Po sdělení všeho toho, co jsem za doby Svého těla konal a učil na této Zemi v celé Říši židovské, vešla většina toho zejména co se týče výkladů věcí a jevů přirozeného světa již za pět set let po Mém pozemském bytí - dílem v zapomenutí, většinou však to bylo starým nsmyslem opět tak promíšeno, že v tom nemohl již nikdo nalézt čistou pravdu.

3) Zachovaly se sice mnohé, dosti stejně znějící záznamy, provedené většinou Řeky a Římany, dílem v deseti městech v dlouhém a rozsáhlém údolí Jordánu, (čímž se však rozumí dobře asi šedesát měst, obývaných za Mé doby a také již přede Mnou a po Mně ještě až přes dobu zničení Jeruzalému a jeho okolí většinou Řeky a Římany) a dílem v Eseji (po níž však již před 1200 lety nebylo možno nalézt již ani stopu, jelikož tento řád byl velmi pronásledován pohanskými římskými křesťany); tyto záznamy byly však z valné části uloženy ve velké knihovně alexandrijské.

4) Ale uvaž všechny ty nejmýš pustošivé války a velké stěhování národů, jimiž byly postiženy více než polovina Asie, severní Afrika a téměř celá Evropa a to proto, že až příliš brzo po Mně - jak to již ukázal prorok Daniel a brzy po Mně Můj učedník Jan na ostrově Pathmos ve Zjevení - začali lidé a zejména představení obcí Mou nauku překrucovat a mísit se starým nsmyslem, jelikož jako nejčistší pravda z nebes jim vynášela příliš malé úroky!

5) A tu jsem Si řekl: Dobře tedy, protože ten starý, temný světský neřád je vám milejší nežli Mé nejčistší zlato z nebes a v tomto neřádu se vždy víc a více podobáte psům a to v tom, že psi se vrací k tomu co vyvrhli a také se podobáte vepřům, kteří se kvapně vrací k louži, v níž se již často nade vši míru zašpinili, bude vám zlato z nebes na dlouho odňato a budete úpět ve všelikých svízelných, v temnotě a bídě a smrt se vám stane opět největší hrůzou na Zemi!

6) A tak to tedy až do této doby zůstalo. Téměř všechna města a místa, v nichž se nacházely četné záznamy o Mém mnohém působení a učení, byla zničena a zpustošena; jen malá, více méně jazykově správná evangelia Jana a Matouše se ještě dodnes kvůli mravouce pro lidi dobré vůle zachovala jako pravé doklady o Mém působení a učení, rovněž tak i spisy Lukášovy a Markovy, pokud si byl Marek to, co slyšel od Pavla, ve vši stručnosti pro sebe zaznamenal a též několik listů apoštolských, jichž se však také mnoho ztratilo a Zjevení Janovo, ale ovšem též s některými jazykovými nesprávnostmi, což pro toho, kdo je veden Mnou, není zrovna na újmu hlavní věci.

7) Z ostatních nauk o věcech a jevech a jejich podstatě zůstalo tu a tam zcela v skrytu jen málo; a kde bylo ještě z doby Římanů a Řeků něco nalezeno, pobraly kláštery, ale lidstvu v temnotách úpíci mu nebylo z toho oznámeno nikdy ani písmeno.

8) Zatmění Slunce a Měsíce, Komety a ještě jiné zcela přirozené zjevy by při jejich pravdivém vylíčení kněží nic nevynesly; proto je až příliš brzy prohlašovali za předzvěsti a označovatele trestů, které jsem vyhlásil nad lidstvem, aby pak lidé jimi poděšení putovali ve vel-

kých davech k chrámům, které vyrůstaly brzy jako houby ze země a aby tam skládali k nohám kněží velké a mnohé oběti.

9) V katakombách římských a v popských hradech Španělska a Itálie a sem tam i v Říši německé se dosud nalézají dokonce mnohé velmi významné záznamy z Mé doby; avšak dosavadní nejkřiklavější hrabivost, touha po lesku a panovačnosti nevěstky Babelu nepřipustí, aby se z toho dostalo něco mezi lidi a to ze strachu a velké starosti, že by se nyní příliš mocně prozradila a pak by celý svět požadoval nejpřesnější odůvodnění, proč byla lidem po tak mnohá století zadržována pravda. Ježto mrzký důvod toho je zajisté každému mysliteli sám sebou zřejmě jasný, není zde tedy také věru třeba osvětlovat jej podrobněji.

10) Jak dlouho tomu, co se lidu co nejpřísněji zadržovala čtyři evangelia a Lukášovy skutky apoštolské, Listy apoštolské a Zjevení Janovo a v několika zemích se mu to doposud zadržuje?

11) Jak se vzpírali světlu Mého jasného vědeckého blesku, jenž začal od východu až do západu znovu vše osvětlovat co je na Zemi a to již před třemi sty lety a jehož světlo nyní stále jasněji a jasněji svítí a to tak, že v této době jsou dokonce nejtajnější a nejskrytější komnaty kdysi tak velké a mocné nevěstky Babelu jako za nejjasnějšího dne otevřeny!

12) Právem se někdo otáže a řekne: Ano, jak dlouho bude ještě tato nevěstka Babelu vyvádět?

13) A Já pravím: Jak malicherná to otázka! Pohled na Světlo Mého blesku, které se den ze dne stává v celém světě stále jasnější a mocnější! Jak dlouho se může ještě vedle tisící nyní až příliš matematicky dokázaných a všem lidem volně a otevřeně k používání jsoucích pravd ze všech oborů věd a umění udržet stará babylonská, pohanská, temná, zázraky opředaná nicota, jejíž podvod je osvětlen až do nejmenších podrobností?

14) Dokud žijí ještě některé staré a z dřívější doby nějak ještě velmi přihlouplé pověřivé ženy a někteří licoměrní tak zvaní pobožnůstkáři a nechají se balamutit popy a dokud oni vládcové mají ještě nějaké prostředky k ochraně trůnu nevěstky Babelu, - což však může a bude trvat už jen zcela krátkou dobu, ježto je již postaráno o to, aby byly těmto vládcům vzaty prostředky, jako již byly vzaty mnohým, kteří nyní musí bez země a bez lidu přihlížet, jak se jejich staré práce, námahy a temná díla rozplývají v kouř a dým!

15) Řekni: Může kdy noc na Zemi uplatňovat vládu tam, kde Slunce již stojí vysoko nad obzorem?! Tak je tomu také nyní již na Zemi! Světlo se stalo příliš mocné a držitelé moci, druhdy pro své trůny a svůj nepopsatelný blažený život holdující vší temnotě tak velice, začínají nyní v nepřemožitelné moci tohoto Světla poznávat svou velkou malomocnost a musí se nyní, chtějí-li obstát, vlídně tvářit ke Světlu dříve jimi tak nenáviděnému; a budou-li chtít opět zcela nepozorovaně zabořit do staré temnoty, lid to pozná a vypoví jim poslušnost a přivede je brzy do velikých rozpaků a - jak ukazují již nyní mnohé příklady - svrhne je také s jejich vládcovských trůnů.

16) Mé vůli nelze odporovat. Já nechávám sice stále lidem zcela svobodnou vůli, ale vcelku jsem Pánem Já a na mocné této Zemi se neohlížím! Doba Světla je jednou zde a žádnou pozemskou mocí lidskou nemůže již být zadržena.

26. O FALEŠNÉM PROROCTVÍ PŘÍTOMNOSTI.

1) Nyní také nadešla doba známého nárožního kamene, který stavitelé hlavně z Babelu zavrhl. Kdo nyní na tento stavební kámen narazí, ten se roztříští a na koho tento stavební kámen spadne, ten bude rozdrčen, jak se nyní brzy a to velmi brzy stane všem těm, kteří dají tento nárožní kámen stranou a budou chtít holdovat nevěstce z Babelu. Ó, jak velice budou tito lidé vbrzku kvílet; ale zavržený nárožní kámen jim pomoc nepřinese!

2) Dlouho jsem s největší trpělivostí přihlížel hře vepřů, jako za Mé pozemské doby v Gadare pastýři svým vepřům; tam však byli ve starých čedičových hrobech dva nejvyšší posedlí - Gadara byla totiž staré město hrobů.

3) Komu se podobali ti dva posedlí, řetězy a provazy ve velkých starých hrobech pevně držení, kteří při mém příchodu přetrhali řetězy a provazy, přiběhli ke Mně a pravili: „Co máme předčasně s Tebou dělat?“ Hle, tito dva se podobali sprostému, starému světskému duchu prospěchářskému, v němž vězí množství jiných zlych duchů!

4) Ježto však tito duchové dobře poznali Mou nejvyšš vážnou vůli, prosili Mne, abych jim dovolil vejít do sviní; i byli tito dva osvobozeni a chválili Mne, ač Mne poté gadarenští prosili, abych je opustil, protože měli ze Mne velký strach. A tak Mne bude budoucně také pravý světský duch a jeho průmyslová píle chválit, ježto byl mocí Mého Světla osvobozen od množství zlých sobeckých duchů, kteří sice vešli do svých vepřů, ale našli s nimi v moři také svou záhubu.

5) Do počtu oněch vepřů patří však všichni ultramontánní (papeženečtí) sluhové nevěstky Bábelu svými nejvyšš špinavými, hrabivými a vládychtivými snahami, které až příliš otevřeně a hlasitě projevovali svými konkordáty¹⁰⁾ a misiemi, brevemi¹¹⁾ a klatbami. A to byl právě již od dob vlády nevěstky Bábelu nad národy a jejich králi stav vejítí zástupů zlých duchů do těchto označených vepřů, kteří se poté začali vrhat do moře a právě v této době nejvíce, proto je také jejich úplný zánik jistý.

6) Mořem je však jejich tvrdošijnost setrvat ve staré temnotě a Světlo, které nyní poskytují z nebes všem lidem ve všech oborech vědy a umění, snaží se všestranně pronásledovat a proklínat.

7) Hle, toť ono moře, do něhož jsou vepři puzeni zlými již dávno do nich vešlými duchy a v němž najdou jistý zánik!

8) Mému Prásvětlu z nebes vykopali jámu, aby je v ní před očima lidu skryli a udržovali lid v temnotě pro svůj světský prospěch; ale Já jsem to Světlo osvobodil a oni se nyní řítí do hrobu, který sami vykopali, v němž mělo být Mé nebeské Prásvětlo udušeno a zahubeno.

9) Děje-li se toto však nyní před očima všeho světa a podle hlasitě vyslovovaných přání, pak je marnivá otázka, kdy se to stane.

10) Snadno lze pochopit,¹²⁾ že něco takového se nemůže stát v okamžiku, tak jako nemůže noc náhle ustoupit úplnému dni, nýbrž v tomto světě musí mít vše svůj čas a žádný sebevíc nadaný a schopný člověk se nemůže jedním dnem stát učencem a umělcem a žádný plod stromu náhle neuzraje a nestane se požitelný. Když však stromy s příchodem jara dostanou šťávy a pupence začínají silně nabobtnávat, pak je to neklamné znamení, že se přiblížilo teplé jaro a požehnané léto; několik vloudivších se ještě mrazíků není nějak povážlivě rozhodující.

11) Co prorok Ezechiel ve 14. kapitole prorokuje o potrestání Izraele a Jeruzalému, platí nyní všemu falešnému proroctví: má být, bude a musí být vyhubeno.

12) V čem však ono falešné proroctví záleží a kdo jsou farizeové nyníjška, netřeba žádnému jen poněkud jasně myslícímu člověku podrobněji označovat; vždyť veškeren svět zná ty staré nepřátele Světla, Pravdy a Lásky ze Mne.

13) Jestliže jsem Já Sám řekl apoštolům, aby nikoho nesoudili, neodsuzovali a neproklínali, aby je to nepotkalo ode Mne, - kdo jim tedy potom udělil právo soudit, odsuzovat a do nejvyšš strašných a hrozných klateb dávat ty, kteří puzeni Mým duchem hledali a dosud hledají čistou pravdu?! Proto oni sami budou uvrženi do jámy, kterou vykopali mnoha milionům nevinných lidí a jejich zlé skutky budou v ní rovněž beze všeho ohledu a slitování souzeny a obdrží svou odplatu.

14) Pohleď do všech dílů světa a shleďáš, jak nenáviděným se stalo falešné proroctví nevěstky Bábelu téměř u všech jen poněkud lepších národů Země a jak jsou jejich vyslanci přijímáni a váženi! Jistě ne tak, jak to čteš ve špatných listech sloužících nevěstce Bábelu, nýbrž zcela jinak! Jen u zcela zaostalých a divokých národů se mohou ještě nějaký čas udržet. Ale když tam však začasťe dají až příliš brzy zřejmě a snadno patrně najevo své hrabivé a vládychtivé snahy, čili vlka v rouše beránčím, pak se také již působnost jejich poslání končí a musí pak hledět, jak by se zdravou kůží vyvázli.“

15) Jak často již vyslali do Číny a do Japonska, kde je mnoho zlata, stříbra a jiných pokladů, své nejodvážnější vyslance! Dokud tito neodložili svá beránčí roucha, byli trpěni a přitáhli k sobě velmi mnohé pro předstíranou nebeskou mírovou nauku; jakmile se však jednou - jak se říká - ohřáli a jejich beránčí kožichy se jim staly nesnesitelné a začali se domnívat, že by nyní již mohli začít vládnout ve své pravé vnitřní podobě, tu je pak ihned také ve všem, co vlastně chtějí, poznali, uchopili je a dali jim náležitě zaslouženou odměnu.

¹⁰⁾ smlouvami mezi státem a církví; vyd.

¹¹⁾ krátkými papežskými listy; vyd..

¹²⁾ „Snadno lze pochopit“ je v Lorberově rukopisu dodatečně doplněno cizí rukou.

16) Když v Babelu obdrželi zprávu o jejich zaslouženém zlém osudu, prohlásili je s velkou okázalostí za svaté, ačkoliv jsem Já Sám říkal a učil, že svatý je jedině Bůh Sám. Těmto světům mohu však říci jen tolik: „Neznám vás a nikdy jsem vás nepoznal; proto ustupte ode Mne a hledejte svou spásu a odměnu jen u těch, v jejichž jménu jste kázali a jednali! Neboť ve jménu Mém jste nikdy nekázali a ještě méně jednali; od svého dětství jste na nikom neuplatnili akt oné opravdové lásky k bližnímu, jaké jsem učil Já, protože jste dosud nikdy ve Mne neuvěřili, nýbrž Mého jména jste zneužívali jen ve svůj světský prospěch a proto také nečekejte ode Mne žádnou odplatu a žádnou milost. Jděte tedy nyní k těm, jimž jste sloužili a požadujte odměnu od nich!“

27. NEMOŽNOST NÁBOŽENSKÝCH VÁLEK.

1) A tak se také nyní již na tomto světě děje. V tak zvaném svatém městě se to již hemží všelikými svatými hladovci a nevědí již s nimi kudy kam a kde by jim mohli na této Zemi strčit ještě nějaký ten malý ráječek, ježto vzdor všem pohružkám kletbami, nemůže se jim již mnoho nad několik velmi málo pustých čtverečných mil vymoci. Neboť ani králové probudilejších národů a ještě méně národové sami si nedají od té jisté strany něco poroučet.

2) Co tedy nyní těmto lenivým a hladovým svatým jiného zbývá, než aby se obrátili ke své svatosti zády a hledali a přijali jiné pro ně kdysi nesvaté služby, aby nemuseli jako svatí umřít hladu?

3) Ty tu myslíš, že po nynějších poměrech budou jistě následovat velké náboženské války? Tomu by asi bylo, kdyby známý muž v Babelu měl ještě někdejší moc nad králi a národy a kdyby většina lidstva byla ještě tak hloupá a temná jako byla ještě před třemi sty lety; ale nynější strana kdysi tak mocného Babelu se velice zmenšila a lidé byli Mým bleskem již příliš osvětleni, takže ani nejprostší venkovan i se svým celým domem již nevěří, že by ďábel uváděl v pohyb parní stroje na zemi a na moři kvůli nějaké jemu zapsané duši, anebo že by na drátech telegrafů zrovna také ďábel sem tam skákal a poskakoval a přinášel velkým i malým z dalekých zemí a míst žádoucí zprávy.

4) Kolik je ještě těch, kteří věří vážně v tak zvané zázračné obrazy? Kde je ještě země, v níž by byli ještě tak zvaní kejklíři jako čarodějnici upalováni a čtenáři bible a jiných duchaplných knih li spisů poháněni před neúprosný inkvišiční soud a až k smrti mučení?! Který jen poněkud jasněji vzdělaný člověk dá ještě něco na nějaké odpustky, na všechny ty prázdné a zcela bezduché tak zvané bohoslužebné obřady, na svěcenou vodu, kadidlo, na posvěcené obrazy, na zvony a zvonky, na voskové svíčky, relikvie (ostatky svatých; vyd.), na zádušní mše a draze placené pohřby, na postní a na noremní dny a na mnoho podobného?!

5) Těchto věcí se lidé kvůli vnějšimu, avšak také již velmi oslabenému zákonu sice ještě účastní; ale věří v to již sotva deset z tisíce a ani tito vpravdě ne již tak, jak tomu žel bývalo za minulé nejvyšší temné pověrečné doby.

6) Mají-li se tyto věci nyní před očima každého tak a ne jinak, jak by se tu mohlo i jen zdaleka pomýšlet na nějakou velkou a zcela všeobecnou náboženskou válku?!

7) Opravdových zatemněnců je příliš málo, než aby mohli povstat proti mnohým osvěceným, i kdyby to také rádi chtěli; a osvětlení, kdyby byli napadeni, mají v sobě již jisté vědomí, že by si vždy a vždycky odnesli vítězství nad nemnohými a úplně malomocnými zatemněnci.

8) Přesto však dojde k všelikým bojům a šarvátkám na pokoření všech držitelů moci, kteří se budou chtít nějak postavit do cesty Mému Světlu! Neboť od nynějška nebudu již mít se žádnými takovými držiteli moci trpělivost a ohled. Tomu můžeš věřit, ježto ti to oznamuji Já Sám.

9) Pohleď na Říši, v níž žiješ! Je ještě z jistých snadno uhodnutelných důvodů, silně babylonského smýšlení, zejména se strany panovnické. Ať se jen chopí vši své moci a pomůže svému „svatému otci“ na starý trůn, může-li a je-li s to.

10) Ano, bude-li ještě nějaký čas váhat poskytnout svým národům to, co je podle práva ze Mne, ježto přece podle Mého slova čistá pravda, které jedině se třeba přidržet, osvobodí a musí nyní osvobodit každého člověka, pak bude sdílet osud toho, od koho dosud očekávala svou spásu! Nejnutnějších peněžních prostředků na nějakou vydatnější pomoc nemá; a bude-li se ještě spoléhat na domnělou pomoc nějakého sedmkrát posvěceného oltáře a jeho zázrač-

ného obrazu, pozbude také brzy každou jinou sílu! Necht' jen uvažuje o následcích svého temného konkordátu ¹³⁾ a všechna cizina jí řekne: „Když jsi se tak věrně zavázala onomu nám všem tak nenáviděnému nepříteli Světla a Lásky k bližnímu, pak s tebou nelze utvořit žádný přátelský svazek! Ať jen ti teď v tvé nouzi a opuštěnosti pomáhá ten, kterému jsi, zapomínajíc všech svých starých přátel, tak velice nadřžovala, že jsi mu dala na svou největší škodu více nežli polovinu své moci!“

11) Přemýšlej sám, zda nemluví takto hlasitě v tvé zemi se všech stran jistě nejvštrpké následky takového nepředloženého činu! Tu se musí tato chyba co nejrychleji opět napravit, jinak bude následovat zlý, smrtonosný všeobecný požár.

12) Začne-li se u nějakého domu silně projevovat nedostatek prostředků k jeho udržování a jeho přátelé a i lepší domácí druhové se obrací k němu zády a nechtějí o udržování takového starého nejvštrzanedbaného domu již nic slyšet a vědět, - jak potom bude moci takový dům ještě nadále, dokonce ve svém starém způsobu jako silný dům trvat?!

13) Ano, může se posílit a znovu stát trvanlivý; ale k tomu třeba předně neoblomně pevně vůle, aby bylo vše staré a zpuchřelé odstraněno, aby byl položen nový pevný základ a celý dům i s pevnou střechou s mnoha dobrými stavebními dělníky rychle znovuzřízen, aby pak všude viděli a řekli: Hle, nyní má tento druhdy úplně znehodnocený dům opět náležitou hodnotu a jeho pevným základům, pokojům a střechám lze důvěřovat!

14) Kdyby se věc takto uchopila, pak by nechybělo všelikých dobrých přátel zvenčí a ještě více z nitra; kdo však bude kdy ještě důvěřovat domu, o němž se již neví, od koho všeho bude si muset nakonec domácí pán dát předpisovat zákony, aby se ještě nějakou chvíli zdál být takovým?!

28. BUDOUCNOST OBŘADNOSTI CÍRKVE.

1) Co prospěje, přišit záplatu z nové látky na starý vetchý kabát, aby zakryla na zašivaném místě nahou kůži a chránila určitou dobu před větrem; přijde-li však potom malá bouřka, odtrhne velmi lehce novou záplatu od starého vetchého kabátu a s ní také ještě část kabátu. Kdo bude potom za bouřky chránit nahou kůži před zimou? Proto si poříd' ihned úplně nový a pevný kabát, dokud k tomu máš k volnému použití ještě nějaké prostředky a nepromrhej je opatřováním nových záplat na správkou starého a vetchého kabátu, což ti nijak neprospívá - a kdyby pak i přišly nějaké bouřky, nebudou již s to tvé kůži uškodit!

2) Který řádný vinárník bude chtít dávat nové víno do starých měchů?! Co se stane s těmito měchy, začne-li v nich nové víno kvasit? Roztrhne je a nemoudrý vinař přijde tak o měchy i o víno. A totéž může očekávat nemoudrý vládce, který by chtěl vsunout novou ústavu do staré; jedna je nutně zánikem druhé a vládce přitom přijde o všechno: o ústavu, o zemi a o lid, jak je nyní v Evropě již několik takových příkladů a brzy jich bude ještě několik.

3) Já ti pravím: Kdo bude po jistém muži, jenž se nazývá zbožným, při stálém zhušťování Mého Světla z nebes ještě nadále zamilovaně pokukovat a jazykem jako had pohybovat, ten bude stát brzy zcela opuštěn a osamocen. Neboť chci jednou konec dlouho trvajcímu záletnictví Bábelu. On nyní bude vše nové a jiné a Mé slovo, které jsem mluvil k apoštolům a k velmi mnohým jiným lidem, musí nyní v nové síle a moci povstat a potrvá pak až na konec časů této Země a všichni se budou slunit a ohřívát ve Světle Mé nauky z nebes a Moji praví vyznavači a milovníci budou opět, jako tomu bylo v pravěku, ve stálém dobře cítitelném společenství s Mými anděly a tak i se Mnou Samým od kolébky až do hrobu.

4) Ty se nyní také tážeš, jak to bude dopadat v tvé zemi, budou-li staré měchy novým do nich násilně vpraveným vínem roztrhány a víno se rozleje. Pravím tobě: Ihned tisíckrát lépe nežli nyní, kdy již téměř žádný člověk z bázně toho jaká ještě bída a nouze vzroste z dlouhého a nákladného váhání, nedůvěřuje svému sebe počestnějšímu bratru a vždy říká: „Nelze vědět, jak se věci ještě vyvinou!“

5) V okamžiku takového možného prasknutí měchu přestanou velcí spotřebitelé a stát se bude starat o to, aby nebylo nic odňato těm, kdož svým duchem a rozumem dlouho věrně sloužili státu a lidu; ale celkem více než asi čtvrt milionu darmošlapů a nevýdělečných zahale-

¹³⁾ Smlouva mezi státem a papežskou stolicí o věcech katolické církve; př..

čů, většinou z řad popů, neobdrží již své velké platy a pense, naopak budou přísně přidržováni k placení státního dluhu - neboť tento dluh bude za všech okolností respektován, aby nestihal bratr bratra žalobou.

6) Za všech okolností stojím nyní opět já v čele a tu již nemůže být nikde nepořádek na újmu těch, kteří se drží Mne. Tento rok budu však mít se zemí, pod jejímiž zákony žiješ, ještě malé strpení; ne však o mnoho déle a i kdyby v ní také přebývalo ještě v těle a ve vsí lásce a věrnosti mnoho Mých starých přátel. Ti Moji a ti nově osvícení budou sice zachováni, všichni ostatní však budou potrestáni.

7) Ty nyní ovšem u sebe opět pravíš: „Ano, Pane, to je již vše tak správné; neboť stalo-li se vedení lidu jednou lenivé a nezpůsobilé, tu má lid obdržet vedení jiné, přiměřené jeho potřebám hmotným a zejména duchovním. Dokud však při něm trvají staré pohanské chrámy, kterým se říká Boží domy anebo kostely se svými služebníky dále, zastávají své služby, smí ještě mnohým slepým lidem kázat o nadmíru znamenitém účinku svého církevního sloužení Bohu zvláště v poutních místech a klášterech, dotud bude nové vedení lidu, - ať už záleží v nové, příznivě vypracované ústavě anebo v novém vládcu - vždy v nebezpečí, že propadne poněmáhlu opět do staré temnoty a to tím spíše, jsou-li chrámoví sluhové odkázáni žít z výdělku svých církevních zřízení. Mají-li již jako učitelé lidu trvat ještě nějaký čas dále, ať se jim zaplatí jako každému jinému státnímu služebníku; ale za svou církevní službu nesmí od nikoho požadovat a přijímat poplatek, čímž bude položena jistě velmi účinná mez lid vysávajícím, podvodným a zatemňujícím pletichám templářů a byl by pak jistě brzy konec poutím, zázračným obrazům a relikviím a ještě mnohým jiným církevním nestvůram a zneužitím!“

8) Na to ti pravím, že jsi soudil dílem zcela správně a dobře a na nějakou dobu bylo by to tak také dobré, protože tak zvaný duchovní by se zřejmě zabýval více vyučováním lidu, za které by byl placen, nežli obřady, které mu již nic nevynášejí. Leč kdyby potom vykonával bohosloužebné obřady bez odměny, začal by jim slepější lid přikládat ještě větší bohu-záslužnou hodnotu a tak by upadal ještě více a hlouběji do staré pověry, nežli tomu bylo dříve a duchovní by líčil to, co mu u slepého lidu zjednával velkou a okázalou vážnost, jako něco u Mne jistě ne bezcenného, nýbrž jako něco Mně nadmíru milého, čímž by posílil lid v jeho staré pověře a tak by vytvořil nový trůn pro vysokou, svému úplnému konci se blížící vládu nevěstky Babelu.

9) Proto nech jen popy provádět hru vysávající lid; nech jen chodit dosud slepý lid na pouť, platit drahé mše; nech jej zpovídat, běhat do kostela, dělat velmi drahé pohřební průvody pro jeho zemřelé; nech popy slídit po odkazech a prodávat drahé dispense (prominutí) a odpustky; krátce, nech ty Babyloňany ještě hůře si počínat a pak i ten nejslepější si brzy uvědomí a řekne: „Ne, na takovém náboženství nemůže být věru nic jiného nežli pouhý podvod, protože právě ti, kdož mají být o čisté pravdě nauky Kristovy nejvíce přesvědčeni a kdo mají podle ní jednat, ukazují svými činy, že oni sami si celé nauky vůbec neváží, v Bohu nevěří a jsou tudíž vesměs falešnými proroky, kteří se nestarají o nic jiného nežli jen o své břicho, všelikým klamem a kde již ani klam nestačí, také určitým státem jim dovoleným zákonitým nátlakem připravují lidi často o celý jejich majetek a ze své skutečné loupeže nepodají žíznící duši z lásky ani doušek vody! Proto pryč se všemi takovými falešnými proroky; pryč s dravými vlky v beránčích kožiších a pryč se vším tím, čím tak dlouho trápili, oklamávali a olupovali ubohý slepý lid; pryč s chrámy, oltáři, obrazy svatých, relikviemi, zvony a se vším marnivým a žádnou duchovní životní hodnotu nemajícím církevním příslušenstvím! Od nynějška chceme sami zkoumat celou nauku Kristovu, dáme si ji vysvětlovat od pravého, Bohem osvíceného učitele a budeme pak podle ní žít a jednat a pravý učitel nebude u našeho stolu hladovět a žíznit a také nebude chodit nahý a bosý!“

29. BUDOUCNOST STÁTU EVROPY A AMERIKY.

1) A hle, takto se děje nyní v Itálii, před krátkou dobou ještě temné! Rovněž tak se to dělo již před mnoha lety v Říši německé a kdysi také v Anglii a v Severní Americe, která se právě v této době tvrdými boji očišťuje ode všech snah protivících se Mé původní nauce. Tu se také

často praví: „Ale, Pane, jak můžeš nechat vydobývat značná vítězství konfederovaným¹⁴⁾, chtějícím držet otroky, proti zcela lidsky smýšlejícím unionistům ?!“¹⁵⁾

2) Já však pravím: U konfederovaných není vše nepravostí, co se zdá být takovou a u unionistů není vše ctností; a tak si nyní obě části vytahují třísky a trámy z očí a druh chce zametat před prahem druhá, což podle Mé nauky nemá být.

3) Jestliže však jedna i druhá strana zbaví napřed sama své vlastní oči třísek a trámů a zamete smetí před svým prahem, pak se obě strany brzy a snadno dorozumí a vyrovnají.

4) Podobně velké a také malé rozepře - jak mezi národy tak i mezi jednotlivými lidmi - jsou vždy důsledkem nezachování Mé nauky, která spočívá v tom, že nikdo nemá říkat svému sousedu: „Pojď sem, abych ti vytáhl třísku z oka!“, soused však potom řekne: „Co se staráš o třísku v mém oku, když já objevuji v tvém oku celý trám? Očisti napřed oko své, pak mi teprve můžeš pomoci očistit oko mé!“

5) Takových bojů bylo již velmi mnoho a bude jich ještě více, dokud lidé skutečně úplně nevejdou do Mé nejčistší nauky.

6) Záležitost v Americe však nebude již příliš dlouho trvat. Ale v jižní Americe, kde je tento Babylon ještě mnohem hůře zastoupen nežli teď kdekoli jinde na Zemi, bude brzy dopuštěn velký trestný soud; neboť Babel bude muset být všude přetvořen v Nový Jeruzalém a vepří pohanských Gadarenů musí nalézt záhubu v hrobu své noci.

7) Já myslím, že jsem ti nyní tímto velkým notabene (upozorněním; vyd.) řekl pro tuto dobu více nežli dost a každý, kdo dovede jen trochu na prstech počítat, snadno pozná, jak a proč věci musí být nyní takové, jaké právě jsou a jaké vbrzku musí nutně vzejít.

8) Na roky, den a hodinu se Mne však netaž, protože to vše je před očima veškerého světa již tu a každý přece musí jistě a určitě předvídat velmi blízký konec noci, spatřuje-li na obzoru Sluncem jasněji osvětlené obláčky.

9) Nechť jen zkusí lidé, nějakou mocí opatření, zakázat a zabránit na jaře trávě a všem bylinám, keřům a stromům znovu růst, pučet, zelenat se a kvést, větru přikazovat a svobodnému blesku cestu předpisovat a brzy se přesvědčí, jak veliká je jejich malomocnost následkem jejich zbednělosti.

10) Co jednou řeknu a chci Já, to se děje tak určitě a jistě, jako jistě musí každého jitra Slunce vyjít a k večeru zapadnout. Více ti říkat nemusím, ačkoliv vidím v tvé mysli ještě jednu otázku týkající se Francie, jak se totiž zachová tato pozemsky nyní velmi mocná říše na Zemi k nynějšímu všeobecnému proudění světla. A já pravím tobě: Proti Mé vůli jistě asi ne!

30. ŘÁD VÝVOJE.

1) Že se však teď (Francie; vyd.) staví ještě pro forma (aby se vyhovělo zvyklostem) na ochranu Babylonu, ač je vlastně jeho nepřítelem, je zajisté také zcela správné; neboť tím zdržuje jiné ještě velmi babylonsky smýšlející státy a jejich velitele od toho, aby svou veškerou mocí nedopomohli staré noci znovu na vysoký trůn a pak nezotročovali své národy ještě více nežli kdy předtím. Neboť svobodné dobré vůle k národům je u starých držitelů moci ještě zoufale málo; k tomu, co nyní činí ve prospěch národů, nutí je okolnosti. Kdyby se mohli těchto okolností nějakým pro ně příznivým prostředkem zbavit, začali by svým národům předzpěvovat ihned jiné a to velmi smutné písně a lidé by museli začít znovu podle starých španělských inkvisičních píšťalek tancovat, čehož si již jistě nikdo nebude přát.

2) Zničit však dnešní, dosud mezi špatným a dobrým se vznášející poměry naráz, znamenalo by zpusťošit země i národy. Proto na tomto světě musí vše mít a prodělat svou určitou dobu. Dokud nový mošt náležitě nevykvasí a tak svou vlastní činností ze sebe neodstraní vše nečisté, nestane se čistým a líh obsahujícím vínem.

3) Kdo si chce postavit nový a dobrý příbytek, nesmí ten starý najednou úplně zničit, dokud si nepostavil nový; neboť zničí-li ihned příbytek starý, kde bude potom bydlet a kdo ho bude proti všelikým nepohodám chránit po dobu stavby příbytku nového? Je tedy moudřejší nosit sebe rozedranější a sebe zaplátovanější kabát starý, dokud není hotový kabát nový, nežli

¹⁴⁾ spojencům vyd..

¹⁵⁾ stoupencům církevního sjednocení z roku 1817; vyd.

chodit nahý. A tak musí podle Mého nejlepšího řádu vyplývat vše vždy z dřívějšího, má-li to mít pevnost a trvání.

4) V době, kdy jsem dal na Zemi lidem Svou nauku, bylo pohanství rozšířeno pod všelikými formami a podobami na všech stranách daleko po celé Zemi a Má nauka byla jen jasnou jitřenkou ve velké noci pohanství. Tato jitřenka byla brzy a snadno nejhustšími nočními mraky pohanů tak zcela zahalena, že lidé jen sem tam mohli s námahou uhodnout její pravý stav. Někteří řekli: „Hle tu!“ a jiní: „Hle tam!“ A stalo se, že za jitřenku považovali a vysoce uctívali jiné Hvězdy. A tak bylo tehdy tak velmocnému pohanství snadné roztavit a splynout jitřenku se sebou a tak se představit lidu, tázajícímu se na jitřenku, o níž byl často slyšel, jako jedině pravá, stará jitřenka.

5) Takto mraky pokrytá a znetvořená jitřenka koná před slepým lidem také zázračná znamení, jenže pod změněným jménem Zea na jméno Mé a lid byl spokojen a staré pohanství s velmi nepatrnými změnami zůstalo. Ale Má nauka zůstala při veškerém pronásledování přece jen u nemnohých neporušená a zachovalá. Ušlechtilé símě, které padlo na dobrou půdu, zapustilo dobré a pevné kořeny, vydalo a přineslo dobré ovoce, i když v skrytu, očima nevěstky Babelu nepozorováno.

6) Z jitřenky se stalo Slunce, které nyní úplně vychází a mračno pohanství nebude již nikdy s to zastřít toto Slunce, takže ani slabozraký nebude moci považovat den za noc.

7) Světlo Mého blesku zmohutnělo a nocí pohanskou nebude již nikdy zapuzeno. Jak, to jsem jasně ukázal v tomto notabene.

8) A tak tedy skončím také tento sešit ¹⁶⁾ napomínaje ve vsí lásce všechny Své přátele, aby toto nejen četli, nýbrž náležitě uvážili a uvěřili, že jsem to Já, Který jsem toto ze Své svobodné milosti pro útěchu srdce a na osvětlení rozumu duše odhalil Svým přátelům a že za to nežádám nic jiného nežli jedině vaši opravdovou lásku, jakož i živou víru.

9) Kdo může a chce za to z lásky ke Mně Mému pozemsky vždy chudému a nyní již starému sluhovi něco zvláštního učinit, tomu to vbrzku mnohonásobně splatím. Amen. To pravím Já, Pán, věčný Život a Pravda.

10) A nyní v příštím sešitě se vrátíme opět k vlastnímu evangeliu! Půl dne se zdržíme ještě v Genezaretu, potom krátce procestujeme těch deset měst.

PÁN V KRAJINĚ CAESAREJE FILIPPI (POKRAČOVÁNÍ) **31. POCHYBNOSTI STOUPENCŮ PÁNĚ.**

1) Jak bylo v předešlém sešitě oznámeno, zůstal jsem ještě půl dne od časného jitra do více než jedné hodiny přes poledne v Genezaretu.

2) V této době jsem požehnal zvláště zde ještě přítomným přátelům, jako starému Markovi, Kisjonovi, Filopoldovi a rovněž i Marii, která se odebrala s Kisjonou a Filopoldem nejprve do Kisu, kde nějakou dobu pobyla, načež se odebrala opět do Nazaretu, kde několika bratřím vyprávěla co vše byla o mém učení a působení slyšela, co sama viděla a zažila, čemuž se velice divili bratři, jakož i ostatní staří známí a přátelé Josefovi, Mariiny a tři bratři, kteří doma tesařili a pečovali o dům.

3) Ale při vsí víře ve Mne krčili však **někteří** rameny a pravili: „Koná opravdu velké věci a Jeho nauka je dokonale pravdivá, čistá a dobrá; ale pustí-li Se s jeruzalémskými templáři, svědčíc proti nim, příliš daleko a vystoupí-li se vsí Svou božskou silou a mocí proti nim, zahyne; neboť jejich smýšlení proti Němu a proti Jeho jistě již daleko rozšířeným stoupencům je všude, jak slyšíme, nesmiřitelně zlé.“

4) Mezi pohany má sice již mnohé a plně věřící nejlepší přátele a stoupence, mezi Židy však jen nemnohé a i ti jej považují většinou za velkého proroka a o nějakém Synu Božím nechtějí zrovna mnoho slyšet a vědět, ačkoliv se u Něho a s Ním naplnilo již vše, co o Ném prorokovali proroci.

5) Přejde-li to s Ním jednou tak daleko, že Mu bude, což je snadno možné, sdílet neblahý osud Jana Křtitele, pak ti nemnozí dosud si Jej vážící Židé ihned opět obrátí a z velké bázně

¹⁶⁾ míněn je sešit č.297 původních rukopisů Lorberových. Vyd..

před chrámem se vrátí opět k farizeům a pomohou jim pronásledovat Jeho dosavadní stoupence.

6) Dosud se sice ještě všude obhájil a všem, kdož jej pronásledovali, dovedl co nejmocněji čelit a my doufáme a také pevně věříme, že Svou božskou přirozeností a podstatou a bez dalšího rušení dokoná zcela dobře započaté dílo podle moci božské moudrosti, kterou je naplněn. Ale svět je falešný a zlý a jeho děti jsou temné a velmi zlé a dosud ještě vždy dovedly a také jistě nyní dovedou převrátit a ve své vlastní zlo proměnit vše, co Bůh sebe pravdivěji, sebelépe a sebe moudřeji zjevil lidem skrze proroky, takže pak i lidé od přirozenosti lepší a jasnější nebudou již sto z mnohého falešného a špatného vyhledat ono staré čistě božsky nábožensky pravdivé a dobré a proto budou muset setrvat ve falešném a zlém tohoto světa.

7) Nuže, náš božský bratr Ježíš začal již co nejsilněji osvětlovat starou zlou temnotu a velkou zlobu farizeů a jejich věrných stoupenců, takže se také již mnoho set pohanů sluní a ohřívá na jeho světle; ale proto je ještě vždy v tomto světě myslitelná možnost, která může přivodit spravedlivé horlivosti našeho bratra smutný konec."

8) S touto řečí byli všichni srozuměni, - avšak Marie a několik jejích přátel a přítelkyň nikoli.

9) A **kdosi** pravil: „Poslyšte, bude-li On Sám chtít a dopustí-li to, pak se může stát, že ti ďáblové budou moci sáhnout na jeho Tělo, ale jistě ne k jejich snad domnělému prospěchu, nýbrž k jejich zániku, jak je to o Mesiáši zcela jasně naznačeno ve starých i novějších proročích! Proto se o Něho nyní marně a zbytečně nestarejme; neboť On ví nejlépe a nejjasněji, co má dělat k opravdovému blahu všech lidí! My chceme a budeme vždy a za všech okolností v Něho věřit a jako Syna Božího co nejhloběji jej uctívat."

10) S tím byli všichni spokojeni a poté mluvili ještě mnoho o Mých naukách a skutcích, čímž pak v Nazaretu začali mnozí ve Mne opravdověji a pevněji věřit nežli tomu bylo dříve, kdy ani Moji tři doma zůstavší bratři si Mne nevážili, což by zajisté byli mohli; proto jsem pro tuto nevíru nenavštěvoval tak často Nazaret a když se jeho obyvatelé tázali, odkud Mně, dobře jim známému synu tesařovu, přichází tato moudrost a moc, také jsem říkal: Nikde si neváží proroka méně nežli v jeho vlasti! Poté jsem se svými učedníky odtud odešel a osobně jsem Se již také do Nazareta nevrátil.

11) Po tomto rozhovoru s Marií o Mně se stala víra ve Mne pevnější a všichni Mne začali chválit a velebit jako zaslíbeného a v Mé osobě také do tohoto světa přišedšího mesiáše a Syna Davidova.

32. MODLITBA PÁNĚ .

1) Když jsem byl z počátku zmíněným přátelům požehnal a je propustil, nezůstal jsem, jak bylo již poznamenáno, v Genezaretu, nýbrž vydal jsem Se, se Svými učedníky na cestu provázen Ebalem, Jarou a třemi známými Římany, ubíral jsem Se po vojenské silnici dále do deseti nebo vlastně šedesáti měst, která byla roztroušena dílem v údolí Jordánu a dílem po horách a pahorcích obklopujících zblízka i zdáli toto údolí.

2) Když jsem za Genezaretem dospěl se všemi, kteří byli se Mnou, k prvému dosti značnému a volnému návrší, obrátil jsem Se k těm, kteří Mne doprovázeli a řekl jim: „Vy jste Mne doposud z velké lásky doprovázeli, jelikož dobře víte a věříte, Kdo byl ve Mně u vás a Koho jste doprovázeli. Setrvejte budoucně takto v Mé lásce a Já budu právě v této lásce budoucně také setrávat ve vás, u vás a mezi vámi a začkoli budete v tomto světě prosit Otce ve Mně, to vám bude také dáno. jen neproste o marnivé věci tohoto světa, nýbrž o věčné poklady Království Božího; neboť vše ostatní, co budete potřebovat k životu v tomto světě, bude vám již beztoho dáno!"

3) Poté pravil **setník**: „Pane a Mistře, jak máme prosit, aby Ti to bylo milé a abychom Tě neprosili marně za něco nesprávného? Neboť člověk se může na tomto světě octnout ve velmi rozmanité tísní a může se tu správnou prosbou o pomoc jen na Tebe obracet. jak tu však má prosit a se modlit?"

4) Pravil jsem **JÁ**: „V každé nesnázi a tísní proste Mne přirozenou řečí v srdci a nebudete prosit nadarmo!

5) Prosíte-li však o něco, nečiňte mnoho slov a naprosto žádné obřady, nýbrž proste zcela tiše v skryté komůrce lásky svého srdce takto:

6) „Milý Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvět' se vždy a věčně jméno Tvé! Přijď k nám Tvé Království Života, Světla a Pravdy a zůstaň u nás! Buď jediné svatá a nejspravedlivější vůle Tvá mezi námi lidmi na této Zemi, tak jako ve Tvých nebesích mezi Tvými dokonalými anděly!

Na této Zemi však dej nám chléb vezdejší! Odpusť nám naše hříchy a slabosti, jakož i my je budeme vždy odpouštět těm, kteří se prohřešili proti nám! Nedej na nás přijít pokušením, jimž bychom nemohli odolat a osvobod' nás od všeho zla, do něhož se může člověk dostat následkem příliš mocného pokušení tohoto světa a jeho zlého ducha: neboť Tvá jest, ó, Otče v nebi, všechna moc, všechna síla, všechna energie, všechna velebnost, nádhera a sláva a všechna nebe jsou jich plna od věčnosti do věčnosti!“

7) Hle, příteli, tak má každý ve svém srdci prosit a jeho prosba bude vyslyšena, jde-li mu o ni úplně vážně - ne však pouze ústy, nýbrž opravdově a živě v srdci. Neboť Bůh je v Sobě nejčistší Duch a musí být tedy také vzýván v duchu a v jeho neúplnější a nejvážnější pravdě.

8) Jestliže poznáváš a chápeš nyní to, pak jednej také podle toho a budeš žít, jako každý, kdo tak činí!“

9) Po této Mé krátké řeči děkovali Mně všichni a Já jsem jim ještě jednou požehnal, propustil jsem dosud stále ještě viditelného Rafaela, který letěl jako mocný blesk vzhůru do věčného prostoru, čehož se dosud přítomní Římané ulekli a dlouho hleděli vzhůru, zda neuvidí někde jeho postavu, což však nyní nebylo již možné.

10) Poté jsem propustil také ty, kteří Mne doprovodili na toto návrší a šel jsem se Svými učedníky po návrší, jímž počínala úrodná vysočina, podél této vysočiny dále a dorazili jsme za dvě hodiny do malého starého města, jehož obyvatelé byli většinou Řekové a Římané; mezi těmito pohany žilo také několik málo zcela sešlých a zakrnělých Židů a měli pro sebe malou hospodu, která jim sloužila z nouze také jako synagoga.

PÁN V HORSKÉM MĚSTĚ PELLA **33. PÁN U HOSPODSKÉHO V PELLE.**

1) U této hospody jsme zastavili a hospodský přišel nám vstříc omlouvaje se, že nás nemůže přijmout; neboť jeho hospoda by nás předně vůbec nepojmula a zadruhé je opatřena jen málo potravinami, které by pro nás nestačily. Ale uprostřed města je řecká hospoda, která je vším opatřena a kde se nám dostane dobrého přijetí.

2) Privil jsem **JÁ**: „To jsem věděl již dávno předtím, nežli jsi se ještě narodil; Já jsem však sem nyní nepřišel. kvůli pohanům, nýbrž jen kvůli Židům a nechtějí-li Mne tyto Židé vůbec přijmout, pak již budu vědět, co Mi zbude učinit. Nech nás tedy prohlédnout si místnost tvé hospody a tvé synagogy!“

3) **Hospodský** pohlédl udiveně na Mne a prvil: „Příteli, s kým mám v tobě co činit, že se mnou mluvíš tak velitelsky?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Kdybys věděl Kdo jsem, pak bys Mi řekl: „Pane, mám dnu stíženého syna, na němž již mnoho lékařů zkušelo své umění, takže jsem přitom zchudl a syn trpí denně většími bolestmi! Pomoz mému synu; neboť Tobě je všechno možné!“ Ty to však nevíš a proto jsem ti to řekl nyní Já.“

5) Když to hospodský uslyšel z Mých úst, pomyslel si: „Jak ví tento cizinec, který ještě nikdy neviděl naše horské město Pella, o mém dnu stíženém synu a že jeho utrpení je den ze dne horší?“

6) Poté se (**hospodský**) obrátil ke Mně a prvil: „Pane, že nejsi obyčejný člověk, to jsem nyní zcela dobře postřehl; a je-li ti možné uzdravit mého syna, pak také já přes veškerou svou nuzotu vynaložím vše, abych se ukázal být tobě i tvým druhům vděčný!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Zaveď Mne tedy k tvému synovi. a bude mu lépe!“

8) Tu Mne hospodský zavedl do pokoje nemocného syna, kde byli kolem bĕdujícího a nařikajícího shromáždĕni jeho truchlící matka a sourozenci a modlili se k Bohu, aby konečně už osvobodil nemocného od jeho utrpení.

9) Tu prvil **hospodský** své rodinĕ: „Nebĕdujte dále; neboť hledte, je tu cizí lékař, který může mému synu pomoci a také pomůže a já věřím pevnĕ, že jediné Jemu je to jistĕ možné!“

10) Prvili **truchlící**: „Je-li to tomuto lékaři možné, pak vyslyšel Pán Bůh naše prosby!“

11) Prvil jsem **JÁ**: „Ano, ano, vyslyšel je a Já pravím nyní ze Svĕ vlastní moci, která je ve

Mně: Ty, dnou stížený, chci, abys byl zdravý a budoucně více nehřeš; neboť k svému utrpení jsi přišel svým tajným hřešením.“

12) Po těchto Mých slovech byl syn okamžitě úplně zdravý a Já jsem řekl jemu, aby opustil lůžko a matce, aby mu připravila jídlo, avšak čerstvé a čisté. To se tedy také ihned stalo a hospodský a jeho uzdravený syn nevěděli, jak by Mi měli předně náležitě poděkovat anebo dokonce se Mi klanět.

13) **JÁ** jsem však řekl: Nelamte si hlavu ani srdce, jak byste Mi projevili svou vděčnost; neboť Já hledím jedině na srdce a vím, co se v něm nyní děje! Ale nyní Mi ukaž svou hospodu a malou synagogu!“

14) Tu se hospodský již nevzpíral vyhovět Mému přání a zavedl Mne do hospodských pokojů, které nám nakonec poskytl dostatek místa.

34. PÁN VE ŠKOLE V PELLE.

1) Poté nás zavedl do synagogy, kde se několika židovským dětem dostávalo matného vyučování v Písmu jedním starým rabínem.

2) A **JÁ** jsem pravil rabínovi: „Příteli, tímto způsobem vychováš z těchto dětí spíše pohany nežli Židy! Jestliže ty sám se špatně vyznáš v Písmu, čemu se potom mají od tebe naučit děti?! Zanech toho vyučování a dělej něco jiného, aby tvé místo zastával a zaujal lepší učitel!“

3) Pravil **rabín** pln hněvu: „Příteli, jsem zde zvolen obcí jako rabín! Obec je se mnou spokojena a ty jako cizinec nemáš se tu co starat, jak já učím mládež! Žijeme zde mezi pohany a proto musím vedle našeho Písma učit své žáky také mravům a obyčejům Římanů a Řeků, uznávat a chválit co je u nich dobrého, aby mne nemohli volat nějak k odpovědnosti. Jsme jednou postaveni do tohoto světa a musíme vedle Boha, který nám již nedává pršet z nebes manu, sloužit také světu, chceme-li od něho žít!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Jelikož Židé, tak jako ty, stále víc a více na Boha zapomínali a začali sloužit světu nežli ještě dával Bůh pršet z nebes manu, nechal je také Bůh upadnout do tvrdého otroctví světa a dobývat si v potu tváří skrovný chléb! A poněvadž právě nyní se stali Židé Bohu nevěrnější nežli pohané, bude jim také to málo světla, které ještě mají, vzato a dáno pohanům.“

5) Jakpak můžeš být Bohu libým rabínem, když dnes učíš židovské děti židovsky a zítra právě v téže synagoze pohanské děti pohansky a dáváš si za to platit!“

6) Pravil **rabín**, který Mne začal považovat za malého proroka, protože jsem mu vytýkal věci, o kterých jsem jinak jako pouhý a cizí člověk nemohl podle jeho mínění vědět: „Ať mi dá Bůh žít tak, abych zde nemusel chodit pro chleba také k pohanům a já své pohanské služby ihned zanechám!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, ty jsi byl ještě před deseti lety v Efraimu jako Žid velmi zámožný muž a měl jsi hojnost jídla i pití! Proč jsi se tedy již tehdy držel více pohanů nežli Židů?“

8) Hle, ježto jsi to tehdy činil bez potřeby, proto tě Bůh nechal klesnout a přijít jako pohanského rabína do tohoto pohanského města! Že jsi se nyní vedle toho stal od dvou let také židovským rabínem, to způsobili právě tvoji k tobě laskaví pohané a nikoli chudí zde žijící Židé, při čemž dřívějšího čistě židovského rabína z tohoto města odstranili.

9) Já však pravím tobě, že to budoucně již tak nepůjde! Staň se celým Židem, jakým jsi kdysi byl, jinak budeš v několika málo dnech z tohoto města odstraněn a tvé místo zaujme hodnější; neboť Já jsem přišel, abych zametl toto město, by se stalo, až bude asi za 50 let temný Jeruzalém Římány do posledního základního kamene zbořen, jistým útočištěm všem těm, které budu nazývat Svými! Uvaž nyní dobře, co jsem ti řekl; neboť mám shora moc k tomu, abych ti toto řekl!“

10) Poté chtěl rabín ještě něco odvětit, ale hospodský ho zatáhl stranou a řekl mu, co jsem učinil synu hospodského! Tu neřekl rabín již ani slovo, propustil žáky domů a vzdálil se ze synagogy, navštívil rychle úplně uzdraveného syna hospodského, nad čímž velmi užasl a spěchal poté do všech mu známých židovských a pohanských domů a vyprávěl, co se přihodilo v židovské hospodě, načež přišli brzy mnozí do hospody, aby se sami přesvědčili, co se tu stalo.

35. VEČEŘE V HOSPODĚ.

1) Když nyní mnozí spatřili dobře jim známého, jindy tak velmi nemocného a teď zcela uzdraveného syna hospodského, pojala dokonce i pohany bázeň přede Mnou, takže se ani neodvažovali po Mně pátrat.

2) A **římský setník** dokonce pravil: „Za tímto lékařem a jeho druhy vězí jistě vyšší bytosti; neboť nám lidem nebylo nikdy možné provést něco takového beze všeho léku!“

3) Já jsem byl s učedníky již v hospodě a tohoto dne, jenž se již beztoho chýlil ke konci, nikdo Mne již z těch mnohých k hospodě přišedších neuzřel.

4) Když se lidé opět plni obdivu a zčásti také naplnění bázní přede Mnou, odebrali opět do svých domovů, přišel k nám **hospodský** a řekl Mi: „Ó, velký Pane a Mistře, nyní by bylo již všechno nádherné, dobré a správné, jen kdybych měl pro vás všechny dostatek potravin! Víno nemám vůbec, ale pošlu pro ně do řecké hospody! Trochu pšeničného a ječného chleba sice mám a rovněž také trochu uzeneho skopového masa; chcete-li se s tím pro dnešek spokojit, bude mě to velice těšit. O zítřek bude však podle všech mých sil již lépe postaráno!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, pro jídlo a pití jsme sem nepřišli; spokojíme se tedy s tím co máš! S vínem si však starosti a zbytečné výlohy nedělej, nýbrž jdi do sklepa a najdeš své prázdné- měchy vínem naplněné! Neboť Ten, Který mohl uzdravit tvého syna, může také zcela naplnit tvé prázdné měchy vínem.“

6) Hospodský, pln nejvyšší důvěřivého údivu, uchopil ihned několik džbánů, vyčistil je, zavolal všechny děti a svou ženu a pověděl jim, co jsem mu řekl. I šli nejrychlejšími kroky do sklepa a všichni užasli, když shledali dříve prázdné měchy naplněné nejlepším vínem!

7) Džbány byly také ihned naplněny a doneseny k nám a hospodský se svou ženou a dětmi opět nevěděli, jak by Mi za to dostatečně poděkovali. Zázraku o sobě si ani tak nevážili jako Mé vůle, že jsem je chtěl tolik oblažít; neboť již po synově uzdravení nepochybovali ani v nejmenším o tom, že Mně je možné vše co chci.

8) Já však jsem jim řekl, co jsem jim byl řekl po uzdravení syna, že Si všímám jen srdce; i odešli, naplnění radostí.

9) A **žena** pravila muži: „To musí být velký prorok! Snad je to dokonce prorok Eliáš, který má jednou zase přijít? Proto ho musíme také s největší vážností a uctivostí obsloužit!“

10) Pravil **hospodský**: „Starejte se nyní o stůl! Zda Eliáš anebo dokonce ještě něco vyššího, ba i zaslíbený Mesiáš Sám, to je nyní zatím jedno; nyní hleďte, abyste uspokojili tyto podivuhodné hosty!“

11) I dali se všichni do přípravy pokrmů a hospodský nám přinesl chléb a prosil nás, abychom ho požili, což jsme také učinili. Brzy poté byly přineseny na stůl velmi dobře připravené pokrmy a též několik lamp, jimiž byla jídelna zcela dobře osvětlena.

12) Pojedli jsme a učedníci rozmlouvali o dějinách Izraelitů v prvé době jejich příchodu z pouště do těchto zemí a o válkách, které měli s Moabity a později s Filištinskými a hospodský vyprávěl také leccos známého o vzniku starého města Pelly a o osudech, které mu již bylo přestát. Já jsem však odpočíval a mluvil málo.

13) Takto uplynuly dvě hodiny a **JÁ** jsem pak pravil hospodskému, který Mi nabízel dobré odpočívadlo: „Nech toho, - zůstaneme zde u stolu a oddáme se nočnímu odpočinku!“

14) To hospodskému nebylo zrovna nemilé, neboť byl odpočívadly jen zcela skrovně opatřen. Nechtěl nás však opustit a zůstal také po celou noc u nás u stolu. Noc minula zcela klidně a nikdo nebyl v klidu rušen.

36. PÁN A ŘÍMSKÝ SETNÍK.

1) Časně ráno byl hospodský prvý na nohou a zařídil vše na přípravu dobré snídaně, načež jeho žena, děti a ostatní sluhové a děvečky byli uvedeni do plné činnosti. Také my jsme však ihned vstali s odpočívadel a lavic u stolu a odebrali se trochu na čerstvý vzduch; neboť z tohoto města byla velmi nádherná vyhlídka na velkou část krásného údolí Jordánu a na dalekou a širokou a ještě velmi úrodnou vysočinu.

2) Toto jitro však neuplynulo tak klidně jako noc; neboť když jsme se opět vrátili ke snídani, bylo před domem již množství lidu, většinou pohanů. Zmíněný již setník ještě s několika svými podřízenými též nechyběl a rovněž ne starý rabín.

3) Všichni se horlivě vyptávali na zázrak uzdravení dnou stíženého syna a tázaní vyprávěli jak se to přihodilo, nad čímž všichni nadmíru užasli.

4) A **setník** poté pravil se zcela vážnou tváří: „Víte co? Člověk, který je schopen bez veškeré pomoci nějakého vnějšího prostředku konat takové věci, je Bůh a ne již člověk! Viděl jsem také již několikrát konat zázraky jistými kouzelníky - ale brzy jsem přišel na to, jak takové zázraky dělali; kdo však přijde zde na stopu, jak tento člověk uzdravil nemocného?“

5) Někteří mínili, že jsem ve spojení s jinými mágy, že mám též u sebe velmi četný průvod a konečně se však nemůže vědět pro jaký zvláštní účel.

6) **Setník** však zůstal při svém tvrzení, nedal se mýlit a pravil: „Jeho průvodci nebudou zajisté nikdy s to posilovat Jeho slovo a Jeho vůli; neboť při uzdravení takového nemocného, jako byl syn tohoto židovského hospodského, se nemůže nikdy nic vykonat jistým domluvením se anebo tajným dorozuměním. My zde můžeme být všichni dorozuměni v tom smyslu, abychom, svou vůli pevně upřeli na to, aby se uzdravila má nejstarší dcera, ležící také již přes tři roky na nevyléčitelnou nemoc a přece tím nic nepořídíme; bude-li však tomu tento muž zcela Sám chtít, uzdraví se má dcera jistě ihned rovněž tak, jako byl uzdraven syn tohoto hospodského!“

7) Tak rozmlouvali o Mně lidé před domem hospodského, zatím co Já jsem byl s učedníky již u snídaně; neboť vrátili jsme se do domu zadní, lidem nepozorovanou stranou a domácí lidé a děti hospodského měli pak od hospodského příkaz, aby neprozrazovali Mou přítomnost, leč by někdo obdržel k tomu rozkaz ode Mne Samého. Také nesměli lidu nic říci o zázračném stvoření vína.

8) Když jsme se nasnídali, pravil jsem **JÁ** hospodskému: „Nyní nech k nám přijít setníka s jeho podřízenými, starého rabína a řeckého hospodského a Já Si s nimi promluví!“

9) Poté pospíšil hospodský rychle ven a sdělil to jmenovaným.

10) A oni také následovali ihned tohoto povolání a když byli u nás v pokoji, tázal se setník ihned hospodského na Mne.

11) A **hospodský** ho zavedl ke Mně a pravil: „Tomuto, Jenž sedí na této ojediné stoličce, budu se vždy klanět!“

12) Na to pravil **setník**: „Také já, příteli!“

13) Poté se setník hluboce přede Mnou poklonil a pravil: „Velký Mistře, v tomto domě jsi vykonal Sám nikdy neslýchaný zázrak a tím jsi mi podal svědectví, že nejsi člověk jako nášinec, nýbrž že jsi jistě v plné pravdě Bůh! Jestliže však jsi nepochybně to, pak nám prokaž tu velkou milost a řekni nám, jak vlastně jsme na tom s různými záležitostmi naší víry!“

14) Já jsem vše prozkoumal: Naši nauku o mnohobožství, mínění staroegyptských, řeckých i našich římských mudrců. Pak jsem též přesně probádal učení Židů o jednom Bohu, všechny jejich proroky a mudrce, kterým je ovšem těžko rozumět a většinou však také vůbec ne, protože mají příliš fantastickou, často zcela nesouvislou řeč a podávají obrazy, kterým snad mohli rozumět a je chápat oni, ale mimo ně jistě velmi málokterí. Rovněž jsem také mluvil s mnohými lidmi z nejbližších východních zemí o nadmyslových věcech, jakož i o jejich pojmech o bozích a o jakkoli utvářeném dalším životě lidské duše po smrti a tak i s lidmi v jižní a severozápadní Evropě.

15) Co jsem však z toho našel? Pravím otevřeně: Vše jiné - jen ne to, co jsem hledal, totiž mě přesvědčující a mně pochopitelnou pravdu.

16) Víra v jednu anebo také v několik neviditelných božských bytostí je sice všude, - ale jak je různá! Netřeba zde uvádět, téměř nekonečnou spoustu všech těch transcendentálních (nadmyslových; vyd.) fantasií lidí o dalším životě jejich bohů a duší po smrti těla, nýbrž zde jde jen o opravdovou životní otázku: Ve které nauce je pravda? Mají pravdu všichni ti, kdož věří v mnoho bohů, anebo ti, kteří věří v jednoho Boha?

17) Zkoumáme-li naše římské právní zákony, které jsou jistě téměř všechny vesměs dobré a tím pro další trvání společnosti lidí ano i národů zajisté nejvhodnější, zdá se tedy být také naše, ovšem již velmi znetvořená nauka o mnohobožství, která konec konců tvořila přece jen základ k našim moudrým a pokud možno nejspravedlivějším státním zákonům, ještě vždy nejvyšší hodna povšimnutí. Ale židovská nauka o jednom Bohu, mající mnohou podobnost s pů-

vodní naukou egyptskou, zdá se nicméně být velké životní pravdě mnohem blíže, ačkoliv je nyní mezi Židy mnohem znetvořenější nežli nauka naše; neboť uvažujeme-li jen s trochou bystrozraku o nejvyš bezbožném a nesvědomitém počínání židovských kněží v Jeruzalémě, shledáme a uznáme je jistě mnohem hloupější a horší nežli počínání našich mnohých a rozmanitých kněží!

18) Ty, božský Divotvůrče, budeš tu jistě s to podat mi několika málo slovy pravé světlo Pravdy!“

19) Privil jsem **JÁ**: „Příteli Pellagie a setníku tohoto města a tří jiných měst, Abily, Golanu a Apheku! Já jsem sem přišel hlavně kvůli tobě, poněvadž jsem věděl dobře, že jsi již téměř po 30 let horlivě hledal pravdu, nebyl jsi však s to ji nalézt.

20) Protože jsi však hledal pravdu jako jen velmi málokteří z tvého národa a stavu, přišel jsem Já jako věčná Prapravda Sama k tobě a ty jsi ve Mne našel také již nejuplnějš, nejjasnějš a nejčistjš pravdu a Mé Světlo tě skrz naskrz osvítí, takže ty sám se ještě staneš svítlnou pro mnohé ostatní.

21) Ale tvá nejstarš dcera Veronika je nemocná a žádný lékař jí nemůže pomoci; věříš-li a přeješ-li si, bude jí lépe!“

22) Privil **setník** radostí celý zkroušený: „Ano, Pane a Mistře, plný božské síly, věřím tomu, jako snad jen málokteří v celé říši židovské a přál bych dceři jistě také uzdravení jako její otec a to více nežli ze všech svých životních sil; avšak nejsem naprosto hoden, abys Ty, Největjš, vstoupil pod střechu mého pohanského domu a uzdravil tam mou, smrti již zcela blízkou dceru!

23) Že však propůjčuji Tvým slovům jistě nejuplnějš víru, dokazuje již to, že jsem se vůbec nedivil, když jsi jako cizinec, který ještě nikdy nenavštívil tuto krajinu, věděl mé jméno, které jsem čestně obdržel od tohoto města a věděl o mé správě tří ještě Tebou jmenovaných měst a nyní také jméno mé nemocné dcery; neboť mé srdce mi pravilo, že jsi Bůh a že Tobě je všechno možné. Věřím tedy také, že se má dcera jistě uzdraví, vyslovíš-li nad ní jen slovo!“

24) Privil jsem **JÁ**: „Věru, takovou víru jsem v národě izraelském nenašel ! A tak se ti tedy také stane podle tvé víry ! Pošli nyní domů a dej sem přivést svou nyní již zdravou dceru aby se posílila tímto vínem a chlebem!“

37. UZDRAVENÁ VERONIKA DĚKUJE PÁNU.

1) Když byl toto setník uslyšel z Mých úst, převelice se zaradoval a rozveselil a vyslal do svého domu ihned jednoho ze svých nižších sluhů. A tento sluha zastihl dceru sice na lůžku, ale tak úplně zdravou, že vypadajíc a jsouc také zcela svěží, veselá a zdravá, chtěla opustit lůžko; jen její matka ji od toho zdržovala, protože myslela, že toto náhlé ozdravení je nepochybně poslední vzplanutí životních sil, po němž pak následuje rovněž tak náhlá úplná ochablost veškerých životních sil a tím také jistá smrt.

2) Ale nižší sluha vyprávěl matce o rovněž tak náhlém uzdravení syna židovského hospodského a kterak je tento syn nyní zcela silný a zdravý a že týž zázračně mocný Lékař, který uzdravil bez veškerého léku jedině Svým slovem syna hospodského, uzdravil po víry plné prosbě setníkově před několika málo okamžiky též Svým nepochopitelně mocným slovem dceru ze všeho jejího utrpení.

3) Nechť tomu matka uvěří, nechá úplně zdravou dceru opustit lůžko a ihned ji přivede k židovskému hospodskému, kde právě mešká s mnohými svými druhy onen zázračný lékař a též setník. Dcera tam má pro své ještě větší posílení požití víno a také pokrm.

4) Po této rozmluvě dovolila matka Veronice opustit lůžko.

5) Veronika to bleskurychle učinila a pokud možno se pěkně ustrojila; neboť chtěla se přede Mnou objevit tak čistá a ozdobená, jako kdyby měla přijít k nějakému králi.

6) Nyní, když se byla zcela oblékla a ozdobila, vzala s sebou také nejkrásnějš zlatý pohár, aby Mne jím poctila.

7) Tak tedy také přišla doprovázena matkou a nižším služebníkem k nám a prvá otázka **Veroniky** byla: „Kde je můj Spasitel, můj Bůh a můj Pán?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Já jím jsem; pojď sem a posilni své srdce vínem a chlebem, což jsem dal na tento stůl z nebes!“

9) Když to byla **Veronika** ode Mne uslyšela, padla. přede Mnou na kolena a pravila: „Ó, můj dobrý, milý a božský Spasiteli, jak mám já, ubohá, hříšná pohanka děkovat Tobě za Tvou, mně prokázanou převelikou a nikdy nezaslouženou milost, aby můj dík mohl být milý Tvému božskému srdci?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Vstaň jen a posad se ke Mně a pij a jez neboť tím se ještě více posílí tvé srdce a tvá duše -; pak si ve vsí lásce a něžnosti nebes promluvíme o způsobu díku jedině Mně milému.“

11) Poté povstala nyní nadmíru krásná **Veronika**. postavila přede Mne zlatý pohár a Právila všechna dojata a přitom však s pravou římskou vážností: „O, Nejvznešenější všech vznešených, Pane všech pánů, Králi všech králů, Bože všech bohů, nepohrdni tímto Mým klenotem! já vím a cítím v duši, že je Tebe příliš nehoden; ale považ, že Ti jej dává Tebe milující a jen Tebou uzdravené srdce a proto jím nepohrdni!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, co se Mi podává z takového srdce, to také přijímám a budu nyní z tohoto kalicha pít víno; a tu máš pak Můj pohár, z něhož jsem pil Já a pij z něho víno ty!“

13) Tu **Veronika** vzala Můj jen hliněný pohár, napila se z něho a poté pravila: „Ó, o kolik království je tento pohár cennější nežli pohár, který jsem se opovážila já Tobě zasvětit; neboť nyní, když jsem se napila z tohoto poháru, cítím, že jsem pila nejen nejsilnější víno pro tělo, nýbrž že jsem pila také sílu věčného života své duše!“

14) Ó, pijte tedy se mnou z tohoto poháru všichni, kteří ještě pochybujete o věčném životě své duše a budete posíleni pro život věčný!“

15) A Veronika naplnila pohár a podala jej otci, jenž dosud neokusil naše víno a on jej úplně vyprázdnil; poté pohár políbil a postavil jej děkuje Mně, opět před dceru.

16) Setník se nemohl dost vynadivit mimořádné dobrotě vína a pravil také, že nyní začíná pozorovat, že má duši, která v sobě cítí věčné další trvání života a že se z toho v nejvyšší míře raduje. Poté pili také jeho žena, jeho nižší sluhové a nakonec řecký pohanský hospodský.

17) Když byl **řecký hospodský** ochutnal víno, ihned se tázal židovského hospodského řka: „Odkud jsi vzal toto víno? Neboť co jsem živ a nyní sám hospodským, takové víno jsem nikdy neokusil! Mám pro vzácnější hosty, přejí-li si to, ve sklepě přece také zcela dobrá vína a již častěji jsem ti s nimi vypomohl a můžeš říci, že jsem ti neposloužil nikdy ničím špatným. Ale takové víno jsem neměl nikdy! Odkud jsi je vzal? Řekni mi to, abych si takové víno také opatřil!“

1á) Pravil **židovský hospodský**: „Příteli, to ti bude těžko možné; neboť takové víno na celé Zemi neroste! Copak jsi neslyšel, co pravil velký zázračný Spasitel dceři našeho spravedlivého setníka o tom, odkud přišlo toho víno? Hle, z nebes Božích, ale ne snad od vašeho smyšleného boha Bakcha, nýbrž z nebes našeho jednoho a jedině pravého Boha, Jehož vyslancem je zcela určitě a jistě právě tento vznešený zázračný Spasitel! Tak a ne jinak je tomu a bude ti těžko opatřit si víno za peníze z tohoto kraje!“

19) Pravil **řecký hospodský**: „Jakpak jsi ty tedy k němu přišel?“

20) Pravil **židovský hospodský**: „Neptej se mě, nýbrž velkého Mistra, kterému jsou, jak se zdá, všechny věci možné a o kterém nyní také věřím to, co vyslovili setník a jeho dcera. S Mistrem tedy promluv; neboť já jako slabý člověk plný ještě duchovní slepoty a pošetlosti nic nevím a ničemu nerozumím!“

38. PÁN NAPOMÍNÁ RABÍNA.

1) Ale starý rabín, který se byl dosud ještě neodvážil okusit víno, přistoupil ke Mně a prosil Mne o dovolení, aby směl též okusit zázračné víno.

2) A **JÁ** jsem pravil: „Ty jsi sice více pohan nežli všichni ostatní pohané, aniž uvažuješ, že dvěma pánům, kteří jsou navzájem nepřáteli, nemůže nikdo sloužit, jelikož potají musí být jednomu nebo druhému nepřítelem a přitom však musí každému činit to, co od něho žádá. ti může někdo sloužit Bohu a zároveň mamonu světa?! A ty jsi to přece již odedávna činil! Proto změň své srdce a napij se vína pravdy, aby se v tvé duši vyjasnilo!“

3) Poté vzal rabín též pohár naplněný vínem a vyprázdnil jej až do dna.

4) Když měl víno v sobě, propukl také on ve velikou chválu vína a Mé moci a ke konci své chvály pravil mávaje vysoko ještě jednou naplněným pohárem (**rabín**): „Ano, Ty jsi již Ten, na

Něhož všichni Židé a též pohané tak dlouho marně čekali! Proto sláva Tobě, Synu Davidovu a sláva také všem lidem na Zemi skrze Tebe! Sláva budiž Bohu na výsostech a Tobě, Jeho Synu!"

5) Pravil jsem **JÁ**: „Tvá řeč byla nyní dobrá; ale budeš-li ještě jednou volat také slávu vysokým bohům Říma, pak nebude smrt daleko od tebe! Být vpravdě přítelem všech lidí, ať Židů či pohanů je dobré a správné a je to také Má vůle - neboť také Já nechávám Své Slunce stejnou měrou zářit a svítit nad Židy i pohany -; ale lidi, kteří úpí ve staré slepotě, posilovat ještě v jejich bludu, místo aby byli z opravdové čisté a nezištné lásky k bližnímu vedeni na cestu Prásvětla, je horší nežli být zlodějem a lupičem. To si zapamatuj, starý dvojaký učiteli, který jsi často se žhoucím horlivostí učil Židy Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova a hned poté jsi šel do školy pohanů a před nimi jsi Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova snižoval a zesměšňoval! Buď budťo dokonalým Židem anebo buď pohanem, nalezněš-li v pohanství větší uklidnění pro svou chameleonskou duši!"

6) Pravil **rabín**: „Pane, budiž mi, největšímu hříšníkovi před Tebou, milostivý a milosrdný a odpusť mi mé mnohé a velké hříchy!"

7) Pravil jsem **JÁ**: „Já ti je odpouštím; ale hled' také, aby ti je odpustili lidé, kterým jsi pro výtěžek uškodil mnoho na duších!"

8) Poté Mi pravil **setník**: „Pane, já za něho věc napravím a on sám nyní zajisté pochopí, co mu budoucně bude činit! Teď však míním, že budoucně nám již nebude třeba pohanského kněze. Zda však naše děti budou vyučovány čtení, psaní a počtům pohanskými či židovskými učiteli, zůstane si zajisté jedno a proto tento rabín může také ještě dále vyučovat naše děti těmito třem předmětům; co se však týče Boží nauky, postarám se již sám co nejlépe o to, aby se naše staré mnohobožství co nejdříve přeměnilo v jednobožství! Ale nyní Tě prosím, božský Mistře a Pane a od nynějška náš Bože, abys nám, dosud ještě pohanům, ukázal pravou cestu, po níž nám bude budoucně kráčet; neboť dosud vězíme ještě ve staré temnotě.“

9) Poté jsem začal kázat o Království Božím na Zemi a poučoval jsem tyto pohany ve všem tak, jak jsem tomu učinil jinde.

10) Toto poučování trvalo plných sedm hodin, tedy téměř tři hodiny přes poledne a všichni uvěřili ve Mne, i také ti, kdož byli mimo dům, jelikož slyšeli Má slova otevřenými okny.

11) Teprve když jsem ukončil kázání, byl podáván oběd, kterého se museli účastnit také ti, kdož se byli mimo dům stali věřícími.

39. OBYVATELÉ PELLY JSOU POUČOVÁNI UČEDNÍKY A PÁNEM.

1) Po jídle, které trvalo přes hodinu, chodil jsem se setníkem po městě a uzdravoval všechny nemocné, i následovalo Mne stále víc a více lidu. Moji učedníci však zůstali v hospodě a poučovali Židy.

2) Teprve k večeru jsem Se vrátil se setníkem opět do hospody, kde byli učedníci ještě plně zaměstnáni Židy, kteří Mne nakonec začali považovat přece jen za zaslíbeného Mesiáše, ale přitom nemohli pochopit, proč jsem přišel do tohoto světa v takové nepatrnosti, když přece velký král David takto o Mně mluvil: „Otevřete brány široko a dveře vysoko, aby vešel Král poct! Kdo však je ten Král poct? Je to Pán Jehova Cebaot!"

3) Židé z Pelly nevěděli však nic o tom, že by při mém příchodu do tohoto světa byla někde ve městě rozšířena brána a zvýšeny dveře.

4) Má nauka a Má znamení, která jsem konal, souhlasily sice s tím, co o zaslíbeném Mesiáši prorokovali zejména proroci Isaiáš a Ezechiel; ale Mé vystupování mezi lidmi v tomto světě nesouhlasí úplně s tím, co o Mesiášovi prorokovali proroci. A tak měli učedníci se Židy potíže.

5) Když jsem vstoupil se setníkem, s jeho nižšími sluhy, s jeho ženou a s jeho uzdravenou dcerou, jakož i s uzdraveným synem hospodského do pokoje, ztichli Židé a pozorovali Mne, zda by v Mé osobě nespátřili snad něco mimořádného.

6) **JÁ** jsem jim však řekl: „Pokoj vám! To, co na Mně hledáte a co byste chtěli nalézt, nepřichází nikdy s nějakou vnější okázalostí, nýbrž to je uvnitř v člověku.

7) Ano, Židé při mém příchodu do tohoto světa měli brány ve svých srdcích otevřít široko a dveře do svých duší vysoko; leč oni již odedávna nedbali výzvu Davidovu. Proto také přišli do

zajetí babylonského a stali se otroky pohanů, z kteréhož otroctví nebudou nikdy vysvobozeni, budou-li setrvávat ve své staré tvrdošijnosti.

8) Tu stojí však pohané; ti při Mém objevení ihned velice rozšířili brány k svým srdcím a dveře do svých duší vysoko nade všechny Hvězdy vyvýšili! Proto bude tedy také Židům světlo odňato a dáno pohanům!"

9) Když jsem byl toto řekl Židům, proto se někteří horšili; ale pohané Mne velice chválili.

10) A **setník** pravil poté zcela hlasitě Židům: „Co tu ještě prodléváte a bádáte, nemůžete-li při všem tom, co tu Pán před námi konal, ještě uvěřit?! Ustupte do svých temných komor a zůstávejte ve své staré noci všelikých pochybností a nezabírejte nám beztoho zcela těsný prostor pokoje!“

11) Po těchto setníkových velmi velitelsky znějících slovech vyšli více nevěřící Židé ven, více věřící však zůstali a chtěli si ještě o tom a onom pohovořit s učedníky.

12) **JÁ** jsem jim však pravil: „Úplnou pravdu jste slyšeli z úst Mých učedníků a nějaká a ještě jiná další pravda není; věřte a jedněte podle toho, tak budete také vy ještě šíře a výše v srdcích a v duších osvíceni!“

13) Venku u pohanů však pátrejte, kolik jsem jich dnes odpoledne uzdravil a kolik ode všech jejich utrpení osvobodil, abyste byli pohany osvíceni a nikoli pohané vámi! Světlo sice vyšlo od Židů - ale pohané spatřili a poznali je spíše nežli Židé; a tak jim také světlo zůstane a Židé si je budou muset vzít od nich, budou-li je chtít mít. Jděte tedy nyní také vy ven a nechte se osvětit pohany!“

14) Když to byli více věřící Židé uslyšeli z Mých úst, vyšli ihned ven k jásajícím pohanům a slyšeli, kterak pohané vysoce chválili a velebili ve Mně Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova a nemálo žasli, když to uslyšeli z úst pohanů a jejich uzdravených nemocných. Tu uvěřili také mnozí Židé, šli domů a rozmlouvali o všem, co byli předtím slyšeli již od učedníků a co jsem jim byl řekl Já a slova chvály pohanů velmi rozšířila jejich srdce a zvýšila myšlenky jejich duší a oni začali chápat, co naznačil David svým žalmem.

15) My však jsme požili dobře připravenou večeři a rozhovořili jsme se také o leccěms, co vše se bylo přihodilo tohoto odpoledne.

40. PÁN POZORUJE SE SETNÍKEM NA PAHORKU NASTÁVAJÍCÍ JITRO.

1) Po večeři Mně děkovali setník, žena a dcera Veronika za vše, čeho Mnou dosáhli.

2) **JÁ** však jsem pravil: „Vám pomohla dílem vaše víra a dílem Já vaší vírou a vaší rychle vznícenou láskou ke Mně a tím též k Tomu, Který přebývá ve Mně a Kterého pak poznáte ještě jasněji, až bude zakrátko na vás vylit Můj Duch věčné pravdy a moudrosti. Nyní však jděte také vy domů a odpočívejte až do rána; potom však přijďte opět sem a ještě si spolu o leccěms pohovoříme!“

3) Poté vstal setník a všichni kdož byli u něho a odebrali se, vzdávající Mi veškerou úctu, do svých příbytků a rozmlouvali také několik hodin dlouho do noci o všem, co se bylo přihodilo za dne.

4) Starý rabín a řecký hospodský však zůstali až do půlnoci ještě u nás a rozmlouvali v rohu pokoje o nevíře těch několika Židů, kteří by měli být pravdě nejbližší.

5) A nakonec pravil **rabín**: „Tu se také potvrzuje prorocký výrok: I Mudrcům světa a rozumářům zůstane to skryto a zjeví se to nedospělým dětem! Staré děti světla seděly vždy u plných mís s chlebem světla z nebes a nemusely trpět hlad; protože však nemusely nikdy trpět hlad a žízeň, zapoměly na vysokou cenu pokrmů z nebes a obrátily se k ošklivým pokrmům světa, jak jsem to učinil žel já sám.“

6) Leč po světle lačnící pohané zpozorovali, kterak se vyvolené děti světla stále víc a více začínají obracet zády ke své stravě nebeské a přišli a zmocnili se plných mís; četli s mnohou horlivostí naše knihy a sytili se tak již předem našim chlebem z nebes a tak jsou nyní mnohem silnější nežli my a poznali tedy také mnohem snáze a určitěji Pána nežli my. Ale On bude také námi Židy poznán.“

7) Židovský jakož i řecký hospodský dali rabínovi zapravdu a poté šli též spát.

8) Já však jsem odpočíval s učedníky také této noci u jídelního stolu až do rána.

9) Zrána jsem vstal od stolu a nechal učedníky odpočívat. Odebral jsem Se rychle do pří-

rody a to mimo opačný konec tohoto města. V domě nikdo nevěděl, kam jsem Se byl odebral.

10) Jen sluha setníkův Mne zpozoroval kráčet městem a sdělil to rychle bdělému již setníkovi. Setník se co nejrychleji oblékl a spěchal za Mnou směrem, který mu byl oznámil sluha.

11) Když došel na předem oznámený konec města, spatřil Mne na pahorku. Rychle stoupal vzhůru na pahorek ke Mně.

12) Když byl u Mne, poklonil se hluboce přede Mnou a tázal se, co Mne pohnulo k tomu, že jsem učinil ranní vycházku bez jediného učedníka na tento východní konec města Pelly.

13) Privil jsem **JA**: „Měj nyní jen malé strpení a pak se to již dozvíš! Nechme teď napřed vyjít Slunce nad obzor, pak ti zjevím, proč jsem zvolil pro toto ráno toto místo!“

14) Poté jsme se utábořili na hladkém čedičovém balvanu, s něhož jsme mohli v úplném klidu pozorovat výjevy jitra.

15) Zlatem vroubené obláčky se vznášely nad obzorem, který pozorován s našeho místa vykazoval velmi málo hor patrnější výše, protože se půda od našeho města směrem k dalekým pouštím Eufratu začínala zplošťovat; ale právě tu byl východ Slunce tím krásnější, protože Slunce vystupovalo v krvavě rudé barvě jakoby z hlubiny a na západě začínalo zbarvovat vysoké horské vrcholky, což také setník velice chválil jako nádhernou přírodní podívanou.

16) Jen se Mne tázal, jak tedy mohu mít také Já, Kterému jsou v každém okamžiku po ruce všechny nekonečně větší krásy nebes, zalíbení na těchto pozemských přírodních krásách.

17) A **JÁ** jsem mu prvil: „Příteli, kdyby neměl Mistr Sám na Svých dílech zalíbení, kdo by je měl pak mít?! Či myslíš, že by byl Mistr všechna tato díla stvořil, kdyby jistě již dávno a dávno před jejich vznikem v duchu je co nejjasněji spatřiv, neměl na nich velké zalíbení? Vidíš-li tedy nyní, že mám na tomto ranním výjevu zalíbení, pak ti bude důvod toto nyní zajisté jasný?“

18) Privil **setník**: „Hle, ó, Pane a Mistře, uvažuj-li nyní o Tvé odpovědi, která je zajisté jasnější nežli nejčistší vodní kapka, tu se nyní divím své vlastní hlouposti, že něco takového mohlo samo od sebe přijít v mé jinak přece ne zrovna tak příliš zabedněné mysli, protože já přece nejen že pevně věřím, nýbrž také z přesvědčení vím, Koho mám v Tobě v nezměrné nejvyšší milosti před sebou!“

19) Privil jsem **JÁ**: „Proto si z toho nic nedělej; neboť Mnou je již vše v tomto světě zařízeno tak, že se musí vše teprve zcela ponenáhlu rozvíjet a vyvíjet! Pohleď na vznik dne, pohleď na vývoj rostlin, zvířat a konečně tím více na vývoj člověka a také snadno pochopíš, proč ti při prvém vstupu do Mého Království nemůže být ještě vše tak jasné, jak ti to bude později, až se Můj Duch v tobě víc a více rozšíří a ty v jednom okamžiku více pojmeš a jasněji pochopíš, nežli jsi to byl dosud s to v dlouholetém myšlení! Proto můžeš nyní být již zcela klidný, neboť jsi již na nejlepší cestě! A tak pozorujme nyní ještě dále výjevy krásného jitra!“

41. UČEDNÍCI HLEDAJÍ PÁNA.

1) Poté jsme pozorovali rozmanité zjevy jitra a Já jsem je vysvětloval setníkovi, který se jim nemohl ani dost vděčně vynadivít, protože v něm vězelo ještě leccos starého mytického fantastického pohanství z jeho ranného mládí, čehož se nemohl v okamžiku úplně zhostit.

2) Jak to však zatím dopadalo tohoto jitra v naší židovské hospodě?

3) Když Mne Moji učedníci při svém probuzení pohřešovali a rovněž tak i hospodský se svou rodinou, zastesklo se všem a všelijak se dohadovali, kam a proč jsem odešel tohoto jitra zcela sám.

4) **Petr** prvil: „Vy přece beztoho víte, že, pokud jsme u Něho, chodívá každého jitra vždy před východem Slunce do přírody! V pravý čas Se vrátí; proto se neobávejme o Něho!“

5) Privil poté **Jakub**: „Máš sice pravdu; ale já vím také lépe nežli kterýkoliv z vás, ježto jsem byl již od Jeho dětství stále kolem Něho a Jím se obíral, že se Sám často rád na kratší dobu skrývá před těmi, kteří jsou Jeho miláčky a potom rád vidí, když Ho velmi horlivě hledají, někde najdou a projevují velkou radost nad tím, když Ho opět našli! A tak bychom měli tedy také tentokrát Ho jít hledat a to s živou horlivostí!“

6) Zde chtěl také Jidáš Iškariotský učinit poznámku opačného smyslu; ale tu mu vpadl hned **Jan** náhle do řeči řka: „Ty jsi byl, jsi a zůstaneš Jeho učedníkem, který nepřijal ještě ani jedinou jiskru ducha pravdy; jsi většinou domýšlivý mudřec a obelháváš přitom sebe i mnohé

jiné; proto učiníš nejlépe, budeš-li mlčet a necháš mluvit ty, kdož chtějí a také Jeho milostí mohou mluvit v Jeho duchu!“

7) Poté tento pokáraný učedník již nic neřekl a šel sám ven, kde se setkal s několika Židy, kteří se ho tázali, zda jsem v domě a co dělám.

8) **Ten učedník** však pravil: „Jděte a hledejte Jeho Samého; neboť není mi dán příkaz, abych někomu říkal něco o NĚm!“

9) S tím šel tento učedník dále a prohlížel si staré město, jehož domy byly postaveny většinou z černého čediče, protože v této krajině bylo málo stavebního dříví.

10) Učedníci, kteří zůstali v domě se však ještě radili dále, co by měli učinit. Nakonec souhlasili všichni s Jakobem a chtěli Mne vyhledat.

11) Vtom však přišel sluha setníkův, - ne však ten, který Mne byl viděl za časného jitra před domem setníkovým jít kolem, nýbrž sluha, který byl vyslán dcerou, aby se zeptal na Mne a na setníka, zda je u Mne, jelikož tak záhy a tak rychle odešel z domu. Ale tento služebník se nemohl ani od učedníků nic dovědět.

12) Tu však pravil **Jakub**: „Aj, mě projelo nyní duši cosi jako blesk! Ježto se setník tak záhy odebral z domova, viděl někde jít Pána a šel za Ním! Některý sluha bude již vědět, v kterém směru se vzdálil z domu. Pojďme tam a dostaneme dobrou zprávu!“

13) Po těchto slovech Jakobových všichni vstali, šli k domu setníkovu a zastihli tu brzy sluhu konajícího stráž, který jim podal zprávu, v kterém směru viděl Mne jít a potom také setníka.

14) Když se to dověděli učedníci a s nimi také hospodský, pospíšili tímž směrem vpřed a přišli tedy také brzy na místo mimo město, kde jsem byl se setníkem.

15) Poněvadž jsme tu však seděli Já a setník na čedičovém balvanu, jehož zadní stěna nás kryla, neobjevili nás hledající tak brzy.

16) **Jakub** však pravil: „Pojďme jen nahoru na toto kamenité návrší, s něhož lze jistě daleko vidět a odtud uvidíme jistě někde kráčet Pána!“

17) I šli všichni na návrší a když přišli nahoru, spatřili ihned Mne a setníka.

18) Všichni se převelice zaradovali, že Mne našli; jen **Šimon Juda** přistoupil ke Mně a pravil s vlídnou tváří: „Ale Pane a Mistře, hle, my jsme byli plni úzkosti a smutku, jelikož jsme nevěděli kam jsi Se tohoto jitra obrátil! Kdybys nám byl dal o tom aspoň pokyn, byli bychom šli jako vždy ihned s Tebou a nemuseli jsme být o Tebe v úzkostech. Proto Tě prosíme, abys nám to v této nám cizí krajině již nečinil; chceš-li však již podle Své moudrosti jít někam Sám, pak nám řekni, že musíme zůstat sami a my se jistě nebudeme protivit Tvé svaté vůli! Neboť hle, všichni Tě milujeme nadevšecko a proto se nám stýská, když nevíme i jen na několik okamžiků kde jsi a co děláš!“

19) Pravil jsem **JÁ**: „No, no, Já bych vám to byl již řekl, kdybych nepředvídal, že Mne budete hledat a také Mne jistě najdete! Mimoto však nikomu z vás neuškodilo, že jsem znovu opět posílil vaši lásku ke Mně. Měl jsem však s tímto novým přítelem Sám co činit a proto jsem tedy také Sám putoval sem.“

20) Toto město a jeho okolí se stane v době velkého pokoření Jerusalema útočištěm těm, kdož budou věřit ve Mne, jak jsem vám to již naznačil a proto zde musí být již nyní položen řádný základ k pevné obci ve jménu Mém právě tímto přítelem, kterému je velet nad mnohými pohany. A tím nyní také víte, proč jsem chtěl být se setníkem zcela Sám.

21) Jestliže vás však nyní Má nepřítomnost jen několik málo okamžiků učinila tak úzkostlivými, co budete dělat tehdy, až vás Svým tělem na delší dobu opustím?“

22) Pravil opět **Šimon Juda**: „Pane a Mistře, víme již, co nám tím chceš říci! Musí-li tak podle Tvého úradku být, pak budeme doufat, že také vše ostatní, co jsi nám o tom zjevil, dojde jistého splnění, abychom mohli snést Tvou, nám nejvyšší smutnou nepřítomnost. Že však také ani jeden z nás si nepřeje brzkou tuto dobu, to jsi četl Sám v našich srdcích! Avšak staň se vždy jen vůle Tvá!“

42. SETNÍK UTĚŠUJE UČEDNÍKY.

1) Tu pravil **setník**, kterému jsem byl také předtím řekl, co Mne brzy potká v Jeruzalému a aby se nad tím, až to uslyší, nepozastavoval: „Přátelé, také já vím, co uvádí vaše srdce do tak

smutné nálady. Je-li však toto jediným prostředkem, aby se ona stará tvrdošijnost mnohých nevěřících v Jeruzalémě zlomila a aby byli učiněni vidoucími a věřícími, pak musím našeho Pána a Mistra a Boha jen tím více chválit, velebit a milovat; neboť něco takového si může od svých tvorů dát líbit jen nejvyšší a nejčistší láska Boží, naší lidské lásce by to nebylo nikdy možné.

2) Mimoto bude Pán po třech dnech opět mezi námi a naplní nás Svým Duchem moci a tak zůstane u Svých až do konce této Země; a tak myslím, že máme příčinu se radovat ze všeho, co Pán ustanovil a co na Sebe dopustí, aby umožnil spásu všech duší. Neboť blázni, naplnění slepotou, mohou sice ve své pošetilé zuřivosti sáhnout na tělo Páně a také je usmrtit, jestliže to On Sám, nucen Svou láskou k nám lidem, k polepšení slepých dopustí; ale kdo--však bude s to usmrtit věčné všemohoucí Božství v jeho těle?! Toto Božství ožíví znovu Svě nejvznešenější tělo a třetího dne bude On tak jako nyní opět u nás, bychom se všichni bezměrně radovali.

3) Přátelé, kdybych o tom připustil v sobě jen nejmenší pochybnost, pak stojí na můj pokyn, jelikož jsem setníkem prvého a nejvyššího řádu vši plnou mocí z Říma náležitě vybaveným, již ve dvou týdnech stotisíc nejudatnějších bojovníků před zdmi Jeruzaléma a v několika málo týdnech nebude nalezen kámen na kameni! Protože však Pán chce vykonat dříve v tomto nejvyšším bezbožném městě ještě největší zázračné znamení, je pro zničení tohoto zlého města ještě stále dost času; neboť kdyby se snad lidé ani po tomto největším, Pánem vykonaném znamení -neobrátili ve své zlé, nicméně však svobodné vůli a následkem své lásky ke světu a k sobě - což je také možné - pak přijdeme my Římané a budeme jim kázat mečem zcela jiné evangelium o království ďábla a všech jeho běsů!

4) Tehdy se již nebude říkat: „Pokoj vám!“, nýbrž: „Smrt přijdiž na vás, protože jste nechtěli poznat dobu, v níž vás osobně navštívil Pán Bůh Sám!“

5) My se však z toho nyní radujeme a veselme; neboť vše, co chce, koná aneb dopouští Pán, je nad veškeré naše pojmy neskonale dobré! A nyní se můžeme se zcela veselou myslí odebrat domů a požit jistě co nejlépe připravenou snídani, je-li Ti to, Ó, Pane, milé?!”

6) Privil jsem **JÁ**: „Ovšem, neboť sluhové našeho hospodského se všemožně vynasnažili, aby nám připravili co nejlepší snídani; také tvá žena a tvá dcera se odebraly hned po odchodu učedníků k ženě hospodského, aby tam obdržely zprávu o Mně a velmi horlivě se účastnily přípravy snídaně. A tak se můžeme nyní již vydat na cestu a pomalu se odebrat do hospody; ale půjdeme tam malou oklikou mimo město, abychom ve městě neupozornili na sebe příliš mnoho lidí, aby nás pak hromadně nenásledovali!“

7) To bylo setníkovi zcela vhod a tak jsme nastoupili navrhnutou cestu.

8) Teprve na cestě obdivovali učedníci moudrost setníka a Šimon Juda pravil: „To mu také nedalo jeho tělo a krev, nýbrž Pán, - avšak najednou více nežli nám od té doby, co jsme kolem Něho; ale Pán již bude vědět proč!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Protože on Mně najednou vyšel vstříc více nežli vy od té doby, co jste kolem Mne! Ale až po mém proměnění Můj Duch naplní vaše srdce, pak budete již také vy uvedeni do vši moudrosti!“

10) S tím tedy byli Moji učedníci také spokojeni a nabyli všichni veselé mysli; neboť řeč setníkova učinila na ně dobrý dojem, který pak u nich potrval delší dobu, ale ponenáhlu ztrácel ovšem zase na své síle.

11) Nyní jsme došli k naší hospodě, před níž rozmlouval učedník Jidáš Iškariotský s několika Židy. Když nás spatřil, odebral se do domu a nechal Židy stát; neboť vůně jídel ho již velmi přitahovala.

12) Také několik Židů chtělo vstoupit do domu; ale hospodský pravil: „Přátelé, vy znáte omezený prostor mé hospody; proto zůstaňte zatím zde na dvoře a budete-li chtít něco, bude vám to již dodáno! Po snídani bude pak také ještě kdy, abyste mohli přednést svou prosbu; ale dokud jíme, nechte nás na pokoji!“

13) Poté zůstali Židé na dvoře a dali si za šest feniků trochu chleba a vína.

43. SNÍDANĚ VERONIKY.

1) Když jsme však šli do jídelny, kde Mně šla s největší přívětivostí vstříc setníkova dcera a děkovala Mi za milost, že je ještě jednou hodna Mne vidět a že Mi může k požívání předložit pokrmy, které připravila.

2) Já jsem ji pochválil a posadil Se ke stolu a dcera Mi ve zlaté míse předložila několik co nejlépe připravených ryb a nejbělejší pšeničný chléb a zlatý pohár plný vína; pro ostatní bylo pak upečeno celé tele a bylo předloženo na několika mísách učedníkům.

3) Pro setníka a také přítomné nižší sluhy, pro ženu a dceru bylo podle římského zvyku přineseno uvažené hovězí maso se silně okořeněnou vonící omáčkou. A snídaně všem nadmíru dobře chutnala a vínem a chlebem se nešetřilo.

4) Veronika se Mne tázala, zda Mně chutnají ryby, které sama připravila.

5) A **JÁ** jsem pravil: „Pohled, zda jsem nechal něco na míse! Každé jídlo, které Mi připravuje láska lidí, Mně dobře chutná; a ty jsi Mi připravila tyto ryby nejušlechtlejšího druhu z Galilejského moře ohněm své lásky a proto Mně také převelice chutnaly!

6) Mně by sice nebylo třeba požívat pokrm pro Své tělo u vás lidí; ale Já jej přece přijímám z lásky k nim. Neboť nemohou Mi zajisté nic dát, co jsem jim napřed nedal Já; přesto však přijímám se vší láskou a s opravdovou radostí srdce, jakoby Mi to poskytovali ze svého vlastnictví.

7) Ale tak je tomu také, dáš-li něco kvůli Mně chudému člověku; neboť co někdo učiní z opravdové lásky ke Mně a z ní také právě potřebnému bližnímu, to přijmu zcela tak, jakoby to byl učinil Mně Samému a odplatím mu to zde a na onom světě.

8) Tato Má slova si velmi dobře zapamatuj a jednej podle nich, tak budeš moci očekávat vždy Mou úplnou lásku! Ale ty jsi kdysi také velmi ráda jedla takové ryby; pročpak jsi dnes také pro sebe nějaké nepřipravila?“

9) Pravila poněkud rozpačitě **Veronika**: „Ano, Pane a Mistře, já bych to byla již učinila; ale v našich sádkách jich už nebylo a i tyto čtyři Tobě předložené kusy se tam musely dostat zázrakem!

Neboť sám náš sluha mi to řekl, když jsem se ho tázala na ryby a on se domníval, že tam ryby vůbec nejsou; jelikož se však přece šel podívat a našel tam tyto ryby, pravil: „Opravdu, to je zázrak; neboť již dva měsíce nebylo možné v sádkách spatřit nebo upozorovat žádnou rybu! A já to sluhovi věřím; neboť jsem ho ještě nikdy nepřistihla při lži; a tak jsou tyto ryby opravdu také zázrakem a já jsem Ti, ó, Pane, dala tedy opravdu také jen to, co Ty jsi mi dal předtím!

10) Pravil jsem **JÁ**: „Milá Veroniko, s tvými rybami částečně je tak, jak nyní věříš; neboť Mým darem jsou v každém případě, i když také zde ne zrovna tak zázračným, jak jsi to tvrdila. Vaše sádka je již velmi stará a má několik koutů, v nichž se takové ryby mohou zcela dobře na delší dobu schovat a pak v určité době opět objevit, což se také stalo s tvými rybami; ale že se právě až dodnes schovaly a nikdo je nemohl nalézt, to byla Má vůle.

11) Jsi-li však milovnicí takových ryb, pak pošlu sluhu k vaší sádce a jistě se ještě některé najdou! A najdou-li se některé, připrav je k obědu pro Mne, pro sebe a také pro ostatní! Všichni budeme jich mít dost.“

44. VELKÝ VÝZNAM NAUKY PÁNĚ PROTI JEHO SKUTKŮM.

1) Když to byli Veronika, setník a jeho žena a jeho nižší sluhové ode Mne uslyšeli, šli bez dalšího slova rychle k sádce poblíž studničního pramene na pozemku hospodského, kterou měl setník pronajatou, ježto hospodský beztoho nebyl opatřen nikdy rybami a našli sádku plnou nejušlechtlejších ryb.

2) Plni úžasu se **všichni** hned vrátili a pravili: „Ó, Pane a Mistře ve Svém Duchu již od věčnosti! To je zajisté úplný zázrak a my všichni nyní jasně poznáváme, že žádný člověk na celé Zemi Ti nemůže dát něco, co by byl dříve neobdržel od Tebe. Tobě budiž veškeren dík za tento, jakož i za každý jiný dar; neboť Ty jediné jsi ten přezáračně věčný Dárce všech darů a my, až příliš často nejnevěděnější lidé, jsme jen hlavními příjemci! Proto jediné Tobě budiž všechna čest, všechna chvála, sláva a všechna naše láska!“

3) Privil jsem **JÁ**: „No, no, tak je to již zcela dobré a správné; nicméně však před lidmi ne-dělejte z toho povyk!“

4) Privil **setník**: „Pane, proti Tvé vůli neučiníme a nepodnikneme nikdy nic; ale dovol mi, abych mohl o tom poslat tajný dopis všem svým přátelům v Římě - neboť takové věci nemají zůstat skryty před známými mně osvícenějšími lidmi!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, o Řím je již postaráno a tvůj přítel Agrikola vedle několika svých druhů Mne zná mnohem lépe nežli nyní ty; ale o tuto tobě podřízenou obec se můžeš ve jménu Mém starat ty a Má odměna tě nemine!“

6) Nemluvte však ani tady příliš mnoho o Mých zvláště konaných znameních, ale zato tím více o Mé nauce, kterou jsou všichni lidé povoláni k věčnému životu v Mém Království! Neboť nikdo se nestává blažený Mými zázraky, nýbrž jen věří-li ve Mne a jedná-li podle Mé nauky.'

7) Mými znameními může sice člověk být donucen k víře ve Mne, - což pro jeho duši není žádný velký užitek; kdo Mne však poznává z Mých slov, věří ve Mne a žije a jedná ze své nenucené úplně svobodné vůle podle Mé nauky, ten stojí v Mém Království mnohem výše nežli ten, kdo byl k víře ve Mne a v Mou nauku přiveden Mými znameními. To si dobře zapamatujte a nenadělejte příliš mnoho hluku o Mých znameních!

8) V kom převládá duch pravdy, ten pozná pravdu Mých slov také bez jakýchkoli vnějších znamení a v této pravdě se úplně osvobodí a zapudí od sebe jakékoliv zotročení.

9) Má nauka zůstane a věčně nikdy nezanikne; ale všechna znamení, která jsem konal a budu ještě konat, se budou časem tak jako jiné dějinné vyprávění většinou s mnohým znetvořením a zfalšováním sem tam udržovat a v pozdější době u osvícených lidí najdou pramálo víry. Ale z nejčistší pravdy Mé nauky seznají lidé snadno i v pozdějších dobách, Kdo byl Ten, který ji dal lidem. Proto nečiňte ani nyní příliš mnoho hluku s Mými skutky, leda se skutky Mé lásky!“

10) To dobře účinkovalo na Římany, kteří jinak kladli velkou váhu na znamení a zázraky, ale tímto Mým poučením přišli ke zcela jinému a lepšímu názoru.

45. NÁMITKY SLUHOVY.

1). **Jeden nižší sluha**, také učený Říman, pravil nicméně po chvíli hlubšího přemýšlení: „Pane a Mistře, já sice uznávám pravdu Tvé nám zde udělené přemoudré rady, nemohu však přece neučinit zde malou poznámku!“

2) Nemá-li se dělat mnoho hluku při rozšiřování Tvé nauky a Tvých znamení a skutků, které je s to konat jen Bůh, pak Se objevíš člověku obyčejně jen přirozeně myslícímu také pouze jako velmi moudrý lidový učitel, který čerpaje z nejlepších rozumových důvodů dává bližním také nejlepší nauky, aniž je proto Bůh. Neboť mezi všemi nám známými národy bývali, zejména v dávno již uplynulých dobách, velmi moudří učitelé, kteří poučovali lidi o všelikých užitečných věcech a také jim vštěpovali pojmy o jednom Bohu, které byly časem ovšem velmi znetvořeny.

3) Tito učitelé byli jistě také Tvým Duchem pro svůj úřad poučování; ale proto přece jen nebyli bezprostředně Tebou Samým a tak bylo tedy také snadno možné, že jejich nauky nebyly považovány za živé slovo Boží, nýbrž jen za moudré slovo lidské ze zkušenosti a pozorného zkoumání přírody a jejich střídavých zjevů mnohých lidí po mnohá staletí a byly ku prospěchu lidí tak či onak přijaty do praktického života.

4) Horník se učil poznávat a zpracovávat kovy; rolník začal obdělávat obilná pole; zahradník zušlechťoval ovocné stromy, révy a ještě jiné plodiny a léčivé byliny; pastýř začal uspořádaným způsobem pěstovat svá stáda; začaly se stavět lepší obytné domy a nakonec velká města a také se začalo stále účelněji odívat tělo.

5) A za všechny tyto životní přednosti a mnoho jiného měli lidé co děkovat jednotlivým prvotně moudrým učitelům a my sami jsme jim jistě také ještě mnohým díkem povinni, neboť bez nich bychom se podobali ještě oněm nejvyšším a barbarsky divokým hordám Skytů, kteří bydlí se svými divokými stády zvířat v jeskyních a ve starých dutých stromech, nemají zvláštní řeč, nýbrž vyjí jako lesní zvířata a o nějakém Božství nemají ani pojem a rovněž tak ne o nějakém jiném vzdělání.

6) U těchto národů nepovstal jistě ještě nikdy nějaký moudrý učitel, pročež jsou tedy také

ještě ve stavu, který se jen málo rozeznává od stavu divokých lesních zvířat. Povstane-li mezi nimi také jednou jeden nebo několik moudrých učitelů, dospějí také oni poněkud k vyššímu stupni vzdělání; ale vytýčí-li takový učitel pro svůj národ také sebemoudřejší životní zásady a tím povznese svůj národ, - bude proto tak jako Ty jedině pravým bohem a bude s to pouze svou vůlí a svým živým slovem uzdravovat nemocné, v jediném okamžiku naplňovat prázdné měchy nejlepším vínem a rybníky rybami?!

7) Proto je tedy nyní nebetyčně velký rozdíl v tom, zda jsou lidé o všem poučování nějakým probudilým učitelem lidským, anebo - jak je to nyní nejvyš zřejmě a makavě zde - bezprostředně Bohem Samým!

8) Proto podle mého lidského rozumového názoru měli by lidé dostat nejen Tvou nejmoudřejší a nejpravdivější nauku, nýbrž také zvědět,¹⁷⁾ že tato nauka nepřišla z úst nějakého moudrého člověka jako v pravěku, nýbrž bezprostředně z úst Boha, který podle Svého věčného úradku přijal tělesně lidskou přirozenost a lidskou podobu, ale přitom těmito jedině Bohu možnými skutky, za něž se může zaručit tisíce svědků, více než hmatatelně jasně dokázal, že není člověk, nýbrž v nejplnějším a v nejnepochybnějším pravdě jedině Bůh Sám!

9) Aby se to učinilo pochopitelné a názorné slepému lidu nemajícimu o vlastní životní pravdě ještě dávno ani nejslabší pojem, nemohou a nesmí se Tvé zázračné skutky zamlčovat, nýbrž musí se¹⁸⁾ také se spásnou naukou přesně a pravdivě lidem oznámit jak, kde a při kterých příležitostech jsi je vykonal.

10) Nechci zrovna také tvrdit, že by se lidem muselo podávat úplně vše, co jsi konal na mnohých místech, na něž vstoupily a která navštívily Tvé božské nohy; ale na hlavní skutky se nesmí zapomínat!

11) Zda je pozdější lidé budou také snad považovat jen za pouhé zbožné historické mýty, to podle mého názoru nebude zrovna pravdivostí nauky mnoho na škodu. Neboť kdo v nauce najde božskost Tvé osoby, tomu se budou jevit také Tvé skutky pravdivé a dobře pochopitelné; kdo však nepřijme¹⁹⁾ Tvou nauku pro Tvé před námi vykonané skutky, protože by se mu zdály příliš neuvěřitelné, ten také bez vědomosti o Tvých skutcích nenajde životní pravdu v Tvé nauce, jako ji dosud nenašli templáři v Jeruzalémě a farizeové na jiných místech! - Pane a Mistře, mám pravdu anebo ne?“

46. VÝZNAM PRAVDY.

1) Právil jsem **JÁ:** „Nebyl bys zde musel tak mnoho mluvit a Já bych byl také pochopil dobrou vůli a čistý smysl tvého zcela jasného rozumu; poněvadž jsi však již mluvil, pak je to také dobře pro ostatní, protože jsi mluvil docela dobře!

2) Já jsem také neřekl, že se ten, kdo bude Mou nauku někde ostatním lidem zvěstovat, nemá vůbec zmiňovat o Mých skutcích; jen se však nemá o tom dělat mnoho hluku a mají se vzpomínat především jen ony skutky, které jsem lidem prokázal z pouhé lásky jako lékař a pomocník v největší nesnazi jednoho člověka anebo také několika lidí.

3) Avšak o oněch skutcích, které jsem konal sice také z lásky k lidem, abych je přivedl rychleji k pravdě Mé nauky čehož je jen v této době obzvláště zapotřebí, nikoli však v dobách budoucích, kdy bude Mé slovo již o sobě a ze sebe konat znamením - nemá se zrovna mnoho hluku dělat, neboť to by dělalo pak lidi brzy toužebnými a chtivými spíše všelikých zázraků nežli opravdového životního účinku Mé nauky v člověku; a lidi chtivé zázraků lze pak také falešnými zázraky, konanými falešnými učiteli a proroky, jistě mnohem spíše a snáze odvrátit od vlastní a vnitřní životní pravdy nežli lidi, kteří vše přísně zkouší a podržují jen to dobré a pravdivé.

4) Já všem, kteří se budou nepochybně a skutečně pevně držet pravdy Mé nauky, dám beztoho již moc, konat ve jménu Mém všeliká znamením čisté lásky a Mé slovo bude tedy již samo sebou konat divy, což k šíření Mé nauky poslouží jistě více, nežli kdybyste lidem vyprávěli všechny ty mnohé tisíce znamením, která jsem konal.

¹⁷⁾ „zvědět“ doplnil vyd..

¹⁸⁾ „musí se“ doplnil vyd..

¹⁹⁾ „nepřijme“ doplnil vyd..

5) Dostane-li se vám však dar z živého Ducha Mého slova konat znamení, pak je nekonejte příliš otevřeně a příliš okatě! Tím byste dobré věci pravdy Mé nauky mnohem více uškodili nežli prospěli; neboť vše, co je vtíravé a vnucované, neprobouzí Mého Ducha v duši anebo sem tam jen částečně.

6) Jen svobodná, samovolná a nenucená pravda, která je vlastním světlem a životem Mého ducha lásky v lidské duši je to s to. Proto jen co možno málo zázraků před lidmi, kteří žízní po pravdě, nechcete-li z nich vytvořit polomrtvé loutky víry!

7) Když jste však již vykonali před lidmi, ve všelikých světských vědách zkušenými, to či ono znamení, nemeškejte nikdy ukázat jim také důvod zdu, aby se tím jejich víra ve Mne stala živoucí! Důvod jsem však vždy jen Já, bez Něhož nemůže nikdo vykonat nic opravdového.

8) Jak to však vysvětlit lidem již jasnějšího ducha a silnější vůle, nad tím si nemusí nikdo z vás lámat hlavu; neboť bude-li toho někdo z vás potřebovat, bude mu to již také slovo za slovem vloženo do úst! Neboť k těm, kteří Mne budou milovat a Má přikázání zachovávat, přijdu v Duchu vši pravdy já Sám a zjevem Se jim. Ti pak se již dozví ode Mne Samého, čemu všemu jsem v této době učil a co jsem konal.

9) Neboť kdybyste to chtěli nyní vše zapsat do knih se všemi okolnostmi a vedlejšími událostmi, potřebovali byste k tomu na sto let více než tisíc písařů; a kdyby pak bylo vše do téměř nescíselně mnohých a velkých knih zaznamenáno, kdo by je mohl všechny přečíst a přitom však také hned jednat podle Mé nauky, kterou by z těch mnohých knih mohl i za několik set let sotva zběžně přečíst?! Z toho nyní všichni zajisté poznáváte, proč nemáte dělat o mnohých Mých vykonaných znameních mnoho hluku! Pravda bude již pro sebe působit.

10) Jestliže jste rozuměli nyní tomu, pojďme do přírody a já vás posílím a pak řeknu, co vše se ještě dnes stane!“

11) I pochválili všichni Mou moudrost, vstali se Mnou od stolu a šli se Mnou do přírody na pahorek poblíž města Pelly.

47. OTÁZKA SETNÍKA PELLAGIA O POSEDLOSTI.

1) Když jsme byli všichni na řečeném již pahorku, s něhož bylo možno přehlédnout část Galilejského moře, jakož i města Abilu, Golan a Aphek, vkládal jsem na všechny přítomné ruce a udělal jim moc, aby vkládáním rukou ve jménu Mém uzdravovali všeliké nemocné a z posedlých vymítali zlé duchy.

2) Po tomto výkonu se Mne otázal **setník** řka: „Pane a Mistře, již několikrát jsem viděl a pozoroval lidi, kteří se zcela zvláště chovali a tvářili. Po nějakou dobu byli zcela klidní a otázel-li jsem se jich na to a ono, mluvili zcela rozumně a nějakou duchovní pomatenost nebylo na nich pozorovat. Ale pojednou byli zachvácení jakousi neviditelnou mocí, zpitvořili celou svou bytost, začali zuřit a ošklivě na cti utřhat všeobecně známé nejlepší lidi a bohy nebo jednomu Bohu Židů a proroky, tloukli se žalostně pěstmi a chtěl-li je někdo zkrotit násilím, vypukli v hrůzu budící smích a kdo na ně vložil ruku, špatně pochodil.“

3) Ve starém ne zrovna daleko odtud vzdáleném městě hrobů Gadaře znal jsem dva, s nimiž nemohla téměř nic poříditi ani celá římská legie. Zdržovali se ve starých hrobech a byli cestujícím a také domácím lidem na velkou obtíž. Byli-li chyceni a svázáni řetězy a provazy, nic to nepomohlo; neboť když je uchvátila ona tajemná moc, roztrhali v jediném okamžiku i nejsilnější řetězy a provazy, tloukli sebe a také ostatní, kteří se odvážili přiblížit se k nim a byli obklopeni vojáky, zasypali je kamením tak, že vojáci nestačili ani dost rychle utíkat, aby nebyli co nejstrašněji zmrzačeni. A střílelo-li se na ně zdaleky ostrými šípy, smáli se; neboť ani nejlepší a nejcvičenější lučištníci nepřivedli žádný šíp do jejich blízkosti.

4) To byli jistě lidé posedlí velmi zlými démony?! Kdo a co jsou tito démoni a proč se dopouští, aby jimi byli trýzněni často nejpokojnější lidé, ano někdy dokonce i nevinné děti?

5) Privil jsem **JÁ**: „O všem tom, na co se tážeš, jsou Moji učedníci a také již někteří tvoji přátelé v Římě a též jinde úplně poučení a také ty o tom budeš ještě v pravý čas poučen. Zatím nechť ti nyní postačí, že Já jsem také tobě udělal moc vymítat takové zlé duchy z lidí mocí a silou, která vládne ve jménu Mém; To však, na co jsi se Mne tázal nyní, se dozvíš především

od těch, které uzdravíš sám a mnohé věci se můžeš dovědět od Mých učedníků, kteří byli svědky, když jsem uzdravil posedlé v Gadaře.

6) Když se byl toto setník ode Mne dověděl, poděkoval Mi za posílení a rovněž tak učinili všichni ostatní až na Jidáše Iškariotského, který nešel na tento pahorek s námi, nýbrž potloukal se zatím po městě, aby si vyžebal u všech, které jsem uzdravil, tak zvané spropitné, - což bylo zaměstnání, které mu nebylo ničím novým anebo zvláštním; neboť on byl a zůstal velkým zlodějem a čachrářem. Také se na něho nikdo dále netázal a nikdo ho také nepostrádal.

48. DVA POSEDLÍ PŘIVEZENÍ K PÁNU.

1) Když Mně byli všichni poděkovali za udělenou jim sílu a moc, přišli k nám na pahorek dva občané z města. jeden byl známý řecký hospodský a druhý, jeho soused, byl Říman a povoláním kovář, který se také občas s úspěchem obíral uzdravováním nemocných zvířat a někdy, též nemocných lidí, zejména polobláznů a padoucníků stížených.

2) Právě tohoto jitra přivedli z blízkého města Abily do Řekovy hospody dva ještě mladé podle mínění kovářova trojnásobnou padoucníků stížené lidi ve věku mezi 20 a téměř 30 lety, aby je tam dali kovářem léčit. Kovář se také ihned o to pokusil svými prostředky; ale nepomáhaly a oba poté začali velice zuřit a kováři a hospodskému hanebně láti a hrozili, že jim budou ve všech jejich počínání na život a na smrt škodit.

3) Tu pravil kovářovi veskrz polekaný **hospodský**: „Velký Pán a Mistr, Který je jistě naplněn vši božskou silou a mocí, jinak by byl včera odpoledne co nejdokonaleji neuzdravil tolik lidí stížených zcela nevyhládivými nemocemi, bude jistě ještě zde; pojďme Ho vyhledat! Zeptáme se na Něho v židovské hospodě.“

4) Poté si pospíšili do židovské hospody, ptali se na Mne a bylo jim řečeno a ukázáno, kde Se zdržují. Odtud šli pak také velmi rychlým krokem ke Mně a vyprávěli Mi vše, co se přihodilo u nich tohoto jitra.

5) A **JÁ** jsem jim pravil: „To nejsou stížení padoucníků, nýbrž to jsou dva velmi zle posedlí lidé; v jednom je pět zlých duchů a v druhém starším dokonce sedmnáct! Přiveďte je sem a bude jim zde pomozeno!“

6) Pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, to půjde asi těžko; neboť oba jsou hrozně nezkratní a tak silní, že žádného z nich nemůže dvacet silných lidí pevně udržet a oni také nikoho k sobě nepřipustí!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Jako k vám byli přivezeni jejich lidmi z Abily, tak budou týmiž lidmi přivezeni také sem!“

8) Poté šli hospodský a kovář ihned opět domů a sdělili to těm, kteří přivedli oba posedlé z Abily do Pelly; a tito se pokoušeli přivést oba posedlé ke Mně.

9) Posedlí však zpočátku nechtěli a z úst obou bylo slyšet některé dobře rozeznatelné **hlasy**: „Co je nám se Synem Nejvyššího Boha činit? Máme se nechat před časem mocí Jeho vůle a slova trýznit?“

10) Pravil však nyní **hospodský**: „Nechcete-li vůbec jít, budete k tomu přinuceni Jeho všemohoucností a váš odpor vám nic nepomůže!“

11) Tu křičeli z obou **všichni ďáblové**: „My dobře víme že moci Jeho vůle nebudeme s to nikdy odporovat; budeme Mu však vzdorovat tak dlouho, jak jen to bude možné!“

12) Pravil nyní **hospodský**: „Poslyšte, vy zlí duchové, kteří se odvažujete všemohoucí vůli Páně vzdorovat; nyní chce Pán a zvedněte se a jděte!“

13) Když hospodský vyslovil tato slova jimiž jsem, jak pociťoval, podporoval Svou vůlí vůli jeho, zvedli se oba a dali se svými lidmi kteří následovali hospodského a kováře, ihned beze všeho odporu ke mně dovést.

49. PELLAGIUS UZDRAVUJE JEDNOHO POSEDLÉHO.

1) Když oba přišli ke Mně, pravil **hospodský**: „Pane a Mistře od věčnosti, zde jsou oba! Byla s nimi nesnáze přivést je sem; jen moci Tvé vůle nemohli odporovat.“

2) Privil jsem **JÁ**: „Dobře, že jsou zde, abyste řádně poznali rozdíl mezi tak zvanými blázny, epileptiky a lidmi posedlými skutečně zlými duchy.

3) Tito lidé patří však již k velmi krutě posedlým a mohou být od pravých je ovládajících filistínských duchů osvobozeni jen modlením a mnohým postěním; avšak zde není třeba ani modlení ani postění.

4) Mladšího, který je stížen jen pěti duchy, může každý z vás, kteří jste byli Mnou posíleni, osvobodit od jeho duchů; avšak staršího, který je posedlý sedmnácti duchy, nemohl by nikdo z vás bez Mé obzvláštní moci vůle osvobodit od jeho zlých obyvatelů, protože pro tento účel má v sobě vaše víra ještě příliš málo pravé božské živé síly. Tuto sílu budete mítí teprve tehdy, až budete úplně prostoupeni Mým Duchem, - což u vás teď ještě není.

5) Nyní však ustanovuji tebe, příteli Pellagie, pro toho mladšího. Vlož na něho ve jménu Mému ruce a říkej: „Ve jménu Pána Ježíše přikazuji vám, abyste z tohoto člověka vyšli nám všem viditelně a to v podobě, příznačné vaší staré tvrdošijné zlobě!“

6) Učiniš-li to, příteli, pak oněch 5 démonů vyjde ihned z tohoto člověka a opustí ho navždy. Jdi tedy a učiň to!“

7) I šel setník k posedlému a učinil, co a jak jsem mu byl poradil; a pět zlých duchů v podobě pěti parnatých netopýřích křídly opatřených hadů vyšlo z tohoto člověka a po nějakou dobu poletovalo nad našimi hlavami.

8) A slyšeli jsme všichni zcela jasně hlas vycházející z duchů, znějící takto: „Všemohoucí Pane, kdypak najdeme nám, tvrdě zajatým, den vykoupení?“

9) Privil jsem **JÁ**: Až bude vaše vůle jiná! Znáte-li také vy duchové pravdu a není-li vám cizí světlo života, - proč zůstáváte již více než tisíc let podle tohoto pozemského času se ztrnoulou svévolí lpět na staré lži a jejích skutcích? Změňte svou vůli a prostě snažně o milost a slitování Toho, Který je od věčnosti a také budoucně věčně bude Pánem nade vším, tak nadejde i vám den vykoupení!“

10) Privil **duchové**: „Pane, to chceme; avšak dej nám jinou a lepší vůli a tak nám prokaž Svou milost a slitování! Vysvoboď nás ze starého zla lži a jejích skutků; vždyť my také jsme potomci Abrahamovi, i když pocházející od Esaua!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Staniž se vám, jak chcete sami! Nyní se odeberte opět tam, kam vás pudí vaše láska a vaše vůle!“

12) Privil **duchové**: „Pane, my v sobě nepociťujeme nyní ani lásku ani nějakou vůli! Proto nalož s námi podle Své vůle a podle Své milosti; neboť naší vůlí a naší láskou jsme se nasytili a unavili!“

13) Privil jsem **JÁ**: „Povznete se tedy do oné oblasti této Země, v níž vás povedou čistší bratři dále!“

14) Když jsem byl toto vyslovil, obdrželo oněch pět duchů podobu lidskou, vytvořenou jakoby ze světlejších vodních výparů, uchopili se a poté se vznesli v podobě stále víc a více průhlednějšího a pak vzápětí zcela mizícího a již neviditelného obláčku.

15) Ten, který byl **osvobozen** od svých pěti sužovatelů, přistoupil však ke Mně a privil: „Ó, Pane a Mistře, především Ti děkuji, že jsi mě osvobodil od mé velké trýzně; potom však jako pohan vyznávám, že od nynějška nebudu v žádného z našich bohů věřit a ho uctívat, nýbrž Ty jediný jsi Bůh všech bohů, lidí a všeho stvoření této Země a všichni démoni se musí před Tvým jménem pokořit! Proto jedině Tobě budiž navěky všechna čest, všechna láska a všechna chvála!“

16) A co jsem vyslovil nyní hlasitě, to také přísahám přede všemi lidmi a přede všemi bohy, jichž se ještě nesčetně mnozí lidé pevně drží a jim obětují, kteří však nic nejsou a sílu a moc nemají.

17) Ale kdyby snad byl ještě nějaký vyšší Bůh, proti kterému jsem se nyní tímto svým zcela otevřeným doznáním prohřešil, ať svrhne na mě z nebes blesk a usmrtí!“

18) Jeho lidé, kteří byli ještě pohané, ulekli se přísahy tohoto mladého člověka a očekávali, že to Zeus velmi zle přijme a osvobozeného bleskem z nebes jistě zahubí.

19) Ježto však nechtěl blesk přijít, plavil tento **mladý člověk** svým lidem: „Proč očekáváte trest, odkud netřeba trest očekávat, jelikož není a nikdy nebyl žádný Zeus a ještě méně blesk v jeho moci a ruce?“

20) Hledte, Tento zde, před Nímž vděčně klečím, je ten pravý a všemohoucí Zeus! Kdyby On řekl, aby nyní ihned tisíckrát tisíc blesků sjelo z mračen anebo z nejčistší oblohy k zemi, pak také sjedou a zahubí, co určil k záhubě.“

21) Privil jsem **JÁ** osvobozenému: „Vstaň, synu a zůstaň při své nové víře a škodu z toho nikdy mít nebudeš! Avšak my také tvého bratra osvobodíme od jeho sedmnácti mučitelů!“

50. PÁN VYMÍTÁ SEDMNÁCT DUCHŮ Z POSEDLÉHO.

1) Když jsem to řekl, zmocnila se přítomných pohanů bázeň a veliká úzkost; neboť již měli z oněch 5 duchů velký respekt.

2) **JÁ** však jsem rychle vstal se Svého místa, přistoupil jsem k posedlému a se zdviženou rukou jsem pravil: „Já chci a tak vyjedte viditelně všem přítomným z útrob tohoto člověka, kterého nemáte právo ovládat a soužit!“

3) I škulbi ještě dvakrát tímto člověkem, takže padl na zem, avšak ihned se zvedl, když zlí duchové vyjeli v podobě malých černých krokodýlů.

4) Tito duchové vypadali mnohem hutnější, nemohli se vznést do vzduchu, nýbrž plazili se po zemi, konečně obrátili své tlamy proti Mně a zuřivě na Mě zavřeštěli (**duchové**): „Co máme s Tebou co dělat? My Tě neznáme, na Zemi jsme nemohli jednat nikdy proti Tvým zákonům, které tu nikdy nebyly! Jakým právem nás chceš nyní trestat? Proč jsi nás vypudil Svou přesilou z tohoto našeho příbytku, který jsme si těžce vydobyli?“

5) Privil jsem **JÁ**: „Nebyli jste svědky, když jsem dával na hoře Sinai zákony? Kdo vás tehdy pudil, abyste Mně vzdorovali, Mně se vysmívali, ze zlata si tele udělali a pak se mu klaněli místo Mně? Vy jste právě byli hlavními pobuřovateli a mnoho lidu jste přemluvili a ode Mne odvrátili; jak můžete říci, že jsem vám úplně cizí a neznámý a že jsem vám také nedal nikdy zákony, podle nichž bych vám měl nyní právem přikazovat?“

6) Co vás potkalo tehdy, když k vám dolů do údolí přišel Mojžíš a ve spravedlivém hněvu rozbil kamenné desky, to nechť vás potká také nyní! Proto klidte se odtud; neboť pro vás ještě dlouho nevezde den vykoupení!“

7) Poté se za řevu a divokého krákotu rychle od nás plazili přes sráže pahorku dolů do bahnitě a všelikým plevellem hustě zarostlé strouhy.

8) Tu pravil Mi **setník**: „Ó, Pane a Mistře, tato strouha se stane všem obyvatelům tohoto místa neštěstím, neočistíš-li ji od těchto 17 zlých démonů; neboť sám jsem se začínal bát těchto opravdu bestiálních duchů! Proto nerač je ponechat v této strouze!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Posečkejte jen trochu, až budu hotov s uzdraveným, potom již uvidíme, jak se dá tato strouha vyčistit!“

10) Poté padl také druhý uzdravený přede Mnou na kolena, děkoval Mi za vyléčení z jeho několikaleté trýzně a učinil pak podobná vyznání víry, jako předtím jeho bratr a poté Mne prosil, abych zůstal pamětliv prosby setníkovy; neboť ani on nemůže teď hrůzou do této špinavé strouhy pohlédnout.

11) Privil jsem **JÁ**: „Jen ještě chvíli pravé trpělivosti; neboť napřed se ještě podíváme, nevrátí-li se jeden ze sedmnácti duchů v jiné podobě a nezačne-li se, se Mnou přát! Neboť také tito duchové mají ještě úplně svobodnou vůli.“

12) Privil **setník**: „Pane a Mistře, čím to je, že tito duchové se nám stali viditelnými v podobě mně známých, zcela ošklivých zvířat? Prvých pět svou podobu nakonec ovšem změnilo; ale oněch sedmnáct zůstalo tak, jak se nám stali viditelnými ve své zcela strašně ošklivé podobě a také se odtud v téže podobě vzdálili. Čím to, že tací duchové se stávají lidem viditelnými v takové podobě?“

51. PODSTATA PĚTI NEJPRVE VYMÍTANÝCH DUCHŮ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Protože tato podoba odpovídá jejich vnitřní zlé chtivé lásce! Okřídlený had odpovídá sice jistému stupni světské chytrosti a může být přirovnán k jemné válečné lsti vojevůdce; zkoumáš-li však tuto chytrost podrobněji, najdeš v ní velmi málo lásky k bližnímu, ale místo ní objevíš nesmírně mnoho sobectví, panovačnosti a bezuzdné pýchy. A hle, tato

vnitřní duševní vlastnost se jeví v Mém nejvyšším světle pravdy právě v takové podobě, která jí úplně odpovídá!

2) Vzpomeň si na okřídleného hada, jací jsou v přírodě dosud sem tam ve střední a jižní Africe a v době Filištínských byli ve velmi horkých letech také ve zdejší krajině! Je již těžké pustit se v boj s neokřídleným hadem - pro jeho skrytou lest - a útěk před ním je obyčejnému člověku vždy ještě nejlepším prostředkem, jak čelit jeho lsti.

3) U okřídleného hada však velmi často ani útěk nepomáhá, nýbrž jen brnění a ostrý meč v ruce dobře vycvičeného bojovníka. A tímto brněním je zde síla Mé lásky ve vás a ostrým mečem je zde Mé slovo; a pravda Mého slova, mohoucí vše porazit, je dobře vycvičeným bojovníkem a pravým hrdinou všech hrdinů.

4) Z toho můžeš již nyní vyrozumět, proč se zde prvých pět duchů muselo přede Mnou objevit v podobě okřídlených hadů. Za válek Židů s nimi byli to velmi prohnaní vojevůdci nemající na zřeteli nic jiného nežli svůj vlastní prospěch, zisk a slávu; neboť každý se snažil založit království pro sebe.

5) Člověk, kterého takhle několik let soužili, je potomek jejich rodu; našli v něm velký vojevůdcovský talent ještě v hluboké dřímotě, proto se vplížili do jeho útrob, aby v něm probudili zmíněný talent, pomocí něhož ho dokonce chtěli časem dosadit na trůn v Římě, což se jim však nemohlo podařit, protože svým nakládáním s jeho tělem v duši dřímající schopnosti jen oslabovali, ale neoživovali.

6) Bylo jim dopuštěno vyzkoušet svou vůli na tom člověku, aby sami přišli k přesvědčení, že jejich úmysl je marnivě pošetilý a podle jejich temné lsti neproveditelný.

7) Ježto však v této poslední době začali to s tímto člověkem provádět ve své zuřivosti až příliš zle, bylo tedy také již na čase, aby byl od nich úplně osvobozen.

8) A to vše zajisté bylo dobře opatřeno pro tohoto člověka a také pro oněch pět duchů; neboť tento člověk našel touto cestou Mne a se Mnou věčný život své duše a oněch pět duchů bylo při této příležitosti ze staré pošetilosti jejich nicotné a nikdy neuskutečnitelné touhy vyléčeno a oni nastoupili cestu do škol pokory duchů již lepších. - Tu máš nyní v krátkosti vše, co se týče oněch prvých pěti duchů.

52. PŘÍHODY SEDMNÁCTI DUCHŮ.

1) **(Pán:)** „Co se však týče utváření oněch sedmnácti duchů, odpovídá toto nikdy nenasytěné žravosti právě těch zvířat, v jejichž podobě se zde museli viditelně objevit.

2) Když jsem na hoře Sinai za blesku, hromu, ohně a kouře diktoval Mojžíšovi zákony především pro lid izraelský, tu žádal Mojžíš od žravého lidu na Můj rozkaz, poukazuje na Mou přítomnost, náležitou střízlivost, aby se jejich duše staly přístupnější pravdám, které jim byly s hory zvěstovány.

3) Lid však prosil Mojžíše a jím také Mne, aby se směl z velké bázně a úzkosti pro stálé blýskání, hřímání a pro oheň a kouř uchýlit od hory do odlehlého údolí, kde se bude chovat zcela střízlivě, že Mojžíš se svým bratrem Aronem mohou sami vyřídit se Mnou onu velkou věc.

4) Po delším prošení a naléhání velké části lidu bylo této žádosti vyhověno. Většina lidu pak také ihned odešla s veškerým majetkem do údolí dosti daleko vzdáleného od hory. Několik týdnů se choval lid jakž takž přiměřeně žádosti Mojžíšově. Ježto tu však Mojžíše nebylo, začínal lid na něj a na Mne zapomínat, porážel telata a ovce a konal hostinu za hostinou.

5) Tu vystoupil jeden z těchto sedmnácti a svedl lidi neboť ulil s pomocí ostatních zlaté tele, sezval lid a řekl: „To je naše hlavní strava a jí vděčíme za život v této hubené poušti, v níž naše stáda jen s námahou nacházejí sotva dostatečnou píci! Tento drahocenný symbol uctívejme a jemu se klanějme! Strojte nyní hostiny za hostinami a veselme a radujme se z tohoto symbolu! Pak nás zvolte svými vojevůdci a my budeme spíše s to přivést vás do tučné země nežli náš zcela na nás zapomenuvší Mojžíš se svou archou! V Egyptě jsme se naučili od chytřích krokodýlů, jak si má člověk počínat, aby ulovil dobrou kořisti proto nás následujte a tučná jídla nebudou chybět!“

6) A hle, mnozí se dali svést, že činili co jim radili tito náčelníci!

7) Já jsem však poslal k nim Mojžíše, když dav tancoval kolem zlatého telete. A Mojžíš

Mnou puzen rozbil ve spravedlivém hněvu kamenné desky se zákony a hned poté přišli okřídlení hadové, jakoby byli žhaví, což odpovídalo spravedlivému rozhorlení Mojžíšovu, kousali odpadlíky a kdo byl kousnut, musel zemřít. Mezi nimi bylo pak také zvláště našich sedmnáct duchů, kteří si chtěli s krokodýlí chytrostí a žravostí ulovit tučné pozemky a tučné pečeně, - proč se pak také ještě zde museli objevit v této podobě, přiměřené jejich povaze.

8) Tento člověk nepochází sice z oněch sedmnácti; avšak on byl již od svého dětství zvyklý mnoho jíst a tím se stal později pravým žroutem a tato jeho špatná vlastnost zjednala sedmnácti zlým duchům přístup do jeho útroby.

9) Ale on přitom získal. Ježto zpočátku pobádali jeho tělo ještě k většímu žraní, ztratil jeho žaludek brzy sílu trávení a tento člověk nemohl poté téměř již nic strávit, takže bylo divné, jak může téměř beze všeho jídla žít. Tím však ztratil pak také svou nenasytnost a jeho duše se tím stala duchovněji a v sobě silnější; a jelikož nyní jak jeho tělo tak ještě více jeho duše přišly do správného řádu, byla tu také pravá doba, aby byl osvobozen od svých sužovatelů.

10) Zároveň však tato dvojí posedlost měla ještě jiný velký prospěch a to zejména pro Abilejské, kteří přišli téměř o veškerou víru; neboť byli většinou oddáni nauce Diogenově, tedy ve vysokém stupni stoiky a nevěřili v další život lidské duše po smrti těla.

11) Nuže, tito dvojnásobně posedlí probudili pak u mnohého již víru v další život duše po smrti těla i když také ne zcela, ale přec jen z dobré poloviny a bude nyní tímto zjevem, který zažili a viděli oba posedlí a jejich lidé, snadné obyvatele Abily zcela osvobodit od jejich již silně zakořeněného stoicismu.

12) A tak se v tomto světě neděje nic Mnou dopuštěného, co by nemohlo sloužit ke spáse lidí, což dobře poznáš ty, Můj příteli a s tebou také ostatní zde přítomní.

13) Ježto nyní také víš jak jsi na tom s oněmi sedmnácti duchy, budeme nyní vyčkávat, zda se z nich jeden nevrátí.“

53. NAPOMENUTÍ PÁNĚ VŮDCI VYMÍTANÝCH DUCHŮ.

1) Když jsem byl dokončil tuto dosti dlouhou, vše vysvětlující řeč o posedlosti, za což Mi všichni co nejrůzněji děkovali, zvedla se pojednou ze známé již strouhy černá mlha - podobná mlze, která vystupuje často z komínu hrnčíře - a táhla se k nám nahoru a přišla brzy do naší blízkosti.

2) Když se přiblížila k nám na deset kroků, pravil jsem velmi hlasitě **JÁ**: „Až sem a ne dále! Odestři se a ukaž se ve své podobě!“

3) Z černé mlhy se stala vzápětí nejvyšší hrubá, mužská postava, viditelná všem, kdož tu byli. Tato postava byla však také tak zcela hnědočerná jako postava mouřenína a držela na rameni zlaté tele, jakoby tím chtěla oznámit, že to je dosud její bůh a její láska.

4) Já jsem však dal se silným rachotem sjet s oblohy mocnému blesku v podobě okřídleného hada blesk zasáhl zlaté tele a rázem je zničil.

5) Tu se začala **postava** hýbat a kroutit a nakonec ze sebe vypravila tato slova: „Pane, proč nás nenecháš požívat nerušeně to, co chce naše láska? Přece jsme Tě nikdy nežádali, abys nás stvořil a pak tisíce let a po celé věčnosti podle Svého zalíbení trápil! Jestliže jsi nás však stvořil bez našeho chtění a také nám vdechl lásku a svobodnou vůli, - pročpak nás trestáš, jednáme-li podle své lásky a podle své vůle?“

6) Pravil jsem opět **JÁ** velmi zvučným hlasem: „Kdo v celé nekonečnosti může Mně, jedinému Pánu, plnému veškeré moci a síly předpisovat co mám činit? Jen Má věčná láska Mně předpisuje co se tu má stát a Má věčná nejvyšší neskonalá moudrost je pomocníkem a pořadatelem všemohoucnosti Mé vůle!“

7) Já jsem vás Svým spravedlivým sluhou Mojžíšem vysvobodil z tvrdého otroctví Egypta, když jste byli museli usmrcovat své prvence Já jsem vás živil na poušti a nikdo netrpěl hlad ani žízeň - až na několik z vás, kteří se v zemi ohavností příliš oddali obžerství, nejvyšší zhoubnému duším lidským. Těmto jsem radil střízlivost pro zdraví jejich těla a zejména pro spásu jejich duše.

8) Proč jste žádali vy, které jsem chtěl přetvořit ve Své děti na hoře poznání, abyste se vzdálili ode Mne? Proto se pod Mým světlem neodvažujete hýřit! Poté jste se vzdálili, abyste hýřili a abyste se klaněli místo Mému Otci mrtvému teletí!

9) Kdopak vám vdechl tuto mysl do vaší lásky? Já věru ne, nýbrž vy sami svou svobodnou vůlí, bez níž byste byli zvířaty a nemohli byste se nikdy vychovat v Mé děti!

10) Jestliže jste ode Mne odpadli svou svobodnou vůlí, - pročpak se nepovznesete opět svou dosud svobodnou vůlí ke Mně?

11) Vy se domníváte, že Já vás trýzním?! Ó, nikoli! Každý ďábel se trýzní sám svou zvráceností a zatvrzelostí, odporuje-li jí Mému nejmoudřejšímu řádu a míní-li jej přetvořit podle své špatné lásky.

12) Já zůstávám věčně jeden a týž neměnitelný Pán nad veškerým smyslovým a duchovním světem. S čistou láskou ke Mně a z ní k bližnímu může každý duch člověka vše se Mnou vyřídit a také vše ode Mne mít, ale nějakým násilím a vzdorem věčně nic; neboť Já jsem Nej- silnější všech silných a Nejmocnější všech mocných.

13) Já jsem však také Nej mírnější všech mírných, Nejlepší všech dobrých a Nejmilosrdnější všech milosrdných. Kdo přichází ke Mně v opravdové kajicné lásce a prosí Mne o slitování, tomu je nezadržím. Kdo se Mi však vzpírá když Mne byl poznal, ten nedojde navěky vykoupení, nýbrž jen se sám uvrhne do stále větší bídy.

14) To necht' uváží každý zlý duch, každý ďábel! Pánem jsem Já a mimo Mne není již žádného! A nyní se klid' odtud!"

15) Když jsem byl toto vyslovil, zmizel ihned tento duch a brzy poté bylo vidět zvedat se ze strouhy 17 tmavých mlhových chuchvalců, které byly zahánány větrem k severu.

16) A **JÁ** jsem pravil setníkovi: „Hle, nyní je také vaše přání splněno; neboť 17 tmavých mlhovitých chuchvalců bylo oněch 17 zlých duchů. Ten, který byl zde, řekl ostatním šestnácti co zde slyšel a oni se rozhodli opustit navždy tyto oblasti a v severních pustinách se poradit, co budou dělat. Neboť v těchto oblastech jsou jistým příslušným vléváním až příliš vzrušování věcmi tohoto světa a nemohou v sebe vejít, sebe zpytovat a se vidět ve své nejvyšší hříšné ošklivosti. Také u těchto sedmnácti duchů nastane již polepšení; ale zatím ještě bude muset léto na této Zemi až příliš častokrát zapudit zimu!“

54. NEBEZPEČÍ PŘI POŽÍVÁNÍ NEČISTÝCH POKRMU.

1) Privil **setník**: „O, Pane a Mistře, řekni nám však také, kde se takoví duchové zpravidla zdržují na Zemi, abychom se mohli takových příšerných míst a krajin snáze vystříhat! Neboť přijde-li člověk do takových krajin a má-li někdy s takovým zlým duchem něco příbuzného, může se snadno stát, že jím může být obelstěn a nakonec opravdu velmi nežádoucně ovládnut a poškozen!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, toho se nemusí bát nikdo, kdo věří živě ve Mne a miluje Mne skutky Mé lásky v sobě! Ale lidé, kteří vězí ještě hluboko ve všelike pohanské pověře, mají se všude a v každé době takových duchů co obávat a jsou také jimi stále více méně buď obklopeni anebo dokonce posedlí; neboť veškeré nečisté vášně lidí jsou rozněcovány a ovlivňovány těmito duchy, kteří byli kdysi sami podobnými nečistými vášněmi celý život ovládnuti a s rozkoší a chtivostí jim otročili.“

3) Tací nečistí duchové - dílem duchové, kteří již jednou v tomto světě žili v těle, většinou však tací přírodní duchové, kteří ještě nikdy nebyli vplozeni do lidského těla - jsou všude: ve vzduchu, na zemi a v zemi, ve vodě a v ohni, v kamenech, kovech, rostlinách, zvířatech a také v krvi a v těle lidí; proto nemají lidé jíst maso zadušených a nečistých zvířat.

4) V čas potřeby se může sice také maso nečistých zvířat požívat; napřed však musí být dobře očištěno, solí a dobrými bylinami mořeno a poté dobrými bylinami uzeno, aby bylo zbaveno nečistých duchů.

5) Maso dravců je však lidem i při veškeré Mnou vám doporučované obezřetnosti škodlivé, protože nečistí duchové nemohou z něho být nikdy úplně odstraněni.

6) Rovněž nemají lidé také pít vodu z nečistých pramenů a mají udržovat studny čisté, jak to vše Mojžíš ze Mne přikázal přísně Izraelitům.

7) Kdo bude tělesně žít podle pokynu Mojžíšova, vyvaruje se vždy a všude napadení zlými a nečistými duchy a to tím jistěji, když věří živě ve Mne a v Mou otcovskou péči a začíná, koná a ukončuje vše ve jménu Mému. Bez toho však je v každém okamžiku vystavován tisícovým všelikým nebezpečím, žel, svou vlastní leností, nevědomostí a hloupostí.

8) Kdybych nechránil svými anděly lidi, kteří jsou již od přirozenosti lepšího smýšlení a lepší vůle, pak by ovšem bylo na této Zemi málo neposedlých lidí! Avšak na to se nemají lidé příliš spoléhat, protože Moji andělé nedávají uzdu vůli lidí. - To tedy také k vašemu povšimnutí!“

9) Když jsem byl skončil, děkovali Mně všichni a velebili Mou moudrost a moc a Abilejší Mne prosili, abych navštívil také jejich město; neboť Mne tam ohlásí.

10) Privil jsem **JÁ**: „To můžete vždy učinit - avšak dobu a hodinu kdy přijdu k vám, neurčuji; ale nicméně také k vám přijdu! Nyní se můžete opět odebrat na cestu k domovu! Dříve však požijte u vašeho hospodského trochu chleba a vína; maso vepřové však nejezte, dokud jste ho nepřipravovali podle Mé rady!“

11) Poté Mně ještě jednou poděkovali a odebrali se k řeckému hospodskému a ke kováři do města.

12) My však jsme se zdrželi ještě nějakou dobu na pahorku a setník a také ostatní Římané se Mne ještě na leccos dotazovali a Já jsem je vyváděl z jejich pochybností.

13) Tak se také přiblížilo plné poledne a na pahorek přišel posel našeho hospodského, dlíciho u nás a zval nás k obědu. A my jsme vstali a následovali posla.

PÁN V ABILE 55. CESTA DO ABILY.

1) Když jsme přišli k našemu hospodskému, stál před předsíní domu zástup lidí, kteří Mne chtěli ještě jednou spatřit a se Mnou mluvit, neboť oni sami byli svědky Mých skutků a také již leccos slyšeli z Mého učení.

2) Já jsem je však odkázal na setníka Pellagia a řekl jim, že od něho obdrží celou Mou nauku.

3) A setník jim slíbil, že je ve všem poučí.

4) Lidé s tím byli spokojeni, poněmhu se rozešli a my jsme vešli do domu, kde stál oběd již na stole. Poobědvali jsme a byli jsme přitom veselé myslí.

5) Když jsme brzy skončili oběd a Já jsem oznámil všem přítomným, že za hodinu půjdu se Svými učedníky do Abily, prosil Mne setník, bych mu dovolil, aby Mne směl se svými sluhy a s Veronikou doprovázet do tohoto města a také do jiných míst a měst, která byla pod jeho velením.

6) A Já jsem mu to dovolil, z čehož měl velkou radost a konal ihned přípravy na cestu.

7) Za hodinu jsme opustili dům hospodského, který Mne doprovodil se svým uzdraveným synem ještě velký kus cesty za město a s nimi i řecký hospodský a známý kovář a zvěrolékař.

8) Když jsem Se mimo město loučil s těmito čtyřmi, udělal jsem kováři též moc vymítat zlé duchy z lidí, za což Mne nemohl ani dost chválit a .velebit.

9) Poté jsme šli dosti rychlým krokem po dobré vojenské silnici do Abily a došli jsme do tohoto ne nepatrného města hodinu před západem Slunce.

10) Také toto město bylo obýváno většinou pohany. Jen deset židovských rodin mělo v tomto městě zcela podřadné zaměstnání a museli sloužit pohanům a žít od nich. Všech deset rodin bydlelo jen v prastarém, zřícenině podobném domě; neměli tudíž v tomto městě ani vlastní hospodu, ani synagogu.

11) Když jsme se blížili k městu, pravil jsem **JÁ** setníkovi: „Jdi nyní se svými lidmi napřed do města a oznam tamním deseti židovským rodinám, že přijdu k nim a přenocuji u nich! Vše ostatní se pak již poddá samo sebou.“

12) Když to byl setník ode Mne uslyšel, pospíšil s ostatními ihned co nejrychleji napřed a šel také neprodleně k Židům a řekl jim, na co mají čekat.

13) **Chudičci Židé** však řekli setníkovi: „Ó, vysoký veliteli, ve jménu císaře! To by bylo sice již dobré a správné; ale kde najdeme v tomto rozpadlém domě dostatečné zaopatření oněch více než čtyřicet osob? Starých rozpadlých světnic by bylo sice ještě dost; ale kdo v nich může bydlet?! Ropuch, hadů, salamandrů a štírů je v nich až běda a tam přece nelze nikoho umístit! A v našich světnicích máme sotva dostatečný prostor k obývání, zejména v době noční a bylo by těžko ještě několika lidem vedle nás dát slušný nocleh. O nějakém pohoštění však nemohlo by být již vůbec ani řeči, neboť sami jsme chudší nežli žebrači!

14) A tak ráčíž velkého Pána a Mistra, o , jehož zázračných skutcích jsme již slyšeli, odvrátit od toho, aby u nás ráčil nocovat, ježto v tomto městě je několik dobře zařízených hospod!“

15) Tu pravil **setník**: „Já Mu vaši, mně dobře známou nouzi již vylíčím, ale vím také již předem, že Ho od Jeho úmyslu neodvrátím, - neboť na čem Se jednou rozhodne a co řekne, to se stane! On o vaší nouzi a bídě již asi dávno ví a přichází jistě jen právě proto k vám, aby vám pomohl a přinesl opravdovou útěchu, ale ne, aby vás sužoval a uváděl do velkých starostí. Proto jen vyjděte co nejlídněji vstříc Jeho vůli a dojdete u Něho milosti a velké lásky a slitování!“

16) Pravil **stařešina** tohoto domu: „Ano, ano, ať jen přijde jak se Mu líbí! Až tu bude, pak se zajisté Sám přesvědčí, jak je to s námi. My jsme jistě všichni nejvš potěšeni nad tím, že chce k nám přijít; ale rmoutí nás, že Mu za takovou milost nebudeme moci přinést také obět my!“

17) Zatím co setník ještě rozmlouval s tímto stařešinou, přišel jsem s učedníky také již před židovský dům jako před nějaký rozpukaný starý hrad na návrší mimo městskou zeď.

18) Setník Mne ihned zpozoroval, spěchal Mně vstříc a chtěl Mi vyprávět jak je to s židovským domem a s jeho obyvateli.

19) **JÁ** jsem mu však pravil: „Příteli, uspoř si tuto řeč, protože Já již dávno zcela všechno vím! Přišel jsem však k nim - jak jsi předtím zcela správně těmto lidem poznamenal - právě proto, že vím zcela dobře jak je to s jejich domem a s nimi samými. Proto pojďme ihned ke stařešinovi!“

56. PÁN V PŘÍBYTKU DESETI ŽIDOVSKÝCH RODIN.

1) Šel jsem tedy provázen setníkem ke stařešinovi tohoto domu, kolem něhož bylo ještě několik starostlivých otců rodin, kteří nás pozorovali, aby viděli co učiníme, až poznáme podrobněji tuto starou zříceninu.

2) Když jsem přišel ke stařešinovi, pravil (**stařešina**): „Budiž nám všem vítán, Pane a Mistře; ale co my Ti můžeme učinit za. tuto Tvou nám prokázanou velkou milost, to Ti jistě nebude vítáno! Pohleď, náš obytný dům a náš oděv Ti jistě již samy sebou ukáží, aniž by bylo třeba ztrácet o tom další slova, jak to s námi ve všem dopadá!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Pokoj vám! Jak to s vámi dopadá vím dobře, - ale vy jste také větším dílem sami vinni svou bídou; neboť lenivostí a téměř zcela žádnou důvěrou v Boha, jediného Pána a Dárce všech dobrých darů, nepovede se žádnému člověku na této Zemi dobře.“

4) Dokud jste ještě měli prostředky a sílu, nedali jste na opravu vašeho starého domu nic, nechali jste také Jehovu Jehovou a obeznamovali jste se, se slepou naukou řeckých mudrců, kterou jste se pak teprve stali mnohem ubožejší, nežli jste kdy byli předtím.

5) Nyní však jste se stali dokonce otroky pohanů a musíte si od nich za těžkou práci vyžebravat skrovný chléb, ač byste jim mohli říci: „Zasloužili jsme si chléb v potu tváří!“ Neboť je těžké sloužit těm, kteří nevěří v Boha a v další trvání duše po smrti těla a tím také v odplatu ve velkém záhrobí a tedy ani v žádnou lásku k bližnímu a jsou dokonce nepřáteli vlastního života.

6) Nuže, ve své největší nesnázi jste si vzpomněli na starého Jehovu a snažně jste Ho prosili o pomoc a to Mne tedy také pohnulo, abych přišel a pomohl vám před tváří mnohých, až příliš zcela slepých pohanů - kteří pro Diogena opustili i víru ve své bohy - aby i oni pomněli, že starý Bůh ještě žije a pomáhá těm, kdož věří v Něho, zachovávají Jeho přikázání a v opravdové víře a nepochybné důvěře očekávají pomoc od Něho.

7) Ukažte Mně váš starý, více než polozbořený dům a uvidíme, zda se v něm nedá přenocovat a zda se nedá opravit co je poškozeno! Pak prozkoumáme vaše jídelny, jak mnoho zásob je ještě v nich!“

8) Pravil **stařešina**: „Ó, velký Pane a Mistře! Tento dům měl kdysi jistě velmi mnohé velké i menší pokoje, ale na nás jich zbylo sotva sedm a i ty jsou již velmi poškozené. Všechny ostatní jsou plny všeliké havěti a pro lidi většinou zcela neobytné. Předně naše spíže jsou také v nejbídnějším stavu. Jen jedna je zpola upotřebitelná; ale i ta je až na několik zplesnivělých kůrek prázdná. Pojďme se však podle Tvé vůle podívat, abys viděl, ó, velký Pane a Mistře, také na vlastní oči, jak to vypadá nyní s námi, potomky Gadovými a Rubenovými v jejich zemi!“

9) Poté jsme prošli všechny místnosti velkého domu a vše vypadalo tak, jak to byl popsal stařešina.

10) Když jsme však byli v krajní a poslední místnosti, pravil jsem **JÁ**: „Nyní poznáš Boží moc ve Mně a co do těla také v Synu člověka! Hle, k této místnosti jsme pronikli přes zříceniny zdí, kusy sloupů, trní a hloží a všelikou havěť a zpět půjdeme královsky zdobenými, dobře okrášlenými a vším opatřenými komnatami, v nichž se dá zajisté přenocovat! Chci tomu a tak se staň!“

11) Když jsem to byl vyslovil, byl již celý dům proměněn a když jsme poté procházeli všechny pokoje a komnaty, nebylo možno již nikde objevit nic vadného.

12) A **Židé** tohoto domu spráskli ruce nad hlavou a v nejradostnějším obdivu volali: „To je možné jen Tomu, Jenž stvořil nebe a Zemi; proto budiž všechna chvála Tobě, ó, velký Bože, Který jsi udělil takovou moc Člověku!“

13) Poté jsme navštívili spíže, které byly také naplněny vším, co lidé potřebují k utišení hladu a žízně. Zde byl obdiv ještě větší a pro samý úžas nemohli dlouho ani promluvit.

57. SVĚDECTVÍ STAŘEŠINY O PÁNU.

1) Po chvíli pronesl **stařešina** tato slova: „Ne, ne, ne, - to je neslýchané! Mojžíš a Eliáš jako dva největší proroci, dokázali velké věci, ano větší, nežli je kdy s to člověk nejčistšího rozumu pojmout a pochopit a nežli může i nejvyšší věřící mysl sotva kdy uvěřit! Co však jsou všechny ony zázračné činy, které byly vykonány jmenovanými dvěma proroky podle vůle Jehovy, jehož mocným Duchem byli naplněni, proti tomuto zázračnému dílu?! Všichni proroci, jak velcí tak malí říkali: „Pán tomu chce a Pán praví tak! Ty, ó, velký Pane, jsi však řekl: „Já tomu chci a staniž se tak!“ A okamžitě se stalo, co jsi chtěl! Proto Ty jsi více nežli Mojžíš a Eliáš!

2) Tvé Já je ve vši úplnosti Pán Sám a já jako stařec viděl jsem nyní v Tobě svou spásu a mohl bych nyní říci: O, Pane, Pane, nech svého starého sluhu přejít v pokoji do velkého záhrobní! Neboť Ty jsi Ten ze Sebe Sama Zaslíbený! Tvůj věčný Duch mluvil z úst proroků a prokoval o Tvém sestoupení na Zemi a Ty, jako věčná Pravda a Věrnost Sama, jsi dostal Svému slovu a přišel jsi přioděný tělem a krví k nám hříšným lidem, abys nás znovu opět pozdvihl, jak Židy, tak i pohany, kteří jsou také děti Noemovy a tvořili kdysi s před adamity jeden národ pod velkým Velekrálem a Veleknězem Melchisedekem ze Salemu. Proto všechna čest a všechna chvála Tobě jedinému, Pane, Pane, Pane!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, ano, tak je to již dobře a pravda! Že se vaše pokleslá víra zase jednou pozdvihla tímto Mým skutkem, je zajisté velmi pochopitelné, jakož i to, že jste Mne ihned poznali; ale budoucně budete muset tuto svou víru oživit teprve skutky pravé lásky k bližnímu, jinak by pro život vaší duše neměla přede Mnou žádnou cenu. Neboť Já jsem k vám lidem přišel jen Svou převelikou láskou a tak se můžete také vy lidé zase jen láskou ke Mně a k bližnímu dostat jako Mé pravé děti ke Mně a tak k věčnému životu svých duší, což si také dobře zapamatujte!

4) Víra ve Mne je sice živým světlem z nebes, ale teprve skrze skutky lásky. Jako však světlo, které svítí v noci uhasíná, není-li živeno stále obnovovaným přidáváním oleje, rovněž tak uhasíná také zpočátku sebenepochybnější víra bez stálých skutků lásky.

5) Tímto Mně snadno možným zázračným skutkem jsem nejen pozdvihl vaši úplně pokleslou víru ve vaší duši, nýbrž také jsem roznítil vaši lásku ke Mně; ze světla tohoto pravého a věčného životního plamene jste pak také brzy a snadno poznali, kdo ve Mně přišel k vám.

6) Protože jste to však poznali ihned a bez mnohé námahy a kázání, jedněte také podle toho, abyste zůstali vy i vaši potomci v živé víře skrze skutky lásky ve Jménu Mém!

7) Pravil **stařešina**: „Ó, Pane, Pane, tento skutek vzbudí v této krajině šedesáti měst největší pozornost jak u nemnohých Židů, tak také u mnohých pohanů jak tohoto města, tak čásem také v ostatních městech. Až sem přijdou lidé se všech stran a uvidí, že se náš již tak dávno rozpadlý dům pojednou proměnil v opravdový královský palác a budou se nás tázat jak se to stalo, - co jim pak budeme moci odpovědět?“

8) Pravil jsem **JÁ**! „O to se nestarejte; neboť budete-li nuceni mluvit o tomto skutku a o Mně před lidem, bude vám již také vloženo do úst, co máte mluvit! Příliš dotěrné však odkažte

na setníka a jeho nižší sluhy, kteří všichni zároveň viděli tento skutek - a tu již obdrží náležité vysvětlení; neboť oni Mne již velmi dobře znají a vědí, že Mně není nic nemožného.

58. PODOBENSTVÍ OBNOVENÍ ZŘÍCENÉHO HRADU.

1) **(Pán:)** „Abyste však také věděli, proč jsem nyní obnovil a jako zcela nový postavil tento starý rozpadlý hrad, v němž kdysi bydleli králové, dávejte teď pozor na to, co vám ještě nyní řeknu:

2) Předně obnova tohoto starého královského hradu odpovídá Mnou nyní všude prováděné obnově staré, zcela rozpadlé víry v jednoho jedině pravého Boha.

3) Ze starého hradu víry jsou tu sice také ještě některé zvětralé, rozeklané a rozpadlé zbytky pravdy; ale nehodí se již k životnímu příbytku Mé lásky a slitování pro duše Mých dětí, jaké byly za dob Krále ze Salemu, nýbrž jen za příbytek takových duší, které se ve své myslí podobají úplně havěti, která již dávno mnohonásobně a mnohotvárně bydlela v tomto hradě.

4) Hrad byl tedy věrným obrazem toho, jak to nyní vypadá s vírou v Boha a se zachováváním jeho zákonů a to zejména v Jeruzalémě a okolí.

5) Nenastane-li tu však vskutku úplné polepšení a obrácení ke Mně, pak navštívím toto město a vše, co se ho drží, ještě hůře, nežli jsem v dobách Lotových navštívil Sodomu a Gomoru; a tu vás zcela zvláště upozorňuji na druhý důvod, pro který jsem nyní zřídil a jako zcela nově postavil a vším opatřil tento hrad!

6) Až přijde Můj soud na bezbožné v Jeruzalémě a jeho dalekém okolí a Moji nemnozí věrní se dají na útěk, tehdy přijdou také sem. Pak je přijměte a tím skutky lásky ve jménu Mému učiňte onu nyní ve vás nově probuzenou víru úplně živou.

7) Soudu, který bude dopuštěn na město Jeruzalém, se vy staří této obce v těle nedožijete, ale mladší z vás a jejich děti se ho dožijí. Až se však toto stane, vzpomeňte na to, co jsem vám nyní řekl!“

8) Tu Mně řekl s nehlubší uctivostí **stařešina**: „Ó, Pane, Pane, velké a nadevše vznešené je jméno Tvé! Před několika měsíci v noci jsme viděli na obloze nanejvýš zvláštní světelný zjev, jehož obrazy nás naplnily velkou bází a úzkostí. Zpočátku se vynořily velké ohnivé sloupy a sahy, jak se zdálo, až k hvězdám. Sloupy se zvláštním způsobem sjednotily, zvedly a když jsme již nic z nich neviděli, domnívali jsme se, že je to sice zvláštní ohnivý zjev, přitom však nicméně přirozený. Ale brzy poté byla žhavá celá obloha. Spatřili jsme město Šalomounovo a velká vojska, která oblehla toto město a konečně je úplně i s chrámem zpusťovala.“

9) Později, již více k ránu byl viditelný opět jeden světelný zjev silně k západu. Co představoval tento zjev, nemohl z nás nikdo rozluštit. Ale onen střední zjev měl velkou podobnost s tím, co jsi nám nyní, ó, Pane, Pane, zvěstoval o Jeruzalému. Nevztahoval se na Tvé nynější proroctví?“

10) Privil jsem **JÁ**: „Ovšem, přáteli, nyní však o tom nebudeme mluvit nic dalšího! Ale nyní se postarejte o večeři; o vše ostatní jsem se již postaral Já!“

11) Privil Mně **stařešina**: „Pane, Pane! Náš pozemský velitel, moudrý setník by nám mohl obstarat někoho, kdo se vyzná ve vaření; neboť my jsme již mnoho let nic nevařili, nemáme ani oheň a v této krajině není ani palivové dřevo pro ohniště. Proto je nám v trojím ohledu téměř nemožné připravit pro Tebe a pro ty, kteří jsou s Tebou, vařenou večeří, třebaže jsou všechny velké i malé spížírny Tvou milostí přeplněny všelikými zásobami. Tvou milostí bylo zajisté též postaráno o palivové dřevo a oheň; ale co mi to prospěje, když my všichni se naprosto nevyznáme ve vaření a přípravě jídel?“

12) Privil jsem **JÁ**: „Starý muži, tvá poctivost se Mi líbí; neboť ve věci vašeho kuchařského umění jsi mluvil úplnou pravdu. Avšak setník již nařídil své dceři a dvěma svým sluhům, aby s několika tvými lidmi připravili ve velké kuchyni, v níž je též sádka, která je nyní plná ryb, dobrou večeří pro nás i pro vás!“

59. HRAD MELCHISEDEKŮV.

1) **(Pán:)** „V tomto hradě je však také velký zděný sklep z čedičového kamene! Ještě jsi ho nikdy neobjevil a neviděl?“

2) Privil **stařec a dva stářímu nejbližší vzdálení příbuzní:** „Ano, sklep prý byl plný nejlepšího vína a v něm prý jsou někde ukryty také jiné poklady, avšak nikdo z nás se nikdy neodvážil jít do podzemních jeskyní a konat v nich mezi všelikou zlou zvířecí havětí a jinou zlou mocí prohlídky a tak tedy také nikdo nezná pravý a správný vchod do zmíněného sklepa. Kde a jak se lze do něho dostat? Tvou mocí bude asi nyní také, jako vše ostatní, v nejlepším pořádku?“

3) Privil jsem **JÁ:** „Věříte-li tomu, jistě; ale protože nikdo z vás nezná do něho vchod, následujte Mne a Já vás povedu do sklepa!“

4) Poté Mne následoval stařec a ještě deset z jeho lidí s rozžehnutou voskovou pochodní, kterou jsme vzali ve velké kuchyni, kde jich bylo mnoho v zásobě a také jsme ji tam zapálili. Od zmíněné velké kuchyně vedla sloupová chodba k veliké bráně, zhotovené z čedičové desky. Ukázal jsem, kterak lze tuto bránu zcela snadno otevřít a Sám jsem tuto velkou a těžkou bránu otevřel. Když byla brána otevřena, bylo možno ihned spatřit široké schody, po nichž byl zcela dobře přístupný velmi rozsáhlý sklep.

5) Když jsme se octli v tomto sklepe, jemuž se tito chudí Židé nemohli opět ani dost vynadit, našli jsme tu také velké množství velkých a malých kamenných nádob a ještě větší množství kamenného, hliněného, stříbrného a také zlatého nádobí k pití, nad čímž také tito chudí Židé nyní ovšem vyvalovali oči nevědouce, zda jsem také tyto věci zázračně stvořil anebo zda podle svého vzhledu pochází z pravěku.

6) **JÁ** však jsem jim řekl: „Toto vše, co jsme tu našli, pochází ještě z dob velkého Salemského Krále a Velekněze. Toto byl na této Zemi jeho hrad, který podobně jako hory se svými často velmi obdivuhodnými slojemi a jeskyněmi, nebyl zřízen rukama lidskýma, nýbrž touze mocí, kterou byl nyní opět jakoby znovu zbudován. Neboť já Sám jsem pravý Král ze Salemu a Velekněz Melchisedek ve věčnosti!“

7) Ale nyní se chopte džbánů a naplňte je vínem, jehož máte převelikou zásobu ve velkých nádobách!“

8) Nyní vzali chudí Židé plni radosti nádoby k pití, avšak nevěděli, jak by dostali víno z velkých kamenných nádob, které byly zcela neprodyšně přikryty těžkými a hladkými kamennými deskami.

9) I ukázal jsem jim na spodu nádob začepovaný, poněkud vyčnívající otvor, vytáhl jsem lehce čep u otvoru a ihned vytékalo hojně staré a nejlepší víno do přistavených nádob na pití; neboť jeho nejvyšší kořená vůně oznamovala ihned všem přítomným, mezi nimiž byl také setník s jedním z jeho sluhů, že tu je co dělat se starým a nejlepším vínem.

10) Když byly naplněny všechny nádoby na pití a postupně ve velké jídelně rozestavěny na stolech a když k nám přišli opět roznašeči vína, privil jsem starci: „Hleď, toto víno je sice lisováno také z hroznů, které vyrostly v této zemi - ale je téměř tak staré, jako tento hrad! je to víno z desátků, které přinášeli za obět' všichni králové Králi Salemskému, který panoval nad nimi a muselo být do nynějška zachováno, abych já, nyní jako zcela týž Král, pil z téhož starého desátkového vína se všemi těmi, kteří věří ve Mne a následují Mne.“

11) Dokud bude tento hrad ve jménu Mém trvat, dotud také víno nevyschne; ale nicméně za 300 let po Mém nanebevstoupení bude tento hrad a velká část tohoto města mocí našich odpůrců tak zničena, že se již ani nepozná, kde nyní stojí. To však nic nevádí; neboť já si stavím nyní nový hrad v srdcích, který, jakmile tu bude jednou založen, nebude moci být nikdy zničen.

12) Tyto staré památníky bude však také dobře potom odklidit, aby s nimi nemohli lidé trojit modlářství. Ale téměř 300 let po Mém nanebevstoupení hrad ještě vydrží a toto víno nevyschne a bude sloužit za útulek a posilu těm, kteří sem uprchnou z Jeruzaléma.“

60. Z DOBY KRÁLE SALEMSKÉHO.

1) Tu se otázal **stařec** v největší úctě: „Pane, Pane, jak čtete, byl tu tajuplný Král Salemský již brzy poté, když Noe vystoupil z archy a začal obdělávat půdu! Jeho děti se přece nemohly v krátké době tak mocně rozmnožit, aby v době Krále Salemského bylo na Zemi již tak velké množství jiných malých králů, kteří mu přinášeli za oběť desátky?! Tato věc zní jako mnoho jiného v našich knihách velmi mysticky a naším rozumem nemůže být pochopena.

2) Dále jsi pak mluvil o Svém nanebevstoupení! Co je to? Kam vstoupíš a kdy? Pane, Pane, vysvětlí nám to trochu důkladněji, abychom to v Tvém Duchu pravdy, lásky a života mohli vysvětlit konečně také našim potomkům a aby nám uvěřili, že jsi to byl, ó, Pane, Ty Sám, Který nám zjevil takové vzácné věci!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Pokud jde o dobu Krále Salemského, byl tu již věčně před veškerým stvořením a tím také dříve nežli Noe. Co se však týče pozemské doby, v níž On Sám v podobě a osobnosti anděla z nebes poučoval lidi o Sobě Samém a o jejich určení, byl sice již za života Noema čas od času zde a mluvil s ním, avšak vlastní Království a Velekněžství bylo zřízeno teprve za dvěstě pozemských let po Noemově vystoupení z archy, kteréžto doby se dožil ještě Noe sám a jeho tři synové. A v této době byla Země již opět silně obydlena a mnozí praotcové malých národů měli jméno krále, přinášeli každoročně oběti do Salemu a byli tímto Králem poučováni.

4) Když se však národové na rozsáhlé Zemi více rozšířili, zapomínali na Krále králů a začali se od Něho vzdalovat; i ti, kdož sídlili v jeho blízkosti nechodili již do Salemu. Tu Král opustil též hrad a navštěvoval již jen zřídka nemnohé Jemu ještě věrné patriarchy, jako například Abrahama, Izáka a Jakoba a později všechny velké a malé proroky a nyní v těle a krvi také vás.

5) Co se pak týče Mého nanebevstoupení, má dvojí význam. Prvý význam nedá na sebe od nynějška ani rok čekat; druhý význam bude však v každém člověku, který živě věří Ve Mne., skutečně tím, že v jeho srdci vstane z mrtvých Duch Mé lásky Si povede rozum člověka do veškeré nebeské moudrosti.

6) Mé osobní nanebevstoupení se však stane brzy poté, až toto Mé tělo tři dny po usmrčení rukama nepřátel Božích vstane opět z hrobu a tak přejde v Mou božskou podstatu.

7) Jako jste však slyšeli, že se kdysi Eliáš vznesl viditelně jakoby na ohnivém voze k nebi, tak se také Já vznesu viditelně Svým přátelům s hmotné půdy této Země k viditelnému nebi a nebudu budoucně tak jako nyní osobně viditelně mezi všemi lidmi - dobrými i zlými - kráčet a je učit, nýbrž budu jen mezi těmi v duchu dobře slyšitelný a častokrát také viditelný kráčet a je učit a vést, kteří budou ve Mne věřit, Mne nadevšecko a bližního jako sebe sama milovat. Neboť v srdcích těchto lidí Si postavím zmíněný nový hrad a v něm Si učiním příbytek.“

61. VEČEŘE VE STARÉ JÍDELNĚ.

1) (**Pán:**) „Ti pak, u nichž budu přebývat, budou Mne tedy také dobře postřehovat a Já je budu Sám učit a vést a tak Moji opravdoví milovníci budou vždy Mnou poučováni a vedeni a budou mít v sobě život věčný. Ale u těch, kteří se vzdálí ode Mne, jako se ve staré době vzdálili králové z pouhé světské lásky od Krále Salemského a nepřinášeli Mu již co Mu měli přinášet, opustím také Já hrady jejich srdcí. A jako tehdy za časů Krále Salemského, když opustil tento hrad i se všemi anděly, kteří Mu sloužili a mezi národy a jejich králi vznikly až příliš brzy všelíké rozbroje, závisť, nepřizeň a tím také války, tak bude v budoucnu také mezi těmi, jejichž hrady srdcí Já opustím. Tehdy se zdvihne národ proti národu a bude hledět si jej podmanit.

2) Proto, kdo zůstane v Mé nauce a lásce, v tom zůstanu také Já a věru z jeho ledví potěčou proudy živé vody a kdo bude z této vody pít, ten nebude žíznit navěky!

3) Má nauka a božská moudrost v ní je však ta pravá živá voda. Kdo bude z ní pít, toho duše bude brzy vší moudrostí naplněna a navěky nasycována a nebude pak nikdy žíznit a hladovět po vyšší pravdě a moudrosti.

4) A tak jsem ti nyní, Můj starý Žide, vysvětlil to, co se ti předtím zdálo být temné a nevyvětlitelné! Ale nemysli, že bys byl nyní již uveden do veškeré pravdy a moudrosti; toho se ti

dostane teprve tehdy, až také v tvém srdci v Duchu vši pravdy a moudrosti vstanu z mrtvých a pak vstoupím do životního nebe v tvé duši.

5) A nyní ve vzdálíme z tohoto sklepa a odebereme se do jídelny, neboť večeře je již připravena; požijeme ji a posílíme jí své údy!“

6) Po těchto Mých slovech vyšli jsme ze sklepa a odebrali se ihned do velké jídelny, která byla co nejlépe osvětlena sty lampami a která krátce předtím byla ještě takovou zříceninou, že by byl nikdo neřekl, že tu bývala kdy stála velká jídelna.

7) Dva velké kamenné stoly, spočívající na pevných sloupech, byly postaveny v sále v nejlepším pořádku a ozdobně pokryty nejjemnějšími zákusky a kolem každého z obou stolů byl postaven náležitý počet zcela pohodlných stolic a oba stoly byly co nejlépe opatřeny výtečně připravenými rybami, chlebem a vínem.

8) Zasedli jsme pak za stůl, který byl prostřen pro nás a majitelé a obyvatelé tohoto hradu zasedli ke druhému pro ně prostřenému stolu a všichni jsme s náležitou mírou jedli a pili.

9) Za jídla se o všeličem mluvilo a setník se Mne tázal, jak se má příštího dne zachovat k Římanům a Řekům, až jistě příliš brzy zpozorují tento zázrak. Neboť bude tu dotazování, jaké sotva kdy kdo zažil.

10) Pravil jsem **JÁ**: „Kdo přijde, tomu řekněte pravdu; ale také mu řekněte, aby podržel vše u sebe a neběžel do nejbližších měst a míst a nerozhlašoval Mne před časem!“

11) Aby však tento zázrak nebyl hned jako takový také zvenčí poznán, vypadá tento hrad zvenčí málo změněný, nýbrž jen uvnitř; a tak tedy ani vy nečiňte předčasně mnoho hluku o tomto mém skutku! Já však zítra již sám ještě navštívím několik lepších pohanů a o jedné hodině po poledni se odtud odeberu s učedníky do Golanu, kam Mne můžeš také doprovodit.

12) Až se sem však zase vrátíš, můžeš oznámit Mé slovo těmto pohanům a pak ať ti poslouží za svědectví toto Mé vykonané zázračné znamení, aby mohli poznati Toho, Který je vykonal a pak podle Jeho vůle žít a jednat!“

13) Když byl setník toto ode Mne uslyšel, slíbil, že se ve všem přísně zachová podle Mé vůle.

62. HLUK PŘED ŽIDOVSKÝM DOMEM.

1) Ještě když jsme seděli všichni u stolu, povstal venku na ulici hluk. Několik dělníků vracejících se z denní práce domů, spatřilo totiž - což se jinak u těchto chudých Židů téměř nikdy nestávalo - jejich dům dobře osvětlený a chtěli se podívat, co se děje v této zřícenině; volali proto známé jim Židy, aby vyšli a řekli jim, co se tu zde přihodilo, že ty špatné místnosti jsou dokonce tak jasně a slavnostně osvětleny.

2) **JÁ** jsem však pravil setníkovi: „Jdi nyní ven k těmto lomozícím! Oni tě ihned poznají a z toho si také ihned uvědomí, proč je tento dům nyní tak osvětlen; a poté se budou ihned také zcela klidně chovat, odejdou domů a nebudou se již tázat, proč je nyní tento židovský dům tak osvětlen.“

3) A setník za doprovodu jednoho ze svých sluhů tak učinil.

4) Když přišel k povykujícím, řekl jim (**setník**) zcela zvučně a pln vážnosti: „Co chcete od chudých Židů, mám-li co s nimi činit já a ještě jeden mnohem větší Držitel moci? Nemám si snad kvůli vám dát v této noční době osvětlit vnitřek tohoto domu?!“

5) Když to byli dělníci poznavší ihned setníka uslyšeli, omlouvali se, že o tom nevěděli, prosili ho za odpuštění a poté šli zcela klidně domů. Avšak svým lidem ihned vyprávěli, co viděli a co se dověděli, i vzniklo poté mnohé přemýšlení a vzájemné dotazování a dohadování, co to asi znamená, že setník zavítal do nejbídnějšího židovského domu ještě s jedním vyšším držitelem moci. Nikdo z města se však neodvažoval přiblížit se k tomuto židovskému domu, aby se poohlédl, co je to v něm a tak jsme měli celou noc pokoj.

6) Když se k nám setník opět vrátil se svým sluhou, vyprávěl jak to byl učinil, že to mělo dobrý účinek; jen se obával, aby nebyl již záhy zrána příliš soudícími se Řeky obtěžován a přál si, aby se také tomu pokud možno zabránilo.

7) Pravil jsem **JÁ**: „O to se nestarej! Také zítra se dá nalézt prostředek, aby mohli být zvědavci udrženi od tohoto domu v povzdálí. Jelikož nyní však již nadešla dosti pozdní noc, pů-

jdeme spát! Já Si odpočinu zde u stolu; kdo si však přeje lůžko, ať jde do mnohých ložnic a najde v nich velký počet lůžek!“

8) Všichni však, kdož byli u Mého stolu dali přednost tomu, že zůstali jako Já u stolu až do rána; jen Židé nezůstali u svého stolu, nýbrž odebrali se do svých starých pokojů, které však nyní byly také zcela přetvořeny. Lampy jsme nechali po celou noc dále hořet, aby osvětlovaly pokoje na postrach zvědavců, kteří se zcela potichu odvážili přiblížit se v noci k židovskému domu, aby aspoň z jisté dálky naslouchali, co se asi děje v domě. Když však zpozorovali světla, neodvážili se přiblížit k domu ze strachu, aby nebyli objeveni a pak potrestáni buď setníkem samým anebo jedním z jeho sluhů.

63. PRAVÉ SVĚCENÍ SOBOTY.

1) Všichni jsme potom nerušeně odpočívali až do rána soboty, která neměla u těchto Židů zvláštní důležitost, jelikož byli smýšlení téměř již více pohanského nežli židovského. Přesto však již záhy zrána přišel ke Mně stařešina a tázal se Mne, zda Já a Moji učedníci zachováváme přísně sobotu, ježto byla Mojžíšem ustanovena za přísně posvěcený den Páně.

2) Privil jsem **JÁ**: „Světít sobotu podle ustanovení Mojžíšova je pro každého Žida správné a dobré; ale od nynějška je každý den dnem Páně a kdo činí podle Mé nauky každý den svému bližnímu dobro, ten světí vpravdě sobotu. A tak se nemusíte dnes v sobotu chovat jinak, nežli se chováte každý jiný den!“

3) Člověk má v sobotu pro tělo tytéž potřeby jako každý jiný den a má je podle možnosti rovněž uspokojit! Jen těžké, služební práce pro zisk se má zdržovat. Může-li však jednomu anebo několika svým bližním prospět, nebude sobota znesvěcena, propůjčí-li své ruce i k sebe těžší služební práci a Já mu za to požehnám; není-li však taková příležitost, pak je dobře, když si v sobotu odpočine a obírá se ve své mysli věcmi ducha. Neboť při těžké práci všedního dne není duše příliš schopna rozjímat o hluboce duchovních věcech a povznášet se k Bohu; a k tomu tedy ustanovil Mojžíš sobotu.

4) Že se však v sobotu po východu a rovněž také před západem Slunce nemá nic jíst a pít a nikomu též tělesné dobrodiní prokazovat, jak tomu učí farizeové v Jeruzalémě a též v jiných obcích v synagogách, je nesmysl, který vydává učitelům svědectví o tom, že nauce Mojžíšově nikdy neporozuměli a pro sebe ji nedbali a tím projevili mezi Židy nejvyšší a největší zvrátenost ducha nauky Mojžíšovy a proroků. Proto číňte dnes tak, jak jste činili dosud a přede Mnou sobotu neznesvěťte!

5) Jen pohanům nemusíte ani dnes, ani jiný den za nejvyšší mrzký žold prokazovat nejsprostší službu; když však také oni přijmou Mou nauku a budou také na vás pohlížet jako na své bližní a podle toho budou také s vámi jednat, pak můžete také jim ve vši lásce a v bratrském přátelství prokazovat všeliké dobré služby, aby mezi vámi zavládl pokoj a jednota! V tom máte nyní vše o pravém svěcení soboty.

6) Vždyť i moudřejší pohané říkají, že vyžadují-li to okolnosti, je mnohem lépe posloužit bližnímu, nežli jít do chrámu a tam sloužit bohu, který lidskou službu nepotřebuje. A tak jedině pravý Bůh nepotřebuje služby lidí nikdy pro Sebe; ale potřebuje, aby si lidé z lásky k Němu a z téže lásky navzájem prokazovali dobré služby.

7) Neboť láska je to pravé životní hnojivo sloužící duši pro věčný život a Bůh stvořil lidi proto, aby mohli přejít do života věčného. A tak pravá, Mně jedině libá bohoslužba záleží právě hlavně v tom, aby si lidé navzájem sloužili v Mé lásce; jestliže toto je Mi nejmilejší bohoslužba, nebude jí sobota jistě nikdy znesvěcena.

8) Je přece jedním prorokem napsáno v době, v níž Židé začali příliš vše stavět - tak jako nyní farizeové - na vnějším obřadu: „Hle, tento lid Mne uctívá rtoma, - ale jeho srdce daleko je ode Mne!“

9) Služte Mně tedy od nynějška jen v srdci a zanechte mrtvé obřady a tak budete každý den Mně nejmileji světít sobotu! Porozuměl jsi tomu nyní dobře?

10) Privil **Žid**: „Ano, ó, Pane, Pane a proto také budeme v Tvém smyslu světít sobotu!“

11) Poté se stařec odebral ihned k svým lidem, vysvětlil jim, kterak chci, aby se světila sobota, s čímž byli všichni úplně srozuměni, načež se také dali brzy do přípravy snídaně, při čemž jim prokázala opět dobré služby Veronika.

64. OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE POUČOVÁNÍ POVĚŘIVÝCH POHANŮ.

1) My však jsme se odebrali z hradu do přírody na jeden ještě vyšší pahorek nežli byl ten, na němž stál hrad a měli jsme tu na všechny strany velmi nádhernou vyhlídku. Odtud bylo možno přehlédnout také velkou část údolí Jordánu - a na druhé straně směrem k východu, daleké roviny Eufratu -, velké množství pohoří a okolních obcí. Bylo možno vidět odtud až k Jeruzalému; ale tentokrát byla tato krajina zcela zahalena do husté ranní mlhy a z obcí Judeje nebylo možno nic rozeznat.

2) A **setník** poznamenal: „Pane a Mistře, zdá se mi, že ta hustá mlha nad obcemi a nivami Judeje velice charakterizuje onen národ, jehož srdce a rozum jsou obětovány ještě hustší mlhou nežli je mlha, která zakrývá našim pohledům nyní jejich nivy?“

3) Privil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, tak tomu také je; proto také najdou mnozí v nejhustší mlze svých omylů a z nich vzcházejících všelikých hříchů smrt. Dejme však nyní takovéto úvahy stranou a obraťme zraky k východu; neboť dnes bude možné opět vidět nádherný východ Slunce!“

4) Poté se všichni uklidnili a kochali se krásnými, stále se střídajícími výjevy východu; neboť v této krajině je východ vždy mnohem nádhernější pro velkou dálku směrem k východu, kde se zejména před východem Slunce vyvíjí mnoho vzácných meteorů, čehož přirozený důvod třeba hledat v dalekosáhlé sopečné půdě. Pověřiví pohané a národové oněch krajin považovali podobné zjevy za polobožské průvodce bohyně Aurory, která razí vždy cestu Apollonovi.

5) Bylo tedy nyní také na čase odebrat pohanům tuto mylnou víru a ukázat a srozumitelně jim vysvětlit pravý důvod takovýchto zjevů, což jsem zde tedy také učinil setníkovi a jeho sluhám, takže také oni začali poznávat důvod, proč jsem je vlastně zavedl záhy zrána na tento pahorek.

6) Když byli ve všem poučeni a také Mně velice za to děkovali, poznamenal **první nižší sluha setníkův**: „Nakonec bude přece jen těžké odvrátit od pověry zejména obecný lid, který podle nauky pohanských kněží vidí v každém mraku, v každém útvaru páry, při vystupování kuchyňského kouře, při spalování a při větším či menším praskotu dřeva jen všelijaké duchy a gnómy (skřítky) a od jejich chování a pohybování očekává štěstí anebo neštěstí!“

7) Neboť všem těmto mnohým mnohdy zcela vzácným zjevům slouží venkoncem za základ něco duchovního, neboť bez nějaké vnitřní a tedy pravé příčiny vzniku jakéhokoli zjevu nemůže vejít nic ve vnější viditelné bytí. A aby tuto prvou příčinu učinili staří mudrci lidu pochopitelnou a názornou, přiměřeně ji zosobnili, kterémuž podobenství nyní ovšem jen velmi málokterí rozumějí a za vnitřní a prvou duchovní příčinu považují zjev sám. A je tedy těžké takové lidi přesvědčivě poučit v tom smyslu, že to co vidí, není tím co vidí a zač to považují, nýbrž takový a takový nutný vnější zjev nějaké zcela vnitřní prvě a tělesnému oku nikdy neviditelné příčiny.

8) Nyní vzniká však ještě jiná otázka, totiž, zda nakonec není lepší neodvracet takové lidi náhle od jejich pověry, protože tím ztrácí co měli, ale to, co za to dostávají, nemohou tak brzy v plné přesvědčující jasnosti dosáhnout a tím, jak se to již stalo u mnohých Řeků a Římanů, až příliš lehce přecházejí do nejtemnějšího a nejvyš. těžko vyhladitelného materialismu, který ostatně obyvatelům právě tohoto města věru nechybí. Ó, Pane a Mistře, co tomu říkáš?“

65. O METODĚ POUČOVÁNÍ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Já ti nemohu říci nic jiného, nežli co jsem řekl vám a Mým učedníkům: Učte je především poznávat jednoho jedině pravého Boha a Jeho Říši věčné lásky a pravdy a učte je svým příkladem jednat podle nauky, kterou jste obdrželi ode Mne! Oni pak již budou Mým Duchem v sobě uvedeni do vší pravdy a moudrosti.“

2) Že u všech zjevů jak na celé Zemi a tak také u člověka je nějaká vnitřní a duchovní živá příčina, to jsem vám dostatečně jasně ukázal v Pelle. Ale proto není třeba hned zpočátku lidi s

ní obeznamovat a seznamovat, nýbrž jen s hlavní věcí, kterou dobře znáte; když ta zapustila kořeny, pak se dá vše ostatní zcela snadno jako samo sebou uskutečnit.

3) Neobírejte se vůbec, zvláště zpočátku výklady zjevů ve světě přírodním - předně, protože vám samým nejsou ještě úplně jasné a zadruhé proto, že na jejich poznání nezávisí vlastně pravé životní štěstí lidské duše - nýbrž učte lidi jen živě ve Mne věřit a podle Mé vám známé vůle žít a jednat; o vše ostatní a další se pak postarám již Já Sám! Neboť kdo zachovává Má přikázání a miluje Mne vpravdě a skutku nadevšecko, k tomu přijdu Já Sám a podle míry jeho vnímavosti Se mu ve všem zjevem.

4) Neboť talenty jsem rozdělil mezi lidi různě proto, aby mohl každý podle jemu vlastního nadání sloužit bližnímu v lásce Mnou přikázané. Proto se zatím starejte méně o vývoj zvláštních vloh u lidí, nýbrž jen o hlavní nauku, kterou jste obdrželi ode Mne; o vše ostatní - jak již řečeno - se již postarám Já.“

5) Když byl toto sluha ode Mne uslyšel, poděkoval Mi a dále se Mne na takové věci netázal.

6) Při tomto příležitostném poučování vystoupilo Slunce také již úplně nad obzor a z domu přišel posel, aby nám oznámil, že snídaně je již hotova. I vstali jsme a odebrali jsme se dolů do domu.

7) Když jsme došli k domu, byl náležitě obležen několika občany tohoto města; neboť slyšeli, že setník měl po celou noc co dělat v tomto židovském domě a rádi by se byli od některého obyvatele tohoto domu za odměnu dověděli, co se tam vlastně událo. Když však již z určité vzdálenosti spatřili a poznali setníka a jeho sluhy, přestali obléhat dům a stáhli se poněkud zpět a my jsme mohli nerušeně vejít do domu.

8) V domě jsme ihned požili dobře připravenou snídani a nikdo se zvláště nestaral o měšťany tohoto města pozorující dům.

9) Brzy poté však přišel starosta tohoto města, aby se poklonil setníkovi.

10) Když se dal ohlásit jedním z jeho s sebou vzatých sluhů, tázal se Mne setník, zda ho má nechat předstoupit ke slyšení, či ne.

11) A **JÁ** jsem řekl: „Jen ho nech přijít k nám; neboť také on se má stát Mým nástrojem!“

66. STAROSTA ABILY.

1) Poté setník nechal předstoupit starostu a tázal se ho hned při vstupu do naší velké a nádherně vybavené jídelny, co si přeje.

2) **Starosta**, muž velkého rozumu a velmi zkušený, kterému byl dříve tento židovský dům až příliš dobře znám jak zvenčí, tak uvnitř, pravil pln úžasu: „Vysoký veliteli, ve jménu nejvyššího velmocného císaře Říma, - největšího a nejmocnějšího města celého světa! Ježto jsem slyšel, že jsi tu jistě za účelem velmi naléhavé úřední záležitosti, je přece nic více a nic méně nežli mou zapřísáhlou povinností, abych tě navštívil a ve vsí oddanosti se tě otázal, zda nepotřebuješ snad mou službu. A tak jsem tedy nyní také pln úžasu zde před tebou a domnívám se již předem, že mou službu sotva budeš potřebovat; neboť jsi dovedl potají proměnit chudým Židům jejich úplně zpustlý dům v pravý palác, aniž jsi mě o tom uvědomil a požádal o mou pomoc, - a tak ti budu také tentokrát zcela zbytečný. Můžeš-li mě však přece k něčemu potřebovat, jsem ti i svým životem k službám!

3) Pravil **setník**: „Zůstaň nyní jen zde; neboť tentokrát mi posloužíš ještě ve velmi mnohých věcech! Posad se však napřed a vypij pohár nejstaršího a nejlepšího vína, které pochází z prastaré doby a bylo nalezeno dobře uschované ve zcela čistých nádobách v úplně zasypaném sklepě!“

4) **Starosta** se ihned posadil k setníkovi, uchopil pohár a okusil nejprve víno; když se však úplně přesvědčil o jeho dobrotě, pil víno z poháru v silnějších doušcích a pravil: „Okusil jsem přece také již lečjakou kapku nejlepšího mně, známého vína; ale lepší než toto nepřeteklo nikdy přes mé rty! O, setníku, ve všem uznáný velký muž a také neporovnatelný hrdino, kterého chválí a vynáší mnohé jeho skutky, zde mi však odpusť, učiním-li malou poznámku! Je-li to pouze tvé dílo, pak jsi také již spíše Bůh nežli člověk! Neboť tento starý, nejvyšší rozsáhlý hrad jistě v krátké době bez mého vědomí tak královsky postavil, je možné jen bohům, ale nikdy ne

sebe činnějšímu a rozumnějšímu člověku; neboť i nejlepší a nejobeznější stavitelé měli by s výstavbou takové zříceniny jistě přes deset let plně co dělat!“

5) Privil **setník**: „Tvá poznámka je zcela správná, - jenže se nevztahuje na mě! Na Koho se však vztahuje, hned uslyšíš a pak mě teprve budeš k službám; ale nyní pij!“

6) Poté si dal **starosta** ještě jednou naplnit pohár a vypil jej až do poslední kapky na počest zázračného, pravou Boží silou obdařeného Znovubudovatele tohoto starého hradu. Poté prvil: „Nyní však vysoký veliteli, bych se chtěl - kdyby ti to bylo vhod - přesvědčit, zda je vše v celém hradě, který měl kdysi, soudě podle rozsáhlé zříceniny, asi velmi mnoho komnat ve stejně dobrém stavebním stavu, jako je tato velká jídelna, která byla dříve obývána všelikou zvířecí havětí!“

7) Privil **setník**: „To můžeme ovšem učinit, bude-li to vhod jednomu mezi námi, Kterého ty dosud ještě neznáš!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Tomu je to již rovněž zcela vhod; neboť pohané a zejména tak ztrnulí stoikové, jako je tento starosta, mohou být obráceni jen velkými znameními na víru v jednoho jedině pravého Boha a Pána nebes a Země od věčnosti, jemuž jsou všechny věci možné a Který jedině ze Sebe Svým slovem vše stvořil a utvořil.“

67. SETNÍK POUČUJE STAROSTU O PÁNOVI.

1) Když jsem byl toto vyslovil, vstali jsme všichni od stolu, prošli všechny velké i malé komnaty, také převeliký sklep a starosta byl přitom naplněn tolikým úžasem a obdivem, že se ze samé úcty neodvažoval ani promluvit.

2) Když jsme se za dvě hodiny vrátili do velké jídelny a zasedli kolem stolu, tu teprve prvil (**starosta**): „Teprve nyní věřím, že je jeden Bůh od věčnosti a to jen Ten, v Kterého, ale také už jen zcela slabě věří Židé, čas od času se modlí k Němu a svěťí Mu na počest jeden den v týdnu. Neboť vykonat něco takového lze jedině Tomu, jenž ze Sebe Svým věčným mocným slovem zbuoval rozsáhlé nebe a tuto Zemi, jejíž konce také žádný člověk nevystihl a jenž ji osázel, ozdobil, oživil a zalidnil nesčíslně mnohými a rozmanitými rostlinami, zvířaty a lidmi. Ó, setníku, seznam mě podrobně s tímto Bohem!“

3) Privil setník: „Pohleď na Muže, jenž sedí po Mé pravici a rozmlouvá s mou dcerou, kterou v Pelle zázračně uzdravil z nejhorší nemoci! Více ti zatím říkat nemusím; později se však již dozvíš něco obširnějšího a podrobnějšího!“

4) Poté Mne **starosta** ostře pozoroval a prvil pak tichým hlasem setníkovi: „Podle zevnějšku je to též člověk a podle oděvu Žid z Galileje; ale je to jistě nejvyš zbožný a velkému Bohu Židů úplně oddaný muž, že ho velký Bůh obdařil takovou nikdy neslýchanou mocí, jak prý to v dřívější době na sobě zakusili také jiní velmi zbožní Židé?!“

5) Privil **setník**: „Máš sice částečně pravdu, ale zcela ještě dávno ne. Ale časem se ti stane již vše jasné!“

6) Poté jsem Se obrátil k setníkovi a prvil: „Nyní ho již můžeš podrobněji poučit; neboť on to pochopí.“

7) Tu začal setník k úžasu dokonce Mých učedníků poučovat starostu o Mně a starosta pojmul a pochopil vše a v jeho duši nebyla již žádná pochybnost.

8) Když nyní **starosta** poznal, s Kým má ve Mně co činit, vstal, přistoupil pln úcty ke Mně a pln odevzdané mysli prvil: „Pane, Pane, Ty jediný to jsi, v Kterého budu se svým celým domem od nynějška nepochybně a živě věřit! Ale řekni mi také, co mám činit, aby se má víra mohla v nejkratší době dostat také do srdcí ostatních lidí! Neboť má mysl je již jednou taková, že bych rád tím, co mne činí přešťastným a přeblaženě spokojeným, učinil ihned také jiné lidi rovněž šťastnými a spokojenými, což však našimi slabými lidskými silami nejde ovšem až příliš často tak rychle, jak bychom si přáli a chtěli. Tobě, ó, Pane, Pane jsou zajisté všechny prostředky a cesty již od věčnosti co nejjasněji známé a tak mi je můžeš také jen Ty oznámit!“

68. LÁSKA A TRPĚLIVOST, DVĚ HLAVNÍ CTNOSTI ČLOVĚKA.

1) Privil jsem **JÁ**: „Láska a trpělivost jsou dvě největší věci pro všechno v tomto světě, jakož i ve věčné nekonečnosti. Láska ti věru nechybí, proto jsem Se také dal tebou nalézt a brzy poznat; ale pravá trpělivost, jež má být v úplném souladu s láskou, ti ještě chybí.

2) Hle, učiň tedy dnes ve jménu Mém jen tolik, kolik je ti možné a příští den ti pak již poví, co budeš muset k dosažení nějakého ušlechtilého účelu učinit dále! Neboť hle, v tomto Mém převelikém, vám lidem určeném světě²⁰) se nedá nic lámat přes koleno jako nějaký starý zpuchřelý kus dřeva! Neboť kdyby to tak šlo, pak bych byl nikdy²¹) nepřijal tělo a krev, nikdy bych byl nepřišel²²) k vám lidem jako člověk a nehy¹ bych vás²³) Sám poučoval ve věcech Mého Království takřka s veškerou námahou a trpělivostí.

3) Každý člověk má svou úplně svobodnou vůli a této svobodné vůle se musí především dbát a ji zohledňovat. Nebylo by tudíž nejlepší poukazovat lidi, zejména ty, kteří se dosud zvláště neobírali naukou stoiků, hned na toto Mnou vykonané velké zázračné znamení, nýbrž ať jsou poučováni o Mém bytí, které v duchu nemá počátek ani konec, to jest o jednom jedině pravém Bohu; pak ať se jim oznámí Jeho vůle a že člověk, který ji plní, dosáhne pravého cíle²⁴)

4) A přijmou-li to lidé bez vnějšího nátlaku - ať fyzického či mravního - a začnou podle této nauky vážně jednat, pak můžeme s nimi začít mluvit také o Mých zvláštních znameních a o Mé všudypřítomnosti a to je posílí ve víře a v jednání podle ní.

5) Ale ztrnulé stoiky můžete již začít obracet Mnou konanými znameními; neboť tito opovrhovatelé životem a žadatelé smrti a nebytí vydrží již prudčí úder, aniž tím utrpí škodu na svobodě jejich vůle.

6) Nedělejte však hned velké řeči o tomto znamení; neboť v tomto městě bydlí beztoho dva lidé, které jsem uzdravil v Pelle, o čemž velmi dobře ví podrobnosti setník a jeho nižší služebníci a tito dva uzdravení Mi již vydají náležité svědectví! Teprve poté se můžete také dát do řeči o tom, co se stalo zde.

7) Učiňte tedy to, co jsem vám nyní řekl, s veškerou láskou a trpělivostí a tak docílíte ve jménu Mém bohaté žně na lodi pro Mé Království života!

8) Neboť hleděte, Pán vinice si objednal na vinici dva dělníky a slíbil každému zcela stejnou, velmi značnou odměnu. Oba najatí dělníci rozdělili vinici mezi sebe na stejné díly.

9) Jeden z dělníků se chtěl ukázat před Pánem velice horlivým a činným, aby od Něho obdržel snad další dobrou odměnu a pracoval bez odpočinku a klidu. Byl také se svou prací brzy hotov; ale tato práce pro velký a netrpělivý chvat dopadla také většinou velmi ledabyle a vinice dala Pánu chatrnou sklizeň.

10) Druhý dělník si však dal kdy, při každé révě dobře uvažoval jak s ní zacházet, aby přinesla Pánu bohatou žeň. Se svou částí měl tedy také déle co činit nežli jeho spolupracovník; když však došlo ke sklizni, byla jeho část přeplněna nejkrásnějšími hrozny.

11) Když Pán vinice konal vinobraní, pochválil velice tohoto druhého dělníka a dal mu další odměnu; prvému dělníku, který pracoval s příliš velkým chvatem, nedal další odměnu, poněvadž způsobil na vinici spíše škodu nežli nějaký užitek.

12) O tom také uvažujte, chcete-li na Mé lidské životní vinici docílit pravý užitek!

13) Lidé jsou révy a musí se tedy s nimi podle jejich různého druhu a přirozenosti také různě zacházet; proto jednejte tak, jak jsem vám to nyní ukázal a budete sklízet dobré plody a v Mém Království se vám dostane nejlepší odměna!

14) Učte lidi především jen pravdě a osvobodíte je ve všem, co drží jejich duše v zajetí a přitom budete sami pociťovat a požívat v srdcích slasti největší svobody.“

²⁰ Nutné doplňky vydavatele „určeném světě“

²¹ „nikdy“

²² „nepřišel“

²³ „nebyl bych vás“

²⁴ „pravého cíle“ – je v Lorberově rukopisu doplněno cizí rukou. Vyd..

69. OBĚD A LOUČENÍ PÁNĚ.

1) Za toto poučení Mně všichni poděkovali a starosta poté vstal od stolu a chtěl odejít, ježto viděl, že stařešina poručil svým lidem, aby nosili na stůl pokrmy. Já jsem ho však vyzval, aby zůstal a poobědval s námi; i zůstal, aby obědval s námi.

2) A když spatřil ušlechtilé ryby, otázal se setníka, zda a kdy opatřil snad z Genezaretu anebo z Gadary ryby těmto Židům.

3) **Setník** však pravil: „Příteli, ne já, nýbrž také jen zcela jedině Pán, Kterému, jak jsi se dnes již dostatečně přesvědčil - je možné vykonat vše - a tak jsou také tyto ryby znamením Jeho božské moci a slávy! Jez je a posilni se tím na těle a v srdci duše!“

4) Poté vzal starosta rybu a ihned ji snědl, neboť mu velmi chutnala; ale druhou rybu již nevzal, ježto se cítil úplně posílen již tou jednou.

5) Za jídla se ještě velmi mnoho mluvilo o zjevech a věcech přirozeného světa a starosta měl z toho velkou radost.

6) Také přišla řada na sny a Já Sám jsem jim vysvětloval vnitřní svět snů a přitom jsem jim ukazoval v duši ještě nerozvinutou bohopodobnou tvůrčí sílu, která přesným jednáním podle Mé nauky může dosáhnout svého nejvyššího výcviku a zdokonalení.

7) Také z toho měl **Řek**, jakož i setník velkou radost a pravil: „Ó, jak lidé vesměs zcela nic nevědí a jak zcela nic nejsou proti Tobě, ó, Pane, Pane!“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Proto jsem k vám do tohoto světa přišel, abych vám ukázal cestu, po níž krácejíce dosáhnete ve všem právě oné dokonalosti, jakou mám neměnitelně a nezměnitelně od věčnosti Já. Já jsem vše ve všem a vše je ve Mně a ze Mne. A tak máte i vy, jako Mé děti být se Mnou!“

9) Pravím vám: „Okno nikdy nevidělo, ucho neslyšelo, na mysl žádného člověka nikdy nepřišlo, jaké blaženosti jsou připraveny těm, kteří Mne milují a co nejpřesněji zachovávají Má přikázání! Buďte proto střízliví, ve všem dobrém a pravdivém horliví a ve vši lásce a trpělivosti činní, aby se ve vás probudil a povstal Můj Duch a v nejjasnějším světle vám ukázal vnitřní Boží svět v srdcích vašich duší; neboť v něm je pro vnějšího člověka skryta neodhalená nejblaženější nekonečnost a nikdo mimo Mne nezná tam cestu! Já jsem vám však tuto cestu ukázal; proto krácejte po ní, abyste se mohli dostat do Božího světa ve vás samých!“

10) Po těchto Mých slovech pravil **Řek**: „To je zajisté vnitřní nejhlubší moudrost; ale nemohl jsem ji úplně pochopit, ježto jsem jistě ještě ve všem zcela vnějším člověkem. Proto se budu snažit, abych ponenáhlu zcela svlékl tohoto vnějšího člověka, abych tím mohl stále jasněji chápat člověka vnitřního. Ó, Pane, Pane, Ty však buď a zůstavej mi v této těžké práci nápomocen! Neboť jen s Tvou pomocí může o sobě chudý a slabý člověk dosáhnout všeho, bez ní však věčně ničeho nežli smrti, kterou každý člověk musí jednou utrpět, - osud to, který věru není způsobilý vesele a radostně naladit hlouběji myslícího člověka, proto také nikdo nás Digenovce nikdy neviděl kráčet s veselou tvář.“

11) Ale od nynějška, jelikož jsem Stvořitele a Pána Života; a všech věcí viděl sám a mluvil s Ním a z Jeho úst jsem slyšel co nejpřesvědčivěji, že pro člověka není věčně smrti, stal jsem se nyní tedy také v srdci zcela veselý. Ó, Pane, Pane, zachovej mě v této veselosti; neboť smutný člověk nemůže mít chuť k nějaké dobré práci!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Učiníte-li vy své, učiním již také Já Svě! Nepřejte si však mnoho životní veselosti, dokud ještě kráčíte v těle; neboť touto veselostí zabloudí duše snadno do světského a hmotného a pak již velmi těžko najde pravou cestu k životu v opravdové dokonalosti.“

13) Snášejte radost i bol s náležitou trpělivostí a s úplnou odevzdaností do Mé vůle, tak budete jednou v Mém Království zdobeni korunou života!

14) Nyní se však pro tuto obec dovršil Můj čas a Já vás nyní opustím a odejdu do jiné obce, kde je také mnoho mrtvých, které chci probudit k životu. Tobě, setníku, je však ponecháno na vůli, chceš-li Mne doprovázet do Golanu.“

15) Pravil **setník**: „Ó, Pane a Mistře, rád bych Tě doprovázel kdyby Ti to bylo milé, ještě dále - neboť měl bych nyní v této podzimní době také na to kdy; do obcí, které jsou pod mou mocí, Tě však doprovodím k každém případě, poněvadž je beztoho musím mít v patrnosti. Také moji nižší sluhové půjdou se mnou, rovněž i má dcera a můžeme se tedy již vydat na cestu!“

16) Tu přišli také Židé tohoto domu a s nejvyšším dojatím Mně děkovali za zázračné mi-

losti, které jsem jim byl prokázal a prosili Mne, abych je i nadále v jakékoli nesnázi neopouštěl Svou pomocí.

17) A Já jsem jim též slíbil, že zůstanu u nich v Duchu, budou-li zůstat v Mé nauce a také setník a rovněž starosta jim slíbili, že je budou chránit.

PÁN V GOLANU **70. PŘÍCHOO DO GOLANU.**

1) Když to vše bylo ukončeno, vstali jsme od stolu a vydali se na cestu do Golanu. Šli jsme však malou oklikou mimo město, abychom nebudili ve městě zbytečně pozornost; na této cestě nás pak také doprovázel starosta; neboť také on se chtěl zatím vyhnout mnohým na něho čekajícím tazatelům. Na druhém konci města, na cestě do Golanu, měl starosta starého přítele; tohoto přítele navštívil, odloučil se tedy od nás a my jsme šli svou cestou klidně dále.

2) Cesta z Abily do Golanu je dosti obtížná a do této obce jsme přišli k večeru. Když jsme přišli před bránu města, potkalo nás několik Židů, kteří sice bydleli ve městě, ale protože byla sobota a oni dosud neučinili vycházku, neboť to podle přísného ustanovení směli učinit teprve po západu Slunce²⁵), použili k tomu této doby.

3) Když nás viděli přicházet a poznali nás jako Židy, šel starší ihned k nám a tázal se nás, odkud přicházíme a zda nevíme, že pravý Žid nemá znesvěcovat sobotu ani cestou, kterou je mu nutně konat v přírodě, dokud je na nebi a svítí Slunce.

4) Tu vystoupil **setník** proti staršímu a vážným hlasem pravil: „Zde nejsou pouze Židé, nýbrž jsme u nich a s nimi také my, mocní Římané: nám však po vašich zákonech nic není a budeme-li chtít a uznáme-li za nutné, pak musí bláhoví Židé také v sobotu dělat co chceme my a vy nemáte právo někoho z vašich souvěrců v naší společnosti zastavovat a se dotazovat, proč to či ono koná či nekoná ve vaší sobotě. Neboť zde a ještě dále odtud jsem ve jménu císaře velitelem já a v ruce mám ostrý meč spravedlnosti.

Kdo se opováží proti němu jednat - ať Žid, Řek anebo Říman, ať v sobotu či v jiný den, to je jedno - ten okusí jeho ostří!“

5) Když Židé, znající dobře setníka, uslyšeli z jeho úst tuto řeč, ulekli se velice a prosili ho s omluvou za odpuštění, že ho neviděli mezi přicházejícími Židy a několika Řeky a pak také nepoznali. Kdyby ho byli uviděli a poznali, nebyli by jistě zastavovali Židy proto, že konali v sobotu cestu, ale také by se jich nedotazovali: neboť také oni jsou vždy věrní poddaní Římanů a mají velkou úctu k jejich moudrým zákonům.

6) Pravil nyní **setník**: „Pro tentokrát je vám to odpuštěno: ale budoucně se již neptejte v sobotu přicestovávších Židů, proč nesvětí tento den náležitým způsobem! Neboť učiníte-li to z vaší slepé horlivosti ještě jednou, pak vás za to dovedu potrestat: a nyní táhněte dále, anebo se vraťte opět do svých špinavých příbytků!“

7) Poté se Židé hluboce setníkovi poklonili a vrátili se zcela kvapně do města: neboť si pomysleli, že v krátké době bude následovat setníka aspoň 100 vojáků, s nimiž se nechtěli setkat a tak shledali prospěšnější, vrátit se opět do svých příbytků.

8) Když tito Židé se odebrali do svých obydlí, otázal se Mne setník, kde budu v tomto městě nocovat.

9) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, na druhém konci tohoto města je židovská hospoda: tam se odebereme a pak také zůstaneme přes noc. Zítřejší den nám již přinese co dalšího bude třeba učinit. A půjdeme tedy do zmíněné židovské hospody!“

10) Již za pozdního soumraku jsme prošli celým význačným městem a dorazili jsme také brzy do oznámené hospody.

11) Když jsme došli před tuto hospodu, která ovšem nebyla zrovna velmi vzhledná a zastavili se, vyšel ihned hospodský na zápraží a tázal se nás, co si přejeme.

12) Pravil jsem **JÁ**: „Dorazí-li cestující večer před hospodu, chtějí dostat nocleh; a to si zde přejem také my.“

13) Pravil **hospodský**: „Příteli, vás je počtem jistě asi čtyřicet a pro tak mnohé se v mém domě asi těžko najde i jen zcela dostatečné místo! Dále nahoře je velká řecká hospoda; v ní

²⁵ „Slunce“ – je nutný doplněk vydavatele

můžete nalézt zcela dobré a pohodlné přijetí. Mimoto mám, žel, také nemocnou ženu, která se vyzná v kuchyni, což obě mé dcery, kterým je dnes také poněkud nevolno, dávno ještě ani ve zcela zdravém stavu nesvedou, protože jim na to chybí potřebná síla a znalost. Já vám zde mohu tedy poskytnout jen velmi chudé zaopatření, kdežto v hořejší hospodě můžete mít vše, co potřebujete.“

14) Privil jsem **JÁ**: „To vím také a to již odedávna; ale chci v této hospodě přenocovat právě proto, abys dostal a měl od nás čeho potřebuješ. Nech nás u sebe ubytovat!“

15) Když to **hospodský** uslyšel, privil: „Inu, spokojíte-li se s mou, v každém ohledu nejuvš chudě opatřenou hospodou, pak můžete vstoupit dovnitř a prohlédnout si vnitřní zařízení této mé hospody; bude-li se vám líbit, můžete pak také zůstat! Trochu vína a chleba, mohu vám také ještě nabídnout a několik stolů obestavených většinou kamennými lavicemi; ale s lůžky to bude dopadat velmi bledě!“

16) Poté jsme vstoupili ihned do hospody, kde jsme našli dosti prostrannou jídelnu a rovněž také mnoho stolů, stolic a lavic, takže jsme měli všichni dosti pohodlné místo.

17) Hospodský dal ihned přinést do jídelny světla a nemálo užasl, když mezi námi spatřil též jemu velmi dobře známého setníka Pellagia. Nyní se začal ještě více omlouvat svou chudobou, takže bude moci těmto hostům jen velmi špatně posloužit a mimoto dnes bylo třeba zachovávat sobotu, kdy není Židům dovoleno připravit se podle potřeby na večer.

18) **Setník** ho však uklidnil a privil: „Kdybych zde byl chtěl mít co možno dobrou a pohodlnou hospodu, byl bych mohl použít hradu, který je mi vždy k službám; poněvadž mi však záleží na této společnosti nekonečně více, nežli na veškeré té prázdné a pomíjející nádheře světské, zůstanu také já s touto svou dcerou a s těmito svými prvými nižšími sluhy u tebe. A zůstanu u tebe také proto, že jeden pravý Pán a Mistr, který je mi vše ve všem, vyslovil již před městem hlasité přání přenocovat právě dnes v této tvé hospodě.“

19) Kdo je však vlastně tento Pán a Mistr, to se již podrobněji dovíš a tím také najdeš a uchováš své štěstí pro sebe a celý tvůj dům. Ale nyní nám dej přinést na stoly trochu chleba a vína!“

20) Tu zavolal hospodský ihned své ne právě četné služebnictvo a poručil přinést na stoly chléb, sůl a víno, což se také ihned stalo.

21) Požili jsme pak také ihned trochu chleba a vína a hospodský zcela důstojného vzezření a také jinak poctivý muž, účastnil se též poskytnuté večeře.

71. PÁN UZDRAVUJE NEMOCNOU ŽENU A OBĚ DCERY HOSPODSKÉHO.

1) Když jsme se zcela dostatečně občerstvili chlebem a vínem a **naš hospodský** se stal v hovoru smělejší, obrátil se ke Mně a privil: „Podle všech neklamných znamení zdáš se mi být týž Pán a Mistr, u Něhož podle slov našeho setníka a velitele najdeme já a můj celý dům štěstí a pak je také podržíme a uchováme navždy. Jak se to má stát? Podle svého oděvu zdáš se být Galilejec; jak a v čem jsi tedy Pán a Mistr?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Nech sem nyní přivést svou nemocnou ženu a rovněž i obě tvé churavé dcery a Já je uzdravím právě tak, jako jsem uzdravil dceru setníka, kterou zde vidíš sedět po jeho boku. A neuzdravím-li tvou ženu a tvé dcery Já, pak je neuzdraví žádný lékař na celém světě! Proto jednej nyní podle Mého slova a uvidíš sílu a slávu Boží v člověku, kterým jsem Já!“

3) Privil **hospodský**: „Já jsem sice kovaný Žid a zachovávám zákon; ale upřímně řečeno - ve vlastní víře jsem již poněkud ochabl a to ze dvou důvodů: Předně naši proroci prorokovali ve prospěch Židů vselíké věci a tak také o Mesiáši, který přijde s velkou mocí a slávou a pozvedne naši rozpadlou a zpusťšenou říši na všechny časy časů. Ale dosud se ze všech těch proroctví pramálo splnilo, - a když se již něco splnilo, pak to bylo jistě jen to špatné a to dobré dá na sebe asi až na konec časů čekat! A za takovýchto na zkušenosti spočívajících nemilých okolností je ovšem těžké zůstat pevným ve víře.“

4) A zadruhé, my Židé musíme žít mezi pohany a s nimi se stýkat a pohané nemají většinou zcela žádnou víru a vysmívají se nám, začneme-li s nimi mluvit o našem jedině pravém Bohu; neboť jsou to většinou světší mudrci, nevěří ve své bohy, rovněž také ne v nesmrtnost duší a obratnou řečí dokazují nicotnost všech těch starých věcí víry. U nich tedy není Bo-

ha, nýbrž jsou jen všeliké síly v přírodě. Tyto síly podle určitých za základ jim sloužících zákonů neustále tvoří a opět brzy či později ničí, co stvořily.

5) A tak vidíš, milý Pane a Mistře, že to jde s naší starou vírou silně s kopce; ale tentokrát chci přece pevně věřit, že Ty jistě uzdravíš mou ženu a obě mé dcery; ať jsou sem tedy ihned má nemocná žena i s dcerami přivedeny!“

6) Poté přinesli sluhové ženu hospodského na loži do jídelny přede Mne a obě dcery přišly samy, provázeny hospodským, který je postavil do Mé blízkosti a pak těmto třem řekl (**hospodský**): „Hledte, to je Pán a Mistr, který vás uzdraví jistě zázračným a nám nepochopitelným způsobem; věřte a prostě Ho o to!“

7) Žena i obě dcery to velmi dojemným způsobem učinily a **JÁ** jsem poté pravil: „Vaše víra vám pomoz a Já tomu chci! Vstaňte tedy a chodte!“

8) V tom okamžiku pocítila žena, jakož i obě dcery, že jsou úplně zdravé a posílené a žena opustila lůžko, zkusila chodit a necítila v žádném údu nějaké bolesti a ani dost málo slabosti, což učinily také obě dcery, které pocítovaly totéž jako jejich matka.

9) Všechny tři přišly tedy také ihned ke Mně, děkovaly Mi co nejvroucněji za uzdravení, což učinil i hospodský, který se nemohl dost vynadivit tomuto zázračnému způsobu uzdravení.

72. HOSPODSKÝ A JEHO ŽENA ŽASNOU NAD ZÁZRAČNOU MOCÍ PÁNĚ.

1) Po chvíli však pravil (**hospodský**) ženě a oběma dcerám: Protože jste byly nyní uzdraveny tímto zázračným Pánem a Mistrem, ukažte tedy také účinným způsobem povinnou vděčnost! Jděte do kuchyně a připravte pro všechny lepší večeři, nežli jsem jim mohl nabídnout já! Vezměte ve spíži to nejlepší a dobře to připravte!“

2) I šly ony tři s ostatními služebníky co nejradostněji do přikázané práce.

3) **JÁ** jsem však pravil hospodskému: „Příteli, tuto námahu bys byl mohl uzdraveným již ušetřit, neboť“ nám stačí zcela dobrý chléb a také velmi dobré víno; poněvadž se však ony tři daly s radostí do vaření a pečení, nechť to také vykonají!“

4) Sotva jsem to byl vyslovil, přišla žena plna radosti opět do sálu a pravila hospodskému: „Ale copak se to vše bez mého vědomí stalo za mé půlroční kruté nemoci?! Velká i malá spížirna oplývají všelikými dobrými pokrmy! Je tu velké množství čočky, fazolí, mouky, oleje, stromových plodů, velkých hroznů, několik největších hrnců medu, sušených a uzených ryb a koše chleba jsou plny nejkrásnějších bochníků; a rovněž tak menší spížirna oplývá mlékem, máslem, sýrem a úplně čerstvými vejci, jakož i jinými věcmi jako solí a dobrými zelinami a kořeny. Kdy se to vše dostalo do spíží? Ptala jsem se dětí a sluhů a nemohli mi podat zprávu, domnívali se však, že ty sám to již budeš vědět. Jak, jakpak se to stalo?“

5) **Hospodský** se octl sám nad tím také v největším úžasu a pravil: „Jestli to ve spížích vypadá tak, pak začínám zase znovu věřit ve staré zázraky a déšť“ many a padání křepelek není básnění, nýbrž pravda! Myslím, že tento Pán a Mistr, který tě uzdravil, bude asi nejspíše vědět, kdo naplnil naše spíže; neboť“ Mistru, kterému je možné pouze svým slovem uzdravovat nemocné, musí být zajisté také možné konat i jiné věci!“

6) Poté se šel také **hospodský** podívat, jak to vypadá s jeho spížemi a shledal vše tak, Jak mu to předtím sdělila jeho žena, pravil: „Tento člověk je jistě vzácného původu! Budťo je to nějaký velký prorok nebo mág, co nejdůkladněji obeznámený se skrytými silami, který si osvojil své vědomosti buď v Egyptě anebo někde jinde.“

7) Pravila **žena**: „Když uzdravoval mne, spatřila jsem vycházet z jeho hlavy přejasně světlo a Jeho celá bytost byla obklopena světelnou září - a to u nějakého mága těžko kdy bývá! Za tímto člověkem a snad i za těmi, kdož jsou s ním, se asi skrývá něco mimořádně velkého; nakonec je to - kdo to může vědět - dokonce prorok Eliáš předcházející Mesiáše, - anebo je to snad dokonce již Mesiáš Sám!“

8) Pravil **hospodský**: „Nemáš asi zrovna zcela nepravdu; neboť kdo je s to vykonat něco takového pouze mocí své vůle, ten musí být silně naplněn věčným Duchem Božím. Že to vše sem přišlo způsobem nadpřirozeně zázračným, to je před našima očima jasné a my můžeme velkému Mistru jen co nejvroucněji děkovat. Ale hledte, aby byla brzy připravena dobrá a bohatá večeře!“

9) Poté bylo v kuchyni vše činné a hospodský pln hlubokého přemítání se vrátil opět k nám do jídelny.

73. PODSTATA KRÁLOVSTVÍ BOŽÍHO.

1) Když byl (**hospodský**) opět u nás, prohlížel si Mne chvíli od hlavy až k patě a poté pravil: „Má žena bude mít zajisté pravdu; neboť Ty, ó, Pane a Mistře, jsi buď prorok Eliáš, který má přijít před zaslíbeným Mesiášem, jak je to psáno v Písmu, anebo jsi nakonec již velký Mesiáš Sám! Neboť až přijde, nebude také s to konat větší znamení! Komu je možné konat co je jedině Bohu možné, v tom musí jistě být veškerá plnost Ducha Božího! Tvé tělo, ó, Pane a Mistře, je sice právě také takové jako tělo člověka, ale Tvá duše je plna božské síly a moci; proto budiž tato síla a moc v Tvé duši nadevše vysoce chválena a velebena!“

2) Pravil jsem poté **JÁ**: „Blaze tobě a tvému domu, že jste toto na Mně poznali; avšak blaženými se stanou jen ti, kdož činí a plní vůli Otce v nebi, Který Mne poslal do tohoto světa.“

3) Já a Otec však jedno jsme. Kdo vidí a slyší Mne, ten vidí a slyší také Otce; beze Mne však nemůže nikdo vidět a slyšet Otce. Kdo tedy ve Mne věří a žije a jedná podle Mé nauky, obdrží ode Mne život věčný!“

4) Pravil **hospodský**, pln největší vážnosti a úcty přede Mnou: „Jakpak zní Tvá nauka? Co se musí činit, má-li se obdržet od Tebe život věčný?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Kdo věří ve Mne a nepohoršuje se Mnou a mimoto zachovává přikázání, která dal Mojžíš, ten již má v sobě život věčný; neboť Já vám nedávám jiný zákon nežli právě ten, který obdržel a lidem dal Mojžíš právě také jen ode Mne.“

6) Poznej a miluj Boha nadevšechno a svého bližního jako sama sebe, tak naplníš celý zákon a tím vůli Toho, Který nyní mluví s tebou! Následek toho se ukáže v Tvé duši. - Rozumíš tomu?“

7) Pravil **hospodský**: „Ano, ó, Pane a Mistře a já jsem i při vši slabosti své víry zákon Mojžíšův přece stále věrně zachovával a od nynějška jej budu ještě věrněji zachovávat; ježto však je také psáno, že Mesiáš založí na této Zemi pravé Království Boží, jemuž budoucně nebude konce, je otázkou: jak, kde a kdy? Bude Tvůj trůn postaven v Jeruzalémě nebo někde jinde a kdy se tak stane?“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Mé, Království, které nyní zakládám na této Zemi mezi lidmi, není Království světa, nýbrž Království Boží beze vší světské okázalosti, nemá nic vnějšího, nýbrž jen uvnitř v člověku a Mé město a Můj obytný hrad v něm je čistá, Mne nadevše milující srdce. Hleď, tak se to má se založením Mého Království na této Zemi!“

9) Ale všichni, kdož budou čekat na znovu založení Království Božího na Zemi nějakou vnější okázalostí, budou se ve své slepé naději velmi mýlit a klamat; neboť takové Království nebude na Zemi nikdy založeno v živé pravdě ze Mne a ve Mně.

10) Falešní proroci to budou sice pod uvedením Mého jména činit; ale Já v takovém Království nebudu nikdy přebývat a trůnit. Hle, tak je tomu v nejúplnější pravdě se založením Mého Království na této Zemi! - Porozuměl jsi tomu?“

11) Pravil **hospodský**: „Ano, ó, Pane a Mistře, nyní jsem také tomu porozuměl! Ale velmi mnozí, kteří lpí na světě, tomu neporozumí a budou čekat na nějaké vnější velké světové Království, poněvadž však podle Tvého nyní vysloveného slova nebude takové Království nikdy vpravdě na Zemi, zůstanou také mnozí ve starém soudu a smrti plné slepotě.“

12) Ty, ó, Pane, ráčiž však být také těmto slepým milostivý a milosrdný a nás, kteří jsme poznali pravdu, neopouštěj, nýbrž zachovej nás v živé pravdě Tvého Království na této Zemi, abychom mohli vždy podle Tvé vůle žít a jednat!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „To byla správná prosba a nezůstane nevyslyšena, ani nesplněna. - Nyní však přichází již připravená večeře a povečeříme!“

74. POUČENÍ HOSPODSKÉHO A SETNÍKA.

1) Tu otevřeli sluhové dveře a nosili na stoly dobře připravené pokrmy a ještě více chleba a vína a my jsme tedy také povečeřeli; také hospodský se u našeho stolu občerstvoval a jeho

žena i jeho děti, sedící u druhého stolu, také s velkou radostí jedly a pily, nepouštějíce ze Mne oči.

2) Po požité večeři však přišly žena a děti ke Mně a děkovaly Mi za milost, kterou jsem jim prokázal.

3) Někteří učedníci se však poněkud horšili pro dlouhé děkování ženy a dětí a naznačili jim, že se byly již dost naděkovaly.

4) **JÁ** jsem si toho však dobře všiml a řekl jsem netrpělivým učedníkům: „Jak často jsem před vámi konal znamení a jak často jste se u Mého stolu nasýtli; ale dostalo se Mi od vás ještě málo otevřeného poděkování! Nechte tedy těmto dětem jejich radost! Věru, vděčné žvatlání dítěte je Mi mnohem milejší, nežli mnohá moudrá slova z úst nějakého učence, z nichž se sice obveseluje rozum, ale u nichž srdce málo získává. Vpravdě pravím vám: Kdo Mne nevyzná před světem, toho nevyznám ani Já před Otcem nebeským! Proto nechte těmto dětem jejich radost!“

5) Když učedníci uslyšeli ode Mne toto pokárání, napomínali se a nechali dětem jejich radost a Já jsem pochválil děti, vkládal jsem na ně ruce a pak jsem je propustil. I odešla žena s dětmi opět do kuchyně, kde pro příští den leccos připravovaly.

6) Já jsem však poučoval hospodského ještě až do půlnoci o různých věcech, čemuž s největší pozorností naslouchali také setník a jeho sluhové, jakož i Veronika.

7) A **setník** pravil: „Pane, slyšel jsem Tě v Pelle a v Abile a podržel jsem dobře vše, co jsem slyšel a viděl u Tebe; musím zde však otevřeně doznat, že jsi nyní mluvil s hospodským nanejvýš jasně o věcech, které mně jsou zcela cizí a nové a já ti nemohu, ó, milý Pane a Mistře, za to ani dost děkovat; neboť, nyní vidím do tajemství Tvého nekonečně velkého stvoření od toho nejmenšího do nevýstižně velkého mnohem hlouběji, nežli jsem viděl dříve.“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, Můj milý příteli, měl bych tobě a všem těmto Mým učedníkům ještě velmi mnoho toho říci a zjevit, - ale nyní byste to ještě nesnesli a nepochopili; ale až vám pošlu věčného Ducha pravdy a On prostoupí vaše duše, pak tím budete uvedeni do veškeré moudrosti.“

9) Že jsem však mohl mluvit s naším hospodským o všeličem, co se ti zajisté zdálo cizí a nové, toho důvod spočívá v tom, že právě tento hospodský je sice zcela zběhlý v Písmu, ale ne tak v čistém jeho porozumění. Tobě je sice známo z Písma židovského také mnoho věcí, ne však tolik jako tomuto hospodskému; a tak jsem s ním mohl tedy mluvit o věcech, které ti musely být cizí a nové. Až s náležitou pozorností přečteš veškeré Písmo, sahající téměř až po tyto dny, shledeš ještě velmi mnohé, co se ti bude zdát velmi nové a cizí. Tu budeš bádát rozumem, ale smysl vnitřní skryté pravdy nenajdeš a nepoznáš. Ale s duchem, kterého pošlu také tobě, budeš dobře poznávat vnitřní smysl.

10) Chceš-li však mít ještě hlubší poznání o věcech ve světě přírodním, navštív v Genezařetě tvého druha v úřadě a uslyšíš od něho mnoho, co je ti dosud také ještě cizí; neboť Já poučuji lidi vždy podle jejich vnímavosti a podle toho, o čem sami často přemýšleli již předtím, ale přes veškeré jejich úsilí se nemohli dostat k pravdě. A tak se pak stává, že se objevují všude s něčím jakoby novým a cizím; ale přesto to není vlastně nic cizího a úplně nového, nýbrž je to něco zde již jsoucího, ale lidmi ještě nepoznané a nepochopené.“

11) Toto nyní setník pochopil a také všichni ostatní, kteří zde byli přítomni se setníkem vedle Mých učedníků. Sami učedníci chápali však také teprve nyní hlouběji, proč jsem na různých místech vedle ovšem vždy stejné hlavní nauky poučoval lidi také o různých věcech, jak to dovedli chápat a čeho jim bylo více méně třeba.

75.OZNÁMENÍ BLÍZKÉ BOUŘE.

1) Když jsem byl také se setníkem ukončil tuto vše dobře vysvětlující řeč, pravil Mně **hospodský**: „Pane a Mistře, půl noci jsme nyní probděli nadmíru požehnaně pro můj dům; ale kdyby chtěl nyní někdo ze všech těch přítomných jít spát, prosím Tě, ó, Pane, abys mně to jen naznačil, a já vynaložím ihned vše možné, abych vyhověl Tvému přání.“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, jen toho teď nech; my budeme jako obyčejně odpočívát v noci u stolu. Chceš-li ty se odebrat k pohodlnějšímu odpočinku, je ti zře mě ponecháno na vůli; my však zůstaneme zde.“

3) Zde však bude radno příliš nezasvěcovat tuto noc spánku, nýbrž spíše bdít; neboť za hodinku se naše bdění ukáže být nutné a moudré. Tato krajina je v této době většinou vystavena značným bouřím a zemětřesením a brzy se sem něco takového dostaví a tu je radno zůstat bdělý a pozorovat, kterým směrem bouře půjde!“

4) Privil **hospodský**: „Ale, Pane a Mistře, plný božské moudrosti a moci! Ty jsi přece také Pán nad veškerou zlou mocí, která vychází stále od zlých ďáblů pekla anebo ji aspoň velmi a zcela často viditelně podporují. Tebe to přece stojí jen všemohoucí slovo a bouře nepřijde!“

5) Privil jsem **JÁ**: „V jednom ohledu jsi mluvil správně, ale to jen potud, pokud sahá tvé poznání ve věcech přírodního světa.“

6) Je již pravda, že tyto bouře jsou někdy podporovány také ďábly; ale Boží láska a moudrost nemůže zabraňovat, aby nevypukla přirozená bouře. Neboť v zemi jsou ještě nesčetně mnozí přírodní duchové, kteří mají časem všichni dojít vysvobození a ježto tato krajina je obzvláště bohatá na podobné hrubé všelike přírodní duchy, je také zcela v pořádku nechat pro uvolnění dozralé přírodní duchy vypuknout k povstání v poněkud svobodnější bytí; a je zřejmě lepší nechat takové duchy povstat v menších oddílech, než aby byli delší dobu zadržováni, protože by pak propuklo najednou mnoho oddílů, což by způsobilo převeliká zrušení, jak se již sem tam stalo na této Zemi, kde pak tací duchové po delším zadržení zrušili při jejich konečném propuknutí celé země tak, že tu jsou ještě dodnes jako pustiny, v nichž nic neroste a ještě dlouho nic neporoste.

7) Z toho nyní můžeš již poznat, proč musím nechat vypuknout onu již napřed oznámenou bouři. Nikdo se jí zde ovšem nemusí bát, avšak je lépe zůstat za bouře bdělý, nežli spát v posteli!

8) S tímto vysvětlením se hospodský spokojil.

9) Ale učedník **Šimon Juda** Mi řekl: „Pane a Mistře, Ty jsi zde říkal, že za bouře je lépe bdít nežli spát v posteli a Ty jsi spal, když jsme se jednou za velké bouře octli na Galilejském moři, na mocně se kymácející lodi, takže jsme byli nuceni Tě probudit, bychom nezahynuli! Ty jsi Se tedy také ihned probudil, pohrozil jsi netvoru bouře a vichřice ihned umkla a na hladině mořské se nepohnula ani vlnka a lodníci a několik ostatních lidí, kteří byli se mnou na lodi, se divili a pravili mezi sebou, upírajíce oči na Tebe: „Hle, kdo by to asi mohl být, že Ho vítr a moře poslouchají?“

10) Uznávám, že je mnohem prospěšnější za bouře bdít; ale dosud úplně nepoznávám, proč jsi tehdy spal přímo za nejhůře zuřící bouře!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Tehdy jsem spal proto, abych vystavil vaši ještě trochu slabou víru malé zkoušce a tím ji posílil. Mimoto jsem také nyní neřekl hospodskému, že by teď právě také pro Mne bylo prospěšnější za bouře, která brzy vypukne, bdít nežli spát; neboť nejsem to Já, Kterému má sloužit Má rada za směrnicí života a bytí, nýbrž Já dávám jen vám lidem všelike rady a poučení, abyste se podle toho mohli řídit a ve všem se stát dokonalými. Proto bych se také nyní mohl oddávat spánku od počátku bouře až do jejího konce, kdybych tomu chtěl, neboť tuto radu jsem nedal pro Sebe; ale pro vaši malomyslnost budu také s vámi bdít!“

12) Když byl toto Šimon Juda uslyšel z Mých úst, tu se Mne již na nic dalšího netázal; neboť on a také všichni ostatní nyní dobře rozuměli, co jsem byl řekl a všichni s velkým napětím čekali na vypuknutí bouře.

13) **Hospodský**, který se přes Mou přítomnost stával stále úzkostlivější, privil Mně: „Ó, Pane a Mistře, neměl bych snad také vzbudit v mém domě ty, kteří budou teď jistě již spát?“

14) Privil jsem **JÁ**: „Nech toho, neboť zde stačí, že bdíme my! Však bouře již sama o sobě probudí obyvatele tohoto města a vyžene je z domů a nám se dostane při této příležitosti ještě všelicos dělat.“

76. BOUŘLIVÁ NOC.

1) Sotva jsem byl dořekl tato slova, přišel také již prvý mocný náraz větru, načež také bylo ihned cítit lehké zachvění půdy.

2) Poté se zdvihl velký šumot a hukot, slyšitelný jako ze vzdálenosti půl hodiny cesty, je muž přibývalo každým okamžikem na prudkosti. Až příliš brzy dospěl do úplné blízkosti města a svým mocným vytím, rachotem, lomozem a praskotem probudil velmi mnohé obyvatele toho-

to města, kteří vyšli ze svých obytných domů na ulice a náměstí z velkého strachu, aby nebyli pohřbeni ve svých domech, které hrozily sesutím.

3) Mnozí spěchali přes zuřící orkán řvouce velkou úzkostí a bázní do širého pole. Když se však vítr stával stále prudčí, vrátili se někteří opět do města a řekli svým sousedům, že v širém poli je to ještě horší nežli někde ve městě za pevnými zdmi.

4) Mnozí, kteří spěchali kolem naší hospody, se divili naší odvaze a vytrvalosti a dva sousedé hospody přišli k nám do jídelny a volali na hospodského, aby šel také ven, neboť země se chvílemi velmi mocně chvěje, takže je obava, že se brzy zřítí dům za domem. Neboť se museli všichni židovští ďáblové a pohanští běsové uvolnit, jinak by nebylo možno pochopit, jak se mohla po tak klidném dni dostavit tak bouřlivá noc.

5) Privil **hospodský**: „Milí sousedé, můj dům je již velmi starý a přestál již mnoho takových zkoušek a tak snad beze škody přestojí také ještě tuto noc! Já důvěřuji svému Bohu a Pánu, Který je všemohoucí a pln lásky a ten mému domu vašimi uvolněnými dábly a běsy zármutek nezpůsobí.“

6) Privili oba **sousedé**: „A, přestaň nám se všemi bohy, ať už jsou židovští anebo pohanští! Co máme z toho, když pro nic za nic v noci tak trápí ubohé slabé lidstvo? My Římané jsme volali všechny bohy a někteří kněží dělají velký vřeskot, rovněž tak volají Židé tohoto města v synagoze ke svému Jehovovi pomoz, pomoz, pomoz; ale bouře a silné chvění půdy neustává, nýbrž každým okamžikem se stává jen ještě stále horší! To znamená: Člověče, pomoz si sám kolik a jak dalece dovedeš; neboť bohové neslyší tvé úpěnlivé prosby a nedívají se na tvou úzkost a nesnáží!“

7) Privil **hospodský**: „Přátelé, při takovéto slabosti vaší víry a důvěry v Boha nezbyvá vám ovšem nic jiného, nežli abyste si pomohli, jak jen to jde, sami; mně však můj jedině pravý Bůh a Pán věrně oznámil, že tato bouře přijde této noci na tuto krajinu z moudrých důvodů a že z ní nemám mít úzkost - a hleďte, jak mi bylo oznámeno, tak to také přišlo a proto tedy také nemám strach!

8) Vždyť přece máte stále v ústech hrdý výrok: Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae!²⁵) Kde se nyní ukazuje ve vás jeho pravda?

9) Já však jako věřící a ve svého jedině pravého a živého Boha důvěřující a na Něm stavějící Žid jsem se takovou odvahou ještě nikdy nepyšnil, nýbrž žiji zato vždy jen ve spravedlivé bázni Boží, - a hleďte, ta mi nyní dodává více odvahy a pravé spokojenosti nežli váš nadutý výrok! Kdybyste činili jako já, byli byste také vy mohli zcela klidně zůstat ve svých domech!“

10) Privili **oba**: „Příteli, ty máš v podstatě pravdu - my však za to nemůžeme, že nejsme tvé víry; pokud jde o tvou víru, si však zítra podrobněji spolu promluvíme, zůstaneme-li živí!“

11) Tito dva si při oslabeném již světle lampy všimli v našem sále také ostatních hostů a chtěli se otázat hospodského, kdo jsou tito hosté; ale jejich ženy a děti volaly na ně strachy a úzkostí před předsíní a oba vyšli opět ven na ulici a dívali se na své domy, zda ještě neutrpěly škodu. Při slabém měsíčním světle nebylo možno škodu vůbec objevit; ale do domů se přece neodvažovali; neboť půda se časem stále ještě velmi citelně zachvívala.

12) Hospodský se Mne však tázal, jak dlouho bouře ještě po trvá.

13) A **JÁ** jsem mu řekl: „Ještě hodinu a tentokrát nebude jí způsobena nikomu škoda! Ty však jsi řekl svým sousedům správné slovo a my je zítra také přijmeme. Nyní však můžeme až do rána odpočívat a zítřek nám již dá náležitou práci.“

14) Poté všichni brzy usnuli a odpočívali až do rána, které tentokrát bylo pošourné.

77. VENKU PO BOUŘI.

1) Když jsme se ráno úplně posílení probudili a učedníci viděli, že jsme se probudili za zcela pošourného jitra, dotazovali se Mne, zda strávím v přírodě také toto jitro.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Však jsme již častěji zažili rovněž tak pošourná jitra a pošourné dny a přece jsem šel s vámi do přírody; můžeme tedy také toto jitro strávit hodinu v přírodě. Já chci právě tímto pošourným jitem vykonat pro zcela víry prosté pohany znamení, aby tím

²⁵ „Kdyby se celý okrsek zemský zhroutil, neohroženého by nesly zříceniny.“ Vyd..

mohli být snáze obráceni na víru v jednoho jedině pravého Boha a tak se tedy také tohoto jitra odebereme do přírody. Kdo z vás chce však zůstat doma, zůstaň!“

3) Tu pravili **všichni**: „Pane, my od Tebe neupustíme; půjdeme kam půjdeš Ty a chceme být stále kolem Tebe!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Vstaňte tedy a půjdeme do přírody!“

5) Na toto Mé zvolání všichni vstali, i hospodský a připravili jsme se jít do přírody a když hospodský poručil snídani, vyšli jsme do přírody na širokou silnici, která vedla kolem hospody.

6) Když jsme byli na silnici, našli jsme na ní množství tábořícího lidu; neboť tito lidé se neodvažovali strávit noc v domech.

7) Bouře provázená dosti silným zemětřesením přestala úplně zuřit; ale všichni se obávali jejího opakování, neodvážili se vrátit do obytných domů a proto strávili noc v přírodě.

8) Když jsme pak byli na silnici, setkali jsme se také s oběma sousedy hospodského, kteří nás ve velké úzkosti v noci navštívili, když bouře řádila nejhůře, ale pro dosti značnou tmou v jídelně nemohli nás poznat.

9) Když spatřili hospodského a po jeho boku však také dobře jim známého setníka²⁶), přistoupili k hospodskému a k setníkovi, pozdravili především setníka a jeho sluhy a blahopřáli mu, že přestál tuto noc, aniž utrpěl jakoukoli škodu.

10) Setník odpověděl na tento ranní pozdrav a otázal se obou, zda také oni, podobně jako ostatní obyvatelé této obce, strávili noc venku.

11) **Oba** však odpověděli řkouce: „Vysoký veliteli, k tomu jsme zpočátku²⁷) neměli ovšem odvalu! Až do vypuknutí bouře jsme byli ve svých domech; ale když se začala půda chvět; opustili jsme jako téměř všichni ostatní občané naše domy ve městě a hledali ochranu pro život náš a našich příslušníků v přírodě.“

12) Kdyby naše staré domy byly vybudovány ze dřeva, jako většina domů Galileje, Judeje a ještě jiných na dřevo bohatých zemí, nebyla by nás bouře, ani zemětřesení vypudily ven; ale ježto jsou naše domy zbudovány zdejšími, snadno rozbitelnými kameny a při silném zemětřesení se mohou snadno zřítit, pak je samozřejmě velmi radno při takových velkých pohromách co nejrychleji domy opustit a odebrat se do přírody.“

13) Privil **setník**: „Copak je potom s ochranou bohů, kterých si přece většina Řeků a Římanů tolik váží?“

14) Hledte, mně bylo pod ochranou jednoho Boha v nejúplnější víře a důvěře v Něho zcela dobře v této židovské hospodě a neměl jsem nižádnou bázeň ani úzkost! Kdybyste vy byli měli takovou víru a takovou důvěru, byli byste také vy jistě zůstali beze všeho strachu a úzkosti, že vás potká neštěstí ve vašich domech, o nichž ostatně ještě víte, že již vzdorovaly velmi mnohým a snad ještě větším bouřím. Proti takové úzkosti a bázni chrání jen pevná víra a živá důvěra v jednoho pravého, všemohoucího, přemoudrého, předobrého, vševědoucího a vševidoucího Boha. Kdo nemá tuto víru a tuto důvěru, ten je při všech bouřlivých na Zemi stále se vyskytujících zjevech vystaven všem mukám a trýzním a největším mukám pak, když je bezprostředně přede dveřmi jeho poslední hodina! - Chápete to?“

78. ŘEČ SETNÍKOVA O PRAVÉM HLEDÁNÍ BOHA.

1) Privil **jeden** z obou: „Vysoký veliteli, my vidíme, že máš více než úplně pravdu a šťastným a blaženým je velebit každého člověka, který je schopen tvé pevné víry a tvé živé důvěry; neboť ten pak snáší veškeré svízele, které ho mohou na této Zemi potkat, jistě zcela snadno a ve své mysli je stále pln útěchy!“

2) Ale odkud my máme vzít takovou víru a důvěru? Hle, tamto nahoře na nejširší části naší hlavní silnice táboří naši první kněží Diovi a Apollonovi a nedaleko od nich dvojice židovských rabinů! Naši kněží nám ukazují svým chováním, jak málo se drží bohů pro svou vlastní spásu a rovněž tak také židovští kněží ukazují, že jejich víra a důvěra v jejich jedině pravého Boha není ani o vlas lepší nežli našich kněží.

3) O, jakmile pomine veškeré nebezpečí před případnou noční bouří, pak ihned vystoupí a

²⁶ „setníka“ – doplnil vyd.

²⁷ „zpočátku“ doplnil vydavatel

začnou ostře kázat o rozhněvaných bozích proto, že máme v ně příliš slabou víru a příliš málo jim obětuje; a že setrváme-li v naší nevíře a v zadržování hojných obětí do chrámů bohů, rozhněvají se bohové ještě více a učiní tuto celou Zemi pustinou!

4) Takto začnou snad ještě dnes ve svých chrámech řvát a byli by již začali, kdyby jim bylo jasnější jítro naznačilo, že není obava z návratu bouře; ale velmi pošmourné a ještě velmi příšerně vypadající jítro, je od toho zdržuje.

5) Rovněž tak se chovají také někteří kněží židovského Boha. Byli by také již vyzývali v synagoze k pokání a k obětem, kdyby je velmi pošmourné a neblahé jítro nezdržovalo od toho, aby vešli do synagogy a začali řvát jistě jen ve svůj prospěch.

6) Hle, vznešený veliteli, my až příliš jasně poznáváme tyto již velmi staré podvody našich jakož i židovských kněží a také se při každé, jen poněkud nebezpečné příležitosti dovídáme, kterak jsou to právě kněží, kteří se první dávají na útěk a tím také dávají najevo, jak málo víry a důvěry mají k bohům, jimi tak vysoce velebeným! Když se však u vojska dá vojevůdce před nepřítelem na útěk, - odkud potom mají vzít odvahu jeho bojovníci? Jestliže však bohové z hlediska rozumového neznamenají nic pro kněze, - čím potom mají a čím mohou být nám?

7) A tak, vznešený veliteli, je nám ovšem velice těžké, ano, přímo nemožné dospět k pevné víře a důvěře v naše bohy a rovněž tak v jednoho Boha Židů a proto se nám nesmí zazlívát naše staré úsloví, podle něhož si má každý člověk pomoci sám; a nemůže-li to, pak ho nechají bohové a rovněž i jeho spolubližní na holičkách.

8) Ale ty, vznešený veliteli, jsi k nám promluvil dobré a pravdivé slovo a nakonec musí přec jen být takový Bůh, jakého jsi nám označil! Ale kde je? Jak lze vpravdě nalézt cestu k Němu?“

9) Pravidl **setník**: „To ovšem není světskému člověku tak snadné, jak si to myslí leckterý městský chytrák říká: „Je-li jeden anebo snad několik bohů, pak se musí dát námi lidmi snadným způsobem nalézt, chtějí-li být námi poznáni a uctíváni, jak to všichni kněží ukládají všude lidem za nejpřísnější povinnost; a nedávají-li se bohové lidmi brzy a snadno nalézt, pak buď nechtějí být vůbec poznáni a uctíváni, anebo vůbec neexistují a tu je všechno hledání marná námaha!“

10) Já však vám pravím, že není tomu tak! Neboť předně je od věčnosti jen jeden jedině pravý Bůh a tento Bůh chce být námi lidmi hledán, nalezen, poznán a přísným zachováním Jeho příkázání, která nám dal pro naši spásu, uctíván; a zadruhé, protože je právě jeden Bůh, Kterého může člověk jen trochu hlouběji badající zcela dobře postřehovat již z Jeho děl, má tedy člověk naplněný pravou toužebnou láskou také co nejhorlivěji hledat tohoto Boha, ale ne ode dneška do zítřka jako lehkomyšlné děti, nýbrž den ode dne se stále přibývajícím horlivostí a pílí a s rostoucí toužebností v lásce k Němu a Bůh Se takovým hledajícím dá již zrovna tak nalézt, jako Se dal mnou a velmi mnohými již nalézt!

11) A dal-li Se nalézt jedním anebo také několika lidmi, kteří Ho správným způsobem hledali, pak již těmto věrným hledajícím sdělí, co mají podle Jeho nejmoudřejší vůle budoucně konat a jak mají žít, aby zůstávali v Jeho lásce a milosti a byli Jím probuzeni k věčnému životu duše.

12) Takový člověk pak nebude ve své vpravdě živé víře a důvěře při všech událostech sebevíce nebezpečím hrozcích na tomto hmotném světě životní zkoušky slábnout a kolísat, nýbrž bude vše ve vsí trpělivosti a v úplné odevzdanosti do známé mu vůle Boží bez mnohé bázně a úzkosti snášet a nakonec bude Bohu za vše děkovat, protože pozná, že Bůh zařídil veškeré události v tomto světě jen k pravému prospěchu lidí. Kdo tedy takto Boha našel, ten zajisté našel nejvyšší a nejcennější poklad svého života!

13) A protože to je ten nejvyšší a nejcennější životní poklad člověka, - jak zajisté nyní uznáte - pak zajisté stojí za námahu takovýto poklad také s nejvyšší horlivostí a vážností tak dlouho hledat, až jej člověk najde.

14) Jak se znavují lidé honbou a hledáním pozemských pomíjejících pokladů a statků! Jeden vrtá do hory, aby našel zlato, stříbro a drahokamy; jiný se noří do hlubiny mořské, aby našel několik perel; třetí jezdí na nějaké závadné lodi po širokém bouřném moři, aby prodal v cizí zemi své domácí zboží o několik feniků draze - a tak se honí jeden za tím a druhý za oním a není přitom nikomu námaha příliš trpká, jen když tím může dosáhnout nějaké pomíjející životní výhody. Proč si nechce dát člověk tuto námahu také v hledání nejvyššího životního pokladu, když přece ví, že za všech dob lidé, kteří hledali s opravdovou horlivostí tento poklad, také jej přesně a opravdu našli?“

79. DOBRÉ ÚMYSLY SOUSEDOVY.

1) Privil opět **jeden z obou susedů**: „Ano, vysoký veliteli, máš úplnou pravdu ve své celé láskyplné řeči, která je správným návodem k vyhledávání nejvyššího životního pokladu a my jej také začnem podle toho hledat, nebol již nyní se v nás ozývá jistá důvěra, že nebudeme hledat nadarmo.“

2) Dosud to ještě nebylo možné; neboť na jedné straně nám seděli v týle naši kněží a na druhé straně jsme měli příležitost pozorovat židovství a našli jsme při nejvýš málo theosofie ještě větší spoustu všelike pověry nežli u nás. Proto jsme nastoupili cestu střední, pozorovali jsme přírodu, našli v ní zákony a žili jsme pro sebe podle nich, ač jsme kvůli státním zákonům zachovávali, ovšem vždy jen s jakýmsi odporem kult našich bohů!

3) Tak nám pak bylo jako mnohým jiným, kteří jsou zcela našeho smýšlení, dosud jak řečeno, úplně nemožné začít někde hledat nejvyšší a nejcennější poklad života. A co člověk nemůže začít hledat, protože se mu k tomu nedostává všech potřebných prostředků, to také nemůže nikdy nalézt.

4) Nyní však jsme tvou velkou dobrotou a pravou milostí obdrželi prostředek, který je jistě zcela neklamný a začneme podle jeho návodu hledat též onen nejvyšší poklad života a neustaneme dříve, dokud ho nenalezneme; neboť stojí za námahu hledat poklad, na jehož vlastnictví závisí věčné další žití duše.“

5) Privil jsem nyní **JÁ**: „Vězte, že úplně vážná vůle k nějaké práci, kterou lze dosáhnout nejvyššího a vpravdě nejlepšího životního účelu je o sobě již jako dílo samo; neboť dokonalé dílo ve svém nejúplnějším rozsahu následuje po jedné pojeté vůli tím rychleji, čím vážnější je vůle toho, jenž začíná dílo uskutečňovat. Váš setník vám již ukázal pravou cestu a dal na ruku správné prostředky !“

6) Privil **dřívější řečník**: „Příteli, zdá se, že také ty jsi již našel onen nejvyšší životní poklad, neboť mluvíš zcela ve smyslu našeho vznešeného velitele! Ty jsi podle svého oděvu Galilejec; také ostatní jsou spíše Galilejci nežli Židé a o Galilejcích víme, že to nejsou zvláštní hrdinové víry. Ale to nic nevadí; neboť i mezi Galilejci mohou být zajisté lidé, kteří objevili cestu k vyhledání nejvyššího životního pokladu, začali jej hledat a také jej našli. Máme tedy z vás velkou radost; neboť jelikož jste mohli všichni této pravé strašné noci nocovat v lehce zničitém domě, slouží nám to za důkaz, že jste také vy jako náš vznešený velitel, našli onoho jednoho jedině pravého Boha, Který vás zajisté může ve všech nebezpečích co nejlépe ochránit.“

7) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi nyní správně soudil; ale zde na tomto místě nemůžeme o tom mnoho dalšího mluvit, ježto se kolem nás začíná shromažďovat stále víc a více lidí, - neboť zpozorovali setníka a jsou proto plni zvědavosti, co zde asi bude za časného jitra nařizovat. Proto se odebereme mimo město na volné prostranství, odkud budeme mít znamenitou vyhlídku! Tam se dá spíše mluvit o našem předmětu.“

8) To bylo oběma susedům vhod, i vyšli s námi se svými příslušníky z města, kde byl nevysoký pahorek, na němž byla stará zřícenina, která kdysi sloužila Filištínským za pevnost.

80. ZLÉ NÁSLEDKY BOUŘE A ZEMĚTŘESENÍ.

1) Když jsme byli na zmíněné pahorku, spatřili jsme v dáli několika hodin cesty směrem k východu vystupovat na několika místech ze země kouř a sem tam vyrazil také plamen, ale vždy jen na okamžik, aniž trval tak jako kouř.

2) Tento přírodní výjev jsme pozorovali po nějakou dobu.

3) Když jsme se byli naň jaksi dosyta vynadávali, přistoupil ke Mně **setník** a pravil: „Ó, Pane a Místře, hle, jistí přírodní duchové nemají dosud klid a podle mé již častěji učiněné zkušenosti trvají výjevy kouře a ohně po takové bouři, jakou jsme zažili tuto noc, často ještě několik dní a častěji dokonce i několik týdnů a přitom lze také časem pozorovat velmi dobře postřehovatelné výkyvy země, které se nikterak nehodí k tomu, aby vesele naladily nějakou slabou lidskou mysl! Proč tedy musí jisté zlé následky velké bouře tak dlouho trvat?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, ty máš v Pelle, kde vlastně sídlíš, dosti značný rybník, který jsi dal velkým nákladem založit! Chceš-li v něm pěstovat dobré zdravé ryby, musíš jej dát časem vyčistit od bahna. Za tím účelem však jej musíš napřed zbavit úplně vody. Když se otevře hlavní otvor rybníka, řítí se z počátku voda z rybníka otevřeným odpadovým otvorem velmi mocně; ponenáhlu však teče klidněji a nakonec vidíš vodu řinouti se již jen po kapkách odtočkem a pak již můžeš započít s čištěním rybníku. Ano, pročpak jsi nezřídil u rybníka takový odpadový otvor, při jehož otevření by mohla veškerá voda uniknout v jediném okamžiku?“

5) Hle, příteli, vše ve světě se tedy děje v jistém časovém pořádku a bez něho se nemůže nic stát; a neděje-li se již tu a tam něco úplně v dobrém časovém pořádku, má to vždy za následek poměrné ničení.

6) Zachovááte-li však již vy, krátkozrací lidé, při svém jednání a při svých pracích k jistému dosažení vámi vytčených cílů určitý pořádek a říkáte, že práce ledabylá a kvapná je málo platná, - měl by snad být Bůh, jako věčný Dílovedoucí Svých velkých děl méně dobrý a důmyslný nežli vy lidé? Nech tedy jen vše státi se tak, jak se to právě děje a tak to bude již velmi správné!“

7) S tím se setník spokojil a děkoval Mně za toto poučení.

8) Těmto Mým slovům však s velkou pozorností naslouchali také **oba susedé** našeho hospodského a pravili jemu: „Poslyš, tento Galilejec zdá se mi být mnohem moudřejší, nežli náš setník?! Necháпали jsme sice, oč se tu vlastně jednalo, ale stalo se nám tu natolik jasné, že setníkovi, který jistě zcela dobře zná onoho jednoho jedině pravého Boha, trvá tento obtížný přírodní zjev trochu příliš dlouho; leč tento Galilejec mu ukázal na znamenitém příkladu řád, který Bůh při všem Svém jednání vždy zachovává a proč jej zachovává. A hle, setník velmi děkoval moudrému Galilejci za toto poučení!“

9) Co však dalšího musí asi být již tento Galilejec? Neboť náš setník, ač je jinak velice dobrý a poctivý muž, neřekne tak lehce každému a nejméně již nějakému Židovi: „Pane a Mistře!“ Jak to, že vzdává tomuto člověku takovou čest?“

10) Privil **hospodský**: „To vy nyní ovšem ještě vůbec nepoznáváte; ale bezpochyby přijde co nejdříve okamžik, kdy to poznáte.“

11) Tato slova učinila oba susedy hospodského ještě mnohem zvědavější, kdo a co vlastně jsem. Ale neodvažovali se na to tázat ani setníka a ještě méně Mne.

12) Tu začal však vanout od východu dosti prudký vítr a zanedlouho jsme pocítili silně páchnoucí kouř po síře a zemské smůle a setník, jeho dcera i jeho sluhové, jakož i někteří z Mých učedníků, jimž byl kouř protivný, Mne prosili, abych přikázal tomuto větru, aby odnesl obtížný výpar síry a zemské smůly na jinou stranu, kde nejsou lidé, anebo abychom se vrátili zpět do hospody, bychom se zde neudusili.

13) Privil jsem **JÁ**: „Pohledte jen zpět k městu, jak se hme množství zvědavců z města, aby viděli a vyzvídali, co tu děláme! A vpředu se postavili pohanští kněží a též oba rabíni a s nimi několik Židů, kteří nás zastavili při našem příchodu; ti jsou Mi protivnější nežli tento od východu sem hnaný výpar síry a zemské smůly.“

14) Proto právě jsem dal přijít větru, aby nás zbavil těchto obtížných posluchačů a nasloucháčů. Hledte, jak se již začínají obracet a vracet opět do města, ježto se obávají, že by se tato věc mohla ještě zhoršit! Ve městě se většinou odeberou také do svých domů a budeme pak mít volnější pole pro naše počínání.“

15) Tento pahorek obstoupilo však též několik obyvatelů města, kteří vyšli stejně s námi ven a setník jim chtěl po jednom sluhovi přísně naznačit, aby se také oni vrátili do města.

16) **JÁ** však jsem řekl setníkovi: „To jsou lepší duše; ať jen tu zůstanou jako svědkové ostatním!“

17) To bylo pak také setníkovi zcela vhod a ti, kteří obléhali dole pahorek, zůstali.

18) Ale **oba susedé našeho hospodského** se nyní stávali stále zaraženější a pravili jemu: „Poslyš, příteli, to je přece jen prazvláštní muž! Větru jaksí přikázal, aby sem přihnal odporně páchnoucí výpar od východu, aby zahnal obtížné, v celých houfech k nám proudící hosty; a když nyní chtěl setník odstranit také kolem pahorku tábořící, dobře nám známé sice chudé, ale skutečně poctivé duše, nedovolil to tento muž a setník, jinak nikdy nepoddajný, poslechl ho na slovo!“

19) Zároveň zná již zdálky povahu lidí a podřzuje dobré a zázračně odhání od Sebe nám také až příliš známé zlé lidi, kteří mimo sobě samým neprokázali ještě nikdy nikomu dobrodiní.

20) Opravdu, zvláštní to muž, tento Galilejec! Ten asi musí znát Boha mnohem lépe a důkladněji nežli náš jinak nadmíru moudrý setník. No, jsme nanejvýš zvědaví, co z toho ještě vzejde!"

21) Pravil **hospodský**: „Vzpomeňte si na to, co vám tento muž řekl ve městě mimo hospodu a brzy důkladněji a jasněji poznáte místo, na němž jste nyní! “

81. ŘEČ SOUSEDŮ O MOCI GALILEJCE.

1) Při této příležitosti se odebrali všichni, které chorobná zvědavost vypudila z města k nám, zase do města.

2) Když byla takto krajina očištěna, přikázal jsem větru silným hlasem, takže tomu mohli dobře rozumět ti, kdož obklopovali pahorek, aby k nám sem již nepřinášel výpary síry a zemské smůly, nýbrž odnášel je od nás do pustin Eufratu.

3) A vítr ihned obrátil a za několik okamžiků jsme byli osvobozeni od výparů.

4) Když to zpozorovali **oba sousedé hospodského**, pravili jemu: „Nyní je přece jasné, že tento muž je jistě v nejdůvěrnějším spojení s nějakým pravým Bohem a že může používat Jeho nejvyšší moci, kdykoli chce. To je nyní také nad nejmenší pochybnost úplně pravdivé; ale jak, kde a čím může člověk takového spojení dosáhnout?“

5) Vy Židé máte tedy nakonec přece jen pravdu, že věříte jen v jednoho Boha; neboť tento jeden Bůh bude asi ten jedině pravý Bůh, který stvořil mocí Svě nejmoudřejší vůle vše, co můžeme očima vidět a ostatními smysly postřehovat.

6) Ale jak to přijde, že se vy Židé sami tak málo snažíte důkladněji poznat tohoto jedině pravého Boha a zařídít své jednání podle Jeho prý vám známé vůle tak, abyste také vy s Ním přišli do takového spojení, do jakého přišel tento nejvyšší úctyhodný Galilejec, jako také Žid?

7) Znáte-li dobře cesty k dosažení tohoto neocenitelného cíle, pokladu všech pokladů a přece se nesnažíte si jej osvojit, nýbrž často se ještě více honíte za pomíjejícími mrtvými poklady této Země, nežli my slepí pohané, pak jste velmi politování hodní pošetilci.

8) Nechceme tě počítat do řad těch Židů, jaké máme v našem městě a které až příliš dobře známe, - ale víme také o tobě, že pokud se týče vašeho jednoho jedině pravého Boha, nebyl jsi také beze všech pochybností; nejlepší na tobě bylo, že jsi ze sebe nedělal pokrytce, jako ti ostatní tvého kmene!

9) Ale zvláštní je u ostatních Židů a obzvláště u jejich kněží, kteří dělají a káží jakoby záviselo jen na nich, co smí Bůh konat a přece mohou zrovna tak málo jako naši kněží vykonat někdy něco, co by vypadalo jako čistě božská moc!

10) To je nám nyní, milý sousede, tím víc záhadou, ježto jsme se sami přesvědčili u tohoto Galilejce, že On je v nejužším a nejdůvěrnějším mocném spojení s Oním jedním jedině pravým Bohem, jinak by Ho neposlouchal vítr jako bojovník svého vojevůdce!“

11) Pravil nyní **hospodský**: „Přátelé, máte úplně pravdu, že ve svém úžasu neustále takto mluvíte o moci Boha a se tážete na naši židovskou pošetilost a slepotu; ale mluvíme-li nyní spolu my, mlčí ti ostatní, kteří o této pravé věci dovedou více mluvit nežli my a to také není moudré jednání! Proto budeme o tom všem mluvit jindy a nyní necháme mluvit a jednat ty ostatní.“

12) S touto poznámkou hospodského byli oba sousedé také úplně srozuměni a dále se již na nic netázali, nýbrž čekali, až Já něco promluví a učiním.

13) **Setník** Mně však pravil: „Pane a Mistře, hle, lidé tam dole kolem pahorku, nevědí, co nyní počít a co mají o Tobě soudit! Nebylo by na čase, abych poslal dolů jednoho ze svých lidí, aby je trochu poučil?“

14) Pravil jsem **JÁ**: „Jen toho ještě nyní zanech! Napřed ještě vykonám znamení a pak se opět odebereme do hospody. Tito lidé se pak také vrátí ke svým do města a budou jim s velkou horlivostí vyprávět, co slyšeli a viděli a tím vznikne mezi nimi velké a všestranné přemýšlení, bádání a dohadování a pak bude také na čase ponenáhlu jim stále víc a více ukazovat, kdo byl Ten, Kterého poslouchaly živly.“

15) Nyní však úplně rozjasním velmi pošmourné jitro a odkáži sem tam ještě činné přírodní duchy na klid; neboť dosud došlo již dost k jejich uvolnění.“

16) Poté jsem přikázal parám na zemi a hustým mrakům ve vzduchu ustoupit a dát zářit a svítit Slunci.

17) A ihned se stalo, jak jsem byl přikázal. Nastalo nejkrásnější a nejjasnější jitra a člověk se těšil z nezkaleného výhledu do dále.

18) Ale z rozsedlin a trhlin půdy zemské v noci povstálých vyšlehovaly sem tam - ovšem v náležitě vzdálenosti od nás stále ještě plameny, které se přes náhle rozjasněné jitra zrovna nejlépe nelíbily pohanům prodlévajícím a žasnoucím kolem pahorku.

19) Za malou půlhodinku přikázal jsem však také těmto duchům ohně, aby se úplně uklidnili; a plameny vyhasly a kamkoli lidé pohlédli, nebylo možno již objevit z půdy země vyrážející plamen, ani v blízkosti, ani v dále. Také vítr se utišil a půda zemská, kam oko dohlédlo, byla jakoby ji co nejčistěji zametl.

82. NÁVRAT DO HOSPODY.

1) Nyní teprve nastalo obdivování a pohané dole kolem pahorku začali se dotazovat, kdo a co Já jsem, odkud jsem přišel a v jakém vztahu je ke Mně setník, ježto Já přece nenosím římské roucho!

2) Někteří, kteří byli s Boží naukou Židů obeznalejší nežli jejich sousedé, považovali Mne za proroka; neboť tento druh polobožských lidí konal také něco podobného. Jiní Mne považovali za nějakého největšího, do židovského oděvu přestrojeného mága. Opět jiní to popírali, protože u Mne neobjevili žádné znamení mágů, ani kouzelnou hůl v rukou. Ještě jiní Mne považovali za poloboha v lidské podobě, který se zjevil tomuto vždy přísně spravedlivému setníkovi a nyní na ověření toho vykonal tato žádnému člověku možná znamení.

3) A tak bylo mezi těmito lidmi o Mně ještě mnoho mínění; ale nikdo z nich se neodvažoval přijít k nám na pahorek a někoho se tu otázat, kdo Já jsem. I začali jsme vstávat s našich poněkud nevzhledných kamenných sedadel a hotovili jsme se k odchodu do hospody.

4) Když to pozorovali kolem pahorku ještě dlící a všelijak se radící pohané, zmocnila se jich bázeň přede Mnou a odešli rychlým krokem před námi do města a odebrali se také ihned do svých příbytků, kde je již očekávali jejich příbuzní. Že tu dotazování a vyprávění nebralo téměř konce, lze si snadno samo sebou domyslet.

5) Když byli tito pohané ve městě, opustili jsme také my pahorek a odebrali se pohodlným krokem do naší hospody, kde nás již očekávala dobře připravená snídaně.

6) Když jsme přišli do města, našli jsme pohanské kněze již v nejplnějši činnosti; říkali lidem, že mají jen jim co děkovat, že toto město bylo uchráněno od zániku a že bohové jejich tajnými prosbami a zaslíbeními usmířeni, proměnili den časně zrána ještě tak strašně vypadající a nebezpečím hrozící v nádherný a mysl každého člověka potěšující den, pročež obyvatelé těchto a také ostatních měst by se měli neprodleně se vši horlivostí vynasnažit, aby vybavili chrám nejhojnějšími oběťmi.

7) Také oba židovští kněží se neméně vynasnažovali, aby zpracovali Židy v synagoze. Ale ani pohané, ani Židé nejevili velkou ochotu konat co požadovali od nich kněží.

8) Čekali jsme ještě chvíli před hospodou a dívali se na počínání kněží a lidu a **oba sousedé našeho hospodského** pravili: „Neměli jsme pravdu, když jsme již předtím předem říkali, co budou dělat kněží, kteří sami nemají žádnou víru, až se vyjasní den tak, že se nebude třeba již obávat další noční bouře? Den se zázračnou zřejmě božskou mocí obdařeného Galilejce úplně vyjasnil a sotva jsme vešli do města, zastihli jsme již kněze, za noční bouře tak nadmíru bázlivé a veškeré víry a důvěry v božskou pomoc prosté, v největší nevyš sobecké činnosti!

9) Ježto však právě ti, kteří chtějí být na této Zemi zástupci bohů - zda několika či pouze toho jednoho jedině pravého Boha, což je zatím jedno - jsou při nebezpečí, v němž by se měli ukázat ve víře nejvíce pevní, první na útěku a rozprchnou se, - jak potom má jen trochu jasněji myslící člověk věřit jejich slovům při krásném a klidném počasí?!

10) Nyní poznáváme až příliš jasně, že nikdo jiný nežli právě jen kněží připravili lid svou nesmírnou vládychtivostí a hrabivostí nutně o všechnu pravou víru a každou živou důvěru v jednu vševládající a všemohoucí Boží Bytost.

11) Je-li tu však ubohý lid úplně bez víry a důvěry, - kdo jej potom má zase povznést do pravé víry a do staré důvěry v nadsmyslovou božskou pomoc?

12) Lidem to není snadné anebo není to již vůbec možné, nýbrž tu musí přiložit ruce k dílu - ať jeden či mnozí – bohové; neboť jen velkými znameními mohou být zcela slepí lidé přivedeni opět k víře a důvěře v pomoc nějakého Božství.

13) Že vy jste se této noci nedali v hospodě žádnou úzkostí a bázni před nebezpečím vypudit z domu, to my také teprve nyní jasně chápeme; neboť kdo ve svém domě přechovává člověka, kterého poslouchají na pokyn všechny živly, protože je pln Boží síly a moci, tomu je snadno věřit a důvěřovat. Ale v koho bychom měli věřit a důvěřovat my? Snad v naše některé polorozbité kamenné sochy bohů, v naše ochranné duchy domu anebo v kněze, kteří utekli v největší úzkosti a bázni první z domů a chrámů a hledali ochranu na náměstí a za žádnou cenu nebylo by je bývalo možné přivést do chrámů?

14) My jsme pak také hledali ochranu venku, protože ji naši představitelé bohů také hledali raději tam, kde ji příroda člověku ještě nejspíše poskytuje a nechává nalézt.

15) Ale tento Velmistr v pravé Boží moci a moudrosti měl by těmto velice křiklavým kněžím také ukázat Pána, pak by to u nás šlo brzy zcela jinak s opravdovou vírou a důvěrou v jednoho jedině pravého živého Boha; také oba židovští kněží by si to brzy jinak rozmysleli a snad by se vrátili ke staré víře svých otců.“

16) Privil jsem nyní **JÁ** oběma sousedům: „Pojďte nyní i s vašimi rodinami do naší hospody a posnídejte s námi! Tyto kněze však nechte nyní řvát dále; neboť od bohatých dostanou málo žádaných obětí a chudí, kteří byli u nás kolem pahorku, dovedou jim už povědět, jak vypadal Ten, Kterého poslouchala celá příroda Země a pak se již najde ještě také dost času, aby se učinila přítrž tomuto jejich počínání.“

17) S tím byli oba sousedé velmi spokojeni, zavolali své rodiny, odebrali se s námi do hospody a také s námi ve zcela dobré a veselé mysli pojedli bohatě a dobře připravenou snídani.

83. OTÁZKA SETNÍKOVA O JEHO CHOVÁNÍ KE KNĚŽÍM.

1) Teprve když bylo dobré víno rozvázalo víc a více jejich jazyky, dostali lepší náladu na hovor a přišly najevo věci, jimž se velice podívovali i Moji první učedníci.

2) Zatím však co oba rozmlouvali o velmi mnohých a dobrých věcech, přišel k nám do jídelny také jeden z obou rabínů a upozornil našeho hospodského důtklivě na to, že by měl také on jako Žid přinést oběť Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba, protože Se dal zbožnou modlitbou dvou služebníků v tomto starém městě Golanu pohnout k tomu, že zachránil jeho jmění i statek před zničením.

3) Tento rabínův návrh rozzlobil jednoho z obou sousedů tak, že pak také rychle vstal se svého místa a pustil se do drzého rabína (**jeden ze sousedů hospodského**) řka: „Příteli, cožpak neprorokoval žádný z vašich starých mudrců a proroku při jisté příležitosti, kdy přijde doba, v níž se již nebude trpět žádný lživý a ku práci lenivý kněz?“

4) Ty se opravdu jako kněz nestydíš přicházet nám zde pravdě oddaným lidem na oči s nejpustší lží?!

5) Kdy a kde jsi se modlil k vašemu Bohu o zachování majetku tohoto mého, nejvyššího ctěného souseda a přítele?

6) Hle, my jsme viděli tebe a tvého tobě zcela rovného kolegu plné bázně a úzkosti v noci na velkém náměstí řvát a zuby cvakat a oba jste si vyhledali místo, které se vám zdálo nejjistější!

7) Pročpak jste nezůstali v synagoze, kde, jak sami říkáte, vyslyší váš Bůh vaši modlitbu? Modlili jste se u silné zdi na volném náměstí za blaho vašeho lidu?

8) Ó, my vás známe právě tak jasně a dobře jako naše vlastní sluhy bohů a říkáme: Nic tu již pro vás! Hleď, abys se klidil, jinak by tě dal jeden Velmocný mezi námi odklidit!“

9) Tu pohlédl rabín na setníka, neřekl již ani slovo a opustil rychle naši hospodu.

10) A **soused** poté pravil: „Jednomu jedině pravému Bohu pravých Židů všechna chvála, - jednoho nejšpinavějšího neznaboha jsme se zbavili!“

11) Privil **setník**: „Ano, ano, vytratil se odtud jako zloděj a jeho kolegovi zajde již chuť nás navštívit; ale naši pohanští kněží, kteří se dověděli již zde, že jsem tady, stěží mne opomenou navštívit. Přijdou-li - jak bych se měl jako římský setník zachovat? Neboť měl bych být ve jménu císaře ochráncem kněží; jak to však mám učinit, když jsem poznal onoho jednoho pravého

živého Boha, miluji Ho nadevšecko a pohrdám nadevše našim bludným a vším hanebným podvodem přeplněným mnohobožstvím a jeho kněžstvem a nenávidím je?!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Ne tak, příteli! Hle, také kněze vašich bohů, kteří ovšem nikdy ve skutečnosti nikde neexistovali, nýbrž vznikli jen ve fantasii lidí, kteří chtěli nad svými bližními vládnout, lze v této době mnohem méně obviňovat z existence temného pohanství nežli kněze, kteří zpočátku, kdy ještě lidé úplně věřili v jednoho pravého Boha, začali hlásat pohanství a stále vydatněji a četněji k němu obracet falešnými znameními!

13) Oni sami nevěří ve své bohy, přece však udržují lid ve staré pověře, předně aby u něho našli obživu, zadruhé, protože nemají pravdu a zatřetí, protože jsou k tomu také přidržováni státními zákony a přísahou učiněnou veleknězi ve jménu Pantheonu, do něhož jsou pojmuti všichni vaši bohové.

14) Je-li to však s vašimi knězi takové, pak zajisté uznáš, že by se měli spíše politovat nežli nenávidět. Proto se pokus přivésti také je na cestu pravdy a když na ni vstoupili, pak se postarej, aby obdrželi zaměstnání jiné! Císaři je Žid anebo pohan jedno, jen když mu dává, což jeho jest, - a tak se nemusíš starat o to, že on by tě kdy pohnal k odpovědnosti pro několik kněží Dia a Apollona, kteří přestoupili k pravému a v Bohu živému židovství.

15) Mimoto prví držitelé moci v tomto dílu světa přešli ve svém srdci již od mnoha let Mnou k živému židovství, jako například vrchní místodržitel Cyrenius, jeho mladší bratr Kornelius, v Římě státník Agrikola a někteří po jeho boku, ovšem teprve něco více nežli před půl rokem.

16) Ježto tito tobě nyní jmenovaní mužové vedle ještě velmi mnoha jiných nemuseli od císaře snášet křivdu, pak se jí tím spíše nemusíš obávat ty, protože já tě ujišťuji, zůstaneš-li Mně věren, Svou zvláštní ochranou a také jsem ti udělil schopnost uzdravovat ve jménu Mém nemocné a osvobozovat posedlé od souzřících je duchů. A víc zatím nepotřebuješ.“

17) Když **setník** toto ode Mne uslyšel, byl ve svém srdci velkou radostí přeblažený a pravil Mně: „Pane mého bytí a života! Tobě jedinému všechna chvála, všechna čest a veškeren dík za tak velkou, mnou nikdy nezaslouženou milost, Tvá vůle budiž námi všemi plněna tak jako je plněna v nebi Tvými anděly a Tvé nejsvětější jméno budiž vždy vysoce chváleno a velebeno!“

84. VÝZNAM LÁSKY.

1) Tato slova setníkova uvedla **oba susedy** do nejvyššího úžasu, i pravili setníkovi: „Vysoký veliteli na místě velkého císaře, také my děkujeme nyní tobě a také našemu poctivému susedovi, že jste potvrdili v nás, co jsme si již potají mysleli venku na pahorku, ale neodvažovali se hlasitě vyslovit! Tento muž, kterého jsme pro tento oděv nazývali Galilejcem, je ten jeden jedině pravý Bůh nejen Židů, nýbrž i všech lidí a všech tvorů! Jemu jedinému jsou podrobeny všechny moci a sily Země a Měsíc, Slunce a všechny Hvězdy chválí a velebí Jeho věčnou moudrost a moc. On je v Sobě věčný Praduch a Bůh Se pro slepé lidi ukázal na této Zemi jako nejdokonalejší Člověk, aby nám ukázal, že jen On jediný je Pánem od věčnosti nade vším, co objímá Země a všechna nebe, která jsou právě tak Jeho dílem jako tato Země.

2) Ó, jak neskonale šťastni jsme nyní, že Ho můžeme vidět a poznávat v naší podobě! Necht' jen přijdou naši kněží a my jim ukážeme Zea!“

3) Poté padli oba susedé přede Mnou na kolena a chtěli se Mně klanět; Já jsem jim však přikázal vstát a poslouchat Mou řeč. Oni tak učinili a Já jsem je až do poledne učil Své vůli a vysvětloval jim mnohé věci. A oni se stali Mými sluhy.

4) Když jsem byl oba susedy našeho hospodského náležitě poučil o všem, čeho bylo zatím třeba pro spásu jejich duší a oni tomu také dobře porozuměli, poděkovali Mně z nejniřnějšího základu svého srdce a ten, který dovedl lépe mluvit, pravil: „Věřu, při takovém poučení o Bohu, jehož úplnost přebývá, ó, Pane a Mistře v Tobě, a o určení lidí na této Zemi, jejíž pravý tvar a složení jsi přejasně popsal, nebylo by nám třeba žádných tak velkých znamení, která jsi konal zde a byli bychom Tě poznali z pouhého slova; neboť jsme až příliš brzy v sobě vycítili, že každé z Tvých slov je živé a že v nás jako oheň z nebes projelo vším a oživilo vše, co bylo mrtvé a to působilo na nás mnohem více a jasněji přesvědčivěji nežli znamení, která, byť i sebe mimořádnější a vzácnější, nakonec pak přece se podobají oněm znamení, která konali leckterí mágové a kněží jistě zcela přirozenými, ale nám neznámými prostředky a silami a která svobodné vůli a rozumu lidí vždy mnohem více uškodila nežli by někde a někdy prospěla.

5) Přesto Ti však děkujeme, ó Pane a Mistře, také za velká zde vykonaná znamení a také za krásný jasný den, kterého se nám dostalo Tvou božskou mocí; neboť znamení Tebou zde vykonaná vyvolají na našich úplně slepých buď pověřivých anebo stoických, veškerou víru zavrhujících lidech trvale nejlepší účinek teprve v budoucnu, až budou námi zpracována.

6) My jsme nyní zde dostatečnými svědky, máme také odvahu vejít nyní v boj se všemi mocnostmi noci a temnoty mezi lidmi a také ve Tvém jménu zvítězit a Ty, ó, Pane a Mistře, Jemuž jsou poddány všechny moci a síly všech nebes a této Země, jistě nás neopustíš v boji za živou pravdu, kterou jsme slyšeli z Tvých svatých úst!“

7) Privil jsem **JÁ** „O tom můžete být plně ujištěni jako nyní Moji milí přátelé a Já nyní také vám udělují moc vkládáním rukou uzdravovat ve jménu Mém, jakoukoli nemocí stížené nemocné a vymítat zlé duchy z posedlých. A takto Mnou vyzbrojeni můžete se již - vždy však ostražitě a obezřetně - pustit s mocí lži a černého podvodu v boj a palma vítězství nedá na sebe čekat.

8) Ale vše, cokoli činíte a budete činit ve jménu Mém, to čiňte z lásky, abyste probudili a oživilí lásku v srdci těch, které jste získali pro Mé Království.

9) Stala-li se jejich láska v jejich srdcích silná a plná života a budou-li vám chtít nějak prokazovat lásku opět opětovanou, přijměte to také s radostným srdcem; neboť jen mocná láska a láska opětovaná se oživují a plodí dokonalý nový život!

10) Avšak zpočátku musíte, jako především pravou láskou ze Mne naplnění, začít také jen touto láskou působit! Neboť když se někdo, jenž by si rád vzal řádnou ženu, uchází o ruku panny, jde k rodičům a vysloví své přání, ale přitom nedá panně, ani jejím rodičům vůbec nájevo lásku, nýbrž hned se jen vyptává na velikost a hodnotu jejich pokladů, - získá si snad kdy lásku oné panny a jejich rodičů? Já myslím, že přitom špatně dojde k žádoucímu cíli; neboť kdo nemá lásku, ten také těžko najde lásku opětovanou. Kdo však se vší láskou hledá lásku opětovanou, ten ji také najde; a když ji našel, ať se od ní neodvrátí, jde-li mu se vší radostí účinně vstříc.

11) Hleďte si všichni ze Mne vzít náležitý příklad! Já jsem přišel k vám sem nevolán z pouhé lásky a prokazoval jsem vám ihned také veškerou lásku, nežádal jsem nikdy od nikoho odplatu; ježto jste Mne však poznali a nyní Mi jdete se vší láskou vstříc, přijímám také s radostným srdcem tuto vaši lásku a nepohrdám jíst a pít se svými učedníky u vašeho stolu. A kdybych to nečinil, mohlo by to radostně naladit vaše srdce? Jistě ne a tak tedy prokazujte lidem především lásku bez odplaty; když vám pak lidé přijdou opět vstříc s veškerou láskou, přijměte od nich - vždy však s mírou - co vám podávají!

12) Budete-li tak jednat, pak rozšíříte také brzy Mé Království na této Zemi mezi lidmi v hojnosti a plnosti a nouzi trpět nebudete.

13) Jako však pýcha, hněv, nenávisť, lakota, hrabivost a podobné další nepravosti vyvolávají u ostatních lidí totéž, tak také pravá nezištná láska vyvolává u ostatních lidí samu sebe; proto konejte vše z lásky a tím zasejete do srdcí ostatních lidí símě lásky, které se brzy stane jim i vám nejvyšší požehnanou sklizní již zde a tím více pak teprve na onom světě v druhém věčném životě duše Mým Duchem lásky v ní!“

14) Tuto Mou řeč dobře všichni pochopili a slíbili, že ji také v duchu plném pravdy naplní.

85. POHANŠTÍ KNĚŽÍ OBHAJUJÍ SVÉ CHOVÁNÍ ZA BOUŘLIVÉ NOCI.

1) Když naplnění radostí rozmlouvali mezi sebou o této Mé poučné řeči, přišla do naší hospody dvojice prvých pohanských kněží, aby pozdravili. setníka, o jehož přítomnosti se dověděli od oněch chudších, kteří obklopili zrána náš pahorek; do naší hospody přišli však vlastně hlavně proto, aby sami podrobněji poznali muže v Galilejském úboru, o němž se ústy známých chudších dověděli, že za pošmourného jitra uposlechly mocné živly jeho slovo a vůli.

2) Když vstoupili do jídelny, ihned se setníkovi hluboce poklonili a pravili (**kněží**): „Odpust nám, vysoký veliteli ve jménu velkého a mocného císaře všemohoucností bohů a jejich nejvznešenějších sluhů z počtu lidí, které k tomu svou neviditelně působící vůlí vyvolili a učinili! Máš-li také ty pro nás nějaký nový příkaz z velkého města císaře a bohů Říma, ráčiž nám co nejmilostivěji oznámit, jak a kdy se ti to zdá být nejvhodnější, abychom se mohli podle toho zařídit!“

3) Pravidl **setník**: „Tentokrát nemám žádný nový příkaz ani pro vás, ani pro lid; neboť naše zákony jsou pevně stanoveny a dosud žádný nový nepřibyl. Ale doslechl jsem se o vás něco, co mé mysli radost nepůsobí!

4) Proč klamete a obelháváte lid a chcete tím pro blaho vašeho těla vydírat od něho oběti, předstírajíce, že má jen vám co děkovat, že rozhněvaní bohové neučinili této noci toto město a celou okolní krajinu pouští a že se pošmourné a ještě neštěstím obtěžkané jitro proměnilo náhle v jasný den? Toto kážete zcela drze lidu, který vás přec sám viděl za bouře a zemětřesení prchat první z chrámu a z příbytků a hledat venku ochranu! Značí to povznášet víru u lidu - anebo ji ničit?

5) Jestliže při takových příležitostech právě u kněží, kteří mají být nejzmužilejší a nejdůvěřivější, kteří se přece nechávají vždy chválit. a velebit jako věrní sluhové a přátelé bohů, neobjeví lid nic jiného nežli nejvyšší úzkost, bázeň a naprostý nedostatek důvěry a víry, - jak potom má po uplynutí nebezpečí věřit ještě něco slovům kněží (jak jste to již asi častěji osvědčili), o nichž až příliš dobře ví ze zkušenosti, že sami nemají ani jiskru nějaké víry ani důvěry ve vyšší moc bohů? A jak potom mohou takoví kněží předstoupit před lid a začít jej nejhrubším a nejdřívějším způsobem obelhávat?“

6) Pravidl nato **jeden z obou pohanských kněží**: „Odpust mně, vysoký veliteli; v této naší sféře jsi soudil ne úplně správně! Je pravda, že kněz při leckterých nebezpečných událostech má vždy před lidem ukázat největší statečnost a naprosto pevnou důvěru v možnou pomoc vysokých bohů před bázlivým lidem, aby mu vlil odvahu a v jeho mysli probudil víru a pevnou důvěru; ale při mimořádně nebezpečných událostech má také kněz před lidem ukázat, že také on se bojí bohů, když mocným zuřením živlů projevují lidem svůj hněv.

7) Kněz je zajisté prostředníkem mezi bohy a lidmi, avšak pánem jako nesmrtelní bohové není a nikdy jím nebude; neboť také kněz musí jako každý jiný člověk zemřít a tak se také on musí bát bohů.

8) Dokud bohové oznamují lidem jen bleskem, hromem, silnými větry, mocným deštěm, krupobitím, sněhem a velkou zimou v mimořádné době, kdy tato zima škodí plodům zemským, že jsou tady a všemohoucí, pak již ani kněz nemůže s větší odvahou předstoupit před úzkostí naplněný lid, těšit jej a posilovat a víru a důvěru oživovat a udržovat; ale když bohové mnohdy zasáhnou svou mocí do základů Země, otřásajíce jimi a hrozí převrátit nejspodnější nahoru, tu má také víra kněze právo zakolísat zároveň s půdou zemskou.

9) Může se sice u sebe snažit vždy modlitbami a všelikými vhodnými sliby bohy uchlácholít, ale přitom také ukázat, že i on je slabý člověk a že se má vždy báti bohů.

10) Hle, vysoký veliteli, jelikož je tomu tak, nejednali jsme v této opravdu strašné noci zajisté nesprávně, že jsme také my skutkem ukázali lidu naši náležitou bázeň před všemohoucností bohů! Ježto se však rozhněvaní bohové dali námi kněží slibem jim učiněným opět uchlácholít, je nyní však na čase uvědomit lid o tom, co má i s námi činit, aby bez výhrady a bez jakéhokoli trestného prodlévání splnil věrné sliby, které jsme my kněží učinili bohům, jinak by bylo již velmi těžko doufat v jejich uchláčení při příští příležitosti, při níž by se mohli bohové začít ukazovat ještě rozhněvanější; neboť jen sedmkrát mají bohové trpělivost s hlavními slabostmi lidí; ale po osmé se již těžko najde u nich prominutí a trpělivost.

11) A ježto jsme toto nyní důtklivě oznámili lidu, jednáme jistě dobře a zcela spravedlivě před bohy a před lidmi, kteří mají ještě nějakou víru a dobrou vůli a nemůže se říci, že bychom tím oslabovali lid ve víře a důvěře v bohy.

12) A já myslím, že jsem tímto svým krátkým vylíčením před tebou, vysoký veliteli, dostatečně ospravedlnil naše jednání. Domluvil jsem!“

86.SETNÍK POUČUJE KNĚZE O NICOTNOSTI MODLOSLUŽBY.

1) Pravidl poté **setník**: „Mluvil jsi nyní sice zcela dobře a tvá řeč měla zcela rozumný smysl; ale přede mnou má nicméně nanejvýš nepatrnou cenu, protože její smysl a pravda v tobě jsou od sebe velmi vzdáleny. Neboť hle, zaprvé nemáš sám ani jiskru víry a důvěry v bohy, což bych mohl tobě, jakož i všem tvým kolegům hmatatelně dokázat ze svých mnohých zkušeností - a poněvadž ty sám nemáš víru v žádného boha, není zadruhé tvá řeč přede mnou ničím jiným nežli marnivou prázdnou slovní okázalostí a nemá přede mnou cenu.

2) Neříkám ti to však nyní proto, že bych chtěl nějak trestat tebe a tvé kolegy pro vaše chování; ale říkám to a tím naznačuji tobě, že docílíte se vším svým domněle moudrým pokřikem před lidem, jehož lepší část vás již dávno navlas prohlédla, špatný účinek, zejména v této době, v níž se začíná mezi Židy nanejvýš zřejmě šířit nejjasnější pravda o jsoucnosti jen jednoho jedině pravého Boha a o způsobu jak se má uctívat a o určení člověka a již se velmi mnozí z lepších pohanů obracejí k nové víře Židů a nalézají v ní pravou útěchu a co nejlépe a pevně založené uklidnění.

3) Jestliže jste o tom jistě také již obdrželi zprávu, proč jste se ještě nesnažili zjednat si o tom přesvědčení a proč setrváváte tvrdošijně před lidem u toho, čemu jste sami ještě nikdy nevěřili, ale přece chcete, aby tomu lid věřil pro váš prázdný povyk?

4) Jste-li v sobě přesvědčeni o nicotnosti našeho božstva a nemáte-li v ně víru, pak hleďte nejprve pro sebe samé pravdu; a když jste ji nějak našli, pak ji nezadržujte lidu po plné pravdě žíznicímu a tím se osvědčíte lidu a státu být jistě užitečnějšími nežli vašim prázdným křikem!

5) Učiňte z modloslužebných chrámů příbytky na zaopatření vašich chudých a nemocných a neobracejte se ani k cizincům zády a tím dojdete pravé a životaplné milosti u onoho jednoho jedině pravého Boha, která vám prospěje jistě více nežli všechny mrtvé poklady Země, které jste na lidu vymačkali povykem při všech takových příležitostech, jako tomu bylo této noci!“

6) Privil poté **pohanský kněz**: „Vysoký veliteli, ty jsi nyní vyslovil úplnou pravdu a s námi je tomu také právě tak; ale kam se máme obrátit, abychom našli onu živou pravdu, která by nám a také lidu více prospěla nežli vlastnictví pokladů celé Země? A co máme potom odpovědět našim velekněžům, když najdeme tuto pravdu a poučíme a obrátíme podle ní také lid, budou-li nás velekněží volat k odpovědnosti za to, že odvracíme lid od toho, čemu oni učí a co chtějí oni mít a obracíme je na čisté židovství?“

7) Privil **setník**: „Kam se máte obrátit, abyste poznali čistou živou pravdu a .jednoho jedině pravého Boha a rovněž i Jeho vůli, tu vám mohu ukázat nejkratší cestu.

8) Hleďte, zde po mé pravici sedí Muž, Který vám může ve vší úplnosti ukázat nejčistší pravdu a On je také o Sobě právě Tentýž, Kterého poslouchají všechny síly a moci nebes i této Země! Až to poznáte a náležitě uznáte, pak se vám již samo sebou stane jasné, co máte říci těm, kteří se vás budou potom tázat, proč jste přestoupili s lidem vám svěřeným na pravé židovství.

9) Ostatně my Římané jsme vůči různým naukám o bozích beztoho velmi trpěliví a nikomu nebráníme v jakém způsobu si představuje nějaké Božství a věří a důvěřuje v Ně, což vy víte právě tak dobře, jako já; neboť když Římané porazili a učinili poddanými Říma mnohé národy v Asii, Africe a v Evropě, ponechali jim nicméně jejich nauku o bozích vždy neporušenou a zbudovali v Římě také chrám cizím bohům. Je tedy Řím v každém ohledu snášenlivý a nemusíte se tudíž obávat a zde v Asii tím méně, když zde beztoho převládá židovství jako Boží nauka.

10) Nyní jsem vám ukázal cestu k čisté a živé pravdě a můžete činit podle své libosti.“

87. KNĚŽÍ JSOU DOTAZOVÁNI SVÝMI KOLEGY.

1) Po této řeči setníkově prohlíželi si Mne oba kněží od hlavy až k patě a **jeden** z nich se Mne tázal řka: „Kdopak jsi, že mohl náš velitel dát o tobě před námi svědectví, které lze vpravdě dáti jen Bohu? Mluv ty sám o sobě a my ti uvěříme co také budeš mluvit!

2) Jsi ty snad právě ten, o němž nám venku vyprávěli naši chudí, že z pahorku Talba prikazoval větrům, mrakům a ohni a ony ho poslouchaly?“

3) Privil jsem **JÁ**: „Ano, jsem právě Ten! Svědectví setníkově je pravdivé, držte se ho, - vše ostatní, čeho je třeba vám a vašemu lidu se dozvíte od tohoto hospodského a jeho obou sousedů.

4) Budete-li v plné víře jednat podle toho, probudíte v sobě život věčný a také jej pak podržíte navěky. Neboť Já Sám - ač před vašimi očima Syn člověka - jsem Cesta, Pravda a věčný Život. Kdo věří ve Mne a jedná úplně podle Mé nauky, ten bude co do duše žít navěky, i kdyby zemřel tělem mnohokrát.

5) Jak však zní Má nauka - zcela krátce a každému snadno pochopitelně - to se již dozvíte

od těch, které jsem vám oznámil. A tak tedy nyní se již můžete odebrat zase ke svým kolegům a říci jim, co jste slyšeli! A ať již od lidu nevydírají ke smíření nicotných bohů žádné oběti; neboť budou-li tak činit dále, pak dám mocnostem Země ještě jednou volný běh a uvidí pak, co se s nimi stane!“

6) Když to byli oba pohanští kněží ode Mne uslyšeli, neřekli již ani slovo, nýbrž hluboce se přede Mnou a též před setníkem poklonili a vyšli rychle ven na širokou ulici ke svým kolegům, kteří vyprávěli lidu ještě všeliké zázračné pohádky o bozích a tak obdrželi mnohý peníz.

7) Když oba vyšli ven, spatřili je jejich druhové, šli ihned k nim a plni zvědavosti se tázali, jak pořídili u setníka a jak je to se Mnou.

8) **Ti dva** však pravili: „Milí, přátelé, poslyšte! Věc je nanejvýš důležitá a budeme o tom později v našem příbytku mluvit podrobněji; ale zde na veřejné ulici není místo mluvit o takových věcech.“

9) Muž však, o němž nám vyprávěli chudí, že Ho poslouchají všechny mocnosti, síly a živly Země, zdá se být více nežli pouhý člověk! A tento Muž nám zcela rozhodně řekl, abychom ihned upustili od sbírání obětí na usmířenou bohů, kteří nic nejsou, jinak budeme muset vytrpět od Něho ještě něco horšího, nežli jsme museli vytrpět této noci. Proto upustme také ihned od naší sbírky a odeberme se do našeho hradu; tam se poradíme, co bude třeba budoucně činit!? Neboť na onom nanejvýš zvláštním člověku musí skutečně mnoho záležet, jinak by náš setník, který dovede vše dobře zkoušet, neholdoval tolik tomuto Muži a nedal by o Ném před námi svědectví, jaké se může dát jen jasně a dobře poznanému Bohu. Avšak zde již nic dalšího o této věci!“

10) Po těchto slovech obou kněží byli všichni ve vysoké míře dotčeni, zanechali sbírky a odebrali se do svého hradu a několik předních občanů tohoto města je doprovázelo ve velkém napětí.

11) Když přišli do hradu, který byl ozdoben všelikými sochami bůžků, vystoupil **jeden z obou**, kteří byli u Mne v hospodě na řečnickou tribunu a pravil: „Poslyšte mě nyní! Sdělím vám co nejstručněji, co jsem uslyšel v židovské hospodě od našeho moudrého setníka a potom však hlavně od onoho zvláštního Muže, co si máme všichni vzít důkladně k srdci; neboť Člověk, kterého poslouchají všechny moci a síly nebes a Země, je jistě více, větší a pozoruhodnější nežli všichni naši bohové, o nichž nikdo z nás nemůže s nějakou přesvědčující určitostí říci, že kdy byli, nebo že nyní ve skutečnosti někde jsou mimo v chrámech, lidskýma rukama učiněných.“

12) Nikdo nikdy nezažil, že by byl jeden z našich mnohých bohů vykonal opravdový zázrak. Co se tu před slepým lidem jako zázrak vykonalo za volání toho či onoho boha, to nevykonal volaný bůh, nýbrž - jak víme dobře - jen v umění magie dobře obeznalý kněz prostředky, jsoucími po ruce; bez těchto prostředků však nevykonal ještě nikdy, aspoň pokud dobře víme, ani Pontifex maximus (velekněz; vyd..) v Římě zázrak.

13) Když však tento člověk, o němž mluvím, beze všech nějak hmatatelných prostředků, nýbrž jen Svým slovem a Svou vůlí přikazuje všem mocnostem nebes a Země a ony Ho poslouchají, pak je takový člověk jediné zcela pravým Bohem a vše to, co my označujeme slovem Bůh, není nic jiného nežli výplod lidské fantasmie a nelze to budoucně žádným myslícím a opravdu hledajícím člověkem přijímat za něco skutečně nějak jsoucího.

14) To je nutný úvod k tomu, co jsem vám slíbil říci a vyprávět. Dříve však nežli vám sdělím, co jsem slyšel od setníka a pak od toho Božího Muže, vyslovte se, co totiž o tomto Božím Muži soudíte vy!“

15) Pravili **všichni**: „Mluv jen dále a vyprávěj nám, co jsi slyšel od setníka a zejména však od toho Božího Muže; neboť o všem tom, o čem ty jsi přesvědčen, že je to úplná pravda, jsme přesvědčeni také my, že je to úplná a dokonalá pravda! Proto přejdi jen ihned k věci hlavní; budeme tě poslouchat s největší pozorností.“

88. ROZHODNUTÍ KNĚŽÍ.

1) Poté začal řečník podle slibu zcela podrobně vyprávět, co byl slyšel od setníka a ode Mne a všichni byli již za vyprávění plni nejvyššího úžasu; a když řečník přesně znovu vyprávěl vše, co slyšel v hospodě a co také sám mluvil se setníkem a též se Mnou, pravili **všichni**: „Je-

li tomu tak, pak nám ovšem nezbyvá nic jiného, nežli úplně věřit, že onen Boží Člověk je opravdu živý Bůh, vedle něhož nelze žádnou jinou bytost přijmout a uctívat jako Boha; a budeme-li poslouchat Jeho nauku a touto naukou též jeho vůli z úst setníka anebo některého jiného znalce, učiníme to naším životním zákonem a budeme pak podle toho přísně jednat.

2) Naše nauky o bozích a báje i se sochami a obrazy navždy odstraníme a také naše děti budeme poučovat v nové nauce; vy kněží se však budete starat především o to, aby každý slyšel, chápal tuto novou nauku a v její zákonité části přísně zachovával.

3) Ale nyní bude na čase, abychom všichni šli tam a vzdali tomu Božímu Muži naši prvou, jedině Jemu příslušící, co možno nejvyšší úctu a abychom s ní vyjádřili též dík za nikdy nezaslouženou milost, kterou nám prokázal tím, že k nám přišel a dal Se nám viditelně poznat.“

4) S tímto návrhem byli všichni úplně srozuměni, opustili kněžský hrad, odebrali se k naší hospodě a chtěli též ihned vstoupit do ní.

5) Ježto se však setník, jakož i všichni kdož byli v hospodě ode Mne dověděli, o čem se v kněžském hradě jednalo, tázal se Mne setník, zda mají být příchozí vpuštěni do hospody, kde je omezený prostor, anebo zda se jim má naznačit, aby čekali venku, nežli Mi bude milé vyjít k nim ven.

6) **JÁ** však jsem pravil: „Nechte- přijít ke Mně všechny, kteří tu jsou utmáceni a všelikou nocí obtíženi a Já je všechny občerstvím! Těm, kdož chtějí ke Mně, ať se otevrou dveře a oni najdou ve Mně Toho, Kterého dlouho marně hledali a Kterého nemohli s veškerou svou světskou moudrostí nalézt. Kde jsem Já, tam je také místo pro každého, kdo Mne miluje a hledá.

7) Když toto setník ode Mne uslyšel, šel sám ke dveřím a otevřel je, když příchozí čekali již přede dveřmi radíce se, kdo z nich má nejprve vstoupit do hospody; neboť když tito příchozí přišli k hospodě s úmyslem vstoupit ihned do ní, zmocnila se jich trochu úzkost a nikdo se neodvažoval první otevřít dveře.

8) Když však setník sám otevřel dveře, poklonili se mu příchozí a oba kněží se ho tázali, zda smějí vstoupit do hospody, aby Mně vzdali čest a díky za milost, že jsem přišel také k nim do tohoto starého a velmi odlehlého města a dal Se slepým lidem poznat jako jeden jedině pravý Bůh.

9) Pravil setník: „Pán má zalíbení na vás, ježto ví zcela dobře o vašem rozhodnutí, které jste vyslovili v síni a můžete tedy nyní vstoupit do hospody!“

10) Po této setníkově odpovědi vstoupili všichni s nejvyšší úctou do jídelny, poklonili se hluboce přede Mnou a oba kněží měli ke Mně dobře uspořádanou řeč a ukončili ji díkem, který Mi chtěli všichni, cítíce se nejvyšš povinni, přednést.

11) Když ukončili svou řeč, **JÁ** jsem vstal, požehnal jim a řekl: „Blaze každému, kdo přichází ke Mně a poznává Mne jako nyní vy! Neboť kdo Mne poznává, ten k tomu již dostal světlo ode Mne, aby Mne mohl poznat a pak ve Mne živě uvěřit.

12) Ale toto světlo je nyní u vás jen malým plaménkem ve vaší duši; teprve až však obdržíte Mou nauku a s ní také Mou vůli a budete podle ní jednat a žít, stane se vaše nynější malé světlo Sluncem a teprve tehdy dospějete do úplné pravdy všeho života a jsoucna a probudíte v sobě samých věčný život.

13) Hospodský zde dá vám však nauku, kterou obdržel ode Mne a jeho oba sousedé i jeho lidé budou vám pravými svědky a řeknou vám mnohé, co nyní ještě nevíte; teprve až se to dozvíte, poznáte Mne úplně.

14) Ale nyní se posaďte ke stolu, požijte trochu chleba a vína a posilněte své údy; pak si ještě o něčem pohovoříme a všelicos zařídíme.“

15) Poté se pohanští kněží posadili s několika předními občany tohoto města ke stolu ještě neobsazenému a ihned jim byl podán chléb a víno a oni ve zcela dobré míře jedli a pili; neboť měli již hlad a žízeň.

89. DÍK KNĚŽÍ.

1) Když jim víno učinilo jazyky ohebnější, začali rozprávět o všelikých jim známých mudrcích pravěku a byli ihned toho a hned opět jiného mínění. Nakonec přišli pak také na židovské mudrce a proroky a prvý kněz věděl mnoho o Mojžíšovi a Isaiášovi, které považoval za dva největší židovské mudrce; jen se mu nelíbila ta často až příliš zastřená řeč a mínil, že bylo

vůbec chybou většiny starých mudrců, že zřídka mluvili a psali před lidem zcela jasně a otevřeně a že tím právě přešly do lidu velmi mnohé omyly, což by se nebylo mohlo nikdy stát při jasném a nezastřeném způsobu mluvy.

2) Když takto ještě spolu rozmlouvali, dal jsem Jakobovi M. (Major = starší? Vyd.) pokyn, aby podal mylně usuzujícím správné objasnění; neboť tento učedník byl v tomto oboru již docela dobře zběhlý a rozuměl dobře obdobám (podobenstvím) mezi věcmi duchovními a přirozenými.

3) Proto šel k pohanským kněžím, pozdravil je a začal jim sdělovat důvody, proč Mojžíš, jakož i ostatní mudrci a proroci mluvili a psali jen právě tak a nemohli mluvit a psát jinak.

4) Kněží a také občané to ihned pochopili a náležitě tomu porozuměli a pochválili proto velice tohoto učedníka a vzdávali Mně úctu a náležitý dík, že jsem také člověku dal tak hluboko nahlédnout do čistě božských věcí.

5) Poté šel učedník opět na své místo a pohanští kněží a s nimi občané soudili nyní zcela jinak o způsobu mluvy a psaní starých mudrců a přednesli mnohé dobré věci, jimž se velice podivoval také náš setník; také se k nim odebral, rozhovořil se s nimi a sdělil jim také zcela otevřeně leccos, co věděl o Mně, nad čímž pohanští kněží a přítomní občané projevovali největší radost.

6) **Setník** jim také stručně a co možno pochopitelně vysvětlil pravou podobu Země, způsob jejího pohybu a její velikost, jakož i Měsíc, Slunce, Planety a ostatní Hvězdy a ti, kdo byli poučeni, měli z toho velikou radost.

7) A **jeden** pravil: „Je-li tomu jistě tak a ne jinak, do jak mnohých omylů je tu ještě hluboce zahrabán nesčíslný počet lidí a kdy bude také u nich o tom světlo a jasno?!“

8) A **setník** pravil: „Přátelé, to přenechejme jedině Pánu; neboť On jediný nejlépe ví, v které době má nějakému národu dát ve všech věcech větší světlo! Od nynějška však bude podle Jeho vůle již rychle rozšířeno správné a nejjasnější světlo mezi lidmi dobré vůle a my sami při této věci nesložíme ruce do klína lenivosti!“

9) Pravili **všichni**: „Věru, to nikdy neučiníme; neboť nyní víme ve vši pravdě co máme konat a pro koho a proč!“

10) Ó, jak dlouhá duchovní noc držela kovovými pouty v zajetí již naše praotce a nyní také nás! Pánu a jedině pravému Bohu bez počátku a konce, v Němž jsou spojeny všechny moci i síly, budiž všechna čest, všechna chvála a veškeren dík, že Se snížil tak hluboko a Sám Se přioděl tělem a krví, aby nás vykoupil ze staré noci smrti! Neboť člověk, který je ve všech věcech a jevech, které ho obklopují, v největším omylu a v neúplnější duchovní slepotě, je nakonec, pozoruje-li se v pravém světle, mnohem hůře na tom, nežli každé zvíře a je ho vlastně považovat za mrtvého.

11) Teprve když se probouzí v duchu, stává se živý a svým čistým Božím poznáváním a Boží láskou je vysoce povznesen nad veškeré ostatní hmotné stvoření.

12) Dosud byl náš život jen marnivým snem, v němž snící cítí sice také jakési zmatené bytí, nemůže si však o ničem učinit správný úsudek, proto také nic nepoznává a v pravdě nechápe.

13) Ale náš sen se milostí Páně ukončil, my jsme se probudili a žijeme nyní ve skutečnosti. A jakou blažeností je život, v němž člověk dospívá k úplnému vědomí, že žije skutečně a opravdu a že také již nemůže život ztratit, zůstává-li v pravé lásce v Tom; Který je Sám věčně Praživot všeho života bez počátku a konce! Ó, jak šťastnými se nyní již cítíme v úplné přítomnosti Boha, věčného Pána všech věcí, ačkoliv nás tísní ještě tíha těla a soudu; jak neskonale šťastnými se však budeme cítit teprve tehdy, až nás Pán vysvobodí vbrzku také z této tíhy!

14) Dříve však- ať se ještě probudí co nejvíce našich ubohých spolubratrů námi také k životu ducha ze svého smrtelného spánku a prázdného snu; neboť co nás nyní učinilo tak blaženými, to ať budoucně učiní naším úsilím rovněž tak blaženými velmi mnohé tisíce tisíců lidí!“

15) Po této správné řeči byl řečník sám dojat a nemohl pro slzy již dále mluvit.

90. O CHOVÁNÍ PRAVÝCH UČEDNÍKŮ PÁNĚ.

1) Tu povstal jsem pak také **JÁ** se Své stolice, přistoupil s vlídnou tváří k pohanským kněžím a k několika občanům tohoto města a řekl jsem: „Poslyšte, budete-li šířit ve jménu Mém

Mé světlo a Mé Království s opravdovou a nezištnou láskou k bližnímu mezi svými ještě v hluboké temnotě se nacházejícími bratry a sestrami, budete se sami stávat tím osvícenějšími a životně dokonalejšími a pak teprve vám budou otvírány věci, o nichž nyní ještě nemáte a také nemůžete mít ani tušení!

2) Zůstaňte však budoucně věrní tomuto vašemu předsevzetí a nedejte si je vzít ponoukáním tohoto světa; tak zůstanete ve Mně a Já ve vás!

3) Snažte se především přemoci svět v sobě a pak vám bude snadné přemoci jej také ve vašich bratrech! Nikdo nemůže dát svému bližnímu něco, co dříve nemá sám. Kdo chce ve svém bratru probudit lásku, musí mu jít vstříc s láskou a kdo chce ve svém bližním vyvolat pokoru, musí k němu přijít s pokorou. Tak plodí mírnost opět mírnost, trpělivost opět trpělivost, dobrota dobrotu, milosrdenství opět milosrdenství.

4) Vezměte si všichni příklad ze Mne! Já jsem Pán nade vším v nebi a na Zemi, ve Mně je všechna moc, mohutnost a síla a přesto jsem z celého srdce pln lásky, pokory, mírnosti, trpělivosti, dobroty a milosrdenství. Buďte všichni rovněž takovými a z toho se dobře pozná, že jste vpravdě Moji učedníci!

5) Milujte se navzájem jako bratři a prokazujte si dobro! Nikdo se nepovyšuj nad druhého a nechtěj být prvý; neboť jedině Já jsem Pán, vy však jste pouze bratři. V mém Království bude prvý jen ten, kdo je nejnepatrnější a vždy ochotný sloužit ve všem dobrém a pravdivém svým bratrům.

6) V pekle, v tomto i na onom světě, jakož i v říši ďáblů a všech zlých duchů, je nejvysokomyslnější, nejpyšnější, nejsobečtější a nejpanovačtější duch prvý k trýzni nižších a menších a to proto, aby byli ti druzí více méně udržováni v jakési pokoře, poslušnosti a poddanosti; ale v mém Království tomu tak není, nýbrž jen tak, jak jsem vám to ukázal.

7) Pohledte na velikány v tomto světě, kteří sedí na trůnech a vládnou nad národy! Kdo se k nim smí přiblížit jinak nežli jen s nehlubší ponižeností? Odvážil-li by se někdo přiblížit k nějakému vládci velitelsky - jaký by byl jeho osud?!

8) Hledte, právě takový je také řád v pekle; ale mezi vámi, Mými učedníky, nemá tomu být tak, nýbrž jak jsem vám to ukázal!

9) Velcí světa se dají dlouho prosit, nežli cestou mimořádné milosti prokáží někomu nějaké dobrodiní; ale vy se nemáte k prokázání dobrodiní dát napřed prosit vašim bližním. Neboť jen Boha, pravého Pána a Otce od věčnosti, můžete prosit o všechny dobré věci a dostane se vám jich; ale bratři se nemají navzájem dát prosit.

10) Prosí-li však pokorný chudý bratr o něco svého bohatšího bratra, nemá mu bohatší bratr zdržovat, zač ho chudší bratr prosil; neboť jedna tvrdost srdce plodí druhou a Mé Království v ní není.

11) Co by prospělo člověku říkat a doznávat v sobě: „Pane, Pane, Bože nebes a Země, věřím nepochybně, že Ty jsi jediný a věčně jedině pravý, nejmoudřejší a všemohoucí Tvůrce všech světů smyslových i duchovních a že vše, co tu žije, myslí a chce, žije, myslí a chce jen z Tebe!“

12) Pravím vám, že to by nikomu nic neprospělo k pravé spáse jeho duše, nýbrž takováto víra prospěje vpravdě ke spáse duše jen tomu, kdo se vší radostí koná to, co jsem mu přikázal konat; neboť vlídný a ochotný uskutečňovatel Mé vůle vykoná s tím málem, jež může učinit, desetkrát více nežli ten, kdo se dá dlouho prosit a pak se chlubí a pyšní skutkem lásky na svém bližním.

13) Jak jste to nyní uslyšeli z Mých úst, podle toho také jednejte a tím v sobě teprve co nejživěji poznáte, že Má slova jsou vpravdě Boží slova a tím v sobě probudíte Mého Ducha a ten vás povede do vší moudrosti nebes, očistí vás pro věčný život a učiní pravými Božími dětmi.

14) A nyní víte pro dosažení věčného života vaší duše zatím dosti; to další se ještě dozvíte - jak vám již bylo řečeno - od tohoto hospodského a jeho obou sousedů a to nejdůležitější však teprve pak Mým Duchem lásky ve vás. - Rozuměli jste všichni dobře také tomu?"

PÁN V AFEKU

91. ODPHOD DO AFEKU.

1) Privil **řečník**: „Ó, Pane a Mistře od věčnosti, tomu jsme jistě všichni zcela a dobře porozuměli, neboť jsi k nám mluvil čistou, nám dobře srozumitelnou řečí; ale také poznáváme, že jsme od pravého životního cíle ještě velice vzdáleni a že musíme ještě podstoupit mnohý boj se sebou samými a s ostatními lidmi tohoto světa!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Mluvil jsi zcela správně a dobře; neboť pro Mé jméno budete muset snášet od světa mnohá pronásledování a mnohé pomluvy. Ale tehdy neztrácejte trpělivost, ani odvalu a bojujte se vši láskou a mírností proti nepřátelům pravdy a světla z nebes a vydobudete korunu vítězství!“

3) Jen nikdy neopustíte pravou lásku ve svém srdci; neboť ona strpí vše a zvítězí nakonec nadevším! Budete-li jednat a kráčet v lásce se Mnou, budete se moci přiblížit k hadům, salamandrům a štírům a jejich jedovatá kousnutí nebudou vám moci ublížit; a nabídne-li se vám pítí jed, nezpůsobí onemocnění vašich útroeb. A Já, Pán, dodávám k tomu: Amen, tak tomu budiž a zůstaň pro každého, kdo zůstane v pravdě v Mé lásce!

4) Ale kdo se bude vedle Mé lásky poskvřňovat čas od času také světem, ten také před veškerou škodou jedů světa zajištěn nebude!

5) Kdo Mne však bude vpravdě milovat a Má snadná přikázání zachovávat, k tomu, bude-li si to jen v srdci vždy zcela živě přát a žádat, přijdu a zjevím Se mu a dám mu všelikou sílu a moc k boji proti všem zlým duchům světa a pekla a nebudou mu moci uškodit. A nyní víte ještě podrobněji, jak jste na tom se Mnou!

6) Kdo Mne neopustí, toho také Já neopustím; a kdo bude bojovat proti světu a peklu se Mnou, ten bude také jist vítězcím.“

7) Když jsem toto pověděl pohanským kněžím, poděkovali Mně všichni plni vroucnosti v srdcích za toto poučení a s ním co nejužší spjaté zaslíbení, vstali s místa a chtěli jít do svého hradu, aby tu začali vše pořádat, aby důstojně zvěstovali Mou nauku a Mne mezi pohany.

8) **JÁ** však jsem jim pravil: „Přátelé, co chcete nyní učinit, na to je dost času zítra; zatím však zůstaňte ještě zde, poobědvejte s námi a tím se posílíte!“

9) Po obědě půjdu Já Sám odtud se Svými učedníky a s vaším setníkem dále a budete si pak moci s hospodským a jeho oběma sousedy o Mně dále pohovořit a učinit opatření, jak vám bude snad zítra, pokud se Mne, týče jednat s obyvateli tohoto města a jeho okolí.“

10) Když pohanští kněží a několik předních občanů toto ode Mne uslyšeli, poděkovali opět za tento návrh, posadili se opět ke svému stolu, na nějž a také na ostatní stoly bylo hned poté přineseno náležité množství dobře připravených pokrmů a chléb a víno. A Já jsem přisedl tedy také k našemu stolu a všichni jsme s veselou myslí poobědvali.

11) Po obědě však jsem ihned s učedníky vstal, rovněž tak i setník se svou dcerou, která byla v době, kdy jsme měli co činit s pohanskými knězi, v kuchyni a velmi činně se účastnila přípravy oběda.

12) Hospodský Mi přivedl ještě jednu svou ženu, děti a také služebnictvo a prosil Mne o požehnání, i požehnal jsem všem, kteří byli v domě, také pohanským kněžím a některým občanům a samozřejmě též oběma sousedům i s jejich rodinami, začož Mi všichni s nejužší pohnutou myslí děkovali.

13) Poté jsem pravil **JÁ** setníkovi: „Nyní půjdeme do Afeku, ale nikoli podél vojenské silnice, nýbrž podél stezky, abychom nebudili pozornost obyvatelů, kteří se usídlili při silnici.“

14) To bylo setníkovi vhod a tak jsme opustili Golan a k večeru jsme dorazili do horského města Afeku.

92.U ŘÍMSKÉHO HOSPODSKÉHO V AFEKU.

1) Cesta z Golanu do Afeku byla dosti obtížná, protože jsme museli překročit hluboký příkop ústící do jordánského údolí, což nás stálo téměř dvě hodiny.

2) Když jsme se k večeru přibližovali k horskému městu Afeku, otázal se Mne setník řka: „Pane a Mistře! Kde přenocujeme v tomto městě? Neboť v tomto městě, pokud dobře vím, není židovská hospoda a rovněž také žádní židovští občané; je možné potkat se sem tam s

několika židovskými služebníky, - ale jak bylo řečeno, se žádnými usedlými Židy. Já mám také v tomto městě dobře zařízený příbytek; nebylo by Ti libo přenocovat v tomto hradu?"

3) Privil jsem **JÁ**. „Hrad sice máš a je opatřen všelikými lůžky, stoly, lavicemi a stolicemi, - ale tvé spíže jsou prázdné; rovněž nemáš ani víno, ani chléb a sůl. My však jsme se unavili - a zejména již dosti staří učedníci, až na několik málo těch, kteří jsou v Mých letech - a všichni by měli být posíleni trochu pokrmem a nápojem. Bude to snad možné v tvém obytném hradu?"

4) Já však vím, že si nyní myslíš a v sobě pravíš: „Pane, Tobě je vše možné!“ Máš ovšem pravdu; avšak my nejdeme do tohoto města, abychom si jenom odpočinuli a zázračným pokrmem posílili znavené údy, nýbrž abychom také zde mezi pohany rozšiřovali Mé Království Života.

5) Proto nepůjdeme do tvého obytného hradu, nýbrž ubytujeme se v římské hospodě uprostřed města. Tam se nám naskytne ihned vzácné příležitosti k šíření Mého Království mezi pohany.“

6) Když to setník ode Mne uslyšel, byl se Mnou ihned úplně srozuměn; učinil jen poznámku, že označený hospodský je zarytý pohan a že se to v jeho velmi prostranném domě hemží všemožnými modlami tak, že se může nazvat spíše skutečným Pantheonem nežli hospodou. Také je v této hospodě přítomno stále několik pohanských kněží a velice se tam roztahují.

7) Privil jsem **JÁ**. „Hle, právě proto jsem zvolil tuto hospodu za naše přístřeší a dá se v ní mnoho vykonat a uskutečnit! Proto pojďme nyní jen rychlým krokem tam, abychom v ní mohli být přijati!“

8) Poté jsme šli rychlým krokem k městu a dospěli jsme tam ještě před uzavřením brány.

9) Když jsme přišli před bránu, stála tam římská stráž a zadržela nás.

10) Tu přistoupil setník a žádal si velitele stráže; když přišel velitel, poznal ihned setníka a poručil strážní nerušeně nás vpustit do města, jelikož to žádá od něho setník.

11) Bylo již dosti tma, když jsme přišli před tuto hospodu a setník, poslal ihned sluhu do hospody, aby řekl hospodskému, by se ihned odebral ven k nám, což se také ihned stalo.

12) Když k nám hospodský přišel, otázal se ho setník, zda můžeme u něho mít dobré zaopatření.

13) Privil **hospodský**: „Pokud mám, dám vám je; ale s nutnou obsluhou hostů, kteří přicházejí s tebou, vysoký veliteli, to bude pro tentokrát ovšem uboze vypadat, neboť služebnictvo více než ze dvou třetin onemocnělo. Velká úzkost kterou museli předešlé noci za prudké bouře a zemětřesení přestát a bázeň z opětného návratu takové nepohody učinily, zejména mé ženské služebnictvo, úplně neschopné služby.“

14) Naši kněží se sice všemožně vynasnažili, aby mé lidi uzdravili dílem rozmluvou a dílem. i jinými prostředky, ale dosud bylo vše marné. Čas bude jistě ještě tím nejlepším lékařem mých nemocných sluhů a služek.

15) My všichni jsme se teprve před hodinou odvážili vstoupit do domu; neboť celou půlnoc jsme byli venku z pochopitelné bázně před velmi snadno možným zřícením našich domů. Neboť když kameny na sebe naskládáné se začnou zcela mocně rozestupovat a klapat, pak je také již svrchovaný čas, odebrati se z domů ven.

16) Pravím ti ve vsí poddanosti, vysoký veliteli, že nyní je ještě více nežli tři čtvrtiny obyvatelů tohoto města venku a i několik mých nejhodnějších sluhů a služek; jen málokterí měli odvahu odebrati se, se mnou a s mou rodinou teprve před hodinou do domu. A tak to s připravenými již pokrmy vypadá pro dnešek u mě velmi špatně; ale chlebem, solí a vínem mohu vám již posloužit.

17) Ano, vysoký veliteli, tato noc mi způsobila velkou škodu! Co však zmůže slabý a smrtelný člověk proti všemohoucnosti nesmrtelných bohů a jejich živlů!

18) Kněží - neměl bych to sice říkat - přispěli svými řečmi o pokání a obětech před lidem, beztoho již nadmíru malomyslným, velmi mnoho k velkému zmatku tohoto dne. Nyní na sklonku dne začali potahovat svou lyru ovšem lepšími strunami; ale to málo prospívá, protože lid se domnívá, že bohové jsou stále ještě příliš málo usmířeni a obává se tedy strašné pohromy.

19) A to zaviňují zase naši nejvyšší chamtiví kněží, kteří kážou hlasitě lidu, že když se jednou bohové rozhněvají na zpustlé lidi, takže se tím začínají zachvívát základy Země, nedají se usmířit jen nepatrnými oběťmi. Na krátkou dobu sice jsou na kněžské prosby shovívaví; když však potom lid příliš málo dbá napomínání sluhů inspirovaných bohy a nepřispěchá ihned téměř s celým svým majetkem a nesloží ho a to zejména co nejvíce zlata a stříbra k nohám

zástupců všech bohů, rozhněvají se bohové ještě více nežli předtím a dávají pak lidu stonásob hůře pociťovat svůj hněv.

20) Nuže, naše horské město je většinou chudé a lidé nemohli požadavkům kněží ani zdaleka vyhovět, proto se obávají návratu velké pohromy a nelze je za žádnou cenu dostat do města.

21) Tak se mají u nás věci a ty, vysoký veliteli, uznáš proč budu s to tebe a tvou jistě také vysokou společností této noci jen velmi skrovně a hubeně hostit.

22) Vstupte tedy laskavě do tohoto mého velkého domu a uvidíme již, co vše se v něm dá ještě dělat.

93. MYŠLENKY HOSPODSKÉHO O PÁNU.

1) Po této zcela pádné omluvě jsme vešli do domu a byli jsme v něm zavedeni ihned do největšího a velmi krásně zařízeného sálu, který byl dosud jen zcela spoře osvětlen jednou lampou, ale který byl ihned lépe a několika lampami dostatečně osvětlen.

2) Nyní upozoroval hospodský, že ve společnosti setníkůvých byli, až na jeho družinu, samí Židé. Proto se tázal setníka, jak to přijde, že on, jako jinak známý, ne zrovna zvláštní přítel Židů, cestuje nyní v jejich společnosti a mimoto ještě pěšky. A jak bude s to on jako římský hospodský, který je Židům ošklivostí, nyní uspokojit tyto Židy?

3) Privil **setník**: „Nestarej se nyní o nic jiného, nežli abys nám přinesl náležité množství chleba, soli a vína; pak se ti vše ostatní začne odhalovat již jako samo sebou.“

4) Tu byl v náležitém a dostatečném množství přinesen chléb, sůl a víno a my jsme se posadili k velkému zcela z kamene zhotovenému stolu a pojedli jsme trochu chleba se solí a na to jsme se napili vína.

5) Hospodskému však bylo nápadné, že když jsem Se chtěl napít, podala Mi setníková dcera ihned zlatý, v Pelle Mně darovaný pohár, naplněný vínem a Já jsem jej také přiložil k ústům a napil Se z něj, zatím co všichni ostatní přítomní pili víno ze džbánů hliněných.

6) Hospodský a též jeho dva sluhové si Mne z povzdálí měřili od hlavy až k patě a nevěděli, za koho by Mne měli považovat.

7) **Hospodský** si řekl: „Ten musí být jistě něco vysokého, jinak by mu náš setník tak neholdoval!“

8) Když jsme se všichni dostatečně posílili chlebem a vínem, pravil jsem **JÁ** hospodskému: „Poslyš, hospodský, tvůj dům potkalo veliké štěstí! Vy mnozí Římané a Řekové nejste nezběhlí v Písmech Židů a že jim a skrze ně také vám pohanům byl zaslíben Mesiáš již od počátku lidstva ústy proroků, jedním jedině pravým Bohem, Tvůrcem nebes a Země a všeho toho, co bylo, je a bude na ní, v ní a nad ní! A hle, tento zaslíbený Mesiáš jsem Já a přišel jsem tedy nyní také k vám pohanům, abych založil a rozšířil Království Boží i mezi vámi!“

9) Jsem vyslán z nebes Bohem Otcem a Otec, Který Mne vyslal, je věčná Láska a jejím trůnem je Mé srdce; je ve Mně a Já jsem v Ní. Ve Mně přebývá tedy také všechna moc a síla nade vším v nebi a na Zemi; Já jsem Život, Světlo, Cesta a věčná Pravda Sama.

10) Kdo ve Mne věří, Mne více nežli vše ve světě miluje a žije a jedná podle Mé nauky a své bližní miluje jako sebe sama, ten ode Mne obdrží život věčný a Já ho o posledním soudu probudím.

11) Ty jsi Mne předtím měřil od hlavy až k patě a řekl jsi u sebe: „Za tímto člověkem musí být skryto něco vysokého, jinak by mu náš setník tak neholdoval!“ A hle, soudil jsi správně!

12) Abys se však také mohl přesvědčit, že je tomu se Mnou tak, jak jsem ti nyní řekl, dej sem nyní dopravit všechny nemocné v tvém domě a Já je uzdravím! - Věříš tomu?“

13) Privil **hospodský**: „Pane, Pane, Tvá slova pronikají hluboko do mé duše a probouzejí v ní nikdy dříve nepocitěný život a podle toho musí být vše pravdou, co jsi mi řekl! Věřím také nepochybně, že Ty jistě uzdravíš všechny mé nemocné!“

14) Poté byli do naší velké jídelny přineseni mnozí nemocní. Mezi nimi byli někteří soužení zlými horečkami, někteří padoucníci, jiní byli stíženi dnou a jeden byl slepý a dva ztratili za zemětřesení úzkostní hlas a řeč.

94. PÁN UZDRAVUJE NEMOCNÉ V HOSPODĚ.

1) Když byli za půl hodiny všichni nemocní, počtem asi třicet, dopraveni do sálu, pravil **hospodský**: „Hle, ó, Pane, Pane, tu jsou nyní nemocní mého domu! Chceš-li je uzdravit, učiň tak a můj celý dům uvěří v Tebe a bude Tě nadmíru ctít a milovat!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Staniž se tedy podle tvé víry!“

3) Když jsem toto vyslovil, byli náhle všichni tak úplně zdraví, jakoby jim nikdy nic nescházelo.

4) Poté chválení a velebení Mé osoby nebralo konce a uzdravení Mne považovali podle jejich pohanské nauky za Boha a na kolenou Mne prosili, abych jim co nejmilostivěji ráčil sdělit, zda jsem snad dokonce sám Jupiter anebo jiný bůh, aby pak mohli takovému bohu prokazovat vždy největší poctu a vděčnost.

5) **JÁ** jsem však pravil: „Nejsem ani Jupiter, ani nějaký jiný z řady vašich bohů, kteří nikdy nebyli, nejsou a také nikdy nebudou!“

6) Jděte však nyní všichni do svých pokojů a pojezte a napijte se trochu vína a posilněte své údy! Vše ostatní, co máte o Mně věřit a zač Mne máte považovat, bude vám zvěstováno již zítra!“

7) Poté se uzdravení odebrali ihned do svých pokojů a někteří šli také k několika kněžím, kteří byli společně v jiném sále této hospody a stále se ještě radili, jak by mohli vymačkat z lidu ještě větší oběti a vyprávěli jim, jak byli zázračně uzdraveni ²⁸⁾ mužem, který je podle oděvu Žid, ale svým slovem a vůlí působil jako pravý živý Bůh.

8) Když to kněží o Mně uslyšeli a viděli dobře jim známé nemocné, nyní úplně uzdravené, nevěděli co tu činit.

9) **Jeden z těch kněží** pravil: „Pojďme sami k tomu zvláštnímu člověku a ukáže se, co se tu za ním skrývá; neboť hloupý lid nedovede o takových věcech soudit! Ať tam však jde napřed jen jeden z nás a vyzkouší zázračného muže a řekne nám pak, co je s ním! Snad je to dokonce jeden z počtu Esejců, kteří jsou co nejlépe obeznámeni ve všelikém kouzelnictví?“

10) Poté se odebral jeden a to v mnohých uměních a vědách dobře obeznalý Říman k nám do velké jídelny, pozdravil setníka a poté se ihned tázal na Mne.

11) **Setník** mu zcela zhurta pravil: „Zde po mé pravici sedí Ten, jehož jméno nejsme hodni vyslovit!“

12) Když toto **kněz** uslyšel, stal se méně drzý, obrátil se ke Mně a pravil: „Odpusť mi, že si dovoluji ve vsí úctě a skromnosti se tě otázat, jak ti bylo možné beze všech prostředků uzdravit nemocné! Rozumím všeličemu, mám mnohé zkušenosti a dovedu tedy také posoudit, co je možné vykonat člověku, který je dobře obeznámen se skrytými silami přírodními. Bez určitých tajných prostředků nevykonal, pokud vím, ještě žádný mág a žádný kněz nikdy nějaký zázrak, který by byl jen bohům možný - kdyby někde v pravdě a ve skutečnosti existovali; u tebe však se zdá být tomu tak, že jsi s to konat skutky pouze slovem a vůlí a nepotřebuješ na to žádného prostředníka?!”

13) Jak jsi však dospěl k této síle vůle a jak by k ní mohl dospět také jiný člověk? Neboť že jsou u lidí co do moci vůle velké rozdíly, je jisté a lze tak soudit z toho, že člověk jenž má již od přirozenosti silnou vůli, musel by to při správném výcviku své vůle přivést nakonec k úžasné síle, zejména kdyby také byl úplně obeznámen se všelikými skrytými silami a mocnostmi velké přírody.

14) Ale kde a jak lze dospět k takovému výcviku vůle? Kde a jak jsi dospěl k této téměř nikdy zde nebývalé moci vůle?“

95. PÁN VYPRAVUJE O POSTUPNÉM VZDĚLÁVÁNÍ KNĚZE.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi přec také prostudoval Písma Židů a to jednou již v Římě a o pět let později, když jsi byl jako kněz Zeův, Martův, Minervin a Merkurův za císaře Augusta poslán do Horního Egypta, v Thebách, kde jsi se také dal zasvětit do starých mysterií.“

2) Počínaje Mojžíšem, věnoval jsi pozornost zejména čtyřem velkým prorokům; jelikož ti

²⁸⁾ „byli zázračně uzdraveni“ je nutný doplněk vyd.

však zůstali přes tvé hloubání a čtení nesrozumitelnými, tu jsi se za pět let později, když jsi byl jako lidový a vojenský kněz přesazen sem, obrátil tajně na jednoho židovského zákoníka a žádal jsi od něho vysvětlení toho, co ti bylo temné. Jelikož ti však onen zákoník nemohl podat vysvětlení, odsunul jsi Písmo Židů na stranu právě tak, jako jsi odsunul již dávno předtím spisy vaše.

3) Ale ježto jsi nicméně podržel Písmo židovské stále v paměti, musely ti zajisté skutky Mojžíšovy, Aronovy, Josuovy, Eliášovy i ostatních proroků ukázat, že tito lidé byli s to jen pomocí

jednoho jedině pravého Boha Židů konat věci a skutky, které u žádného národa na celé Zemi nebyly nikdy vykonány.

4) Když Mne nyní vidíš také takto působit, pak jistě také působím skrze Boha a s Bohem. Což neříkáte vy Římané sami, že bez božského nadchnutí není žádný velký mudrc?! A tak budu zajisté také Já tím jedním jedině pravým Bohem Židů velice nadchnut !“

5) Privil **kněz**: „Ano, ano, tu již můžeš mít zcela pravdu a jsi do mysterií vašich Písem jistě hlouběji zasvěcen, nežli onen moudrým se dělající zákoník, od něhož jsem se snažil dostat pravé světlo a kterého jsem nakonec opustil jako ještě moudřejší.

6) Ale ježto jsi mě dříve právě tak málo mohl vidět a znát, jako jsem já tebe předtím neviděl a neznal, - jak je Ti mé tajné snažení po dosti dlouhou řadu let známé tak, jako kdybych ti je teprve před nedávnem sdělil? Neboť jen ode mě bys se musel dovědět, co jsem potají dělal a oč jsem usiloval, ježto jsem nikdy jako kněz nikomu neprozradil, co jsem konal a podnikal pro své nejvyšší vlastní uklidnění!

7) Jak tedy víš, jako pro mne úplný cizinec, co jsem dělal v Římě, pak v Thebách a konečně zde v Asii?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Hle, také toto je mi možné s pomocí Jednoho jedině pravého Boha Židů, Který je všemohoucí a také vševědoucí od věčnosti. bez počátku a bez konce!“

9) Privil **kněz**: „To ti nechci upírat a budeš mít nyní jako již předtím zcela pravdu; ale od vašeho jednoho a podle Tvé výpovědi jedině pravého Boha je přece zvláštní, že se dává jen nejvyšší zřídka nějakým Židem tak nalézt a dokonce použít jako nyní tebou!“

10) Upřímně doznávám, že já pro sebe velmi málo věřím a důvěřuji jak v to tak v ono Božství; neboť čím více je kdo hledá, tím více se i s největší možnou horlivostí také od něho vzdaluje a člověku je věru užitečnější a prospěšnější, když se nikdy nepokouší odhalit závoj Isidin, než aby se takovým marným namáháním vrhal do nejtemnější propasti všemožných pochybností. Lépe je zůstat jako opice slepý a hloupý, nežli pátrat po tom či onom Božství, které bezpochyby jinak nikde jinde nebylo a dosud není, nežli jen ve fantasii takových lidí, kteří chtěli panovat nad ostatními.

11) Ty jsi však své Božství asi někde nalezl; ale jak a kde, to si asi podržíš pro sebe právě tak, jak si to podrželi pro sebe staří a zahalili pak svou nauku o jednom anebo také o několika bozích do takové temnoty, která nemůže být již nikdy žádným Sluncem osvětlena.

12) Pročpak se mně, který jsem přece také člověk a již od svého mládí jsem toužil aspoň jedenkrát se přiblížit Božství až dosud, kdy již čítám 70 let, ještě nikdy Božství nepřiblížilo a nenadchlo mě nějakou zvláštní schopností a proč kromě tebe, zázračný příteli, také nikomu z mých mně známých Židů ne?! Proto, příteli, já pro sebe dám málo na všechny bohy; to ostatní si můžeš domyslet sám !“

96. POUČENÍ PÁNĚ O ÚPADKU LIDSTVA.

1) Privil jsem poté **JÁ** pohanskému knězi: „Ty jsi ve své řeči ke Mně, ne zrovna úplně. nesprávně poznamenal, že jistá božství vznikla čistě z fantasie těch lidí, kteří chtěli panovat nad svými spolublížními, kteří mají pro ně pracovat a bojovat, aby vládnoucí lidé mohli velmi dobře žít a se bavit.

2) Ale věz, na počátku doby lidstva na této Zemi nebylo tomu tak! Tehdy znal každý člověk jednoho jedině pravého Boha a mnoho tisíc tisíců lidí Jím bylo poučováno, vedeno a ochraňováno. Každému bylo důkladně ukázáno, že se nemá nechat žádným vábením dobrovolně zajmout, protože strhuje duši do soudu hmoty a její smrti a činí ji pro vše božské a čistě duchovní hluchou, slepou a necitlivou.

3) Poněvadž však Bůh dal každému člověku nejúplnější svobodu vůle, aby buď následoval Jeho radu anebo nastoupil dráhu světskou, dali se mnozí lidé až příliš brzy zmámit a oslepit světem a tím ztratili s očí Boha, protože chorobnou světskou láskou byl jejich vnitřní zrak úplně oslepen.

4) A hle, když byla velká část lidstva oslepena světem a tím úplně ztratila s očí jedině pravého Boha, tu teprve si začali slepí lidé dělat všelijaké bohy, kteří by za přinášení všelijakých obětí a na prosby kněží, z nichž se až příliš brzy stali pyšní vládci, pomáhali ve velké nouzi právě těmto slepým světským lidem, které navštěvoval Bůh všelikým soužením, aby je odvrátil od světa.

5) Ale pomozeno jim nebylo; neboť ten jeden jedině pravý Bůh nemohl a nesměl jim pomoci, protože neměli být ještě více utvrzováni ve své slepotě a bezbožnosti. Neboť kdyby jim byl Bůh po vzývání jejich falešných a nicotných bohů poskytl žádoucí pomoc, byla by tato pomoc teprve pravým triumfem pro lakotné a nadevše vládychtivé kněze a ten, komu by bylo pomozeno, by se vyčerpал přinášením obětí, aby se mu kněží a bohové nestali nikdy nepřátelští.

6) A hle, poněvadž Židé, jako vyvolený Boží národ - ježto jeho otcové se nejdéle nechtěli dát z lásky k Němu světem zmámit a oslepit - se časem také od jedině pravého Boha odvrátili a podobně jako pohané se obrátili ke světu, stali se též hluší a slepí a to nyní hůře nežli pohané; neboť pohané opět začali hledat co ztratili a mnozí to také již úplně znovu našli.

7) Ale většině předních Židů ještě nenapadlo hledat to ztracené, tu věčnou pravdu; v jejich životní noci je jim zcela dobře. Ačkoliv cítí u sebe, že jsou bezbožní, nechtějí to dát lidu najevo kvůli bohatým obětem a jsou zapřisáhlými nepřáteli toho, kdo by dával lidu pravé světlo, ukazoval mu správnou cestu k Bohu a pomáhal účinně Boha hledat a také jistě nalézt.

8) Ale proto bude takovým Židům pak také trochu toho světla, které snad ještě zcela poskrovnu mají, vzato a bude dáno pohanům, kteří po něm živě touží.“

97. SPRÁVNÉ HLEDÁNÍ BOHA.

1) **(Pán:)** „Ty jsi také pravil, že si sám pranic nevážíš žádného Božství, protože jsi již dávno hledal nějaké pravé Božství a přes nejhrolivější hledání se ti ještě žádné Božství ani zdálo nějak nepříblížilo.

2) Ty jsi ovšem pro sebe sice již dávno co nejhrolivěji hledal pravé Božství a žádné ti ještě na oči nepřišlo, ale musíš také uvážit, že jsi to pravé Božství hledal jen zcela jednostranně a sobecky. Ty jsi chtěl jen pro sebe jako velký přítel života být jist, že je nějaké pravé Božství a že duše člověka po smrti těla žije navěky dále; ale lid ať si úpí ve staré hlupotě a úplně slepotě a ať vám kněžím obětuje jako dříve!

3) U toho jednoho jedině pravého Boha nemá však kněz ani nejnepatrnější přednost před nějakým domněle sebe nicotnějším člověkem z lidu. U Boha není hodnostních stupňů pro lidi; před Ním stojí císař a žebrák na jednom a témž stupni. U Boha má přednost jen ten, kdo Ho v plné pravdě poznává, pak nadevšecko miluje a svého bližního jako sebe sama a zachovává příkázání Boží, jak je dostal Mojžíš, ve všem je pokorný a od nikoho nežádá nic nespravedlivého proti řádu a proti vůli Boží, ani násilím, ani lstí; neboť veškeren takový skutek je před Bohem ošklivostí.

4) Vy kněží však jste lid vždy co nejhruběji obelhávali a oklamávali a tak nyní zajisté uznáš, proč Se ono jedno a jedině pravé Božství přes veškeré vaše hledání nechtělo dát vámi nalézt; neboť vidělo až příliš jasně, že byste byli lid ze samých světských ohledů ponechali ve staré temnotě, jak tomu také bylo u mnohých kněží Egypta.

5) Oni věděli dobře, jak jsou na tom s jedním jedině pravým Bohem, ale obecný lid musel věřit, co mu předkládali k víře; a ježto kněží jednali takto, ranil Bůh také je slepotou - a v této slepotě jste dosud ještě a budete ještě dlouho, neupustíte-li od světa a nebudete-li hledat z pravého a všestranně úplně pravdivého důvodu Boha, Jeho duchovní Království a Jeho nejčistší spravedlnost.

6) Kdo nehledá Boha ve vsí lásce, mírnosti, pokoře, trpělivosti a v nejúplnějším zapírání sebe, ten Ho jako nejvyšší životní statek nenajde; a kdo Boha takto nehledá a nenajde, nemůže také očekávat od Něho mimořádnou pomoc.

7) Bůh Se sice ve Své nezměrné lásce stará o všechny lidi tak, jako Se také stará o všechno stvoření v nekonečně velkém vesmíru podle Svého věčného neměnitelného řádu; ale obzvláště a mimořádně Se stará jen o ty, kteří Ho opravdu poznali, plní zjevenou jim Jeho vůli a tak Ho vpravdě v každém skutku nadevšecko milují.

8) Ty jsi opravdu jednoho jedině pravého Boha dávno velice horlivě hledal; ale taž se nyní sám, zda jsi kdy hledal Boha tak, jak jsem ti nyní ukázal Já.

9) Pravím tobě: Ne ten, kdo říká : „Pane, Pane, kde jsi? Když Tě jako Tvůj tvor hledám a z temné hlubiny své životní noci volám, proč se nedáváš nalézt a proč mi neodpovídáš a neřekneš: Zde jsem!?“ , ne ten nalezne Pána Boha a přijde k Němu, nýbrž jen ten, kdo Boha hledá tak, jak jsem ti to nyní ukázal.

10) Hle, přečetl jsi Mojžíše a proroky a našel jsi vůli Boží jasně vyslovenou lidem v deseti tobě dobře známých příkázáních a tato příkázání se ti tak zalíbila, že jsi říkal u sebe velmi často: „Opravdu, moudřejších a k opravdovému štěstí a blahu všech lidí vhodnějších a starostlivějších zákonů není v celém světě a lze právem předpokládat, že pochází skutečně od nějaké božské Bytosti!“

11) Mohl-li jsi však takto u sebe mluvit - proč ti přitom také jednou nenapadlo, abys tyto zákony uvedl u sebe samého ve skutek? Kdybys to byl učinil, byl bys také již Boha našel; ale ty jsi nacházel všelijaké světské důvody, abys sice tyto zákony obdivoval, ale nedal jim přejít ve skutek.

12) Nech však od nynějška státi se těmto zákonům u sebe skutkem a vynahrad' každému podle možnosti, čeho zlého jsi se na něm dopustil a pojmi k tomu prozatím pevnou vůli a brzy a snadno najdeš Toho, Kterého jsi tak dlouho marně hledal!“

98. PAN ZNÁZORNŮJE SPRÁVNÉ HLEDANÍ BOHA.

1) Po této Mé řeči pravil **kněz**: „Vpravdě velemoudrý a Bohem nadchnutý Mistře, já vlastním velké jmění - stačí to, použijí-li z něho tři čtvrtin k dobrodiní těm, kdož podle zákonů Mojžíšových, které od nynějška chci a budu všechny zachovávat, přišli mnou k nějaké škodě a budu-li pak s jednou čtvrtinou konat až do konce života jiné skutky lásky k bližnímu?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, to stačí více nežli úplně; neboť hle, Bůh o Sobě je věčně nejčistší a naprostá láska!

3) Jestliže však nějaký člověk, který by si rád vzal ženu, jelikož ji potřebuje, ale nemá lásku a také nehledá ženu s láskou, nýbrž jen se suchým světským rozumem, - myslíš, že tento člověk najde kdy pravou ženu plnou lásky k němu? Pošetilku, která si nebere člověka, nýbrž jen jeho zlato, aby je pak promrhala s jiným, najde, ale ženu naplněnou láskou k němu, nikoli! Kdo tedy chce nalézt ženu plnou lásky, musí ji také hledat s láskou.

4) Kdo tedy chce hledat a nalézt Boha jako nejčistší lásku, musí Ho také hledat ve vlastním srdci v nejčistší lásce, na níž nelpí již ani zdánlivě sebenepatrnější špinavá láska světská. a hledá-li Ho takto, pak Ho také velmi jistě najde.

5) Když jsi byl ještě zcela mladý muž, měl jsi štěstí zalíbit se velmi krásné a velmi bohaté dceři jednoho patricia a měl jsi k ní, velkou lásku a byl bys ji také dostal za ženu, kdyby bývala tvá velmi mocná láska k ní zcela čistá. Poněvadž tě však tato dcera, která byla tehdy nazývána perlou Říma, až příliš milovala, aniž jsi to byl mohl více než bylo nutné pozorovat, šlo jí také o to, aby si zjedнала tajnými, tobě neznámými cestami přesnou vědomost o tvé lásce k ní a brzy shledala, že jsi měl také ještě jiné dívky, pro něž jsi měl také své srdce otevřené.

6) Když to ona perla Říma poznala, odvrátila se brzy od tebe a nedávala ti již najevo, že tě milovala a odvrátila pak také od tebe svou tvář.

7) Ty jsi ovšem velmi zesmutněl a činil jsi ještě mnohé marné pokusy, abys si ji opět naklonil a bylo by se ti to také mohlo podařit; ale ty jsi se nemohl své vášně lásky k ostatním úplně, sama sebe zapíraje, zhostit a tím jsi ztratil tuto perlu docela.

8) A hled', tak asi je to také u Boha, jako věčně nejčistší lásky! Jen nejčistší a nejneposkvřenější láskou Ho můžeš nalézt, vidět a velebit a věčný život od Něho obdržet.

9) Tomu, jehož srdce je naplněno všelikými světskými věcmi, je ovšem těžko se od nich očistit; ale pevná vůle je zdatným pracovníkem a činí to, co se ti dnes zdá být ještě nemožné, zítra snadno a ještě nadále vždy snadněji a snadněji proveditelné.

10) Taž se však nyní ve své mysli sám sebe, zda jsi také náležitě porozuměl tomu, co jsem ti nyní vysvětlil!“

99. KNĚZ CHCE OSPRAVEDLNIT SVŮJ SVĚTSKÝ ŽIVOT.

1) Privil **kněz**: „Vpravdě nadlidsky moudrý Mistře, porozuměl jsem ti dobře a nyní ještě více nežli předtím poznávám, že tobě musí velmi silně pomáhat nějaký vpravdě jsoucí živý Bůh, neboť jinak by ti bylo naprosto nemožné mít o mých jinošských poměrech tak nejvyšší přesnou vědomost, jakou vůbec žádný člověk v celém Římě nikdy neměl a ještě mnohem méně má nyní.

2) Ve všem, co jsi mi řekl, máš úplnou pravdu a já bych mohl říci: Nikoli ty, jako člověk mně rovný, nýbrž Bůh z Tebe nyní mluví!

3) Ale uvaž všechny naše lidské a vedle toho státní, kovovými řetězy musu nás poutající poměry, které jsme jistě nevytvořili my, nyní žijící kněží!

4) Každý člověk, který přišel do tohoto světa bez svého vědění a chtění a musí být živen již hned po narození, aby zachoval nejvyšší osudný život a stal se podle ztmulých zákonů přírodních silným člověkem, je, uvažováno podle rozumu, nejvyšší ubohou bytostí.

5) Dorostli-li jednou natolik, že dovede rozeznávat den od noci a červené od zeleného, začne se co nejhroliivěji s výchovou se strany rodičů, kterou si nemůže žádné dítě určovat.

6) Stal-li se člověk mnohým učením konečně vzdělaným mužem, pak třeba si zvolit stav, v němž si může opatřovat živobytí pro svůj celý život. Ve světě by však nechtěl žít špatně, nýbrž co možno dobře, když už vůbec musí jednou žít a zvolí si také podle svých schopností rozumně stav, ve kterém může pod pouty státní moci ještě nejsvobodněji a také nejlépe žít. A pro mne to byl stav kněžský; stal jsem se knězem, lhostejno, zda to co jsem zastával bylo založeno na lži anebo na podvádění lidu, anebo na nějaké pravdě, - krátce podle státních zákonů jsem musel být tím, čím jsem ještě nyní.

7) Svět a vlastní, co možno nejlepší zaopatření bylo tedy již od dětství především to nejbližší, oč se musel člověk především starat. Mimoto se ovšem probudily ve mně brzy ještě jiné rozmanité potřeby a ježto tu také byly prostředky k uspokojení těchto potřeb - ovšem vždy jen na státně zákonitě cestě - byly tedy také podle možnosti uspokojovány a neobjevilo se tu žádné Božství nějak z nebe nebo se Země, které by tu bylo řeklo: „Poslyš, knězi, ty tu žiješ a jednáš zcela proti Mé vůli a proti Mému řádu! Žij budoucně tak a tak, jinak tě co nejmocněji potrestám!“

8) Že za takovýchto životních poměrů byl člověk v srdci i mysli naplněn hmotnou nečistou a neduchovní láskou, jelikož nebyl naproti tomu povzbuzován ničím čistě duchovním a božským, zůstal aspoň zevnějškem takovým, jakým mohl a nakonec podle státních zákonů také musel zůstat, ač se ponenáhlu začínal uvnitř sebe stále víc a více, zejména v pokročilejším věku tázat: Ano, je však také aspoň jiskérka pravdy v tom, co zastáváš a co pěstuješ? Vše, čemu učím a co konám, je samozřejmě lež a podvod. Cožpak již není na celé Zemi žádná původní pravda?

9) Bádal jsem, hledal a pátral a hledal neustále téměř doposud a nic jsem nenalezl! Jak bych byl kdy mohl jít s nejmocnější láskou vstříc nějakému pravému Božství, které se Mně nikdy nechtělo nějakým způsobem zjevit?! Co tu není, to také nelze milovat, ať už je to Bůh anebo nějaký jiný v domnění lidí nejvyšší cenný předmět.

10) A slyš tedy, nejvyšší moudrý Mistře, mohu nyní za to, že jsem pak nakonec musel milovat přece jen to, co mně bylo dosažitelné jako mé životní potěšení; neboť milovat obrazy své vlastní fantasmie je podle přirozené čistého rozumu tolik jako: být blázen!

11) Kdybych byl tedy měl jednoho jedině pravého a živého Boha již odedávna nadevšecko milovat a příjemnostmi světa jsoucími tu před smysly každého člověka pohrdat a jim unikat, pak by se mi musel takový Bůh buď zjevit, anebo by mně musela má fantasmie takového Boha ve veškerém životním žárů stvořit; nestalo se však ani to, ani ono a tak bylo tedy také samozřejmé, že jsem nemohl dát přednost bytosti, která pro mne zcela nikde neexistovala před světem a jeho lidstvo živící a obveselující poklady a statky, pro jejichž užívání byl člověk zrozen a vychován.

12) Ale buď tomu jak buď, - já jsem opravdu ještě v srdci pln světa; ale kdyby se mi dnes v

tomto okamžiku zjevilo jedině pravé Božství a žádalo co mám činit, bude veškeren můj starý svět najednou ze mě vyhoštěn!

13) Kdyby mně byla dala zmíněná perla Říma jen jednou určité ujištění, že se stane mou, jestliže to či ono učiním, byl bych již mužem, kterému by se nestala žádná oběť příliš těžká! Ale jelikož něco takového nenastalo, zůstal jsem tedy také při tom, co mi bylo snáze dosažitelné.

14) Vidím a vím zcela dobře, že všichni lidé, které jsem poznal, žijí již od paměti lidské ve velkém zármutku a zmatku a konečně také umírají často v úplném zoufalství; ale co prospívá toto vidění a vědění, když nikdo nepřichází, kdo by jim ukázal úplnou pravdu?!

15) Pohleď, přemoudrý Mistře, Ty máš skutečně ve všem, co jsi mi řekl, úplnou pravdu; ale také já nemám podle lidského rozumu nepravdu! Cožpak mohou ubozí lidé za to, že byli do tohoto světa vrozeni ve vsí slepotě a museli se dát vychovávat ve všeliké lži a klamu? - Mám pravdu anebo ne?“

100 DŘÍVĚJŠÍ ZJEVENÍ PÁNĚ, KTERÁ SE DOSTALA KNĚZI.

1) Privil jsem **JÁ**: „Máš sice v mnohém ohledu pravdu, ale vcelku přece jen úplně nepravdu; neboť obviňuješ Božství z nedbalosti a z úplné lhostejnosti k lidem, - a to, příteli, není pravda, i když se to tak jeví tvému rozumu!

2) Bůh se lidem vždy zjevoval a tak také tobě již v Římě a ještě zřejměji v Thebách a jednou, -když jsi byl na břehu Nilu, slyšel jsi zvučný hlas: „Čti Mojžíše a žij podle zákonů, které jsou v něm napsány a najdeš, co hledáš!“

3) Poté jsi zase začal číst Mojžíše a také ostatní proroky; ale žít a jednat podle zákonů jsi nicméně z všelikých důvodů opomíjel.

4) Rok poté jsi přišel opět na totéž místo řeky, slyšel jsi opět týž hlas a dlouho jsi o tom přemýšlel. Ale k jednání jsi se přece nedostal; neboť předně jsi byl římský kněz a nechtěl jsi podle své ideje jednat proti římským zákonům, protože by ti z toho mohla vzejít světská škoda, ačkoliv jsi dobře věděl, že nebylo zrovna zakázáno, že kněz nesmí věřit také v Boha Židů a zadruhé, jednání podle zákonů Mojžíšových se ti zdálo být příliš nepohodlné a onen hlas, který jsi jasně slyšel, jsi však nakonec považoval jen za snadno možný smyslový klam a pomysllil jsi, že kdyby na tomto hlasu bylo něco pravdivého, dal by se jistě slyšet častěji.

5) A tak jsi potom sice ještě dále bádál a hledal, ale k jednání jsi se nedostal a tak jsi se podobal staviteli, jenž dělá plán za plánem; ale má-li přijít k provádění stavebního plánu, nechá se odstranit námahou a výlohami a k žádné stavbě nepřijde.

6) Příteli, uvažování, myšlení, usuzování, bádání a hledání není skutek, nýbrž pouze jen předsevzetí k němu; poněvadž však život sám není předsevzetí k životu skutečnému, nýbrž je skutečný a působící život sám, musí se životní předsevzetí stát také životním skutkem, chce-li se jím dosáhnout, co se hledá.

7) Ty jsi sice čas od času něco učinil, ale bylo toho příliš málo, než aby to dalo jiný směr tvému vnitřnímu smýšlení a tak jsi zůstal stále na jednom a témž místě; teprve nyní jsi pojmul poprvé zcela pevnou vůli, že se staneš úplně jiným člověkem a to podle Mnou ti oznámené vůle jednoho jedině pravého Boha Židů a tak také v hojnosti pravdy nalezneš, co jsi tak dlouho marně hledal.

8) Ty jsi to však vlastně již nalezl; jenže tě lze nyní ještě přirovnat k člověku, který uprostřed hustého lesa nevidí právě les pro samé stromy.“

9) Privil **kněz**: „Poslyš, vpravdě přemoudrý Mistře, jak tomu mám nyní rozumět a jak to brát?“

10) Privil jsem **JÁ**: „Pohleď sem! Zde stojí prázdný pohár; Já však chci, aby byl plný vína a ty se toho vína napij! Vezmi jej a pij a posuď pak, zda to také může vykonat nějaký mág!“

11) Když to **kněz** uviděl a ochutnal víno nejvyšší kořeně chuti; pohlédl s úžasem na Mne a privil: „Vpravdě, nejvyšší bohopodobný, přemoudrý Mistře, to ještě nikdy žádný člověk nedokázal. Ty musíš jistě být ve velmi mocném spojení s oním jedině pravým Bohem Židů; neboť tvá vůle a vůle tvého Boha se zdají být již úplně sjednoceny.“

12) Pohár byl přece úplně prázdný a Ty jsi jej zcela naplnil pouze Svou vůlí vínem a to nejvybranějším nejlepším vínem, jaké jsem ochutnal jen jednou v Římě u nejvyššího kněze pod jménem vinum olympicum (víno bohů; vyd.).

13) Poněvadž to ti bylo možné, budou ti možné ještě mnohé jiné věci! Kdo to v přátelství s Božstvím přivedl tak daleko jako ty, tomu je nakonec ovšem také možné učinit se úplně nesmrtelným.

14) Ano, kdybych byl také já přišel do tohoto světa jako Žid, byl bych to byl mohl snad přivést také na vysoký stupeň sjednocení s Bohem - neboť vůle a píle by nebyl u mě nedostatek; ale jako pohan přicházející ve vší noci do tohoto světa, jsem nemohl nikdy nalézt opravdovou cestu a zůstal jsem tedy také vězet ve stále stejné noci a nemohl jsem se dosud dostat k žádnému světlu pravdy. Ale od nynějška tomu bude jinak!

15) Nyní mi však dovolu, abych šel k svým kolegům a sdělil také jim, co jsem se zde dověděl; neboť také oni cítí jako já, co jim chybí!“

16) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, jdi tedy a_mluv pravdu!“

101. ÚVAHY SETNÍKA O PŘÍRODNÍCH KRÁSÁCH.

1) Poté šel kněz k svým kolegům, kteří již s palčivou touhou čekali na jeho příchod. Po příchodu vyprávěl jim vše co viděl a zakusil a oni byli plni úžasu.

2) A **jeden** z nich, starý Řek, pravil: „Čeho tu třeba ještě dalšího?! Ten člověk je Bůh a my učiníme co nařídil a budeme žít.“

3) A tak se tohoto večera stali pohanští kněží Mými učedníky ve městě Afeku a učinili Mi příštího dne své vyznání a svůj slib.

4) My však jsme se odebrali po odchodu kněze k odpočinku a odpočívali jsme dobře až do rána.

5) Jako vždy, tak i tentokrát jsem byl se Svými učedníky a setníkem již plnou hodinu v přírodě před východem Slunce; a jelikož bylo zcela jasné jitra, požívali jsme s návrší mimo horské město nadmíru krásný rozhled a leckterý překvapující krásný ranní výjev.

6) Když setník a též náš hospodský po mém boku obdivovali zcela uchvácení krásnou přírodou, pravil Mně **setník** po chvíli blaženého obdivu: „Pane a Mistře, lidem lze sotva zazlívát, že se stali poněnáhu milovníky světa a nakonec i modloslužebnými; neboť co člověk ve svém zřejmě počátečním přirozeném stavu všemi smysly vnímá, to ho také často neodolatelnou mocí drží v zajetí a všechny sebe duchovnější nauky a řeči ho nemohou z dneška na zítřek zbavit pout, která mu daly nesčetné půvaby světa. jako je dnes jitra zdobeno nesčíslnými půvaby, tak tomu bylo jistě také již nesčíslněkrát! Že se lidé při pohledu na takové krásy octli ve všelikých nevšedních fantasiích, je mi nyní zcela snadno pochopitelné; a že se do nich stále víc a více zahloubávali a na nich stavěli, to způsobovala rovněž ona až příliš krásná a vždy nejvyšší střídavá scenerie přírodní.

7) Nežli je člověk s to zcela se odvrátit od všeho ponoukání světa, k tomu je již třeba nejvyššího stupně hrdinného sebezapírání.

8) Myslím si nyní, že lidé, kteří nebydlí a nežijí v příliš půvabných krásných krajinách Země, jsou asi pro čistě duchovní a tedy nadsmyslové pravdy vnímavější nežli lidé, kteří jsou obyvateli nějaké příliš krásné krajiny.

9) Mám tu na mysli jen starý, nejvyšší smutně vypadající Egypt. Dokud jej lidé ještě nezkultivovali svou pílí, bylo tam duchovně probudilých lidí velmi mnoho; jakmile však lidská píle začala sterilní (neplodnou) přírodu této velké země přespříliš zkrášlovat, tu se ztrácel také jejich duchovní smysl vždy víc a více a až příliš brzy nabyla převahu mysl přirozená a vznikly všeliké obrazy a z nich všelící bohové a duch člověka, jako jeho největší životní statek se ztratil docela, i musel sám Mojžíš asi po 40 let pevně držet příliš smyslný národ izraelský v nejvyšší nehostinné a přirozeně nepěkné pustině, aby jej učinil vnímavým pro věci vnitřní, bohoduchovní.

10) A tak tedy míním, že tato Země je pro duchovní vzdělávání lidí větším dílem přece jen až příliš půvabná a krásná.

11) Mně se toto jitra ovšem nevýslovně líbí; ale také cítím, jaký čarovně mocný dojem činí na zdravou mladou mysl.“

12) Privil jsem **JÁ**: „Máš na jedné straně pravdu, ale na druhé straně zase ne! Neboť kdy-

bych nebyl postavil lidi této Země tak, aby se mohli následkem své svobodné vůle, svého intelektu a rozumu sami vzdělávat a Mého Ducha v sobě hledat, pak bych je byl mohl nechat někde v nejtemnější mořské propasti odpočívat jako polypy! Ale tak to být nemůže, ježto je člověk úplně svobodná bytost a musí se vzdělávat sám.

13) Hle, tato celá velká a krásná příroda světa je tedy k sebevzdělávání člověka nanejvýš nutná; neboť bez ní by to s jeho myšlením, cítěním a vnímáním vypadalo zcela chudě a nepovznese by se mnoho nad říši zvířecí! Jelikož však je Země všelikými tvory tak přerozmanitě vybavena, musí je člověk začít s obdivuplnou zálibou pozorovat a z tohoto pozorování a porovnávání různých věcí všech přírodních říší této Země a tak i stálého střídání dob denních a ročních, jakož i Hvězd na nebi, přechází člověk nutně do stále hlubšího přemýšlení a přitom začíná pak také hledat a bádát prapůvod jsoucna tak nesčíslně mnohých věcí. A přišel-li člověk vlastní činností jednou tak daleko, pak mu také přichází vstříc Já a zjevují Se mu stále víc a více a jasněji a jasněji.

14) Proto příteli, je to tak již zcela dobré, že je tato Země, na níž jsou lidé povoláni státi se dětmi Božími, právě ve všem tak krásně a nejvšobně rozmanitě vybavena.

15) Ale člověk se ovšem nemá tohoto světa s přílišnou láskou uchopovat a všemi svými smysly na něm lpět; neboť tím se stává v duši hmotný a vzdaluje se stále víc a více od toho, o co má usilovat a stává se v tomto krátkém životě zkoušky svobody vůle slepý, temný a zlý.

16) Jak těžko je však potom přivést takové lidi na pravou dráhu životní, tomu učí zkušenost všech dob a ty sám jsi učinil v tom již velmi mnohé zkušenosti a ještě mnohé učiníš.

17) Nyní však přichází k nám několik kněží s tím, kterého jsem včera poučil a chtějí vidět a zvědět, jak je to vlastně se Mnou, neboť ten, kterého jsem včera poučil, rozžehl jim světélko a přiměl je k hlubokému přemýšlení. Nechme tedy tyto hledající přijít k nám a také nalézt co hledají, totiž životní pravdu!“

102. PROSBA A SLIB KNĚŽÍ.

1) Když jsem toto promlouval se setníkem, přišli také již kněží až k nám a co nejvládněji nás pozdravili.

2) Poté pravil svým druhům **Mnou již obrácený**: „Hledte, zde stojí ten velký a nejvznešenější zázračný Muž, jehož vůli se musí vše co nejposlušněji podrobit a v jehož řeči vládne nejhlubší pravda a moudrost! Proto Mu vzdejme také my všechnu čest, všechnu slávu a chválu!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Přátelé, Já jsem nepřišel do tohoto světa, abych Se dal lidmi ctít, oslavovat a chválit, nýbrž proto, aby se všichni lidé Mnou a ve Mně opět našli a poznali Toho, Kterého svou vlastní vinou ztratili a zcela zneuznali; a aby poznali Jeho vůli a jednali a žili podle ní. Kdo Mne tedy chce vpravdě ctít, oslavovat a chválit, ať přijme Mou nauku a jedná a žije podle ní!“

4) Dokud však uctíváte kovové, kamenné a dřevěné bůžky, nedojdete k pravému životnímu světlu z Boha, nepoznáte ve Mně Boha a nebudete tedy také mít podíl na jeho Království, které nyní ve Mně přišlo z nebes na tuto Zemi.“

5) Poté pravil **jeden**, jenž ještě velice lpěl na mnohobožství: „Podle tvého slova by bylo vše správné a my bychom byli pro sebe s našimi bohy také brzy hotovi; ale co bude potom dělat lid a řekne nám, kteří jsme vši silou řeči a také všelikými znameními velebili lidu bohy jako jsoucí a působící a nabádali jej k jejich uctívání?! Lid lpí ještě velmi na tom, co si osvojil od dětství a bude zajisté těžko vzít mu úplně co má a pak mu za to dát něco jiného a lepšího!“

6) Pravil jsem **JÁ**: „To vše závisí na vaší vůli! Pravdu pochopí dokonce dítě spíše nežli něco, co je falešné a tedy lež; tím spíše tedy pochopí pravdu a s láskou si ji osvojí dospělý člověk! Záležejí tudíž nyní jen na vaší vůli a pak vám již Má vůle pomůže uskutečnit správné dílo ve jménu Mém.“

7) Ale nátlak ode Mne nečekejte; neboť každý člověk má ode Mne úplně svobodnou vůli a může konat jak je mu libo! Ale běda jednou tomu, kdo poznal dobře pravdu, ale přesto jí dal pro světské výhody výhost, nejednal podle jejích zásad, nýbrž nakonec ji ještě pronásledoval ohněm a mečem! Věřu, tomu by bylo lépe, kdyby mu byl na krk pověšen mlýnský kámen a byl uvržen do moře, kde je nejhlubší!

8) Že na vašich bozích i s jejich obrazy vytvořenými rukama lidskýma, nic není a v tom

způsobu, jak vy pohlížíte na ně tisíckrát nic, to je jasné; neboť co tu ještě mělo na podkladě starých podobností nějaký vnitřní, duchovně živý smysl, to bylo již dávno proměněno v čirý a nejtemnější nesmysl a tedy také v naprostou lež.

9) Jestliže Já vám nyní přináším opět úplnou pravdu o jsoucnosti jednoho jedině pravého Boha a oznamuji vám Jeho vůli, pak upust'te tedy také od vašich úplně nicotných bůžků, odstraňte jejich obrazy a přijměte pravdu!

10) A když jste ji přijali, pak ji také dejte těm, kteří již dlouho po ní velmi hladoví a žízní a oni se vám zato nestanou nepřáteli, nýbrž jen pravými přáteli; neboť ježto vás pronásledovali, když jste jim prokazovali jen zlo, budou vás také jistě tím méně pronásledovat, budete-li jim ve jménu Mém prokazovat dobro pro jejich život na tomto a ještě více na onom světě.

11) Jak Já se však jmenuji a kdo vlastně jsem, to se všichni snadno a brzy dozvíte.“

12) Poté pravil **jeden z pohanských kněží**: „Poslyš, zázračný Místře v síle své vůle a slova! Ty jsi včera brzy po svém příchodu do naší hospody uzdravil všechny nemocné hospodského, o kterémž skutku jsme ihned obdrželi úplnou zprávu, čímž nyní také věříme, že vykonat něco takového je možné jen s jistou pomocí nějaké pravé božské Bytosti. Že ty však máš takovou spolu pomoc také stále pohotově, lze si samo sebou myslet a konečně také pochopit; poněvadž je tomu však u tebe jistě tak, rádi bychom také nyní my zde viděli, abys vykonal mocí svého slova a vůle znamení! Budeme-li mít v tom také my důkaz, pak zničíme ještě dnes všechny naše bohy a přineseme v chrámu Zea oběť jednomu jedině pravému Bohu Židů podle způsobu Mojžíše a Arona.“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Takové oběti nepotřebuje věru nikdy jeden jedině pravý Bůh nejen Židů, nýbrž všech lidí, všech tvorů a věcí! Ve všech oněch obětech byl jsem ve vnitřním, čistě duchovním podobství zobrazen jen Já Sám a Království Boží, které nyní zakládám ne pro tělo a krev, nýbrž pro duše a pro ducha lidí na této Zemi.“

14) Jestliže však nyní Já Sám chodím před očima každého zde mezi vámi lidmi, pak je tedy také naplněno Písmo a není tu třeba již nic dalšího, co by Mne mělo ve Mně vhodně zobrazovat.

15) Nová, Mně libá oběť však záleží pro veškerou budoucnost jedině a toliko v tom, abyste vy lidé ve Mne věřili, Boha nadevšecko ve Mně milovali a své bližní jako sebe samé zachovávaním Mých přikázání.

16) Nestavějte Mi chrámy ze dřeva, kamene, zlata a stříbra a neuctívejte Mne v nich všelikými marnivými nicotnými obřady, na nichž jsem nikdy neměl a nikdy mít nebudu zalíbení; pravý chrám, v němž Mne máte uctívat, budiž vaše Mne milující srdce! Kdo Mně bude obětovat v srdci skutky lásky ke Mně a k svému bližnímu, toho obětování bude mít u Mne jedině cenu a Já ho odměním v Mých nebiích věčným a nejvyšším blaženým životem.

17) Rovněž také nezavádějte na Mou počtu žádný zasvěcený den a nečinný svátek; neboť každý den je Můj a každý den máte na Mne vzpomínat a ve jménu Mém konat dobro.

18) Jestliže Mne však o něco prosíte, pak se zavřete do komůrky a prostě ve skrytosti a Já vyslyším vaši prosbu - tak praví vám lidem Pán Bůh Cebaot!

19) Pryč tedy se všemi chrámy, modlami, se všemi zasvěcenými dny a se všemi nicotnými a nejvyšším bezcennými obřady; ale zato budujte pravý, Mně libý chrám ve svých srdcích a přinášejte Mně oběť čisté nezištné lásky! Napravte škodu, kterou jste způsobili chudým, slepým a většinou právě jen vámi obelhávaným a podváděným lidem a milost Boží vás nemine!“

103. VHODNÝ ZÁZRAK PRO OBRÁCENÉ KNĚZE.

1) (**Pán:**) „Prosili jste Mne o vykonání znamení, i vykonám vám tedy před vašimi očima znamení; ale ze znamení se nestanete blaženými, nýbrž jen z víry!

2) Hled'te, zde na tomto pahorku, který je zcela holý a pustý, stojí ještě starý, ale již více než 30 let suchý fíkovník! Kdysi se zde rozpoutala mocná bouře. Déšť padal z mraků v proudech k zemi a strhl beztoho skrovnou prst' s kamenné půdy a tak uschly tedy také brzy tráva i stromy, protože nemohly již být živeny.

3) Hled'te, s tímto pahorkem, jakož i s dosti rozsáhlým okolím a též i s tímto stromem je tomu tak jako s vaším poznáním jednoho jedině pravého Boha! Jako však pro člověka bez pravého vnitřního poznání jednoho jedině pravého živého Boha je a být musí vše mrtvé, pusté

a zpustlé a člověk nemohla nalézt potravu pro duši a ducha, usychá a zakrňuje, protože bouře světské mysli odplavila od něho živící a oživující půdu, kterou je živé Boží slovo, tak uschl tento strom a kolem něj všechna tráva a nemůže přijít k životu ze sebe, protože tu nenachází půdu, nýbrž jen Boží moc, která tu může tvořit novou půdu naplněnou tím, co je třeba k životu rostlin. A tak tedy chci, aby tato celá krajina, jakož i tento pahorek byl především pokryt úrodnou, asi dva lokte vysokou zemí. Staň se!"

4) Když jsem byl toto vyslovil, byla celá krajina i s pahorkem pokryta zřejmě neúrodnější půdou, čehož se pohanští kněží zhrozili s tak hlubokým údivem, že se začali trást a **ten jeden**, večer předtím již poučený, hlasitě zvolal: „Ano, Ten, Kterého jsem tak dlouho marně hledal, je zde nalezen! Ty, ó, Pane, veliký, svatý a nadevše mocný, jsi vpravdě Sám právě Ten, o Němž jsi pravil, že Ho již najdu! Neboť jen Bůh může Svým slovem okamžitě pokrýt pustou zemi neúrodnější půdou; lidem je to nemožné!"

5) Blaze nám, že jsme Tě jednou našli zcela tak, jak jsme si Tě již dávno přáli nalézt! Nyní je osudný závoj Isidin před našima očima rázem odkryt. Ó, všechna čest a všechna láska jedině Tobě, věčně veliký, jedině pravý Bože a Pane!

6) Ó, odpusť nám naše mnohé hříchy, kterých jsme se ve své příliš velké slepotě vůči Tobě a tedy také vůči svým bližním dopustili! Od nynějška však chceme s Tvou nadevše mocnou pomocí napravit a také podle možnosti napravíme opět vše, co jsme kdy zlého způsobili; buď nám milostivý a milosrdný a nezapuzuj nás hříšníky příliš daleko, od Sebe, ó, Bože náš a Pane náš!"

7) Pravil jsem **JÁ**: „Mluvil jsi nyní dobře, ale to ti nevnikly tvé tělo a tvá krev, nýbrž Duch Mého slova, které jsi přijal do srdce. Také ty jsi byl nyní pokryt duchovně úrodnou zemí jako tento pahorek a toto velmi rozsáhlé okolí a co bylo v tobě pusté a nemohlo vydat plod k životu, všude se zazelená a přinese ve vsí rozmanitosti hojný plod k opravdové potravě a k úplnému nasycení duše pro její věčný život.

8) Proto zůstaň podle svého předsevzetí činný a vzkveteš co nejdříve k životu pro mnohé rovněž tak, jako se nyní Mým slovem zazelená a rozkveťe tento pahorek a celé okolí a budeš jako člověk v duchu životní pravdy dosud mrtvý, rovněž také jen Mým slovem, které jsi jako živé slovo Boží v sebe pojmul a přijal, úplně oživen k pravému přinášení životního plodu jako nyní před očima vás všech tento plných třicet let suchý a mrtvý fíkový strom, z něhož je zde viditelný už jen kmen vedle několika silnějších kořenů a větví.

9) Já tedy nyní chci, aby se tento pahorek s celým okolím zazelenal a vzkvetl k bohaté úrodě a aby se tento starý a zpuchřelý fíkový strom opět oživil a vydával plody k požívání lidem a ptáčkům nebeským! Staň se!"

10) Po těchto Mých slovech se zazelenal a vzkvetl pahorek a celé okolí a fíkový strom se pokryl úplně listím a květy a byl také opatřen mnohými novými větvemi a kořeny.

104. ŘEČ UČEDNÍKA ONDŘEJE O SKUTCÍCH A SLOVECH PÁNĚ.

1) Naši pohanští kněží ze samého obdivu zcela umkli neboť teprve nyní zcela jasně postřehli, Koho mají ve Mně před sebou.

2) Také **náš hospodský**, který byl také u nás, ačkoli Mne viděl večer vykonat velké znamení uzdravení a nevyš je obdivoval, byl teprve po tomto ranním znamení zcela přesvědčen o tom, že Já nejsem naplněn jako nějaký velký prorok Duchem z Boha, nýbrž že jedním a působím zcela samostatně z vlastní moci a síly a proto tedy také pravil setníkovi, jenž sám byl se svými (lidmi) pln úžas: „Vysoký veliteli, tento Muž není nějakým člověkem, jenž by konal taková nikdy neslýchaná znamení s pomocí jednoho jedině pravého Boha Židů, nýbrž v Něm přebývá celá, věčně nekonečná hojnost Božství viditelně před námi tělesně! Neboť On řekl: „Já tomu chci!“ a nikoli: „Bůh mluvil takto ke mně, aby se stalo a bylo to a ono!“

2) Pravil **setník** hospodskému: „Příteli, to vím již z Pelly, kam přišel a kde také tak učil a konal velká znamení jako zde ale znamení, jako je toto jsem sám ještě neviděl, ač jsem viděl několik znamení tomuto podobných, která mně až příliš jasně a příliš hlasitě říkala: „Hle, to je nanejvýš kupodivu Pán Sám!“

4) On ovšem sice říká: „Já jsem vyslán Otcem do tohoto světa!“ Leč On je právě Ten, Který Sama Sebe Svou láskou vyslal k nám lidem do tohoto světa, aby nám budoucně nebyl ne-

viditelným a nepochopitelným, nýbrž dobře viditelným a pochopitelným Bohem a Otcem a aby chom budoucně mohli živě uvěřit, že právě On je ten jedině pravý Bůh a že mimo Něj není a nemůže být jiného Boha a Pána.

5) V Něm je Prabytí všeho bytí, Prasíla všech sil, Pramoc všech mocí, nejjasnější Sebevědomí veškerého vědomí všech tvorů v celé věčné nekonečnosti, kterou naplňují Jeho díla a rovněž je v Něm tedy také nejvyšší a nikdy nezbadatelná moudrost. A hle, tomu všemu nejen věřím tak jako obyčejně věří člověk nějaké slyšené pravdě, ale vedle této víry přece jen ještě svým rozumem dále bádá a hloubá, zda je ona slyšená velká pravda také ve všech svých dílčích vztazích úplně pravdivá a jak se lze úplně o tom přesvědčit, nýbrž já jsem o tom všem co nejúplněji a nejživěji přesvědčen a jsem hotov za toto své nejúplnější a nejživější přesvědčení položit život!“

6) Pravitel **hospodský**: „Vysoký veliteli, tak hluboko jako ty nemohu ještě být do tohoto nejvyššího svatého tajemství zasvěcení ale věřím nepochybně všemu, co jsi nyní vyslovil a doufám, že také mně i mému celému domu vzejde ze všeho toho nejživější přesvědčení! Proto všechna čest a láska nyní Tomuto jednomu viditelnému Bohu před námi!“

7) Právě tak jako setník a hospodský rozprávěli mezi sebou také kněží a učedníci.

8) A jeden kněz šel k jednomu učedníkovi a tázal se ho, zda jsem konal taková znamení již častěji.

9) Pravitel **učedník**: „Jdi do všech obcí celé Galileje, Judeje, Samaří a ještě jiných zemí na jihu a na severu a od východu k západu a pátrej a tam ti řeknou a ukáží, co vykonal Pán!“

10) Takových znamení, jako toto zde, bylo vykonáno mnoho a všechny země, které jsme prošli s Ním, jsou plny jeho skutků a plny jeho slávy; neboť On to je, který nemá Sobě rovného ani v nebi, ani na Zemi. Ale On nechce, abychom mnoho mluvili o velkých znameních, která konal na potvrzení pravdy Svého učení, které je vám nyní již v hlavních částech známé. Neboť znamení zestárnou a časem pomínou tak, jako vše na tomto světě co je pomíjející a proměnlivé a bude-li se o nich po mnoha letech mluvit, lidé tomu neuvěří a nepochopí to; ale Jeho slova nikdy nepomínou, nýbrž zůstanou věčně jako Pravda vší pravdy ve všech nebiích a na celé Zemi a ve velikém světě duchů!

11) On chce tedy jen, aby se toto slovo života, které přinesl z nebes do tohoto světa hlásalo všem lidem a aby se jim dostalo jednáním podle toho slova živé víry v Něho.

12) Uskuteční-li to lidé, budou jím již tak probuzeni a posílení, že budou v jeho jménu sami konat leckterá znamení, jako jsme také my již v jeho jménu vykonali velmi mnohá znamení, neboť jsme na všeliké nemocné vkládali ruce a oni se pak úplně uzdravili. Vám samým bude toto znamení ku prospěchu teprve tehdy, budete-li žít a jednat podle jeho nauky.

13) Leč takové znamení se musí sice považovat za převeliký zázrak, jestliže lidem, kteří toho byli osobně svědky, nebyla ještě dostatečně jasná podstata Konajícího znamení; jestliže však lidé poznali Konajícího znamení v jeho podstatě, pak již není vykonané znamení o sobě zázrakem, neboť poznávají, že věčně všemohoucímu Bohu není žádná věc nemožná.

14) Co jiného je tato Země nežli jen slovo a vůle Páně z jeho lásky a moudrosti? Co jsou Měsíc, Slunce a všechny nesčíslné Hvězdy se vším, co nosí a obsahují, ježto jsou - jak co nej přesněji víme - také světová tělesa a to většina těch, která můžeme našima očima zřít, neporovnatelně větší nežli tato Země, která nás nosí a živí?

15) Je-li však Pánu Bohu od věčnosti jistě možné povolávat v jsoucno taková velká díla také jen Svou vůlí buď okamžitě nebo podle jeho lásky a moudrosti v určitých údobích, pak je mu rovněž snadno možné, aby Svým slovem a Svou vůlí pokryl malé místo holé země tučnou prstí a Svým způsobem je tak oplodnil, jak to vyžaduje povaha země podle řádu jím stanoveného.

16) Můžete-li vy jinak velmi rozumní a mnohými zkušenostmi vyzbrojení Římané zcela snadno poznat a pochopit to, pak také poznáte a pochopíte, že znamení nyní Pánem konaná nejsou pro nás lidí věcí hlavní, nýbrž jeho Slovo a jeho učení, které nám ukazuje cestu k věčnému životu. Slovo z úst Božích je tedy pro nás vše ve všem a my budeme existovat a žít tímto Slovem věčně a budeme tam kde On a budeme působit jeho Slovem a Jeho vůlí v nás.

17) Když **kněz** od onoho učedníka toto uslyšel, pravil: „Příteli, ty jsi již daleko pokročil v pravé moudrosti z Boha a nedivím se nyní, že jste se chovali vy staří učedníci Páně po vykonaném neslychaně velkém zázračném znamení mnohem lhostejněji nežli my pohané! Ale co

jsi mi nyní řekl ty, podržím rovněž tak, jakoby mi to byl řekl Pán Sám a já ti za tvé přátelství a trpělivost děkuji.“

18) Poté šel kněz opět k svým kolegům a rozmlouval s nimi o tom, co byl uslyšel od učedníka, který se jmenoval Ondřej.

105. ZÁZRAČNÁ SNÍDANĚ.

1) Nyní však přišel z města posel, aby nám oznámil, že je připravena snídaně; ale ze samého úžasu nad zcela proměněnou krajinou sotva mohl promluvit. Já jsem však řekl hospodskému, proč k nám přišel tento člověk, také jeden Mnou uzdravený sluha domu a poté jsme se ihned odebrali do města. Kněží nás v patách následovali do města, protože láska ke Mně v nich probuzená je veškerou mocí přitahovala ke Mně.

2) Když jsme všichni přišli do domu hospodského a posadili se také ihned ke stolu, pravil Mně **jeden hlavní kněz**, když Mne spatřil snídat: „Ó, všemohoucí a nejvyšší moudrý Pane! Je také div, že požíváš pozemskou stravu, ježto přece vše, co se na této Zemi nazývá potrava, je také dílo Tvého slova a Tvé vůle! Mohl bys také zde říci: „Budiž pokryt stůl pokrmem a nápojem z nebes ve vši čistotě!“ a stalo by se, co bys chtěl! Neboť hle, naše pohanská strava je před očima přísně mojžíšského Žida nečistá a přesto ji se Svými učedníky požíváš s velkou chutí!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Hle, čistému je vše čisté a tedy jistě také Mně! Kde Já se setkávám s lidmi, kteří jsou plni dobré vůle a tím také již z větší části čistého srdce, tam je také jejich potrava čistá; neboť Já Sám ji všem očišťuji a nikdo jí nebude znečištěn.“

4) Poněvadž však již věříš, že bych mohl Svým Slovem pokrýt stůl čistým pokrmem a čistým nápojem z nebes, posadte se tedy k nejbližšímu stolu a stane se podle tvé víry!

5) Až bude stůl pokryt pokrmem a nápojem, pak bez bázně a bez ostychu jezte a pijte; neboť tento pokrm a nápoj vás posílí a učiní před pohany a Židy velmi zmužilými v boji s knížetem noci, lži a klamu!“

6) Poté se všichni kněží posadili k označenému stolu, který byl v okamžiku pokryt nejjemnějším bissusem a opatřen potřebným jídelním náčiním. Ale mísy stály před užaslými hosty ještě prázdné a v křišťálových pohárech se víno ještě netřpytilo a **JÁ** jsem pravil kněžím: „Hledte, váš stůl byl nyní již opatřen nejčistším pokrmem a nejčistším vínem z nebes, což vy sice svými očima ještě nevidíte a také jazykem²⁹⁾ neochutnáváte; ale vše to je již přece tady!“

7) Já však nyní chci, aby se ono duchovní odělo hmotou a vy nyní již vidíte všeliké pokrmy a nejlepší víno a tak můžete nyní z toho jíst a pít víno!“

8) Teď byli kněží celí bez sebe a ze samého chválení a uctívání Mého jména ani nevycházel.

9) Poté začali jíst a nemohli ani dost vynachválit dobrou chuť jídel, která byla připravena vesměs podle římského způsobu a také víno shledávali tak znamenité, že všichni dosvědčovali, že ještě nikdy neokusili takové víno.

10) Náš hospodský byl pak také velice dychtivý okusit něco ze zázračné stravy na stole kněží.

11) **JÁ** jsem mu však řekl: „Příteli, nebuď toho chtivý; neboť co požíváš u našeho stolu, má jeden a týž původ, stejnou chuť a týž účinek, - neboť také tato jídla jsou Mé slovo a Má vůle.“

12) Když to hospodský ode Mne uslyšel, upustil od své zvědavosti a byl zcela spokojen.

106. ODSTRANĚNÍ POHANSTVÍ.

1) Když jsem se, jakož i římsští kněží, dostatečně posilili snídaní, děkovali Mně **kněží** také hlasitě za tuto zázračnou snídani a pravili: „O, všemohoucí Pane a jedině pravý Bože, my všichni nyní nepochybně v Tebe věříme a také jsme odhodláni s nejpevnější vůlí, že na tuto víru obrátíme také ostatní pohany; ale také poznáváme, že to nebude lehká práce, poněvadž zejména obecný lid ještě velice lpí na pohanských bozích a vzývá a uctívá jejich obrazy.“

²⁹⁾ „také jazykem“ je v Lorberově původním rukopisu doplněno cizí rukou. Vyd..

2) Zde v tomto městě nebude asi domu, který by nebyl zcela pln domácích bůžků a tisícových jiných celobohů a polobohů, k nimž patří dílem také domácí bůžkové, pokud jako patroni náleží té či oné rodině a jako takoví jsou pak také uctívání.

3) Nuže, všechny tyto obrazy temného pohanství odstranit najednou našimi řečmi a naukami o Tobě, bude nám zajisté krušné; Tobě, ó, Pane, Pane, bylo by to nejlehčí a třeba Ti jen chtít a v celém městě rázem již nebudou nicotní bůžkové, byť byli zhotoveni z jakékoli látky a my bychom tak měli lehčí práci přivést lid na pravou cestu světla a života.“

4) Privil jsem **JÁ**; „To bych sice mohl ovšem učinit, ale tím by se vaší práci pro Mne a pro Mé Království na této Zemi neulehčilo, nýbrž by se jen ztížilo; neboť mysl zcela zatvrzelá a nad veškerou míru zatemnělá a svobodná vůle lidí se nedá novými znameními a zázračnými skutky tak snadno zlomit jak se domníváte.

Kdyby to byla s to Má znamení, která jsem vykonal v Jeruzalémě, pak by byli u Mne již všichni farizeové a zákoníci i s veleknězem a byli by Mými učedníky; ale oni jsou příliš zatemnělí a zatvrzelí a nenávidí a pronásledují Mne všude jako pobuřovatele a svědce lidu.

5) Já bych mohl též chrám a jejich (to jest farizeů a zákoníků; vyd.) podvodný krám v jediném okamžiku zničit; ale to by tyto zatemněnce a zatvrzelce ani v nejmenším nepolepšilo, nýbrž učinilo by je to v jejich velké zlomyslnosti ještě tvrdošíjnějšími. A tak tedy nechám chrám ještě po nějakou dobu stát a pýchu a panovačnost jeho obyvatelů a jeho ctitelů nechám přijít tak daleko, že se budou vzpírat Římu a to bude konec Jeruzaléma, jeho chrámu a jeho obyvatelů.

6) Ponechte tedy také vy u jinak dobromyslných obyvatelů tohoto města a jeho okolí to staré tak dlouho, dokud nebudou sami vašim světlem ze Mne v té míře osvíceni, aby poznali nicotnost svých bůžků a ti osvíceni pak vám již sami propůjčí ruce ke zničení těch veškerých starých podvodů. Neboť zatím postačí, aby bylo zrušeno a zničeno modlářství v myslích lidí; bude-li to skutečně, poddá se vše ostatní již samo sebou.

7) Ale začít napřed ničit staré pomníky víry a pak teprve chtít novým světlem osvětit nejvyšší dotčené a ořesené mysli a srdce, podobalo by se člověku, jenž by dal svůj starý dům úplně strhnout a zničit dříve nežli by si udělal plán, jak má vypadat dům nový.

8) Kde bude zatím bydlet nežli bude hotov nový dům? Postavil-li však nový dům, bude mu pak snadno starý dům strhnout a odstranit.

9) Kdybych nyní v jediném okamžiku zničil mocí Svého slova a vůle všechny vaše modly, vyvolalo by to nevyhnutelně ještě týž den lidové povstání, které byste stěží utlumili, i kdybyste začali sebe hlasitěji a ostřeji ve všech ulicích kázat o velikém hněvu uražených bohů; neboť lid by se konečně začal zcela rozzlobeně tázat, čím se u bohů při své stále stejné obětavosti a ctnosti tak prohřešil, že mu dokonce vzali i obrazy, které vždy choval ve veliké úctě.

10) Nakonec by lid obviňoval vaši jemu dobře známou lakotu a lidé by říkali: „Poslyšte, kněží, to neučinili bozi, nýbrž to jste učinili vy! Opatřete nám bohy, anebo se stanete kořisti našeho spravedlivého hněvu!“

11) A hleďte, za takovýchto poměrů byste mohli těžko šířit Mou nauku a víru ve Mne mezi pohany!

12) Proto postavte napřed pro Mně nový dům a oni vám pak sami pomohou úplně zničit dům starý; co se však týče bůžků ve vašich příbytcích, které jsou zhotoveny většinou z ušlechtilých kovů, jako zlata a stříbra, ty roztavte, prodejte kov a rozdělte peníze mezi chudé, kteří pak jistě nebudou vámi pohrdat.

13) Mé Království, které nyní zakládám na této Zemi, je Království pokoje a ne rozbroje, pronásledování a války; a tak je tedy také v pokoji mezi lidmi rozšiřujte a meč přitom nepoužívejte!

14) Až se však jednou začne tato Má nauka šířit mezi národy mečem, pak to bude brzy na této Zemi velmi bídně dopadat. Krev poteče v proudech a všechna moře dostanou smutné zbarvení. Proto buďte nyní všichni pokojnými pracovníky ve jménu Mém a vystříhejte se všech svárů a hádek! Působte jedině Mou láskou ve svých srdcích; neboť v lásce je skryta největší síla a moc!

15) Považte, že vaše pohanství je sice starý zpuchřelý a neživotný strom, - ale nicméně má ještě tolik pevných částí ze dřeva a téměř zkamenělých kořenů, že se nedá jednou ranou sekery ihned porazit; ale časem s náležitou moudrostí, trpělivostí a vytrvalostí bude muset nicméně mnohým ranám sekery uhnout. Ostrá sekera však, kterou dávám nyní Já, se nazývá

pravda; této pravdě bude muset nakonec nicméně každý sebe temnější a tvrdší odpor ustoupit.

16) Taková je vůle Má; jednejte podle ní a budete sklízet Mou láskou v sobě plody pro Mé Království!“

107. O LÁSCE K BLIŽNÍMU.

1) Když kněží obdrželi ode Mne toto poučení, byli zcela veselí a mysli, děkovali Mi za ně, vstali od stolu až na toho jednoho, který byl jaksi velekněz a odešli do svého pokoje, který, jak bylo již oznámeno, byl tehdy také ve velkém a velmi pevně vybudovaném domě hospodského a radili se, jak by tuto věc začali, aby se co možno klidně a dobře vydařila.

2) Ten jeden kněz, který u nás zůstal, rozmlouval však se setníkem o prodeji zlatých a stříbrných božstev, protože zde by neměli příležitost, aby je nejprve roztavili a pak prodali jako kov; také by se v celém dalekém okolí nenalezl zlatník, který by tyto kovy mohl koupit a pak je podle své libosti použít.

3) A **setník** pravil: „Já vám učiním vše, co bude Pánu a Mistru nadevše vhod, - ale nechť On Se ráčí co nejmilostivěji dříve vyslovit o tom, co by tu bylo úplně správné; neboť naše chťení má být od nynějška v nás jen Jeho chťením!“

4) Nato jsem pravil **JÁ**: „Učiňte vy sami podle svého dobrozdání; hlavní věcí jest, aby výtěžek přišel účelným způsobem k dobru chudým, což budete s to posoudit Mým Duchem v sobě.“

5) Napravte pokud možno vše, co jste kde zlého - jak už jsem jednou poznamenal - způsobili a tím se stanete účastnými Mé milosti ve své duši! Kde však nebudete moci napravit na nějakém člověku spáchané bezpráví, mějte pro to aspoň dobrou vůli a obraťte se v plné víře v srdci na Mne a Já nenechám vaši správnou prosbu nevyslyšenou!

6) Ale budiž vám všem také řečeno, že do Mého království nevejde ten, kdo nenahradil i sebemenší škodu, kterou někomu způsobil! Neboť co nechcete, aby se činilo vám, to také nečiňte svému bližnímu!

7) Když však vám někdo způsobil škodu a tak se na vás prohřešil, napomeňte ho se vši mírností a odpusťte mu! Polepší-li se, prospěje vám to; nepolepší-li se však, pak ho za to neodsuzujte, nýbrž obraťte se opět ve svých srdcích na Mne a Já tu také věru nenechám vaši přiměřenou prosbu nevyslyšenu.

8) Vše co konáte, konejte ve vši lásce ve jménu Mém a tím se stanete dětmi Božími a dědici Království nebeského a vaší blaženosti nebude nikdy konce, nýbrž potrvá věčně!

9) Jestliže jste tomu všichni dobře porozuměli, pak jednejte především sami podle toho a učte také bližní jednat podle toho; neboť tím rozšíříte nejvíce mezi lidmi Mé Království, které není z tohoto světa za což jednou dostanete velkou odměnu v Mém Království. – neboť co vám Já zaslíbím, to je a zůstane věčnou pravdou!“

10) Pravil poté **setník**: „Pane a Mistře, já poznávám jistě věčně velkou pravdu všech Tvých slova nauk a cítím také v sobě živě, že by to mělo být mezi lidmi tak, jak jsi Ty nám ukázel; ale mezi lidmi jsou nicméně velmi mnozí zlosynové, jako zloději, vrahové, cizoložníci a prznitelé chlapců a děvčat, jak mezi Židy, tak i mezi pohany a my máme velmi přísné zákony, abychom mohli takové zločince neshovívavě se vši přísností trestat k odstrašujícímu příkladu pro ostatní lidstvo.“

11) Nuže, takový zločinec je přece také náš bližní a mohl by se snad časem ještě polepšit, kdyby se mu ponechal život a kdyby byl poučen o tom, co je jediné dobré, pravdivé a správné a kdyby se také menší zločinci dali do dobré školy, kde by se učili pravdě, místo aby byli uvrženi do dlouho trvajících žalářů.

12) Dokud však máme naše neúprosné zákony, může toto mé přání zůstat také jen zbožným přáním; neboť kdybych já sám mohl být obviněn z nějakého zločinu, bylo by mně zajisté také milejší, kdyby se, se mnou nakládalo podle mého zbožného přání, nežli abych byl beze vši lásky a beze všeho ohledu odsouzen.

13) Ale u soudců neplatí nikdy: „Co nechcete, aby se činilo vám, nečiňte také vy bližním!“, nýbrž tu platí: „Odsuzuji tě podle zákona!“ a přitom o lásce a slitování není ani nejmenší stopa!“

14) Nyní jsem však já sám nejvyšším soudcem v tomto kraji, který Ty, ó, Pane a Mistře, dobře znáš a musel jsem leckterého zločince uvrhnout do žaláře! Mám nyní také jim prokazovat lásku místo přísnosti?“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Kde je to možné, učiníš jistě velmi dobře! Kdo osvobozuje tělesně a duchovně vězně od pout ďábla, ten také bude osvobozen od pout věčné smrti!

16) Kdo je soudce a koná nad zaslepenými lidmi mírný a spravedlivý soud, toho budu jednou také tak soudit Já. Jakou měrou měříte vy, takovou měrou se bude měřit opět vám!

17) Kdo je milosrdný, nalezne také milosrdenství u Mne; kdo je však přísný soudce, najde také ve Mně přísného soudce, - neboť právě ona přísnost, s jakou soudil své bližní, bude jednou jeho vlastním soudcem.

18) Každý člověk nosí tedy svého příštího soudce již v sobě. To budiž tvou směrnicí, příteli Pellagie!“

19) S tím tedy byl Pellagius také úplně spokojen a my jsme se poté odebrali opět do přírody, ale na druhou stranu města Afeku.

108. ZASLÍBENÍ A NAPOMÍNÁNÍ PÁNĚ.

1) Pahorek, na němž jsme byli zrána, nacházel se na východ od města; část mimo město, kam jsme se nyní po obědě odebrali, se však nacházela směrem k západu a byl to ještě vyšší pahorek. Tento pahorek byl dříve také úplně lysý; avšak tohoto jitra byl také pokryt tučnou půdou a co nejhojněji vybaven všelikou travou a jinými vonnými bylinami.

2) Když jsme přišli k tomuto pahorku, všichni se podívovali a **hospodský a římský kněz** pravili: „Tu může člověk pozorovat, jak daleko ve vši úplnosti sahá božská síla a moc! Že část na východ od města se Tvým mocným slovem, ó, Pane, zazelenala, viděli jsme ráno; že jsi však ó, Pane, pamatoval se Svou mocí také na náš ještě drsnější a lysejší západ, za to Ti budiž nyní opět vzdán náš dík!

3) Tuto část mimo toto naše město, odkud je také krásný a daleký výhled k západu a k jihu, jsme pro její, naprosto neosvěžující lysost my, občané tohoto města navštěvovali jen velmi zřídka a ve velmi horké zde době letní vůbec nikdy; neboť její černý kámen byl paprsky slunečními vždy tak velice rozpálen, že nebylo možné naň vstoupit.

4) Nyní byla Tvou převelikou dobrotou a milostí, ó, Pane, přeměna v úrodnou půdu také tato nejvyšší pustá část mimo naše ostatně zcela významné město a naše nyní velmi slabá stáda, která jsme mohli udržovat jen v hlubších údolích, najdou zde v těchto výše položených krajinách velmi hojnou píci a budou se také moci velmi brzy rozmnožovat a tím budeme moci prokazovat chudým a také cizincům více dobrodiní, nežli to bylo možné doposud.

5) Ó, Pane a Mistře od věčnosti bez počátku a konce! Nyní bylo Tvou milostí proměněno celé rozsáhlé okolí tohoto města v pravé Elysium a pohled na ně skýtá nám velikou radost; avšak o jedno Tě ještě poprosíme pro tuto krajinu.

6) Hle, toto celé rozsáhlé okolí je velmi chudé na vodu a má jen velmi málo dobrých vodních pramenů! Tobě však je všechno možné! Což kdybys nás také opatřil několika dobrými a čistými prameny?“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Také toho se vám v pravý čas dostane; ale pro nynějšek dám vzniknout jen právě na tomto pahorku pro tebe, hospodský, ježto vlastníš tento pozemek, zcela hojnému vodnímu prameni, který bude moci toto celé město opatřit dostatečně vodou. Co se však týče tohoto celého širokého okolí, utvoří se v zimě, která nedá na sebe dlouho čekat, již samo sebou prameny a budou zavodňovat tuto krajinu.

8) Hledte však, abyste nevyschli a nevyprahli v srdcích ve víře ve Mne a v lásce ke Mně a k bližnímu; neboť nastalo-li by u vás anebo u vašich bližních to, pak by vyschly také tyto prameny a celé daleké okolí by se stalo pustější nežli bylo dosud.

9) Tato krajina, když byla dána za časů Josuy a soudců Izraelitům, byla však také tak úrodná jako je nyní a zůstala takovou i za prvních králů izraelských; ale když se později dostavily mezi kmény izraelské závist, nepřízeň, pronásledování a války a Židé odpadávali ode Mne a začínali na Mne víc a více zapomínat, tehdy jsem také dal velkými bouřemi a nepohodami tyto krajiny daleko zpusťovat a veškerá píle lidí, kteří se zde usídlili, nemohla již tyto nivy zúrodnit.

10) Nyní jsem tuto krajinu přetvořil v krajinu úrodnou a na nejvyšším místě tohoto pahorku spatřujete také již prýštit hojný pramen, jehož vody dovede vaše píle shromáždit a svést na správná místa; zůstávejte však v lásce, kterou jste Mi slibovali a neodpadněte od víry ve Mne; tak zůstanu také Já se Svým požehnáním u vás!

11) Začkoli budete Otce ve jménu Mém prosit, bude vám pak také dáno a když se také i jen dva aneb tři z vás sejdou v plné víře ve jménu Mém, budu v Duchu Své lásky, moci a síly uprostřed mezi vámi. Začkoli pak budete v plné důvěře prosit, to vám tedy také dám, bude-li to, zač prosíte, prospěšné pro spásu vašich duší.

12) Kdybyste však prosili o marnivé věci tohoto světa, nebudou vám dány, jako ani vy nedáte dítěti, i kdyby vás sebevíce prosilo, do rukou ostrý nůž na hraní, protože dobře víte, že by si vaše děti ostrým nožem až příliš brzy a příliš jistě ublížily.

13) Vy však jste nyní v duchovních věcech také ještě více méně nezkušení a jedině Já nejlépe vím, čeho vám třeba k dosažení věčného života. Proto hledejte především jen Mé Království a jeho spravedlnost, vše ostatní vám bude již přidáno; neboť Já vždy a věčně vím, co potřebujete.

14) Budete-li Mne však budoucně již o to či ono prosit, pak Mne prostě o něco spravedlivého, dobrého a pravdivého!“

109. VŠEMOHOUCNOST PÁNĚ A JEJÍ OMEZENÍ.

1) Privil **hospodský**: „Ó, Pane, když jsme Tě prosili já a kněz o zavlažení této krajiny, nebylo v tom přece nic nespravedlivého, nedobrého ani nepravdivého?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Naprosto ne; ale kdybyste Mne budoucně prosili pouze o věci pozemské, pak by to nebylo podle Mého řádu zrovna příliš správné, dobré a pravdivé, protože příliš velké pozemské výhody jsou pro vaši duši vždy nevýhodami.

3) Já jsem však nepřišel do tohoto světa ku prospěchu těla, nýbrž jen ku prospěchu duše člověka; proto Mne máte prosit především jen o to, co slouží k pravému, věčně trvajícimu prospěchu vaší duše. Neboť co by prospělo člověku, kdyby získal všechny mrtvé poklady tohoto světa, ale na své duši tím jistě největší škodu utrpěl? Jak ji pak bude moci zachránit od smrti a soudu hmoty světa?

4) Vy sice nyní řeknete: „Pane, u Tebe jsou všechny věci zcela dobře možné a také hmota této Země je dílo Tvé!“ Tu máte ovšem pravdu, - ale nicméně pravím vám, že Mně právě u člověka není a nesmí být vše možné; neboť kdyby Mně bylo u člověka vše možné, neměl bych nikdy jako sám nejdokonalejší člověk zapotřebí přijít k vám do tohoto světa a poučovat vás Svými nejvyššími vlastními ústy.

5) Neboť Já jsem dal člověku svobodnou vůli a jeho rozumu ukázal pravdivé a dobré a vedle toho falešné a zlé proto, aby se sám zkoušel, soudil a vytvářel, neboť teprve právě tím je člověkem a nikoli Mou mocí udržovaným a souzeným zvířetem, které musí činit podle Mého zákona musu tak, jak je to do něho vloženo a nemá tedy v sobě svobodu, sebeurčení a jemu zůstavenou samostatnost.

6) Člověk mimo své tělo nemá ode Mne žádný zákon musu, nýbrž má zcela svobodný zákon³⁰) ve své vůli a úplně neomezený rozum, kterým může vše bádát, zkoušet, chápat a podržovat a pak brát za směnici svého jednání to, co uznal za pravdivé a dobré.

7) Proto zkoumejte také vy vše a co jste shledali pravdivé a dobré podržte a podle toho jednejte a žijte a tím se stanete pravými, Mně vždy a věčně milými dětmi a budete jako Já svobodní a samostatní!

8) Osvojíte-li si tím úplně Mou, nyní vám známou vůli a stanete-li se takto také silní v živé víře ve Mne, pak vám bude podrobena veškeré stvoření tak jako Mně Samému a nebudete moci také nikdy chybit a se prohřešit proti Mému věčnému řádu, kterýž je základem všeho vznikání, bytí a trvání. V tom však bude pak také spočívat pravý a nejblaženější věčný život vaší duše a kdekoli budu Já, tam budete jako Mé milé děti také u Mne vy a budete působit jako Já.

9) Aby však mohl člověk dospět k takovéto nejvyšší blaženosti, musí se podle své úplně

³⁰ „zákon“ je nutný doplněk vyd..

svobodné vůle a svého neomezeného rozumu a intelektu podle Mé jemu oznámené vůle sám zařídít, rozhodnout a utvářet a Já nemohu a nesmím uchopit Svou všemohoucností jeho svobodnou vůli a nutit ho k jednání jako jiné dosud souzené stvoření-, což zajisté nyní všichni v pravém důvodu poznáváte.

10) A tak Mně není u člověka všechno možné, jak vy jste si to mylně představovali, protože Já nemohu Svou všemohoucností zasahovat do úplné svobody lidské vůle, má-li se člověk stát a navěky zůstat člověkem podle Mého věčného a neměnitelného řádu.

11) Jestliže jste to dobře pochopili, pak se vám také stane snadno a brzy úplně jasné a velmi zřejmé, zač Mne především máte prosit; a budete-li Mne o něco správného v plné důvěře prosit, bude vám to také v náležitě míře dáno. Proste tedy především vždy o to, co je prospěšné pravému blahu vaší duše a velmi zřídka a velmi málo o to, co je prospěšné vašemu tělu!

12) Tím však nechci nikterak říkat, že Mne nesmíte prosit o pomoc v potřebách vašeho těla. Ano, Já vám k tomu ještě pravím, že budete-li prokazovat svým bližním ve jménu Mému tělesná dobrodiní, budete za to pro blaho svých duší co nejhojněji odměňováni statky duchovními a budete-li zůstatvat skutky lásky v živé víře ve Mně, udělím vám sílu uzdravovat nemocné vkládáním rukou a osvobozovat od trýznění zlými duchy posedlé, jichž je mnoho zejména v této době.

13) Avšak toto budete s to konat jen v nejúplnější a nejživější pevné víře ve Mne. Krátce, se Mnou budete moci vše, beze Mne však nic! Proto zůstávejte stále láskou a vírou ve Mně a Já rovněž tak zůstanu se Svou Láskou, Mocí a Silou ve vás!“

110. OTÁZKA SETNÍKOVA O PEKLE.

1) Po této delší řeči Mně **všichni** děkovali, že jsem je poučoval s tak mnohou trpělivostí o tak velmi důležitých věcech a co nejpevněji Mně slibovali, že uvedou tuto nauku ihned v život a kdyby to stálo i leckterý boj.

2) „Neboť dobré a velké věci pro život lidí nelze dosáhnout“, jak pravili ³¹⁾“ bez mnohého boje a úsilí“; zde se však jedná o dosažení nejvyššího životního dobra člověka a tak také tu třeba: tím méně se vyhýbat námaze, práci a bojům.

3) My Římané však nejsme lidé, kteří by se vyhýbali bojům a nemáme strach před nepřítelem a tak dobudeme také v krátké době leckterého vítězství především nad našimi slabostmi, které jsou našimi nejbližšími a často nejtvrdšími nepřáteli a pak také a snadno nad ostatními nepřáteli mimo nás, jestliže Ty, ó, Pane, nás neopustíš se Svou milostí ani tehdy, když jako ještě pozemští lidé někdy snadno v té či oné životní věci pochybíme a padneme.

4) Jen na nás nedopouštěj příliš velká pokušení, za to Tě zde prosíme v nejradostnější naději, že nenecháš tuto prosbu nevyslyšenu!“

S) Privil jsem **JÁ**: „Pohleďte, tato Země a celé viditelné nebe i se vším co obsahuje, pominou; ale Má slova a má zaslíbení věčně nikdy nepominou! Já vaše správné prosby také nikdy nenechám nevyslyšené; avšak v této době potřebuje Království Boží násilí a jen ti je budou mít v hojnosti, kteří je strhnou na sebe násilím. Proto jeho úplné dosažení bude také jistě ještě stát velmi mnohý vnitřní a vnější boj.

6) Ale nebojte se oněch nepřátel, kteří sice mohou usmrtit tělo člověka, ale duši uškodit nemohou; bojíte-li se však někoho, pak se bojte Boha, Který může zlou duši uvrhnout do pekla!“

7) Tu přistoupil **setník** a pravil: „Ó, Pane a Mistře, jelikož se nyní zmiňuješ o pekle, o němž myslí Židé, že v něm budou zlé duše věčně trýzněny nejhoršími ďábly - a také pohané přiznávají takové místo hrůzy pod jménem Orkus, také Tartarus, - řekni nám nyní také s dostačující jasností k našemu porozumění, jak je to s peklem, kde je peklo a kdo po smrti tělesné přichází do tohoto místa hrůzy!“

8) Neboť jestliže jsme z Tvých úst nanejvýš jasným způsobem slyšeli, jaké blaženosti čekají lidi, kteří žijí a jednají podle Tvé nauky, pak myslím, že by bylo neméně potřebné, abychom se také poněkud podrobněji seznámili s hrozným osudem těch, kteří jsou na tomto světě

³¹⁾ „jak pravili“ je doplněk vyd.

rozhodně a nepolepšitelně Tvými odpůrci a nepřáteli, abychom také jim mohli říci a ukázat, jak, kde a co je zato čeká na onom světě, abychom je tím snad snáze odvrátili od jejich zlé zvrácenosti a získali pro Tvé Království.

9) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, máš zajisté pravdu, že se Mne takto tážeš; ale nyní je ještě těžké říci ti o tom něco zcela srozumitelného, protože tvůj vnitřní duch životní lásky ještě úplně nepřešel do tvé duše. Ale povím ti již tolik, kolik může být srozumitelné tobě a také ostatním a tak tedy poslyš a dobře si to zapamatuj!

10) Hle, jako je nebe všude, kde jsou dobří a Mně milí a líbí lidé, tak je také peklo všude, kde jsou opovrhovatelé Boha, nepřátelé všeho dobrého a pravdivého, lháři, podvodníci, zlí zloději, lupiči, vrahové, lakomci, svěštějí ctižádostivci, vlády chtivci a zlí necitelní smilníci a cizoložníci.

11) Chceš-li vědět, jak to v takovém pekle vypadá, pozoruj jen mysl, zlou lásku a nejvyšší zlou vůli člověka, v němž vládne peklo a z toho snadno poznáš, jak to vypadá v pekle, které je právě dílem takových lidí!

12) V pekle chce každý být prvý, nejvyšší a neomezený vládce a velitel, chce mít nejvyšší vládu a moc, vše vlastnit a všichni ho mají poslouchat a za nejhorší mzdu pro něho pracovat.

13) O pravdě prosvětlující takový nejvyšší zlý nesmysl a takovou nejhorší slepotu a pošetilost, může se tu samozřejmě mluvit ještě méně nežli na tomto světě, kde se nějaký vládychtivý tyran také nedá nikdy nejsvětější pravdou o svém bezpráví, které nejvyšší ukrutným způsobem způsoboval lidem, obrátit tak, aby opustil svůj zlatý trůn a pak šel a konal opravdové pokání, uznal své bezpráví a podle možnosti se snažil napravit na tak mnohých lidech spáchané bezpráví.

14) Pokus se obrátit takového zuřivce a přesvědčíš se až příliš brzy jak u něho pochodíš!“

111. ÚČEL ZNIČENÍ VNĚJŠÍ FORMY.

1) (**Pán:**) „Kde však nelze ani s nejjasnějším světlem pravdy nic poříditi, čím jiným by se měli tací lidé obrátit, aniž by se jejich svobodná vůle všemohoucností zajmula, což se však nemůže stát jinak nežli, že by se takovému člověku úplně odňala jeho zcela zlá zvrácená sebeláska?! Odebrat člověku takovou jeho lásku by však znamenalo tolik, jako celého člověka úplně usmrtit a zničit, což, však podle věčného a neproměnlivého řádu nelze žádat proto, že vše od nejmenšího až do největšího - ať je to podle vašeho lidského rozumu dobré či zlé - je tak nezničitelné jako je nezničitelný Bůh jako pravěčná síla a moc a Jeho Lásky a Moudrost Sama, z níž má vše svou jsoucnost.

2) Přejechy od nedokonalého k dokonalému jsou zcela dobře možné, protože tím chce Bůh zjednat Svým velkým myšlenkám a idejím - abych mluvil po lidsku - svobodnou samostatnost leč přechody nejsou ničení, nýbrž jen jevové boření v oblasti nejzjevnějšího přirozena. Jen hmotné tvary, v nichž je duchovní podstata životní síly po nějakou dobu jako jaksi od všeobecné božské duchovní podstaty odděleně a odloučeně odpočívající skryta, jsou zničitelné, nikdy však ne jejich vnitřní podstata.

3) A tyto vnější tvary musí být co do jevu zničitelné, protože bez nich by bylo duchovní zdokonalení vzhledem ke svobodnému individuálnímu osamostatnění nějaké bytosti úplně nemožné. Neboť co jiného je pro vás, jako nyní také ještě v posledním hmotném tvaru vězící lidí, viditelné a vnímatelné stvoření nežli jen Mé, Mou vůli na jistou dobu trvale pevně držené myšlenky a ideje, které mohu, je-li toho třeba, měnit, jak a kdy to chci podle Své lásky a moudrosti?!

4) Já to však nečiním snad z nějakého rozmaru, abych Si tím zjednal jisté, podle lidského způsobu vládcovské potěšení, nýbrž činím tak z věčné nutnosti podle Svého věčně nejmoudřejšího řádu lásky, abych zjednal Svým myšlenkám a idejím nejúplnější, nejsvobodnější a individuálně bytostnou samostatnost. Kdyby to bylo možné jinou cestou, která není a ani být nemůže - což vy nyní ovšem ještě nemůžete úplně poznat a pochopit - pak bych dal jistě této cestě přednost před cestou, kterou vy považujete za zdlouhavou a jaksi trudnou; ale známá vám cesta je a zůstává jedině možná a tedy také jedině nejpravdivější a nejlepší, protože jedině jí se může úplně dosáhnout Mých úmyslů.

5) Nechtějí-li si nyní lidé na této Zemi dát líbit tento Můj Řád a chtějí si podle svého rozu-

mu a svobodné vůle stvořit řád jiný, domněle lepší a rozumnější - což se přecho často stává zde i na onom světě - musí si pak sami sobě přičíst, když se tím dostávají místo do lepšího vždy jen do horšího životního stavu a bytí a nakonec se tak zaběhnou a zapracují, že žel nelze k nim již žádným jiným způsobem přistoupit nežli jen pocity všemožných trýznivých stavů, které si připravili sami; a takové pocity trvají pak tak dlouho, dokud duše nezačne vcházet v sebe a vždy víc a více nepoznává, že vzpíráním se Mému Řádu nemůže si věčně nikdy svůj stav zlepšit, nýbrž jen zhoršit.

6) Hle, příteli Pellagie, takové dobrovolně pokračující vzpírání se Mému Řádu je tedy také ono vlastní peklo se vším svým temným zlým, neblahým a jistě nepopsatelně strastiplným!"

112. ÚČEL NEMOCÍ.

1) **(Pán:)** „Uvažuj opět o člověku na tomto světě, jenž má zcela pevné tělesné zdraví! Právě. proto, že je tento člověk tak velice zdravý, zneužívá toho všelikými smysly obveselujícími nemírnými požitky a zbytečným napínáním sil.

2) Přicházejí k němu sice velmi zkušené lidé a říkají: „Příteli, příteli, nezneužívej tolik svého zdraví - neboť takovýmto nepřirozeným a nerozumným životem pozbudeš brzy a snadno zdraví; a je-li jednou ztraceno, pak ti ho žádný lékař a žádný lék úplně nenavrátí a zůstaneš pak churavý a velmi trpící člověk po celý svůj život!“ Zdravý člověk se však podle toho neobráčí, nýbrž jedná potom jako předtím.

3) Za několik let však upadne do velmi zlé tělesné nemoci. Z počátku se touto jemu nadevše obtížnou nemocí celý rozzuří a povolá lékaře. Lékařům se podaří opět ho uzdravit, i když také ne úplně, tedy aspoň zcela snesitelně. Lékaři mu však po uzdravení řeknou zcela vážně: „Příteli, buď nyní rozumný a neupadni do svého starého způsobu života, jinak upadneš do mnohem horší nemoci nežli byla nyní tato nemoc, z níž jsme tě s největší bídou zachránili a pak ti nebude možné tak snadno pomoci jako tentokrát!“

4) Uzdravený dbá sice po nějakou dobu tuto radu; ale pak se ho zmocní znovu zase tělesný chtíč; začne opět nepořádně žít; a i když také již pociťuje velmi značné upozorňování na opětné silné onemocnění, přece jen se potom neobrací a hřeší dále proti své beztoho již velmi zeslabené přirozenosti.

5) Upadá tedy také nutně do ještě horší nemoci a dostává nevypověditelné bolesti. Lékaři přijdou opět a pokouší se uzdravit ho. Ale tentokrát se jim to tak brzy nepodaří a napomínají ho k trpělivosti; neboť jelikož nenásledoval jejich rady, musí si nyní sám přičíst, že starou svou lehkomyšlností upadl do mnohem horší a déle trvající nemoci.

6) Tento člověk musí nyní celý rok trpět a úplně zeslábnout a zmalomyslnit; ale po roce je s ním opět trochu lépe a nyní se při všem co je mu svaté zapřísahá, že již nikdy nezanedbá rady lékařů a také jiných moudrých lidí.

7) Ano, tato druhá velmi trpká zkušenost učinila tohoto člověka již značně moudřejším a ostražitějším, i nabude opět sil. Jakmile je mu však zase zcela dobře, pomyslí si: Ej, když si jen jednou dopřeji staré radosti, pak mně to jistě neuškodí! Učiní to ovšem jen jednou a přitom vyjde z toho ještě se zdravou kůží. Ale poněvadž z toho vyšel tentokrát se zdravou kůží, pomyslí si opět: Nuže, ježto mi to neuškodilo, neuškodí mi to jistě také ani podruhé a potřetí! A hřeší podruhé, potřetí a také počtvrté.

8) A hle, stará nemoc uvrhne ho opět na několik let na lůžko, takže mu již žádný lékař nemůže tak jako poprvé a podruhé pomoci!

9) Po čtyřech dlouhých letech nejtrpčího utrpení se mu více zvykem na utrpení nežli léky ulehčí a teprve nyní poznává, že veškeré jeho velké utrpení byla Boží milost, kterou byl z veškeré své lehkomyšlnosti tak dalece pozdraven, že tím mohl svou duši čistěji a Bohu liběji vychovávat; neboť utrpením těla se stává duše člověka pokornější, trpělivější a vážnější a získává na síle, aby se stala pánem nad smysly těla.“

113. OBTÍŽE OBRÁCENÍ ZBLLOUDILÝCH DUŠÍ NA ONOM SVĚTĚ.

1) **(Pán:)** „A hle, jako se stala duše tohoto tobě nyní ukázaného člověka velkým utrpením a bolestmi, které si připravila sama svým nezřízeným životem, trpělivou, skromnou, čistší a k činnosti pro svůj vnitřní život silnější, vážnější a hlouběji v sebe vcházející, tak se také duše ve velkém záhrobí všelikým utrpením, protivenstvím a také bolestmi, které si však připravují jen samy, postupem času očišťují a to tím, že samy dostanou náležitou nechuť ke svému nezřízenému chování, začnou si je v sobě vždy hlouběji a hlouběji ošklivět, tak změní úplně svou lásku, svou vůli a tedy i své smýšlení a snažení, vcházejí do sebe jako do svého pravého životního ducha a tak ponenáhlu přecházejí jako od stupně ke stupni do jasnějšího a šťastnějšího bytí!

2) Leč ve velkém záhrobí jde to obtížněji a trudněji nežli na tomto světě a u velmi mnohých duší, vůči Mému řádu příliš hluboko pokleslých, bude třeba tobě nepředstavitelně dlouhé doby, nežli v sobě najdou cestu do Mého věčného a neměnitelného řádu.

3) Na této Zemi má každý člověk pevnou půdu, má před sebou množství dobrých i špatných cest a kolem sebe všelijakých rádců, vůdců a učitelů; může se tu jen při trošce zkoušení snadno rozhodovat pro všechno dobré a tedy také změnit svou lásku a svou vůli a tak se stávat ve veškerém svém jednání podle Mého jemu vždy jasnějším se stávajícího řádu dokonalejším a dokonalejším; ale v druhém životě nemá duše člověka nic nežli jen samu sebe a je tvůrkyní svého světa podobně jako ve snu.

4) V takovém světě nemohou pak také být žádné jiné cesty, nežli jen cesta, kterou si duše razila ze své lásky, ze své vůle a ze své fantasie.

5) Je-li její láska a její vůle podle Mého řádu dobrá a správná, i když také jen z větší části, pak se taková duše brzy po některých trpkých zkušenostech, které učinila na té aneb oné nezřízené cestě, spíše a snáze rozhodne pro řádné cesty, bude po nich kráčet kupředu a pak také přejde od své fantasie a snového bytí v opravdové a reálné bytí, v němž se jí stává ve stále jasnějším světle srozumitelným a pochopitelným vše, co jí dříve nemohlo nikdy přijít na mysl.

6) A taková duše stavší se již ze svého vlastního lepšího (základu) čistší, přijde pak ovšem brzy a snadno vpřed. Naproti tomu však duši, - na jejímž snovém a neblahém světě fantasie, vzniklém z její rovněž nezřízené svévole, je a může být často sotva poloviční řádná cesta, - bude pak jistě nanejvýš těžké rozhodnout se v sobě, aby se odebrala po dlouhých dobách na sotva patrné zpola řádné cestě na zcela řádnou cestu, která vede k pravému světlu života a aby na této cestě, bojujíc ještě s velmi mnohými překážkami, vešla do Mého úplného řádu.

7) Jak se pak teprve bude na onom světě dařit duši, která nemá ani polovinu anebo ani čtvrtinu cesty z Mého řádu a tak tedy také nebude moci cestu nalézt? Hle, to je pak již vlastní peklo!

8) Taková duše bude chtít nastoupit všechny své, často nescísně mnohé zlé cesty na svém temném světě snění a fantasie a povznést se k panství i nade Mnou.

9) Jelikož tím však nejen nic nedosáhne, nýbrž jen vždy víc a více ztratí, stává se pak také hněvivější, zuřivější a ve stále větší zuřivosti pomstychtivější, ale při tom také vždy temnější a bezmocnější.

10) Nyní si představ ty nescísně mnohé nejnvýš nezřízené neblahé cesty v šíleném světě fantasie takové duše! Kdy taková duše projde všemi těmito cestami nežli v sobě dospěje tam, aby začala aspoň zpola tušit, že veškeré její snažení, usilování a namáhání bylo marnivou pošetilostí a aby se v ní pak probudila a oživila určitá touha, aby budoucně raději poslouchala, nežli aby sama nadevším panovala?

114. BEZÚČELNÁ VÝCHOVA TYRANA.

1) **(Pán:)** „Jdi k onomu dříve ti ukázanému“ nanejvýš vládychtivému tyranu, v jehož smýšlení, snažení a usilování není nic jiného, nežli jen jak by dobyl celý svět a učinil všechny ostatní vládce svými nejnižšími otroky a dal se všemi národy Země jako nadevším velící bůh uctívat a vzývat, shromáždí mocné vojsko, přepadni jeho země, vezmi mu všechna jeho města a hrady, zajmi konečně jeho samého a pak mu řekni: „Hle, nejnvýš pyšný a nejnvýš zpučný královský

pošetilče, který jsi chtěl dobýt celý svět a učinit všechny ostatní vládcy národů otroky, nyní jsi v mé moci a musíš se podrobit mé vůli! Nechci však být k tobě krutý, nýbrž poskytnu ti milost za právo, jestliže se sám pokoříš ve své mysli a staneš se takovým člověkem, který chce dobro pro všechny své bližní a napravit bezpráví, tak neslýchaně často na nich spáchaná. Já tě sice vezmu do opatrování a budu tě pozorovat po všech stránkách tvého smýšlení a snažení. Shledám-li tě úplně změněného, bude v mé moci a dobré vůli uvést tě opět do tvé říše a posadit tě na pravý vládcovský trůn pro blaho, ale nikdy ne pro bolest národů, kteří úpěli pod tvou tyranii!"

2) A slyš, příteli Pellagie, nyní dále! Tvůj zajatec ti poté slíbí, že učiní vše, cokoli mu jen předepíšeš, ježto jsi mu slíbil, že mu za to vrátíš jeho říši a jeho trůn. Ale myslíš, že se proto úplně změní ve své mysli? Na oko ano, ale vpravdě jistě ne neboť posad' ho opět na trůn a veškeré jeho snažení bude potají směřovat k tomu, aby se ti pomstil. Neboť upokořit nejvyšší vysokomyslného a pyšného krále tak, aby přišel z nejvyššího lesku trůnu hluboko pod žebráckou hůl, znamená učinit z něho napřed zcela dokonalého ďábla, kterému pak v říši věčné temnoty nelze téměř nikdy pomoci.

3) Člověka, který je, ať už jako král anebo otrok zcela naplněn největším hněvem a nejvyšší nesmiřitelnou pomstychtivostí, nelze obrátit ani polepšit. Nejlépe je takové lidi buď ve vši trpělivosti snášet a příležitostně napomínat, jako jsem to činil Já Sám ústy Svých mnohých proroků.

4) Jestliže se potom - jako obyčejně - neobrátil, ať se na ně nechá přijít několik velmi citelných trestů, při nichž aspoň zpola poznají, že toho jsou sami vinni jestliže se však přesto nezmění, pak ať jsou se Země úplně smeteni, což však náleží ovšem jen vždy Mně, protože jen Já vždy co nejjasněji poznávám, kdy je u takového člověka naplněna míra ohavnosti.

5) Budeš-li o tom, co jsem ti řekl a ukázal o podstatě pekla náležitě v sobě přemýšlet, stane se ti již jasné, co jest, jaké jest a kde je ono skutečné peklo.

6) Jako dobrý a podle vůle Boží ctnostný a zbožný člověk nosí v sobě nezničitelně nebe jako Království Boží, tak zase rozhodný odpůrce Božího řádu nosí v sobě nezničitelně peklo neboť je jím jeho láska a jeho neoblomná vůle a tedy také jeho život. - Porozuměl jsi tomu nyní dobře?"

115. ZASLÍBENÍ PÁNĚ O POSLEDNÍM ČASE.

1) Pravil **Pellagius**: „Ano, ó, Pane a Mistře, my Ti všichni děkujeme za toto světlo, které ovšem není způsobilé naladit veselejší srdce lidské. Ale nicméně také tak dobře, že se ďábel sám soudí, zatracuje a navždy úplně odlučuje od dobra.

2) Ale kdyby zde k takovým lidem byli posláni z nebes velmi mocní andělští duchové, kteří by jim náležitě jasně ukázali jejich bezpráví a potvrdili své poslání také velkými znameními, to by bylo zle, aby nevešli do sebe - a se neobrátili?"

3) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, tvému srdci dělá velkou čest, že tak smýšlíš ale přání, které jsi nyní vyslovil, jsem již velmi často skutečnil na tomto světě, jakož i někdy na světech jiných a mělo u těch, kteří jsou ještě vždy zachránitelní, také vždy nejlepší a často trvalý účinek, ale u zatvrzele zlých nemělo zcela žádný.

4) Pohleď na dějiny Sodomy a Gomory! Tehdy přišli k Lotovi opravdu andělé z nebes - a co pořídili? Čti a nalezněš to! Čti, co se dělo za časů Noemových! Kdo se mimo Noema a jeho lidi podle toho obrátil? Co konal Mojžíš před tyranským faraónem - a tento tyran se stával jen vždy rozzlobenější a horší a neustal co nejkrutěji pronásledovat Mojžíše a Izraelity po tak dlouho, až ho i jeho vojsko pohltilo moře! Pohleď na dějiny Jericha! Tehdy se za Josuy stala velká znamení a až na jednu nevěstku se nikdo z nich neobrátil! Čti pak příběhy všech velkých a malých proroků a shledáš, jak málo pořídili u skutečně zatvrzelých hříšníků proti Božímu řádu!

5) Ale nechme toho všeho, co na této Zemi pohltil čas a pozorujme velkou a nikdy tu nebyvalou dobu nynější!

6) Pohleď na Mé učedníky! Kdo jsou? Většinou chudí rybáři! Je jich zde sice také několik z Jeruzaléma, kteří následují Mne nyní již delší dobu; ale kde jsou vlastní velcí velitelé tohoto města, kteří přece také slyšeli Má slova a přitom jsem Já jako Sám Pán v průvodu jednoho z

největších andělů z nebe vykonal před jejich očima největší znamení jako také anděl sám po mém boku?

7) Co však to vše způsobilo? Hle, že Mne nyní o překot s největším chvatem pronásledují a snaží se Mne usmrtit!

8) Nakonec dopustím na Sobě, to je na Svém těle také ještě to, - jak jsem ti již oznámil - a třetího dne opět vstanu z mrtvých a ke všem Svým přátelům přijdu a potěším je a posílím, - a přesto se zatvrzelí po tom neobrátní, nýbrž se stejnou prudkostí budou pronásledovat také Mé přátele a to tak dlouho, dokud nebude míra jejich ohavností naplněna a nesmetu je se Země.

9) Avšak budoucně pošlu až na konec světa Své posly z nebes, aby Mé slovo nebylo zlými dětmi tohoto světa zahlazeno a příliš zhanobeno; ale také oni budou pro jméno Mé více méně pronásledováni až do té doby, kdy Se vrátím jako blesk, který od východu k západu co nejjasněji osvětlí vše, co je a působí dobře či zle na Zemi.

10) V oné době učiním největší třídění na celém povrchu zemském a jen dobří a čistí budou zachováni.

11) Z toho můžeš nyní dobře vyrozumět, že jsem tvému vyslovenému přání od prvopočátku lidstva vždy co nejpřesněji vyhověl a nyní jistě mimořádně vyhovuji a tak také až na konec časů tohoto světa vyhovím; ale vůle člověka zůstane nicméně vždy svobodná a každému člověku bude v každé době prodělávat zkoušku života v těle a bude se muset ve všech žádostech a choutkách těla sám co nejvíce zapírat a ve všem být pokorný a trpělivý, aby tak v sobě vpravdě vypěstoval a dokonal Mé Království. Neboť každý, kdo bude chtít přijít ke Mně, bude také muset být dokonalý, jako jsem dokonalý Já Sám; aby to však byl také s to, proto jsem přišel Já Sám tělesně k vám do tohoto světa a ukazuji vám všem cestu k tomu.

12) Nedejte se tedy zmámit a oslepit světem, jeho hmotou a choutkami vašeho těla, aby se ve vás neprobudil soud světa, jeho hmoty a vašeho těla a tím tedy také vlastní peklo, které je pravou druhou smrtí duše.“

116. DUCHOVNÍ OKOLÍ PÁNĚ.

1) Tato Má slova učinila hluboký dojem na duši přítomných Římanů a **všichni** si řekli u sebe: „Ano, ano, On má ve všech věcech pravdu a my lidé jsme Jeho nejvyšší vážnou záležitostí a nikoli žertem a hračkou Jeho božské moci!“

2) Poté Mně pravil opět **setník**: „Pane a Mistře nade vším, Ty jsi během Své božsky obsažné řeči mluvil také o tom, že s Tebou delší dobu chodil všem lidem viditelně také jeden z nejdokonalejších andělů nebes a že nejvyšší věrně a opravdově o Tobě svědčil, že v Tobě přišel do tohoto světa k lidem právě Ten, Který byl již velmi dávno zaslíben ústy proroků, jak jsme o tom byli již dávno uvědomněni také my pohané. Nebylo by tedy nyní již možné, abys, ó, Pane a Mistře, také nám sem povolal ze Svých nebes nějakého anděla, který by se nám objevil, abychom ho mohli vidět?“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, ovšem - ačkoliv zjev nějakého anděla neučiní vaši víru ve Mne pevnější, nežli beztoho již je!“

4) Já však nemusím takového anděla povolávat sem podle tvého myšlení z nějakého dalekého nebe; neboť kde jsem Já, tam je také již nejvyšší nebe s nescetnými zástupy andělů, kteří Mne stále obklopují.

5) Otevřu tedy nyní na několik okamžiků vaše oči a uzříte Mé okolí! Staniž se tedy Má vůle!“

6) Když jsem byl toto vyslovil, spatřili všichni, jako v dalekých kruzích stát, sedět a klečat na světlých oblacích nescíslně mnohé anděly, kteří upírali své zraky ke Mně, chválíce a velebíce Mne.

7) Tento zjev omráčil Římany i prosili Mne, abych před jejich ještě příliš nehodnými očima opět nebesa zavřel. A Já jsem tedy také ihned zavřel jejich vnitřní zrak a neviděli pak také již anděle na světlých oblacích; ale po mém boku spatřili Rafaela ve známé již podobě jinocha, jakoby tělem a krví oděného.

8) A **setník** pln úžasu nad velkou vznešeností tohoto jinocha se Mne tázal, kdo je a odkud nyní tak náhle přišel.

9) Pravil jsem **JÁ**: „To je právě týž anděl, který podle Mé vůle po delší dobu, bylo-li toho k

vyššímu probuzení víry třeba, byl kolem Mne vždy tak viditelný jako nyní; poučoval lidi a konal také velká znamení. Chcete-li, můžete s ním mluvit sami jako se Mnou.“

10) Tu přistoupil setník k Rafaelovi a tázal se ho, zda je vždy kolem Mne, aby Mně sloužil.

11) Práví I **Rafael**: „Pán naše služby nepotřebuje; ale nicméně Mu ve vsí lásce sloužíme v tom, že sloužíme podle jeho vůle vám lidem a chráníme vás před příliš zlými úklady pekla.“

12) Čím více je nám toho uloženo ve jménu Páně konat, jak na této Zemi, tak také na nesčetně mnohých jiných Zemích v přenekonečném prostoru stvoření, tím šťastnější a blaženější jsme. Čiňte i vy rovněž tak a stanete se tím, co jsem já a budete moci to, co mohu já!“

13) Nato pravil **setník**: „Co ty jsi, již vím; ale co můžeš, to dosud nevím.“

14) Práví **anděl**: „Co Pán Sám může, to mohu také já. Ze sebe sama však mohu právě tak málo jako ty; ale z vůle Pána, Který naplňuje a tvoří mou celou bytost, mohu i já vše. Učiň také ty vůli Páně úplně vůlí svou, tak budeš také moci, co mohu já!“

15) Poté Rafael náhle zmizel a setník hluboce uvažovalo jeho nemnohých slovech.

16) Poté přišel z hospody posel a zval nás k obědu; i odebrali jsme se pak také ihned do hospody, v níž nás očekával připravený oběd.

117. OBČANÉ AFEKU OBDIVUJÍ ZÚRODNĚNOU KRAJINU.

1) Když jsme v hospodě požili zcela dobře připravený oběd, kterého se účastnili též ostatní pohanští kněží, kteří zůstali v hospodě, přišlo do hospody také několik jiných předních občanů tohoto města, kteří o Mně ještě nic nevěděli.

2) A **jeden z těchto občanů** pravil pln úžasu hospodskému: „Nevíš ještě, že se celá rozsáhlá krajina kolem našeho města zazelenala a vzkvetla? Je to snad účinek zemětřesení anebo se smilovali bohové nad touto krajinou následkem proseb našich kněží a ochotně jim přinesených obětí? To věru není žert, nýbrž nejúplnější vážnost!“

3) Práví **hospodský**: „To nám nesdělujete nic nového; neboť také my o tom dobře víme a máme z toho nesmírnou radost! My však toho víme ještě více, nežli vy zde. Jděte na můj pahorek, který je mimo zeď našeho města směrem na západ a najdete tam nový přebohatý vodní pramen, z něhož bude moci být více nežli dostatečně zásobeno nejlepší vodou celé naše velké město! Brzy také vynaložíme pokud možno vše, abychom svedli vodu do města a tím naplnili naše beztoho již úplně vyschlé cisterny a nebudeme muset trpět nedostatkem vody a nebude již třeba nechávat naše stáda hledat hubenou píci v hlubokých slojích a údolích; jděte jen nyní ven a přesvědčte se sami!“

4) Když to občané uslyšeli od našeho hospodského, poklonili se setníkovi, kterého dobře znali a všichni se ihned odebrali na zmíněné místo.

5) Přišedše k onomu bohatému prameni, nemohli se dost vynadivit a jeden z nich, který si ještě dosti silně vážil pohanských kněží, pravil: „Poslyšte, musíme se především poradit s knězi a to v tom smyslu, aby byl v nejkratší době na tomto pahorku postaven z vděčnosti bohu Neptunovi chrám za jeho nyní nám prokázanou tak velkou milost a dobrodiní a abychom k větší slávě tohoto boha také vydržovali zvláštního Neptunova kněze, kterému v blízkosti tohoto pramene postavíme také nádherný příbytek!“

6) Práví **jiný**: „Učiníme vše, co přikáže naši kněží; neboť oni sami vědí, co tu dělat. My to nevíme; proto podle svých sil učiníme, co ve jménu bohů nařídí oni.“

7) S tím byli všichni srozuměni, odešli do města a oznámili to také mnoha jiným občanům. Neboť v celém městě nevěděli ještě nikdo o tomto zázraku, předně že trval beztoho sotva teprve několik hodin a zadruhé proto, že toto místo města nebylo pro svou známou neúrodnost vůbec navštěvováno.

8) Když zvěděli též ostatní občané o tomto prameni, běželi všichni, mladí i staří na místo zázraku a pozorovali je téměř do večera a tím jsme zůstali ušetřeni vetřelců a tak jsme se mohli po obědě nerušeně snadno a brzy připravit na další cestu.

9) Nežli jsem však se Svými učedníky opustil toto místo, řekl jsem setníkovi a též kněžím, co spolu mluvili občané u pramene a že nyní budou kněží zajisté dobře vědět co činit, aby pohanství nezapustilo ještě hlubší kořeny, nežli by zapustilo nyní při této příležitosti u těchto pohanů.

10) Tu pravil **setník**: „Tomu, ó, Pane a Mistře, dovedeme s Tvou jistě stálou pomocí dobře

zabránit! Ve věcech světských jsem zde jediným vládcem já a podléhám jedině představenému Korneliovi, který nyní dlí v Kafarnaum a vrchnímu místodržiteli Cyreniovi, který pobývá obyčejně v Tyru a občas také v Sidonu.

11) Ježto tito moji představení také velmi dobře znají Tebe, ó, Pane a Mistře a v nejvyšší míře se zajímají o Tvou pro nás lidi nejsvětější životní věc a nebudou nám tudíž v šíření Tvé nauky překážet, nebudeme se tedy muset obávat, že nám bude při naší práci pro nejvyšší blaho lidí narážet na příliš mnohý odpor.“

12) Privil jsem **JÁ**; „Bez těchto protiventství se práce pro Mé Království sice neobejde; ale budete-li narážet na všelike malé a sem tam také na větší překážky, neztrácejte odvahu, důvěru a víru ve Mne a nebudete pracovat nadarmo. Neboť, - jak jsem vám již řekl - v této době, kdy je moc pekla na této Zemi mezi lidmi převeliká, potřebuje Mé Království násilí a velkou námahu a osvojí si je jen ti, kdo je na sebe strhnou násilím.

13) Přejdou tedy na vás také ještě všelike zkoušky a pokušení; přijdou-li však, pak pomyslete, že jsem vám to oznámil předem!

14) Budte pak zmužilí a bojujte moudře a vždy se vši láskou proti náporům světa ve vás a také mimo vás a s Mou stálou pomocí budete za svou práci sklízet v nejhojnější míře zlaté plody nebes a vaše radost z toho bude veliká a nepomíjející.

15) Každý řádný pracovník je také hoden mzdy své a čím je práce těžší a namáhavější, tím větší a skvělejší odměny je také dělník hoden, - což zajisté uznáte; ale kdo nechce již pracovat proto, že se mu tato námaha zdá příliš velká, ten také nemůže očekávat žádnou odměnu a nemá pak také jíst, nýbrž ať trpí hlad!

16) Bolí-li však již tělesný hlad, tím bolestnější bude pak teprve hlad duchovní pro každého, kdo již jednou požil chléb z nebes a nedal si však potom další námahu, aby se mu dostala velká zásoba tohoto chleba a jeho duše pak žila z této zásoby navěky.

17) Pravý chléb a nápoj z nebes jsem však Já ve věčné pravdě všeho toho, čemu jsem vás učil Já.

18) Vy jste sice dostali velkou zásobu tohoto chleba a vína; ale hleďte nyní sami, aby u vás nedoznala zmenšení! Abyste se tomu mocně vyhnuli, budte vždy činni ve jménu Mém! Má Lásku posiluj vás a Má Moudrost veď vás!“

19) Po této Mé řeči jsme všichni vstali a všichni Mně s mnohými slzami v očích děkovali za poučení a všechna ostatní jim prokázaná dobrodiní.

118. ODCHOD PÁNĚ Z AFEKU.

1) Po těchto mnohých projevech díky tázal se Mne setník, zda Mne smí doprovázet ještě dále do nejbližší obce.

2) Privil jsem **JÁ**: „Příteli Pellagie, ty jsi dosud dosti učinil, jakož i všichni, kdo byli s tebou; nyní působ jen zase ve svém okresu a ve svém úřadě, jakož i v úřadě, v němž jsem tě ustanovil nyní Já!

3) Až se vrátíš do Pelly, nalezneš tam také mnoho práce. Já však budu nyní pokračovat na cestě se Svými učedníky Sám a někde se jistě setkáme; a tak zůstaň ještě několik dní zde a podporuj tyto kněze při jejich počáteční těžké práci pro Mé Království, - potom se však odeber do Pelly!

4) Přejdou-li však vbrzku k vám cizinci a také Židé, nedělejte příliš mnoho rozruchu o Mých skutcích a nerozhlášte Mne zbytečně před časem!“

5) Vysloviv tato slova k setníkovi, dal jsem učedníkům pokyn, aby opustili hospodu a odebrali se na východ a očekávali Mne mimo město.

6) Poté učedníci vzali co měli s sebou a šli napřed - až na Jana, který zůstal u Mne a šel pak se Mnou za ostatními učedníky.

7) Já jsem se však kvůli Veronice zdržel ještě as malou čtvrthodinku a utěšoval ji, protože při Mém odchodu zcela zesmutněla.

8) Když Veronika nabyla brzy veselou mysl, tu opustil jsem také Já hospodu a provázen jen setníkem a učedníkem Janem odebral jsem Se za učedníky, kteří šli před námi.

9) Očekávali Mne na pahorku, který jsme navštívili ráno a když jsem tam dorazil, rozloučil se setník se Mnou a odebral se ke svému do města; my jsme pak šli zcela rychle dále a to směrem k východu do jiného města, na jehož jménu mnoho nezáleží.

10) Zde se mnohý ptá, jaký účinek vyvolala Má nauka časem u pohanů v Afeku a za jak dlouho tito pohané přešli úplně na víru ve Mne. Tu budiž ve vsí stručnosti řečeno, že netrvalo ani rok a v celém tomto městě a též v jeho dosti rozsáhlém okolí nebylo již žijícího tam pohana.

11) Zpočátku byly ovšem sice značné protichůdné snahy; jelikož však byl lid knězi a na čas také samým setníkem zcela dobře poučen a poznal také brzy a snadno staré omyly a cítil se nejvýš šťasten v poznávání čisté pravdy a Já jsem jistě neopomenul každému věrnému vyznavači Mé nauky udělit slovem a skutkem Svou sílu.

12) Po Svém zmrtvýchvstání navštívil jsem také zejména tyto obce a dal jsem jim (to jest jejich obráceným obyvatelům; vyd.) nejuplněnější útěchu a náležitou sílu, aby mohli působit ve jménu Mém.

13) V době velkého útisku v Jerusalemě a v celé Judeji sloužilo také město Afek za útočiště uprchlým Židům, kteří byli úplně při Mé nauce a všichni, kdož přišli tam, našli dobré přijetí.

14) Setník pak založil časem sám obec zcela bez světské pozornosti, která později, když byl Mnou povolán domů, nesla také jeho jméno.

15) On sám však žil po Mém nanebevstoupení ještě as 30 let a byl jmenován představeným nade všemi 10 velkými městy, mezi nimiž bylo ještě mnoho menších měst, která se všechna počítala k oněm 10 městům.

16) To je tedy ve vsí stručnosti přehled o tom, jak to časem dopadalo s Mou naukou v těchto městech a obcích.

PÁN NA CESTĚ DO BETSAIDY **119. SETKÁNÍ S KARAVANOU Z DAMAŠKU.**

1) A nyní se opět vrátíme k sobě samým a podíváme se ale také v největší krátkosti - jak se nám dařilo mimo Afek.

2) Když jsme byli asi dvě hodiny cesty od řečeného města, potkala nás velká obchodní karavana, která se ubírala z Damašku do pobřežních měst, aby tam prodala své zboží.

3) Když se však tato karavana nacházela místo v pusté jí až příliš dobře známé krajině, nyní v krajině zcela kvetoucí a požehnané, nemohla se tu vyznat a byla toho mínění, že si zmýlila cestu.

4) Když jsme se sešli s karavanou, přistoupil ke Mně **vůdce karavany**, jelikož Já jsem šel napřed a učedníci šli za Mnou a tázal se Mne řka: „Dobrý příteli, hle, my jsme obchodníci z Damašku a přicházíme každoročně dvakrát do pobřežních měst, protože tam můžeme snadno a dobře prodat své zboží! Ubírali jsme se vždy přes Afek, Golan, Abilu, Pellu a Genezaret a známe tedy tuto cestu jistě zcela dobře. Až sem jsme se naprosto nemohli zmýlit a museli bychom nyní již tedy být v blízkosti města Afeku, takže bychom tam museli dorazit za dvě hodiny. Známe však poušť, v níž je ono staré město; počínalo zde, kde je cesta zcela kostrbatá a začíná se vinout mezi těmito černými čedičovými skalami a tehdy jsme věděli, že jsme v blízkosti místa, kde se zdržíme přes noc.

5) Ale hle, - zde již není po nějaké pustině ani stopa! Vše je zelené a u cesty stojí skupiny všeho druhu ovocných stromů, - a když jsme sotva před půl rokem šli touto cestou, bylo vidět sem tam sotva nějaké zcela zakrnělé trní! Museli jsme si tedy naši již starou známou cestu přece jen zmýlit a teď nevíme, kde jsme a kam se máme obrátit, abychom se dostali opět na správnou cestu. Vy však se tu jistě vyznáte a budete tak dobří a laskaví a řeknete nám pravdu.

6) Privil jsem **JÁ**: „Jestliže jste šli touto cestou již často a nebyla pochybená, pak bude jistě také odtud dále ještě správná, neboť my sami sem nyní přicházíme touto cestou přímo z Afeku!

7) Privil **vůdce karavany**: „Ovšem, ovšem, dobrý příteli, můžeš již mít zcela pravdu; neboť poloha celé této krajiny zdá se nám být velmi dobře známá! Ale jsou přece krajiny, které se svým utvářením podobají sobě jako dvojčata, ale přitom jsou přece zcela jiné, jak se s takovými krajinami setkáváme často podél Eufratu.

8) Věřím však tvé výpovědi, že jsme tu již na zcela pravé cestě do Afeku. Co však učinili občané tohoto města, že v tak krátké době proměnili značně velkou poušť, v jejímž středu bylo město jen s několika málo a malými ovocnými zahradami, v tak bujnou a kvetoucí zemi? Odkud vzali onu, jistě velmi tučnou zeminu, aby pokryli rozsáhlé zcela holé kamení a jakými prostředky ji sem dopravili?

9) Známe afekské dobře a víme, že k takovéto práci nemají ani zdaleka potřebné prostředky, ani dostatek pracovních sil; a je-li toto okolní krajina Afeku - o čemž nyní nechci již pochybovat - pak se to tu věru nedělo přirozenými prostředky!

10) Kdyby byli afekští nějak zbožní Židé, jako jsou ještě někteří v Damašku, mohlo by se myslet, že tu povstal nějaký velký prorok, snad jako Mojžíš nebo Eliáš a opatřil tuto pouštinu zázračně zeminou a poté všelikými rostlinami a ovocnými stromy. Leč afekští jsou právě nejzarytější pohané a známí nepřátelé Židů a těm by nějaký Mojžíš nebo Eliáš jistě neprokázal takové dobrodiní ve jménu a síle Jehovy, nýbrž učinil by jim asi jen to, co učinil Mojžíš zatvrzelému faraónovi a Eliáš známým pohanským kněžím.

11) A tak přeměna této značně velké krajiny je pravou záhadou a musíme se jí vždy víc a více divit. Náš rozum je tu opravdu příliš krátký a příliš hloupý, než aby mohl určovat, co se tu přihodilo. Odpusť nám, že jsme vás jako také cestující zdrželi na tomto místě více než se sluší.

12) Jen jedno mi ještě dovolu, milý a velmi laskavý příteli, totiž, abych tě obtěžoval ještě otázkou: Nenavštívili jste tuto krajinu nikdy předtím v době, kdy byla ještě poušť? Neboť je mi divné, že se vám nyní nezdá být vůbec zvláštní to, že je nyní tou nejurodnější zemí.“

120. SLOVA PÁNĚ KE KARAVANĚ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Až přijdete vbrzku do Afeku, dozvíte se tam již podrobnější zprávy o přeměně této někdejší pouštiny v úrodnou zemi. My všichni sice také velmi jasně víme jak se to stalo a známe mocný důvod tohoto přetvoření; ale den se chýlí pro nás ku konci a není již kdy, bychom vám to zde odhalovali.

2) Ale dejte si říci toto: „Kdyby se byl farao po napominání Mojžíšově obrátil od svého modlářství k nejčistšímu a nejopravdovějšímu židovství, jako se obrátili afekští na čisté a pravé židovství, nebyl by zakusil známé soužení a všechny pouště Egypta byly by se zazelenaly.

3) Afekští se však obrátili k jednomu a jedině pravému Bohu, o čemž se přesvědčíte brzy ve velké hospodě a tak se opět jako stará uschlá větev kmene Abrahamova úplně životně zazelenali; Bůh Abrahamův, Izákův a Jakobův je však ještě zcela týž, jakým byl od věčnosti a jsou Mu všechny věci možné!

4) Komu je možné povolat Svou vůli v jsoucno celou Zemi a veškeré stvoření, tomu bude zajisté také možné opatřit takovou malou poušť tučnou zemí a rostlinami a všelikými ovocnými stromy. jelikož také vy jste Židé, pak zajisté budete moci pochopit smysl těchto Mých slov?!

5) Ovšem, vaše židovství také již většinou zesvětšelo a staré události, o nichž máte z Písma ještě zpola vědomost, byly pro vás vyobcovány do říše zbožných bájí; ale nicméně není tomu tak, jak vám to našeptává váš světský rozum, nýbrž zcela mimořádně jinak!

6) Ve vašich pouze světských věcech, s nimiž není vnitřní duch ve spojení, může také váš světský rozum soudit a rozhodovat; ale v božských věcech soudí a rozhoduje jen živá víra v Boha a čistá láska k Němu a z ní k bližnímu.“

7) Privil **vůdce**: „Věřu, příteli, ty jsi také ještě pravý Starožid, jakých je také u nás ještě několik málo; ale přes jejich pevnou víru vypadá to kolem našeho velkého města většinou velmi neúrodně a zdá se, že se dobrý Jehova o nás Damašské obzvláště nestará.

8) Privil jsem **JÁ**: „Stará se o vás právě tak, jako vy se staráte o Něho!“

9) Privil **vůdce**: „My přece posíláme každoročně předepsané oběti do chrámu jeruzalémského a chrám je s námi spokojen!“

10) Privil jsem **JÁ**: „To sice ovšem konáte a uctíváte Boha rtoma a dobyt看em; ale vaše srdce jsou daleko od Něho!“

11) Pravá, Mojžíšem a proroky zvěstovaná láska k Němu se ve vás nezelená a nastalo ve vás právě tak jako v chrámě jeruzalémském velmi pusto a sucho a tak je také kolem vašeho města pusto a sucho a se vši námahou vašich rukou nepřeměníte nikdy pouštiny kolem Damašku v úplně úrodné pozemky. Vy to také nepotřebujete, neboť s celým světem obchodujete

a své město opatřujete náležitě chlebem a všelikými světskými poklady, čímž se však také stále více vzdalujete od Boha, místo abyste se Mu jako praví Židé ve své mysli vždy víc a více přibližovali.

12) Jestliže jste se však sami stali již tak chytří, moudří a mocní, že se co nejlépe staráte o své zaopatření, potom nemá Pán Bůh také opravdu zapotřebí, aby Se nějak zvlášť staral o vás.

13) Ale jděte nyní jen do Afeku tam se snad také vy ve své mysli trochu více zazelenáte nežli dosud a pak vás rozkvetlá pustina neuvede v mínění, že jste ztratili správnou cestu!

14) Kdo není na pravé cestě v sobě, není také nikde na tomto světě na pravé cestě.“

15) Když **vůdce** uslyšel tato slova z Mých úst, pravil: „Odpusť mi, že jsem vás tak dlouho zdržel ale já a celá velká karavana jsme přitom velmi mnoho získali! Ty jsi velký a vzácný pozitivní zákoník pravého starého zrna; kdybys přišel k nám do Damašku, pak by se to ve městě a kolem města brzy zazelenalo a rozkvetlo. Ale u nás to se znalostí Písma špatně dopadá a proto je také víra vlažná; neboť kde nejsou praví učitelé, tam také nemohou být praví učedníci. Já ti však nyní děkuji ve jménu celé karavany za tvou, mně věnovanou trpělivost a námahu; přijď jednou k nám do Damašku a budeš, námi co nejlépe přijat!“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Já Sám v této osobě, která nyní mluví s tebou, stěží přijdu do Damašku tak, jako jsem nyní tady; ale že zakrátko tam pošlu pravého učedníka, o tom můžete být ujištěni!“

17) Když jsem toto řekl vůdci, poděkoval ještě jednou za Mou jemu prokázanou laskavost. Celá karavana se pak pohybovala dále a také Já jsem šel se Svými učedníky rychle dále.

121. ZASTÁVKA PÁNĚ V HOSPODĚ U BETSAIDY.

1) Ještě před západem Slunce jsme dorazili do jedné obce nedaleko Betsaidy, v kterémžto městě a v jeho blízkosti jsem již dříve jednou učil a konal znamení.

2) Obyvatelé této obce byli většinou pastýři a rybáři neboť veškeré nyní jmenované obce, kterými jsem prošel z Genezaretu, se rozkládaly jakoby ve velkém polokruhu více méně v blízkosti Galilejského moře a podél výtoku Jordánu z tohoto moře.

3) Leč na poloze těchto měst, též na jejich jménech málo záleží, nýbrž vše záleží většinou jen na tom, čemu jsem učil a pak také na tom, co jsem vykonal, což však vešlo - nota bene - do tohoto času většinou v úplně zapomenutí, zatím co bylo leccos, co se ještě šířilo od úst k ústům, tak zkomoleno, že z toho nezůstalo pravdivé již ani písmeno, na čemž však také záleží pramálo neboť jak bylo řečeno, hlavní a životní věc spočívá jen na přesně zachovávané nauce jako pravdě vši pravdy.

4) V této malé obci, kam jsme dorazili, jak již bylo řečeno, ještě před západem Slunce, byli jsme velmi vlídně přijati většinou zcela chudými obyvateli.

5) Byla tu sice také malá hospoda, v níž to však vypadalo nejvýš chudě ve všem, co tato hospoda měla mít.

6) O chlebě a o víně nebylo tu ani potuchy; sušené ryby, určité kořeny, sušené fíky, dýně, lískové ořechy a ovčí sýr bylo vše, co tu mohl člověk dostat.

7) Hospodský, Řek, ale velmi dobrý a trpělivý člověk, měl dosti početnou rodinu, mimo jiné také tři syny, jimž bylo každému přes dvacet let. Tito tři synové se každý týden vypravili ke Galilejskému moři, malý den cesty od této obce vzdálenému, nachytali tu ryby a přinášeli je věrně domů!

8) Tentokrát byli pak také již po dva dny z domova na rybách; ještě se však ani k večeru třetího dne po odchodu proti svému obyčejí nevrátili a proto byli hospodský, jeho žena a též jeho ostatní děti plni úzkosti a starostí, že se snad těmito třem přihodilo něco zlého.

9) Hospodský si Mně také hned stěžoval na svou nesnáz a také se omlouval, že tohoto večera nám nebude moci nabídnout nic jiného nežli trochu sýra a ovčího a kozího mléka, nepřijdou-li oni tři synové s nákladem ryb brzy domů.

122. PÁN ODHALUJE HOSPODSKÉMU PŘÍČINU NEVRACENÍ SE JEHO SYNŮ.

1) A **JÁ** jsem utěšoval hospodského řka: „Nebud' nad tím úzkostlivý! Tvoji tři synové tu budou přes Betsaidu za hodinku s hojným nákladem; neboť tentokrát chytili tolik ryb, že je sotva mohou svými třemi soumary s největší bídou a námahou dále dopravit. Ale v Betsaidě si vypůjčili od jednoho známého dva soumary a tak další doprava oněch mnohých a dobrých ryb jde nyní již rychleji kupředu.“

2) Privil **hospodský**, který lnul k židovství: „Kéž by dal Bůh Židů, abys mluvil pravdu!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, kdybych nevěděl zcela určitě, že je tomu tak, byl bych ti to také neřekl; neboť u Mne jde pravda nadevšecko a jakékoliv lži jsem největším nepřítelem!“

4) Privil **hospodský**, který se začal podívat Mé určitosti: „Příteli, cožpak ty jsi židovský věštec, že víš, jak se zdá, zcela určitě věci, o nichž bys měl přirozenou cestou sotva vědomost? Neboť přicházíte sem přes Afek, kteréžto město se rozkládá již dosti daleko nad vyústěním Jordánu z moře, na horách, ohraničujících velké údolí Jordánu; Betsaida se však rozkládá ještě na horách, jejichž rozsáhlé výběžky tvoří břehy samého moře, - a tak nemůžeš přirozenou cestou samozřejmě vůbec vědět, jak se daří mým domů se vracějícím synům.“

5) Jelikož mi však sděluješ se vši určitostí, jak se jim daří, pak musíš být věštec; poněvadž jím tedy jsi, řekni mi ještě pro větší mé uklidnění, kolik mám ovcí a koz !“

6) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, kdybys Mne znal, řekl bych ti: Není pěkné, že se odvažuješ Mne zkoušet! Protože Mne však dosud neznáš, odpovím ti na tvou otázku.“

7) Poslyš tedy, máš 30 ovcí, mezi nimi dva samce a tedy 28 samic, z nichž však jen 14 ti dává mléko, ostatních 14 však ne; příčina toho je ti, jako hospodáři, zajisté známa?! A hle, právě tak je tomu s tvými kozami! jsi nyní přesvědčenější, že mohu také dobře vědět, jak se mají tvoji tři synové?“

8) Privil **hospodský**: „Ano, příteli, nyní nepochybně věřím tvým slovům a cokoli mi řekneš, tomu uvěřím; neboť nyní jsem co nejuplněji přesvědčen, že jsi opravdu věštec a tedy také židovský mudrc!“

9) Hle, já i moji nemnozí sousedé jsme sem přišli teprve před as třiceti lety a s povolením římského soudu jsme se zde usadili, protože toto staré místo bylo zcela liduprázdné a nemělo tedy také široko daleko majitele!

10) Asi před 50-60 lety bydlelo zde prý ještě několik velmi zchudlých Židů; ježto však z tvrdé půdy nemohli až na některé kořenovité rostliny nic vyzískat, opustili zcela toto místo a usadili se prý kdesi u Galilejského moře. Co se tu s nimi dále stalo, bude asi nejlépe vědět Bůh Židů.

11) My však jsme byli a dosud jsme Řekové a přišli jsme z Tyru, kde jsme se zabývali rybářstvím a přitom jsme nabyli malé jmění. Byli bychom se také rádi usadili v nějaké lepší krajině; ale k tomu jsme měli příliš málo potřebného jmění. Svou pílí jsme obdělali tuto půdu dílem tak, že nás nyní vyživí, i když také jen skrovně.

12) V Betsaidě jsme se však brzy seznámili s jedním starým, velmi moudrým Židem, který však při tom byl také velmi zámožný muž a prokázal nám leckteré dobrodiní.

13) Tento Žid nám vyprávěl, že tato nyní tak zpustošená země náležela kdysi k nejpožehnanějším. Když však lidé ponenáhlu vždy víc a více odpadávali od svého starého a jedině pravého Boha a začínali na Něho zapomínat, odňal Bůh také Své požehnání od této země, dopustil velké bouře a nepohody, jimiž byla tučná půda s těchto krajin odplavena a co ještě zůstalo bouřemi nějak ušetřeno, bylo zpustošeno častými a dlouhými válkami. A tak se tato, kdy si tak nadmíru požehnaná krajina stala skutečnou pouští a byla by jí také zůstala, dokud by se lidé úplně neobrátili zase k Bohu.

14) Pohanům lze tu málo co dobrého očekávat; neboť jejich bohové, kteří nejsou nic jiného nežli pouhé obrazy lidské fantazie, nemohli by jim pomoci a jednoho jedině pravého a všemohoucího Boha Židů nepoznali a nemohli by také v Něho věřit, Jeho přemoudrá přikázání zachovávat a v plné důvěře Ho jako dobré děti Svého Otce prosit o jeho pomoc a milost. ježto se nemůže toto u pohanů stát, mohli si zajisté sami představit, že u nich nemůže být řeč o mimořádném požehnání.

123. VÍRA A DŮVĚRA HOSPODSKÉHO.

1) (**Hospodský**): „Když nám tento stařec učinil tato sdělení, tu jsem se ho otázal řka: „Příteli, my Řekové, kteří jsme u vás Židů rozkřičeni jako bezbožní pohané, si našich bohů nějak zvláště nevážíme a dali jsme se již v Tyru zasvětit do Božího učení židovského a zachovávali jsme také podle možnosti mojžíšský zákon, až na poněkud obtížnou obřizku, v níž vpravdě spatřujeme pro lidi málo opravdového štěstí!“

2) Poté pravil také stařec, že na obřizce pro rozené Židy něco záleží jen tehdy, když přesně zachovávají Boží přikázání. Pohanům však před Bohem dostačí, upustí-li od svého modlářství, uvěří nepochybně v toho jedině pravého Boha, zachovávají-li Jeho deset přikázání, milují Ho nadevšecko a bližní jako sebe samé; Bůh neřádá od pohanů jiné oběti, nežli oběti pravé lásky v srdci.

3) Když jsem byl s několika svými sousedy uslyšel od starce toto vpravdě velmi moudré učení, rozhodli jsme se, že budeme ve víře a skutku úplně Židy, ale pro svět zůstaneme Řeky, abychom se nestali poddanými nejvyšší zistných, vládychtivých a nemilosrdných velekněží, kteří si nekonečně mnoho zakládají na tom, že jsou tím, co o sobě hlásají Židům - ale když si člověk na ně náležitě posvítí, pak se až příliš jasně ukáže, že jsou to právě oni, kteří přikázání Boží svým jednáním přímo pošlapávají.

4) A tak ty, jako sám moudrý Žid, dáš nám Řekům jistě zapravdu, že jsme takoví, jak jsem ti nyní vylíčil; nemusíte se nás nyní ovšem chudých Řeků štítit, - neboť jsme také Židé!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Že jste vírou a skutkem Židé, to jsem věděl a proto jsem přišel také k vám, abych vám přinesl opravdovou útěchu a ještě více posílil vaši víru.

6) Ale ježto již dosti dlouhý čas věříte v jednoho jedině pravého Boha Židů, milujete Ho, ctíte a velebíte a také podle Jeho přikázání žijete a jednáte, pak asi vám Bůh ve vaší domácnosti zajisté také již častěji náležitě viditelně požehnal a tím vaši víru jistě odměnil?!

7) Pravil **hospodský**: „Poslyš, milý a moudrý příteli, o nějakém již zdaleka viditelném požehnání nebylo u nás přes naši nejvyšší pevnou víru ještě zvláštní řeči; ale to také na věci nic nemění a naše víra v Něho se proto nestala slabší. Ale bez požehnání jsme také nezůstali; neboť jsme měli, i když také ještě poskrovnu, přece jen vždy to nejnutnější a nemuseli jsme nikdy zvláště citelně trpět hlad a žízeň, nemuseli jsme chodit nazí a být bez příbytku.

8) Naše malá stáda bývala zdravá a opatrovala nás dostatečně mlékem a sýrem a naše malé zahrady, které jsme ovšem velmi bedlivě ošetřovali, přinášely pro naše malé potřeby více nežli dostatek Božího požehnání a neúrodný rok nás ještě nepostihl.

9) Že sem tam přechodné bouře také nás úplně neušetřily, lze si samo sebou snadno představit; avšak přitom jsme nereptali, neboť jsme si pomysleli: „Bůh znovu zase podrobil naši víru, naši lásku a věrnost a naši trpělivost malé zkoušce a škodu způsobenou nám bouří nahradí jiným požehnáním“, což se pak také vždy stávalo a také naše zahrady, ovšem naší pílí, znovu opět vzkvetly a přinášely co jsme potřebovali.

10) Také musím ještě dodat, že tato krajina je jen zřídka navštěvována zvláště silnými bouřemi; a i když časem, spíše na výšinách, vypuknou, pocítujeme je v této naší obci méně nežli na výšinách, protože právě tato obec je, jak vidíte, v dolíku naší vysočiny.

11) A tak jsme tedy s požehnáním našeho milého Pána a Boha také vždy spokojeni a tato naše spokojenost je také pravým požehnáním Božím. Neboť co by nám prospělo, kdybychom měli vše jako nějaký král, ale Bůh by nás trestal hlodající nespokojeností, která může být až příliš brzy mostem k všelikým velkým nepravostem? Zvětšilo by to naše štěstí?

12) A tak hled', milý příteli, i když to u nás navenek vypadá sebe ubozejší a sebe opuštěnější a mohlo by se myslet, že je nám Bůh se Svým požehnáním vzdálen, přece tomu není tak; neboť u nás platí vnitřní a vnější zřídka viditelná požehnání mnohem více, nežli kdyby naše krajina byla pravým rájem a do úst nám létali pečení holubi.

13) Příteli, komu Bůh propůjčuje zlatou spokojenost a náležitou trpělivost, tomu dal více, nežli kdyby mu daroval pro jeho víru, věrnost a ctnost celé království s nezměrnými poklady!

14) Jestliže to, milý a také velmi moudrý příteli, náležitě živě uvážíš, pak také uznáš, že tu nejsme bez Božího požehnání! - Mám pravdu anebo ne?“

124. OTÁZKA PÁNA TÝKAJÍCÍ SE MESIÁŠE.

1) Privil jsem **JÁ** podáváje hospodskému ruku: „Příteli, s takovou vírou a s takovou čistotou myslí jsem se nesetkal v celé Izraeli; právě proto se také stane, že světlo bude Židům vzato a dáno pohanům.“

2) Ty a také tvoji sousedé jsou již úplně na zcela správné cestě a proto jsem k vám přišel, abych u vás a ve vás rozmnožil Boží požehnání a abych vám také ukázal, že vaše víra a vaše věrnost byla před Bohem úplně dobrá, pravá a spravedlivá. Leč nechme toho nyní; neboť budeme o tom dnes a zítra ještě mluvit dále!

3) Neslyšel jsi však ještě, milý příteli, obzvláště mnoho o tom, že Židé očekávají zaslíbeného Mesiaše a kdy má tento Mesiaš přijít?“

4) Privil **hospodský**: „Mnoho mi o tom onen stařec v Betsaidě předčítal z proroků a podle potřeby také vysvětloval; ale já myslím, že slíbený Mesiaš, který nebude nicméně nežli Pán Bůh Sám, stěží asi přijde k Židům, jací jsou nyní zvláště v Jeruzalému a také v mnohých jiných místech, jejichž srdce již nelze k Bohu, nýbrž jen k pokladům a statkům tohoto světa. A i kdyby přišel, nepoznají Ho; neboť jistě nepřijde ve světské nádheře, nýbrž tak jak chce, aby všichni lidé na tomto světě ve vši pokoře, lásce a trpělivosti kráčeli a tu Ho nadmíru vysokomyslní Židé a obzvláště vysocí kněží, kteří oplývají zlatem a drahokamy, jistě nepřijmou jako pravého Mesiaše!“

5) My však máme našeho pravého Mesiaše již v srdcích a ti, kteří Ho tam nemají, budou Ho asi marně ve svých zlatem lemovaných rouchách očekávat.“

6) Privil jsem **JÁ**; „Tu jsi také opět zcela správně a pravdivě soudil a je tomu nyní skutečně tak; ale pohleď, tamto přicházejí tvoji tři synové, těžce obtíženi rybami! Pošli jim vstříc dva sousedy, aby jim trochu ulehčili břímě!“

7) To slyšeli dva přítomní sousedé a spěchali ihned příchozím vstříc a v několika okamžicích byli tu k velké radosti celé obce a všichni se nemohli ani dost vynadivit množstvím ryb a chválili a velebili za to Pána Boha.

8) A **hospodský** prvil: „Hle, jak viditelně nám nyní Bůh požehnal; proto jedině jemu budiž všechna čest!“

9) Po tomto velmi dojemném výjevu byly ryby ihned opatřeny.

10) V celé obci měl jen hospodský studánku a malý, z kamene kdysi klopotně vytesaný rybník, který dostával vodu ze studánky a sloužil malým stádům této obce k napájení.

11) Když rybáři přinesli časem od Galilejského moře domů ještě živé ryby, bývaly nasazovány do tohoto rybníka; když se to však zejména za doby letní nestalo, byly ryby ihned vykuřeny, očištěny, dobře nasoleny, pak ihned nad zvláštním ohništěm pověšeny k vysušení, při čemž se na ohništi rozdělal mírný oheň a po celou noc udržoval. Neboť nejlepší u této obce bylo to, že v její blízkosti byl dosti dobře udržovaný malý cypřišový a myrtový les, který poskytoval obci nutné palivo a tak mohli obyvatelé podle svého zcela dobrého způsobu sušit ryby a také jiné maso a na delší dobu uschovávat pro svou potřebu.

12) Ale tentokrát nebylo této práce třeba, jelikož ani jedna ryba nebyla mrtvá, přesto že cesta trvala celý den, a ryby nebyly v soudečkách, nýbrž musely být dopraveny domů jen v pytlích.

13) Tomu se také všichni velice podívovali a donesli ryby do malého rybníka, v němž začaly ihned docela čile plovat. Malou část podržel hospodský doma, aby nám připravil večeři.

14) Jelikož se večer již dosti ochladilo, odebrali jsme se do domu hospodského, který měl pokoj, v němž bylo pro nás všechny dost místa.

125. SVĚDECTVÍ PÁNĚ O SOBĚ.

1) Když jsme v domě a to v jeho nejprostornějším pokoji zaujali místo u velmi účelně z kamene složeného stolu a hospodský a několik jeho sousedů vedle nás, prvil Mi **hospodský**: „Poslyš, vpravdě vše zcela zázračně věducí příteli, tvá moudrost není obyčejná; neboť tobě není, jak se zdá, zcela nic neznámé!“

2) Ty jsi Žid z Galileje a ježto my všichni, jak jsem ti již dříve vyložil, nejsme v Písmech a naukách Židů, neobeznalí, (víme, že) je někde řečeno, že z Galileje prorok nepřijde a přesto jsi

velmi velký prorok! Neboť kdybys jím nebyl, jak bys byl mohl vědět, že moji tři nejstarší synové, šli chytat ryby k moři Galilejskému, přebohatému na ryby a že se dnes k večeru vrátí s bohatým lovem domů?

3) A to bylo vše správné a pravdivé tak, jak jsi to předem uvedl; ale něco takového ve vsí pravdě říci je možné jen velkému jasnovidci a proroku - a ty jsi přece Galilejec, z té země, z níž prý nikdy prorok nepovstane?! Jak o tom tedy soudit a jak tomu rozumět?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, Já jsem sice žil většinou v Galileji, ale v Galileji jsem Se nenarodil, nýbrž v Betlémě a osmý den po narození jsem byl v chrámě jeruzalémském podle předpisu obřezán. Podle toho bych mohl tedy být prorokem!

5) Já však nicméně nejsem prorok, nýbrž jsem právě Ten, o kterém prorokovali proroci, že přijde, aby vysvobodil od pout starého klamu, od noci hříchu, soudu, pekla a jeho věčné smrti všechny kdož uvěří v Něho.

6) Já jsem tedy Pán a Mistr Sám a žádný sluha, jsem však nyní přesto v tomto světě, abych Svou láskou, moudrostí a mocí sloužil všem lidem dobré vůle a dal jim život věčný; neboť vpravdě pravím vám: Všichni, kdož uvěří ve Mne a budou žít a jednat úplně podle Mé nauky, neuvidí, nepocítí a neokusí smrt, nýbrž budou po odpadnutí svého těla v okamžiku proměnění a budou u Mne v ráji a jejich blaženosti nebude konce.

7) A tak víš, Můj příteli, nyní přímo z Mých úst, Koho jsi nyní ve Mně ubytoval ve svém domě.

8) Ti však, kteří přišli se Mnou, jsou Moji učedníci - až na jednoho, který obrací oči ke světu, ačkoliv dobře ví a také pevně věří, Kdo jsem a čemu všemu jsem již učil a co jsem učinil. - Co tomu nyní říkáš?“

9) Privil **hospodský**: „Pane a Mistře, co mám, co bych tomu mohl říci já, ubohý hříšný člověk? Ty jsi Pán všech věcí a našeho života, budiž tedy také nám ubohým hříšníkům milostivý a milosrdný!

10) Jelikož jsi nám neobřezaným Židům již jednou prokázal milost, že jsi nás navštívil v naší osamělosti, doufáme, že také se Svou milostí zůstaneš u nás a požehnáš nám a našim dětem!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Toho nebudete nikdy mít nedostatek; zůstanete-li ve víře ve Mne a v lásce ke Mně, zůstanu také Já se vsí Svou milostí u vás.

12) A nyní, přátelé, o něčem jiném a to, o vaší Mně až příliš dobře známé nouzi!

13) Nemáte chléb ani víno a místo chleba požíváte ovčí a kozí sýr a sušené ryby.

14) Já však vaši většinou pustou a prázdnou zemičku proměním v úrodnou a budoucně budete sklízet ječmen, žito a nejkrásnější pšenici a budete si z ní moci připravovat dobrý chléb; zatím však budou vaše špýchary opatřeny vyslovenými třemi druhy obilí a vaše spíže více nežli dostatečně dobrým chlebem.

15) Také budete moci na vhodných místech pěstovat budoucně vinnou révu a bude vám přinášet dostatek vína.

16) Pro nyníšek však naplňte prázdné nádoby a měchy čistou vodou! Podle Mé vůle se tato voda stane vínem a z toho budete moci ihned poznat, že Já jsem následkem vaší víry a vaší opravdové lásky ke Mně se Svou milostí, láskou a požehnáním u vás a také zůstanu u vás. Neboť u vás jsem našel víru, jako nikde mezi Židy, jak jsem Se o tom již zmínil nežli jste ještě věděli, s Kým máte ve Mně co činit. A nyní jděte a čiňte, _co jsem vám řekli“

126. RYBÍ HOSTINA.

1) Poté hospodský a všichni přítomní sousedé vstali, šli a učinili, co jsem jim poradil. Jelikož oni sami a všichni jejich příslušníci přiložili ihned ruce k dílu, byly zanedlouho všechny prázdné nádoby a měchy zcela naplněny čistou vodou. Když se tak stalo, ochutnali ihned vodu a byli naplněni úžasem, když se jim dostalo do úst ihned to nejlepší víno; a všichni velebili moc Boží ve Mně.

2) Tak byla celá chudá obec co nejlépe opatřena chlebem, obilím, moukou a vínem.

3) Když všichni ochutnali víno, šli do svých špýcharů a spíží a našli náležitá množství obilí, mouky a chleba a hospodský našel ve svých spížích také ještě náležitá množství luštěnin, kterých on sám byl obzvláštním přítelem.

4) Za malou hodinku přišli všichni opět ke Mně a chtěli Mi za všechno o překot děkovat.

5) **JÁ** jsem však se zcela vlídnou tváří pravil: „Zanechte velmi nepříjemného děkování ústy; neboť Mně je nejmilejší dík vašeho srdce nežli velepíseň Šalomounova, zpívaná němým srdcem celou Izraeli! jděte však nyní a přineste na stůl trochu chleba a náležité množství vína a posílíme se!“

6) I šel hospodský se svými třemi již známými syny a přinesl ihned dostatečné množství chleba a vína a všichni jsme jedli a pili a posilovali údy unavené dosti dalekou cestou. Také tři synové, kteří se také cestou velmi unavili a měli hlad a žízeň, se chutě pustili do nadevše jim chutnajícího chleba a také si pochutnávali na víně.

7) Když jsme se posílili chlebem a vínem, přišla také žena a dvě dcery hospodského a pravila, že právě připravila na řecký způsob náležité množství ryb a tázala se, zda je může přinést na stůl!

8) Pravil jsem **JÁ**: „Neostýchej se před námi Židy! My jsme již několikrát požili stravu řeckou a římskou a nestali jsme se proto nečistými; neboť co přichází podle potřeby a se správným účelem a jako pokrm pro lidi odjakživa uznáný a co možno čistě připravený k ústům do žaludku, to člověka neznečišťuje, ale co vychází k ústům ze srdce, jako rouhání, na cti utrhaní, zlá pomluva a všeliká lež, nečisté řeči a všeliké spílání, to znečišťuje celého člověka! Proto přines, ženo, bez ostychu na řecký způsob připravené ryby na stůl a my je již požijeme!“

19) Poté se hospodyně odebrala ihned do kuchyně a přinesla na stůl několik mís plných ryb a ostatní děti přinesly potřebné jídelní náčiní, ovšem zcela jednoduché, jaké mohli mít chudí obyvatelé této malé obce.

10) Já jsem Si tedy také ihned vzal na hliněný talíř rybu, rozdělil jsem ji a požil. Totéž učinili také Moji staří učedníci.

11) Ale známí Židořekové z Jeruzaléma a několik učedníků Janových, kteří byli se Mnou, se neodvažovali jíst ryby připravené po řecku; a hospodský se Mne tázal, zda jsou tak přísní Mojžíšovci. Jistě přece již velmi dobře vědí, Kdo jsem.

12) Pravil jsem **JÁ**: „To sice vědí a také nejsou tak velmi přísní Mojžíšovci; ale vězí v nich ještě lecjaký zastaralý zvyk a nejedí tedy ryby, jsou-li připraveny úplně na řecký způsob. Ale nechme je jen náležitě vyhladovět a oni pak s velkou chutí požijí také tyto ryby.“

13) Já jsem nyní pravým ženichem a oni jsou Mé nevěsty a Moji svatební hosté. Dokud Já jsem u nich, nikdy se ještě nepostili a netrpěli nějaký hlad ani žízeň; ale až jim budu jako ženich vzat, pak se budou muset velmi často postit a snášet žízeň! A když potom přijdou k vám, tehdy jim budou vaše ryby chutnat zcela dobře!“

127.DUCHOVNÍ VŠUDYPŘÍTOMNOST PÁNĚ A VEDENÍ JEHO MILOSTI.

1) Když učedníci Janovi a také jeruzalémští toto ode Mne uslyšeli, pustili se do ryb a jedli a shledávali, že jsou zcela dobré; a když byly ryby brzy úplně snědeny, děkovali Mně za Má slova a pravili také, že přes hojně světlo, které obdrželi ode Mne, vězí v nich ještě leckteré staro farizejské bláto, kterého se nemohou úplně zhostit.

2) Pravil jsem **JÁ**: „Však se již všeho starého bláta v sobě zbavíte, až vbrzku nebudu již tělesně mezi vámi. Vy jste si již příliš zvykli na Mou osobu a znáte Mne a nejsem již pro vás nějaký neobyčejný zjev; ale až v této Svě viditelné a hmatatelné osobě nebudu již mezi vámi, pak budete naplněni smutkem a začnete teprve poznávat, Kdo jsem byl, jsem a věčně budu.“

3) Ve Svě osobě, leč jen duchovně, budu ovšem také u vás, ne však již viditelný vašim očím tělesným, nýbrž jen pociťovatelný vašemu srdci náležitou a pravou láskou ke Mně.“

4) Tato Má slova učinila Mé učedníky zádumčivé a zamyšlené; ale nikdo z nich se již neodvažoval tázat se Mne na něco dalšího.

5) **Hospodský**. nyní již dobrým vínem zcela nadšený, pravil Mně: „O, Pane a Mistře, vím zcela dobře, že s touto Svou přesvatou osobou nezůstaneš u nás až do konce naší pozemské doby a že jsi nyní také nenaplnil Svou osobou co nejhojněji naše sýpky obilím a naše spíže chlebem, moukou a jinými plody a rovněž také neproměnil vodu ve víno, nýbrž jedine Svou božskou mocí vůle! A tak se cítíme v naší ještě velké hříšnosti také příliš nehodní, než abychom měli Tvou osobu stále ve svém středu; ale jen nás, ó, Pane a Mistře, neopouštěj Svou milostí, láskou a požehnáním!“

6) Byli jsme pohané a začali jsme Tebe, jednoho a jedině pravého Boha hledat v knihách a spisech Židů a shledali jsme brzy, že toliko Bůh Židů může být jedině živě pravý.

7) Pojali jsme k Němu důvěru, zachovávali jsme Jeho přikázání, jak jen nám to vždy bylo možné a hle, brzy jsme poznali, že si nás Bůh Židů začal velmi citelně všímat! Dal nám vnuknutí, abychom opustili rybářství a usídlili se zde na této samotě.

8) Nenalezli jsme zde zajisté světské bohatství, ani přílišný lidský shon, jak tomu bývá ve městech, v nichž se neprovozuje nic jiného nežli obchod na obchod, podvod, lež a pokrytectví a v nichž hrabivost³²⁾ odvrací všechny lidi od Boha, jediného Pána a lidé se dnem i nocí pachtí, hádají, podvádí a pronásledují; ale nicméně jsme našli, co jsme k uhájení života potřebovali, především jsme však našli klid mysli a také dobrou příležitost, abychom se stále důvěrněji seznamovali s tím jedním, jedině pravým Bohem Židů, svědomitě zachovávali jeho přikázání a své děti vychovávali v jeho zjeveném řádu.

9) Jelikož jsme toto činili, navštívil nás nyní také Bůh osobně v Tobě, ó, Pane a Mistře a dal nám odměnu za naše lepší snahy a všechny nás více než hmatatelně přesvědčil, že naše snahy nebyly marné.

10) Jelikož, ó, Pane a Mistře, jsi nám byl již tak dalece milostivý, že jsi uspokojil naši větší a větší touhu po Tobě a přišel jsi k nám osobně v době, kdy jsme to ovšem nemohli očekávat, doufáme teď všichni podle Tvého svatého slova s veškerou důvěrou, že nás také nikdy nepustíš se Svou milostí, láskou a požehnáním, jelikož my Tvou nám dobře známou vůli od nyníška jistě budeme mnohem věrněji zachovávat, nežli tomu bylo a býti mohlo dosud.

11) Budeme ovšem také truchlit, když nás jistě zakrátko Svou svatou osobností opustíš; ale ještě více bychom museli truchlit, kdybys nás opustil také Svou milostí, což jistě neučiníš, dokud svým počínáním a láskou k Tobě a také k našim bližním zůstaneme neodvratně u Tebe.

12) Nesesílej však, ó, Pane, na nás příliš velká pokušení, v nichž by ten či onen z nás mohl zeslábnout ve víře v Tebe a v lásce k Tobě! Tvá svatá vůle zůstávej při nás a působ v nás vždy až do konce našich dnů a pak na onom světě navěky!“

13) Pravil jsem **JÁ:** „Ó, kdo se bude tak jako nyní ty, ke Mně nejen ústy, nýbrž také v srdci modlit, toho modlitba dojde u Mne také vždy nejúplnějšího vyslyšení! - Nyní však zase o něčem jiném!“

128. O ŠÍŘENÍ NAUKY PÁNĚ A O POŽEHNÁNÍ.

1) (**Pán:**) „Slyš, hospodský a též i vy ostatní obyvatelé této obce, nyní jste sice byli v Mé nauce důkladně poučeni, neboť“ živě v sobě poznáváte, že všechny zákony a také všichni proroci jsou obsaženi v tom, že má člověk jednou dobře poznaného Boha nadevše milovat a bližního jako sebe sama! Kdo to činí, ten plní dokonale Mou, lidem vždy zjevovanou vůli a tím také Můj Duch v něm probudí a do vší moudrosti uvede jeho duši, jak to všichni brzy zakusíte v sobě.

2) Ale zde se jedná ještě o něco, totiž, aby byli také všichni ostatní lidé v této nauce poučeni tak, aby mohli podle jejího Ducha myslet, chtít, jednat a žít; neboť když člověk nic nezná z nějaké nauky, nemůže ji také učinit směrnicí svého myšlení, chtění, jednání a života.

3) Není však zrovna snadnou věcí obrátit k nejčistší nauce pravdy z nebes lidí, kteří se utvrdili ve všelikých omylech a ty, kteří z omylů dovedou vyzískávat pozemské výhody, neboť každý člověk má úplně svobodnou vůli a může tedy také vždy myslet, věřit, chtít, jednat a žít jak chce a tu se pak jistě nanejvýš těžko nechá odvrátit od svých omylů, poskytují-li mu, jak již bylo poznamenáno, velké pozemské výhody.

4) Považte však nyní, jak mnoho lidí žije na celé Zemi doposud v největších omylech a kráčí v největší duchovní temnotě! Zda by si tu tedy lidé, které jsem uvedl nyní do nejvyššího světla životní pravdy, velice nepřáli, aby byli také všichni lidé ve starých, nad pomyšlení mnohých omylech co možno brzy ve Světle, v jakém jste nyní vy všichni?!

5) Já vidím ve vašich srdcích, že v sobě zcela živě chováte toto přání; ale jak začít, aby se toto přání Mnou před vámi vyslovené a vámi živě pociťované uskutečnilo? Vydat se snad ihned na cestu a hlásat všude Mou nauku a tak přinášet lidem Mé světlo z nebes?

³²⁾ „v nichž hrabivost“ doplnil vyd..

6) Ano, milí přátelé, to by již bylo vše správné, kdyby se takovému podniku nestavěly do cesty příliš velké překážky zejména v této době, kdy se celé peklo se svou nocí a se svým neblahým vlivem utábořilo po celé Zemi; neboť předně je Země příliš velká a člověk by měl již asi 1000 let co dělat, aby procestoval jen celou Asii, Evropu a jen část Afriky tak, aby přinesl Mou nauku na všechna místa kde žijí lidé a získal je pro ni.

7) Vy však nyní v sobě řeknete: „Ano, jednomu člověku by to bylo jistě úplně nemožné, i kdyby nemusel bojovat se žádnou jinou překážkou nežli je velikost a rozsáhlost Země; ale co není možné jednomu člověku, to může být jen při této jedné překážce možné mnohým osvíceným lidem! Ať se vyšlou do všech končin a nebylo by třeba ani tisíc let, aby životní Světlo bylo přineseno lidem všem!“

8) Pravím vám, že jste zcela správně počítali, kdyby bylo na Zemi bojovat jenom s touto překážkou, která je o sobě čistě přirozená a naprosto nepekelná.

9) Ale kterak čelit překážkám pekla, kterak obrátit ke světlu věčné pravdy z nebes téměř nesčíslně mnohé kněze, kteří jsou u svých národů a králů v největší a nejobávanější, téměř v nadbožské vážnosti a svým kouzelnictvím a bludným učením získali již od velmi dávné doby nezměrná světská bohatství a tím také převelikou světskou moc?!

10) Hledte, to by bylo zcela přirozenou, Mnou nyní k opravdové spáse lidí ukázanou³³⁾ cestou i Mně Samému právě tak nemožné, jako by to bylo i při nejlepší a nejvážnější vůli nemožné každému z vás!

11) Působit Svou všemohoucností znamenalo by však tolik, jako všechny tyto lidi úplně zničit a učinit z nich zvířata, Zvířata nepotřebují totiž pro svůj řízený přirozený život žádné vyučování, neboť jednají podle pudu, který v nich podle jejich druhu probouzí a udržuje Má moudrost a moc a proto nejsou schopna pravého, z nich vycházejícího životního zdokonalení; jen určitá domácí zvířata mohou být rozumem a pevnou vůlí člověka vychována nad svůj přirozený stav, takže mohou pak člověku prokazovat známé, zcela hrubé a jen zcela podřízené služby.

12) Kdybych nyní také tak jednal se všemi těmi lidmi jsoucími v tisíci tisících omylech, - jaký rozdíl by potom byl mezi nimi a zvířaty?

13) Co tedy činit, má-li se a to s nejlepším účinkem hlásat nauka, kterou jsem nyní Sám znovu ze Svých nebes přinesl vám lepším lidem?

14) Tu platí, nepouštět nikdy se zřetele čas a trpělivost, přitom však vždy mít také pevnou vůli, při každé vhodné příležitosti před lidmi, ať jsou víry jakékoli, vyznat Mé jméno a oznámit jim Mou vůli. Neboť kdo Mne bez ostychu a bez bázně vyzná před lidmi v úmyslu, aby je osvětil pro jejich věčnou spásu, toho vyznám také Já v nebi před trůnem Otce, který je tu věčná a nejčistší láska ve Mně.

15) Hledte, po této cestě, která vede z dalekého východu do mnohých zemí západních, se po celý rok sem a tam pohybují velmi mnozí lidé! Tito lidé si u vás - mimo vodu - jen zřídka něco vzali a ubírali se odtud do Afeku; až vám však bude nyní také vaše zemička přinášet Mým požehnáním všeliké plody daleko nad vaši domácí potřebu a také vaše stáda se stanou početnější, pak budete moci také vy leckterého poutníka zcela dobře pohostit! A bude-li se vás jistě tázat, jak byla tato, jemu dobře známá pustá krajina přeměněna v tak kvetoucí a bohatou krajinu, pak použijte této příležitosti a ukažte tomuto ještě slepému poutníku Světlo pravdy z nebes a vyznejte před ním Mé jméno!

16) A přijme-li vaše Světlo a stane se vaším souvěrcem, pak mu žehnejte ve jménu Mém a on pocítí ihned toto požehnání a ve své zemi brzy pak obrátí na svou víru velmi mnohé své přátele, známé a příbuzné a tím se stane dobrým předchůdcem pro ony hlasatele Mé nauky, které tam v pravou dobu odešlu!“

17) Přijdou-li k vám lidé z Betsaidy a také z jiných míst a budou-li se vás tázat, kdy a jakým způsobem se stala vaše zemička tak kvetoucí, pak učiňte totéž, co jsem vám radil učinit s cizinci; těm, kdož snadno úplně uvěří, žehnejte též ve jménu Mém a oni pocítí toto požehnání!

18) Žehnání však ať záleží v tom, že budete vkládat ruce na ty, kdož uvěřili a v pevné důvěře a v živé víře ve Mne jim řeknete: „Pán Bůh, jenž k nám přišel v Synu člověka Ježíši a mocí Svého slova a vůle dosvědčil, že On je ten zaslíbený Mesiáš, budiž s vámi a jím pokoj na zemi lidem, kteří v Něho věří, zachovávají jeho přikázání a jsou dobré vůle!“

³³⁾ „ukázanou“ je v rukopisu Lorberově doplněno cizí rukou.

19) Když to nad obrácenými vyslovíte, pocítí ihned Mé požehnání a stanou se také jistě vašimi opravdovými přáteli; avšak těm, kteří se stali jen polověřícími, učíte to teprve tehdy, jestliže se časem stanou také úplně věřícími, - neboť poloviční víra pro obdržení Mého požehnání nestačí!

20) A nyní zase o něčem jiném!“

129. PÁN VYSVĚTLUJE VESMÍR ZA ÚČELEM POTÍRÁNÍ POVĚRY.

1) (**Pán:**) „Hleďte, malý omyl také ve věcech tohoto světa, to jest této Země, jakož i různých Hvězd na nebi, má vzápětí nutně také až příliš brzy množství jiných omylů a nesprávností!“

2) Nechcete-li sami upadnout opět do starých omylů a do všelikých temných pověr hvězdopravectví na této Zemi a oněch falešných věstců, kteří čtou lidem z Hvězd osudy, musíte také v plné pravdě vědět, jak Země vypadá a jak je veliká a jak vzniká den a noc.

3) Rovněž tak musíte také vědět, co je Měsíc, co Slunce a co nescísně mnohé jiné Hvězdy! Neboť vaše představa o Zemi, o tom, jak nastává den a noc, o Měsíci, Slunci, o Planetách a o Stálicích a jejich pohybech, o zatměních, o Kometách a ještě o jiných zjevech na nebi, ve vzduchu, jakož i ve vodě. je dosud v podstatě nesprávná a není na ní pravdivé ani písmeno.

4) Dám vám tedy i o těchto přirozených věcech pravé světlo. Ale bez určitých názorných pomůcek to ovšem dobře nejde a tak pro vás ze Své všemohoucí vůle nyní také opatřím takové pomůcky a ukáži vám podobu Země, její pohyb, rovněž tak i Měsíc, Slunce, Oběžnice, jakož i Stálice a opět také ostatní zjevy na obloze, ve vzduchu, ve vodě a na Zemi i v Zemi. Dejte tedy nyní všichni dobrý pozor na to, co uvidíte a jak vám budou všechny věci vysvětlovány!“

5) Poté jsem povolal, jako jinde již častokrát v jsoucnu zcela přirozený zemský globus v takové velikosti, že na jeho povrchu, ovšem jen v nejmenším měřítku se vyskytovalo přirozeně vše, co je na něm jako větší objekt a vše jsem jim zcela krátce a co možno snadno pochopitelně vysvětloval.

6) Jako jsem to učinil se Zemí, tak jsem to učinil se všemi ostatními světovými tělesy, ukázal jsem podstatu Stálic, Centrálních sluncí, vedle toho také podstatu Slupkových globů a tedy i Komet a všech ostatních předtím zmíněných zjevů.

7) Tento výklad se protáhl dobře dvě hodiny přes půlnoc a protože jsem to zařídil tak, že jejich duch přestoupil, pokud bylo nutné, do jejich duše, pochopili všichni dobře, co se jim vysvětlovalo a nevyházeli ani z údivu nad nekonečnou velikostí Mé moudrosti a Mé moci.

8) A **hospodský** po chvíli svého údivu pravil: „Ano, veliký Pane a Mistře, v Tvém Božím Duchu od věčnosti může toto vše znát a nám slabým dětem této Země také ukázat a vysvětlit jen Ten, Kdo je všeho toho věčným Dílovedoucím a také jako takový nadále věčně zůstane! Vše, co bychom Ti mohli za tuto Tvou nám tak divuplně prokázanou milost z vděčnosti přinést, bylo by méně nežli úplné nic!“

9) Ano, když nyní přirovnám své dřívější pojmy o Zemi a o všech Hvězdách na nebi s tím, co jsem slyšel nyní, pak se musím v podstatě také jen velmi divit, jak bylo lidem možné činit si o tom všem v základu tak mylné pojmy! Mojžíš a též ostatní velcí mudrci židovští, kteří se nazývali národem Božím, museli mít vedle mnohé jiné moudrosti, v níž byli Bohem vždy náležitě poučováni, také nějaké lepší, pravdivější pojmy a poznatky o tom, co jsi nám nyní ukázal a přece se právě mezi Židy vyskytuje v tom opravdu téměř ještě větší neznalost nežli mezi Římany a Řeky, kteří v této oblasti vzali své poznatky od starých Egyptanů, kteří po té stránce leccčemu rozuměli, ač také oni považovali Slunce za Planetu, která se pohybuje kolem Země.“

130. O ASTROLOGII A JINÝCH OMYLECH.

1) Pravil jsem **JÁ:** „Příteli, staří Egyptané o tom všem většinou věděli a tak to věděl také Mojžíš a mnozí jiní mudrci a Mojžíš napsal o tom velkou knihu, která se udržela až do dob králů. Ale taková znalost vynášela příliš málo kněžstvu, které se honilo za statky pozemskými;

proto se chopilo egyptské astrologie a prorokovalo z ní slepým lidem všeliké dobré a zlé věci a dávalo si za to co nejlépe platit.

2) Aby se většinou vyplnilo, co prorokovali lidem z Hvězd, o to se již dovedli postarat svými tajnými rejdy. Komu prorokovali něco dobrého, ten zaplatil beztoho rád více, nežli od něho požadovali - a komu prorokovali něco špatného, ten se pak musel obrátit na kněze, aby oni se za něho obrátili na boha a vyprosili pro něj něco lepšího. Za to museli však potom také přinést požadované oběti a tak nebyli kněží nikdy v nevýhodě, ať prorokovali někomu dobro anebo zlo; zlo se však vyskytovalo mnohem častěji nežli dobro, protože jim přineslo více zisku než dobro.

3) Z toho můžete nyní zcela snadno seznat, proč časem právě kněží proměnili většinou přirozené pravdy ve falše a lži. Neboť si řekli, že nezáleží mnoho na tom, zda člověk věří to či ono o Hvězdách, neboť jítí tam a sám se přesvědčit, zda se mají věci tak a ne jinak, nebylo by zajisté možné.³⁴⁾

4) Věří-li člověk jen v jednoho Boha a zachovává Jeho přikázání, koná dosti; co se týče podoby Země a Hvězd nebeských, je mu lépe, nemá-li o tom žádné odůvodněné pravdivé znalosti.

5) Ve své světské slepotě však nepomysleli, kterak malý omyl svádí až příliš snadno člověka k omylu většímu a z něho pak také k velikému množství všelikých omylů a nesprávností.

6) A že je u všech národů nyní tomu tak, tomu vás učí nyní vaše správná vědomost, kterou máte všestranně o slepém stavu lidí.

7) Budou-li jednou mít lidé o všech jim viditelných věcech tohoto světa pravdivé poznání, nebudou jim již moci kněží dychtící po zlatě a pokladech líčit staré hlouposti jako věrohodné pravdy a se starou neblahou kněžskou nocí bude konec.“

8) Pravidl **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, to nyní zcela jasně poznávám; ale také neméně jasně poznávám velkou obtíž, která se sama sebou ukáže, začneme-li toho a onoho v těchto starých omylech utvrzeného člověka v plné pravdě vyučovat o těchto přirozených věcech. Neboť předně bez vhodných prostředků, které jsi Si mohl Ty ze Své Boží moci snadno opatřit, budeme mu to moci jen velmi těžko a nedokonale znázornit a zadruhé každý laik se nás bude tázat, odkud máme takovou vědomost.

9) My se tu ovšem odvoláme na Tebe; ale bude muset také leccos předcházet nežli pochopí Kdo jsi!

10) Časem se ovšem dají v Tvém nejsvětějším jménu uskutečnit velmi veliké věci; ale v příliš krátké době se nedá obzvlášť mnoho dělat.

11) Vynaložíme sice vše možné a podáme lidem co nejuvěrnější zvěst o tom, co vše se zde přihodilo a co jsme viděli a slyšeli a jsme také již předem přesvědčeni, že naše námaha nebude marná; budou mezi nimi jistě také leckteří, kteří nám neuvěří.

12) Leč to vše nás nicméně nebude ani v nejmenším mýlit, abychom Tě nezvěstovali lidem jako jedině pravého Boha, Pána a Tvůrce nebes a Země, ať k nám přijdou odkudkoli.

13) Ale jen ještě jedno, Pane a Mistře! Nechtěl bys nám ze Své moci opatřit nějaké trvalé pomůcky, jimiž bychom mohli ostatním lidem snáze znázornit, kterak je to vpravdě se všemi velkými věcmi světa, o nichž jsme od Tebe dostali tak přejasně vysvětlení?“

14) Pravidl jsem **JÁ**: „Ó, ano, nic lehčího nad to - ale ne tak, jak jsem to pro vás pořídil, nýbrž z hlíny k uschování a to ovšem ještě v menším měřítku, než jsem to zcela přirozeným způsobem pro vás znázornil; to ostatní musí pak k tomu připojit váš rozum a vaše moudrost.“

131. NUTNOST OPATRNOSTI PŘI UČENÍ.

1) (**Pán:**) „Dávejte však vždy pozor, aby k vám nepřišli nějakí nepřátelé pravdy jako draví vlci v beránčích kožíšcích, aby si od vás pod všelikými sliby nevypůjčili tyto pomůcky a pak vám je nevrátili, aby se totiž nedostalo příliš mezi lidi to, čemu je učíte, takže by pak kněžím jejich věštění nic nevynášelo!

³⁴ „nebylo by zajisté možné.“ Je nutný doplněk vyd..

2) Neboť budete-li učit, že Já jsem ten pravý Mesiáš, pak to zejména Židům v Jeruzalémě a též vašim kněžím nebude zvláště mnoho vadit; neboť řeknou: „Ať si pohané věří čemu chtějí; my v Jeruzalémě však zůstaneme, jakými jsme a od pohanů si kázat nic nedáme!“

3) A vaši kněží řeknou: „Lidi, kteří ještě zcela živě věří v toho či onoho boha můžeme ještě zcela potřebovat; neboť nám beztoho přerostl přes všechny naše hlavy celý voj ničemu již nevěřících světských mudrců a tak musíme být rádi, že se ještě někde setkáme s lidmi věřícími v božství, protože je můžeme mnohem lépe potřebovat nežli všechny ty naduté světské mudrce, kteří nám již nechtějí přinášet žádné oběti.“

4) Začnete-li však lidem způsobem velmi pochopitelným vysvětlovat pravou podobu Země vedle všech zjevů v její blízkosti na ní a také daleko mimo ni, jakož i Měsíc, Slunce, Planety a ostatní Hvězdy a dozvědí se o tom různí kněží, kteří nyní většinou žijí z věštění, pak budete mít s nimi nesnáz.

5) Proto buďte opatrní a o těchto věcech poučujte jen takové lidi, kteří se již předem stali velmi pevnými ve víře ve Mne a v lásce ke Mně a řekněte jim pak totéž, co jsem vám nyní řekl Já; a ti, kdož toho budou dbát, budou kráčet po pohodlné cestě.

6) Pravím vám: Nežli přejde do velké masy lidí co jsem vám nyní sdělil o přirozených věcech tohoto světa, uplyne více než tisíc let.

7) Na tom všem sice věčný život člověka nezávisí - neboť toho se člověku dostane ³⁵⁾ jeho vírou v jednoho jedině pravého Boha a věrným plněním Jeho vůle - slouží to však člověku k velkému prospěchu a to pro duši i ducha, jestliže se vedle toho také očišťuje od veškeré pověry a tak poznává Boha vždy jasněji a jasněji a tím Ho jistě také vždy víc a více miluje.“

8) Po této Mé řeči pravili **všichni**: „My si věc nedovedeme ještě tak dobře a zcela správně představit, - ale Ty, ó, Pane a Mistře, máš nakonec přece jen ve všem úplnou pravdu! Nyní již dokonale poznáváme, že to s šířením této přirozené nauky tak snadno nepůjde, neboť až příliš zasahuje do pozemských výhod kněží a také se nebudeme nějak příliš ukvapovat, abychom ji snad vnucovali každému člověku s kterým se poprvé setkáme; ale nicméně Tě prosíme, abys nás za tím účelem opatřil potřebnými pomůckami, abychom mohli při dobré příležitosti také v tomto oboru co nejvíce proslavit Tvé jméno.“

9) Na to jsem pravil **JÁ** hospodskému: „Poslyš, ty máš v tomto svém domě nyní jen velmi málo vhodného prostoru, v němž by bylo možné tyto věci zcela účelně umístit! Po vaší dobré prosbě Mně tedy nezbyvá nic jiného, než abych k tvému domu připojil prostor, v němž budou moci být dříve řečené pomůcky k vysvětlování řádně a účelně umístěny a v pravé době vámi ve jménu Mém používány.“

10) Nyní jsem to také právě již uskutečnil a tak tedy pojďme malým přilehlým pokojem a z něho se otevřenými dveřmi dostaneme do zmíněné nové místnosti, v níž bude již vše, co budete k určitým výkladům potřebovat!“

11) Poté všichni, mladí i staří, až na několik Mých starých učedníků, kterým se již chtělo velice spát, vstali a šli se Mnou, aby užasli nad novým zázrakem.

12) Když jsme přišli do jaksi astronomické a geologické místnosti, která byla čtyřikrát tak velká jako naše jídelna, byli obyvatelé této obce celí u vytržení. Já jsem pak ukazoval a vysvětloval hospodskému pomůcky a on vše ihned pochopil a shledal vše v nejvyšším stupni účelné.

13) Za mnohého velebení Mé moci, lásky a moudrosti jsme se opět vrátili do naší místnosti a hospodský se Mne tázal, zda Mně má připravit na dvě hodiny ještě trvajících noc nějaké dobré lůžko.

14) Pravil jsem **JÁ**: „Nech toho; neboť zůstanu zde u stolu, tak jako také Moji učedníci odpočívají zde u stolu! Beztoho již začíná svítat a nebude nám třeba dlouhý noční odpočinek.“

15) S tím byl hospodský spokojen a posadil se též ke stolu; ale jeho sousedé se odebrali do svých příbytků a pokoušeli se usnout; jejich duše byly však ještě příliš vzrušeny a tak to se spánkem u nich dopadalo špatně.

³⁵⁾ „člověku dostane“ je v Lorberově rukopise doplněno cizí rukou. Vyd..

132. POŽEHNANÁ KRAJINA

1) Zrána, více nežli hodinu před východem Slunce, přišli již někteří před dveře našeho hostinského, který nemohl též usnout - ačkoliv požil za tím účelem ještě několik doušek vína - a když velmi snadno po hlasech poznal své sousedy, vstal zcela tiše od stolu a vyšel ven, aby zvěděl, co dělají jeho sousedé již tak záhy zrána přede dveřmi jeho domu.

2) Když vyšel ven, spráskl rukama nad hlavou a pravil (**hospodský**): „Ale poslyšte, kdepak to nyní jsme?! Můj dům je sice ještě ten starý; ale krajina je celá cizí! Tu již není holý kámen, vše je zelené a kvetoucí! A tamto nahoře na kamenném pahorku, na němž se ještě nikdy neobjevilo ani sebedídnější bodláčí, stojí velký les plný nejbujnějších ovocných stromů, které jsou mimoto v této pokročilé podzimní době ještě plny zralých plodů! Šel bych nyní opravdu rád nahoru, abych se o tom úplně přesvědčil; ale to vše je svaté zázračné dílo Páně a my toho budeme používat teprve tehdy, až On Sám nám dovolí toho všeho používat.“

3) S tím byli také všichni sousedé za velikého pohnutí myslí srozuměni.

4) Obešli však dům, aby shlédli všechna místa své zemičky a když v různých směrech své zemičky objevili opravdový ráj, nemohli pro samé velebení Mého jména přijít ani ku konci.

5) Konečně jsem vyšel ještě před úplným východem Slunce Já Sám k nim ven a oni všichni padli na kolena a děkovali Mi za toto požehnání.

6) Já jsem je však brzy všechny uklidnil a radil jim, aby šli se Mnou na někdejší kamenný pohorek pozorovat východ Slunce a aby se také přesvědčili ve velké přírodě, že Můj noční výklad je nejuplněnější pravda.

7) Vystoupili jsme na pahorek, který měřen od domu, byl asi o 300 pídí výše nežli bylo místo, na němž stál dům.

8) S tohoto zcela volného pahorku byl rozsáhlý výhled zvláště k východu a bylo možno také ještě velmi dobře rozeznat zdi Betsaidy. Také do krajiny Afeku bylo možno vidět, ale pro dosti značnou vzdálenost několika hodin cesty nebylo možno mnoho rozeznat.

9) **Hospodský** však pozoroval nejprve mnohé a čistě ušlechtilé ovocné stromy svého pahorku, na němž jsme byli.

10) Když byl s tímto pro něj blaženým pozorováním u konce a Slunce bylo již velmi blízko východu, obrátil i on své oči plné pozornosti k východu Slunce a pravil když Slunce začínalo vystupovat nad nízký obzor: „Nyní vidím jasně, že toto veliké Slunce opravdu stojí a že to je jen Země, která, točíc se od západu k východu posunuje své země a obce pod tiše stojící Slunce!“

11) A co pozoroval hospodský, to pozorovali také jeho sousedé a všichni byli nanejvýš potěšeni, že toto také nyní oni sami pozorovali na velké přírodě.

12) Když jsme asi hodinu pozorovali ranní výjev, přicházelo sem již od východu také několik poutníků po vojenské silnici, která vedla do Damašku a ještě dále do Persie. Tito poutníci, malí kupci, kteří nesli na zádech všeliké dřevěné a také hliněné kuchyňské potřeby, byli z krajiny Damašku.

13) Když přišli k naší malé obci, kterou dobře znali, protože se každoročně dvakrát až třikrát ubírali po této cestě, nacházejíce v 10, vlastně as 60 městech jisté odběratele svého zboží, které nabízeli velmi lacino na prodej, zastavili se a druh se tázal druhu, zda je toto ona obec, v níž byli čas od času také učinili malý obchod.

14) Jelikož v této krajině byli také sotva před půl rokem, kdy byla ještě zcela holá, nechápali, jak mohli tito nemajetní obyvatelé tuto většinou holou zemičku v době tak krátké tak obdělávat, že by to ani nejbohatší lidé při největší péči sotva byli s to dokázat v deseti letech.

15) Jeden z nich, Žid starého zrna, pravil svým druhům: „je-li tato krajina táž, jak ji známe, pak se tu jistě stal nejuvš zřejmý zázrak! Psáno je u jednoho proroka, že tato země se ještě jednou zazelená a to v době příchodu zaslíbeného Mesiáše. Proslýchalo se, že v Galileji vstal muž z kmene Davidova a že koná zázračné věci.“

16) Leč v této době nelze na takové zázračné věci mnoho dát, jelikož jsme se všech stran ve velkých masách divotvůrci přímo obléháni. Neboť dokud měli tyto země daleko přes Damašek pouze Židé neměli cizí mágové přístup; ale od té doby, co to vše patří Římanům, smí sem se všech stran vnikat a svá kouzla provozovat a někdy - jak jsme se již sami několikrát přesvědčili - konají skutečně úžasné věci.

17) Dokonce před krátkou dobou šli tudy také takoví mágové a prokázali těmto chudým li-

dem mimořádné dobrodiní. V Damašku před dvěma lety proměnilo také několik mágů v několika dnech jednomu boháči kus zcela holého pole v zelenou louku.“

18) Právili **ostatní**: „Nu ano, zde se asi stalo něco podobného! Až se vrátíme, dozvíme se zajisté něco podrobnějšího!“

19) Poté šli dále směrem k Afeku.

20) **JÁ** však jsem řekl hospodskému, co tito lidé spolu mluvili a dodal jsem: „Až tito poutníci přijdou do blízkosti Afeku, vyznají se tam ještě méně nežli zde, kde jsou; neboť kolem Afeku v okruhu na hodinu cesty se stalo to, co se stalo zde vaší zemičce. Až se tito lidé vrátí, bude vám snadné s nimi mluvit; neboť v řečeném městě dostanou o jejich muži z Galileje již takové vysvětlení, že Ho již nebudou zaměřovat s pohanskými kouzelníky.“

21) Poté jsme ochutnali několik plodů na pahorku, které všem znamenitě chutnaly, načež jsme se odebrali opět do hospody, kde na nás již čekala dobře připravená snídaně.

133. DRUHÉ VYSLÁNÍ UČEDNÍKŮ.

1) Když jsme přišli do hospody, byli všichni učedníci také již na nohou a prosili Mne za odpuštění, že toto ráno zaspali.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Budte klidni; neboť Já jsem tomu tak chtěl!“

3) Nato se všichni uklidnili, posadili se ke stolu a požili se Mnou dobře připravenou snídaní. Tentokrát všem ryby Řeků chutnaly.

4) Po snídani jsem však řekl učedníkům: „Jen jednou na počátku Mého učitelského úřadu jsem vás vyslal před Sebou, abyste vyšli a podali v mnohých městech a obcích lidem zprávu o Mně a o mém Království a udělil jsem vám moc vkládáním rukou ve jménu mém uzdravovat nemocné a vymítat ďábly a zlé duchy, jimiž jsou leckterí lidé posedlí; a vy jste šli na krátkou dobu a víte, kde a kdy jsem vás přivedl opět k sobě. A vězte, ono předeslání mělo trvale dobrý účinek.“

5) Nyní jsme ve velké krajině Hauran, která téměř od vzniku Jordánu až k jeho ústí do Mrtvého moře tvoří velmi hornatý východní břeh. V této kdysi nadevší míru požehnané krajině se rozkládá deset velkých měst, z nichž několik jsme nyní v krátké době procestovali s nejlepším výsledkem.

6) Ale je jich ještě mnoho, která je nám procestovat; neboť z deseti velkoměst jsme navštívili teprve tři - totiž Pellu, Abilu a Golan - (neboť Afek patří k maloměstům), zbývá nám tedy ještě sedm velkoměst a velké množství maloměst a jiných obcí a můj čas se chýlí ku konci.

7) Já jsem však nyní dobře asi 2 1/2 roku téměř zcela sám bez odpočinku a oddechu pracoval a chci si nyní zde v této své zamilované obci dopřát sedm dní odpočinku.

8) Jan, Jakub větší a Matouš, náš písař, zůstanou u Mne; vy ostatní se však rozdělte na dvě skupiny! Jedna ať jde do Hipposu, maloměsta - ležícího od Afeku ne dále nežli tato malá obec a druhá ať se odebere do Edreie, také spíše maloměsta nežli velkoměsta, které se rozkládá odtud mezi východem a jihem a v několika hodinách ho může být snadno dosaženo!

9) V obou těchto městech se setkáte většinou jen s Řeky a také s Římany. V každém z těchto měst je několik hospod; v které vás přijmou, v té také zůstaňte a co vám předloží na stůl, to jezte a pijte!

10) Budete-li jednat správně ve jménu mém, budete všude dobře přijati! Kde však vejdete do hospody, řekněte: „Pokoj vám! Přišli jsme zvěstovati vám velké životní Světlo z nebes jednoho jedině pravého Boha a učít vás znát Jeho Samého. Kteří v Něj uvěříte, okusíte Jeho božskou sílu na nás, Jím vyslaných!“

11) Kde vás přijmou po tomto oslovení, tam zůstaňte a zvěstujte tomu domu Mé jméno a Mou nauku!

12) V obou městech a také v několika malých sousedních obcích naleznete však mnoho nemocných; uzdravte je a učiníte ve jménu mém bohatou zeň! Nedávejte si však nikým za vaši námahu platit peníze; neboť dokud jsem na této Zemi v těle, nebudete peníze potřebovat pro své živobytí! Kdyby vám však někdo poskytl něco z čisté lásky, můžete to přijmout i kdyby to také byly peníze; neboť jsou všude chudí, kterým je můžete opět dát!

13) Po sedmi dnech se však dostavte opět sem, načež pak půjdeme dále! Nyní víte, co máte činit a tak se již můžete vydat na cestu!“

134. ORGANISACE UČEDNÍKŮ PÁNĚ.

1) Když to učedníci uslyšeli, pravil Mně **Šimon Juda**: „Pane a Mistře, jelikož se nyní rozdělíme na dvě skupiny, nemá snad mít každá skupina představeného?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Kdypak potřebovala nejčistší láska a nejúplnějši a nejjasnější pravda z nebes nějakého představeného?“

3) Láska, tak jako pravda ve své nejvyšší čistotě a dokonalosti je přece o sobě něco tak nejvyššího, že si nelze nad to myslet ani chápat nic vyššího!

4) Je-li však taková láska a pravda ze Mne v každém z vás, které nyní vysílám ve jménu Mém, - kdo potom z vás chce anebo by chtěl být svému bratru představeným? Jak si chceš osobovat představenství, pravíš-li a věříš-li živě, že jen Já jsem Pán a zcela totéž říkají a věří všichni ostatní? Kdo z vás chce být při takovémto předpokladu a při takovéto víře prvý?

5) Když dobrý počtář praví a dokazuje, že tři zcela stejné věci a opět rovněž tři zcela stejné věci tvoří šest takových zcela stejných věcí a druhý a třetí a čtvrtý, stý rovněž dobrý počtář říkají a dokazují zcela totéž, - táž se: Kdo z nich má tu být znamenitější; a koho z nich by mělo sto stejně dobrých počtářů zvolit za marnivého představeného nad sebou a proč?

6) Slyš, Já zcela jediný jsem Pán! Vy všichni navzájem jste však zcela rovní bratři a nemá být nikdo ani více ani méně; neboť každé sebenepatrnější představenství probouzí v mysli představeného satanskou vládychtivost a stává se tedy také až příliš brzy zhoubcem čisté lásky a života plné pravdy z ní, jako se to až příliš jasně prokázalo hned na počátku království a nyní se ještě více a ještě jasněji prokazuje v chrámě jeruzalémském.

7) Kdo z vás však chce již být prvý z Mých učedníků, ten budiž posledním a nejnepatrnějším z nich a budiž služebníkem všem; neboť takový je řád v Mých nebesích mezi Mými anděly!

8) Vpravdě pravím vám: Všem, kdo se na této Zemi dají povolávat za představené v jiném smyslu, přijdou na onom světě do těžkého stavu! Neboť největší životní úkol pro vysokomyslného - jímž se nakonec stává téměř každý představený - je pokoření jeho mysli.

9) Proto zůstávejte všichni úplně rovnými bratry a nikdo nechtěj před druhým mít sebenepatrnější přednost; a v tom, že se navzájem jako praví úplně stejně oprávnění bratři milujete a navzájem vážíte, budou všichni lidé spatřovat a poznávat, že jste vpravdě Moji učedníci.

10) Jestliže jste to nyní v nejúplnějši pravdě pochopili a pojmul, pak jděte a jedněte podle Mé vůle!“

11) Když učedníci uslyšeli ode Mne tuto odpověď, poděkovali Mně za ni a vydali se ihned na cestu a v sedmi dnech obrátili ke Mně v řečených obcích mnoho pohanů i s jejich knězi.

12) Jen s Jidášem Iškariotským měli jisté nesnáze ti, kteří šli do Edreie, pro jeho nepolepšitelnou špinavost; ježto však ve skupině, která šla do Edreie, byl také náš Tomáš, byla jeho špinavému snažení učiněna brzy přítrž a celé poslání přineslo dobré ovoce.

13) Co však jsem konal s oněmi třemi u Mne zůstavšími učedníky a s obyvateli této malé obce po oněch sedm dní?

14) Vcelku - jak již bylo předem poznamenáno - jsem dal odpočinek údům Svého těla, které také byly z masa a krve; ale nicméně oněch sedm dní neuplynulo zcela v úplně nečinnosti, jak by si snad někdo představoval.

135. RYBNÍK HOSPODSKÉHO.

1) Téhož dne, hned po odchodu vyslaných učedníků, obcházel jsem s oněmi třemi učedníky a s obyvateli této obce jejich zemičku, kterou směli považovat za své Římany uzákoněné vlastnictví a za které nemuseli platit poplatek Herodesovi, jenž byl také zde nájemním králem nad Židy.

2) Když jsme tuto zemičku ve dvou hodinách zcela snadno a velmi pohodlně prošli, pravil Mně **hospodský**: „Pane a Mistře, hle, země prostírající se daleko za hranicemi tohoto našeho vlastnictví, která je zcela pustá a pokud dobře víme, nemá na hodiny daleko zcela žádného majitele, nepřináší žádnému člověku ani nejmenší užitek! Chybili bychom, kdybychom ji svou plíí časem za našimi hranicemi obdělali a používali?“

3) Pravil jsem **JÁ** „Ani v nejmenším! Co jste svou pílí obdělali, to také můžete užívat a proto vás žádný člověk nepožene k odpovědnosti. Ale bude vás to stát mnoho práce a námahy a z holého kamení sklídíte hubenou žeň.

4) Já však také v této věci něco již pro vás učiním; ale zatím se jen spokojte s tím, co jsem pro vás požehnal!

5) Již v nejbližší době se u vás zastaví mnoho cestujících a učiní vás zcela zámožnými a budete pak moci učinit tuto vaši zemičku velmi daleko přes její nynější hranice úrodnou a vaši potomci najdou na ní potřebnou výživu; ale zatím na to ještě příliš nemyslete!“

6) S touto odpovědí byli všichni spokojeni a my jsme se odebrali ke známému nám již malému rybníku, v němž se to rybami jen hemžilo, z čehož měli všichni obyvatelé velkou radost, ačkoliv tento rybník patřil jen hospodskému; neboť, ač všichni obyvatelé této obce tvořili jakousi komunu a žili pospolitým životem, přece jen jejich pozemky byly vyznačeny podle římských zákonů a každý měl svůj dobře vyměřený díl.

7) Rybník, jakož i studna byly majetkem hospodského. Voda byla sice určena k užítku celé obce, ale malý rybník ne a tedy také ani jeho ryby ne. Tento rybník se sice těšil jen zřídka nějaké zásobě, ale tentokrát měl zásobu velikou.

8) A proto jsem pravil u rybníku: „Poněvadž jen Mou mocí a Mou vůlí bylo předně v moři Galilejském chyceno velké množství ušlechtilých ryb, zadruhé sem byly přineseny v pytlích úplně čerstvé a zdravé a zatřetí poněvadž se tyto ryby v tomto rybníku budou též ihned co nejhojněji množit a stále udržovat a celou obec hojně zásobovat, bude tedy od nynějška každý dům oprávněn brát z tohoto rybníku tolik ryb, kolik jich bude podle spravedlivé míry potřebovat. Aby však ryby časem, až se velmi rozmnoží, měly také dosti místa, proto tento rybník v náležitě a přiměřeně míře zvětšíme!“

9) Sotva jsem tato slova vyslovil, měl dříve zcela malý rybník také již náležitý rozsah a všichni obyvatelé velebili Mne a chválili Boží moc ve Mně.

10) Od rybníku jsme se opět vrátili do hospody, jelikož již bylo přes poledne a rozmlouvali jsme o velmi mnohých věcech a poměrech v životě lidí na této Zemi; při této příležitosti jsme také něco málo poobědvali a po obědě jsme se odebrali opět do přírody, kde se dalo, zejména na známém pahorku, zcela dobře odpočívat.

11) Na tomto pahorku jsme odpočívali asi tři hodiny.

12) Když se Slunce začínalo chýlit k západu, objevil hospodský, že se na cestě z Betsaidy blíží k této malé obci několik lidí, každým okamžikem se zastavují, pozorují krajinu a jistě nevědí, jak jsou na tom. Ale nicméně přicházeli k obci a poznávali ji podle dobře jim známých chudobných obydlí. Dorazili tedy nyní před hospodu a vyptávali se na hospodského.

13) Když to hospodský ode Mne uslyšel, tázal se Mne, co má dělat; neboť bude tu obtěžován tisícerými otázkami a neví, jakou jim má dát odpověď.

14) Plavil jsem **JÁ**; „Jdi jen nyní dolů k nim a .jelikož jsou to tobě dobře známí Židé, můžeš jim již říci, jaká je to nyní doba a co vše se děje ve světě; a Já pak s těmito třemi učedníky sejdou do domu a s oněmi třemi Si promluvíme!“

136. HOSPODSKÝ POUČUJE HOSTY O PŘEMĚNĚ KRAJE.

1) Když toto hospodský ode Mne uslyšel, pospíšil se svými sousedy dolů do svého domu a uvítal ty tři přichozí.

2) Přichozí ho ihned přepadli množstvím otázek o příčině tak úžasné přeměny tohoto místa a jak se povzneslo v tak krátké době do tak kvetoucího kulturního stavu.

3) A **hospodský** pravil: „Kdybych vám řekl sám, že tato obec se povznesla do tak kulturního stavu pravým Božím zázrakem, stěžíte byste mi to asi uvěřili; ale tu stojí všichni Moji sousedé, mé děti a moje žena a všichni za to mohou ručit! Něco takového se na této Zemi mezi lidmi asi nadmíru zřídka a tímto způsobem asi sotva kdy událo; ale na této Zemi nebyla také ještě nikdy taková doba, jako je nyní tato, v níž k nám lidem vpravdě přišel zaslíbený Mesiáš jako Sám člověk s tělem a krví.

4) Velké zaslíbení bylo dáno sice jen Židům, ale vedle toho také všem lidem na celé Zemi a tím také nám pohanům, kteří jsme však nyní již drahý čas ve vaší víře židovské.

5) A vězte a slyšte: Tento nyní do tohoto světa z nejvyšších nebes sestoupivší Mesiáš,

Který je vpravdě zároveň Bůh i člověk, přišel také k nám a slitoval se nad naší duchovní a vedle toho také nad naší tělesnou chudobou, požehnal naši poušť a svou všemohoucí vůlí ji proměnil v úrodnou krajinku.

6) Rovněž nás také co nejhojněji opatřil vším, co člověk potřebuje na výživu a posil u těla; mimoto nás také co nejnázorněji a co nejsrozumitelněji seznámil s podstatou naší Země, se zjevy v ní, na jejím povrchu a v obklopujícím ji vzduchu a s veškerou hvězdnou oblohou a takovým způsobem nás vysvobodil od veškeré staré temné pohanské a židovské pověry.

7) Leč o tom s vámi nemůžeme ještě teď podrobněji mluvit, protože také ve vás Židech vězí ještě příliš mnoho staré pověry; ale při nejbližší příležitosti si také ještě o tom s vámi pohovoříme.

8) Tím jsem vám nyní co nejuplněji přesně sdělil podle pravdy, jakým způsobem se pojednou stala tato naše malá krajina tak kvetoucí bohatou a před vámi stojí dostatečný počet svědků; zeptáte-li se jich, řeknou vám totéž!“

9) Privil jeden z Židů, jenž byl **nejstarší zákoník** v Betsaidě a s nímž náš hospodský mluvil již častěji: „Ano, musíme vám věřit, že s kultivováním vaší obce a krajinky je tomu tak, jak jsi nám právě sdělil, protože při neúrodnosti této půdy by to jistě nebylo přirozeným způsobem myslitelné! Neboť odkud byste byli vzali úrodnou prst, abyste pokryli tuto většinou holou kamenitou krajinku, která celkem - co do vašeho dílu - měří jistě přes 1000 jiter a odkud byste byli vzali velké množství všelikých ovocných stromů a , zde je tak vysázeli, že tu nyní stojí tak velké a plné ovoce, jakoby tu byly vysázeny již před 30 lety?!

10) To je tedy zcela dokonalý Boží zázrak, o čemž nelze nikterak pochybovat a my tedy chceme také věřit, že ten člověk, který zde pro vás vykonal tento neslýchaný zázrak, je zcela jistě buď Sám zaslíbený Mesiáš anebo aspoň velký prorok; ale kdypak byl u vás a jak dlouhou dobu potřeboval k tomu, aby takto požehnal této vaší krajince a kam odešel od vás?“

11) Privil **hospodský**: „Přátelé, včera večer přišel sem se svými učedníky! Většinu svých učedníků předeslal ke zvěstování své nauky; On sám ještě s třemi učedníky dlí však ještě zde a zdrží se tu ještě sedm dní. Tím jsem vám jistě sdělil více, nežli jste se chtěli ode mne dovědět.

12) On se ihned objeví sám a budete pak moci s Ním Samým promluvit a pojednat o všem dalším!“

137. POZNÁNÍ HOSTŮ.

1) Když to tito tři Židé uslyšeli od hospodského, byli zcela v rozpacích a nevěděli, co na to říci a co učinit, zda mají zůstat anebo jít dále.

2) Teprve za malou chvíli se otázal **starší** hospodského, zaměstnaného právě podáváním chleba a vína oněm třem: „Jápkak vypadá, abychom ho mohli hned jak přijde, pozdravit?“

3) Privil **hospodský**: „Požijte nyní chléb a víno a až přijde sem, nebude vám těžké brzy ho poznat! Když jsme ho my pohané velmi brzy poznali, budete ho moci vyprávět a staří Židé zajisté tím spíše moci poznat!“

4) Poté **ti tři** požili ihned chléb a víno, shledali obé čisté a znamenité a tázali se hospodského, odkud obdržel chléb a víno, neboť věděli dobře, že je předtím ještě nikdy ničím takovým obsloužit.

5) Privil **hospodský**: „Vždyť jsem vám již předtím řekl, že nás právě tento Mesiáš hojně opatřil vším také pro tělo! Komu je možné dáti svou vůlí vzkvést poušti, tomu bude zajisté také možné opatřit nás chudé, kteří jsme již dávno po něm toužili, chlebem a vínem! Vy požíváte nyní opravdový chléb z nebes a též i víno, které také není plodem této země!“

6) Když oni tři Židé také toto uslyšeli, pravil **starší**: „Také Mojžíš na poušti obdržel od Boha manu pro Izraelity a skála, na kterou udeřil svou pastýřskou holí, vydala ihned sladkou a nejčistší pitnou vodu; ale takový chléb a takové víno neobdržel Mojžíš z ruky Jehovovy a poušť se také nechtěla za celých 40 let zazelenat pro Izrael a jeho hubená stáda! Podle toho je zřejmě více nežli Mojžíš, Aron, Josua, Eliáš a všichni ostatní proroci!“

7) Když to starší dořekl, vstoupil jsem také **JÁ** s třemi učedníky do hospody a řekl oněm třem: „Pokoj vám! Nedejte se námi rušit, nýbrž jezte a pijte a posilujte se vínem; neboť takový chléb a takové víno v Betsaidě a v Gadaře nemáte!“

8) Když jsem k **oněm třem** pronesl tato slova, vstali ihned se svých sedadel, co nejlouběji se Mně poklonili a pravili: „Ty jsi to, jemuž je vše možné a Ty jsi také onen zaslíbený velký Mesiáš, nový velký Král Židů, Který založí Království, které nám již nikdy žádný nepřítel do konce světa nebude s to vyrvat! Proto sláva Tobě, velkému Synu Davidovu!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Já sice zakládám nekonečně velké Království, ale nikoli pozemské, nýbrž pravé Království Boží pro duši a ducha člověka, které potrvá věčně; v něm budou mít věčný život všichni, kteří uvěří ve Mne a budou žít podle Mé nauky.“

10) Vy sice rozumíte Písmu podle litery, ale co do vnitřního Ducha pravdy jste mu ještě nikdy nerozuměli, míníte-li že Já jako zaslíbený a nyní do tohoto světa přišedší Mesiáš jako věčný Syn věčného Otce založím pro Židy nepomíjející království na této Zemi, kde je přece vše i s touto Zemí časné a pomíjející. Neboť nejen tato celá Země, nýbrž také celé vám viditelné nebe zanikne; jak by potom mohlo snad být na této Zemi pro Židy založeno věčně trvajícím Království? Proto se tedy posilněte, abyste mohli lépe chápat a vnímat vnitřního ducha Písma!“

11) Po těchto Mých slovech hleděli oni tři udiveně na sebe a onen **starší** pravil: „Slyšte, to zní zcela jinak, nežli v chrámě jeruzalémském! Čeho se máme držet? V chrámě sedí a učí na stolicích Mojžíšově a Aronově farizeové, zákoníci kolem velekněží a čtou a vysvětlují před lidem Písmo zcela podle litery; ale na jejich slovo a podle jejich vůle se nezazelená žádná poušť a žádný holý kámen se nepokryje úrodnou půdou.“

12) Tento Mistr učí zcela jinak a ukazuje, že jsme Písmu co do Ducha ještě nikdy neporozuměli a jeho výrok se přímo přičí výroku chrámu, - ale na jeho slovo a jeho vůli vzkvétá poušť a její kámen se v náležité míře pokrývá tučnou zemí; musí se tedy také jen v Něm hledat úplná pravda!

13) Proto zůstaneme tedy také u tohoto Mistra a k chrámu se na všechny časy obrátíme zády a přijijeme tedy na zdraví všech, kteří již učinili to, co činíme teprve nyní my!“

14) Poté ti tři pozvedli poháry a vyprázdnil je do poslední kapky.

138. VYZNÁNÍ STARŠÍHO.

1) Když byli nyní zcela rozveseleni, obrátil se **starší** opět na Mne a řekl: „Pane a Mistře z nejvyšších výšin nebe! Ty jsi zajisté již také navštívil Jeruzalém?! Poznali Tě ti v chrámu také tak, jako my zde? Co říkali o Tvém objevení Se v tomto světě?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Velká a přesobecká slepota Židů v Jeruzalémě Boží Světlo nepozná a nebude také na něm mít podíl; neboť těmto Židům bude světlo vzato a bude dáno pohanům.“

3) Já jsem již několikrát učil v chrámu a konal zázraky a ze všech těch, kdo se domnívají být velkými a dávají se každým vynášet, nikdo ve Mne neuvěřil; a tak se tedy také nyní děje na svědectví o nich, že Mé Světlo jim bude vzato a dáno ve veliké míře pohanům, jak je toto také o nich psáno.

4) Pohledte na tyto pohany a mluďte také s mnohými pohany jiných obcí a měst a tažte se jich, co o Mně soudí! Věru, dostane se vám mezi nimi mnoho světla!

5) Jděte však do Jeruzaléma a do mnoha jiných židovských měst a obcí a nebudete moci dost žasnout nad nejvyšší mrzkými úsudky o Mně! A přece jsem všude učil stejné nejčistší životní pravdě a konal velká znamení. Co mám nyní učinit s těmito bezohlednými Židy?“

6) Privil **starší**: „Pane a Mistře, učiň s nimi, co jsi učinil se Sodomity!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Teď ještě ne; neboť v těchto městech a osadách jsou ještě někteří spravedliví; ale to již dlouho nepotrvá, protože těchto nemnoho spravedlivých bude pro Mé jméno a pro Mou nauku slepými a nejvyšší zpupnými pyšnými světáky tak pronásledováno, že se nakonec v takovém městě nebude moci zdržovat ani jeden spravedlivý v mém světle a pak bude jejich míra naplněna a bude se jim dařit mnohem hůře nežli se kdysi dařilo v Sodomě a Gomoře. Leč nechme toho a mluvěme o něčem jiném!“

8) Řekněte Mi, zda jste dosud ještě nic neslyšeli o Mně a mém působení! Neboť před dvěma lety jsem byl též v blízkosti Gadary a osvobodil jsem tam dva těžce posedlé od jejich mnohých zlých duchů, kteří se pak zmocnili stáda vepřů a vrhli se s nimi do moře. A neslyšeli jste nic o tom, kterak jsem poblíž Betsaidy nasytil v poušti několik tisíc lidí jen několika málo chleby a rybami tak, že po nasycení zbylo několik košů toho, co nemohli požit?“

9) Privil **starší**: „Ano, Pane a Mistře, o tom jsme všichni zajisté velmi mnoho slyšeli a po-

važovali jsme toho divotvůrce, který byl prý Nazarejec a to syn osobně mně velmi dobře známého tesaře Josefa - a jmenoval se Ježíš, za mága ³⁶) který se svým zázrakům naučil asi od pověstných Esejců.

10) Tehdy takto soudil slepý lid a my jsme si nemohli také tak snadno myslet něco jiného; neboť co jiného jsme mohli myslet o synu tesaře z Nazareta, nežli že je to asi velmi obratný mág, zná nauku starých Židů a ukazuje se před lidem, který se dá snadno oklamat, aby jej přitáhl k sobě pro své jen jemu povědomé účely?!

11) Kdybychom byli sami svědky těch Tvých skutků, pak bychom o Tobě také jistě zcela jinak soudili - a kdybys byl i desetkrát synem Josefovým!

12) Ale nyní jsme sami svědky Tvého skutku, který není s to vykonat žádný Esejec, nýbrž jen Bůh a nyní můžeš být jako člověk syn Josefa, tesaře z Nazareta - jímž asi také jsi - a naši víru v Tebe to ani v nejmenším nemýlí a jsi a zůstáváš pro nás zaslíbeným Mesiášem!

13) Neber toto naše vyznání nemilostivě a nezadržuj nám Svě požehnání!“

139. OTÁZKA O BLIŽNÍM.

1) Privil jsem **JÁ**: „O to vám bude pečovat vaše živá víra ve Mne; a budete-li svou víru ve Mne osvědčovat skutky opravdové lásky k bližnímu, pak také v sobě samých úplně poznáte, že Já jsem opravdu zaslíbený Mesiáš a dočtete se pak v prorocích a shledáte, že Mnou je naplněno a na Mně potvrzeno vše to, co je o Mně psáno v Písmu.“

2) Privil **starší**: „Pane a Mistře, prokazovat lásku k bližnímu bylo by již zcela správné, kdyby se náležitě jasně vědělo, kdo je vlastně opravdu náš bližní!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Vaším bližním je každý člověk, přítel či nepřítel, potřebuje-li v jakékoli dobré, Božím přikázáním přiměřené věci vaši pomoc; rozumí se však samo sebou, že tomu, kdo jedná proti přikázáním Božím, nápomocni nebudete, nýbrž ho od toho zdržíte. Konáte-li to, pak také uplatňujete lásku k bližnímu a vaše odměna v nebi bude veliká.“

4) Přejdou-li k vám chudí a budou naříkat na svou bídu, pomozte jim podle své síly a svého jmění; neboť co učiníte chudým, na to budu pohlížet tak, jako byste to učinili Mně a splatím vám to také již zde a ještě více jednou navěky trvale v Mém Království!

5) Přejde-li k vám ten či onen opravdový učedník a prorok ve jménu Mém, přijměte ho, vyslechněte ho a prokažte mu lásku; neboť tím jste přijali Mne a budete za to také oceněni mzdou proroka!

6) Avšak ve jménu Mém povstane velmi brzy také mnoho falešných proroků, kteří budou učit lid pro svou kapsu a budou jej obelstívat falešnými znameními, kterým se naučili od mágů. Takové falešné učitele a proroky, i když budou také hlasitě volat: „Slyšte, zde anebo tamto je Mesiáš, Pomazaný Boží!“, nepřijímejte, nýbrž s láskou a vážností jim ukažte, že jsou a jednají proti Mně! Jestliže vás uposlechnou a upustí od své falše, pak je můžete považovat také za přátele a jednat s nimi jako s přáteli; jestliže vás však neuposlechnou a neobráť se, pak je z obce vyžeňte!

7) Falešného učitele a proroka poznáte snadno z jeho sobeckých a samolibých děl a skutků neboť nesklízí se z bodláčí říčky a z trní hrozny.

8) Buďte tedy stále naplněni ke každému láskou, mírností, pokorou, slitováním a spravedlností a pravdou a Já budu rovněž tak k vám! Nebudte nahluchlí a zatvrzelí k hlasu chudoby, jak co do ducha, tak i co do těla a rovněž také Já nebudu k vám, pozvednete-li v jakékoli nesnázi svůj hlas ke Mně. Jakou měrou budete měřit vy, takovou měrou bude opět naměřeno vám.

9) Máte-li však již podle Mého nejlepšího vědění velké pozemské jmění a půjčujete-li je na dobré úroky jen těm, kdo vám je mohou v určité době opět navrátit, pak jste tím sice vykonali také jakýsi druh lásky k bližnímu, - ale u Mne taková láska k bližnímu, která vás odměňuje dobrými úroky, nepřijde na účet odplaty! Půjčujete-li však své jmění také bez úroků chudým, o nichž můžete vědět, že vám je nebudou moci snadno navrátit, pak budu Já tím, Který zaplatí úroky a vrátí vaše jmění a nikdo u Mne špatně nepochodí!

10) Pohleďte nyní na tyto bývalé chudé obyvatele této obce. Jim samým bylo vždy jen zce-

³⁶ „za mága“ je nutný doplněk vydavatele.

la nuzně žít; když však k nim přišli někdy chudí a nuzní, byli přijati a podle možnosti beze vší náhrady zaopatřeni. Já jsem však o tom dobře věděl a přišel jsem nyní v pravý čas k nim jako nejlepší Oplátce a nikdo z nich neřekne, že jsem přišel buď příliš záhy anebo příliš pozdě. Jednejte rovněž tak a Já budu v pravé době také vaším Oplátcem.“

140. PODOBENSTVÍ O STATKÁŘI.

1) **(Pán:)** „Farizeové, tito lichváři, kteří půjčují vždy na vysoké úroky mnoho zlata a stříbra jiným velkým prostředníkům a lichvářům a potom své vysoké úroky promrhají a zle prohýří s nevěstkami a křivopřísežnými cizoložnicemi, když však k nim přijdou chudí a nuzní, řeknou: „Obratě se k Bohu, ten vám již pomůže; neboť my sami jsme chudí a musíme žebrot!“ Tito jednou špatně přede Mnou obstojí!

2) Tito falešní sluhové Boží, kteří lidu sice také káží o lásce k Bohu a bližnímu, ale sami ji ještě nikdy neprokázali, stojí tu přede Mnou jako nejhorší hříšníci a zločinci a zato také dojdou na onom světě odplaty u knížete pekla, kterému sloužili. Neboť tací nevěstkáři, cizoložníci, lichváři, hýřilové a tím nejopravdovější rouhači do Mého Království nevejdou; proto jejich příkladem se neřidte!

3) - Kdo z vás tu může svému bližnímu říci: „Obrat se v nouzi na Boha, kterého máš nadevšecko milovat, - On ti pomůže!“, jestliže však sám v Boha nevěří a tím méně Ho nadevšecko miluje?

4) Kdo ještě nemiluje svého nuzného bližního, kterého vidí, kterak potom bude nadevšecko milovat Boha, kterého nevidí? Láska člověka k Bohu je podmíněna láskou k bližnímu. Kdo praví, že k blaženosti postačí jen nadevšecko milovat Boha, přitom však je s to před svým chudým bližním uzavřít srdce a dveře, ten je v největším omylu; neboť láska k Bohu bez lásky k bližnímu není věčně nikdy myslitelná a také není možná. Proto milujte své bližní, protože to jsou tak jako vy děti Boží a tím budete také nadevšecko milovat Boha!

5) Slyšte, byl jeden velmi bohatý statkář, který měl mnoho statků a každý, kdo u něho byl ve službě, měl dobrý život. Tento statkář měl však také mnoho dětí, které miloval a které posílal do světských škol, aby se staly náležitě moudrými lidmi.

6) Do světských škol jim však dal jen to nejnужnější, aby nemohly přebrat, zlenivět a tím se pak nestaly pro správu svých statků nezpůsobilými.

7) Těmto dětem se tedy ve světských školách nejlépe nedařilo a musely se často velmi bídne protloukat a nezřídka žádat cizí lidi o almužnu.

8) Někteří z cizích, na něž se obrátili, řekli: „Aj, vy přece máte přebohatého otce! Jen ho požádejte, on vám již pomůže!“ a dětem nic nedali.

9) Několik málo jiných si však pomyslelo ve svých jemnějších srdcích: „Víme sice, že otec těchto dětí je velmi bohatý a mohl by ovšem svým zde studujícím dětem pomoci, kdyby snad proti tomu neměl zcela moudré důvody - ale děti trpí mezi námi zřejmě nouzi a pomůžeme jim jak můžeme.“ Takto pomysleli a tak také jednali!

10) Po nějaké době však přišel přebohatý statkář sám do onoho cizího světového města, v němž si jeho děti osvojily různé vědomosti a zkušenosti a vyptával se na vše, kdo tu prokázal jeho dětem lásku.

11) A hleďte, děti zavedly otce všude tam, kde se jim prokazovala láska a otec odměnil dobrodince svých dětí stonásobně a vzal přední dobrodince na své statky a choval se k nim jako ke svým dětem.

12) Hleďte, zde před vámi stojí ve Mně tento Statkář! Chudí v tomto světě jsou všude vpravdě Mé děti; bohatí však jsou většinou dětmi tohoto světa!

13) Aby Mé děti nepřebraly, musí v této tvrdé, leč pro ně nicméně nadmíru prospěšné škole života pak také trpět nouzi a ve své nouzi přicházet před bohaté tohoto světa; a co oni Mým dětem učiní, to jim učiním také já a odměním je mnohonásobně již zde a nekonečněkrát v mém Království.

14) Kdo tedy má, lásku dětí svou láskou k dětem, ten si také jistě vydobyl lásku Otce a s ní věčnou odměnu. - Rozumíte nyní, co to značí Boha nadevšecko milovat ?“

141. PREDPOVĚĎ PÁNĚ O JEHO SMRTI A O JEHO VZKŘÍŠENÍ.

1) Privil **starší**: „Ó, Pane a Mistře a nejopravdovější Otče lidí, ano, nyní poprvé rozumím co to znamená I Boha nadevšecko milovat !“

2) Kdo opravdu miluje Jeho děti a poznává moudrost Otcovu, ten miluje Boha jako jediné pravého Otce všech lidí nadevšecko; a tak je tedy pravá láska k bližnímu nejvyšší životní ctností v tomto světě a budeme se snažit všude ji ze všech svých sil uplatňovat.“

3) Po těchto slovech staršího přišla žena hospodského s oznámením že večeře je hotova. Hospodský se Mne tázal, zda má nechat přinést pečené ryby.³⁷⁾ na dosud ještě nepokrytý ³⁸⁾ stůl.

4) Privil jsem **JÁ**: „Když jsem nasytil na poušti několik tisíc několika málo chleby, nebyl pokrytý stůl; lze-li požívat chléb a víno na nepokrytém stole, proč tedy ne také několik pečených ryb? Proto dej jen nyní přinést ryby na tento dosud ještě nepokrytý stůl a požijeme je!“

5) Takto jsem to přikázal pro ony tři Židy, protože oni ještě velmi mnoho dbali na to, aby byl stůl pokryt zcela čistým ubrusem; neboť podle jejich zákona Žid, který požije teplý pokrm se stolu nepokrytého čistým ubrusem, může být znečištěn.

6) Proto **oni tři** pohlédli na Mne, tázající se zcela skrytě u sebe: „jakže, Ty již vůbec nezachováš Mojžišovy předpisy?“

7) **JÁ** jsem však pravil: „Co myslíte? Měli Izraelité na poušti, když jedli manu, pokryté stoly též čistými ubrusy?“

8) Privil **starší**: „Pane a Mistře, to zajisté neměli!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, tak můžeme také my požívat ryby předložené na nepokrytém stole! Co je čisté Mně, to budiž čisté i vám! Praví se také, že se nemá chléb jíst nemytými rukama a vy jste předtím dávali přede Mnou do úst chléb nemytými rukama a zůstali jste proto přede Mnou čisti! Jste-li však přede Mnou čisti, kdo by vás pak mohl vinit z nečistoty? Snad nějaký slepý farizeus v chrámě jeruzalémském? Hospodský, dej jen přinést ryby a my je požijeme a přitom zůstaneme čisti!“

10) S touto Mou odpovědí byli tedy naši tři Židé také úplně spokojeni a jedli s námi ryby bez všech dalších rozpaků.

11) Tito tři Židé zůstali poté ještě plné tři dny u Mne a Já a také tři u Mne zůstavší učedníci jsme jim náležitě vysvětlovali velmi mnoho z Písma o stvoření, o prorocích Isaiášovi a Ezechielovi a uvedli jsme je také do správného světla o přirozených věcech této Země.

12) Čtvrtého dne odešli podle Mé rady do Afeku, aby se také tam přesvědčili, co jsem tam učinil pro pohany, kteří uvěřili. Dříve však nežli se, se Mnou rozloučili, otázal se Mne starší, zda by také neměli jít do Jeruzaléma, aby tam slepým templářům otevřeli oči pokud se týče Mne.

13) Privil jsem **JÁ**: „To nečiňte; neboť neposlouchají-li Mne Samého a nevěří Mně přes mnohá znamení, která jsem konal před jejich očima, budou tím méně poslouchat vás a věřit vašim slovům, - spíše by vás dali uvrhnout do žaláře a potrestat! Proto toho zanechte a zůstaňte kde jste a hlásejte při vhodné příležitosti Mé evangelium pohanům a dejte jim světlo pravdy, které jsem Já dal vám; ale nic k tomu nepřidávejte a také nic neubírejte.

14) Zadarmo jsem vám je dal a tak je dávejte opět každému, kdo po něm lační a žízní; ale pouhým lidským světským vepřům tyto perly neházejte!

15) Já však půjdu o velikonocích Sám ještě jednou do Jeruzaléma a tehdy se, se Mnou stane, co jsem vám obšírně vysvětlil z proroků; a až o tom uslyšíte, nepohoršujte se a považte, že jsem vám to oznámil a že tím se také naplní poslední háček Písma!

16) Až však třetího dne vstanu ze smrti těla, pak přijdu také k vám, jak tu nyní stojím před vámi a posílím vás Svým Duchem.

17) Nebudeme se tedy jen krátkou dobu vidět a pak se pro vaši útěchu opět shledáme!“

18) Poté jsem oněm třem Starožidům požehnal a oni odešli do Afeku, jak jsem již dříve oznámil.

19) Rozumí se samo sebou, že když tito tři přišli do blízkosti města, začali vždy víc a více obdivovat ono velké znamení a teprve když přišli úplně do města a do téže hospody a byli také

³⁷ „pečené ryby“ jsou nutné doplňky vydavatele

³⁸ „nepokrytý“ jsou nutné doplňky vydavatele

hospodským s největší vlídností přijati, tu chválení a velebení Mého jména těmito třemi, jakož i hospodským a všemi těmi, kdož byli u něho, nebralo konce.

20) Co pak jsem konal ještě těch několik dní v naší milé malé obci?

21) Každého dne přicházeli, cestující, zastavovali se u hospodského a horlivě se vyptávali, jak mohla být tato krajina učiněna tak velice kvetoucí. Některým to bylo sice naznačeno, ale většině ne; neboť tito cestující byli většinou obchodníci, kteří pro podobné duchovní věci neměli smysl a tak si pak také nikdo z nás nedal práci, aby zasvěcoval tyto čistě světské lidi do pravd života a obyvatelé této obce také uznali, že světským vepřům se nemají házet perly jako obyčejné žrádlo.

22) Nadešel sedmý den a Moji vyslaní učedníci se vrátili všichni k večeru při zcela dobré mysli ke Mně do této obce a nemohli ani dost vyprávět, kterak ve jménu Mém většinou dobře pořídili.

23) A **JÁ** jsem pravil: „Že je Mně vaše působení známé, to víte a jste tedy hodni své mzdy býti Mými učedníky; avšak nyní si odpočňte a posilněte se pokrmem a nápojem!“

24) Bylo pak také ihned přineseno víno a chléb a pak také ryby.

25) Po večeři šli však vrátivši se učedníci ihned spát; Já jsem však bděl s hospodským a s oněmi třemi u Mne zůstavšimi učedníky až do rána.

PÁN VE DVOU DALŠÍCH MĚSTECH **142. NA DALŠÍ CESTĚ.**

1) Zrána jsme se vydali na další cestu, když jsem byl napřed celé obci požehnal.

2) Hospodský a několik obyvatelů nás co nejděčněji hezký kus cesty doprovodili, načež se pak vrátili domů a my jsme se ubírali do města, vzdáleného asi den cesty od této obce, kam jsme dorazili teprve k večeru a byli jsme v jedné staré hospodě zcela dobře přijati.

3) V tomto městě, obydleném většinou též pohany, jsem se zdržel s učedníky také několik dní a poučoval jsem lidi o Království Božím na této Zemi tak jako v předešlých městech a obcích a dotvrzoval jsem Svou nauku vhodnými a lidem prospěšnými znameními.

4) Také zde byli mnozí pohanští kněží a s nimi mnozí jiní lidé obráčení na židovství; jen s několika v tomto městě bydlícími Židy, kteří byli víry Saduceů, nešlo to tak dobře jako s mnohými pohany, kteří žili a provozovali obchod v tomto velmi významném městě.

5) Za několik dní jsme jednoho jitra opustili za Mého žehnání též opět toto město a odešli jsme do jiného, jižnějšího města a dorazili jsme tam také až k večeru.

6) Na poloviční cestě zmocnily se několika učedníků hlad a žízeň; neboť na této osamělé cestě byly také jen staré opuštěné cisterny a dvě rovněž osamělé hospody, obydlené několika zcela chudými pastýři, kteří mimo mléka a sýra neměli, co by nám podali.

7) I prosili Mne učedníci na poloviční cestě, abych učinil nyní také pro ně znamení pro posílení jejich těla.

8) **JÁ** jsem však řekl: „To bych mohl sice učinit, kdyby toho bylo zcela vážně zapotřebí; mohu-li se však nyní Já trochu postit, pročpak ne vy? V obci, kam v několika hodinách dorazíme, budeme mít mnoho co dělat a bude dobře, když tam dojdeme lačnější nežli kdy jindy. V této obci se již mírné posílení pro vaše tělo najde!“

9) S tím se učedníci spokojili.

143. PÁN V CHUDÉ HOSPODĚ ČEDIČOVÉHO MĚSTA.

1) Poté jsme šli zcela klidně svou cestou dále, dorazili jsme do města ještě hodinu před západem Slunce a byli jsme tu zcela dobře přijati jedním Starožidem, který zde měl hospodu a také jsme ihned obdrželi chléb a trochu vína, které obyvatelé tohoto města sami dovedli připravovat z divoce rostoucích vinných hroznů a které se zcela dobře hodilo k uhašení žízně.

2) **Hospodský** zpozoroval, že několika učedníkům víno zrovna zvlášť nechutná a proto také pravil: „Milí přátelé, pozoruji, že vám naše víno zrovna nejlépe nechutná; ale nicméně vám nemohu nabídnout víno jiné, nežli jaké nám poskytuje tato naše chudá krajina. Dopravit sem víno lepší, na to nám chybí prostředky a tak děkujeme Pánu, že nás opatřil vínem, kterým mů-

žeme v horkých letních dnech uhasit žízeň lépe, nežli obyvatelé velkých měst, kteří tam pijí jen to nejlepší víno, aby svému rozmazlenému ponebí učinili velké potěšení. My v tomto našem městě od Jeruzaléma již velmi vzdáleném nežijeme po způsobu chlípných hýřilů, nýbrž po způsobu chudých pastýřů a jsme přitom zdravější a spokojenější nežli boháči ve velkých světových městech, kteří po celý den přemýšlí, jak by mohli co nejbujněji hýřit, ale aby mysleli na Boha a jedině Jemu vzdávali čest, na to nemají kdy. Pijte tedy jen toto naše víno; ono vám věru neuškodí!“

3) Když to učedníci od našeho hospodského uslyšeli, pochválili jeho starou věrnost Bohu, jedli poté s chutí ječný chléb a pili s velkou radostí víno, které ovšem bylo trochu kyselé.

4) Když jsme se brzy poté posílili, tázal se nás hospodský, zda jsme snad také odněkud přicházející obchodníci a čím obchodujeme a jak dlouho se zde hodláme zdržet za svými obchody.

5) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, my jsme opravdu jakýsi druh obchodníků, obchodujeme však se zbožím, které sice nemůžeš nyní svýma očima vidět, proto si také můžeš myslet, že Si s tebou dovoluji žert; ale tomu není tak, nýbrž vpravdě zcela tak, jak jsem ti to řekl!“

6) Mé zboží je skutečně neviditelné a přece má tu největší cenu pro každého člověka, který je chce ode Mne a věřícím čistým srdcem a vůlí přijmout.

7) Abys však mohl poznat, v čem na všechn způsob spočívá Mé neviditelné zboží, dej tedy přinést jednoho ze svých synů, který je slepý a chromý a Já ho učiním v okamžiku vidoucím a rovným!“

8) Když to **hospodský** ode Mne uslyšel, pravil: „Ty jsi tedy lékař a tvým neviditelným zbožím je uzdravovat nemocné? Ano, je-li tomu s tebou a s tvými druhy tak, pak u nás ovšem učiníš jistě ty nejlepší obchody; neboť všelikých nemocných, kterým naši lékaři nemohou pomoci, není u nás nedostatek! Ihned sem přinesu sám svého slepého a chromého syna!“

9) Poté hospodský odešel, přinesl žádaného syna a postavil ho přede Mne.

10) Když byl tento syn přede Mnou na lůžku, otázal jsem Se ho, zda by chtěl být vidoucí a také ne chromý.

11) Privil **syn**: „Mistře, je-li Ti to možné - o čemž nepochybuji - pak mi prokaž tuto milost!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Chci tedy, abys byl v tomto okamžiku vidoucí a rovný!“

13) Když jsem toto vyslovil, byl syn již vidoucí a na celém těle rovný.

14) A **hospodský**, sprásknuv rukama přes prsa, pravil: „Ne, to není žádný obyčejný způsob uzdravování! To jsi jistě způsobil Duchem Jehovy a musíš být podle toho veliký prorok.“

15) Poté poznamenal **uzdravený syn**, který byl zběhlý v Písmu a zvláště v prorocích, řka: „Otče, pokud je mi známo z proroků, kteří konali také časem zázraky, neříkali nikdy: „Chci, aby se to či ono stalo!“, nýbrž říkali vždy: „Pán to praví a jeho vůlí je, aby se to a ono stalo a následovalo, jestliže lid izraelský neupustí od svých hříchů. Tento lékař však řekl: „Chci, abys byl vidoucí a rovný!“ a hle, já jsem se stal v okamžiku vidoucí a rovný na všech svých údech, jejichž úplné ochromení mne soužilo již po několik let a dílem již od dětství!“

16) Je-li tedy tento lékař vše to s to konat mocí svého slova a vůle, pak je jistě zřejmě více nežli prorok.

17) Jeho nynější zázrak mi velmi připomíná významná slova jednoho proroka, který takto mluvil v Duchu Jehovy: „Až přijde do tohoto světa velký Hrdina, Lev z Judy, Král králů, Pán všech zástupů, pak se stanou slepí vidoucí, hluchí slyšící, křiví rovní a chromý poskočí jako jelen a to vše učiní ze Své moci a založí Království, které nebude mít konce.“

18) Nuže, to souhlasí zcela se způsobem jednání a řečí tohoto zázračného lékaře a já se asi nemýlím, když tvrdím, že je za Ním onen tak často slibovaný a všemi pravými Židy s největší touhou očekávaný Vykupitel.

19) Už Jeho první oslovení, ještě když jsem byl v posteli slepý a chromý, mě tak probudilo, že jsem nemohl víc pochybovat, že On mě vyléčí. A tak já teď vůbec nepochybuji, že On je ten zaslíbený. A že sem k nám přišel, to se přihodilo našemu domu a tedy také celé obci velké štěstí. Však se ukáže, jestli jsem se mýlil.

20) Privil **hospodský**, otec uzdraveného: „Mohl bys mít zajisté pravdu, synu můj; neboť také já jsem přišel potají v sobě na tuto myšlenku! Leč nebudeme zde příliš ukvapeně usuzovat; neboť tento dobrý zázračný lékař nám jistě neodepře podat sám o sobě podrobnější úplně pravdivou zprávu!“

21) Privil jsem **JÁ**: „To také učiním a vy se z toho velice potěšíte, ale nyní, hospodský,

pohlédni do své spíže, nemáš-li v zásobě několik ryb! Dej je na váš způsob připravit a předložit nám na stůl; a také ty a tvůj syn se jimi nasyťte!“

22) Když **hospodský** uslyšel toto Mé přání, nadobro zesmutněl a pravil: „Ó, přezáračný lékaři! Ryby jsme museli již dávno postrádat; neboť ke Galilejskému moři je odtud příliš daleko a rovněž tak k řece Jordánu a neméně k Eufratu. Naše dva malé potoky, jejichž skrovnou vodu shromažďujeme pro naše domácí zvířata, se nehodí pro chov ryb a tak nemáme v tomto městě, upřímně řečeno, ani jedinou rybu.“

23) V dřívějších dobách bylo prý také v blízkosti tohoto města několik velmi velkých sladkovodních rybníků, které byly velmi bohaté na ryby. Ale častými otřesy půdy, kterými je tato krajina každoročně navštěvována, přišly zmíněné rybníky o vodu a tedy také o ryby a proto nyní nemáme široko daleko odtud ryby a nebudu tedy moci Tvému přání nyní vyhovět.“

24) Pravil jsem **JÁ**: „Ale vždyť máš ve velkém nádvoří svého domu pramen, který má sladkou vodu a vedle toho zcela značný skutečný rybník, který je vytesán do kamenné půdy a obsahuje vodu. Proč nechováš v něm ryby?“

25) Pravil **hospodský**: „Že v mé domácnosti je Ti vše již hned co nejlépe známé, zjistil jsem již z toho, že jsi hned při Svém vstupu do tohoto mého domu věděl o nemoci mého syna; a rovněž tak je tomu také s pramenem a kamenným rybníkem, který by ovšem mohl pojmut mnoho ryb! Ale odkud ryby vzít a nasadit do rybníka?“

Na všechny strany je příliš daleko dopravit sem živé a úplně zdravé ryby a nasadit je k dalšímu chovu do rybníka. Ježto by to byla zřejmě marná námaha, zůstával můj rybník tedy také stále bez ryb a ze snadno pochopitelných důvodů i má spížírna!“

26) Pravil jsem **JÁ**: „Můžeš-li uvěřit, jdi se nicméně podívat do své spíže a najde se jistě již tolik zabitých a vyčištěných ryb, že postačí pro tento večer; a budoucně bude mít tvůj rybník vždy náležitě množství ušlechtilých ryb!“

27) Poté hospodský vyvaloval udiveně oči a šel se podívat, jak je to s rybami.

144. ZÁZRAK S RYBAMI.

1) Když vstoupil se svou ženou a s několika dětmi do spíže, našel ke svému největšímu úžasu celý koš naplněný již zcela očištěnými rybami nejlepšího a nejušlechtlejšího druhu a nařídil tedy své ženě a svým v kuchyni obeznalým dětem, aby co nejlépe tyto ryby připravily.

2) Jeho žena ovšem nevěděla, co na tento zázrak říci.“

3) **Hospodský** však pravil: „O tom nyní mnoho nepřemýšlejte; neboť muži Božímu, jemuž bylo možné pouze Svým slovem a Svou vůlí co nejúplněji uzdravit mého syna, kterého všichni v lékařství obeznalí prohlásili již dávno za nevyléčitelného, je jistě také možné dodat nám záračným způsobem do spížírně tyto ryby! Dejte se nyní do práce a hleďte, abyste byly brzy hotové; vše ostatní se vám oznámí později!“

4) Poté se pustily žena a děti do přípravy ryb a hospodský pln vděčnosti se vrátil opět za námi.

5) A **JÁ** jsem mu řekl: „Nuže, jak to vypadá s rybami?“

6) Pravil **hospodský**: „Přezáračný Mistře, vše je již v nejlepšímu pořádku; ale tyto ryby nejsou jistě ze žádné vody této Země, nýbrž jsou Tebou nově stvořeny! Nyní vidím, že můj, Tebou uzdravený syn měl předtím úplnou pravdu, když Tě prohlásil za velkého Zaslíbeného; a tak tedy co do Tvého vnitřního Ducha nejsi věru sluhou nějakého vyššího nad Tebou, nýbrž jsi stejně jako Nejvyšší Sám Pánem, Který nemá Sobě rovného ani na této Zemi, ani v nebesích.“

7) Ty jsi tedy, co do Svého Ducha jedna a táž Bytost s Bohem; že však nyní mezi námi kráčíš jako člověk, to je jistě také jen Tvá vůle, - neboť Tobě nemůže být nic nemožného!

8) V Mojžíšovi se sice praví, že Boha nemůže nikdo vidět a přitom žít; ale tento výrok bude jistě mít také jiný smysl. Neboť otec Abraham viděl Boha a mluvil s Ním a přitom život neztratil, rovněž tak i otec Jakob a ještě mnozí jiní, kteří jsou nám známí z Písma a také“ žili; sám Mojžíš viděl záda Jehovova a podržel život a my vidíme nyní Tebe a podržujeme také život.

9) Jsem toho mínění, že ³⁹⁾ člověk nebude moci Boha jen v jeho nekonečném a věčném Prabytí nikdy a nikdy vidět a život podržet; neboť co je konečné, nemůže nikdy nějakým smys-

³⁹⁾ „mínění, že“ je nutný doplněk vydavatele.

lem pochopit nekonečno, aniž změřit věčnost. - Mám tu jako Starožid pravdu anebo ne?“

10) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi nyní již zcela správně a pravdivě usuzoval, ačkoli je také každému člověku, který jedná a žije podle Božích příkázání, věrně a pravdivě zaslíben život věčný.“

11) Hle, dokud člověk žije na této Zemi v času a prostoru, nemůže ono věčno a nekonečno Ducha ovšem nikdy ani svým rozumem a ještě méně nějakým vnějším tělesným smyslem pochopit a pochopit; ale prostoupí-li Duch Boží, Který je čistě Láska, úplně člověkovu očištěnou duši a tak je vlastní člověk, kterýž je duše, zcela prosvětlen a věčným životem oživen, pak se sjednocuje s Bohem a proniká pak také do nekonečných a věčných hlubin Božích a dovede je chápat a tak třeba rozumět tomu, kde se praví, že dokonalý člověk uzří ve svém duchu Boha tváří v tvář.

12) Leč nechme toho nyní; neboť právě se přináší již připravené ryby, jimiž chceme posílit a posílíme naše tělo!“

13) Sotva jsem to vyslovil, přinášela již žena hospodského a jeho děti na několika mísách velmi dobře připravené ryby; pak položily děti hbitě před každého hosta malou hliněnou misku, dřevěné vidličky a kostěné nože podle zvyku této obce a každý z nás si vzal rybu, také hospodský a jeho uzdravený syn; tyto ryby byly tedy také brzy požitý a každý byl teplým pokrmem úplně nasycen.

14) Když byl každý požil tolik ryb, kolik jich jen mohl požit, zbylo jich nicméně několik na velkých mísách a hospodský se Mne tázal, zda má tyto ryby uschovat na zítřek.

15) **JÁ** jsem však pravil: „Ti, kdož připravovali tyto ryby, nechť je zcela požijí - neboť každý dělník je také hoden své mzdy - a zavolej tedy svou ženu i své ostatní děti a dej uklidit stůl a řekni jim⁴⁰), aby pojedly v kuchyni, co tu zbylo.“

16) Hospodský tak učinil a stůl byl uklizen.

145. HOSPODSKÁ A JEJÍ SLUŽEBNÍCI.

1) Když to žena a ostatní děti učinily a také uslyšely, že mají požit zbylé ryby v kuchyni, měly velkou radost, jelikož byly velmi hladové.

2) Když však začaly ryby jíst, přišlo také do kuchyně několik sluhů a služek, aby tam obdrželi a požili večeři. Také oni se začali ihned velice podívat a tázali se hospodské, odkud obdržela v této krajině ryby.

3) **Hospodská** však pravila: „Přišli cizinci a sami sem dopravili tyto ryby; více vám říci nemohu. Povečte však a ježto je tu ryb ještě dostatek, přidám každému z vás něco z těchto ryb za vaši osvědčenou domácí věrnost.“

4) To hospodská učinila a každý z 20 domácích sloužících, sluhů a služek, obdržel tolik, že to sotva mohli strávit.

5) Nemohli se tomu ani dost vynadivit a pravili (**domácí sluhové**): „Zde jistě zavládá zvláštní požehnání Jehovovo, neboť přidala jsi nám, hospodyně, ke chlebu malé kusy ryb - a sotva jsme mohli kus ryby, který se zdál stále zvětšovat, sníst a tak nám to chutnalo!“

6) Právila **hospodská**: „Zůstávejte tedy také stále věrni domu ve vsi kázni a Boží bázni a požehnání Jehovovo bude ve všem povždy u nás!“

7) Po této zcela dobré poznámce hospodské opustili domácí sluhové a služebnice kuchyň a šli spát; neboť všichni toho dne mnoho pracovali a se unavili.

8) Poté přišla hospodská a vyprávěla nám o zázračném rozmnožení kousků ryb, které byla rozdělila mezi služebnictvo za jeho píli.

9) **Hospodský** však řekl: „Poslyš, má vždy zbožná a Bohu oddaná ženo: Tomu, jenž je všemohoucí, není nic nemožné, nám lidem nezbyvá však nic jiného, nežli Všemohoucího vždy obdivovat, chválit, milovat a velebit a jeho příkázání zachovávat! Bůh může vše ze Sebe, avšak člověk a také anděl nemůže bez Boha nic.“

10) Hle, jelikož se náš dům držel vždy Boha a podle možnosti si uchoval mezi mnohými pohany, starou věrnost v srdci a ve skutku, vzpomněl Si tedy také Bůh na nás, přišel podivně v tomto lékáři viditelně k nám a velmi mocně občerstvil naše duše! Zůstaňme tedy jakými jsme

⁴⁰ „řekni jim“ je doplněk vydavatele.

byli a jedneje vždy spravedlivě podle dobře nám známých Božích přikázání a Bůh také zůstane budoucně Svou milostí, láskou, mírností a slitováním u nás!“

11) Pravil jsem poté **JÁ**: „Ty jsi ještě pravý Žid ze staré doby Samuelovy a proto jsi také osvícen, jak má Žid být; ale nicméně máš malou chybu a ta záleží v tom, že jsi k cizincům, kteří nejsou Židy, velmi uzavřený a nelaskavý a potají jsi nepřítelem pohanů, takže bys je chtěl všechny vyhubit, kdyby ti to bylo nějak možné.“

12) Já dobře vím, že jsi takový ve své horlivosti pro pravdu z Boha, protože ta se u starých pravých Židů vyskytovala také vždy, když bývali vyzváni tasit meč proti nepřátelům Božího národa. Ale to tak nyní již být nemá a Mé evangelium v němž spočívá základ Království Božího na této Zemi k oblažení všech lidí - bude hlášáno také všem pohanům. Neboť přijdou doby a již tu jsou, v nichž budou velmi mnozí pohané blíže státi Bohu nežli velmi mnozí Židé, kteří chválí a velebí Boha rtoma, srdcem jsou však od Něho velmi vzdáleni.

13) Hle, nyní hledají velmi mnozí pohané pravdu, kterou kdysi měli od Adama až do této doby pravé děti Boží a když najdou tuto pravdu, ihned ji poznávají, s nejochoťnějším srdcem přijímají a jsou nejživější vírou naplňováni! A to je také Má vůle, praví Pán, aby se vírou v jednoho jedině pravého Boha stali blaženými i pohané, kteří tak dlouho bez své viny úpěli v nejhustší temnotě nejhloupější pověry pod tyrany a jejich vládychtivými a po dobrém bydle toužícími knězi.“

146. O LÁSCE K JINOVĚRCŮM.

1) (**Pán:**) „Hle, když jsem Se téměř před 33 lety zrodil do tohoto světa v ovčinci u Betléma z nečistší a nejzbožnější panny jménem Marie, jediné dcery Jáchyma a staré Anny, kteří za času zbožného Simeona měli stále co dělat v chrámu, byli to právě pohané, kteří nejprve již z velké dálky poznali, že ve Mně přišlo do tohoto světa něco neobyčejného, přinesli Mně všeliké oběti, jako zlato, kadidlo a myrhu a nejmocnější nositelé moci Říma v Judeji a nad všemi římskými zeměmi v Asii a také v Africe, prokazovali Mně veškerou lásku a všestranně Mně nadřžovali, obzvláště při oné smutné příležitosti, když starý Herodes, doslechnuv, že Se ve Mně zrodil Židům nejmocnější Král, dal všechny mužské děti od narození do dvanácti let ⁴¹⁾ povraždití neboť Má pozemská matka a Můj pěstoun Josef s jeho pěti syny, které měl z dřívějšího manželství, museli se Mnou uprchnout do Egypta a římský setník Kornelius a jeho bratr Cyrenius prokázali Mně při tomto útěku mnoho lásky a postarali se o dobré zaopatření v cizí zemi.“

2) A hle, to Mně činili pohané, Židy tak velice nenávidění, zatím co Mne chtěli Židé, to jest mocní z tohoto světa odstranit z bázně, že by mohli Mnou v době Mé zletlosti přijít o svůj od Říma pronajatý trůn.

3) Je-li tedy tomu tak, pak je přece jistě také v nejúplnějším řádu, abych nyní osvědčoval Já, jako také každý pravý Žid, pohanům tutéž lásku, kterou oni již od Mého dětství osvědčovali Mně; a Já jsem nyní během více než půl třetího roku nalezl při Svých dalekých učebních cestách vždy více víry a lásky u pohanů nežli u Židů, kteří Mne považují za falešného proroka, podvodníka, pobuřovatele lidu a za kouzelníka spolčeného se satanem a za takového Mne před lidem prohlašují a stále, čím více obyčejní Židé ve Mne věří, o Můj život usilují.

4) Já ti však také pravím, že právě proto bude Židům světlo věčné pravdy odňato a dáno pohanům. Židé však budou rozptýleni do veškerého světa a nebudou mít nikdy vlastní zemi, nýbrž jako nenávidění otroci budou muset pod králi pohanských národů snášet všelikou hanbu a pronásledování na trvalé svědectví jejich nevíry a úplné nelásky. Zaslíbeného Mesiáše budou sice stále očekávat, ale marně; neboť Ten jsem Já a jinak již nikdo ve věčnosti.

5) A hle, proto musíš také ty své staré smýšlení o pohanech úplně změnit a tím se stanou tvými přáteli a vejdou snadno do tvé pravé víry; neboť většinou beztoho již v jejich bohy nevěří, nýbrž přidržují se nauk svých světských mudrců a tím jsou velmi bystrými mysliteli a řečníky a jimi všelicos obdržíš, co bys u nich těžko kdy hledal!

6) Lidé chytří a bystrí ve věcech světských stávají se také brzy a snadno takovými ve věcech ducha a jeho hlubin moudrosti a života; přijde jen na to, jak se s nimi jedná!

⁴¹ Písemná chyba? Podle spisu „Dětství a mládí Ježíšovo“ musí být do dvou let!“ Vydavatel..

7) Kdo z nich začne šermovat hned mečem a klacky staré nenávisti, ten u nich také jistě špatně pochodí; kdo však k nim přijde se vši mírností a láskou, toho budou hned na rukou nosit a také mu jeho veškerou lásku opěťovat.

8) Hle, to tedy byla dosud tvá chyba, kterou musíš budoucně odložit, budeš-li se chtít stát dokonalým Židem a dokonalým člověkem jako Já!

9) Zda nedává Bůh Své Slunce svítit nad pohany tak dobře jako nad Židy, jak to zajisté můžeš každodenně pozorovat?! Nečiní-li tu však Bůh, Pán nad všemi věcmi ve světě a v ne-
bích rozdíl, má se také pravý Žid snažit, aby se stal i v tom úplně podobný Bohu, svému věč-
nému Otcí!

10) Nemusíš jim proto však být nápomocen při stavbě nějakého modlářského chrámu -
neboť to by nebyla pravá láska k bližnímu a také by neměla přede Mnou žádnou cenu; ale
osvobodovat pohany ve vši vlídnosti ode všech jejich starých omylů a dáti jim staré Světlo
pravdy, to má převelikou cenu přede Mnou.

11) Rovněž tak, přijde-li nějaký chudý pohan před tvé dveře a prosí tě snažně o almužnu a
ty mu ji odepřeš protože je pohan, neučinil jsi tím přede Mnou pro věčný život nic záslužného;
slituješ-li se však také nad chudým, hladovým a žízňivým pohanem a dáš mu co potřebuje,
pak jsi přede Mnou učinil Mně velmi libý skutek pravé lásky k bližnímu a já ti jej splatím stoná-
sobně již zde a jednou nekonečněkrát na onom světě. Neboť pravá láska k bližnímu v srdci
člověka - ať jde o Žida či pohana - je jediný vpravdě duchovní živel života, kterým je v trvalém
řádu udržován veškeren svět smyslový a také veškerá nebe. Má-li a uplatňuje-li člověk pravou
lásku k bližnímu, žije tím také v pravém Božím řádu a zakládá v sobě věčný život své duše.

12) Měj tedy od nynějška také pravou lásku k bližnímu, jak k pohanům tak i k Židům a bu-
deš silou Mého Ducha probuzen k věčnému životu a budeš vnikat do Mých hlubin Božství a
tím budeš také ve Mně vpravdě svého Boha nadevšecko milovat - a to je to vše, co od lidí žá-
dám k získání věčného života. Kdo tu má takovouto lásku, ten nemá přede Mnou hřích a ne-
musí konat žádné dlouhé prázdné a přede Mnou nejvyš bezcenné modlitby Židů, žádné po-
stění a žádné velké pokání. - Rozuměl jsi tomu dobře?"

147. DOPUŠTĚNÍ NEBLAHÝCH STAVŮ A ÚPADKU MEZI LIDMI.

1) Pravidl **hospodský**: „O, Pane a Mistře, já jsem Ti úplně porozuměl a nyní je mi úplně
jasné, s Kým mám v Tobě co činit! Můj syn, Tvou milostí a mocí uzdravený Tě hned po zá-
zračném" uzdravení⁴²⁾ co nejdokonaleji pravdivě posoudil a poznal Tě“ jako Toho, jímž nad
veškerou pochybnost také jsi.

2) Svou starou chybu od nynějška tedy také zcela odložím a ve svém chování k Židům a k
pohanům se přesně zařídím podle Tvé nejsvětější rady.

3) Našinci je však jen to jediné těžko pochopitelné, proč musí být na této Zemi zcela dobré
a pravdivé vždy a stále zlým a falešným často úplně potlačováno a podrobováno a teprve po-
tom vždy však poskrovnu se opět objevuje, když si zlé a falešné začíná (z přinucení) samo ze
zoufalství přikládat špičatý meč na prsa.

4) Kolikrát tisíce lidí úpí v největší nouzi, temnotě a mnohonásobném zoufalství, nemohou
si pomoci a po celý život bědují! My nemnozí v Prapravdě ještě jsoucí lidé můžeme je jen co
nejhlouběji politovat, ale nemůžeme jim ani při nejlepší vůli pomoci. Ano, hladového můžeme
sice naším malým přebytkem nasytit, žízňivého napojit a nahého přiodít, rovněž v čas potřeby
můžeme truchlicímu dáti slabou útěchu - ale tím jsme také s naší pomocí u konce!

5) Ty, ó, Pane a Mistře, Kterému je bída všech lidí na této Zemi až příliš jasně známa, je-
dině bys mohl veškeré duchovní a také tělesné bídě všech lidí právě tak rychle odpomoci, jako
jsi odpomohl mému synu od všeho jeho utrpení; leč to právě činíš - jak nás poučuje Písmo -
jen nejvyš zřídka.

6) O, Pane a Mistře, proč to tedy na této Zemi musí tak být? Cožpak je většina lidí skuteč-
ně určena Tebou k pádu a jen zcela málo jich ke vzkříšení?"

7) Pravidl jsem **JÁ**; „Nikoli, - ani jeden člověk není určen k pádu; ježto však každý člověk
teprve svou svobodnou Mnou mu danou vůlí je pravým člověkem a musí se sám v dobrém a

⁴²⁾ „zázračném uzdravení“ je v Lorberově rukopisu doplněno cizí rukou. Vyd..

pravdivém, Mnou jemu vždy přesně zjeveném cvičit, zkoušet a určovat, stává se, že se lidé dávají až příliš brzy ponoukáním světa, v němž vládne skrytě říše satanova polapit, ponenáhlu na Mne přes veškerá Má ustavičná napomínání zapomínají, Mých příkázání si neváží a nakonec je pošlapávají, od lásky k bližnímu přecházejí do veškerého sobectví, stávají se ve vší dobré činnosti lenivými a v této lenosti začínají myslet jen na to, jak by to zařídili, aby všichni ostatní lidé pracovali pro ně a slepě je poslouchali.

8) V takovém smýšlení upadají brzy do všelikých podvodných umění, která provádí před svými zvědavými bližními a až příliš brzy se jim nabízejí všelikými falešnými kouzly a mystickými slovy za proroky božstvem nadchnuté.

9) Ostatní lidé začínají pak takovým lenochům věřit, za jakési vyšší bytosti je považovat a cítí se šťastnými, když se k nim mohou častěji přiblížit a přinášet jim všeliké oběti a nakonec tyto podvodníky dokonce prosí, aby je vzali do ochrany.

10) A hle, za takovýchto okolností dosáhli tito podvodníci také již svého účelu; svým nic neděláním a svým podvodným uměním se stávají mocnější a mocnější, Má zjevení převrací ve svůj prospěch, stávají se pány svých zaslepených spolubližních a dávají jim zákony, podle nichž tito spolubližní musí nakonec pracovat jen pro ně a v čas potřeby za tyto své tyrany nasadit a také obětovat všechny své statky, krev a život.

11) Při takovýchto počátcích napomínám a varuji vždy národ vpravdě v duchu Mnou probuzenými proroky, jako se to stalo za dob Samuelových, když židovský národ chtěl mít také krále, jako ho měli pohanští jej obklopující národové.“

148. PŘÍČINY NEMOCI SYNA HOSPODSKÉHO.

1) (Pán:) „Čti Samuela a knihu soudců a shledáš, jak velice jsem nejvýš zřejmě a důtklivě varoval židovský národ před nějakým králem! Co však nakonec pomohla všechna Má mnohá varování? Pravím Tobě: Zcela nic! Národ chtěl jednou mít krále a byl mu tedy také král dán jako spravedlivý trest za jeho nepolepšitelnou tvrdošijnost.

2) Mohl bys Mi tu také vyčítat, že jsem nechtěl národu pomoci a nechal jej raději přijít k pádu? Zajisté nyní uznáš, že tomu tak s Mé strany nikdy nebylo a býti nemohlo! Tomu, kdo chce sám, se bezpráví neděje a když někdo nedbá Má mnohá napomínání a oddává se jen choutkám světa a svého těla, pak věru nemohu za to, vrhá-li do záhuby sebe a také své spolubližní, následují-li jeho příkladu.

3) Zda nejsem nyní Sám osobně v tomto světě a zda neučím slepé lidi a nekonám zázraky, které mimo Mne nejsou nikomu možné?! Jdi však do Jeruzaléma a do mnohých jiných měst, jak v Judeji tak také v Galileji a taž se Velkožidů, co o Mně soudí!

4) Hle, chytit a usmrтит Mne chtějí, protože jim vytýkám jejich mnohé a nejhrubší a největší hříchy! Nechtějí upustit od svého světského smýšlení a jejich světské nauky a neomezeného blahobytného života.

5) Řekni, jsem tu vinen Já, že tito velcí Židé jsou nepolepšitelní? Ty ovšem míníš, že Já bych je mohl všechny jediným okamžikem zahubit a zničit. To bych ovšem mohl; leč také odpadlíci jsou Mé děti a Má láska má s nimi trpělivost a stále čekám zda se z nich nakonec přece jen ještě neobrátí ten či onen.

6) Tak nyní zajisté uznáš, že Já jako nejvyšší láska a trpělivost něco takového nečiním, aby se nakonec nemohl nikdo, až na něj přijde velký trestný soud vymlouvat, že jsem mu prokázal příliš málo lásky a trpělivosti.

7) Pravím tobě: Setrvá-li Jeruzalém dále ve svém zlu a místo aby v něm ubýval, bude v něm jen přibývat, neuplyne od nynějška ani plných 50 let a bude se mu v celé zemi mnohem hůře dařit, nežli se kdysi dařilo Sodomě a Gomoře.“

8) Pravit **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, nyní zcela jasně poznávám, že jedině Ty jsi na nejvýš moudrý a máš ve všem pravdu; lidé jsou vždy sami vinni všemi zly, jimiž byli tělesně a duševně navštíveni.

9) Kdo však byl vinen toho, že tento můj syn, jenž byl od nejtělejšího mládí vždy můj nejzdrárnější a nejzbožnější, oslepl a stal se chromý?“

10) Pravit jsem **JÁ**: „Hle, příteli, zde spolupůsobily tři hlavní okolnosti! Prvá okolnost byla tvé přílišné zalíbení na něm. Byl-li stížen jen trochu malým bolením hlavy, museli k němu hned

přijít všichni známí lékaři, aby ho uzdravili. Tito lékaři mu však vehnali svými nejsilnějšími prostředky dosti prudký katar hlavy do očí a syn oslepl.

11) Druhá okolnost: Když syn oslepl, chtěli ho lékaři učinit opět vidoucím, používali vnitřně a vnějšně silných avšak zcela zvrácených prostředků a tvůj syn byl tím také brzy ochromen na celém těle.

12) Třetí okolnost: Věděl jsem také dobře proč, ale dopustil jsem, aby tě toto potkalo a to z tohoto důvodu: Předně projevils jsi pak také svým ostatním dětem větší lásku a začal jsi je všechny lépe vychovávat. Za druhé jsi začal poznávat, že pravý Žid má i při tělesných nemocech vždy více důvěřovat v Boha, nežli ve většinou slepé a nevědoucí světské lékaře; neboť kde již žádný lékař pomoci nemůže, tam může ještě jedině Bůh zcela dobře pomoci. A konečně jsem to dopustil také proto, že jsem dobře věděl, že k tobě přijdu a dám ti v uzdravení tvého syna znamení, že Já jsem Pán -a že Mně není nic nemožného.

13) Z toho zajisté nyní poznáš, co všechno má zde vinu, že tvůj syn na čas oslepl a stal se chromý.

14) Je sice ještě jeden tobě pro nyníšek ještě úplně nepochopitelný skrytý vnitřní duchovní důvod, který se ti však stane jasný teprve v druhém životě. Nyní však můžeš z Mých úst ty i tvůj syn slyšet, že ani ty sám, ani tento tvůj syn nepochážíte co do duše z této Země, nýbrž shora, to jest z jiné Země v nekonečně rozsáhlém prostoru nebeském. Neboť vše, co se ti ukazuje na dalekém a hlubokém nebi jako trvalé Hvězdy, Jsou samá světová tělesa a žádné z nich není bez rozumných vám podobných lidských bytostí; leč Mé děti nosí jen tato Země.

15) Leč na to se Mne dále netež; až budeš v duchu dokonalý, pozvedne Se tvůj vnitřní zrak také v této věci k velké jasnosti.“

149. DVA CIZINCI Z NINIVE.

1) Když jsem toto byl řekl stále více žasnoucím hospodskému, tu chtěl ještě něco promluvit; ale právě přišli ke dveřím hospody dva cizinci, zaťukali na dveře a žádali o vstup.

2) Hospodský se Mne hned tázal, co má učinit.

3) A **JA** jsem pravil: „Taž se svého srdce na zásadu pravé lásky k bližnímu a srdce ti ihned poví, co máš činit!“

4) Hospodský si však ihned vzpomněl na to, co jsem mu byl v delší řeči řekl a co bylo jeho starou chybou, vstal ihned od stolu a vpustil oba cizince do hospody.

5) Když oba vstoupili do našeho pokoje, otázal se jich hospodský, odkud přicházejí a co si přejí.

6) **Jeden** u obou, který uměl s bídou trochu hebrejsky, pravil: „Ó, příteli, přicházíme sem z velmi daleka! Je-li ti známo, kde stávalo kdysi převeliké a mocné Ninive, jsme ještě dobré dva cestovní dny za řečeným městem bídne, přebídně domovem.“

7) Byli jsme dlužní našemu králi tyranu několik stříbrňáků drze nám uložených daní a v poskytnuté nám lhůtě pouze sedmi dnů jsme nemohli tento peníz nikde sehnat. Prosili jsme o milost a trpělivost; ale vše marně. Dali nám za odpověď: Udělí-li se jen jednomu milost, přijde před trůn králů v době placení daní ihned prosit o milost veškeren lid. Proto žádnou milost! A chopili se hned všeho co jsme měli a neušetřili ani naše ženy a děti, nýbrž zajmuli je a odvedli do zajetí. Na mnohé naše snažné prosby dali nám konečně žebráckou lhůtu tří měsíců, v níž jsme měli získat požadované stříbrňáky a složit je do pokladny královy; kdybychom nemohli, byly by naše ženy a děti prodány indickým otrokářům a my bychom byli ze země vypovězeni.

8) Slyš, šťastný poddaný vládců Říma, tak se nám nyní daří pod našim tyranem, který mimo sebe a své mnohé dvořany nepovažuje nikoho za člověka; a proto jsme podnikli tuto dalekou pout, abychom si u vás, jistě lepších bližních, vyprosili naše stříbrňáky a mohli se vrátit směle opět domů a vysvobodit naše ženy a děti z tvrdého zajetí. Tím, šťastný hospodský, nyní víš také již vše, odkud jsme, co si přejeme a co hledáme.“

9) Pravil **hospodský**: „Nemáte-li jinou prosbu, může se vám z vaší nesnáze brzy pomoci! Ale nyní je ještě otázka, zda nejste hladoví a žízniví!“

10) Pravil **ten jeden**: „Obé zároveň; neboť přicházíme dnes již z krajiny Eufratu a na cestě jsme nedostali nic ani jíst ani pít. Naše lahve na vodu, které jsme záhy zrána naplnili eufratskou vodou, jsme v poledne vyprázdnili a dosud jsme již nemohli nikde přijít na vodu.“

11) Hospodský oba cizince politoval, rychle vstal a přinesl jim sůl, chléb a víno, vyzval je, aby se ihned posadili ke stolu a posílili chlebem a vínem.

12) S nejděčnějšími pohledy vzhůru obrácenými se chopili oba ihned chleba a též vína a občerstvovali a posilovali se.

13) Hospodský se Mne pak tázal, k jaké asi Boží nauce se oba přiznávají.

14) A **JÁ** jsem mu řekl: „Příteli, pro tyto dva není tu pro tento okamžik ještě čas, abych s nimi Já začal jednat! Proto jednej nyní jen ještě ty sám; Já pak se již také k tomu dostanu!“

150. NÁBOŽENSKÉ POMĚRY V OTČINĚ OBOU CIZINCŮ.

1) Poté se obou hospodský otázel, když se byli již nasytili, jaká božstva se uctívají v jejich zemi.

2) Privil **ten jeden**: „Ó, milý příteli, u nás vůbec není nějaké určité božství; neboť naši kněží jsou mezi sebou ve stálém sporu a téměř již každý má pro sebe svého vlastního boha, dává mu konat zázraky a křičí jen o moci a nádheře svého boha. Král se však málo o to stará; neboť on považuje za své bohy jen zlato, stříbro a drahokamy, - do všech ostatních bohů mu nic není!

3) My dva však patříme ještě k židovskému kmeni, který se od doby známého zajetí za krále Nabukadnezara usídlil tu a tam v naší zemi a tak jsme potají ještě Mojžíšovci, ale ovšem bez Písma, bez archy úmluvy a bez chrámu. Nebe se svými Hvězdami je nám vše.

4) Věříme v Boha, Kterého našim otcům ukázal Mojžíš a zachováváme dosud sobotu a jiná přikázání; ale starý Jehova, jak se zdá, nějak zvláště již na nás nevzpomíná!“

5) Privil **hospodský**: „Také já jsem Žid a mohu vás ujistit, že starý Jehova velice vzpomínal na vás, ježto vás ve vaší velké nesnázi dovedl právě sem! Zítra vám bude tato věc téměř úplně jasná; pro dnešek si však můžete odpočinout a posílit se ještě chlebem a vínem!“

6) ⁴³⁾ Když hospodský uklidnil oba přátele tím, že jim dal vedle ještě většího množství chleba a vína k jejich posile ujištění, že příštího jitra budou ve všem uspokojeni, vrátil se opět j našemu stolu a nemohl ani dost vyjádřit svůj podiv nad tím, co slyšel od obou cizinců o kněžích a o králi jejich země.

7) **JÁ** jsem mu však privil: „Nech toho, neboť také mezi Řeky, Římany a Židy to není v této době lepší; také jejich bohové jim neslouží k ničemu jinému nežli jen k tomu, aby jimi za pomoci všelikých kouzel co nejvíce oslepovali a ze všech svých sil činili lid obětavý. Nemají sice ius gladii ⁴⁴⁾ ani ius potioris et fortioris ⁴⁵⁾, ale nynější vládcové národů vidí rádi, když kněží činí lid hodně slepým a pověrečným, aby oni, totiž králové, mohli snadněji přinutit lid k poslušnosti a nepotřebovali k tomu velký počet nákladných bojovníků.

8) O vlastní Boží Bytost se vládce národů stará pramálo. Čas od času se účastní vnějšně předepsaných obřadů, aby lid uvěřil, že on sám vysoce uctívá jeho bohy; u sebe však je a zůstává - v životě světském - epikurejcem a - ve víře - buď cynikem anebo saducejem, kteří nevěří v další život duše po smrti těla. A jak myslí vládce sám, tak myslí také zejména vysocí kněží.

9) Chce-li začít s některým sousedem válku, vědí již vysocí kněží, jak mají předem své národy zpracovat a to nižšími knězi tak, že nastávající válka vychází z vůle bohů a král jako představitel svých národů před bohy, nemůže jinak nežli co nejhorlivěji plnit vůli sdělenou mu vysokými knězi.

10) Tím jsou národové deptáni, stávají se ochotnými a horlivými platit válečný, králem vnucovaný příspěvek a dělají si sami prevelikou čest z toho, že jsou ještě při dobrých silách, aby se účastnili se zbraněmi v ruce války.

11) Hle, milý hospodský, tak to nyní chodí nejen v zemi, z níž ve své velké nesnázi přišli oba naši cizinci, nýbrž na celé Zemi a bude to ještě vyžadovat velmi dlouhou dobu, nežli při-

⁴³ Předchozí odstavce byly napsány v březnu 1863 ještě vlastní rukou Lorberovou. Pak nastalo téměř rok trvající přerušení Lorberova psaní. Teprve 11. dubna 1864 dopoledne o 10 ½ hod. diktáty pokračovaly. Jelikož Lorber za své poslední nemoci (dnavá vodnatelnost) byl po tři měsíce upoután na lůžko, nemohl pak již to co slyšel psát sám, nýbrž musel to někomu jinému k napsání diktovat. Vydavatelé.

⁴⁴ právo meče nad životem a smrtí; vyd..

⁴⁵ právo mocnějšího a silnějšího; vyd..

jdou národové k poznání, že od dob Mojžíšových a soudců, kteří následovali po Mojžíšovi, byly, jsou a ještě dlouho budou lidskými soumary velkých a mocných!

151. O SOUDECH BOŽÍCH A JEJICH ÚČINCÍCH.

1) (Pán:) „Ty si nyní ovšem myslíš, - jako si již mysleli někteří v Mé přítomnosti, - že jsem přece měl moc učinit takovému světskému nešvaru pro všechny časy co neúčinnější konec! Máš zajisté pravdu; ale tu by musela předně být člověku, který je bez rozdílu rodu a stavu povolán k dětství Božímu, úplně odňata svobodná vůle a místo svobodné rozvahy a rozumu musela by být lidská duše tak jako duše zvířecí opatřena instinktem, načež by pak žádný člověk nebyl již s to dělat nic jiného, nežli jen to, k čemu by ho nabádal jeho instinkt - a zadruhé musel bych také celou Zemi velmi značně přeměnit a dát na ní růst pouze píci pro takoveto instinktivní lidi, tak jako pro ostatní zvířata. Mimoto bych musel ještě zatřetí velmi mnoho druhů rostlin a zvířat nechat úplně vyhnout; neboť k čemu by byla, kdyby tu nemusela být nutně právě proto, aby se z jejich téměř nekonečně dlouhé stupňovité řady vyvinula svobodná lidská duše?!

2) Z toho poznáváš, ježto jsi ještě řádný Mojžíšovec, že na této Zemi se to nyní nemůže stát jinak; a kdyby to šlo lépe nežli to jde právě nyní, pak bych již dávno neměl zapotřebí přijít Sám jako člověk na tuto Zemi, abych aspoň u těch lidí, u nichž zbylo ještě z dřívější doby proroků lepší smýšlení, oživil starou víru a skrze ně přesvědčil také ostatní lidi, že proroci nebrali tak jako falešní modlářští učitelé své spisy a proroctví ze vzduchu.

3) Celé pokolení lidské na této Zemi bude však potřebovat více nežli dva tisíce let, aby přešlo do čistého světla.

4) Ty víš, že po noemovské potopě kráčeli nemnozí zbylí lidé dosti dlouho po lepší cestě světla leč svět a jeho hmota, v níž vězí vlastní satan, je brzy opět k sobě přitáhl a již za dob Abrahamových učinila bezbožnost lidí značný pokrok. Počítej všechny ty soudy, jimiž jsem co nejcitelněji a nejpřísněji navštívil tyto národy!

5) Jak dlouho však potrvál účinek takového soudu? V celku nejvýš 3-4 lidské věky a poté to šlo ihned opět jako dříve a ještě mnohem hůře! Taková Sodoma a Gomora, takový Babylon a Ninive byly by nyní téměř rájem proti Jeruzalému, proti mnohým jiným městům někdejší zaslíbené země a také proti mnohým městům pohanským.

6) V nejbližší době přijde však i na všechna tato města soud za soudem; ale jejich účinek bude zcela stejný jako u soudů předchozích. Na nějakou dobu. se mnozí lidé polepší, obrátí a budou činit pokání; jakmile se tím však budou cítit přesazeni do lepších pozemských poměrů, dostaví se u nich brzy opět zahálka a ti vychytralejší se začnou opět dávat za všelikou zdánlivou odměnu obsluhovat méně vychytrálými.

7) A dostanou-li se lidé do tohoto stavu, nastane mezi nimi také v jejich myslích zatemnění; Slunce života zapadne a na opačné straně vzejde vítězná úplná noc a potrvá to pak zase dlouho, nežli začne nový den.

8) A tak se můžeš, milý hospodský a příteli, sám i tvůj celý dům spokojit s tím, co jsem ti nyní řekl o přítomném stavu lidí.

9) Při vhodné příležitosti to můžeš také sdělit osvědčeným přátelům a ve jménu Mém je napomenout k trpělivosti a vytrvalosti a také je Mou láskou a milostí ujistit a že to bude brzy a světleji a lépe vypadat, jak mezi mnohými Židy, tak i mezi pohany.“

152. ÚČINEK ŠÍŘENÍ EVANGELIA. O NÁVRATU PÁNĚ.

1) S tímto Mým vysvětlením byl hospodský úplně spokojen a srozuměn.

2) Avšak někteří Moji učedníci, zejména někteří u Mne přítomní **učedníci Janovi** pravili: „Pane, půjde-li to tak stále, jako to šlo od dob Noemových až po naši dobu, pak je tato Země spíše školkou pro peklo nežli pro nebe! Neboť co tu prospěje hlásat národům evangelium, aby se obrátili od své staré temnoty a vešli do Tvého Světla Života, když satan hned poté začne opět pokračovat ve své staré hře, o čemž nelze pochybovat?

3) Vždyť vedle nás jako Tvých pravých učedníků povstane až příliš brzy velké množství falešných učitelů a proroků a učiní z Tebe co budou chtít a lidé se jimi dají tak jako za všech dob

obelstít všelikými kejklemi a kouzly tak, že my praví učedníci nebudeme vedle nich a mezi nimi jisti ani životem.

4) Co vcelku lidem prospěje Tvůj nynější příchod? Nemnozí se sice za bázně a chvění přidají Tvého jména a v skrytu také budou podle Tvé nauky žít a jednat, - ale běda jim v tomto světě, budou-li jako takoví ostatními poznáni! Pak nebude mít pronásledování téměř tak dlouho konec, dokud nebude malý počet Tvých opravdových vyznavačů smeten s této Země.

5) Jestliže si Izraelité mohli v Tvé přítomnosti udělat zlaté tele a je uctívat a velebit, - oč mnohem více dnešní zcela zatvrzelí lidé a všelící hříšníci! Pane, máme pravdu anebo ne?“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Dílem ano, - dílem ne, neboť od nynějška budu Svě pravé vyznavače až na konec časů již tak chránit a opatrovat, že moc satana jim bude moci pramálo škodit.

7) Hledte však, abyste po mém odchodu nebyli navzájem nejednotní, protože Já musím také vám ponechat svobodnou vůli a svobodné poznání! Budete-li však nejednotní a bude-li jeden to a druhý ono za výborné vychvalovat, pak položíte sami prvý základní kámen k falešnému proroctví a způsobíte v Mé vám hláсанé nauce rozmanitá tříštění.“

8) Pravili opět **učedníci**: „Pane, to se u nás nikdy nestane, neboť my jsme svědkové Tvé nauky a Tvých skutků!“

9) Pravil jsem **JÁ** „To sice jste, ale nicméně od nynějška neuplyne ani rok a budete se Mnou pohoršovat, zapřete Mne a zradíte! Vpravdě pravím vám dále: Až budu vbrzku poražen jako váš Pastýř, pak se jako Mé ovce rozptýlíte. Já vás sice po Svém zmrtvýchvstání opět shromáždím, všim vás opatřím, vyšlu do světa, abyste hlásali všem lidem Mé Evangelium o příchodu Království Božího na této Zemi a získáte mnoho stoupců, - ale z těchto stoupců povstanou brzy nástupci a vstoupí do vašich šlépějí a budou učit také jako vy, ve jménu mém.

10) Tito povolání nic nezkaží, ale zato tím více vedle povolaných mnozí nepovolání a tehdy povstanou mezi nimi brzy sváry a hádky a každý bude předstírat, že učí úplně a čisté pravdě a Má nauka se bude brzy podobat zdechlině, kterou budou orlové již zdálky cítit, budou k ní přilétat a pro nasycení svého těla ji až do kostí požírat.

11) Kostra sice pak ještě zůstane, ale jen málokterí, Mým Duchem moudří, v sobě poznají, jak vpravdě vypadalo tělo, kterým byly kdysi přioděny kosti. Největší část bude však kostru ještě tak dlouho ohlodávat, dokud přitom nevyhladoví.

12) Tehdy bude na Zemi mnoho svárů a skřípění zubů a lidí, kteří byli tak dlouho v temnotě, budou ve své noci pádit za špinavými bludičkami v domnění, že obdrží správné světlo; leč mnohonásobné vyhasnutí takových bludiček je ponenáhlu přivede v sobě samých k přesvědčení, že jsou podváděni.

13) A hledte, pak přijdu opět Já jako nejjasnější blesk, který bude svítit od východu k západu a osvětlí vše, co je v Zemi, na Zemi a nad Zemí; a pak přijde čas, v němž falešní učitelé a proroci s lidmi, bleskem osvěceni, již nic nepořídí!“

153. OTÁZKA PROBUZENÍ VĚŘÍCÍCH O SOUDNÉM DNI.

1) Pravil poté Šimon Juda, zvaný též **Petr**: „Pane, Ty jsi nám velmi často říkal, že jen onen člověk, který živě věří v Tebe a žije a jedná podle Tvé nauky, obdrží život věčný a že ho probudíš o soudném dni! Hle, Pane, to jsou z Tvých úst dvě zaslíbení, která mi nejsou přes Tvé rozmanité výklady ještě úplně jasná!

2) Jaký bude konec nesčíslně mnohých lidí, kteří o Tobě ještě dávno nic neuslyší a se nedozví? Jsou tito lidé na Zemi nyní pouze proto, aby pohnojili svými těly širokou půdu právě této Země pro nějaké ještě snad lepší lidské pokolení?

3) Vždyť u těchto lidí nemůže samozřejmě nastat Tebou o jakémsi soudném dni probuzení, neboť oni bez vlastní viny nemohou v Tebe věřit ani podle Tvé nauky žít; a pak soudný den, o němž chceš všechny živé i mrtvé probudit, je v Tvé nauce vždy něco velmi tvrdého a záhadného, přes leckteré ty vysvětlivky, které jsi již dílem o tom podal. Neboť tento den má hned tvářnost nějakého příštího všeobecného dne, hned zase tvářnost nějakého zvláštního dne pro každého, do velikého záhrobí vstupujícího člověka.

4) Ať je tomu však jakkoli, přec jen nechápu, proč je ještě nutné opětné probuzení pro ty, kteří beztoho žijí ve jménu Tvém!

5) Pro skutečně mrtvé zdálo by se mi probuzení nutné; ale kdy a k čemu se mají po pro-

buzení státi ještě mrtvějšími, nežli byli před ním? Či má jim být hlásáno teprve po takovémto probuzení Tvé evangelium?

6) Hle, ó, Pane, o tom nám podej konečně nějaké úplně platné vysvětlení, abychom nemuseli potají být vždy toho mínění, že jsi mezi tisíci lidmi stvořil jen jednoho pro věčný život a 999 pro věčnou smrt!“

7) A **JÁ** jsem poté pravil: „Poslyš, Šimone Judo, Já myslím, že pro tvé ustavičné pochybování nebude ti ani v plném vlastnictví Mého Ducha nikdy jasno! Už jsem vám přece několikrát řekl, že bych vám měl ještě leccos, ano dokonce velmi mnoho říci, - ale že byste to nyní ještě nesnesli, to jest nepojali a nepochopili svým rozumem; proto vám sešlu a vyleji na vás Svého Ducha, který vás teprve uvede do veškeré pravdy a moudrosti!

8) Když teď zabočím Svou naukou jen trochu výš, tu již říkáte: „Nyní jsi již opět mluvil v podobenstvích a obrazech!“, že jim nemůžete rozumět a proto nazýváte Mou nauku tvrdou. „Kdo ji může pojmout a pochopit?“

9) Nevíte, že jste nyní vůči Mé nauce jako malé nedospělé děti, které se krmí mlékem, protože ještě nejsou s to požit a strávit jídlo tvrdé a silné?

10) Až vyjdete po Mně, abyste šířili mezi lidmi Mé Evangelium, budete činit totéž, co nyní činím Já s vámi a s ostatními lidmi, s nimiž se scházíme.

11) Či jakpak by se vám líbilo, kdyby v nějaké chlapecké škole vystoupil nějaký velemoudrý zákoník a začal před svým mladým a slabým posluchačstvem přednášet o nejskrytějších místech proroků - jimž by ovšem nikdo z jeho posluchačů nerozuměl? Nemusel by si nakonec tento velemoudrý zákoník dát líbit to, že by jeho posluchači zvolali a řekli mu: „Vysoce učený a moudrý příteli, nauč nás napřed raději číst, trochu psát a počítat; potom teprve hled, abychom mohli z tvé vysoké moudrosti něco pochopit!“

12) A hleďte, takové napomenutí bych Si musel dát od vás líbit, kdybych vám přednášel Své Evangelium ve světle čistě nebeském! Neboť nerozumíte-li ještě věcem tohoto světa, které v čas potřeby můžete rukama nahmatat, jak byste pak teprve pochopili něco, kdybych s vámi mluvil zcela záhrobních a nebeských věcech?!”

154. PÁN ODŮVODŇUJE SVOU MILOST.

1) (**Pán:**) „To však, nač jsi se Mne, Šimone Judo, tázal, je právě většinou vzato z onoho světa a poněvadž tomu nemůžeš přes Mé rozmanité výklady úplně do základu porozumět, obviňuješ Mne potají z jakési nespravedlnosti a tyranské ukrutnosti, což zrovna není od tebe příliš hezké a tím méně proto, že víš nyní již dobře, Kdo Já jsem a že jistě jsem jen z lásky k vám lidem a nikoli z hněvu a pomsty přijal vaše pozemské tělo, abych Se mohl Sám osobně ve vsí Své hlubokosti a velikosti zjevit, aniž bych musel používat úst toho či onoho proroka, abych vám lidem oznámil Svou vůli.

2) Nemyslíš, že Já znám mnohem lépe počet oněch lidí na Zemi, kteří se ještě nikdy nemohli nic o Mně dovědět, nyní se nedovídají a ještě dlouho se nic nedoví?! Jak bych je tedy mohl soudit a odsuzovat za to, že bez své viny nemohou ve Mne uvěřit, když jsem přece ani mezi mnohými Židy, kteří Mne poslouchali a viděli působit, ještě nikoho nesoudil a neodsoudil, - až na několik málo co do těla těch, kteří nás chtěli s nejvyšším chvatem a chtivostí uchopit a usmrtit?! Jak bych měl potom soudit a odsuzovat nevědoucí a nevinné?!

3) Na celé Zemi neexistuje však od Adama pocházející národ, který by neměl ještě z pravěku jakýsi zbytek nauky zjevené praotcům o jednom a pravém Bohu. Že později kněží a světší vládcové ze samého světského prospěchářství velmi zastřeli tohoto, jednoho a pravého Boha a na jeho místo pak dosadili všeliké modly, ve které lid věřil a také jim obětoval, je známo.

4) A hle když národ svědomitě žije a jedná podle těchto všelikých nauk, má přede Mnou jen pramálo hříchů! Žije sice v temnotě všelikých omylů, ale až jeho duše přijdou na onen svět a najdou tam vše Mnou osvícené, bude se jim právě tak dařit jako se zde daří tomu, komu bylo v noci jít po cestě, na níž se objevily všeliké předměty, které považoval hned za lidi, hned za zvířata a hned zase za něco jiného, jen ne za to, co vlastně byly a ještě jsou.

5) Dejme však tomuto nočnímu poutníku jít po téže cestě za jasného dne a pak bude své v noci podivné zjevy považovat jistě jen za to, co skutečně jsou a nikoli za něco jiného a nako-

nec se sám sobě vysměje, jak mohl být tak hloupý, že považoval nějaký pahýl stromu za nahodilého lupiče a kámen ležící na cestě za hyenu!

6) Z toho však snadno vyrozumíš, že se takové duše ve velkém záhrobí v Mém Světle Života mnohem spíše a snadněji vyznají, nežli duše, které sice mají o Mně přesnou vědomost a mohou snadno vidět a chápat, že Já jsem Světlo, Život a Pravda, ale jejich světská mysl a zlá vůle jim to však nedovoluje.

7) Dejme těmto duším přijít do záhrobí a ony tam budou před Světlem Života a Pravdy, jimi již zde tak opovrhovaném, ještě více prchat a ještě více jím pohrdat nežli zde!

8) Nemám tedy pravdu, pravím-li: Také tyto duchovně mrtvé, jakmile vystoupí z těla tohoto světa, dám probudit, soudit a jejich mzdu za jejich skutky nalézt?!

9) Já je jistě nebudu osobně souditi ale věčná pravda, která je také v nich, které však nadmíru nepřejí, bude je soudit a před Mou tváří na útěk zahánět. Bude se to moci Mně klásti za vinu?!

10) Zda neříkají již moudřejší zákony Římanů: „Volenti non fit iniuria!“⁴⁶) Či měl bych snad z jakési lásky k takovýmto Svým odpůrcům odstranit od Sebe Své věčné Světlo Života a Pravdy a přiodít se oděvem lži a podvodu?! To si asi z vás nikdo nebude přát?! Ale i pro takové sebou samými zvrhlé duše jsem vám řekl dvě utěšující věci, jednou v podobenství o ztraceném synu a pak v tom, když jsem vám při podobné sporné záležitosti řekl, že v domě Mého Otce jsou velmi mnohé příbytky, - abych se zde však zřetelněji vyjádřil - velmi mnohé učebné a polepšovací ústavy, v nichž mohou být poučováni a polepšováni i ti nejzavrženější lidští d'áblové na tomto světě.

11) Já myslím, že z toho budeš moci, Šimone Judo, dosti jasně poznat, jak je rozumět tomu, o čem jsem s vámi již tak častěji mluvil. „

155. POJEM VĚČNOSTI.

1) (**Pán:**) „Že však jsem Já s vámi ještě nikdy nemluvil o nějakém všeobecném dni a soudu, na to se asi všichni pamatujete, zato jsem však mluvil o zvláštním soudném dni pro každého člověka a to v okamžiku, kdy jeho duše opustí tělesnou zkušební pozemskou schránku. Leč toto probuzení nedopomůže ovšem nikomu k okamžitému věčnému životu nebo také naopak k věčné smrti, při čemž však třeba poznamenat, abyste slovo „věčný“ nebrali za dobu nekonečně dlouho trvající, rovněž tak jako nekonečnost Mého prostoru stvoření se nevztahuje výlučně na tento prostor, který ovšem nemá zajisté nikde počátek ani konec jako Bůh Sám, z Něhož na všechny strany vychází tento prostor, jenž je všude naplněn skutky Jeho Lásky, Moudrosti a Moci Jeho Vůle.

2) Věčnost odpovídá sice časovému údobí ve světech hmotných; ale na onom světě v duchu je tím, čím zde je čas. Ale tím není řečeno, že by se v ní neměla dít žádná změna, nýbrž je tím jen řečeno, že Pravda a Život jsou věčně a neměnitelně stejné a že falešné a nepravdivé zůstává jako protiva k věčnému Světlu Pravdy a Života tedy také věčně, aniž by však tím byla nějaká bytost nucena věčně zůstávat v této protivě. Neboť vy víte, že Bůh jako věčná Láska, Moudrost, Moc a Síla nemůže věčně nikdy být a také nebude zahálčivý, nýbrž že bude ze Sebe věčně dále vyvolávat stvoření a tedy ztělesňovat Své myšlenky, které ze Své Lásky a Moudrosti povede k příští samostatnosti, pro což je ve věčnosti dost času a v nekonečném prostoru dost místa.

3) A dokud tu bude nějaké stvoření, bude tu k božsky nejčistší duchovnosti také nějaký hmotný předmět stvoření, který vůči čistému Božství tvoří jaksi temný předmět životní zkoušky, čímž však není řečeno, že tento temný předmět má zůstat pro celou věčnost temný a zlý, jako tato celá Země a viditelné vám nebe se svými Hvězdami nezůstanou navěky jak je nyní vidíte, nýbrž zaniknou a s časy časů se zcela rozloží a na jejich místo nastoupí stvoření nové. Proto pravím vám již nyní: Slyšte, Já činím vše nové a vy všichni budete ještě Mými novými pomocníky stvoření!

4) Vy jste sice zde nyní jak časově, tak prostorově omezeni; ale přece uzavíráte v sobě věčné a nekonečné, což ovšem nyní ještě zcela nechápete, ale jednou úplně pochopíte, jak

⁴⁶ „Chtějícímu se neděje bezpráví!“ Vyd..

něco takového v sobě uzavírá i sebemenší zrnko písku. Neboť ať se jednou pokusí někdo z vás, kdo je zběhlý v počtech, dělit zrnko písku a ať Mi pak řekne, kdy bude hotov s dělením! Myslím, že by se taková práce asi stala každému v počtech sebe znalejšímu trochu příliš nudnou, protože by s ní věčně nikdy nepřišel ke konci. Jako je však i v nejmenší věci nekonečnost, tak je také i věčnost.

5) Mluvím-li o věčnosti a o nekonečnosti, musíte tomu také v náležitém smyslu rozumět, - nikoli však, jak vám to podává váš krátkozraký světský rozum.

6) Hledte, tímto jsem vám nyní dal mužnou a pevnější stravu, protože vidím, že někteří z vás mají již více méně schopnost takovou stravu strávit!

7) Když však půjdete ve jménu Mému do světa a budete hlásat národům Mé Evangelium, musíte je dětem předkládat také v mléčném jídle. Neboť kdybyste začali s takovýmito naukami, považovali by vás lidé za šílené a vůbec by vás neposlouchali; čemu budete učit a co mluvit, o to se vůbec starat nemusíte; neboť bude vám vždy do úst vloženo, jak a co máte mluvit. Vše ostatní pak již učiní Můj Duch u všech těch, kteří vámi obdrží Mého Ducha a budou v něm znovuzrozeni. A v tom bude tedy také znamení, že Má slova nepřišla z úst člověka, nýbrž z úst Boha. Nuže, Šimone Judo, jsi nyní osvícenější nežli předtím?

156. O POSLEDNÍM SOUDU.

1) Privil **Šimon Juda**: „Pane a Mistře, tentokrát jsem vše to, co jsi nyní vysvětlil, s největší jasností pochopil lépe ⁴⁷⁾ nežli kdykoli předtím; ale musím mimoto také doznat, že Tvá příliš velká moudrost by mě téměř rozdrtila. Tobě Se ovšem o takových nekonečně velkých věcech snáze mluví nežli domácím pánu o jeho domácím náradí, ale náš pozemský rozum pociťuje přitom celou tíhu Tvé nekonečné vševědoucnosti a své nejnicotnější nevědoucnosti.

2) Ó, Pane, budeš muset vylít na nás velkou spoustu Svého věčného Světla Ducha nežli pochopíme jen vše to, co jsi nám dosud zjevil! Děkuji Ti za Tvou tak velkou milost, kterou nám nyní prokazuješ; ale přece jen poznávám, že nebudeme schopni ani našim učedníkům znovu vyprávět ta velká tajemství, která jsi nám již zjevil ze světa přírodního a vedle toho ona ještě větší z říše duchovní.

3) Plavil jsem **JÁ**: „Zatím toho také není vůbec třeba, neboť to již učiní Můj Duch u mnohých, které k tomu povolám. Pro děti nyní je dost na tom, že lidé uvěří, že jsem co do tohoto Svého těla vyšel od Boha, Otce a že každý člověk touto vírou přejde k pravému poznání Boha, k pravé lásce k Němu a k bližnímu a tím také k věčnému životu.

4) A tak se v tom stanete pozouny, které budou slyšet všichni, také ti, kteří jsou v hrobech a které pro jejich nekonečně mnohé pošetilsti a hříchy drží moře v zajetí a oni povstanou z hrobů a také ti, které drželo moře v zajetí, budou osvobozeni a přioděni rouchem života.

5) Neboť kdo bude probuzen pozouny, ten nebude probuzen ke smrti, nýbrž k životu; kdo však nebude chtít slyšet hlas pozounů, ten také nebude probuzen, nýbrž zůstane v noci svého hrobu a v zajetí moře až do doby, v níž bude tato celá Země ohněm rozložena. Neboť jako za doby Noemovy budou se namlouvat a dávat se namlouvat a o hlas Mých probuzených se nebudou vůbec starat; tyto probuzené však potom v jediném okamžiku vytrhnu s této Země, kdežto ty prvé i se všemi jejich miláčky vydám na pospas vše zničujícímu ohni, k jehož vzniku co nejvíce přispějí tehdejší ku pokání neochotní světší lidé sami.

6) A vězte, to bude onen poslední soud na této Zemi, k němuž budou malé počátky učiněny brzy po vás. Nesmíte ovšem myslet, že takový oheň vypukne ihned zároveň na všech místech a bodech Země, nýbrž jen poněmhu, aby byl lidem ještě vždy dán čas a prostor k polepšení.

7) Vzniká ve vás ovšem potají opět otázka, co se poté stane s takovými nezvedenými dušemi. Tehdy si však vzpomeňte jen na to, co jsem vám právě řekl, že v domě Mého Otce jsou mnohé příbytky a polepšovací ústavy a z toho snadno poznáte, co se budoucně stane s takovými dušemi!

8) Co jsem vám však nyní řekl, to podržte u sebe; neboť lidé, jací jsou nyní, nemohou to pojímat ani pochopit! Proto Židé, kteří se stávali za doby králů stále temnější a tvrdší, nyní,

⁴⁷⁾ „lépe“ doplnil vydavatel.

nemohli poslední tři ⁴⁸⁾ vám již oznámené knihy Mojžíšovy nikdy pochopit a jako apokryfické (nepravé; vyd.) je odstranit.

9) Známi vám Ezejci se však ještě v pravé době těchto knih zmocnili a připravili si z nich také mnohé pozemské výhody, což ovšem nebylo v Mé vůli právě tak, jako nemohlo nikdy být v Mé vůli, aby se lidé pomocí všech těch schopností, které jsem jim dal, odebrali do veškeré tíhy hříchů a zapomněli zcela na Mne. Přesto se však lidé obohatili všelikými dobrými i špatnými zkušenostmi a potom se za různých dob nicméně zase ke Mně vrátili a tím si připravili cesty k polepšení a ke světlu. A tak také přijde Ezejci správné světlo mezi mnohé lidi.“

157. PÁN DÁVÁ JANOVÍ A MATOUŠOVÍ POKYNY K JEJICH ZÁZNAMŮM.

Pravil poté Můj **Jan**: „Mám o tom, o čem jsi nás dnes tak milostivě poučil, zaznamenat něco do svých pergamenových listů anebo ne? Mohlo by to aspoň prospět potomstvu!“

2) Pravil jsem **JÁ**; „O to se nestarej; neboť v oné době dám již tyto věci, bude-li třeba, zjevit lidem dobré vůle ústy nově probuzených služebníků, věštců a proroků; v této době budou však Mnou probuzení a v Mém Duchu znovuzrození již beztoho uvedeni do veškeré jim potřebné pravdy a moudrosti.“

3) Ty však o nejdůležitějších věcech Mého učitelského úřadu na této Zemi uveď v evangeliu tebou napsaném a trvajícím o mimořádných naukách a skutcích ještě to, že jsem ještě učil velmi mnohému a konal mnohé, co není napsáno v této knize; a kdyby se to také napsalo do knih, pak by je svět, to jest lidé nepochopili. (Ev. Janovo 20,30,21,25; vyd..) A to stačí.

4) Že Já Se však ostatně Sám zjevím tomu, kdo ve Mne věří, Mne miluje a zachovává Má přikázání lásky, - což jsi napsal již před delší dobou, - to ať postačí každému, kdo bude pokřtěn ve jménu Mém a posílen Mým Duchem z nebes!“

5) Když jsem dal Janovi tuto odpověď, byl tím úplně spokojen; ale také přítomný evangelista **Matouš** pravil: „Pane, já jsem také se vši píli nashromáždil množství zápisků o Tvých naukách a skutcích a Ty neříkáš, že také ony zůstanou!“

6) Pravil jsem **JÁ** „Také tvé záznamy zůstanou! Ale zápisky, které jsi napsal vlastní rukou také sice potvrzají někde jako Písmo, ale lidem, kde zůstanou, prospějí málo; jiný však, který bude v tvém jméně psát, tě nahradí a jeho Písmo zůstane. A s tím můžeš také ty být spokojen a uklidněn.“

7) Protože nyní již však nadešla pozdní noc, oddáme se trochu odpočinku a zítřejší den přinese již zase to své!“

8) Hospodský naplněn nejhlubší úctou přede Mnou vstal a chtěl nás všechny uvést do ložnice.

9) **JÁ** jsem však pravil: „Učiň tak oněm dvěma poutníkům; my však zůstaneme po celou noc zde u tohoto stolu.“

10) Hospodský se s tím spokojil a zavedl oba cizince, kteří se nemohli Mým neporozuměným řečem ani dost vynadivit, do jejich ložnice a oni se již těšili na příští den, aby mohli Mne a Mou společnost poznat důkladněji a v ložnici děkovali hospodskému za jeho pohostinství.

11) Poté jsme odpočívali jako obyčejně až do východu Slunce, kdy jsme pak vesměs vstali od stolu a šli na čerstvý vzduch.

12) Několik set kroků za městem bylo dosti značné návrší, asi 100 stop vysoké nad beztoho vysokým územím a s této výše byl nádherný a rozsáhlý pohled na velké roviny Eufratu a na západ bylo možno přehlédnout značnou část Jordánu až k Mrtvému moři, část Jeruzalému, Betléma a ještě množství obcí až k Libanonu.

13) Hospodský neopomenul doprovodit nás na toto návrší a začal nám vysvětlovat, co vše je vidět směrem k východu, k jihu, západu a severu; neboť byl v tomto ohledu velmi znalý místa a Moji učedníci si s ním porozprávěli.

⁴⁸⁾ Ježto se tu míní nepochybně 6. a 7. kniha Mojžíšova, jde tu asi o přeslechnutí písařovo. Místo „tři“ musí být „dvě“. Vyd. Poznámka JHR „PÁN“ počítal do počtu zřejmě také prorocký dodatek, takže nejde o přeslechnutí ale správně tři.

158. DĚJINY ČEDIČOVÉHO MĚSTA A JEHO OKOLÍ.

1) Když však nakonec chtěl také tvrdit, že návrší na němž jsme byli, je hora Nebo, na níž byl Mojžíš proměněn, tu pravil! jsem **JÁ**: „Milý příteli, tu zacházíš se svou místní znalostí trochu příliš daleko; neboť krajina hory Nebo, s níž lze také zcela přehlédnout vonnou krajinu Jericha, je ještě vzdálena malý den cesty směrem k jihu. Ježto jsi však již tak znalý místa, řekni Mi také kdo je budovatel tohoto tebou obývaného černého čedičového města! Znáš jeho jméno?“

2) Privil **hospodský**: „Pane a Mistře, v dějinách se špatně vyznám; ale nemýlím-li se, vystavěli toto město Gadité! Neboť odtud dále na sever náležela prý země kmenu Gad a dále na jih s jednou částí šťastné Arábie až k řece Eufratu, náleželo prý vše kmeni Ruben. Hraniční značky obou těchto zemí byly prý v neblahé době králů velmi posunuty a nyní se přesně již neví, jak dalece vládl zemi kmen Ruben a jak dalece kmen Gad. My považujeme toto město za dílo tohoto kmene.“

3) Privil jsem **JÁ**: „Milý příteli, tu jsi se zmýlil téměř o tisíc let, neboť budovatelem tohoto města a ještě několika jiných měst byl Edon, který žil ještě před dobou Abrahamovou a vládl těmto krajinám i se značnou částí šťastné Arábie dolů až k Eufratu a daleko za Damašek s velkou částí dnešní Syrie a je tedy toto město i s několika jinými městy postaveno Edonem a jeho potomky a není právě o příliš mnoho let mladší nežli Babylon.“

4) Hle, Můj milý, nyní stojíme na pahorku, na němž stáli Abraham a Edon a ve víře svého srdce přinášeli oběť Bohu a ujednávali hranice svých území! Vše k západu, pokud oko sahá, patřilo Abrahamovi a země na východ až k Eufratu patřila Edonovi a jeho potomkům, kteří se později větším dílem spojili s potomky Abrahamovými. A hle, nyní tedy víš, kdo byl budovatel těchto černých měst, která jsou tak pevně zbudována, že na nich od nynějška za více než tisíc let nebude možno nějak zvlášť silně poznat zub času.

5) Ale jejich obyvatelů bude časem velmi ubývat a velice zchudnou; neboť nyní je tato země ještě úrodná, ale pak se stane pouští a chudobní pastýřští národové najdou jen v mokré zimní době skrovnou píci pro svá hubená stáda a nebude jim obtížné, hned to, hned ono z těchto mnohých měst na čas obývat.

6) A přece se tato nyní již velmi pustá krajina dolů až k Eufratu opět zazelená a lidem, kteří budou ve jménu Mého dobré vůle, bude poskytovat požehnané bydliště!“

7) Privil poté **hospodský**: „Ano, Pane a Mistře, podobné proroctví četl jsem též v proroku Isaiášovi! Ale kdy přijde tato doba? O tom není v proroku nic! Můžeš mi, ó, Pane a Mistře, udat určitější dobu?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Rok, den a hodinu sice ne - neboť to závisí na chování se lidí, kdy se opět od svých světských králů odloučí a odeberou pod Mé panství jako za dob Mojžíšových a soudců; - nicméně ti však určitě pravím to, že do té doby neuplyne mnoho přes dva tisíce let.“

9) Ale ve světadílu nyní ještě velmi pustém, který nazýváte Evropou a jejíž národové vládou nyní nad vámi, nastane onen šťastný stav dříve; neboť v tomto starém světadílu je ještě velké množství - dobře budiž rozuměno - velmi tvrdých kamenů, které se nedají tak snadno proměnit v úrodnou zemi. Tvrdé kameny však odpovídají rovněž tvrdým srdcím lidí, která se také těžko mohou proměnit v úrodná pole pro přijetí Mého slova.

10) Pravím tobě: Dříve nežli bude desetina lidí tohoto starého velkého světadílu v úplném požehnání Mé nauky, bude nejhorší část Evropy v Mé nauce požehnanější nežli v tomto starém světadílu část nejmenší a nejlepší; neboť zde bude třeba ještě mnoho ohně, nežli se budou přemnožit lidé tohoto světadílu účinně v paprscích Mého životního Slunce nacházet a k věčnému životu ohřívát.“

11) Privil **hospodský**: „Ó, Pane, pak to pro nás vypadá ještě velmi smutně! Proto ten velký prorok nemohl době návratu šťastného stavu rovněž nic určitého uvést?!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, milý příteli, hled, tamto ve velmi dalekém východu vychází Slunce mnohem dříve nežli v daleko odlehlém západu; ale proto také bude právě tam, kde Slunce mnohem dříve vychází, mnohem dříve noc a potrvá tak dlouho, dokud Slunce opět nevyjde. Toto je tobě pochopitelný a přirozený obraz, za kterým však vězí také obraz duchovní.“

13) Ve Mně vám také nejprve a nejdříve vzešlo Slunce duchovní; ale zato vám také co nejdříve zajde. Až však opět vzejde, pak vám nevyjde snad od západu, nýbrž opět od východu

velmi hluboko odtud ležícím; neboť u Mne se děje vše v určitém pořádku a proti tomuto pořádku se neděje nic, ani hmotně, ani duchovně.

14) Nyní této věci ještě nerozumíš, ale brzy přijde čas, v němž jí porozumíš.“

159. O PODSTATĚ SLUNCE.

1) Pravit **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, já myslím, že k úplnému porozumění toho, co Tvá ústa vyslovují, nedojde ve věčnosti ani nejmoudřejší anděl Seraf! Ale na něco zvláštního se Tě musím při této příležitosti přece jen otázat, protože Slunce vychází dnes tak velice čisté a nádherné, ač jindy v této krajině lze je na východě vidět zřídka kdy tak vycházet pro mnohé výpary, které se v této nedohledné rovině neustále vyvíjí: je Slunce o sobě oheň, jehož plameny osvětlují Zemi a to v tak silné míře, že na Zemi nelze nikdy tak mocné světlo připravit a někde zřít?

2) Jeho neobyčejná teplota, kterou nám vysílá také se světlem, vede nás k domněnce, že je to jistě nějaký nejvyšší prudký oheň; ježto však v zimě svítí právě tak jako nyní a my pocítujeme jen velmi málo horka jeho domnělého ohně, jsou někteří toho mínění, že to v podstatě přece jen není skutečný oheň. My však zde tvoříme společnost, skládající se většinou z Římanů, Židů, Řeků, Arabů a Egyptanů a jsou tu různá mínění a přec nelze ze žádného ani v nejmenším zmoudřet.“

3) Pravit jsem **JÁ**: „Také byste ještě dlouho nezmodřeli, protože jste všichni odjakživa obestřeni nejhustší nocí pověry! Kdo to chce pochopit, ten věz, že východ a západ Slunce je zdánlivý; neboť co vám zjednává den a noc, pochází od otáčení Země, která není nějaký kruh - jak se domníváte - nýbrž je to zcela úctyhodně velká koule a den a noc není tedy nic jiného, nežli následek takového otáčení zeměkoule, k němuž potřebuje Země dobu asi 24 hodin.“

4) Jako však Země není kruh, nýbrž koule, tak se to má i se Sluncem, jenže Slunce je tisícůkrát větší nežli tato Země. Že se jeví tak malé jak je vidíte, toho příčinou je velmi velká vzdálenost od této Země. I kdybych ti také udal v počtu hodin jeho vzdálenost od Země, nebudeš si přece moci učinit náležitý pojem o této vzdálenosti, protože se příliš málo vyznáš v početní budově podle staroarabského způsobu. Představ si však vzdálenost téměř 44 milionů hodin - kteroužto číselnou velikost ti již ztlumočí dva zde žijící Arabové - a pak si již budeš moci učinit malý pojem o vzdálenosti Slunce od Země a že neobchází Zemi, aby způsobilo den a noc, anebo aby se podle pověry Římanů a Řeků nořilo denně do velkého moře, jaksi se v něm koupalo a omývalo, aby pak mohlo opět v plné síle světla osvětlovat okresek zemský.

5) Avšak Země obejde Slunce asi za 365 dní tento druhý pohyb Země zjednává vám rok s jeho jarem, létem, podzimem a zimou.

6) Slunce o sobě není však ohněm, nýbrž to, co spatřujete jako světlo, je záření jeho atmosférického povrchu, které je způsobováno otáčením Slunce samého kolem své vlastní osy a více ještě jeho neobyčejně rychlým pohybem kolem jistého od něho ještě mnohem vzdálenějšího Centrálního Slunce. Těmito pohyby Slunce v rozsáhlém éterickém prostoru se vyvolává na jeho atmosférickém povrchu mimořádně velký elektrický účinek a jeho světelný lesk je tudíž ve velmi zvýšené míře totéž ⁴⁹⁾ co svícení vašeho blesku, jenže s tím rozdílem, že na vzdušném povrchu Slunce je tento mimořádný vývoj blesku nepřetržitý, kdežto na této Zemi se ve velmi nepatrné míře vyvine blesk jen tu a tam větším třením částic vzduchu a svítí tudíž vždy jen nejvyšší krátkou dobu.

7) Na této Zemi jsou však také již krajiny a jistá místa, nad nimiž se vyvíjí blesková látka v mnohem mocnější míře a tím tato místa svým světlem velmi mocně osvětluje i celé hodiny.

8) Kdo se chce o tom přesvědčit, nechť cestuje do oněch středních krajin Afriky, kde se zvedají nejvyšší a velmi rozsáhlá pohoří tohoto světadílu a uvidí tam podobných elektrických zjevů velmi mnoho! Leč při pozorování těchto zjevů bude mu již hůře, když se nad těmito krajinami zvednou často větší elektrické bouře a lidé se pak před nescíslným počtem blesků a jejich rachotem raději uzavírají do nejhlubších a nejtemnějších sklepů, než aby obdivovali svícení nebezpečných, často nescíslně mnohých blesků v přírodě.

9) Ano, příteli, ne všechny přírodní zjevy i na této malé Zemi jsou způsobitelné vzbuzovat v

⁴⁹⁾ „totéž“ doplnil vydavatel.

člověku takovou důvěru, aby je mohl s dobrou myslí bez bázně a klesání na mysli snášet a pozorovat!

10) Jde-li to již tedy tu a tam na této malé Zemi v jejích přírodních zjevech pro vás lidi trochu výstředně, oč mnohem více na tak velkém světovém tělese jako je Slunce.

11) V duchu to budete jednou moci vše s největší radostí a spokojeností pozorovat; ale pro vaše tělo to nelze.

12) Tím jsem ti nyní řekl, jak se to má se svícením Slunce a tak jsem ti dal malou jiskérku světla; ale co nyní ještě dlouho nepochopíš v úplnosti, to budou s to za tisíc a několik set let Mé děti v Evropě a ještě mnohem dále na prstech vypočítávat a to přispěje velmi mnoho ke zmenšení a posléze dokonce zcela ke zničení staré zakořeněné pověry. Vám však nyní postačí, že věříte ve Mne a žijete a jednáte podle Mé nauky; vše ostatní bude vám již v pravé době přidáno.“

13) Poté Mi hospodský velice děkoval za toto Mé v nejvyšší míře ho překvapující vysvětlení a řekl Mi, že velice souhlasí s jeho někdejší snovým viděním, v němž spatřil skrze ducha proroka Eliáše, z jehož nejbližších příbuzných také pochází, obraz, který souhlasí s tím, co jsem mu Já, Pán, právě teď řekl.

14) „V tomto snu“, pravil hospodský dále, „připadalo mi to jako bych byl ve vysokém vytržení nad Zemí a spatřil ji pod svýma nohama ne jako kruh, nýbrž jako velkou kouli. A tázal jsem se poté ducha Eliášova, co to znamená.

15) A on pravil: To se dozvíš od Toho, Jenž byl a věčně bude přede mnou !

16) Poté jsem se opět probudil a byl jsem v Joppe, kde jsem se narodil; neboť zde v tomto městě jsem teprve dvacet let.“

17) Za vyprávění hospodského přišel posel a zval nás ke snídani; i opustili jsme naši horu a odebrali se do domu našeho nadmíru vlídného hospodského.

160. PŘEDPOVĚĎ PÁNĚ O PŘIJETÍ CIZINCŮ U JEJICH KRÁLE.

1) Když jsme byli u stolu, přišli také oba cizinci a posadili se zcela nesměle ke svému osamělému stolu. Já jsem je však zavolal, aby si jen nyní sedli k našemu stolu a posnídali s námi, což pak také oba ihned učinili, ačkoliv s onou nesmělostí, která je chudobě proti její vůli vlastní.

2) Ale Já jsem jim brzy vlil útěchu, načež se stali důvěrnější a hovornější a mnoho nám vyprávěli o svém králi a o svých kněžích.

3) **JÁ** jsem však pravil: „Vaším kněžím udeří brzy poslední hodina; váš nynější král se vám však stane ještě dobrým mužem, až po několika letech obdrží o Mně zprávu. Až se však vrátíte odtud do své země a odvedete svému králi daň, nejen jednoduchou, nýbrž desateronásobnou, bude-li to chtít přijmout, bude k vám vlídný a otáže se vás, jak jste přišli k tolika zlatu a stříbru. Tehdy mu se vši skromností vypravujte, jak jste sem přišli přes Eufrat, co jste viděli a slyšeli a jak jste přišli k penězům!

4) On vás pak přijme k sobě, rád si s vámi promluví o Abrahamovi, Mojžíšovi a ostatních prorocích a zejména o Mně, neboť Já jsem Ten - byť v těle a krvi - o Němž všichni proroci prorokovali; v krátké době k němu vyšlu posly, kteří mu v nejjasnějším světle ukáží vše, co u Mne viděli a slyšeli. A až přijdou poslové do onoho města, v němž sídlí váš král, přijdou nejprve k vám a vy je přivedete k vašemu králi.“

5) Poté bylo brzo po snídani a **JÁ** jsem jim řekl: „Nyní můžete klidně vstát a vydat se na cestu k domovu; venku před domem najdete vše, co potřebujete na cestu domů!“

6) I poděkovali oba, vstali od stolu, vyhlédli dveřmi na ulici, co je tu pro ně nového na cestu domů; neboť jelikož jim v pokoji nikdo nevtiskl žádný dar do ruky, byli poněkud malověrní a proto zvědaví, s čím se shledají na ulici.

7) Když však přišli na ulici, bylo tu šest velbloudů; mezi nimi byli čtyři těžce obtěžkáni zlatem a stříbrem a dva byli připraveni pro ně, aby si je přivedli domů a byli také opatřeni tak mnohým zlatem, že se mohli oba zcela dobře uživit až do jejich domova.

8) Ačkoliv však cesta do jejich domova byla dosti daleká a tu a tam nejistá před loupežnými Beduíny, přišli nicméně oba bez jakékoli překážky zcela nerušeně do svého domova a vy-

konali tam také ihned to, co jsem jim poradil, načež král byl k nim velmi vlídný, učinil je svými plnomocníky a vrátil jim bezúhonné ženy a děti nádhernými rouchy oděné.

161. ŠÍŘENÍ NAUKY PÁNĚ V BABYLONĚ.

1) Za několik let poté byl u tohoto krále velmi příznivě přijat apoštol Matouš se svým průvodcem na své cestě do Indie a zdržel se u něho celý rok.

2) Když pak chtěl se svým průvodcem cestovat dále do Indie, dal mu král jistý doprovod až k hranicím své říše a tak byl tento apoštol jedním z prvních Mých svědků u tohoto krále a v městě, které se tehdy jmenovalo ještě Babylon - ačkoli starý Babylon byl již dosti daleko od tohoto města velkým zbořeníštěm - chtěl konat obrácení mezi pohany.

3) **Král** ho však od toho zrazoval a pravil: „Je dost na tom, že já i můj dvůr víme a poznáváme co máme věřit a jak jsme na tom s touto vírou; o to další se budu starat již já a můj syn, - neboť nerad bych vás vydal na pospas bezmezné zuřivosti svých kněží. Až však ponenáhlu vymřou, pak se postarám o to, aby po nich nepřišli již žádní nástupci a pak se dá s lidem jednat snadněji.“

4) S tímto královým prohlášením byli oba apoštolové spokojeni a již se nestarali o to, aby šířili Mou nauku mezi národy tohoto krále.

5) O sedm let později přišel však beztoho Petr se svým synem Markem k tomuto králi, byl rovněž velice vlídně přijat a také králi navrhl, aby aspoň město bylo obeznámeno s Mou naukou.

6) **Král** který měl Petra i Marka velice rád, zrazoval od toho Petra, neboť věděl dobře, jakým duchem jsou prochnuti jeho Bálovi kněží a pravil zvláště Petrovi: „Poslyš, my tu žijeme v zemi, která má zejména dále na východ až k veletoku Gangu, hojnost všelikých divokých a dravých zvířat a neméně všelikého jedovatého býlí! Kde však dává Pán Bůh ve velikém množství vznikat takovýmito zvířatům a jedovatým rostlinám, tam je jistě jak půda, tak zejména i vzduch přeplněn zlými duchy a ďábly a ti pobíhají jako hladoví a řvoucí lvi, pardáli a hyeny a hledají, zda by nenalezli někoho z třídy lidí, aby ho pohltili.“

7) Zmíněné šelmy jsou zuřivé a velmi zlé a lze na ně konat honbu jen s velkým nebezpečím; ale ještě tisíckrát horší jsou moji Bálovi kněží. Každý z nich má v sobě nejméně 1000 ďáblů a nikdo se jim nemůže jinak snadno účinně ubránit nežli jen já svou nejkrajnější přísností a svými vojáky, kteří jsou však většinou Židé, Řekové a Římané, neboť já sám jako král jsem jen vasalem Říma, což vám oběma bude asi známé, neboť římská říše sahá až ke Gangu, za níž teprve začíná velká říše indická, jejíž hranice z nás však ještě nikdo nezná.“

8) Tato rada králova se sice Petrovi velice líbila, ale přece jen se cítil potají puzen, aby si ještě s několika jinými občany tohoto města promluvil o Mé nauce a o mém Království, o čemž se ovšem hned také dověděli kněží a také svými posly. Navrhli Petrovi, aby i je seznámil s touto oblažující naukou.

9) Petr se sice delší dobu nedal k tomu svést, zejména když ho jeho syn a pomocník **Mark** vážně před tím varoval a také vždy říkal: „Přenech zde naši věc králi a nebudeme jednat proti vůli Páně, uposlechneme-li zde rady královy!“

10) Po dvou letech si však Petr vyšel nicméně jednou ven mimo město jaksi na procházku a našel tam několik žebráků a nemocných. Chudé podělil a nemocné silou Mého Ducha v sobě uzdravil.

11) K tomuto zázraku se nahodilo také několik kněží Bálových, poznali Petra a velmi vroucně ho prosili, aby s nimi šel trochu dále do země.

12) Petr uvěřil jejich mnohým prosbám a věrnému ujišťování a to proto, že mu sdělili, že v jedné blízké obci je mnoho nemocných, které žádný lékař nemůže uzdravit a jestliže uzdraví i tyto nemocné, přijmou také oni a všichni ostatní kněží jeho nauku a vlastní rukou zničí své chrámy.

13) Na tuto řeč šel Petr s těmito knězi a došel s nimi za hodinu cesty skutečně na místo, kde bylo mnoho nemocných horečkou stížených a posedlých, které všechny uzdravil a z nich dokonce také jednoho mrtvého probudil k životu.

14) **Uzdravení** pak začali Petra chválit a pravili: Ten je jistě vyslán od opravdového Boha, jinak by mu nebylo možné pouze jeho slovem vykonat na nás, co ještě nikdy nebyli s to vykonat všichni ti naši tak mnozí bohové!“

15) To však nadmíru rozlítilo kněze doprovázející Petra. Nutili ho vlídně, ale jen na oko, aby s nimi navštívil ještě jednu malou obec, k níž bylo možno se dostat myrtovým a růžovým lesem. V tomto lese Petra jali, svlékli, ubili ho a pověsili pak za nohy na suchý myrtový strom. K tomuto stromu upevnili zcela dole napříč strom, přivázali na něj provazy jeho ruce a nechali ho tam takto viset a vrátili se pak jinou cestou do města.

16) Jelikož však tyto dny Petr příliš dlouho chyběl králi, dal ho král všude hledat, jak ve městě, tak mimo město a teprve druhého dne se mu podařilo nalézt Petra v myrtovém lese, ovšem zcela mrtvého a velmi zle zřízeného.

17) Přitom byl však také uzdravenými zpraven o tom, že městští kněží přivedli k nim ve vší vlídnosti Petra, který je zároveň uzdravil a dokonce i mrtvého k životu probudil. Pak se ještě stalo, že byl knězi zavlčen dále do země.

18) Král nad tím velice zesmutněl, dal Petra s královskými poctami pohřbit do královské hrobky a také myrtový strom dopravit do jeho hrobky.

19) Ale přes 2000 kněžím v tomto městě se dařilo pak špatně. Král neušetřil ani jednoho a dal je svými vojáky všechny usmrtit a pak je ve více než čtyřech stech vozech odvést daleko na poušť, kde je nechal z vozů vyhodit a tam pak posloužit mnohým divokým šelmám za žrádlo.

20) Učedník Marek začal pak za pomoci krále a obou našich známých plnomocníků obracet na Mou nauku lidi téměř celého města a netrvalo to ani rok a celé město bylo s největším požehnáním obráceno na Mou nauku a jimi brzy poté také celý kraj.

21) Tímto vám, Svým nejmladším učedníkům dávám při této příležitosti vědomost o tom, kde a jak pro tento svět skončil prvý apoštol; tedy nikoli v Římě, ještě méně v Jeruzalémě, nýbrž v novém městě Babyloně, které později obdrželo (název) saracenské město Bagdad.

22) Toto jsem však u našeho hospodského ve známém vám městě nevyprávěl snad učedníkům, nýbrž jedině jen vám v této době a nyní můžeme zaujmout opět naše dřívější postavení, sedíce dosud u stolu hospodského.

162. PÁN ŽEHNÁ PUSTÉ KRAJINĚ LOUPEŽIVÝCH PASTÝŘŮ.

1) Hospodský Mne prosil, zda bych u něho neprodlel ještě několik dní.

2) **JÁ** jsem mu však řekl: „Jestliže ve Mne věříš, neustále Mne miluješ a žiješ a jednáš podle Mé nauky, budu zůstat v duchu stále u tebe, ale Svým tělem již dlouho nebudu prodlévat na této Zemi; neboť Můj čas se blíží ku konci a také mám ještě mnoho co dělat v jiných městech a obcích a odeberu se tedy s těmito Svými učedníky také ihned na jih na další cestu.“

3) Poté přinesl hospodský Ještě čerstvé víno a chléb; něco z toho jsme si ještě vzali, vstali jsme pak od stolu a chystali se na další cestu.

4) Když jsem byl požehnal hospodskému a jeho celému domu, děkovali Mně hospodský a celý dům a hospodský sám nás doprovodil ještě asi dvě hodiny daleko a při této příležitosti jsem mu odhalil ještě leckterá tajemství života, čímž byl nanejvýš potěšen.

5) Poté se vrátil domů a my jsme šli ještě dobrého půl dne cesty dále na jih a to přes velmi pustou a nehostinnou půdu, na níž jsme se setkali jen s několika pastýři a jejich hubenými stády, kteří k nám přiběhli, aby si od nás vyprosili aneb v nejhorším případě vynutili almužnu.

6) Moji učedníci, kteří dohromady tvořili zcela značný počet lidí, jim však pohrozili a přikázali jim, aby ustoupili, jinak že je potká něco zlého. K této pohružce se však seběhnuvší pastýři, počtem asi třicet netvářili zrovna také co nejpokojněji, začali spílat a nadávat, čemuž několik učedníků, znalých arabský jazyk porozumělo a **tito učedníci** - i Můj Jan a apoštol Petr - Mně pravili: „Pane, nemáš pro tuto bídnou sběh již žádné blesky a žádný oheň? Dej tak jako na Sodomity přšet bleskům a ohni na tuto zlou lupičskou holotu!“

7) A **JÁ** jsem pravil učedníkům: „Altoran, to jest.: Ó, vy děti hromu a hněvu! Měl bych tyto ubožáky ještě více trestat, nežli jsou již beztoho potrestáni?! Učiňte jim raději dobro, místo abyste jim zle hrozili a vydají vám ihned lepší vysvědčení a budou s vámi mluvit lepší řečí!“

8) Poté jsem **JÁ** povolal k Sobě pastýře a řekl jim: „Poslyšte, vy chudí uživatelé této pusté

krajiny, zlato a stříbro u sebe nenosíme a Já jako Pán nejméně; a i kdybychom vás také obdarovali stříbrem a zlatem, málo by vám to v této rozsáhlé pustině prospělo! Mohu vám však něco jiného učinit, co vám prospěje. Hleďte, máte se svými stády málo živin a nemáte téměř také vodu! Já však mám moc této vaší krajiny požehnat a ihned nebudete se svými stády trpět nedostatek. Je-li vám to vhod, pak to také učiním.“

9) Právili všichni **pastýři**: „Pane a Mistře, je-li Ti to možné, o čemž nepochybujeme, protože jsi to řekl, bude nám to nevýslovně milejší, nežli kdybys proměnil všechny tyto kamenné hroudy ve zlato a stříbro a my však byli uprostřed těchto pokladů i s našimi stády vydáni všanc smrti hladem.“

10) Po těchto slovech pastýřů pozvedl jsem ruce, děkoval a žehnal krajině a ihned celá krajina měla široko daleko náležitou hojnost trávy a též pramenů a pastýřské chaty byly opatřeny chlebem a solí.

11) Když to spatřili pastýři, padli přede Mnou na kolena, převelice Mne velebili a pravili, že Já nejsem člověk, nýbrž Bůh; neboť toto vykonat nebylo možné ani Mojžíšovi, jehož jméno znali, ani jeho nástupcům.

12) Poté nám přinesli mléko a chléb a všichni jsme si z toho něco vzali a za mnohého chválení těchto pastýřů jsme šli svou cestou dále a ještě v dáli jsme slyšeli hlasitý jásot těchto obšťastněných pastýřů.

13) A **JÁ** jsem pravil cestou Svým učedníkům: „Sudťe nyní sami, co je tu lépe: Konat dobro těm, kdož nám chtějí konat zlo, nebo zlé splácet zlem?! Proto budoucně milujte nepřátele své, žehnejte jim a činite dobro těm, kteří vám chtějí činit zlo, tak budete nad jejich hlavami shromažďovat žhoubu uhlí a tím si učiníte mnohé přátele!“

14) Konejte ve všem jak Já to konám a na svých cestách ve jménu Mému budete mít jen málo co činit s kameny úrazu! Ale běda, když těm, kdož vystoupí s hrozbami proti vám, půjdete také s hrozbami vstříc a budete chtít uvalovat na ně tresty! Tehdy vám bude snášet na Zemi mnohé nesnáze! Láska plodí vždy opět lásku, hněv a trest však opět hněv a pomstu!“

15) Toto si zapsali učedníci do srdce a slíbili Mně, že to také budou až do konce svého života zachovávat.

16) A **JÁ** jsem jim řekl: „Mnozí z vás to ovšem učiní, ale vidím mezi vámi také některé, kteří při protivných záležitostech budou přes tuto Mou radu nicméně používat hrozbu a trest; ti však tím nikdy dobrý plod k úplné zralosti nepřivedou.“

PÁN VE MĚSTĚ U HORY NEBO **163. PÁN A FARIZEOVÉ PŘED MĚSTSKOU BRANOU.**

1) Za tohoto Mého poučování přišli jsme do blízkosti starého, většinou Římány, také však Řeky a Židy obývaného města a tu jsme se setkali - jak se říkává - našťestí či nanešťestí, jak to chceme nazvat nejprve, s několika Židy a mezi nimi s několika farizeji.

2) A **farizeové** Mne poznali a pravili Židům: „Hleďte, tu právě přichází jistě se Svými učedníky onen Nazarejec, který při poslední slavnosti vykonal několik tak zvaných zázraků, kterým se nejspíše naučil ve škole Esejců, potom učil v chrámě lid a vydával se za staršího nežli Abraham, nehledíc ještě k jiným mnohým věcem!“

3) Tehdy mnoho nechybělo a byl by ukamenován, neboť byli jsme tím velmi rozčileni, ježto jsme poznali, že si předsevzal líčit nás před lidem jako hlupáky.

4) Zároveň všude tvrdil, že je Syn Boží a jeho učedníci a také mnozí lidé mu to věří. Přitom však soboty vůbec nedbá, je to žrout a chlastoun a obcuje s celníky a s hříšníky; námi však, kteří se držíme ustanovení Mojžíšových, všude opovrhuje a při každé příležitosti nás utěšuje věčným zatracením.

5) Že takovému člověku nemůžeme být přáteli, je pochopitelné tím spíše, že až příliš dobře víme odkud je a kdo jsou jeho rodiče a bratři a sestry.

6) Přitom však to nikterak není nějaký blázen; neboť se velmi dobře vyzná v tom, jak by si svými řečmi a zázraky získal pohany - jako Římány a Řeky - a pak nás s jejich pomocí svrhl. Ale tento jeho úmysl se mu nepodaří! Příliš často nesmí do Jeruzaléma přijít, nebo z něho synovství Boží vyženeme způsobem, jaký se mu věru líbit nebude!

7) Svě neplechy provádí nyní zde v těchto pohanských městech jistě také jen v tom úmys-

lu, aby co možno štvál jejich obyvatele proti nám! S tím však špatně pochodí; neboť Jeruzalém zůstane Jeruzalémem, i kdyby proti tomu bylo tisíc takových synů Božích, jakým je on.“

8) Tyto poslední řeči a tato slova mohli také již úplně slyšet i Moji učedníci, neboť jsme se v této chvíli již velmi přiblížili jejich společnosti a také se pozastavovali nad tím, jak toto mohu trpět a snášet.

9) **JÁ** však jsem řekl učedníkům: „Jestliže vás již tolik zlobí, že Mně dávají již tak špatné vysvědčení, pak. Jděte a zavažte každému ústa, aby nemohl mluvit dále! Já myslím, že by vám to dalo obzvlášť těžkou práci; snazší nám však v každém případě bude, půjdeme-li kolem nich mlčky.“

10) Nechme psy štěkat; neboť dokud štěkají, nekoušou! Jestliže nás však budou chtít, až půjdeme kolem, napadnout a kousnout, pak jim ovšem také ukážeme, že naše ústa nejsou bez zubů a naše ruce bez nehtů!“

11) Tato Má slova uklidnila sice z větší části Mé učedníky, ale v jejich nitru to nicméně vřelo, takže někteří dostali téměř chuť těmto Židům a některým farizeům též něco říci, co by jim příliš milé nebylo; vzmužili se však a následovali Mého příkladu.

12) Brzy jsme přišli zcela k nim a vůbec jsme se nedívali k místu kde stáli a šli jsme kolem nich zcela tiše.

13) Tyto Židy a farizeje však pudila zvědavost, aby viděli a pozorovali, co asi budeme dělat v tomto městě. Dříve však nežli jsme dorazili k městské bráně, šli nám zrychleným krokem vstříc dva farizeové, chtějíce nám zastoupit cestu do města.

14) A jeden, jménem Dismas, otázal se Mne zhurta, co zde v tomto městě hodlám dělat, zda v něm zůstanu, anebo zda jen projdu.

15) A **JÁ** jsem mu pravil: „Jsi zde snad městským soudcem, kterému jediné náleží zkoumat cestující, co je přivádí do tohoto města a dát si předložit jejich cestovní listiny?“

16) Tu pravil **tento farizeus**: „Městským soudcem nejsem, ale jsem zde nyní představeným židovské obce a jako takový mám také právo tázat se cestujících, za jakým účelem přišli do tohoto města a tebe a tvou společnost zejména již proto, že tě znám z Jeruzaléma a až příliš dobře vím, že nejsi naším přítelem a že si nevážíš našich starých ustanovení, protože nemůžeme a nechceme přijmout, za co jsi se až příliš často hlasitě vydával před námi a před lidem.“

17) Víme sice, že mnoho znáš a dovedeš moudře mluvit a že jsi s to konat znamení, která uvádí všechny lidi v nejvyšší úžas; ale přitom jsi naším nepřítelem a hledíš nás, kteří zachováváme starý zákon, zahubit. Uvaž však, zda se tím tvůj úmysl nakonec podaří; neboť tvé zázraky, kterým jsi se naučil od Esejců, budou brzy prohlédnuty a pak se již dokáže, co dále dovedeš!

18) Pohany tím sice můžeš zmámit, ale nás, staré potomky Abrahamovy, nikoli. Dovedeš-li však již skutečně něco božského, pak vykonej nyní před námi znamení a my uvěříme, že dovedeš více nežli všichni Esejci a ostatní kouzelníci na Zemi a že jsi skutečně naplněn Duchem Božím.“

19) Pravil jsem **JÁ**: „Já jsem před vámi vykonal již velké množství nejvelkolepějších znamení, jaká nikdy žádný člověk na této Zemi nevykonal a vy jste řekli, že Mi k tomu napomáhá Belzebub, jako nejvyšší ďábel. Máte-li také takovou víru, s jakou vaši předchůdci klenovali a usmrcovali téměř všechny staré proroky, protože, vám tvrdili o nich, že mají ďábla a s jeho pomocí prorokují a konají znamení, -jak by potom mělo být ve vás světlo, aby, poznalo pravdu Mé nauky a Mých skutků?!

20) Vy máte za svého otce Belzebuba a učíte a jednáte podle jeho vnuknutí, což Já až příliš dobře poznávám. Já jsem však přicházel častěji k vám proto, abych vás osvobodil z jeho pout; ale vám se líbí lépe zůstat sluhou ďáblůvými nežli se stát sluhou jednoho a jedině pravého Boha, kterého neznáte a ještě nikdy jste nepoznali. A tak zůstávejte tedy při své službě; Já však zůstanu u Svých a vbrzku před očima veškerého světa zjevím, kdo jste vy a Kdo jsem Já. A nyní nás nechte jít a mějte se dobře ve jménu toho, jemuž sloužíte!“

21) Tato Má slova urazila farizeje v tak neobyčejné míře, že Mne i s Mými učedníky chtěli ihned vést na soudcovský městský úřad.

22) **JÁ** však jsem jim pravil: „Pán jsem Já a učiním, co Já budu chtít; hleďte však, abyste neměli dříve nežli Já, vy co dělat se soudcovským úřadem tohoto města!“

23) Já jsem přišel se Svými učedníky zcela tiše k vám a nechtěl jsem nikomu z vás ani je-

diným slovem nebo pohledem být na obtíž, ač jsem již ze značné dálky slyšel, jaké nevázané řeči jste měli mezi sebou o Mně a měl bych tedy právo pohnat vás k odpovědnosti, kdo vás zde v cizině oprávnil činit o Mně poznámky, které se nemohly líbit ani Mně, aniž komu z Mých učedníků. A tak vám nyní ještě jednou pravím, že Já jsem Pán a že mám moc vstoupit do tohoto města a nedat si vámi v tom překážet; nestačí-li vám to a chcete-li zůstat při svém úmyslu, budu s to účinně postupovat proti němu!“

24) Po těchto Mých slovech pravil **Dismas**, kterému tato věc šla přece jen trochu k srdci, svým nadmíru tvrdošijným druhům: „Nechme je ve jménu Božím jít! My se však vrátíme k naší společnosti; neboť nechci dále nic mít s lidmi, kteří vlastní skryté síly! Jednají-li proti vůli Boží, pak je Bůh již dovede v pravé době za trest zničit; jednají-li však nicméně snad nějak podle vůle Všemohoucího, nebudeme s to proti nim nic pořídít.“

25) Dismasův druh nechtěl se však potom obrátit, nýbrž povolal ostatní pomalu jdoucí za ním, aby mu přišli na pomoc a odvedli s ním Mne a Mé učedníky k městskému soudcovskému úřadu.

26) A **JÁ** jsem pravil: „Až sem a ne dále s vaší belzebubskou zlobou vůči Mně a Mým učedníkům! Postavím vám až do zítřka strážce, které vás u žádné brány do tohoto města nepustí; a tito strážcové budou také znamením, které jste ode Mne žádali a z toho snad poznáte, že Já jsem úplně vpravdě Pán nad veškerým stvořením na této Zemi a také ještě Pán nekonečně dále, nežli si kdy dovedete pomyslet. Chci a tak se staň!“

27) V tom okamžiku stálo již čtrnáct velkých a zuřivých lvů před Židy, jdoucími za námi a jeden z nich uchopil tvrdošijného druhu Dismasova a zanesl ho zpět k jeho druhům.

28) Dismas však padl přede Mnou na kolena a prosil Mne, abych ho ušetřil, neboť on sám má o Mně zcela jiné mínění a již častokrát, pokud to bylo možné, ztratil v Můj prospěch ve Vysoké radě slova; ale znamenalo to lítí olej do ohně a nakonec nutně štěkat se psy. Nyní by měli tito jeho tvrdošijní druhové lvům něco předštěkávat, ale lvi se budou stěžít bít jejich stěkotu.

29) A **JÁ** jsem mu pravil: „Jdi před námi do města a zaveď nás do řádné hospody; pak se můžeš odebrat k městskému soudci Titovi a říci mu, že v této hospodě čekám na něho.“

30) Dismas Mně poděkoval, vstal a zavedl nás ihned do blízké hospody tohoto města.

164. ZÁZRAK S VÍNEM V ŘÍMSKÉ HOSPODĚ.

1) Když jsme vstoupili do hospody, přišel k nám ihned velmi zdvořile vstříc majitel hospody, celou svou osobností Říman, vyzval nás, abychom se posadili a tázal se nás, co si přeje-me.

2) **JÁ** jsem mu řekl: „Den sice již pokročil k západu Slunce a my jsme mimo trochu chleba od rána nic nepožili, - na večeři je však ještě příliš brzy; proto můžeš nám zatím dát trochu chleba a vína.“

3) Pravil **hospodský**: „Milí přátelé, chleba sice mám, rovněž i uzené vepřové a ovčí maso, též mléko mám ještě v zásobě, - ale drůbež, ryby a víno lze v tomto městě jen velmi zřídka dostat a jsou to velmi drahé věci na stole cestujících; neboť odtud do hlubokého údolí Jordánu je předně velmi daleko a nemnohé stezky odtud až tam jsou krajně obtížné a tak nejsme s to opatřit z požehnaných západních krajín něco laciného a požitelného. Naše půda je však, jak jste to na své cestě asi sami zpozorovali, pro nedostatek prsti a vody jen velmi málo úrodná. Naše městské studny, kde se drží voda, jsou cisterny a pramenitá voda je odtud velmi daleko. Nežli se přijde do oblasti Amonských pramenů, nelze snadno někde spatřit pramenitou vodu a tyto prameny jsou odtud ještě velmi daleko. Proto vám předložím chléb a mléko.“

4) Pravil jsem **JÁ** hospodskému: „Místo mléka dej nám raději vodu z tvé cisterny!“

5) A **hospodský** to podle Mého přání učinil a přinesl velký kamenný džbán naplněný čerstvou vodou z cisterny a položil nám na stůl dva bochníky ječného chleba k požití s podotknutím: „Tomuto jedinému druhu obilí se zde ještě dosti hojně daří, ale pšenici velice špatně. Neboť zaseje-li se sebečastěji v zimní době, usychá brzy poté následujícího jara ještě nežli uzraje. Proto musíme pšenici pro naši zvláštní potřebu odebírat z velmi vzdáleného města Damašku, anebo si ji musíme opatřovat dokonce z Babylonie, ještě vzdálenější odtud nežli Damašek.“

Ale ječmene máme dostatek a je vedle mléka a masa naší hlavní potravou. Proto se již musíte spokojit s tím, co jsem s to vám nabídnout!“

6) Privil jsem **JÁ**: „Vše je dobré, co je požehnáno Bohem!“

7) Privil **hospodský**: „Já jsem hned postřehl, že jste Židé protože jste si nežádali u nás dobré vepřové maso, - myslím však, že je-li nějaký opravdový Bůh, požehnal také vepřovému masu a ne pouze masu kuřat, ovcí, koz a hovězímu! Já jsem však poctivý Říman a zachovávám zákony Říma, které shledávám zcela dobré, třebaže je sestavili jen lidé a nikoli bohové.“

8) Co prospívají člověku také určité zákony bohů, které jsou vždy psány v temné a nesrozumitelné řeči a jsou knězi podle jejich libovůle a zjištěnosti využitkovány? Proto ať si bohové dávají pro sebe kolik chtějí zákonů; my, zkušeností zmoudřelí lidé si dáváme a již jsme si dali zákony, kterým rozumíme a které také můžeme zachovávat. Našimi hlavními bohy jsou však dobrá a úrodná léta a ony živelné síly, které je uskutečnily; a teď si přeji, aby vám náš chléb a naše voda dobře chutnaly a se zamlouvaly!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Milý hospodský, předlož každému z nás také pohár k pití, kteréhož nádobí zajisté nemáš nedostatek!“

10) Poté nám hospodský předložil tolik hliněných pohárů, kolik nás sedělo u stolu.

11) **JÁ** jsem však pravil ještě hospodskému: „Vezmi si také ty ještě pohár pro sebe a pij s námi!“

12) **Hospodský** to učinil v domnění, že musí pít napřed svou vodu, aby nám dodal odvalu, abychom se také my osmělili pít. Proto také naplnil nejprve svůj pohár a začal pít; ale po prvním doušku jej ihned radostně odložil a pln úžasu pravil: „Cožpak to je, milí páni hosté? Já jsem vám přece přinesl jen vodu a nyní, když jsem ji ochutnal, je to nesporně nejlepší víno, jaké jsem pil jen jednou na ostrově Cypru.“

13) Privil jsem **JÁ** hospodskému, když jsem naplnil též Svůj pohár: „Pij jen jako my všichni; neboť kde jsi vzal víno, tam asi budeš mít ještě další zásobu!“

14) Privil **hospodský**: „Ó, ano, milí páni hosté, má cisterna je ještě přes polovinu naplněna vodou a má-li místo vody totéž víno, pak mám víc než na rok vína dost! Ale tu se stal zázrak a já věřím nyní poprvé v zázračné věci, ačkoliv jsem jinak od svého dětství nikdy v zázraky nevěřil přesto, že jsem v mladých letech dosti často viděl jistými knězi a kouzelníky konat všelike zázraky; sám můj otec byl zběhlý v tomto umění a podal mi nadevše řádné vysvětlení a tím jsem jako čestný, dobře vychovaný Říman pojal oprávněnou nevíru a odpor proti veškerému konání kouzel a zázraků. Ale s vodou mé cisterny se stal skutečný zázrak! Jak však a kým, o to se nyní nestarám; časem se na to snad zajisté přijde, protože je to pravý a ne falešný zázrak.“

165. ROZMLUVA O ZÁZRAKU S VÍNEM.

1) Zatím co hospodský dělal ještě své nejnvyš římsky chytré poznámky, přišel také již náš **Dismas** s vrchním městským soudcem, vedl ho ke Mně a řekl jemu: „To je ten pán, který si tě přeje vidět a s tebou mluvit!“

2) A **JÁ** jsem řekl hospodskému: „Dej sem ještě dvě židle a dva poháry; neboť Já jsem přišel do tohoto města vlastně proto, abych především těmto dvěma podal úplně platný důkaz Své slávy!“

3) Hospodský to ihned učinil a Já jsem z kamenného džbánu naplnil oba poháry a vyzval je, aby pili.

4) **Oba** přiložili k ústům poháry a pravili: „O, hospodský, odkud máš toto víno? Je jistě mimořádný zjev, že se u tebe dostane jednou víno a k tomu ještě nejlepší císařské víno z ostrova Cypru! Řekni nám, odkud je máš?“

5) Privil **hospodský** poněkud rozpačitě: „Pánové, věřte anebo nevěřte, - ale mluvím otevřeně pravdu a pravím: Ze své domácí cisterny! Tito páni hosté si přáli místo mléka vodu a já jsem ji přinesl ze své cisterny a vlastníma rukama postavil na stůl a nikdo se předtím džbánu ani nedotkl, nežli jsem si naplnil svůj pohár z tohoto džbánu; jakmile jsem však přiložil pohár k ústům, nebyl jeho obsah vodou, nýbrž jak jste sami okusili, nejlepším a nejdražším cyperským vínem. Vy však víte, že nevěřím zázrakům, - ale toto považuji za dokonalý zázrak!“

6) Privil poté **vrchní městský soudce**: „Pojďme spolu se džbánem k cisterně a ochutnáme vodu hned venku a ihned se ukáže, zda máš tak zázračnou cisternu!“

7) Poté vzal hospodský beztoho již vyprázdňený džbán a spěchal s vrchním městským soudcem k cisterně, která byla ve dvoře hospody.

8) Vrchní městský soudce načerpal vlastnoručně vodu a ihned ji ochutnal u cisterny a shledal, že to bylo totéž víno.

9) S radostí přinesl vlastnoručně džbán do naší prostranné hospodské místnosti, postavil jej na stůl a řekl nahlas: „To je opravdu zřejmý zázrak, jaký se mezi lidmi této Země ještě nikdy nezažil! Takový zázrak je možno vykonat jen Bohu, nikdy však člověku.“

10) **Dismas**, který nyní vyprázdnil již druhý pohár tohoto vína se přitom zcela rozjasnil a rozveselil, sdílel též mínění hospodského a vrchního městského soudce a pravil: „Co mají nyní ostatní svěhlaví chrámoví blázni z toho, že šli vstříc tomuto skutečnému Pánu slávy Boží se svou nejtemnější surovou hrubostí?! Tam venku před branou jsou střeženi 14 lvů, jistě se musí úzkostit a hrůzou krví potit, zatím co my zde s veselou a radostnou myslí pijeme nejlepší cyperské víno z císařských vinic, z něhož se mi jinak dostalo za mého života jen jednou trochu okusit, zde však mohu nyní pít hned pohár za pohárem.“

11) Proto pravím a také doznávám, že Ten, kdo byl s to silou Svě vůle venku před městskou branou bleskurychle přivolat oněch 14 lvů a nyní byl s to rovněž tak rychle proměnit vodu cisterny v nejlepší cyperské císařské víno, není nějaký obyčejný člověk, nýbrž v NĚm je věru úplnost Ducha Božího! A toto svědectví, které jsem nyní vyslovil, půjde se mnou tedy také do hrobu; a nyní chápu také všechny Tvé ostatní zázraky, které jsi, ó, Pane, vykonal v Jerusalemě a také v jiných obcích!

12) Ale ti tam venku před branou to asi těžko kdy pochopíš; snad jim oněch 14 lvů během noci vyžene jejich je ovládající ďábly a oni se pak stanou božské pravdě přístupnější nežli dnes. Ty však jsi Pán a můžeš konat co chceš!“

166. OSVOBOZENÍ A OBRÁCENÍ FARIZEŮ STŘEŽENÝCH LVY PŘED MĚSTSKOU BRANOU.

1) Po této řeči byl teprve vrchní městský soudce zvědav na stráž mimo městskou bránu a prosil Mne, abych ho vyprovodil ven, jelikož se velice bojí lvů.

2) **JÁ** jsem mu však pravil: „Jdi s Dismasem zcela klidně až k městské bráně a žádné z těchto zvířat ti neublíží“

3) Poté pojal vrchní městský soudce i s Dismasem úplnou důvěru a šel s ním zcela zmužile až k samé městské bráně!

4) Tu ho prosilo oněch 14 lvů střežených, aby je osvobodil od tohoto strašného soužení.

5) A **vrchní městský soudce** pravil: „Obraťte se na Pána, Kterému jste se předtím tak hrozně rouhali; neboť jedině na NĚm záleží, aby vás osvobodil od tohoto soužení.“

6) A **Židé** i s několika farizeji křičeli: „Proste tedy za nás, aby Se nad námi smiloval a my v Něho uvěříme!“

7) A oba se ihned vrátili, aby Mi to sdělili.

8) A **JÁ** jsem pravil: „Tak tedy ani vy nesplácejte nikdy zlo zlem a ti před městskou branou ať jsou od svého soužení osvobozeni!“

9) V tom okamžiku zmizeli zuřiví strážci a ti, kteří byli střeženi, přišli k nám naplnění vírou a byli také brzy posílení vodou cisterny.

10) Když se Židé a několik farizeů sedících u druhého stolu nedaleko od nás posílili vodou cisterny, povstal právě onen nejuživější **farizeus**, který Mne chtěl dříve s Dismasem zabránit cestu do města a pravil: „Pane a Mistře, nyní také já věřím, že jsi skutečně Ten, na Kterého všichni Židé a také pohané tak dlouho marně čekali!“

11) Kdybys byl přišel tak, jako Tě mnozí proroci, počínaje Mojžíšem zvěstovali, pak bychom se také nikdy nerozpakovali jít Tobě vstříc s úplnou vírou; ale Ty jsi přišel do tohoto světa způsobem, podle něhož se mohlo co nejméně domnívat, že jsi zaslíbeným Mesiášem Židů a ji mi také všech lidí na Zemi.

12) Tvůj původ znal téměř každý člověk v Jerusalemě, neboť znal až příliš dobře Tvého otce a Tvou matku, jakož i Tvé bratry; neboť jak často se stávalo, že měl Tvůj otec, jako všeo-

becně známý dovedný tesař a stolař co dělat u nás v Jeruzalémě a Ty Sám jsi nezřídka s ním a s Tvými bratry spolupracoval jako tesař. Najednou jsi vystoupil jako týž tesař uprostřed Svých učedníků jako učitel lidu a učil jsi v Jeruzalémě a vydal jsi proti nám ostré svědectví, proto Ti také bude pochopitelné, že naše nenávisť k Tobě musela v té míře stoupat, v jaké jsi nás při každém Svém objevení se v Jeruzalémě u lidu obnažoval a vydával proti nám svědectví, že nejsme sluhy Boha, Kterého jsme neznali, nýbrž že jsme draví vlci v kůži beránčí a tedy sluhové Belzebuba a že lid nepouštíme ke světlu a tedy také ne do nebe a že také my sami se nechceme do něho dostat a mnoho ještě jiných nás snižujících svědectví, která jsme slyšeli buď na vlastní uši, anebo která nám byla věrně sdělena ostatními.

13) Z toho musí každý myslící člověk poznat, že jsme Ti nemohli nikdy jít vstříc vlídně a že naše nenávisť k Tobě se musela tím více stupňovat, čím více se stupňovalo Tvé pohrdání námi.

14) Mimoto jsi ještě konal neobyčejné divy, tím jsi snadno od nás odvrátil úplně lid a za dva a půl roku vcelku zmenšil naše příjmy o více než 2000 liber zlata a v lidu jsi budil víru, že jsi Synem živého Boha, čímž jsi zasadil k naší největší zlosti nejmocnější ránu starému zákonu Mojžíšovu, kde se praví: Jedině já jsem váš Bůh a váš Pán, v Něhož máte věřit a jemuž máte důvěřovat. Mimo Mne není žádného Boha; proto také nemáte mít jiné bohy vedle Mne!“

15) Ty jsi však nyní pravil, že jsi Syn Boží a že jediným pravým Bohem v nebi je Tvůj Otec, Kterého jsi viděl a znáš Ty jediný, jinak však žádný člověk, - nejméně již my sluhové chrámu.

16) Přitom však David mluvil o příchodu Mesiáše mnohem jinak, nežli jak se stal Tvůj příchod, neboť on pravil: „Otevřete dveře široko a brány vysoko, aby k vám zavítal Král poct! Kdo je však tento Král? je to Jehova Cebaot!“

17) Nyní z toho přirozeným lidským rozumem zajisté poznáš a pochopíš, že ve Svém postavení tesaře v Galileji jsi nemohl být považován přes veškerou Svoji moudrost v Písmu za Krále poct, ba ani ne za proroka, ježto je přece výslovně psáno, že z Galileje nikdy prorok nepovstane!

18) Pane, odpusť mi, že jsem Ti nyní zcela upřímně a prostomyslně vyložil, proč jsi u velké většiny farizeů, velekněží, Levitů a též u ostatních Židů, kteří se přidržují chrámu, tak nenáviděn a proč jsi ani Svými nejvyššími mimořádnými zázraky nejen neučinil dobrý dojen, nýbrž tím jsi je jen stále víc a více proti Sobě popuzoval a také já jsem k nim vždy náležel a byl jsem podobně jako moji druhové v úřadě toho mínění, že jsi Se Svému divotvorství naučil u Esejců námi nadevše nenáviděných a že nás chceš s jejich pomocí zničit a Esejcům dát široké pole působnosti a to proto, že na straně této sekty jsou Římané jakožto naši páni a vždy nepřátelé, poskytují jim všemožné výsady a výhody, ježto právě těchto Esejců mohou co nejlépe a nejúčinněji ke všem svým panovačným cílům používat.

19) My však víme, jak Esejci konají své zázraky a sami jsme se od nich lecčemu naučili a proto jsme nemohli nikdy být Tvým zázrakům nakloněni a přízniví, neboť něco podobného jsme viděli konat i u nich. Ve své takřka slepé zuřivosti jsme si pak nechtěli dát vůbec nikdy čas na to, abychom kriticky porovnávali Tvé činy s činy Esejců a otevřeně doznávám, že mi zde poprvé v tomto starém pohanském městě vzešlo o Tobě náležité světlo.

20) Ona dvě znamení, která Ty jsi zde vykonal, staví Tvá před námi konaná znamení teprve do pravého světla, zatlačují všechna jiná zázračná znamení do úplné nicoty a představují Tě před našima očima ve vší vážnosti jako takového, jakým Tě oznamoval David, že přijdeš k nám. Neboť předně v celé této krajině nejsou lvi, ježto tato zvířata jsou domovem většinou jen v Africe a nejvyšší zřídka se taková šelma zaběhne do Arábie a brzy poté se opět vrátí, nenajde-li v této rozsáhlé poušti žrádlo; leč na Tvůj pokyn stálo ihned 14 takových šelem před námi! Toto by se bylo také zcela těžko stalo, i kdyby zde byly tyto šelmy v houfech domovem; musel jsi je tedy jistě jako Pán veškerého stvoření, skutečně jen stvořit!

21) A je-li Ti možné to, pak Ti bylo také snadno možné zadruhé proměnit vodu cisterny tohoto hospodského v nejlepší cyperské císařské víno, jakého jsem jen jednou okusil malý plný pohár na hostině našeho krále Herodesa.

22) Zda víš, znáš či ne mé jméno, to je mi jedno; jistě je však budeš také znát. Ale dávám ti zde ujištění, že já a všichni tito moji druhové nepozvedneme ve Vysoké radě nikdy hlas proti Tobě. Nebudeme sice moci zacpat ústa mnohým ostatním, neboť k tomu se cítíme příliš málo mocní; ale - jak řečeno - v srdci budeme stále v Tebe věřit, ať se stane cokoliv! Ale jak řečeno, proti Tobě se z našich úst již nikdy víc hlas neozve."

167. PŘEDPOVĚĎ PÁNĚ BARNABÁŠOVI.

1) Po tomto dosti dlouhém omlouvání tohoto farizeje, jménem Barnabáš, pravil jsem **JÁ**: „Tvou omluvu a tvé nynější doznání přijímám za platné a odpouštím ti všechny hříchy; komu však odpustím hříchy Já, tomu jsou vpravdě odpuštěny v nebi i na Zemi.“

2) Ty se staneš jednou ještě dobrým dělníkem na Mé vinici a pro jméno Mé ti bude mnoho snášet. Až se ti však stane, co jsem ti nyní předpověděl, pak si zajisté na to vzpomeneš; ale neboj se, Já. tě samotného nenechám!

3) V těchto dnech snáší však Království nebeské velké násilí; kteří je nestrhnou na sebe násilím, také ho nevydobydou.

4) Doba, v níž budu mezi lidmi na tomto světě tak jako nyní působit, je už jen krátká; pak budu pro tento svět nejvyšším nepřijemným a smutným způsobem oslaven a teprve pak založím pro všechny, kteří věří ve Mne, věčné Království života, v němž budu přebývat a všichni ti Moji budou tam, kde jsem Já.

5) Věř Mně: Kdo věří ve Mne, žije a jedná podle Mé nauky a miluje Mě nadevšecko a bližního jako sebe samého, ten obdrží již na tomto světě věčný život a nikdy nezemře, - ani tehdy ne, kdyby stokrát tělesně zemřel, kdyby to bylo možné; neboť jeho duše bude s Mým Duchem v ní z vlastní moci a síly dále žít, - jako též Já, až Mi bude toto pozemské tělo odňato - a bude přebíhající vládnout se Mnou ve věčnosti!“

6) S tímto Mým zaslíbením byli všichni spokojeni a uvěřili v ně.

7) Jelikož však nadešel již večer, tázal se Mne hospodský, zda není již na čase připravit řádnou večeři.

8) Pravil jsem **JÁ**: „Pro Mne je nejmilejší večeře to, že jsem zase našel a získal všechny tyto z Mého kmene, kteří byli ztraceni; taž se však ostatních, co oni by chtěli jíst!“

9) **Barnabáš** však vstal a pravil: „O, Pane a Mistře, také pro nás spočívá nejlepší večeře v tom, že jsi přišel k nám a že jsme Tě poznali jako Toho, jímž jsi! Ostatně chleba a vína máme dostatek. Nač tu ještě třeba jiného pokrmu pro tělo?“

10) **JÁ** jsem však nicméně pravil hospodskému: „Jdi do spíže a podívej se, co najdeš pro nás Židy poživatelného! Dej to dobře připravit a pak nám to předlož na stůl.“

11) A hospodský vyšel ven a našel na velkém pro pokrmy zřízeném stole náležité množství již vykuchaných a dobře vyčištěných ryb, nad čímž on, jeho žena a jeho děti ze samého úžasu spráskli rukama nad hlavou.

12) **Hospodský** se ihned opět pln radosti vrátil k nám a pravil: „Milí páni hosté, třetí zážitek! Vy víte, jak těžko lze v naší krajině získat ryby a hle, můj velký stůl na přípravu jídel ve spíži je napěchován zcela čerstvými, ale již očištěnými nejušlechtlejšími rybami tak, že jich budeme všichni mít přes tři dny více nežli dostatek; třeba je jen připravit, což jsem právě již zařídil - a budeme nasyceni jedním zde velmi vzácným pokrmem.“

13) Tu pravil **Barnabáš** a také **Dismas**: „U Boha jsou všechny věci možné a nyní se již vůbec nedivíme, neboť máme mezi sebou Toho, jemuž není nic nemožné! Neboť Komu bylo možno oživit všechna moře, jezera a řeky všelikými rybami a jinými zvířaty, Tomu je také možné vyvolat ze Sebe všude tolik ryb, kolik jen chce; a nyní doznáváme, že v tomto člověku, Ježíši z Nazareta v Galileji sídlí v těle úplnost Božství. A kdo věří jinak, ten je ještě pravdy dalek.“

14) Pravil jsem **JÁ** „Zůstávejte v této víře a nedejte se ve svém nitru nikým zmást; neboť touto vírou ve Mne budete stát přede Mnou ospravedlnění a já vám dám věčný život a o posledním soudu vás probudím!“

168. VYZNÁNÍ VÍRY VRCHNÍHO MĚSTSKÉHO SOUDCE.

1) Nyní však vstal **vrchní městský soudce**, který seděl u našeho stolu vedle Mne a pravil: „Pane a Mistře, Ty víš, že jsem Říman a to dobře obeznalý ve všech vědách, jinak by mne neustanovili vrchním městským soudcem jedné z největších obcí na hoře Auran. Poněvadž jsem se však musel již od dětství věnovat všelikým znalostem a vědomostem, abych se mohl stát po složených přísných zkouškách tím, co nyní jsem a co ještě vždy více mohu být, je jaksi

samo sebou pochopitelné, že jsem se již ve svém ranním mládí naučil dostatečně znát a pohrdat úplnou prázdnotou a nicotností našeho božstva a bohatý muž, Řek či Říman, byl mi mnoho tisíckrát milejší nežli všichni naši egyptští, řečtí a římské polobohové a celobohové.

2) Již velký císař Augustus přispěl velice k tomu, aby toto staré modlářství bylo podle možnosti vypleněno a zato si sám vysoce cenil právě vědy a dovedl se u svého dvora v Římě obklopit vědci ze všech zemí a vypověděl doživotně z Říma známého básníka Ovidia, který v téže době napsal jakousi nauku o bozích pod názvem - Metamorfosy - ke kteréžto práci ho přiměli tajně za dobré zaplacení kněží.

3) A jakého smýšlení byl Augustus, takového smýšlení byl také jeho potomek, za něhož jsem se narodil a byl vychován a právě pro své proti modlářské, císaři milé smýšlení, obdržel jsem již ve svém mládí významný úřad, který zastávám, nejsa teď ještě ani třicet let.

4) Ale s odvržením všech našich bůžků odvrhl jsem také víru v nesmrtnost lidské duše po smrti těla a jak jsem soudil, plným právem.

5) Proto jsem se sice nestal epikurejcem svým životem, ale tím více vírou, která se vytvářela u mě nejen čtením knih mnohých světských mudrců, nýbrž mou mnohonásobnou zkušeností až k úplné jasnosti.

6) Ano, přečetl jsem také velmi pozorně díla Sokratova, Platonova a Origenova; ale jejich důkazy pro další život lidské duše umlkly i s nimi samými, neboť v celé známé přírodě nenalezly ozvěnu. Kdyby tomu bylo jinak, pak by museli tito stále vysoce vážení autoři svých idejí, jakožto dále v jiném světě žijící, dáti jisté znamení, že nezemřeli a nezanikli, kterého znamení by mělo jistě pro nás hledající a myslící lidi velikou důležitost; neboť já myslím, že duše po smrti dále žijící by se přece jen měla také postarat aspoň o to, aby její duchovní díla vytvořená v jejím těle vyvolala u nás dosud zde žijících lidí žádoucí účinek.

7) Ale tito velcí, celým světem vysoce vážení mužové zemřeli podle zákona přírodního světa a po své tělesné smrti nedali nikdy ani nejmenší znamení o tom, že je pravda to, čemu učili a co tvrdili! Ale zato tím více a výmluvnějších důkazů se dostává každému člověku každou denní hodinu o netrvání dalšího života duše po smrti těla; neboť na cokoliv pohlédneme, trvá jen po jistou delší či kratší dobu, což je v podstatě jedno.

8) Co jednou zemřelo a zaniklo, to zemřelo a zaniklo a nikdy se jako zcela totéž opět neobjeví. Rostlina, která zemřela, uschla a zetlela, hnojí sice půdu; ale ona sama jako zcela tatáž se nikdy neobjeví a kdo řekl, že mrtví jsou němí a nedávají o sobě již známky života, měl pravdu a také měl pravdu ten, který pravil⁵⁰), že vše co zemřelo, ještě z hrobů tlení volá významná slova: „Byli jsme, zanikli jsme a budoucně nikdy nebudeme - leda atomem hnojícím a rozmnožujícím na krátkou dobu tuto zemi.“

9) Já jsem se s tímto podle pravdy rukama hmatatelným názorem tak spřátelil, že nyní již nemám ani ten nejmenší strach před smrtí, nýbrž jen více po ní toužím; neboť mé nynější vědomí mně praví, že před touto mou jsoucností uplynuly věčnosti věčností a já jsem nikdy v sobě nepocítoval bol a smutek proto, že jsem nebyl stálým očitým svědkem nekonečně dlouhých údobí.

10) Osud a síly přírody povolaly mě však nicméně v jsoucnou, kterého jsem si sám vědom, čehož příčinu a účel jsem se nemohl nikdy dovědět. Bezpochyby si chtěly ve mně vytvořit, tak jako v jiných tvorech, nějakého okamžitého obdivovatele svého bytí a působení. Ale co mám nakonec z toho já a co ony? Není-li již obdivovatele, není s ním již také vše ostatní; neboť zda je jeden Svět anebo nescíslné Světy se svými divy, nejsou a jakoby tu nikdy nebyly pro toho, kdo tu sám buď nikdy nebyl anebo budoucně nikdy nebude.

11) Proto sice nikterak nepohrdám tím, co jsem na světě našel; ale považuji to také za něco zcela nicotného a bezcenného. Největší cenu přikládám však skutečnému reálnému úplnému nebytí; neboť nejsem-li, pak také nemyslím, nechci nic a netvořím nic, nemám vědomí ani dobré ani špatné a tím ve věčnosti nezůstávám nikomu dlužníkem, nemusím dbát žádné zákony a obávat se trestných soudů, ani lidí a ještě méně nicotných bohů.

12) Hle, mimořádný Pane a Mistře, to bylo již počínajíc od let mého ranného mládí mé, jakož i mých rodičů úplně pravdivé vyznání víry, k němuž jsme dostali nezvratné důvody a důkazy z přírody všude stejně mluvící! Kdo ve svém krátkém činném životě dbá těchto zásad, zů-

⁵⁰ „který pravil“ doplnil vydavatel.

stane také až do poslední hodiny čestným člověkem; neboť ví, že je úplně nic a pak také ví, že vše co jej obklopuje, sdílí s ním stejný osud.

13) Když jsem s těmito svými zásadami víry přešel k Židům, viděl je modlit se a konat pokání, bylo mi jich opravdu líto, že jsou tak krátkozrací a že je jistě u nich tak jako u pohanů domovem všeliká pověra, jejich mysl buď slabě oblažující, ale zato však většinou velmi silně rozrušující, jejíž tvůrkyní, tak jako u všech národů Země je asi kněžstvo, které se za svůj vymyšlený podvod dává dobře obsluhovat a žít a přitom se dále ani dost málo nestará o spásu lidí a myslí si: „Až vás jednou sežere smrt, pak budete mít i s námi navěky všeho dost!“

14) Ale přece jsem se s tím nechtěl spokojit a opatřil jsem si knihy Židů a s velkou pozorností jsem je pročítal a musím otevřeně doznat, že mně připadaly mystické a nesrozumitelné. Nejlepší na nich bylo to, že je v nich řeč o jednom Bohu, jenž je velmi dobrý a spravedlivý; ale různých vyhrůzek věčnými tresty, které lze očekávat na onom světě nechybí tu právě tak, jako v prastaré mythické nauce Egyptanů, Řeků a Římanů. I odložil jsem ty knihy a také řekl: Jste rovněž dílem slabých lidí této Země jako naši bůžkové, bohové a mnohé knihy o nich, jichž velká knihovna v Alexandrii vykazuje převelikou hojnost.

15) Veliký Pane a Mistře, taková byla až do této chvíle má víra; ale právě nyní v Tvé přítomnosti pociťuji v sobě poprvé - a to povzbuzení Tvými skutky a několika málo slovy - že jsem přece jen v bludu a proto Tě prosím, abys mi ráčil dáti správné světlo, zejména o tom, co jsi v nejúplnějši pravdě mínil Svým probuzením k věčnému životu o určitém posledním soudu!“

169. MATERIALISTICKÁ KRITIKA VRCHNÍHO MĚSTSKÉHO SOUDCE O VÝVOJI ČLOVĚKA.

1) Privil jsem **JÁ**: „Takových věřících, jakým jsi ty, jsem již mnoho obrátil - neboť ti jsou Mi mnohem milejší nežli mylně a pověřivě věřící - a tak se také snadno a brzy shodnu s tebou; ale nyní přijdu ryby! Po večeři budu s tebou o tom mluvit dále.“

2) Když jsem toto dořekl vrchnímu městskému soudci, byly také již přinášeny do hostinského pokoje na několika velkých kamenných mísách co nejlépe připravené ryby vedle veškerého stolního náčiní nutného pro snazší požívání této večeře. Ihned jsme si každý vzali na talíř rybu a hned jsme ji také požili, jelikož byla připravena zcela na židovský způsob a při jídle nebyla žádná práce s vykostováním.

3) Vrchnímu městskému soudci chutnala ryba tak, že si dal na talíř ještě jednu. A když požil také tuto, pravil (**vrchní městský soudce**): „Veliký Pane a Mistře, život má přec jen také něco příjemného, čeho smrt samozřejmě mít nemůže a toto příjemné záleží v tom, že má člověk čas od času štěstí, že je mezi dobrými a moudrymi přáteli a zadruhé, že se může se žaludkem plným chuti posílit chutným pokrmem a poté pohárem nejchutnějšího vína.“

4) Ano, za takových okolností chtěl by ovšem člověk raději věčně dále žít, než aby se dal po krátkém životě zardousit vždy bídnou a bolestnou smrtí veškerou přírodou a jejími stále stejně působícími silami.

5) Protože člověk musí již zemřít, mohl by zajisté také zemřít nějakým příjemným a celou jeho bytost sladce vzrušujícím způsobem; ale ne, za trochu většinou velmi strastiplné existence musí být nakonec ještě nemilosrdně a nejhanebněji trápen až se konečně stane se strany nějakého vševládajícího osudu hoden té vysoké milosti, že pro všechny věčné časy přestává být.

6) Toto zřízení v přírodě, jinak tak divuplné, je věru něco, co se musí každému poctivě myslícímu člověku jevit v nejvyšší míře protivné, opovržené a zavržené hodné dokonce i tomu, kdo ještě podle dobře uchovalé pověry věří ve svém těle ve věčné další trvání své ubohé duše; bylo by mu jistě také milejší, kdyby se rozloučil příjemně s tímto žalostným světem, nežli to obyčejně bývá!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Tak ty jsi tedy přísným kritikem stvoření a nejsi se zřízením všech trvajících životních poměrů na této zemi vůbec spokojen?! Copak ti mimo to, co jsi kritizoval, není ještě vhod?“

8) Privil **vrchní městský soudce**: „Ale, velký Pane a Mistře, kdybych tu chtěl vše posuzovat, co se mi s nejlepším právním důvodem nemůže nikdy jevit správné a spravedlivé ve zřízení tohoto světa, měl bych celý rok co mluvit! Ale jako přítel práva vezmu to jen stručně a

dotknu se jen několika hlavních věcí; vše ostatní dá se pak beztoho samo sebou domyslet.

9) Pohled' jen na bídné zrození člověka, který tu stojí jaksi jako koruna tvůrčích vlastností přírodních sil! Pročpak není jeho zrození a jeho vstup do světa aspoň takový jako u zvířat a zejména u ptáků ve vzduchu, které za několik málo dní po svém vstupu do tohoto přírodního světa dospívají již k úplnému používání svých životních sil a těší se z nich téměř až do svého konce?

10) Ale ne, člověk musí přijít do tohoto světa bídněji nežli každé zvíře, nahý, bez sil, bezmocný jako nějaký na cestě ležící kámen!

11) Kdyby jeho rodiče nebyli nuceni jakousi instinktivní láskou ošetřovat nového světoobčana tak dlouho, nežli má jen to štěstí, aby se stal jakýmsi poločlověkem, pak by to dopadlo s existencí a s trváním každého do tohoto světa zrozeného člověka tak, že by po narození nevydržel ani dva dny.

12) Jeden, dva až tři roky trvající péči o novorozené dítě se strany rodičů dal bych si ještě líbit; ale často přes dvanáct, ba mnohdy přes dvacet let, nežli to dítě přivede při veškeré péči rodičů tak daleko, aby se konečně mohlo ve světě samo uživit, je opravdu příliš mnoho a také je to příliš hloupé a nedělá to tvůrčí působící přírodní síle žádnou čest, nýbrž ve všem opak.

13) Nedovedla-li lidem propůjčit lepší vznik, pak mohla s jejich vyvoláním zůstat na věčné časy doma; neboť tím si vydobyla málo chvály u vzdělaného lidstva na světě. Já však nechci nyní přespříliš vytýkat tento velký nešvar tvůrčí přírody.

14) Chtěla-li již jednou tato příroda mít na této Zemi za každou cenu nějakou myslící a sebevědomou bytost v podobě člověka proto, aby tato bytost poznávala svého Stvořitele, chválila Ho a vzdávala Mu úctu, pak měla příroda anebo tento Tvůrce určit pro člověka takové místo trvání, v němž by to člověk ve svém myšlení přivedl aspoň tak daleko jako já; pak by měl vstoupit do nezníitelné pevnosti a v té by měl tak moudře, silně a zdravě dále trvat jako dále trvají ve všech svých hlavních částech Země a Měsíc, Slunce a ostatní Hvězdy.

15) Ale ne, člověk dospěje sice na podobné stanovisko asi po třiceti anebo nejdéle čtyřiceti letech - jsou-li totiž jeho původní životní síly podle toho zařízeny, což však náleží ke zvláštnosti, jelikož téměř většina lidí se naštěstí již jako děti vrací opět tam, odkud přišla, - když se tento člověk stal ve všem silný, začíná brzy po dosažení nejvyššího životního stanoviska více méně chřadnout a má-li to štěstí, že dosáhne snad dokonce věku sedmdesáti, osmdesáti anebo i devadesáti let, nelze mu proto závidět; neboť takový věk již není život, nýbrž jen stále komplikovaná nemoc, která mu jako každému druhému člověku dopomáhá poněmáhle ke smrti a nebytí.

16) Nač to? Jak se může nějaké tvůrčí moudré síle jevit dobré, spravedlivé a účelné to, co přece jen musí každý jen poněkud probudilý lidský rozum zavrhnout jako nemoudré a neúčelné a odsoudit jako něco zlého, špatného a protiprávního?!

17) Milý, veliký Pane a Mistře, to je, můj hlavní důvod, na němž buduji, musím také stejnou měrou prohlásit každý jiný důvod tvoření a vznikání tvůrčí přírody za zavržitelný a za úplně nemoudrý a nakonec musím ještě pochválit ty lidi, kteří se dali ukolébat nejtemnější pověrou; neboť nalézají v ní blažený důvod odplaty za všechna jejich na tomto světě prožitá utrpení.

18) Ale i tato blaženost, kterou je po tělesné smrti očekávat je postavena pod takové šrouby nucení a klamu, že poctivému člověku přechází sluch a zrak nad podmínkami, za jakých lze dospět k této blaženosti, ježto při tom možnost nedosažení tvoří převelice širokou silnici, možnost dosažení je však postavena na tak příkrou, úzkou a trnitou stezku, že by člověk nakonec již vůbec raději nechtěl být blaženým, než aby si dal líbit celoživotní šplhání vzhůru při všech těch mučidlech a mukách života.

19) A teď jsem, Pane a Mistře, svým čistě římským a městsky soudcovským způsobem domluvil a nyní ráčiž Ty být tak laskav a říci mi něco lepšího, nežli jsem byl sto říci Tobě já!“

170. NĚKOLIK OTÁZEK PÁNĚ VRCHNÍMU MĚSTSKÉMU SOUDCI K PŘEMÝŠLENÍ.

1) Privil jsem **JÁ:** „Ano, milý vrchní městský soudče, ty jsi mluvil jako světský soudce zcela dobře a tato věc se člověku pouze světsky moudrému, jakým jsi ty, ani nemůže jevit a zdát

jinou! Ale nicméně jsi, pokud se týče života lidí a všech ostatních tvorů, na nesmírně velkém omylu.

2) Soudě podle zdání které však vždy klame, měl bys ovšem zajisté pravdu, ale podle vnitřní životní pravdy naprosto ne; neboť vše, co spatřuješ na světě již jako žijící, je v oblasti svého života tisíckrát nezničitelnější nežli vše, co si můžeš myslet jako nezničitelné.

3) Tvá hlavní zásada směřuje k tomu, že nepřipouštíš další trvání duše člověka po odpadnutí jejího těla.

4) V této věci bych tě mohl jediným zjevem z oblasti onoho světa uvést do víry zcela opačné; leč na to máme ještě čas, - napřed tě přivedu jinou cestou ke zcela jinému přesvědčení!

5) Dám ti jen zcela krátké otázky, na něž snadno odpovíš a právě tyto tvé odpovědi tě přivedou brzy k jinému názoru a moudrosti Tvůrcově a pak se sám zasměješ svým nynějším úsudkům.

6) Řekni Mně, milý příteli, viděl a zažil jsi již kdy ve svém životě, že nějaký velký hlupák, který sotva dovede mluvit a ještě mnohem méně psát, počítat a kreslit, je s to navrhnout plán, podle něhož by mohl být pod jeho osobním vedením postaven nějaký císařský hrad, uvádějící v úžas celý svět?

7) Ty říkáš u sebe: „Nikoli, stavitel musí být k tomu vyzbrojen všelikými vědomostmi, bez nichž není s to postavit velkolepý císařský hrad!“

8) Hle, příteli, z toho musíš přijít k závěru, že onen člověk či Bůh ⁵¹⁾ nemůže být hloupější nežli nějaký hlupák, o němž jsem se zmínil, zda je s to postavit císařský hrad!

9) Velkolepý císařský hrad je sice také dílo hodné úžasu a dělá svému mistru ještě, čest; nemyslíš však, že zbudování celého Světa, jakým je Země, vyžaduje mnohem více moudrosti a síly nežli zbudování sebe majestátnějšího uměleckého císařského hradu?

10) Ty pravíš opět u sebe: „Ovšem!“ Ať se jakkoli jmenuje síla, která uvedla v existenci nějaký celý Svět jako je Země i se vším, co je na ní, nad ní a v ní, musela tu v plném vědomí své tvůrčí síly a pronikavého poznání být a ještě vždy tu je, neboť bez jejího dalšího trvání by se stalo její dílo, tak jako dílo člověka, až příliš brzy úplnou zříceninou.

11) Mohla-li však tato tvůrčí síla v neúplnějším vele vlastnictví své moudrosti vytvořit tak velkolepé dílo, pak jistě nebyla méně moudrá při vytváření zdánlivě malých děl na takovémto světovém tělese! Či viděl jsi už někdy, že může to, co je o sobě úplně mrtvé a co není, povolát v jsoucnost mimo sebe život?

12) Ty pravíš: „Ne, něco takového je nemyslitelné a dokonce logicky nemožné!“

13) Dobrá, pravím tobě; myslíš, povolání v jsoucnost a v život nejmenšího červa vyžaduje méně nežli povolání v jsoucnost a v život celé Země, Měsíce a Slunce?!

14) Pravím tobě: Jsi-li s to povolát v životní jsoucnost nejjednoduššího červíčka, pak jsi také právě tak dobře s to povolát v jsoucnost celou Zemi, Měsíc a Slunce, jakož i ostatní Hvězdy! Neboť viditelný tělesný životní stroj sebenepatrnějšího červíčka je ve své organické ústrojně stavbě tak umělecký, že si o tom nedovedeš učinit ani nejmenší pojem; a kdyby tento vnější životní stroj nebyl tak uměle a moudře zařízen, jak by bylo možné vložit do něho nějakou substanciální dušičku, aby pak užívala tohoto životního stroje pro svůj další vývoj?!

15) A kdyby Ten, Který povolává v život červíčka, nebyl sám nejdokonalejším Pánem všech sil a všeho života, - jak by mohl takový stroj oživit? A kdyby On Sám - nebyl nejen Pánem všech sil a všeho života, nýbrž bezpodmínečně věčný život Sám - jak by mohl samého červíčka oživit?!

171. O PŮSOBENÍ SIL.

1) (Pán:) „Viděl jsi již kdy ve svém životě nějakou působící sílu?“

2) Ty pravíš: „Nikoli! Síly vidíme a cítíme sice vždy působit, ale vidět síly samé se ještě nikomu nepoštěstilo. Vidíme sice, že velké bouře a vichřice vykonávají velkou moc, - v čem však tato síla a moc záleží, nevíme. Nás lidi musí poutat k půdě Země také jistá síla, jinak bychom se také mohli, kdekoli bychom jen chtěli, bez překážky vznést volně do vzduchu, - což se však,

⁵¹⁾ Zde třeba asi doplnit“... jenž je s to postavit velký císařský hrad.“ Vyd..

jak nás učí denní zkušenost, neděje. Tato síla působí neustále; ale oko žádného člověka ještě nikdy nevidělo jak vypadá a jak působí.“

3) Dobrá; nyní se tě táži dále, zda jsi již viděl kdy nosiče, který snáší světlo se Slunce dolů až na tuto Zemi? Anebo viděl jsi již pouto, kterým jsou světová tělesa navzájem tak spojena, že se musí stále ve stejných vzdálenostech pohybovat kolem svých větších světových těles? Anebo viděl jsi již jednu síly, které působí jak v rostlinách, tak ve zvířatech a všelijak se projevu-
vují?

4) Hle, to vše jsou ti světsky cizí věci, samé otázky, které bys si byl mohl při své právní filosofii již dávno položit a na něž bys byl mohl obdržet také snad nějakou mnohem moudřejší odpověď, nežli na tvé filosofické kritické právní vtípkování!

5) Hle, žádný sebe uměleji konstruovaný životní stroj nemůže být z mnohých důvodů stvořen pro věčné trvání; neboť stvořit takové trvalé hmotné stroje životní, znamenalo by pro Tvůrce rozdělit Sebe Sama v nekonečně mnoho částí, stávat se poněkud slabším a slabším a pro další tvoření se učinit nezpůsobitelným!

6) Tvoří-li však Tvůrce nějaký životní stroj jen za tím účelem, aby se jiskra jeho Praživota pro vlastní bohopodobnou svobodu a samostatnost posílila a upevnila, potom aby ten životní stroj odložila a láskou a moudrostí se v Sobě úplně sjednotila, pak se tím z prativůrčího základního života nejen nic neztrácí, nýbrž tím Tvůrce a tvor získávají ono nekonečné, ono tobě nyní ovšem nepochopitelné.

7) Až se však ve své duši v pravém Božím Duchu znovuzrodíš, stane se ti jasné, kterak Se láska Boží stává láskou Svých dětí k Ní v Sobě stále mocnější a rovněž také láska Boží v dětech.

8) Bůh však byl od věčnosti nejčistší a nejdokonalejší Duch a nemůže tudíž nic jiného chtít, nežli aby se časem všichni jeho tvorové stali na cestách Tvůrcem nepředvídaných tím, čím je On Sám, - jenže s tím rozdílem, že tvorové před svým jaksi hmotným povoláním v jsoucno nebyli ničím jiným nežli pouhé velké Tvůrčovy myšlenky a ideje, které pak Tvůrce s časy časů vystavil mocí Své vůle jaksi jako mimo Sebe jako o sobě trvajících a dal jim obal, uvnitř kterého se musely poněkud samy víc a více ohledávat a poznávat a Mou nicméně je ještě vždy prostupující silou nechávat v sobě vzkličít smysl pro samostatnost a svobodu.

9) Příteli, kdyby takový zárodek - o němž ty jako vnější smyslový člověk ovšem nic nevíš - nebyl také v tobě, pak bys byl nečinil Tvůrci výčitky; neboť byl to jen nezničitelný životní smysl v tobě, který tě, tobě nepovědomě vyzval k tomu a Já jsem proto také přišel hlavně pro tebe do této krajiny, abych ti ukázal slovem a skutkem, jak daleko a hluboko jsi ještě za pilířem života a světla! A nyní máme zatím vzájemně dosti slova proto kvůli tobě přejdeme také k několika skutečnostem.“

172. STYK SE ZÁHROBNÍMI BYTOSTMI. VNITŘNÍ DUCHOVNÍ ZRAK.

1) (Pán:) „Tvrdil jsi, že s lidmi, kteří zemřeli, nelze již rozmlouvat; ale tu jsi na velkém omylu.

2) Lidem tvého druhu není to ovšem snadno možné; neboť jsou od počátku až příliš vzdělávání pro tento svět; zbystřovali sice vším možným svůj přirozený zrak a chápavost, ale tím také postavili do pozadí svůj vnitřní duchovní zrak. Neboť s tímto vnitřním duchovním zrakem se jim daří asi právě tak, jako člověku, který umístil na svém domě okenní tabule. Sám je však mimo dům a pojednou uslyší v domě velký šramot. Chce tedy k oknu a nahlédnout do domu; ale přes veškeré úsilí nemůže téměř zcela nic objevit, neboť mu v tom brání denní odlesk z okenních tabulí. Chce-li se tedy dovědět příčinu vnitřního šramotu, nezbyvá mu nic jiného, nežli otevřít domovní vrata a všechny vedlejší dveře a vejít dovnitř, aby se podíval, jaká byla příčina šramotu; anebo musí prorazit jednu okenní tabuli a nepomůže-li jedna, i několik, aby se pak mohl účinněji podívat, co asi způsobilo šramot.

3) Kdyby byl příslušný pán domu v okamžiku, když uslyšel šramot, místo mimo dům v domě samém, byl by také spíše a snáze přišel na příčinu slyšeného šramotu; jelikož však byl mimo dům, nemohl být přítomen v okamžiku, kdy se šramot udál, nýbrž teprve později a to v každém směru nedokonaleji, protože příčina se již ztratila s účinkem. Musel pak dlouho všechny kouty uvnitř domu namáhavě prohledávat, aby nakonec našel rozbité nádoby, o němž

se pak musel domnívat, že se nějakým pohybem zřítilo s výše na podlahu, přitom se rozbilo a způsobilo hřmot. Leč o tomto předpokladu nemá úplnou jistotu, protože nalezené rozbité nádoby mohlo být rozbito také již dříve, - proto jeho předpoklad nemá jistotu, nýbrž je jen domněnkou a to vše pouze proto, že v okamžiku, kdy slyšel hřmot, nebyl uvnitř svého domu, nýbrž mimo něj.

4) A hle, tímto obrazem tě chci upozornit na to, kterak člověk, který je vzdělán pouze vnějšně rozumově, nemůže z toho, co se v něm děje duchovně, postřehovat a chápat buď zcela nic anebo jen velmi málo a neurčitě!

5) Tělo je domem duše a duch v ní je duši dán Bohem proto, aby ji poučoval a probouzel ve všem co je duchovní a co ji též uvádí ve styk s tímto duchem.

6) Jak může však toto duch, je-li duše v úplném vlastnictví své svobodné vůle většinou mimo dům a občerstvuje a osvěžuje se jen světlem světským, jímž je však oslepována a opájena tak, že potom již nevidí a nepostřehuje, co se děje v jejím domě?!

7) Časem, je-li trochu napomenuta, chce se ovšem ve svém domě poohlédnout, majíc o něj velkou starost; shledává jej již sem tam porouchaný, chce jej opravit a upevnit a nakonec se pak sama spojuje s hmotou svého vnitřního a vnějšího obytného domu.

8) Hledá pak ovšem ve svém domě ducha, který ji chtěl občas hřmotem v obytném domě způsobeným volat k sobě do domu; ale duše pro samý světský shon často tento hřmot přeslechla. Čas od času učinila sice letmý pohled do nitra svého domu, našla však málo spolehlivého a po malém zkoumání se brzo zase vrátila ven, kde se jí líbilo více, nežli v tmavých pokojích jejího domu, v nichž nemohla již nalézt nic rozhodujícího, protože její zrak byl vnějším světlem příliš oslepen a její schopnost postřehovat vnitřně byla hlučným světským rykem příliš přehlušována.

9) Jsou však sem tam bázlivé, dětem podobné duše, které se bojí světského světla a světského hluku. Tyto duše zůstávají pak raději v domě a baví se tím, co je v domě. Nastane-li hřmot, pak mohou zcela dobře vidět z nitra ven okenními tabulemi vnějším světlem neoslněnými a brzy a snadno přijít na to, co způsobilo onen hřmot a mohou o všelichem, co se děje také v domě, jistě správněji a spíše vědět nežli duše, které jsou mimo dům.

10) Je tedy duchovní zrak a sluch vždy uvnitř člověka a nikdy ne vně v jeho světských smyslech. Kdybys si tedy chtěl s tou či onou duší promluvit a ji vidět, pak se to může uskutečnit jen v tobě, nikdy však mimo tebe.

11) Kdybys byl zůstal doma více v sobě, byl bys učinil již dávno tytéž životní zkušenosti jako velmi mnozí jiní, kteří ti o tom sice vypravovali, ale ty jsi jejich vypravování prohlašoval vždy za lehkověrný sebeklam a tím jsi se také stále víc a více zdržoval jen mimo svůj dům a jen velmi zřídka jsi pohlédl letmo do domu, kde tě to vždy víc a více zlobilo, protože jsi pro zaslepení svého vnitřního zraku vnějším světlem rozumovým stále méně a špatněji dovedl rozeznávat, co se vyskytuje v tvém životním domě a tím jsi se trestal sám, neboť se svým vnějším světským světlem jsi považoval a dosud považuješ věčnou smrt a věčné nebytí za největší dobrodiní pro bytost povolanou v sebevědomé bytí.

12) Hle, Já však jako pravý Pán Života mám dar uvést tě zpět do tvého nitra a na několik okamžiků posílit tvůj vnitřní zrak a pak se ihned přesvědčíš, jak je to s dalším trváním duše po smrti jejího těla !

13) Řekni Mi, koho ze své dřívější doby chceš nyní vidět a s ním si promluvit a okamžitě přijde a promluví si s tebou a ty ho také poznáš jako takového jak jsi ho znal za jeho života!“

173. ZJEV DUCHŮ.

1) Poté **vrchní městský soudce** pravil: „Dej mi tedy vidět otce a promluvit si s ním; zemřel již před dvanácti lety a také jsem pro něho velice truchlil, protože mi byl otcem velice milým a poctivým !“

2) Pravil jsem **JÁ** vrchnímu městskému soudci: „Staniž se ti podle tvého přání!“

3) A hle, v témž okamžiku stál otec vrchního městského soudce viditelný všem přítomným v hostinském pokoji.

4) A **syn** ho ihned poznal a řekl mu: „Ty tedy skutečně žiješ po smrti těla dále?“

5) Pravil **otec**: „Ty nyní věříš, protože jsem byl nucen takto se ti objevit mocí Toho, Který je

u tebe a nyní mne vidíš, protože On ti otevřel vnitřní zrak; pročpak jsi však nevěřil své dosud žijící matce a třem sourozencům, kteří mě viděli a mluvili se mnou hned po mém odchodu a jimž jsem krátkými slovy oznámil, že s životem duše po smrti těla to vypadá zcela jinak, nežli jak o tom tak či onak soudí lidé v tomto krátkém životě pozemském?!

6) Nejhůře pro tuto krátkou dobu života jsou na tom ti, kdo zcela nevěří v další život duše po odpadnutí těla; neboť na onom světě mají ještě dlouho víru, kterou si vzali s sebou odtud a očekávají stále ještě věčné zničení, které však nikdy nenastane a nastat nemůže.

7) Následkem tohoto jejich bludu jsou také nedbalí a líní, než aby něco podnikli pro svůj pokrok na onom světě - jak jsem toto již zakusil - často několik tisíc let a nedají se od své nepsné víry odvrátit ani nejsvětějšími duchy. Hleď proto, synu můj, abys neodešel ze světa v takovémto bludu!“

8) Poté pravil **vrchní městský soudce**: „Opravdu, otče, jsi to ty; neboť mluvil jsi nyní ke mně táž slova, která jsi mluvil k matce a k mým sourozencům, která jsem si také zaznamenal a dosud je u sebe chovám jako svátost, třebaže jsem jim přikládal jen malou víru! Chtěl jsem tě také sám vidět a s tebou mluvit; ale toho štěstí se mi nedostalo.“

9) Poté mu pravil **otec**: „Jakpak by se toto také bylo mohlo stát?! Vždyť kdykoliv jsem k tobě přišel, nebyl jsi nikdy doma a měl jsi vždy co dělat ve vnějším světě a v jeho světle a tu je nám nemožné někomu se zjevit a ho obrátit; neboť my nejsme nyní v našem bytí již zjevem způsobeným nějakou jinou silou ale jsme síla sama, která působí vnitřně ve všech základních látkách, které smyslový člověk může sice spatřovat, - ale onu působící sílu, jako vlastní pravé bytí o sobě samém, nemůže vnější, tobě podobný světský člověk právě tak spatřovat jako každou jinou v hmotném světě působící sílu; - musel by se tedy jen vrátit do svého pravého bytí v sobě, tím otevřít svůj vnitřní zrak a pak bude také postřehovat působící síly pravého bytí, bude je moci v jejich pravém bytí ohledávat a také se s nimi uvádět ve styk!“

174. ZÁŽITKY V ZÁHROBÍ.

1) **Poté se tázal vrchní městský soudce** otce: „Kdepak je to místo, na němž se zdržuješ a jak vypadá?“

2) Pravil **otec**: „V naší říši není místa, o kterém by se mohlo říci: „Hle, zde anebo tam jest a tak a tak je uzpůsobeno!“; neboť u nás je si každý sám sobě místem, které obývá a vzhled a stav místa odpovídá ve všem všudy vnitřnímu stavu člověka.

3) Jsem nyní podle pozemského počítání již takovou dobu na onom světě, v níž přece lze něco zvláštního vidět a zakusit; ale dosud jsem ještě neviděl nic, co by se nějak podobalo tomu, čemu se v tomto světě věřilo, o čem se soudilo a bájilo o záhrobí. Hledal jsem řeku Styx a jejího převozníka Charona a nenašel jsem ani to ani ono. Měl jsem již chvíli tartarskou úzkost z nějakého běsu anebo z tří neúprosných soudců zvaných Minos, Aeakus a Rhadamantus; leč nic ze všeho toho! Chtěl jsem vyhledat Elysium, chodil jsem daleko a široko ve veliké písečné stepi a hle, také žádné Elysium nebylo možno nalézt! Krátce, neviděl a nenalezl jsem nic a nikoho mimo sebe. samého a velmi sypkou půdu, na které jsem se nacházel.

4) Asi po dvouletém hledání, - podle pozemského počítání času, v kteréžto době jsem procházel stále ještě všemi směry touto nekonečnou písečnou stepí, objevil jsem v dosti značné vzdálenosti konečně někoho, jenž se zdál být zcela v tomtéž stavu v jakém jsem byl já. Šel jsem rychlým krokem k tomuto někomu a byl jsem brzy zcela u něho.

5) Když jsem k němu přišel, otázel jsem se ho ihned řka: „Ty se zdáš být právě také v podobném stavu jako já! Pod nohama nic nežli plocha písku zdající se pokračovat do nekonečna, nad hlavou spíše tmavošedá nežli světlešedá mlhovina a jinak člověk nevidí nic nežli sebe a své do písku vtačené kročeje! Také nevaně vítr a o vodu anebo jiném předmětu není vůbec řeči. As dva roky podle pozemského počítání bloudím v této písečné poušti a nenalézám také nic, čím by se mohl člověk nasytit a případnou žízeň uhasit. Víím, že jsem opustil časné a že putuji v této pustině jako vpravdě chudá duše, což je mi již skutečně v nejvyšší míře nepříjemné. Dal jsem si největší námahu, abych zde v tomto domnělém duchovním a duševním světě vyhledal a našel vše to, co jsem na světě tak zpola věřil; ale nic z toho všeho!“

6) Ty jsi nyní po dvou letech první mně podobný zjev. Můžeš mi snad říci, co zde má člověk dělat a co začít, aby už konečně našel místo, v němž by se dalo aspoň zpola existovat?

Neboť hledáním v této rozsáhlé písečné stepi jsem se již unavil a nemám již opravdu chuť dělat další kroky ani vpřed ani vzad!“

7) Poté pravil ten, který se mi zdál být ve stejném postavení: „Ano, příteli, tak jako tobě se daří dokonce nescísně mnohým v této říši, kteří již po mnohá staletí hledají co hledáš ty! Chceš-li zde něco nalézt, nesmíš to provádět tak jako na hmotném světě, v němž se hledá vše jen mimo sebe. Kdo to zde činí, ten věčně nic nenajde; neboť zde mimo něj není již místo, ani krajina a i kdyby ji také chtěl na všech místech nekonečného prostoru nalézt!“

8) Musíš se tedy svými smysly, svým snažením a chtěním vrátit do sebe samého a začít hledat, myslet a tvořit v sobě samém, pak teprve najdeš místo přiměřené tvému myšlení, tvoření, chtění a tvé lásce! Proto dělej, jako bys tuto písčitou step a šedivé mlhoviny nad sebou neviděl, nýbrž odeber se do fantasmie své mysli, pak se bude před tebou ihned vše utvářet jinak! Dal jsem se nalézt tebou proto, abych ti to oznámil.“

9) Po těchto slovech mě tento někdo náhle nechal na mé písečné stepi opět stát. Uvažoval jsem o jeho slovech, začal jsem vcházet do sebe a náležitě živě myslet a pokud to šlo, kreslil jsem si ve své fantasmii krajinu a místo a hle, zanedlouho jsem spatřil svou fantasmii před sebou skutečně rozprostřenou!

10) Skládala se z údolí, které bylo brázděno potokem. Vlevo a vpravo byly louky a také stromy a keře a v určité vzdálenosti jsem objevil také místo, skládající se z nízkých selských chat, načež se mi zdálo, že bych se měl přiblížit k tomuto místu.

11) Leč pomyslel jsem si: „Začnu-li opět jít, pak nakonec vše zase ztratím, co jsem si namáhavě vytvořil! Zato se pokusím vytvořit si ve své největší blízkosti jen takovou chatu, v níž se pak velmi rád provždy ubytuji a kterou podržím!“

12) Něco takového jsem si pomyslel a brzy tu také stála chata, obklopená zahradou plnou ovocných stromů, s čímž jsem byl úplně spokojen.

13) Šel jsem do chaty, abych se jaksí v sobě samém dověděl, co se tu bude dále dít. Když jsem přišel do chaty, shledal jsem ji úplně prázdnou a začal jsem opět ještě hlouběji do sebe vcházet a přemýšlet, načež se mi v této chatě začalo brzy ukazovat všeliké nářadí, jako židle, lavice stoly a též lůžko zcela tak, jak jsem si to myslel.

14) A myslil jsem dále: „Stůl by tu nyní byl; ale není na něm ještě chleba, ani víno a jiné pokrmy!“

15) Jak jsem na to začal živě myslet, octl se také brzy na stole dostatek chleba a vína a při tomto pohledu jsem dlouho nemeškal, chopil jsem se ihned chleba a tak také vína; neboť byl jsem již velice hladový a žíznivý. A hle, brzy poté jsem se cítil velmi posílen a s mým myšlením a sněním začalo to jít mnohem živěji a silněji!“

175. VEDENÍ NA ONOM SVĚTĚ.

1) **(Otec:)** „Poté jsem opět vystoupil ze své chaty a shledal jsem vše ještě jako dříve. Tu jsem si však pomyslel: „To by bylo vše tak dobré; ale já jsem a zůstávám nicméně sám! Kdybych zde mohl mít aspoň onoho dřívějšího přítele, abych mu mohl vyslovit dík za jeho danou mi radu! Při tomto přání pohlédl jsem k onomu již dříve zmíněnému vzdálenému místu a viděl jsem, jak se hned poté začíná pohybovat od onoho místa ke mně několik lidí!“

2) Přišli brzy do mé blízkosti a ihned jsem také mezi nimi poznal onoho přítele, který mi byl v dřívější písečné poušti udělil dobrou radu a on mi pravil: „Nyní v sobě probud' náležitě živé pocity lásky, soucitu a slitování a dobročinnosti a ihned jich k tobě přijde několik, jimž se nyní dosud daří tak, jako se dařilo tobě! Rozděl pak s nimi svůj chléb života a své víno života a brzy poté se stanou tvými šťastnějšími sousedy! Ty však, kteří nebudou chtít nic od tebe přijmout, nech podle jejich vůle jít opět dále a hledat místo a zaopatření a bude se jim budoucně dařit právě tak, jako se při tvém hledání dařilo tobě! Ty však od nynějška vzrůstej ustavičně v lásce, slitování a živé touze prokazovat ubohým slepým podle možnosti dobro; tím se budeš stávat sám bohatší a bohatší a také šťastnější!“

3) Poté se návštěvníci v mé osamělosti zase vrátili a já jsem následoval opět další radu mého dosud neznámého přítele. A hle, brzy poté přišlo ke mně převeliké množství nuzných duší, i ptal jsem se jich, zda něco vidí a pozorují.

4) A ony odpověděly: „Dosud ještě nic jiného nežli jen nekonečnou písečnou step pod sebou a šedivou mlhovinu nad sebou!“

5) Já však jsem šel do své chaty a přinesl jim chléb a víno.

6) Někteří z nich ihned spatřili chléb a víno, když jsem jim řekl: „Tu máte chléb a víno, posilněte se!“

7) Mnozí jiní to však nepozorovali, jelikož byli v sobě toho mínění, že si z nich tropím svévolný žert a šli opět dále!

8) Ti však, kteří si vzali chléb a víno, spatřili také ihned mou chatu a celou krásnou krajinu; a zůstali u mě a já jsem je poučoval jak jsem byl poučován sám a má dříve osamělá chata byla brzy obklopena množstvím jiných a dobře zařízených chat a tím jsem přišel ke svému prvému místu a ke své prvé společnosti a zůstal jsem tam tak dlouho, až jsem láskou k bližnímu víc a více rozšířil své nitro.

9) Po tomto rozšíření se také brzy rozšířila krajina, stala se živější a krásnější a já v ní šťastnější a osvícenější a čím více se vnitřní světlo ve mně rozšířilo a mně něco představovalo, bylo to také již hned tady.

10) V tomto stavu jsem si také začal vzpomínat na své, ve světě zanechané příbuzné a tím je uvědomovat, že po odpadnutí těla existuje nezrušitelný život duše.

11) A hle, brzy poté přišla ke mně tvá matka a několik sourozenců a mohl jsem s nimi sdílet zrovna tak, jako nyní s tebou! Uvěřili mým slovům, také ti to sdělili, což však u tebe dosud nedocházelo víry, jelikož jsi se, se vším svým myšlením, milováním a chtěním až příliš odebral do ztrnulého a mrtvého vnějšího světa.

12) Konečně ti ještě poznamenávám, že onen dobrý přítel, který mi zprvu na poušti udělil dobrou radu, se výrazem obličeje velice podobá Pánu, po Jehož boku sedíš a že jsem při Jeho prvním spatření viděl v sobě vznikat světlou ideu, že On je Pánem tohoto a také našeho světa. Já sice mluvím nyní s tebou, - ale ne jakoby na jiném místě, nýbrž jen na tom, které obývám a z toho si můžeš učinit závěr, že mám-li se v tomto světě s někým stýkat, nemusím opustit své místo, nýbrž kde jsem a mluvím, tam je také se mnou ono místo.

13) Ostatně tě ještě upozorňuji na to, že podle své duše kráčíš nyní na vnějším světě také na samém písku a že nemáš nad sebou, to jest v tvém rozumu, nic jiného nežli jen tmavošedou mlhovinu.

14) Tato Země však a to, co na ní a nad ní vidíš, je také jen nejvyšším Duchem stvořené místo právě tak, jako je v malém měřítku malé ze mě stvořené místo.

15) Láska velkého Ducha, Jeho nadmíru jasné světlé myšlenky, Jeho všemohoucí chtění a Jeho velké milosrdenství jsou praživly, z nichž tvoří a pokud chce také udržuje takováto podivuhodná místa. V tomto světě tedy nevidíš nic jiného nežli jedno takové místo, které bylo v určitém řádu uvedeno v jsoucnu z velkého Ducha; pro tvou duši však, zůstává jen tak dlouho viditelné a něčím, dokud je tvá duše ještě obalena hmotou.

16) Je-li ti tento obal vzat, pak jsi bez místa, bez jakékoli pevné půdy a bez určitého světla nad sebou; - leda že jsi našel již v tomto světě cestu do svého nitra! Pak to jde na onom světě jinak; neboť tu přichází sem vše, místo, i to čeho je ti třeba, již s tebou a netřeba ti teprve v záhrobí od nějakého přítele se dovídat, jak se člověk u nás v záhrobí dostane k nějakému bydlíšti a k nějaké společnosti, - To si, synu můj, zapamatuj!“

17) Tu chtěl syn s otcem mluvit ještě dále.

18) **Otec** však řekl ještě při loučení: „Ve všem ostatním, co chceš ještě dále vědět, obrať se v srdci na Toho, Který sedí vedle tebe; neboť jemu jsou známy všechny věci na tomto, i v našem světě!“

19) Po těchto slovech duch zmizel.

176. OTÁZKA PO PEKLE A JEHO DUCHÁCH.

1) A **JÁ** jsem se nyní obrátil k vrchnímu městskému soudci a pravil: „Byl to duch tvého otce anebo ne?“

2) Pravil **vrchní městský soudce**: „Velký Pane a Mistře, byl jím tak určitě a jistě, jako jsem já jeho pozemským synem a nemohl to být žádný fantom (přízrak) mé vlastní fantasmie; neboť takový fantom by nemohl tak moudře se mnou mluvit a to o věcech, které mně byly do-

sud tak cizí, jako je to, co je pod naší zemí. Od nynějška věřím úplně v další nezničitelné trvání duše po odpadnutí těla!

3) Jen jedno mi připadalo trochu zvláštní a to, že se můj otec, pokud je na onom světě, nesetkal ani se zlými duchy pohanů, a ještě méně s nějakým ďáblem Židů. Všude se přece mluví o tom, že na onom světě jsou také ďáblové a že ve své neuhasitelné zlobě zamýšlejí konat neustále jen zlo. Jak je to tedy potom s místy těchto zlých duchů? A proč můj otec nemohl v záhrobí ještě žádného spatřit?“

4) Privil jsem **JÁ**: „O to se valně nestarej! Zlí duchové, kteří jsou nazýváni ďábly, se vrací nakonec také do sebe, ale nenacházejí nic jiného nežli samé arcí zlo, které je vlastně jejich láska. Z této lásky si tvoří také místa, která se podobají úplně jejich vnitřnímu charakteru a podle stupně své zloby se ponenáhlu rozdělují v určité spolky a hledí každému škodit. Vycítí-li na této Zemi mezi lidmi podobné charaktery, najdou také hned cesty, aby se k nim přiblížili téměř toutéž cestou, jako se přiblížil k tobě tvůj otec, zmocní se pak nejprve těla a naplňují je vším, co lze jen nazvat špatným a zlým.“

5) Z počátku vystupují potichoučku a hledí vtáhnout duši do těla; stalo-li se to, pak je duše pro vše správné, čisté, dobré a pravdivé také již téměř ztracena. Právě proto jsem Sám přišel v těle do tohoto světa, abych tomuto starému zlořádu učinil na všechny časy co nejúčinněji konec u všech těch, kdo věří ve Mne a budou podle Mé nauky žít a jednat; neboť hle, Já zcela jediný jsem Pánem nade vším ve světě i nade vším v říši duchů. Věř tomu a budeš žít!“

6) Poté poděkoval **vrchní městský soudce** za toto Mé poučení, nakonec však jako jemný rozumářský kritik připojil tuto otázku: „Ale, Pane a Mistře, jak jsi Se mohl dívat na takový nesvar, aniž jsi mu učinil již dávno nejvyšší účinný konec?“

7) Privil jsem **JÁ**: „To, co si přeješ jsem také vždy činil a ještě nikdy se jen poněkud dobrý člověk neztratil; leč pro to, co se děje nyní, bylo lidstvo na této Zemi ještě příliš mladé a ani dnes dávno ještě není náležitě zralé.“

8) Ale Já jsem se pro několik málo dobrých tohoto světa smiloval a Sám pro ně založím na onom světě Království, v němž budou věčně u Mne a budou vládnout se Mnou.

9) Jako tvůj otec, tak jsou ve velkém záhrobí ještě nesčíslně mnozí lepší židovští a pohanští duchové; až se však zakrátko vrátí, do Svého věčného Prabytí, pak bude také všem těmto lepším Židům a pohanům na onom světě ukázána pravá cesta k dokonalému věčnému životu. Všem zlým bude však navěky ponecháno na vůli, aby se buď polepšili a nastoupili cestu světla anebo zůstali ve svém zlu a věčně se jím nechali trýznit; neboť co chtějí sami, v tom se jim křivda neděje.

10) A tak bude na onom světě odměna dobrého dobro, zlého však zlo a každý se bude nacházet po odložení svého těla ve svém soudném dnu a Já probudím každého a dám mu odměnu z něho samého, jakým byl: dobrou anebo zlou.

11) A tím však máš také již více než dostatečně zodpověděny všechny otázky, které jsi Mi položil a kdybych ti chtěl dát také ještě hlubší odpovědi, pak bys jim nicméně neporozuměl; neboť vy jste ve své duši ještě příliš dětmi a pevnou mužnou stravu nemůžete ještě snést. Proto musíte být napřed krmeni také mlékem; až budete však tímto pokrmem dostatečně posíleni, budete pak zajisté také s to snést silnější pokrm z nebe.“

177 . MODLY V DOMĚ HOSPODSKÉHO.

1) Po těchto Mých slovech jali se Mne **všichni** - dokonce i Moji apoštolové - velmi chválit a pravili: „Nyní jsi, ó, Pane, zase jednou zcela jasně a srozumitelně promluvilo skrytých věcech a dověděli jsme se správné světlo o dalším životě duše po smrti těla a jak se tento život utváří a vše, co je a trvá v tomto způsobu života, může být jedině Tebou, ó, Pane, postaveno do jasného světla a za to Ti budiž hlasitě a živě vysloven náš nejvnitřnější srdečný dík!“

2) A **JÁ** jsem poté pravil: „A nyní tedy ještě jezte a pijte, co tu je na stole; potom se odebereme k odpočinku a uvidíme, co nám zítřejší den přinese!“

3) Poté všichni jedli a pili a mnoho spolu rozmlouvali o Mně; Já však jsem již nic nejedl a po denní únavě jsem jaksi odpočíval. O půlnoci začínali být také ostatní ospalí, a vrchní městský soudce, farizeové a Židé se odebrali domů do svých příbytků; Já jsem však zůstal jako obyčejně se Svými učedníky sedět u stolu po celou noc.

4) A vrchní městský soudce pravil při odchodu hospodskému, aby se ani zdaleka neopovážil žádat od nás zaplacení útraty; neboť on sám zaplatí útratu hospodskému za všechny.

5) **Hospodský** však pravil: „Pane vrchní městský soudče! V této věci je ti snadné přikazovat, - neboť při této útratě jsem toliko já dlužníkem a všichni hosté jsou mými věřiteli; neboť kdyby mně chtěli započítat, co učinili oni mně, musel bych jim zaplatit pěkný peníz. Proto buď bez starosti; neboť při této příležitosti nejsem hospodský, nýbrž člověk a jako ty, nejživější přítel všeho dobrého, pravdivého a nejvyš mimořádného. Zítra se zase uvidíme!“

6) Poté se rozešli a náš hospodský šel také spát, ačkoliv nežli usnul, rozprávěl se svou ženou a se svými dětmi ještě mnoho o zjevu minulého večera.

7) Jeho žena však, jakož i děti, byly ještě kovanými pohany a jejich ložnice, kdekoli jen bylo místečko, byla plna římských a řeckých sošek, dílem ze dřeva, dílem z kamene, dílem z kovu.

8) A **hospodský** pravil ženě: „Poslyš, má jinak hodná a věrná ženo! Poněvadž jsme měli štěstí poznat osobně a tělesně skutečného jednoho a jedině pravého Boha, pustíme se zítra do bůžků a všechny je zničíme; neboť nikdy nám neprospěli a budoucně ještě méně v něčem prospějí.“

9) Když byl toto hospodský řekl své ženě, nechtěla zpočátku svolit; ale **její nejstarší syn**, svobodný to duch, pravil zcela hlasitě: „Otče, to bych byl s tebou již dávno učinil. Ale víra žen je tvrdošíjná jako kámen a nedá s sebou promluvit rozumné slovo, ač by měly uznat, že všichni tito bůžkové předně nejsou nic jiného nežli mrtvá hmota a že zadruhé jsou ještě tak špatně a uboze zformováni, že lidskému uměleckému duchu dělají jen hanbu; neboť taková Diana z Efezu nevypadá přece jinak nežli jako vysušená žába a z Jupitera lze udělat, co kdo chce!“

10) Pokud jsou tyto figury díla skutečných umělců, dám si je ještě líbit; ale tyto figury, které tu zdobí matčinu ložnici, jsou většinou díla řeckých pastýřů, kteří vedle stád dobytka vytváří takové figury buď ze dřeva, hlíny, měkkých kamenů anebo z olova, pak se dávají knězi posvětit a konečně jimi naplňují velké bedny a odevzdávají je jistým kramářům s obrazy za věru směšnou cenu k dalšímu prodeji. Tito kramáři přicházejí pak do našich krajin a naše ženy mají ve své hloupé zbožnosti dosti peněz, aby kupovaly od kramářů takové nicotné věci. Zato však musí pak zase trpět kuchyně a na stůl se dá vše hubenější a horší a cizí hosté nemají pak věru důvod, aby mohli děkovat za příliš dobré a tučné pohoštění. Raději trochu více tuku a oleje pro hosty na stůl, nežli příliš mnoho takových bláznovských a směšných bohů do ložnice!

11) Na Apollona, který je v poloviční životní velikosti v koutě hospodského pokoje a je již tak černý a zamazaný, že se čestnému člověku musí ošklivět, na takovou figuru pohlédnout, měl jsem již dávno namířeno a zítra tuto mizernou figuru zničím!“

12) Pravila **matka** zpola poděšená úmyslem syna: „No, no, dej však pozor, aby tě zde nespátl kněz Apollonův a nepotrestal jako rouhače (sacriléga)!“

13) Pravil **syn**: „Já se ho již naprosto nebojím! Neboť Ten, Který nás zázračně zaopatřil vínem a rybami a byl také s to proti Židům a jejich kněžím, kteří mu chtěli zabránit cestu do města, okamžitě postaví čtrnáct zuřivých lvů, které jsem viděl na vlastní oči, bude zajisté také s to vzít mě do ochrany před přehloupým knězem Apollonovým a to tím jistěji, že náš vrchní městský soudce není přítelem našich bohů a jejich kněží.“

14) Tento náš kněz Apollonův je však i ve své rozumové bytosti nejvyš hloupý a nedovede vyprávět nic jiného než staré, již více než tisíckrát otřepané bajky o bozích; přitom žere jako vlk a chlastá jako vůl, zejména když si může opatřit odněkud víno. V tom záleží jeho apollonská moudrost; a před takovýmto člověkem bych měl mít strach a úctu?! Věřu, to bych se musel stydět být člověkem a k tomu ještě Římanem!“

15) Pravil **hospodský**. se svým synem zcela spokojen: „Buď nyní jen klidný; zítra se již ukáže, co vše se dá dělat! Přenechejme to nyní vše Tomu, Který dnes odpočívá v našem domě! Ten již vše spraví.“

16) Poté nastal v ložnici hospodského též klid až do rána, kdy byl hospodský prvý, který se probudil a ihned se odebral k nám do našeho hostinského pokoje.

178. NA HOŘE NEBO.

1) A jelikož (hospodský) našel také Mne již bdělého, tázal se Mne hned se vší láskou a úctou, co vše budu zrána potřebovat a zda nepotřebuji na mytí vonnou vodu.

2) Pravil jsem **JÁ**: „Uspoř si tuto námahu; neboť chci-li se mýt, mohu mít všude dostatek nejčerstvější vody! V blízkosti tohoto města je však z dob proroka Mojžíše proslulá a známá hora, na níž vystoupím ještě před východem Slunce. V starohebrejské řeči se nazývá „Nebo“; vy ji však nazýváte „mons Mosis“ (hora Mojžíšova vyd.). Proto neobjednávej příliš záhy snídaň; neboť zdržím se tam asi tři hodiny!“

3) Pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, vše se stane přesně podle Tvé vůle; ale dovol též mně a mému nejstaršímu synu, abychom směli navštívit s Tebou tuto horu, památnou zejména Židům! Není odtud příliš daleko; za malou půlhodinku dosáhneme snadno její úplné výše.“

4) To jsem hospodskému dovolil a on šel a nařídil jak mají jeho žena a ostatní děti obstarat kuchyni.

5) Když se vrátil, byli již také učedníci na nohou a vrchní městský soudce a oba farizeové Dismas a Barnabáš stáli také již přede dveřmi hospody a chtěli vstoupit; Já jsem však byl také již u dveří, abych se Svými (učedníky), s hospodským a s jeho synem vystoupil na horu Mojžíšovu.

6) Vrchní městský soudce a oba jmenovaní farizeové si vyprosili, aby Mne směli doprovodit na horu a tak jsme se tedy vydali na cestu a již za malou půlhodinku jsme byli na vrcholu této hory, kterou byl vrchní městský soudce pro své potěšení velmi dobře opatřil lavicemi na sezení. Lavice byly sice většinou ovšem z čedičových balvanů; ale byly zcela vhodné k tomu, k čemu se jich užívalo. Plošinu této dosti prostranné hory osázel růžovými keři a jinými kořenými stromky a bylo tedy velmi půvabné prodlévat před východem Slunce na tomto se strany našeho města snadno schůdném návrší a očekávat tam východ Slunce.

7) S této strany města se zvedá tato hora sotva něco přes sto loktů, zato však směrem k údolí Jordánu má velmi příkrý spád, něco přes dva tisíce loktů a z údolí Jordánu se jeví jako zcela značná hora; ale od východu je to jen pahorek, jakých je podél území Auranu několik.

8) Když jsme se nyní nacházeli na pahorku aneb na hoře Mojžíšově, pohlíželi jsme na nepřehlednou rovinu Eufratu a na pouštinu, která byla, kam až oko dosáhlo, úplně čistá.

9) Také jih byl čistý a bylo vidět z bible vám známé hory, jako Hor, na níž musel Mojžíš podporován Aronem a jeho synem Eleazerem, prosit za vítězství Izraelitů proti nepřátelským Amalekitům. Jakmile nechal rukám poklesnout, vítězili Amalekité, zvedl-li ruce opět do výše, vítězili Izraelité. Pak bylo vidět na horu Hur, na níž zemřel Aron a v hlubokém pozadí bylo vidět též vrchol vysoké Sinai a vrchol nejbližšího souseda Horeb.

10) Na západě bylo však velmi mlhavo; jen sem tam vyčnívaly z mlhy vysoké vrcholky Libanonu a ze severních hor byl vidět také jen vrchol Hermonu, na němž pramení Jordán.

11) Ale v rovině jordánského údolí nebylo možné pro samé mlhy nic objevit, což vrchní městský soudce shledával velmi politováníhodné a proto jsem mu poznamenal, aby měl jen dvě hodiny strpení. Slunce již vykáže těmto mlhám další cestu a osvobodí také tuto krajinu Jordánu od špatných výparů. Nyní však nebudeme pozorovat tuto krajinu, nýbrž krajinu východní.

12) Tu pravil Mi farizeus **Dismas**: „Ó, Pane a Mistře, je hora, na níž nyní jsme též, se které velký prorok Mojžíš před očima těch, kteří ho doprovodili, zmizel v podobě světelného plamene stoupajícího vzhůru k nebi zanechav tu své tělo, načež se pak, jak praví Písmo s jedné strany objevil archanděl Michael, s druhé strany však satan jako nejvyšší z ďáblů a po tři dny zápasil a bojoval s archandělem o tělo Mojžíšovo a také ještě s velikou převahou zvítězil nad archandělem a zmizel s Mojžíšovou mrtvolou?“

13) Proč toto vlastně bylo, o tom všechna naše židovská moudrost mlčela a dosud mlčí a ani mnozí a velcí proroci nedali nám o tom vysvětlení. Naši kabalisté prohlásili proto také tuto celou věc za podvrženou a považují ji za báji; ale mnozí staří arabští kmenové ji prohlašují za pravdivou. - Copak tomu říkáš Ty, ó, Pane?“

14) Tu pravil místo Mne **vrchní městský soudce**: „Cožpak vlastně na tom záleží, když duch Mojžíšův nicméně žije mezi vámi a je zachráněn? Tělo je beztoho jen schrána lidského ducha a málo tedy záleží na tom, zda ji k sobě přitáhl satan anebo nějaký jiný duch; já bych byl

na místě archandělově ponechal satanovi tu radost, když tak velice lačněl po mrtvole Mojžíšově!“

15) Privil jsem **JÁ** poté farizeům: „Vrchní městský soudce vám dal zcela dobrou odpověď; neboť Já, Pán všeho života, jsem již dávno opatřil Mojžíšovi jiné tělo místo jeho těla hříšného a satan by nebyl býval měl nad Mojžíšovým tělem moc, kdyby se nebyl Mojžíš dopustil za své dřívější doby nikdy hříchu. Jelikož však také on hřešil tělem, přesto že jeho duše a jeho duch pocházeli čistě z nebes, chtěl se satan také ujmout svého vlastnictví z Mojžíše; přitom však nejen že nic nezískal, nýbrž pro svou moc téměř vše ztratil a od oné chvíle se již nesměl u žádného smrtelného člověka na celé Zemi objevit, což přineslo jeho působení převelkou škodu; neboť od té doby se přidalo k nauce Mojžíšově velmi mnoho pohanů a velká věština v Dodoně, jako hlavní svůdné dílo satanovo pro člověka této Země, byla zničena a nesměla pak již nikdy být znovuzřízena. Také mnohem mladší věština v Delfách padla brzy po pádu města Troje a nebyla poté nikdy úplně znovuzřízena. - Ale nyní se podobnými věcmi nebudeme již dále zabývat; neboť pro nitro člověka nemají žádnou cenu.

16) Nejlepší je, Boha, Toho jednoho a jedině pravdivého poznávat a nadevšecko milovat a svého bližního jako sama sebe.

17) Nyní ihned vyjde Slunce a uvidíte leccos, co vám bude podivné!“

179. PODIVNÝ VÝCHOD SLUNCE.

1) V téměř okamžiku bylo možno již spatřit, leč dosti vysoko nad obzorem slunce, které se podobalo zcela vlastnímu Slunci.

2) A **vrchní městský soudce** se Mne tázal řka: „Pane a Mistře, jak to, že tentokrát Slunce vystoupilo tak rychle nad obzor, aniž jsme co pozorovali předtím, nežli se objevilo našim zrakům již v dosti velké výši? A přece nevidíme mrak, který by byl mohl bránit Slunci, aby se nám stalo viditelné hned při východu!“

3) Privil jsem **JÁ**: „To však také není skutečné slunce, nýbrž je to obraz dosud pod obzorem jsoucího Slunce v zrcadle úplně uklidněné vzdušné vrstvy; toto slunce však brzy zajde, jakmile vyjde Slunce skutečné.

4) Hle, tento obraz slunce se podobá přirozenému rozumovému světlu lidí, které také brzy zajde, jakmile pro ně brzy vyjde ve Mně a z malé části již vyšlo pravé Slunce Života!“

5) Privil poté farizeus **Dismas**: „Já jsem toho mínění, že naše nyní svítící Slunce je ještě klamnější nežli toto světlo zdánlivého slunce na východě a nechci dělat špatného proroka, když nicméně řeknu: Také vám brzy zajde zdánlivé slunce a pravé Slunce Ducha a Života vyjde pohanům!“

6) Privil jsem **JÁ**: „Ano, máš zajisté pravdu, - jak je také psáno, že Já Svě světlo Židům vezmu a dám je pohanům.

7) Proto pravím tobě, že pak také zruším starý spolek a starý zákon a založím nový jak pro Židy, tak i pro všechny národy Země podle řádu Melchisedekova, který byl Králem všech králů a veleknězem všech velekněží, proto mu také všichni králové a patriarchové Země museli odvádět desátek, nevyjímajíc ani Abrahama.

8) A tento Melchisedek z doby Noemovy až přes Abrahama, s nímž byl učiněn spolek velkým jemu učiněným zaslíbením, byl jsem Já a nyní jsem tu opět jako Týž, ale ne, abych upevnil a udržel starý spolek, nýbrž abych učinil se všemi lidmi nový spolek, načež pak také zůstanu navěky Králem a Pánem i Veleknězem v nejúplnějším řádu Melchisedekově.

9) Staří velekněží museli obětovat krev zvířat na zahlazení svých hříchů; to však bylo jen předobrazem toho, co se nyní brzy stane jiným způsobem. Neboť staří velekněží museli také obětovat za své hříchy a pak za hříchy národa; přitom však zůstávali v hříších, jinak bych byl nenechal Svůj národ plných čtyřicet let za všelikého soužení na poušti.

10) Aron a Mojžíš sice po všechna léta podle předpisu obětovali, ale to nepomáhalo ani jim, ani národu, který setrval ve hříších; Já však Se budu jen jednou obětovat za všechny lidi Sám a ti, kdož uvěří ve Mne, stanou se také přede Mnou spravedlivými a čistými a nebude již na nich shledán hřích. A nyní víte, jak jste na tom se Mnou!

11) Mojžíš musel na této hoře ještě smrt vidět, pocítit a okusit a také ve svých posledních chvílích zvolal na místě, kde nyní sedím: „Pane, Ty jsi s námi učinil spolek proti smrti a proti

hříchu a hle, já zde musím zemřít, aniž smím kdy svýma nohama vstoupit do zaslíbené země života!“

12) A jakýsi hlas zazněl nad ním: „Ty budeš žít, ale ne ze Zákona starého, nýbrž z milosti Mého nového spolku, který uzavřu s národy Země!“

13) Tu byl Mojžíš vykoupen a byl přijat, nikoli svou zásluhou, nýbrž Mou milostí.

14) A právě na tomto místě pravím nyní vám Židům a pohanům, že s vámi již nyní uzavírám a ještě více uzavřu spolek nový, což v nejbližší době všichni zažijete. Vycházející Slunce bude Mi však nyní před vámi svědectvím, že jsem k vám ze Sebe nemluvil nic marnivého!“

15) V okamžiku vyšlo Slunce a nad ním bylo světlé písmo: „Čest a chvála jednomu jedině pravému Bohu na výšině výšin a v hlubině hlubin!“, a pod Sluncem: „Melchisedek, pravý Král králů a Velekněz všech velekněží a jedině pravý Otec Svých dětí v nebi a na této Zemi!“

180. ZVRHnutí ŽIDOVSKÉ NAUKY.

1) Když všichni přítomní přečetli toto nejvyšší významné písmo, byli velice překvapeni a užasli, zejména však oni tři Římané a několik farizeů.

2) Neboť za Dismasem a Barnabášem přišli ještě **někteří** a sami pravili: „Ano, ano, podivné na pohled a pravdivé, co tu napsáno! Starý spolek s Abrahamem končí a nemá již platnost ani působnost; neboť všichni víme, že působnost archy úmluvy přestala téměř již před třiceti lety docela, - jen Simonovi a Zachariášovi byla ve své obvyklé síle ještě známa. Hůl Aronova se již nezelenala a sedm posvátných peců bylo na prach rozhodáno moly. Jen obě kamenné desky ještě zůstaly; ale jejich písmo bylo rok od roku nečitelnější a bylo proto nutné zrušit již před dvaceti roky celou starou archu úmluvy a zato dát zhotovit od jednoho z předních a nejlepších truhlářů ze stejného dřeva truhlici novou, pak ji podle tvaru staré pobít zlatem, postavit na ni opět oba cheruby a střed truhly, z něhož vystupoval kouřový anebo časem také ohnivý sloup, musel být zařízen tak, aby bylo lze vložit buď čerstvě rozdmýchané uhlí a na to pak dát kadidlo a jinou vonnou pryskyřici, aby se vytvořil kouřový sloup, který naplňuje na všechny strany svatostánek tak, že lze v něm sotva vydržet a ohnivý sloup musí být prováděn zapálenou naftou.

3) Tehdejší velekněz byl ovšem toho mínění, že s nově zřízenou archou úmluvy to půjde tak, jako to šlo s nově vybudovaným chrámem po babylonském zajetí; leč velice se zmylil. Neboť s novou archou úmluvy to již vůbec nešlo, - proto si také pozdější velekněží již zcela nic nedělali z toho, že dávali Římanům a Řekům za přinesenou oběť prohlížet svatyni právě tak jako cokoli jiného; neboť v blízkosti nové archy úmluvy se nikomu neublížilo.

4) Nám farizeům a zákoníkům je také dávno již jasné, že se starým spolkem je zcela konec; ale lid se musí, pokud to jde, udržovat ve staré víře a zejména proto, že mu za to nelze dát víru lepší a zadruhé, aby chrámu s jeho sluhy zůstaly příjmy, bez nichž by nemohl chrám, ani jeho sluhové trvat dále.

5) A v tom je také hlavní důvod, proč je právě tento Pán a Mistr, Který byl před námi poznán jako jedině pravý Zakladatel věčného nového spolku, tak velice nenáviděn templáři; neboť templáři poznávají dobře, že Jeho nauka je plna božské síly, ale také až příliš dobře vědí, že by byli úplně ztraceni, jakmile by se sami přidrželi této nové nauky a u lidu jí zjednali úplné přijetí.

6) Ale v budoucnu jim to, - jak to sami velmi dobře poznávají velmi málo prospěje, ježto již v národě vědí mnozí, že stará archa úmluvy ztratila svou sílu a nová nemá jinou sílu nežli tu, kterou jí propůjčují lidé svým neohrabaným uměním.

7) My však sami jsouce ještě ve spojení s chrámem nemůžeme nic učinit ani pro ani contra, nýbrž vyčkáme v oblažující naději, co učiní tento pravý Pán nebe a Země a budoucně setrváme v nejuplněnější víře v Něho a ve vši lásce k Němu; že On nařídí to nejlepší a nejúčelnější, o tom jsme všichni co nejživěji přesvědčeni.“

8) Po těchto slovech pravil **vrchní městský soudce**: „Já patřím též k těm, kteří viděli v chrámu novou archu úmluvy a přitom nabyli přesvědčení, že Židům záleží na víře v Boha právě tak málo jako pohanům na víře v bohy. Pohané jsou aspoň obratnější ve všelikém kouzelnictví a dovedou slepý lid ještě dlouho účinně klamat; leč s kouřovým a ohnivým sloupem ve svatyni chrámu jeruzalémského je velká potíž a chrámoví kněží činí pro sebe dobře, snaží-li se

slepému lidu ještě namluvit, že stará mojžíšská archa úmluvy je dosud v úplné působnosti. Až se však lid jednou dozví, že tomu již dávno tak není, pak budou muset kněží jeruzalémští co nejrychleji zmizet, jinak se jim u lidu nejlépe nepovede.“

9) Poté se obrátil ke Mně a pravil: „Pane a Mistře, Který jsi nám podal nyní o Svě božskosti více než dostatek zřejmých důkazů, řekni mi, zda jsem nyní mluvil správně či ne!“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Úplně; neboť žádný podvod se nedá na dlouho udržet tak jako noc, když vyšlo jednou Slunce.“

11) Že chrám i s jeho sluhy a s celým městem Jeruzalémem již v nejbližší době na všechny časy časů zanikne, o tom můžeš být úplně ujistěn; ani kámen na kameni nezůstane! Jen o jedinou věc mohou jeruzalémští Židé prosit, aby se totiž jejich velký útek neodehrál v nejuplnějším zimě anebo v sobotu; neboť pak by se jim mnohem bíději dařilo nežli v lepší roční době anebo všedního dne.“

12) Když jsem byl toto vyslovil, zmizelo písmo nad a pod Sluncem a mlhy Jordánu se začaly rozptýlovat, protože Slunce začalo svými paprsky osvětlovat krajiny zaslíbené země.

13) **Vrchní městský soudce** učinil tuto poznámku: „Škoda, že jeruzalémští nemohli spatřit Slunce s nadpisem a podpisem; neboť to by je bylo muselo přivést zcela mimořádně k přemítání a tomtó zjevu!“

14) **JÁ** jsem však pravil: „Právě proto, že to neměli vidět, jsem dopustil, že všechny krajiny Jordánu musely být zahaleny v hustou mlhu; neboť ti, kdož mají radost z temnoty, sklídí z ní také svou odměnu!“

15) Při této příležitosti bylo vidět prchající gazelu pronásledovanou šakalem. V krátké době dohonil šakal gazelu a připravil si z ní snídani a vzdálen asi pět set kroků od nás, neměl zrovna dlouhou práci, aby byl se svou ulovenou snídaní hotov. Poté se ubíral zcela zvolna dále k jihu, aby si snad ještě někde ulovil oběd.

16) Ale tu letěl dosti vysoko ve vzduchu obrovský arabský orel. Ten ihned spatřil se své výše plížícího se šakala, snesl se rychlostí šípu na něj a přes všechno jeho vzpírání ho vynesl vysoko do vzduchu. Pak ho nechal padnout právě na místo, které bylo široko daleko velmi kamenité. Samozřejmě, že to přineslo šakalovi smrt a vzápětí se snesl orel dolů a přesvědčiv se, že je šakal skutečně mrtev, vzal jej znovu do drápů a letěl s ním k jihu na příznivé místo, kde musel pak šakal i se svou požitou gazelou posloužit obrovskému orlu za snídani.

17) Po tomto krátkém výjevu pravil **vrchní městský soudce**: „Pane a Mistře, zjevy takového vzájemného požívání mezi zvířaty a těžké nemoci před smrtí člověka byly mi vždy - v rozporu s domněle moudrým zřízením nějakého boha nebo. také několika. bohů - nemoudrou a krutou podívanou. Ty sice již budeš vědět, proč to vše tak je a musí být; ale našinec sám si o tom ani při nejlepší vůli nedovede učinit jasnou představu!“

18) Pravil jsem **JÁ**: „To ti bude ještě vysvětleno! Po snídani se již naskytne příležitost o tom promluvit; nyní však uvidíme na okamžik ještě Mojžíše a také anděla, který zápasil o jeho mrtvolu.“

19) Když jsem byl toto řekl, stál Mojžíš a archanděl Michael rovněž přede Mnou, poklonili se Mně a chválili a velebili Mé jméno. Poté zmizeli a my jsme vstali a odebrali se do města, kdy na nás již čekala snídaně.

181. ZNIČENÍ DOMÁVÍCH BŮŽKŮ V HOSPODĚ.

1) Když jsme přišli do domu našeho hospodského a to do hostinského pokoje, posadili jsme se ke stolu a farizeové a několik Židů se posadili k vedlejšímu stolu a ihned bylo dáno na stůl náležité množství dobře připravených ryb a rovněž chléb a víno. Brali jsme si ryby se vším ostatním a jedli.

2) Po snídani jsme však zůstali sedět u stolu; neboť nechtěl jsem, abychom se za dne zbytečně ukazovali příliš mnoho venku, protože v tomto městě bylo ještě velmi mnoho zarytých pohanů, kteří lpěli ještě příliš na svých chrámech a bůžcích.

3) Tu přistoupil ke Mně syn hospodského a vyprávěl Mi, že jeho matka přecpala svou ložnici samými bůžky a že i také v této jídelně je velmi špatně provedený Apollo, jehož postava, vzhledem k tomu, co měla představovat, musí u každého vyvolat pravý opak a proto by chtěl tohoto Apollona a také bůžky své matky odstranit.

4) (**Syn:**) „Neboť od té doby, co jsme poznali Tebe, ó, Pane, nehodí se již tito bůžkové pro tento dům.“

5) Pravil jsem **JÁ:** „Máš dobrý úmysl, milý synu, - ale vztáhneš-li zde ruku sám, mohou ti z toho vzejít nepřijemnosti a mnohé nepřátelství u vašich dosud slepých sousedů; Já tě však budu podporovat a tento Apollo a ostatní bůžkové budou ihned zničeni. Jdi do onoho kouta, zda tam ještě naleznáš nějakého Apollona a pak se můžeš odebrat do pokoje své matky a nenajdeš již ani tam bůžka!“

6) A mladík ihned vstal a šel do kouta, v němž stál Apollo a nenašel po něm již ani stopu. Poté se odebral do ložnice své matky a všech těch mnoho set bůžků tu také již nebylo; pln veliké radosti vyprávěl to ihned své matce, která měla práci v kuchyni; matka se toho poněkud ulekla a pravila synovi:

7) (**Matka:**) „Milý synu, to vše je již zcela správné; ale uvaž naše sousedy! Co nám řeknou, nenaleznou-li při návštěvě v našem domě již žádného bůžka?!“

8) Pravil **syn:** „Nech jen mluvit s nimi mě a já jim řeknu, že Ten Pán a Mistr, Který konal v našem domě tak velká znamení, zničil jedinou myšlenkou všechny tvé bůžky a oni pak již nebudou moci nic říci. Zároveň však máme na své straně také našeho přísného a spravedlivého vrchního městského soudce a sousedé se budou jistě moudře střežit vyslovovat se vůči němu nelibě.“

9) S tímto poučením byla pak jeho matka spokojena a přišla poté i se synem ke Mně do hostinského pokoje a děkovala Mně za to, že jsem ji tak zázračným způsobem osvobodil od něčeho, v co již beztoho u sebe nikdy příliš mnoho nevěřila.

10) **JÁ** jsem jí však řekl: „Jdi do své ložnice a místo svých dřívějších mnohých bůžků najdeš něco jiného, co ti bude milejší!“

11) Poté šla opět do své ložnice a prohlížela ji a na místě, kde byla postavila mnohé své bůžky našla truhlu z černého ebenového dřeva, opatřenou zámkem a závorou. Otevřela ji a našla ji plnou římských stříbrných mincí, které měly značnou cenu.

12) Brzy se však vrátila a vyprávěla to přede všemi, zvláště svému muži a synovi.

13) A **hospodský** pravil: „To má ovšem pro naši hospodářskou potřebu mnohem větší cenu nežli všichni tvoji dřívější bůžkové největší cenu má však přece jen vždy slovo, které jsme obdrželi od tohoto Pána a Mistra a od Něhož snad obdržíme, jsme-li toho hodni, ještě více. Proto dejme teď pokoj tvým stříbrným mincím a poprosme tohoto Pána a Mistra, aby opatřil naše srdce a naši mysl takovými duchovními zlatými a stříbrnými mincemi, jaké budeme brzy potřebovat v druhém životě!“

14) Poté děkovala žena a odebrala se opět do kuchyně a k čeledi, aby přikázala, čeho je celý den dbát a co se má dít.

15) Poté Mi však pravil ihned **vrchní městský soudce:** „Ó, převeliký Pane a Mistře od věčnosti! Jelikož jsi Mi slíbil dnes ráno na hoře Nebo, že mi zodpovíš ještě dvě otázky, které jsem Ti položil a to jednu již včera večer a druhou dnes ráno na hoře Nebo za okolnosti, když šakal ulovil ubohou gazelu, roztrhal a sežral ji a brzy nato musel sám zakusit týž osud obrovským orlem - ráčiž mi milostivě dát o tom podrobnější vysvětlení!“

182. PŘÍČINY TĚLESNÝCH NEMOCÍ.

1) Pravil jsem **JÁ:** „Co se týče tvé včerejší otázky, totiž často zdouhavého a těžkého churavění před tělesnou smrtí, jakož i mnohdy velmi časté smrti dětí, je něco takového jen Mým dopuštěním na polepšení lidí, nikoli tedy nějakým ustanovením, vycházejícím z Mé všemohoucí vůle.“

2) Hle, prvotní lidé, kteří zůstali ve stejném, Mým duchem jim oznámeném řádu a prostotě, nevěděli nic o nemoci, která předchází tělesnou smrt; dosahovali většinou velmi vysokého věku, nikdy nechuravěli a nakonec zcela klidně zesnuli a jejich duše nepocítovala přitom ani bolesti ani smrtelné úzkosti.

3) Jejich potrava byla však také vždy stejná, nikoli dnes taková a zítra jiná. Živili se většinou mlékem, chlebem a dobrými a zralými plody stromů takovéto jídlo bylo celý život jejich tělesnou potravou a k utišení žízně sloužila jim čerstvá pramenitá voda.

4) Nervy jejich těla byly tudíž vyživovány stále týmiž dobrými a neškodnými duševními

substancemi a do těla se nemohly vloudit špatné, nečisté a tedy škodlivé duševní substance proto také tito lidé zůstávali stále stejně silní a zdraví, jak duchovně, tak i tělesně.

5) Pozoruj však nyní v této době a také již v mnohem dřívějších dobách ty mnohé tisíce všelijakých lahůdek, jimiž lidé plní žaludky a břicha a bude ti ihned jasné, jaké množství všelijakých nevykvašených, tedy nečistých, špatných a škodlivých substancí pojme při takové příležitosti často celé lidské tělo, jež je jimi ponenáhu stále více mučeno a trápeno! Tyto rozmanité substance se pak totiž dostanou v těle lidském do stálého boje, který může člověk na nějakou dobu zmírnit jen tím, že vezme útočiště ke všelikým ze zkušenosti známým bylinám a kořenům a s jejich pomocí utiší náklonnost vnitřní duševní substance k revoluci.

6) Ale takové zdraví nemá nikdy trvání zvláště u starého člověka, leč by vzal na delší dobu útočiště ke zcela prosté výživě těla, což se však obyčejně neděje. Neboť většina lidí, jakmile se stane nějakým šťastně zvoleným lékem tělesně jen snesitelně zdravější, dostane hned opět chuť na své staré mlsoy, stane se poté nemocnější nežli byla dříve, začne chřadnout a obyčejně pak velmi bolestivě skončí.

7) Hle, proto také předepsal Mojžíš Izraelitům vysvobozeným z tvrdého otroctví Egyptanů jídelní lístek! Ti, kteří žili přesně podle něho, zůstali až do vysokého věku zdraví; ale velmi mnozí zatoužili až příliš brzy po svých egyptských hrncích masa a následek toho byl, že brzy poté onemocněli, zeslábli a stali se ubohými a svůj pozemský život museli ukončit za všelikých tělesných nemocí.

8) Ještě trudnější je to v tomto ohledu u dětí.

9) Předně již oba rodičové dříve hřešili a tím svá těla naplnili velkým počtem špatných a škodlivých duševních substancí a tak bylo dítě zplozeno hříšným otcem do těla ještě hříšnější matky. Táže se“ Jak má z takového těla vzejít zdravé dítě?

10) A zadruhé matka v době těhotenství je většinou chtivá všelikých pamlsků a její příbuzní jí nedovedou prokázat lepší služby, nežli že podle možnosti splňují žádost těhotné ženy.

11) Za této okolnosti dostává dítě ve svém zdraví druhý úder. Nedosti totiž na tom, že dítě přišlo již úplně nemocné z mateřského těla, nýbrž hned poté musí být živeno ještě špatnějším mateřským mlékem. V tom pak záleží další, ještě mocnější úder do základů zdraví dítěte.

12) Když dítě z těchto dvou úderů na zdraví vyšlo za pomoci všelikých léků pokud možno šťastně takřka se zdravou kůží, pak přijde ještě třetí úder na zdraví. Dítě se stává ovšem větší, škádlivější a svému okolí laskavé. Tu pak se brzo velice rozmazuje a zahrnuje všelikými pamlsky; neboť tací hloupí rodiče nedovedou svému mazlíčkovi nic odepřít. jaký je však toho následek? Dítě si tím již záhy zkazí a zeslabí žaludek a nutné zaživací ústrojí, takže pak upadá brzy do všelikých tělesných nemocí a také brzy umírá.

13) Mnohé děti umírají již v těle mateřském, mnohem větší počet hned ve dvou až třech letech po narození, většina však od čtyř do dvanácti let. A které již dosáhnou zralejšího věku, musí mít předně moudré a rozumné rodiče a žít cudným a dietním životem, nesmí se hněvat a zlobit. Tak mohou dosáhnout ještě zcela dobré a snesitelné zdraví a věku 60-70-80 i více let; ale potom je jejich stáří již tolik jako nemoc, která má vždy svůj původ v těle matky a většinou však také v hříších z mládí.

14) Z tohoto krátkého vyličení vidíš, že Já jsem naprosto nikdy nebyl původcem lidských tělesných nemocí, nýbrž lidé sami a to od doby, kdy začali lehkomyšlně a dosti svévolně stále víc a více opouštět Má, jim vždy dávaná přikázání a pravidla a následovali svůj rozum a svoji vůli, která byla vždy víc a více zatemňována a matena zlými duchy, kteří se zdržují ve vzduchu, v zemi a ve vodě.

15) Předkové věděli velmi dobře, že noc v přírodě není přítelem lidí; ale přece prováděli velké spekulace v noci. Každá taková nadměrná spekulace je však jako zlodějství a vraždění, které se, jak je ti dobře známo, provádí většinou za noci.

16) Země je dost veliká, aby uživila ještě tisíckrát tolik lidí, nežli jich žije nyní na Zemi; ale hrabivost, lakota a spekulativní vášeň ohraničila a označila pozemky a mnozí boháči, lakomci a mocní si přivlastnili často největší a nejlepší pozemky a pronásledovali každého, kdo by se chtěl proti tomu postavit. A tak se stalo, že mnohý člověk vlastní stotisíckrát více těch nejlepších pozemků, než jich potřebuje k výživě své a svého domu.

17) Zato pak muselo opět mnoho set tisíc lidí odejít na mořské pobřeží a opatřovat si špatnou a nezdravou potravu z moře. Tím byla vynalezena lodní plavba a lidé objížděli po lodích daleko široko mořské břehy a honili se směle za poklady a bohatstvím, které v sobě skrývalo

moře. A tak žijí za naší doby velcí národové u moře a z moře, což vše u prvních lidí Země nebylo.

18) Je-li však tomu tak jak učí zkušenost, jak by se mohl jen poněkud rozumný člověk i jen zdaleka domnívat, že národové v této době vystoupivší přes míru z někdejšího řádu jsou a zůstanou právě tak zdraví jako prvotní lidé na Zemi, kteří již od mateřského těla nikdy nevystoupili z tohoto řádu?!

19) Nynější nemoc před tělesnou smrtí lidí není tedy nic jiného nežli následek téměř úplného opuštění starého řádu, zároveň je však také strážcem v mnohých lidech dosud zdravé duše, aby se tato duše ponenáhlu stáhla ze svého špatného těla, tím se vymanila z pout špatných duševních substancí svého těla a když v ní začnou zle hospodařit, aby se za pomoci svého lepšího ducha onoho světa ještě zavčas navždy vzdálila ze svého těla a poté věčně nikdy neměla ani nejvzdálenější přání odebrat se kdy opět do těla, - leč by vystoupila z těla jako již úplně špatná a aby se mohla tělu velmi trpce pomstít, snažila by se vniknout do těla člověka na Zemi dosud žijícího, aby toto tělo co nejukrutněji a nejnemilosrdněji trýznila, což jste již často viděli a zažili na lidech posedlých zlými duchy.

20) A tímto jsem ti, příteli, jistě více nežli dostatečně odpověděl na tvou včerejší otázku o chorobách. Povšimneme si tedy poněkud podrobněji dnešní honby na gazelu a podobného více.“

183. BOJ V PŘÍRODĚ.

1) (Pán:) „Můžeš chodit po celé Zemi sem tam a nenajdeš podle vnějšího jevu mezi tvory nic jiného, nežli samé úhlavní nepřítelství.

2) Pozoruj jen Slunce, které je jistě největším dobrodincem Zemi i všemu stvoření; vždyť jeho světlem a teplem se začíná vše znovu oživovat a roste a sílí. Říše rostlinná pučí z půdy zemské jakoby znovu, přináší v řádu svého druhu plod a stromy dostávají šťávu, vyráží pupeny, listy, květy, po nichž následuje ponenáhlu zrající plod.

3) Nesčíslné množství nejrozmanitějších druhů okřídleného hmyzu nakladlo vajíčka, sluneční světlo a teplo dává jim líhnout se a naplnit vzduch nesčíslnými menšími i většími tvory.

4) Tak je tomu s ptáky, s rybami ve vodě a s nesčíslnými jinými zvířaty v tomto živlu a také ostatní zvířata a lidé mají tu největší radost ze Slunce. Slunce je tedy, jak jsem řekl, zajisté největším dobrodincem Země a jejích tvorů, - ale zároveň také jejích největším nepřítelem.

5) Neboť hle, za nepříliš dlouho poté, co Slunce povolalo vše na půdě zemské v život, přibývá mu na světle a teple a to v takové míře, že v létě zase usmrcuje vše co stvořilo v zimě a na jaře.

6) Vaše zdejší krajina je toho sama příkladem: V druhé polovině zimy až do první poloviny jara se vše zelená a vaše krajina vypadá jako ráj. Čím je nyní? Sotva v polovině podzimu je stepí, v níž se najde jen nejvýš zřídka někde ještě něco zeleného! Vše je vyschlé a vymřelé.

7) Odeber se však teprve do Afriky anebo do její jižnějších částí Arábie, tam procestuješ mnoho dní a s ničím živým se vůbec neseštkáš; sluneční vedro, usmrcuje vše, co snad ještě v zimě přivedlo v život.

8) V tak zvaných mírných zemských pásmech jde to ještě nejchvalitebněji; ale zato zimní doby tam trvají mnohem déle nežli zde a rostliny a zvířata nedospívají již k takové bujnosti jako v těchto teplých pásmech zemských. A tak všude na Zemi shledáš, že na jedné straně je Slunce největším dobrodincem Země, na druhé straně však opět jejím největším nepřítelem.

9) Samo moře v hlavních horkých pásmech, když Slunce rozvine svou největší sílu, je velmi málo oživeno rybami a jinými mořskými zvířaty; tato zvířata pak prchají buď více k severu anebo více k jihu, podle toho, zda Slunce rozvíjí svou největší sílu horka buď více na té či oné polovině.

10) A hle, v jakém poměru je Slunce k Zemi, v tomtéž poměru jsou vzájemně více méně všechna stvoření na Zemi!

11) Takové je to například i mezi živly. Zda není voda po Slunci jedním z největších dobrodinců na Zemi? Nepřeje si každý rolník, jehož louky, pole a zahrady schnou, požehnaný déšť? A když déšť přijde, zajásá samou radostí jaksi veškeré stvoření!

12) Dáme-li však místo požehnaného deště přijít samým prudkým průtržím mračen, pak

nikdo na celé Zemi nebude chválit jejich užitečnost; neboť svými mocnými přívaly ničí vše, co jim přijde do cesty a zanechávají pak rozsáhlou pustou půdu, z níž lidská píle při veškerém úsilí nebude již moci těžít často ani po staletích.

13) Rovněž tak i různé větry jsou převelikými dobrodinci pro půdu zemskou a pro fyzické zdraví veškerého stvoření; zvrhnou-li se však ve velké bouře a vichřice, způsobí pak málo užitku, nýbrž jen škodu, to jest s hlediska vašeho lidského rozumu, protože tento rozum není s to posoudit, kterak tyto mnohé zjevy v jejich působení směřují k jednomu velkolepému užitečnému účelu.

14) Tak je tomu také s rostlinami, mezi nimiž jsou mnohé ušlechtilé, ale ještě více je neušlechtilých, které označujete slovem plevel. Má-li někdo čisté pole na výsev pšenice a ječmene, bude se těmito dvěma ušlechtilým druhům obilí také čistě a dobře dařit; přijde-li však nepřítel a zaseje mu za noci na jeho pšeničné a ječné pole množství plevelového semene a plevel vzejde mezi ušlechtilým obilím, pak se brzy potlačí a udusí.

15) Jsou vůbec druhy rostlin, které zmocní-li se náležitě nějakého většího či menšího pruhu země, nedají na něm vzejít jinému druhu rostlin.

16) A právě totéž máš nyní před sebou také v říši zvířat. Zvíře slouží zvířeti svým tělem za žrádlo a za potravu a člověk, svým tělem sám zvířecký je a zůstává největším dravcem. Neboť gazela, ovce prchají, vidí-li přicházet do své blízkosti vlka, medvěda, lva, tygra a podobná dravá zvířata; ale člověk, je-li opatřen všelikými jeho rozumem vynalezenými zbraněmi, se nedává před těmito zlými zvířaty na útěk, nýbrž koná jen chtivě lov na ně, aby se zmocnil jejich kožišiny a někdy také, aby proměnil jejich maso v chutnou pečení při ohni.“!

184. ÚČEL BOJE V PŘÍRODĚ.

1) **(PÁN:)** „Tvá otázka záleží však v tomto: proč dopouštím taková nepřátelství na světovém tělese, jako je tato Země. A Já ti na to pravím, že mimo tuto Zemi je nesčíslné množství mnohem větších těles, na nichž nenajdeš buď zcela žádná anebo nejvýš jen velmi málo taková nepřátelství jako u tvorů této Země.

2) Ano, proč je to tedy právě na této Zemi? A Já ti pravím: Protože právě lidé této Země jsou do své duše a svého ducha určeni k tomu, aby se mohli stát dětmi Božími, čímž pak budou s to právě totéž, co jsem s to Já Sám; proto bylo tedy také již praotcům ústy proroků řečeno: „Jste Mé děti a tedy bohové, jako jsem Já, váš Otec Bůh!“

3) K takovému postavení musí však být duše, jak se říká, po dlouhou řadu let sestavována z nesčíslného počtu duševních částic z říše všech tvorů na této Zemi a toto sestavování spojováním často nekonečně mnoha duší tvorů je právě to, co nazývali stáří mudrci, kteří o tom zajisté věděli putování duší.

4) Vnější hmotné tvary tvorů se sice navzájem požívají, tím se však mnohé v těchto tvorech přebývajících duše osvobozují a duše stejnorodé se spojují a vrozují do nejbližšího vyššího stupně opět do hmotného tvaru a tak to jde dále až k člověku.

5) A jak to jde s duší, tak to jde také s jejím záhrobním duchem (onoho světa), který je vlastním buditelem, pokračovatelem, vzdělavatelem a udržovatelem duší až k duši lidské, která pak teprve vstupuje do své úplné sféry svobody a je s to sebe samu v mravním ohledu utvářet dále.

6) Když se duše sama sebou pozvedla k určitému stupni duchovní dokonalosti, pak se s ní teprve spojuje její záhrobní duch světla a lásky a odtud se začíná celý člověk stávat Bohu ve všem podobnější a podobnější; a je-li pak tělo duši vzato, je pak duše již úplně bohopodobnou bytostí a může ze sebe vše povolávat v jsoučno a také moudře udržovat.

7) To, co jsem ti nyní řekl, děje se však v tak nadměrné hojnosti jen na této Zemi a jinak na žádném jiném světovém tělese a kdo má rozum, rozuměj tomu z tohoto důvodu: Protože právě tato Země vyhovuje Mému srdci, Já Sám však mám také jen jedno srdce a ne několik srdcí, tak může také být jen jedno světové těleso Mnou vystavené, které úplně vyhovuje Mému srdci a to jeho nejvnitřnějšímu význačnému životnímu místu.

8) Toto nyní ovšem zcela jasně nepoznáš a kdybych to chtěl tvému rozumu pokud je možno objasnit, měli bychom přes tisíc let co dělat, nežli bys začal Mé vnitřní moudrosti jen poněkud jasněji rozumět.

9) Až se však jednou sjednotíš ve své duši s Mým Duchem, pak také v jediném okamžiku poznáš a pochopíš více nežli bys nyní nejnamáhavějším bádáním poznal a pochopil za tisíc let.

10) A nyní, protože tu právě jsem a jsou Mi všechny věci možné, ukáži ti, co se v duševním ohledu stalo z dnešního lovu, který jsi viděl a pozoroval.“

185. PŘÍKLAD NA SPOJOVÁNÍ DUŠÍ ZVÍŘECÍCH.

1) (**Pán:**) „Ty jsi ještě viděl, kterak se nakonec obrovský orel zmocnil šakala nasyceného již gazelou, vzlétl s ním do výše a nechal jej pak spadnout na kamenitou půdu, při kterého příležitosti také tento dravec našel svou jistou smrt; potom však byl orlem znovu uchopen a odnesen daleko na jih, kde měl orel hnízdo mezi skalami. Když se tam se svou kořistí dostal, nechal ji opět, jelikož se mu stala již trochu příliš těžkou, z dosti značné výšky spadnout.

2) Kořist však narazila na skalní stěnu a spadla do dosti hluboké údolní sloje. V této údolní sloji pásli arabští pastýři svá skrovná stáda a brzy spatřili, kterak se obrovský orel jako známý jim nepřítel jejich stád, snášel stále níž a níže dolů, aby si odnesl svou kořist spadnuvší příliš hluboko do údolí.

3) Když toto zpozorovali pastýři, napjali ihned luky a namířili na orla, vždy hlouběji se snášejícího. Když orel slétl podle jejich výpočtu již dosti hluboko, vystřelili ostré šípy z luků a hle, orel byv třemi pastýři dobře zasažen, spadl mrtev do údolní sloje a byl pastýři přijat jako řádná vítězná trofej! Ubohý šakal se svou gazelou leží však dosud mezi nízkými skalami, do nichž spadl a bude teprve po nějaké době sežrán jinými dravými ptáky.

4) A nyní pohleď sem! Zde přede dveřmi stojí již lidská postava, jakoby dítěte a čeká, aby byla při nejbližším plození přijata do těla matky. A za tímto duševním zjevem vidíš světlou postavu; to je již záhrobní duch této duše, který bude pečovat o to, aby byla tato nyní ještě přírodní duše při nejbližší příležitosti zaopatřena v těle mateřském.

5) A nyní jsi také viděl, jak se z posledních tří, již dokonalých stupňů zvířat - ovšem s mnoha tisíci předchůdců - objevila duše lidská.

6) Zrodí se z toho do světa mužské dítě, z něhož se může stát, vychová-li se dobře, velký muž. Jeho srdce bude ovládat dobromyslnost gazely, jeho intelekt chytrost šakala a jeho rozum, odvalu a vůli síla obrovského orla. Hlavní rys povahy bude bojovnost, ale dovede ji mírnit svým srdcem a chytrostí, čímž se stane v jakémkoli postavení velmi užitečným člověkem. Stane-li se však vojínem, bude sice svou odvahou také mít štěstí, ale stane se zároveň kořistí jiných válečných zbraní.

7) Abys však mohl pozorovat toto dítě hned od narození, bude moci tvůj pozemský soused již v příštím roce vystoupit jako jeho otec.

8) A nyní víš vše a já jsem ti řekl a ukázal něco, co jsem dosud takovýmto způsobem neřekl a neukázal ještě žádnému člověku; ale nyní požijeme opět trochu chleba a vína a posílíme se po tomto dosti dlouho trvajícím výkladu!“

186. ZDÁNLIVÁ PŘÍZEŇ PÁNĚ K POHANŮM.

1) Této Mé rady bylo také ihned uposlechnuto; požili jsme všichni opět chléb a víno a **přítomní farizeové** pravili: „Nyní teprve zcela věříme, že Ty jsi Pán a opravdový Kristus; neboť taková tajemství ve velké přírodě mohou být známa jen jedině Tobě a jinak žádnému člověku na celé Zemi.“

2) A poté pravili **Moji učedníci**: „Pane a Mistře, něco podobného jsi nám sem tam sice také již před lidmi ukázal, ale nás samé jsi vlastně ještě nikdy na takové přírodní tajemství hlouběji neupozornil a také jsi nám je tak nevysvětlil; hodné pozorování zůstává u Tebe vždy to, že mezi pohany mluvíš mnohem otevřeněji nežli mezi námi Židy!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Cožpak jste ještě tak krátkozrací a nechápete toho důvod? Kdy jste se stali od svého narození lidmi znalými přírody? Nebádali jste nikdy o tom či onom zjevu, nechávali jste jej jít jak přišel a bylo vám zcela lhostejné, zda nakonec vlk roztrhá a sežere ovci anebo dokonce velmi odvážný beran srazí vlka a buď ho dorazí anebo ho náhle zažene na útěk.“

4) Byli jste sice vždy velmi horlivými následovníky zákona Mojžíšova, ale o zákony v přírodě jste se zřídka anebo téměř vůbec nikdy nestarali a proto jsem dobře věděl, v čem vás musím nejprve poučovat a uvádět do pravého světla; vše ostatní, čeho je vám třeba, se příležitostně poněmhu již dovíte u Mne.

5) Mnohému z vás bylo zpočátku těžké a povážlivé považovat Mne za více nežli za proroka. Jelikož se vám však nyní stalo jasné, - ačkoliv ne všem ve stejné míře, - že jsem pravý Mesiáš, nadešla také vám doba, aby vám bylo leccos jiného z přírodní oblasti Země též odhaleno a vysvětleno; ale důkladně pochopíte a poznáte vše to také teprve tehdy, až budete naplněni Mým Duchem.

6) Pak také poznáte, že s takovými výklady nelze vystoupit v této ještě úplně temné době, zejména mezi Židy, kteří dosud nemají ještě zdání o nějakém porozumění - zejména o smyslu první knihy Mojžíšovy - a jimž pokrývka Mojžíšova ještě vždy zastírá jejich vnitřní zrak.

7) Proto také učiníte dosti, budete-li probouzet své bratry na víru ve Mne; vše ostatní, pokud toho bude třeba, vykoná v nich pak již Můj Duch.

8) Římané však jsou lidé znalí přírody, učinili mnohé zkušenosti a mnohá pozorování; jim se tedy musí také takovéto a jiné zjevy z oblasti přírody vysvětlit a oni to také chápou a mají více světla nežli vy a já vám ještě mimoto dodám, že hlavní světlo bude brzy tvrdošíjným Židům vzato a dáno v hojnosti pohanům!"

9) Privil poté **jeden učedník Janův**: „Pane a Mistře, to je řeč z Tvých svatých úst, která nás Židy nemůže naladit radostně, nýbrž jen smutně; neboť my jsme podle Písma přece vyvolený Boží národ a Ty Sám jsi vyšel z nás. Nyní má být dána pohanům přednost před námi a my budeme jaksi rozptýleni mezi všechny národy Země a nebudeme již vlastnit žádnou zemi a žádný domov a s nástupem krále Davida to asi nepůjde!“

187. LÁSKA PÁNĚ K NÁRODU ŽIDOVSKÉMU.

1) Privil jsem **JÁ** „Příteli, ty mluvíš a soudíš ještě jako slepý! Židé byli zajisté vyvoleným Božím národem, ale chovali se podle toho, aby byli a zůstali tím, k čemu byli povoláni od dob Abrahamových? Zachovávali sice navenek zcela suše zákon a velebili Boha rtoma, ale jejich srdce zůstala zatvrzelá a Boha daleko vzdálena.

2) Byli ústy mnohých proroků a jiných moudrých učitelů nesčíslněkrát napomenuti, jak se mají chovat k Bohu; ale splnili i dost málo tato napomínání?

3) Byli jen ve stálém sporu mezi sebou a válčili o vlastnictví pozemských statků. Jednou jsem je za to potrestal babylonským zajetím a to mečem nejpohanštějšího krále Nebukadnezara a ponechal jsem je plných čtyřicet let ve vši hanbě a bídě, aby se polepšili, ale přece jsem je však nenechal bez proroků a učitelů.

4) Když se začali zase polepšovat, dopustil jsem opět, že se směli navrátit do své země a vystavět znovu město Jeruzalém a chrám a stali se zase váženým národem.

5) Ale jak se jim začalo opět dobře dařit, zapomínali poněmhu opět na Mne, neposlouchali proroky a učitele, nýbrž je pronásledovali a některé z nich ukamenovali.

6) Když jsem viděl, že židovský národ již zase nezačal dbát Mých napomenutí, tu jsem probudil Římany a oni přišli s mocným vojskem a dobyli nejen zaslíbenou zemi, nýbrž mimoto ještě mnohem větší část Asie a ustanovili nad Židy a také nad jinými národy nemilosrdné nájemní krále, nicméně jim však ponechali jejich Písma a bohoslužbu.

7) Nyní jsem přišel konečně Já Sám, navštívil častěji Jeruzalém, učil v chrámě a jako Otec chtěl jsem vzít lid pod ochranná křídla Své lásky, moci a moudrosti, tak jako kvočna svá kuřata. Ale co docílily doposud Můj zjev, Má nauka a Mé skutky? Nic jiného nežli že Mne den ode dne více nenávidí, všestranně pronásledují a zcela vážně se snaží tělesně Mne usmrtit, - což se také v krátké době Židům podaří, aby se na nich vyplnil soud, kterým se jim hrozilo v Písmu.

8) Starý spolek přestane trvat, jak to také již prorokoval prorok Daniel a bude zřízen spolek nový, pod ním se stanou dědici a majiteli Království Božího také všichni pohané. Neboť Římané již jednou dobyli zaslíbenou zemi, ale nic v ní nezničili; za krátkou dobu po Mně ji však Římané opět dobudou, leč také tak zničí, že z mnohých měst - nevyjímajíc Jeruzalém - nezůsta-

ne kámen na kameni a že za krátký čas poté nebude možno již ani určit, na kterém místě stálo to či ono město.

9) Řekl-li jsem zde tedy nyní, že světlo bude Židům vzato a dáno pohanům, - učinil jsem tu bezpráví? Anebo jdi a obrať Mně všechny Židy, aby ve Mne uvěřili a Já tento poslední soud pro ně zastavím, starý spolek obnovím a také jej budoucně až na konec časů zachovám!

10) Dávej však pozor, jak se ti bude při tomto podniku dařit! Pravím tobě: Mnohem ještě hůře nežli se dařilo tvému učiteli Janovi, jenž hlásal na poušti skutky pokání k odpuštění hříchů, ale brzy poté byl uvržen do vězení Herodesem, který ho pak dal na žádost cizoložné ženy Herodiady stít.

11) Myslíš, že by se ti snad dařilo lépe, kdybys nyní začal ve jménu Mém vysoké a pyšné Židy od jejich hříchů odvracet a jejich mnohé bohaprázdné nepravosti jim před oči stavět?

12) Když o tom jen několika jiskrami světla ve svém rozumu uvažuješ, pak jistě poznáš, že míra hříchů tohoto národa se naplnila, podobně jako míra hříchů Hanochitů za doby Noema, načež pak přišla potopa a všechny nepřátele Boha pohltila.

13) Či jsou snad nyní Židé v Jeruzalémě přáteli Boha, nemají-li na mysli nic jiného, než aby právě ve Mně Boha, svého Pána a Otce, zajali a usmrtili?! Měl by se tento národ ještě dále nechat existovat?!

14) Hle, to nejde kvůli mnohým jiným vyvoleným, proto tedy také chci dobu až k zániku Jerusalema a jeho lidu velice zkrátit a dopustit soud!“

188. O FALEŠNÝCH KRISTECH, FALEŠNÝCH PROROCÍCH A FALEŠNÝCH ZÁZRACÍCH. POKYNY UČEDNÍKŮM O CHOVÁNÍ.

1) (Pán:) „Ano, mnozí Židé ve Mne také uvěří a mnozí již věří; ale nepotrvá dlouho a povstane jich mezi nimi mnoho a každý z nich bude o Mně psát a kázat jiné evangelium, jako je tomu na mnohých místech již nyní, čímž pak povstanou mnozí falešní Kristové. Neboť tito falešní šířitelé Mé nauky budou učedníkům říkat: „Hledte, to je ten pravý Kristus, což já přece musím vědět, neboť jsem byl Jeho očitým svědkem!“ A jiný bude o Kristu tvrdit totéž.

2) A tak tito falešní proroci způsobí také brzo mezi pohany velký zmatek, protože předně se jim jako Židům snáze uvěří nežli některému Mnou probuzenému pohanu a protože zadruhé pod titulem ve jménu Mém budou také konat falešné zázraky a znamení a tím tedy také mnohé lidi svedou a vzbudí v nich zájem pro své falešné Kristy.

3) Pravím vám to nyní proto, abyste to věděli, až také sami narazíte na takové falešné proroky a abyste tedy nevěřili čemu učí, nýbrž abyste ve jménu Mém proti nim svědčili a lid před nimi varovali! Tyto falešné proroky pak potrestejte a od šíření Mé nauky je zdržujte!

4) Stanete-li se v této záležitosti vlažní, budete se podobat soli, která zatuchla a stala se nepotřebnou. Stala-li se však sůl zatuchlou a nepotřebnou, čím se potom mají pokrmy kořenit? Proto především uče národy, aby se střežily falešných proroků a nevěřily ani jejich slovům, ani jejich znamením.

5) Sami však nebudte nejednotní, ani v sobě ani ve skutku, - nýbrž podávejte v úplné, v ničem si neodporující pravdě lidem vše tak, jak jste to ode Mne obdrželi a u Mne viděli! Neboť budete-li mezi sebou nejednotní a jeden bude mluvit to a jiný něco jiného, pak tím sami do Mé nauky vložíte neblahé símě roztržky a za to se budete u Mne těšit malé chvále a odměně. Většinou však vás jako Mé pravé učedníky poznají tím, že se budete navzájem milovat, jako jsem také vždy Já miloval vás a že nikdy neupadnete do sváru a hádky, jako se to až příliš brzy stává u falešných proroků, u nichž jeden hlásaný Kristus bude druhého všelikou kletbou a odsuzováním pronásledovat, čímž bude muset být Má, vám daná nauka rovněž tak rozbita jako v krátké době Jerusalem a jiná města, kde nezůstane kámen na kameni.

6) Já však již dovedu Svou nauku zcela čistou až na konec časů zachovat. Ale běda časem všem podvrhům! Nebudou mnohem déle provádět své neplechy se Mnou nežli prováděli Židé od dob Mojžíšových až do doby Mé a Já je navštívím soudem světa, jenž bude ještě horší, nežli za časů Noema, Sodomy a Gomory a ještě mnohých jiných měst a národů do této doby.

7) U Svých však budu ustavičně zůstat až na konec časů a přijdu bez rozdílu k nim hned zde a hned tam a stanu se Sám jejich učitelem ve všech věcech; neboť tehdy také přijdu jako

blesk, který zasvítí od východu k západu a osvětlí vše, co bylo na Zemi temné a tmavé.

8) A hle, velké světlo tohoto blesku je, totiž tyto odpůrce, tak zničí, jako usmrcuje světlo blesku mraky, jestliže je nějak ozáří! Je v tom obdoba s takovými lidmi, kteří se vyhýbají pokroku v Mém světle a stále touží jako Izraelité zase po plných hrncích masa temného Egypta. A tak rak, který je domovem zejména v Egyptě, má tedy také tu vlastnost, že vyhledává obyčejně svou potravu v temném bahně; a když již občas vyleze na světlo, nastoupí ihned zase zpětný pohyb a vyhledává si opět své temné bahno.

9) A řekni Mně: Nepodobají se dnešní Židé v zaslíbené Zemi také úplně oněm Izraelitům Mojžíšem z Egypta osvobozeným, kteří na poušti, místo aby se pohybovali dopředu, aby se dostali do zaslíbené Země, zatoužili zase jen po egyptských hrncích masa a proto tupili Mojžíše, že je vyvedl z Egypta, kde se jim tak dobře dařilo?! Zda nelze tyto lidi přirovnat k ošklivým bahenním zvířatům, které nemohou snést světlo blesku a kvůli svému žrádlu se pohybují stále dozadu místo dopředu!

10) A Já jsem proto také k jejich konečnému soudu předvídal a určil to, že nakonec všichni ohněm a světlem Mého blesku zahynou.

11) A tak se naplní to, co jsem vám již jednou při jisté příležitosti řekl, že nakonec dám Zemi od její nečistoty vyčistit.

12) Tím jsem ti, jak myslím, více nežli dostatečně ukázal důvod, proč bude světlo Židům vzato a dáno pohanům.

13) Budou sice Židé o sobě ještě mezi pohany, mezi všemi národy Země dále existovat a budou ještě doufat v Mesiáše, ale ten již nepřijde a proto se budou ustavičně podobat zvířatům jako jsou psi a vepř⁵¹); neboť pes se vždy vrací k tomu co vyvrhl a vepř k louži, v níž se koupal a se zamazal.

14) A trojí pokrývka před tváří Mojžíšovou bude viset před jejich očima, neboť jasné světlo nebes nesnesou a proto vnitřní smysl spisů Mojžíšových a proroků nikdy nepojmou a nepochopí.

15) Jsi s tímto Mým náležitě odůvodněným vysvětlením nyní zcela spokojen?"

16) Privil **učedník Janův**: „Ó, Pane a Mistře, musím s ním zajisté být spokojen, jelikož nyní až příliš jasně poznávám, že tomu je právě tak a také budoucně tomu tak bude, jak jsi nám to zde nyní ovšem ve vší jasnosti zjevil.

17) O, kdo za to může, že lidé svou svobodnou vůli tak velice zneužívají a že se raději dávají zavádět a svádět vodítkem ďáblů, než by následovali Tvou radu, která by je povznesla do vší svobody a dala jim věčný život v Tvé Říši!

18) Ale já doufám, že Tobě, ó, Pane a Mistře, zbývá ještě velmi mnoho prostředků, abys s časy časů i z raků vyvolal lidi, kteří Tě budou poznávat; neboť nedal jsi jim přece do tohoto světa přijít proto, aby zůstali navěky co do svých duší raky?"

19) Privil jsem **JÁ** „CO je vyhrazeno dlouhým dobám budoucnosti to skrytě leží v úradku Mé lásky a moudrosti; avšak ještě dlouho potrvá, nežli poslední ze Sluncí dohoří. Lidé uvidí mnoho Hvězd na nebi vyhasnout a opět jiné na jejich místo nastoupit - ale skuteční raci při tom ještě mnoho ze své ošklivé podoby neztratí! Ale u Mne je tisíc pozemských let jako okamžik; co nebude sto způsobit jeden dlouho trvající čas, to bude sto snad nejbližší anebo tisící údobí času.

20) Kdo chce, aby mu bylo pomoheno, tomu také bude zakrátko pomoheno; kdo však chce ve své tvrdošijnosti setrávat, ať setrvá, dokud se mu zlíbí, - a chce-li v ní setrvat věčně, je mu to také na vůli ponecháno! Neboť i ono vnitřní hmotné Země, jakož i mnoha jiných světových těles, potřebuje výživu k udržování a potrvá nesmírně dlouho, nežli vnitřní atom Země dospěje opět nahoru až na povrch Země.

21) Ty sice nepochopíš, co tím chci říci: Ztracený syn je sice již v návratu, ale bude ještě téměř nekonečně mnoho času třeba, nežli se dostane úplně zpět do starého otcovského domu.

22) V malém měřítku se podobá ovšem každý hříšník ztracenému synu, z jehož opravdového návratu bude větší radost nežli z 99 spravedlivých, kteří pokání nepotřebují.

23) Ale slovo, které Já mluvím k vám, platí netoliko této Zemi, nýbrž v přiměřené míře celé nekonečnosti; neboť Má slova nejsou slova lidská, nýbrž slova Boží, jsou také nesčetnými my-

⁵¹ „a vepř“ doplnil vydavatel..

riádami andělů slyšena a od jednoho konce Mých nekonečně mnohých stvoření účinně nese-
na ku konci druhému.

24) Také tomuto nerozumíš; ale až budeš v duchu znovuzrozen, budeš také moci zřít od
nekonečných hlubin Mých slítování. Zatím se však spokoj s tím, co jsi slyšel; neboť tak jako
jsem nyní mluvil k vám, nebudu již v tomto světě o mnoho více mluvit! Proto podržte to u sebe
a v sobě až do doby vašeho vnitřního osvícení, po němž budete moci s rozumnými a osvíce-
nými také vy mluvit o všem, co jste ode Mne slyšeli; ale před nerozumnými si to nechte pro
sebe a neházejte vepřům k žrádlu Mé perly!“

25) Toto podrželi učedníci pro sebe, řídili se podle toho také při šíření Mé nauky a také
zejména Židům málo co jiného o Mně zjevili, nežli zejména Mé utrpení, Mou smrt a Mé
zmrtvýchvstání a že jsem tedy byl opravdový Mesiáš. Ale ani o těchto posledních událostech
nebyli navzájem úplně jednotni, - což vyplývá již z toho, že po zprávě žen o Mém
zmrtvýchvstání - zejména po zprávě Magdaleny - někteří učedníci uvěřili, jiní opět ne a výpo-
věd žen považovali za pohádku, až jsem Se jim sám osobně zjevil a ještě jsem měl nesnáž
úplně je přesvědčit, že jsem vstal z mrtvých. Řekl jsem sice učedníkům právě při této příleži-
tosti, aby se především varovali nejednotnosti; ale šlo to u nich a mezi nimi právě tak jako u
jiných lidí: Jejich duch byl ochotný, ale tělo jejich slabé.

189. OBTÍŽ ÚŘADU UČITELSKÉHO.

1) Když jsme takto ještě seděli pospolu u stolu a požívali chléb a víno, pravil **Barnabáš**,
jenž byl jak víte farizeus: „Pane a Mistře, kdybys také Mne považoval za hodna Tvou nauku
šířit mezi lidmi, neodňal bych Tvé nauce ani jediné slovo a také bych k ní ani jediné nepřidal!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi sice Žid a přivedl jsi to se svým značným jméním tak daleko, že
jsi se stal farizejem, když jsi mohl prokázat, že jsi z kmene Leví; byl jsi však vychován mezi
Řeky, tím jsi si také osvojil mnohou řeckou tvrdošijnost a nebudeš se moci na dlouhý čas s
některým jiným z Mých učedníků zrovna co nejlépe snášet. Já však vám všem něco řeknu a
tedy Mne poslechněte!

3) Opravdový šířitel Mé nauky musí být nanejvýš zkušený, ohebný (pružný) a nadmíru ob-
ratný lékař.

4) Lékař přijde napřed do obce, kam je povolán k mnohým nemocným, kteří jsou stíženi
dnou a všelikými horečkami. I pomyslí si: „Takových nemocných jsem ošetřoval již mnoho a
těmi či oněmi léky jsem jim pomohl a tito nemocní zde trpí týmiž nemocemi; proto jim dám ty-
též léky a uzdraví se!“ Lékař to učiní a hleďte, nemocným je po jeho léčích místo lépe, vždy
hůře, ztratí k němu důvěru a hledají si jiného lékaře! Lékař se nad tím rozzlobí a řekne si: „Tyto
mé léky již mnohým pomohly; proč právě. těmto ne?“, a odešel mrzutý domů!

5) A brzy přišel druhý povoláný lékař. Tento byl však moudřejší nežli prvý, napřed se vy-
ptal jak nemocný žil, jaké pokrmy požíval a jakými nemocemi byl již od mládí soužen. A také
se vyptával ještě na různé věci, na něž se má moudrý lékař vyptávat a podle toho zařídil své
léky: Pro jednoho nemocného to, pro druhého opět zcela něco jiného. A hleďte, lékař, který si
dal tuto práci, uzdravil brzy nemocné v celé obci, jelikož své léky dovedl zaříditi podle různých
povah a vlastností nemocných!

6) A jako lékař může jen tímto způsobem - není-li již příliš pozdě - uskutečnit šťastná
uzdravení nemocných, tak toho také může pravý lékař duší docílit u mnohých duševně ne-
mocných lidí na tomto světě, z nichž je jedna duše lehkověrná, jiná nedůvěřivá, jiná pyšná, jiná
lakomá, sobecká a podobného ještě více! Přijde-li tedy k takovým duším duševní lékař a začne
ihned zcela ztuhle jako kámen takovýmto rozmanitým duším kázat nauku, kterou ode Mne
obdržel, přinese tím málo užitku.

7) Kdo tu nedovede s plačícími plakat, se smějícími se smát, s veselými sám být veselý a
s vážnými sám být vážný, ten není ještě způsobilý k šíření Mé Říše na Zemi a podobá se v
tomto ohledu rolníku, který při orání pole přiloží sice ruce k pluhu, ale své pohledy upírá stále
za sebe, aby viděl, jak se brázdy kladou; přitom však zapomíná na pluh, který následkem ne-
dostatečné pozornosti oráčovy vybočil stranou a oráči pak nezbyvá nic jiného, nežli zatáhnout
pluh zpět až na místo, kde to šlo ještě zpřímá, aby tu začal opět nanovo orat.

8) A tak je to i s učiteli, kteří by chtěli všechny lidi - ať jsou jakéhokoli charakteru a jakých-

koli vlastností - zcela jedním a týmž způsobem v čemkoli poučovat. Někteří z těchto lidí pochopí něco z toho vyučování, protože bylo přiměřené jejich schopnostem; jiní však nevědomější a nešikovnější, nežli byli předtím, učitele opustí.

9) A tak je tedy i zde při šíření Mé nauky přihlížet k tomu, jakých vlastností jsou ti, jimž se hlásá Má nauka, jinak přinesete málo užitku.

10) Lehkověrný brzy všemu uvěří, - zejména když nauku ještě potvrdíte nějakým zázračným znamením; ale přitom si zapamatujte toto: kdo příliš lehce něco nového přijímá, ten také od toho tak snadno upouští, jak snadno to přijal, zejména když ho k tomu nutí nějaké pokušení. S nedůvěřivým budete mít sice mnohem více práce, - ale když jste ho jednou získali, pak také zůstane při tom, co přijal. Proto si také musíte s ním dát více práce nežli s lehkověrným. Lehkověrným však nedůvěřujte, že tak rádi a bez velké námahy vaši nauku přijali; neboť když k nim opět přijdete, budou se snad sotva ještě zpola vaší nauky držet, z druhé poloviny se však vrátí zpět k jejich staré shnilé víře anebo se přidrží některého jiného falešného proroka.

11) Proto buďte sice úplně zajedno v tom, co se týče Mé nauky, - ale co se týče přednesu, povšimněte si dříve, jakého ducha dětmi příslušní lidé jsou a teprve pak jim začnete hlásat Mé evangelium a vyvoláte všude dobré účinky!

12) Přitom však buďte také pamětliví starého římského přísloví, podle něhož nelze z nejvyšší neohrabaného a shnilého pařezu utvářet Božství a že něžná a bázlivá holubice ještě nikdy ze svých vajec orla nevyseděla! Proto buďte také - jak jsem vám byl již častěji řekl - chytří jako hadové, přitom však nicméně naplnění mírností jako holubice!

13) Úřad učitelství je jedním z nejtěžších úřadů; ale blaze tomu, kdo takový úřad dovede úspěšně zastávat!

14) Poté pravil **Barnabáš**: „Ó, Pane a Mistře, Ty jsi nyní až příliš otevřeně vyslovil nejčistší pravdu; neboť také já jsem byl dříve učitelem a zakusil jsem, jak těžké je s rozličnými lidmi zacházet. Proto také tuto Tvou radu si vezmu k srdci a nadevše ji uvážím a uvedu ve skutek.“

15) Pravil jsem **JÁ**: „To sice učiníš; ale budeš také jedním z prvých, který se při jisté příležitosti ostře chytne s jedním právě Mnou zvoleným učedníkem a na delší dobu se rozdvojíte. Nepravím ti kdy, při které příležitosti a s kterým učedníkem; až se to však stane, vzpomeneš si na to, co jsem ti právě řekl.“

16) Pravil poté **Barnabáš**: „Pane a Mistře, když to tedy již předem víš, pak by Ti mělo být také možné tomuto nemilému příběhu již napřed postavit do cesty náležitě překážky!“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Nejsvobodnějšími lidmi na celé Zemi jste nyní vy, Moji učedníci a právě proto nechci vám ani to nejmenší pouto z Mé všemocí vycházející přikládat; neboť vysílám-li vás do světa, abyste pod zákonem ve jménu Mém osvobozovali ostatní, - jak bych vás potom spoutané sluhy vysílal?! Kdybych to učinil, pak by to s osvobozováním a vykoupením lidí vypadalo velmi špatně; neboť v tom případě by jim bylo uloženo nové, těžší jho, nežli bylo staré a Mé sestoupení sem by jim nijak neprospělo.“

18) Já vás však probouzím v apoštoly a proroky nového a ne již starého spolku a tím vás činím prvými vykoupenými na této Zemi a skrze vás náležitým způsobem a v nejdokonalejším řádu Mé věčné lásky, moudrosti a moci přešlo toto Mé vykoupení na všechny lidi. - Porozuměl jsi tomu, Barnabáši?“

19) Barnabáš pravil, že tomu dobře porozuměl a všichni pravili totéž.

20) A **JÁ**. jsem jim pravil: „Zůstanete-li tedy ve Mně, zůstanu také Já až na konec časů u vás a probudím každého z vás o jeho posledním soudu v Mé Říši!“

190. APOLLONŮV KNĚZ SE VYPTÁVÁ NA PÁNA.

1) Když jsem byl toto vyslovil, dal kněz Apollonův skrze posla u hospodského oznámit, že přijde ještě se dvěma pohanskými knězi, aby viděl, jak vypadá pod střechou se nacházející a Bohem Židů býti mající člověk.

2) My jsme řekli sluhovi, že tu je veřejný hostinec a že je každému dovoleno vstoupit.

3) Zprávu, že je Bůh Židů u hospodského a koná mnohé nikdy nebývalé a neslýchané zázraky, dostal tento kněz Apollonův a jeho ještě dva jemu podřízení kněží od čeledě hospodského.

4) Sluha vyšel rychle ven a sdělil oněm třem pohanským kněžím, že mohou, chtějí-li volně vstoupit.

5) Kněží dlouho poté nemeškali a vzápětí vstoupili do našeho hostinského pokoje.

6) A **kněz Apollonův** se obrátil ihned k vrchnímu městskému soudci a pravil: „Vrchní městský soudče, který jsi mým bohem Apollonem osvícený, řekni mi, který z těchto mnohých u stolu sedících Židů je ten zázraky konající Bůh Židů, abych se také já před ním poklonil a vzdal mu úctu; neboť my kněží bohů Egypta, Řecka a Říma dovedeme také bohy ostatních národů ctít v míře, v jaké toho zasluhují!“

7) Vrchní městský soudce pohlédl na Mne jaksí tázavě, zda má dát tomuto domýšlivému veleknězi Apollonovu odpověď či ne.

8) Já jsem mu však pokynul, aby mu napřed nabídl pohár vína a řekl, že je to voda z cisterny hospodského!

9) A **vrchní městský soudce** porozuměl tomuto Mému pokynu a pravil obzvláště hloupě vypadajícímu Apollonovu knězi: „Zde vedle nás je ještě malý prázdný stůl; posadte se! A jsou tu zároveň tři poháry, naplněné vodou z cisterny hospodského a uhasťte napřed žízeň touto nejlepší vodou v našem celém městě!“

10) Ihned byly oněm třem předloženy tři plné poháry a kněz Apollonův, který sice nebyl zvláštním přítelem vody, přece ji ochutnal a shledal, že to není voda, nýbrž nejlepší cyperské víno, které se pije jen u tabule císařské. Vyprázdnil také brzy svůj pohár do poslední kapky a jeho příkladu následovali jeho dva nižší kněží.

11) Když **kněz Apollonův** vyprázdnil pohár, pravil pln úžasu: „Cože, to má být voda z cisterny hospodského?! To je přece jedno z nejlepších vín ostrova Cypru! Kde měla ještě kdy nějaká cisterna takovouto vodu?! To není možné, vy mne považujete za blázna!“

12) Pravil **vrchní městský soudce**: „Dej se tedy dovést hospodským samým k cisterně a naber si sám a pij; potom přijď zase a řekni, zda tě někdo považoval za blázna! Ale nebudeš přece považovat hospodského za tak nesmyslného a hloupého, že by si dal dopravit z Cypru za převeliké peníze několik set měchů nejlepšího vína a potom je vylil z měchů do cisterny!“

13) Poté kněz Apollonův vstal a **hospodský** ho zavedl i s jeho dvěma nižšími knězi k cisterně, dal veleknězi do ruky kbelík a pravil: „Naber si nyní sám vodu a pak ji ochutnej!“

14) Kněz Apollonův to ihned učinil a shledal, že to nebyla voda, nýbrž nejlepší víno. Rovněž tak učinili i jeho dva nižší kněží a shledali totéž a radili hospodskému, aby neponechával tuto drahocennou vodu v cisterně, nýbrž aby jí naplnil mnohé měchy a uschoval ji pro vznešené hosty, kteří mu ji rádi draze zaplatí.

15) Pravil **hospodský**: „Na to jsem neobdržel od Toho, jenž proměnil vodu v Mé cisterně v převzácné víno, příkaz a oprávnění a zůstane to také tak, jak je to!“

16) Na to mu nemohli kněží nic namítat a odebrali se s hospodským k nám do hostinského pokoje.

17) Když opět zaujali svá dřívější místa, pravil **kněz Apollonův** s jistým pathosem vrchnímu městskému soudci: „Pane, něco takového jsme o našich bozích, počínajíc jupiterem až k nejmenší pramenní nymfě, ještě nikdy neslyšeli! Měli jsme již co dělat s mnoha sty předních mágů, kteří dovedli vykonat leccos zázračného; ale proměnit vodu ve víno, to ještě žádnému ani na mysl nepřišlo! Proto tě prosím, abys mi nyní oznámil, komu mám nyní v této dosti četné společnosti vzdát nejhlubší čest a úctu!“

18) Poté s Mým svolením pravil **vrchní městský soudce**: „Ten, Který sedí po mé pravici, je Pán veškeré slávy, Mistr všech mistrů a Bůh všech bohů!“

19) Když byl toto uslyšel **kněz Apollonův**, pravil: „Tu by byl tedy on, ono všem bohům nezbadatelné Fatum, na němž závisí oni sami, jakož i Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy a celý okruh Země se vším co objímá a nosí a myslím, že je také v jedné staré egyptské knize psáno, že se toto nezbadatelné Božství, totiž Fatum jednou důkladněji zjeví bohům a také lidem této Země.“

20) Dnes při východu Slunce jsem vzdával, jako obyčejně, bohu Apollonovi za všechny lidi ranní svůj pozdrav, ale přitom jsem byl v největší míře překvapen, když jsem viděl nad sebou vycházet dvě Slunce. Ale ještě více jsem byl překvapen tím, že jsem nad i pod druhým sluncem objevil zcela zřetelně psaná slova, která jsem však nicméně nemohl, ježto byla psána hebrejskými písmeny, číst a tedy ještě méně rozumět jejich smyslu.

21) Ale myslel jsem si, že něco takového musí jistě mít zcela mimořádný význam! Když

jsem se později sem tam vyptával, zda mimo mě pozoroval ještě někdo jiný tento podivuhodný východ Slunce, přišel jsem přitom také k lidem této hospody a oni mi řekli, že sem včera k večeru zavítal opravdu Bůh Židů v průvodu několika sluhů a že tu ještě prodlévá. Jsi-li Ty, ó, Pane, ten Mistr a Bůh, odpusť mi, že také já - ač pohanský kněz - vzdávám Ti zde svou nejúplnější úctu a čest a prosím Tě o Tvé božské svolení, abych Ti v našem městě zbudoval na nejvyšším místě chrám a smět Tě v něm za všech dob co nejvýše uctívat!“

191. PRAVÉ UCTÍVÁNÍ BOHA A BOHOSLUŽBA.

1) Privil jsem **JÁ** „To nečiň; neboť“ Můj chrám je všude, zejména však v srdci lidí, kteří ve Mne věří, nadevšecko Mne milují a Má přikázání zachovávají!

2) Ohledej celou Zemi i se vším co nosí a obsahuje a tak také oblohu! Hle, to vše je také Můj chrám, který jsem zbudoval Já Sám; proto nepotřebuji chrám zhotovený lidskýma rukama. Věříš-li však ve Mne, že Já jsem Pán, pak se odvrát' od svých bůžků a chrámů, které jsou zhotoveny rukama lidskýma! Jestliže však již lidé, kteří zhotovili svýma rukama bohy a pak jim postavili chrámy, v nichž pak přinášeli oběti a lidem přinášejícím též oběti slibovali všeliké výhody, neměli tolik moci, aby dali vyrůst ze země i jen nejšpatnější mechové rostlince, - jakou pak moc mají potom mít jejich bohové a chrámy, které zhotovili?!

3) Kněží ovšem mají špatnou moc, totiž moc podvodu a moc na vytváření nejtemnější povery v myslích lidí, kterážto moc pochází od nejvyššího ďábla, který dovede na svých tajných cestách zatemnit srdce všech lidí, aby pak jimi obohatil a zvětšil svou říši.

4) Ale běda těm, kdož dobře ví, že není nic na tom, čemu učí lidi a přece vedou lidi do temnoty, aby v potu tváře pracovali pro ně a požadovanými obět'mi jim opatrovali nadmíru dobrý světský, námahy prostý a bezstarostný život!

5) Já však pravím vám, že Se smiluji nad ubohými svedenými lidmi, ale nad svůdci nikdy; neboť oni vědí co činí, - ostatní to však nevědí.

6) Ty sám jsi ještě nikdy vážně v žádného z tvých bohů nevěřil, nicméně jsi však nutil ostatní lidi věřit tomu, co jsi již odedávna považoval za pouhou báji předků.

7) Chceš-li se zachránit před záhubou, obrát' se ke všem svým bohům zády, poučuj své, tebou oklamané lidi, o jednom pravém Bohu Židů, tak můžeš jednou i ty mít podíl na Mém Království, které není z tohoto světa, nýbrž z onoho duchovního světa, o němž v sobě nemáš vědomosti!“

8) Privil poté **kněz Apollonův**: „Ó, Pane, Mistře a Bože, to bude pro nás těžká práce! Neboť lidé jsou ještě příliš proniknuti starým bludem, že naši bohové jsou úplnou realitou; a začneme-li proti tomu učit, vydáme se do nebezpečí že budeme lidem pronásledováni a týráni.“

9) Privil jsem **JÁ**: „Věříte-li sami ve Mne, pak vám tato víra udělí sílu, že také nemožné budete moci snadno učinit možným!“

10) Privil **kněz Apollonův**: „Nyní jsme viděli, že Tvé vůli není nic nemožného; chceš-li, můžeš naše chrámy bohů zničit v jediném okamžiku. Pak budeme u lidu mimo odpovědnost a budeme moci tím snáze začít mluvit o Tobě k lidu. Neboť svědků na to co jsi, zde nechybí; náš vrchní městský soudce je již jednou nejplatnějším svědkem, pak hospodský, jeho domácí chasa a též tamti Židé.“

11) Privil jsem **JÁ**: „To by sice šlo, - ale bude lépe, když napřed při vhodných příležitostech poučíte lid o Mně a pak lid sám vloží ruce na chrámy a obklopující je háje, které o sobě jsou již spíše suchými houštinami nežli slušnými háji.“

12) Poté privil **kněz Apollonův**: „Mistře, Pane a Bože, - - - “

13) Po tomto zvolání jsem mu privil **JÁ**. „Mluvíš-li se Mnou, říkej Mi pouze Pane a Mistře; Bohem však Mne nazývej teprve potom, až poznáš v sobě samém, co je Božství. A nyní můžeš mluvit dále!“

14) A **kněz Apollonův** mluvil řka: „Ale jak vznikli všichni tito bohové? O malých, vedlejších bozích a polobozích nebudu mluvit a rovněž ne o ženských božstvích; ale za mužskými hlavními božstvy, které uctívali již od nepaměti nejstarší Egypťané, jistě však musí něco být, - neboť jen tak z ničeho nemohli přijít tito bohové do rozumu lidí! Tobě, ó, Pane a Mistře, to bude jistě z nejhlubšího základu známé!“

192. VZNIK MODLÁŘSTVÍ.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Praobyvatelé Egypta, jakožto potomci Noemovi, přinesli do této země též poznání jednoho jedině pravého Boha a přes sedm set let uctívali tohoto jedině pravého Boha a dosud trvá chrám z velké žulové skály vytesaný, který zbudovali čtyři po sobě následující hlavní pastýři k uctívání jedině pravého Boha.

2) V nejhlubším pozadí tohoto chrámu byl vytesán do kamenné stěny významný nápis a to několika málo slovy 'Ja bu sim bil' - což znamená tolik jako: „Já byl, jsem a budu!“

3) A tak podle tohoto pojmu o Božství uctívali praobyvatelé tak jako Abraham v této zemi, jednoho a jen zcela jedině pravého Boha a Duch Boží byl s nimi a učil je velkým věcem.

4) Ale později začali tito praobyvatelé Duchem Božím poučování hlouběji přemýšlet o podstatě Božství a to tím hlouběji, čím více se obeznamovali se silami přírodními.

5) Každá taková jimi poznána síla byla zobrazována jako zvláštní vlastnost jedné prasíly v Božství. Pro snazší poučení lidu začali pomocí příslušných obrazů dělat tyto z jednoho Božství prýstící síly lidu názornějšími a proto také říkali lidu, že každá taková síla jakožto z jednoho a jedině pravého Boha vycházející je rovněž svatá a hodna božské úcty.

6) Ustanovili učitele a zřizovali také školy. Ve školách se sice zpočátku vyučovalo o hlavním Prabožství, ale potom přecházela nauka hlavně na božské zvláštní výlevy sil a brzy poté byly pro každou sílu ustanoveni opět zvláštní učitelé a školy, které musel každý žák napřed prostudovat a teprve po složených zkouškách byl přijat do hlavní školy.

7) Časem se stali tito učitelé knězi jednotlivých božských sil anebo vlastností a každý takový kněz dovedl nejlépe zastávat to, čemu měl učit.

8) Když se však lid časem velice rozmnožil, bylo těch zpočátku jen nemnohých škol příliš málo. Zbudovaly se pak různé školy a chrámy a chrámy se opatrovaly přiměřenými obrazy Božích sil a také objevovali z jednoho Božství stále různé jednotlivé výlevy sil, zřizovali rovněž opět menší školy a chrámy opatrovali novými obrazy, přiměřenými příslušným novým božstvím z jednoho jedině pravého Božství a nakonec místo učitele a kněze ustanovili pohodlné nauky, podle nichž stačí za božskou uznávat a uctívat jen jednu takovou sílu v nějakém chrámu představenou; neboť tím se poznává a uctívá také původní hlavní Božství co do všech jeho výlevů jednotlivých sil a účinků.

9) Tím však vlastní hlavní poznání jednoho a jedině pravého Božství zůstávalo jen ještě mezi knězi, kteří se stávali stále lenivějšími a vládčtivějšími; lid však byl po své práci přidržován vždy jen k uznávání a uctívání oněch mnohých jednotlivých výlevů sil jednoho Božství a jen nemnohým bylo již dovoleno dávat se ve vysokých školách zasvětit do hlubších tajemství.

10) Přicházeli pak také do Egypta se všech stran cizinci a přáli si být zasvěcováni do pravdy Egyptanů. Ale Egyptané, to jest kněží je vodili sice od chrámu do chrámu a od školy do školy, poučovali je však jen o obrazech v chrámech odpovídajících onomu jednomu hlavnímu Božství. Cizinci si vzali s některou naukou též mnohé obrazy, které mohli mít za peníze, do svých domovských zemí a postavili jim též chrámy a školy, které opatřili učiteli a knězi.

11) A hle, tak vzniklo potom modlářství a uctívání obrazů a lidé byli uváděni ve víru, že učinili vše, budou-li jen uctívat jeden nebo také více takových obrazů, které jim byly v jejich chrámech vystaveny a budou-li jim podle svých sil přinášet pilně oběti!

12) Jedno a jedině pravé Božství se uctívalo za určité bázně a ostychu jako neúprosný osud a Řekové tomuto Fatum zřídili dokonce chrám a to pod názvem: „Zasvěcen jednomu všem lidem zcela neznámému Bohu.“ V tomto chrámu nebyl tedy také vůbec žádný obraz, nýbrž jen kruh, pokrytý závojem Isidiným, za který nemohl a nesměl nikdo nahlédnout.

13) A tak máš nyní v těchto Mých několika málo slovech úplné vysvětlení toho, co vězí za oněmi mnohými pohanskými modlami.“

193. VZNIK UCTÍVÁNÍ APOLLONA.

1) (**Pán:**) „Ty se nazýváš knězem Apollonovým a ani nevíš, která jednotlivá jakožto z Boha se ronící síla, byla u Praegyptanů znázorněna Apollonem.⁵²⁾

2) Hle, již u prvých obyvatelů této Země se potřeba po určitém rozdělení času stávala stále citelnější; neboť viděli, že čas, den a noc, stále stejně ubíhá a sám se rozděluje trváním dne a noci!

3) Den se sice o sobě také dělil tím, že Slunce dosahuje v polovině dne největší výše; ale s nocí jim to šlo hůře. Určité Hvězdy jim sice sloužily za východisko; ale až příliš brzy zpozorovali, že ony Hvězdy nesterjně vycházejí a zapadají. A tak to bylo s dělením času v noci těžší nežli s dělením za dne.

4) Nejprve se zřizovaly na dosti velkých rovinách vysoké sloupy a pozoroval se chod jejich stínu, označoval se kameny východ a západ a od těchto dvou bodů dělala se pak na čáře stínu menší oddělení a to podle doby, kterou člověk potřeboval k chůzi po určité dráze mírnými kroky.

5) Jedna taková dráha byla pak nazvána „polní cesta“ a činila dobře čtvrt dnešní hodiny. Doba polních cest se označovala malými, doba čtyř polních cest většími kameny, hlavní sloup uprostřed tvořil poledne, od něhož bylo pro měření času položeno, ovšem, jak lze snadno pochopit, podle stavu Slunce, také několik řad těch kamenů.

6) Tento časometr na polích se jmenoval „Sa-pollo“, to jest „pro pole“ a tento výraz byl zvolen proto, aby se pastýřům a jiným polním dělníkům určoval čas.

7) Takový sloup se pak také brzy zdobil figurou, která držela v jedné ruce Slunce zhotovené z blýskajícího se kovu, na které musel strážce měření polního času tlouci kladivem na dlouhé tyči a to tolika údery, kolik hodin ušel stín od východu.

8) Z toho poznávali pastýři a polní dělníci čas a co mají v tomto čase konat.

9) Že se později dávala polní figura na sloup v ještě rozmanitější podobě, aby se tím ještě více znázornil běh času pro lid, rozumí se samo sebou.

10) Časem nebyli spokojeni s tímto přístrojem na měření polního času, jímž se přece v noci nemohl čas měřit, věnovali stále větší pozornost Hvězdám a objevili známých vám dvanáct Souhvězdí a dali jim podle zcela přirozených v Egyptě od měsíce k měsíci se vyskytujících zjevů jméno „zvěrokruh“, v němž se však vyskytovala též čtyři lidská jména, totiž, Vodník, Blíženci, Střelec a Panna.

11) Čím větší pozornost věnovali těmto Souhvězdím, tím přesněji začali také dělit noční čas a v městě Diadeira (Thiadira) zřídili velkolepý z uměle tesaných kamenů sestavený zvěrokruh, který trvá ještě dodnes a je obdivován všemi hvězdáři jako velké umělecké dílo.

12) Z tohoto Mého krátkého vysvětlení zcela snadno pochopíš a poznáš, jak původně vznikl bůh Apollo a proč ho později učinili lidé bohem Slunce a též bohem několika jiných sil a věd a také pochopíš, že ve skutečnosti bůh Apollo nikdy nebyl; jelikož však čas byl předky též uznáván za hlavní výron jedné božské síly, byl také obraz přeložen mezi dvanáct bohů a těchto dvanáct bohů o sobě nebylo nic jiného nežli dvanáct hlavních lidmi poznávaných výronů jedné prabožské síly.

13) Z toho můžeš nyní již usoudit, jak potom vznikli mnozí jiní bohové a bůžkové a nyní budeš také vědět, jak máš své slepé pohany poučovat, aby se mohli navrátit opět ke Mně, jedné a jediné Prabožské Bytosti a Bytí všeho bytí a Života všeho života.

194. NAPOMENUTÍ PÁNĚ K LÁSCE A TRPĚLIVOSTI V POSLÁNÍ PRO JEHO NAUKU.

1) Poté pravil **kněz Apollonův**: „Ó, Pane a Mistře, jak nevýslovně slepí a pošetilí jsme byli dosud my pohané! Tato věc je nyní přede mnou tak jasná, jako bych já sám žil, jednal a působil v pravěku Egyptanů; ale také je mi jasné, že bude třeba velkého úsilí a práce k pozvednutí mnohých pohanů do oblasti světla pravdy.

2) V mém malém okruhu si dám sice všemožnou práci a doufám, že budu mít svůj nářudek brzy v pořádku; ale země a národové pohanští jsou na Zemi daleko roztroušeni; tu bude

⁵²⁾ „Apollonem“ doplnil vyd..

pak také třeba delší doby a velmi mnohých zmužilých učitelů, nežli budou hotovi se zbořením těch mnohých chrámů s modlami.

3) Ale v důvěře v Tvou spolupomoc se snad tato věc po delších údobích dobře poddá; neboť nejlepší u naší pohanské nauky o bozích je to, že není lidem vnucována vládou a každému Římanu je ponecháno na vůli věřit čemu chce anebo také nevěřit, nýbrž žít a jednat podle nauky světských mudrců, jichž Řekové a Římané mohou mnoho vykázat.

4) Vládě stačí, aby byl každý věrným státním občanem a dal si líbit její moudré státní zákony; ale o víru v toho či onoho boha se vláda pramálo stará a každému ponechává svobodnou vůli.

5) Zda jsem a jedním jako cynik, pythagorejec, platonik, aristotelovec anebo epikurejec, to vše je mi ponecháno na vůli a tak i nauka Mojžíšova nepatřila u nás Římanů ještě nikdy k naukám státem pod pokutou zakázaným; a tak myslím, že Tvá nauka, Pane a Mistře, bude u mnohých lepších pohanů spíše přijata nežli u leckterých Židů, kteří nerozumí sami své vlastní nauce, také nemají znalosti o působících silách přírodních a to co mají, vypůjčili si od pohanů.

6) A tak myslím, že hlásat Tvé evangelium znalcům přírody bude mnohem prospěšnější nežli lidem, kteří nevědí dosud ještě, proč teče voda s výše stále do nejhlubší krajiny u moře a proč kámen rovněž s výše padá dolů do hlubiny a ne naopak. To víme však my Římané, i když ne z prazákladu, ale přece v hlavní věci! Děkuji Ti, ó, Pane a Mistře, za Tvé tak moudré poučení!“

7) Poté pravil vrchní městský soudce: „Ó, Pane a Mistře, já jsem při této příležitosti také nesmírně mnoho získal a budu také vědět, co mám činit pro řádné obrácení pohanů!“

8) A **JÁ** jsem mu pravil: „Cokoli však činíte ve jménu Mému, to čiňte ve vsí lásce a trpělivosti; neboť s mečem v ruce Mé evangelium lidem nehlásejte! Myslím však, že velmi mnohým lidem bude nadmíru vítáno, budou-li ze své dlouho trvajících hluboké temnoty přesazeni do nejjasnějšího světla života.“

9) Vezměte si příklad ze Mne, že také Já zde mezi vámi jsem pln lásky a trpělivosti a že jsem nepromluvil k nikomu ani jedno tvrdé slovo a k víře ve Mne jsem nikoho nenutil, leč jen nemnohými zázračnými znameními z lásky, která jsem vykonal před vámi. Taková znamení budete však moci i vy sami ve jménu Mému konat; ale budete-li to moci konat, konejte to pokud možno poskrovnu!

10) Staří řečtí, egyptští a římské mudrci nekonali zcela žádná znamení a přece získali mnoho stoupenců; a tak je pro každého lépe, přijme-li Mou nauku podle síly pravdy, která je v přehojné míře v ní, než aby přijal nauku teprve tehdy, když byl k tomu dříve přinucen několika zázračnými znameními. Neboť pravím vám: Litera, jakož i každé jiné znamení neoživuje ducha člověka, nýbrž jen duch pravdy ve slově činí vše živým !

11) Mohl bych před vašimi očima vykonal ještě mnoho nejvzácnějších znamení; ale je pro vás lépe, zůstanete-li při slově, které jsem k vám mluvil.

12) Má celá nauka spočívá pak zcela krátce v tomto: Poznávejte a nadevše milujte ve Mně Ducha jednoho a jedině pravého Boha, - vy jako navzájem bratři, milujte se však ve jménu Mému tak, jako miluje každý sama sebe! Další nepotřebujete; neboť tím budete beztoho Mým Duchem povýšeni do veškeré pravdy a moudrosti ze Mne.

13) Já sice pokud se týče tohoto Mého těla brzy svět opustím, ale v sídle Mého Ducha zůstanu nicméně u vás až do konce časů světa; a začkoli budete Otce, to jest věčnou lásku ve Mně, ve jménu Mému prosit, to vám také bude dáno.

14) Ale pro věci tohoto světa si mnoho starostí a trampot nedělejte; neboť Já vím, co pro své tělo potřebujete.

15) Hleďte tudíž především Mé Království v lásce ke Mně a k sobě samým navzájem; vše ostatní vám bude svobodně přidáno!“

195. VŠUDYPŘÍTOMNOST A VŠEMOHOUCNOST PÁNĚ. O PODSTATĚ DUŠE A VIDĚNÍ.

1) Za toto poučení Mně všichni vroucně poděkovali.

2) A **vrchní městský soudce** pravil: „Nyní teprve zcela a úplně poznávám, že Ty jsi opravdu Pán a Tvůrce veškerého hmotného a duchovního světa! Jen bych se Tě rád ještě

otázal, jak je Ti možné mocí Tvé vůle působit také v dálce, zatím co jsi osobně přece nyní jen mezi námi přítomen.“

3) Privil jsem **JÁ**: „Toto Mé tělo, které se skládá tak jako tělo vaše z masa a krve a je u Mě vlastně tím, co se nazývá Syn Boží, je ovšem u vás nyní zde a v téže době nikde jinde; ale síla Božího Ducha ze Mě vycházející naplňuje celou nekonečnost a působí podle základní vůle ve Mně a sice v tom okamžiku, ve kterém je ze Mne vysloveno ono „staň se“, což ovšem nemusím vyslovovat hlasitě, nýbrž jen ve Svém nitru. A tak vše, co vidíš, není v podstatě nic jiného nežli Má pevná a neměnitelná vůle.

4) Tuto vlastnost, o níž tě již náležitě zpravil duch tvého otce, mají také všichni čistí duchové a obzvláště Moji andělé, kteří jsou v nejúplnější pohotovosti stále Mně sloužit v dokonalejší míře než duchové menší a méně dokonalí.

5) Tomu ty nyní ovšem nemůžeš ještě úplně rozumět ani to chápat, protože tvou duši drží v zajetí ještě svět; až se však tvá duše Mým Duchem v ní osvobodí, pak tento tobě nyní viditelný svět pro tebe zmizí, to jest budeš vždy moci jej ještě vidět, budeš-li chtít, ale jeho, pro tebe nyní všude tvrdá hmota a v ní přebývajících síly nebudou ti již moci po žádné stránce nijak klást ani ten nejmenší odpor. Ty si však budeš moci ze svého nitra sám stvořit svět, který bude pro tebe tvořit, pokud jej bude chtít držet tvá vůle, právě tak dokonalý podklad k přebývání, jako tvoří nyní tvému tělu podklad k přebývání a k činnosti tato Má Země.

6) Malý obraz o tom mohu ti ukázat; jestliže si ho náležitě všimneš, stane se ti to, co jsem ti právě řekl, pochopitelnější: Máš například v noci velmi živý sen. V tomto snu jsi při úplném vědomí a přitom si stále úplně uvědomuješ, že jsi to jen ty, jenž tu sníš a nikdo jiný na tvém místě. Neměl jsi však ještě nikdy sen, v němž bys byl neviděl krajinu, v níž jsi byl, jakož i lidi s nimiž jsi často rozmlouval a to vždy podle tvého poznání a způsobu myšlení.

7) Kde je tato krajina, v níž jsi byl ve snu a kde a kdo pak byli lidé, s nimiž jsi mluvil anebo jinak měl co dělat? Hle, nikde jinde - nežli v tobě samém!

8) Když se tvá duše v tělesném spánku cítí na krátkou dobu většinou osvobozena od pout těla, nemůže také nespátovat co je v základě v ní ve formě, jak je to v ní jakoby mimo sebe; a ať je to pak cokoli, vidí to duše v úplné skutečnosti před sebou a je pak ve své krajině právě tak domovem jako v bdělém stavu na této Zemi.

9) Že se však ve snu může také sejít s lidmi a to dílem ještě žijícími a dílem s těmi, kteří již zemřeli, má svůj důvod v tom, že duše každého člověka obsahuje v sobě jaksi v obrazech v nejmenším měřítku všechny lidi, kteří kdy na Zemi žili, nyní žijí a ještě budou žít a tak také veškeren duchovní svět podobně jako zrcadlo zachycuje vnější obrazy, aniž by byly tyto obrazy nějak skutečnými. Zrcadlo je ovšem jen velmi mdlé přirovnání, protože je o sobě mrtvé a může tudíž představovat jen mrtvé tvary proti němu stojících věcí.

10) Duše je však živé zrcadlo; proto může obrazy v ní tkvící oživovat a zacházet a jednat s nimi tak, jakoby byly reálné skutečnosti a přitom má tu nesmírnou výhodu, že se také může těmito v ní oživenými obrazy uvést s nejmenší námahou ve styk s obrazy skutečnými.

11) Dokud žije duše sice ještě v tomto světě, je v ní tato schopnost ještě nedokonalá a nakonec sama neví, co si s ní počít; je-li však jednou od tohoto světa zcela osvobozena, pak začíná vždy ve vyšším stupni poznávat, co má činit s touto schopností.

12) Podobá se nyní v tomto ohledu mladému dědici, jenž převzal od svého otce mnohé statky a zpočátku ani neví, předně jak tyto statky vypadají a zadruhé k čemu je má použít. Ale časem se seznámí se všemi svými statky a také dospěje k poznání, nač je lze použít a co má dělat, aby je všechny zužitkoval.

13) A právě tak se bude dařit každé, jen poněkud dokonalejší duši, že bude poněmáhlu vždy víc a více poznávat, co je v základu v ní a jak to má používat.

14) Svými tělesnými očima vidíš však krajiny a lidi této Země, jakož i všechny ostatní mrtvé a živé předměty, jakoby byly skutečně mimo tebe; ale Já ti pravím, že vše to, co vidíš, vidíš jen v sobě samém. Tvá duše má co činit jen s obrazy vnějších skutečností mimo ni a nikoli se skutečnými samými. Teprve tvůj hmat má co činit se skutečnými.

15) Vidíš ve vzdálenosti pohoří; nevidíš však pohoří samo, nýbrž jen jeho obraz svým tělesným okem, které je zařízeno tak, že může velké obrazy skutečnosti - anebo: chceš-li raději věci ve velmi zmenšeném měřítku v sebe pojmout a neobyčejně umělým tělesným zařízením ihned je představit k ohledání duši.

16) Tělo samo nevidí nic a kdyby mohlo tělo něco o sobě vidět, nepotřebovalo by jeho oko

tak umělé zařízení. Toto zařízení je tu tedy jen pro duši a nikoli pro tělo samé. Neboť kdybys mohl ohledat skutečnosti, jak jsou vystaveny ze Mne Samého v jejich pravé velikosti, nebyl bys hotov s kamenem velikosti sotva pěsti ani za tisíc let; neboť již na jeho povrchu bys spatřoval tak neobyčejně obdivuhodné zvláštnosti, že bys se od nich nemohl odloučit ani za mnoho let.

17) Postupem času objeví lidé jakousi oční výzbroj, pomocí níž budou ve velmi zvětšeném měřítku spatřovat i ty nejmenší věci a proto se nebudou moci ani dost vynadivit Mé moci a moudrosti; nicméně to však nepřivedou nikdy tak daleko, aby spatřovali sebemenší předmět v oné skutečné velikosti, v níž jsem jej uvedl v, jsoucno.

18) Nejmenší zvířátka, která tvé oko sotva spatřuje, budou sice moci takovou výzbrojí spatřovat v tak obrovské velikosti, v jaké nyní můžeš svým okem spatřovat o sobě skutečně velké zvíře; ale kdyby spatřovali i nejmenší zvířátko v obrovské velikosti slona, bylo by takovéto zvětšení přece ještě téměř úplně ničím proti skutečné a pravé velikosti takového zvířátka, v níž jsem Já je vystavil do světa.

19) Toto jsem ti řekl proto, abys snáze poznal, že duše nedostává k ohledávání nic mimo sebe, nýbrž vše jen v sobě a to v měřítku, v jakém to může nejsnáze přehlédnout.

20) Až bude duše jednou spojena se svým duchem, pak bude moci vše, bude-li jí to těšit, ohledávat v pravé velikosti; ale říkám ti také, že i nejdokonalejší“ andělé v nebi se velice ostýchají ohledávat věci Mnou stvořené v jejich pravé velikosti a přitom poznávat Mou věčnou a nekonečnou převahu ve všem, co mohou vidět, cítit, myslet a chápat. -Rozuměl jsi, milý příteli, něčemu z toho, co jsem ti řekl?“

196. OBRAZ O DUCHOVNÍM VÝVOJI ČLOVĚKA.

1) Privil **vrchní městský soudce**: „Pane a Mistře, mně to připadá tak, jakoby se všechno ve mně začalo rozšiřovat a já spatřuji velkou pravdu těchto Tvých poučení a předměty této Země jako za ranního šera; ale v hlubších oblastech leží ještě mnoho mlhy a budu tedy muset zajisté čekat, nežli ve mně vyjde Slunce ducha. Že v Tobě musí být nekonečná velikost i v nejmenším z Tvých stvoření, to více nežli dostatečně dokazuje Tvé poučování; neboť fantasie a obrazotvornost žádného člověka by se nemohla nikdy ani tak vysoko vznést, ani tak hluboko snést, aby mohla předložit nám lidem obrazy, které mohou brát svůj původ jen z nekonečné moudrosti a plnosti moci jednoho a jedině pravého Tvůrce všech věcí.“

2) Poté pravili všichni **přítomní**: „Pane a Mistře, my se cítíme jakoby zcela zničení před Tvou velikostí, kterou jsi nám jen tak trochu a Tobě ovšem s největší lehkostí ukázal Svými slovy! Co se z nás teprve stane, až Tě budeme budoucně stále dokonaleji poznávat? !“

3) Privil jsem **JÁ**: „Stane se z vás to, co se stává ze semínka hořčičného, které je zcela malé, když se klade do zúrodňující půdy. Brzy poté však vzroste na velikost skutečného stromu, pod jehož ratolestmi se ubytovávají dokonce i ptáci nebeští. A toto semínko hořčičné bude pak s to ve svém plodu se rozmnožovat ponenáhlu až do nekonečna, což je vlastnost, kterou má nejen semínko hořčičné, nýbrž také všechna ostatní semena.“

4) Vy jste sice nyní také ještě prostá semena. Má, pro vás chystaná nauka je dobře pohnojená půda, do níž vás Já Sám zasévám a přijmete-li dychtivě do sebe živoucí sílu z této nauky, přinesete také v mém Království nekonečně hojný plod; neboť oko nevidělo, ucho neslyšelo a mysl nepocítila, co v mém Království očekává ty, kdož Mně věří, Mne milují a zachovávají Má snadná přikázání.

5) Ale nyní nastalo také již poledne a naše těla potřebují také posílení. Proto hled', milý hospodský, abychom obdrželi náležité množství vína a chleba a také ryby; neboť po obědě vás se Svými učedníky opět opustím a půjdu dále!“

6) Po těchto mých slovech bylo zde brzy vše, co jsem žádal a v dobré míře jsme dobře poobědvali.

7) Po obědě, který trval asi hodinu, prosili Mne hospodský a vrchní městský soudce, jakož i tři kněží Apollonovi, dva farizeové a několik ostatních zde přítomných Židů, abych mezi nimi pobyl ještě do příštího jitra.

8) **JÁ** jsem Se však otázal svých učedníkům řka: „Chcete-li, můžete se zde zdržet až do zítřka!“

9) Pravili **učedníci**: „Ó, Pane, Ty beztoho víš, že nám je vhod vše, co je vhod Tobě a tak

tedy podle přání těchto Tvých nových milých přátel zůstaneme zde; neboť je beztoho již více než jedna hodina po poledni a sotva bychom odtud směrem k jihu dorazili ještě k nějaké obci.“

10) Privil poté **vrchní městský soudce**: „Ó, Pane a Mistře, v tomto ohledu mluvili Tvoji učedníci pravdu; neboť do nejbližšího města, které je odtud značně na jihovýchod u pramenů potoka Arnon, je více než dobrý den cesty a odtud až tam jsou tu a tam jen jednotlivé, nejvyšší nuzné pastýřské chatrče.“

11) Privil jsem **JÁ**.; „Co se týče vzdálenosti, bylo by Mně s Mými učedníky zajisté možné dorazit do onoho města; poněvadž si však ve svých srdcích přejete mít Mne mezi sebou ještě do zítřka, vyhovím tedy také vašemu přání a vůli a zůstanu tedy do zítřka u vás.“

12) Je však zcela krásné a čisté odpoledne; proto strávíme tuto denní dobu v přírodě a to opět na hoře Nebo! A tak se tam tedy také ihned odebereme!“

197. O VYSTUPOVÁNÍ A SESTUPOVÁNÍ ANDĚLŮ.

1) Po těchto Mých slovech vyprázdnil ještě každý svůj pohár vína, načež jsme se všichni v dobré míře zvedli a ubírali se na horu, na níž - jak je vám známo - zemřel Můj první velký prorok.

2) Za malou půlhodinku jsme se octli již na hoře, na níž to nyní vypadalo mnohem příjemnější, nežli jsme se octli zrána; neboť nyní byl také celý západ čistý a vši mlhy prostý, i bylo možno přehlédnout celé údolí Jordánu a se značnou částí Mrtvého moře a celou rozlohu pohorí Libanonského vedle ovšem neobyčejně velkého množství měst, městeček a vesnic, jakož i staré Davidovo město Betlém a dále nahoře Jeruzalém.

3) Téměř celou hodinu se mluvilo mnoho o dějinách Zaslíbené země a že je to jistě jedna z nejpožehnanějších zemí celého povrchu zemského.

4) Nakonec jsem privil **JÁ**: „Ano, máte pravdu; ale v krátké době to bude vypadat v této zemi zcela jinak! Někteří z vás a vaše děti se dožijí tělesně toho, že tento pozemský ráj Židů bude učiněn pouští; neboť poněvadž tento lid nepoznal a také nechce poznat dobu svého velkého navštívení, přijde po velké době milosti brzy jiná doba, doba soudu a mnozí Židé budou rozptýleni do celého světa a mnozí utečou také do těchto 60 starých měst k vám nahoru.“

5) Ty, které shledáte, že jsou dobré vůle, podržte a poskytněte jim zaopatření; Tvrdošíjně nechte však táhnout dále! Zato požehnám v rozsáhlém obvodu této vaší krajiny a přetvořím ji v krajinu úrodnou, abyste mohli chovat velká stáda a sítí mnoho ječmene a též pšenice; též révu budete moci pěstovat a sklízet z ní náležité množství dobrého vína.“

6) Privil poté farizeus **Barnabáš**: „Podle Tvého slova, ó, Pane a Mistře, bude mít pravdu starý prorok, který privil: „Krajina Auran bude sice pohany rozšlapávána; ale až na ni Svýma nohama vstoupí Pán slávy, opět se zazelená a stane úrodnou zemí.“

7) Privil jsem **JÁ**: „Ano, tak bude, ale všeobecně přece ne, - neboť nežli se toto rozsáhlé území Auranu stane opět zcela úrodnou zemí, bude k tomu třeba ještě velmi dlouhé doby; ale na několik set let bude tato vysočina úrodná v rozsáhlém okruhu na oněch místech, která jsem navštívil a kde jsem také našel úrodná lidská srdce. Stanou-li se však srdce lidí opět tvrdá a suchá, pak bude také tato krajina vypadat jako ta lidská srdce.“

8) Poté privil farizeus **Dismas**: Ó, Pane a Mistře, já jsem také v Písmu četl, že tam, kde budeš na Zemi Ty, budou nebe otevřená a Tvoji andělé se budou vznášet a snášet a Tobě sloužit. Jak tomu máme rozumět?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Já myslím, že by vám to mělo být nyní tím méně nesrozumitelné, neboť jste dnes ráno právě na tomto místě sami viděli Mojžíše a po jeho boku anděla; ostatně toto místo v proroku má také jiný smysl a ten je vlastně jedině úplně správný.“

10) Hledte, Království nebeské, které je skutečné Království Boží, není pro člověka v nějaké vnější okázalosti, nýbrž je uvnitř v člověku a předně lidé, kteří přijali do sebe právě toto Království Boží, které jsem k nim přinesl Já Sám, jsou ve svých srdcích naplněných láskou ke Mně a k bližnímu nebe samo, které je nyní otevřeno a zadruhé jsou to andělé sami, kteří vystupují a sestupují mezi Mnou a jimi a slouží Mně ve své lásce!

11) Neboť to, co vy nazýváte nebem, není o sobě nebe, nýbrž skrz naskrz svět, který je stvořen pro dobu trvání zkoušky svobody lidí; až však odložíte svůj vlastní svět i s tělem, pak tu tento vnější, nyní vám viditelný svět pro vás již vůbec nebude a stanete. se obyvateli zcela

jiného světa, který jsem nestvořil pro vás ze Sebe anebo z vás samých, nýbrž který bude pro vás stvořen z vás samých a to pro každého podle druhu jeho lásky ke Mně a k bližnímu, jak jsi to, Můj milý příteli a městský vrchní soudce, včera k večeru slyšel zde z úst svého otce, který zemřel již před 10 lety a kterého jsem ti zjevil.“

198. ZJEVOVÁNÍ ANDĚLŮ.

1) (**Pán:**) „Abyste však přece viděli, že Já Se také mohu, kdykoli chci dát obsluhovat Svými anděly, kteří přebývají v mém nebi - které prostupuje celou nekonečnost, podám vám tedy o tom důkaz. Hleďte, Já chci, aby se zde nyní objevilo několik předních andělů a z jejich počtu povolám jednoho, aby Mně na krátkou dobu k vašemu dobru posloužil; neboť Já pro Sebe nepotřebuji službu ani anděla, ani člověka. A tak tedy chci, aby nás ihned obstoupilo náležité množství andělů!“

2) Sotva jsem to byl vyslovil, byli jsme již se všech stran obklopeni zástupem andělů, oděných dílem v bílých, dílem v modrých, dílem v červených rouchách.

3) Když zejména několik dřívějších pohanů a též několik Židů a farizeů spatřilo mnohé anděly, položili ruce na prsa a ze samé úcty si netroufali přede Mnou a před oněmi mnohými anděly ani promluvit.

4) Někteří **andělé** přistoupili však k nim a pravili: „Milí přátelé a bratři, pročpak se nás bojíte? Cožpak vypadáme tak strašně?“

5) Privil **vrchní městský soudce**: „O, milí přátelé z nebes Božích, to zrovna sice ne, nýbrž právě naopak, takže musím doznat, že se mně ještě nikdy o tak nádherných lidských postavách ani nezdálo! Pán, Který mezi námi prodlévá, je zřejmě také váš Pán, jinak byste byli tak náhle neuposlechli Jeho vůli; neboť kdybych byl já vás po celý svůj život volal svou vůlí, neobjevil by se mi bezpochyby ani jeden z vás. Ale právě proto On je a zůstává Pán a tím je také vše ve všem a Jeho vůli jsou nebe a země poddány; jen velká slepota lidí nemůže a také nechce poznávat. Jak velkou milost jí v této době prokázal Pán.“

6) Tu přistoupil jeden anděl blíže k vrchnímu městskému soudci - byl to vám již známý archanděl **Rafael** - a pravil vrchnímu městskému soudci: „Ty jsi mluvil správně a pravdivě - ale co není ještě nyní, to se bude časem vždy víc a více stávat; neboť věř mi, že my - jak nás zde vidíš - a ještě nescísně mnozí nám rovní jsme nebyli nikdy leniví a tím méně v této době!“

7) My cestujeme po celé Zemi a zkoušíme srdce lidí, zda jsou někde způsobilá přijmout do sebe oživující milost Páně a nalezneme-li taková srdce, pak je posilujeme a když se k nim dostane slovo Páně, je též hned s mnohou radostí v plné míře přijímáno.

8) Tak jsem byl tedy také dříve u vás a podle vůle Páně jsem vás posílil a když Pán nyní Sám přišel k vám, tu pak jste Ho také brzy a snadno poznali.

9) Při této práci se nemusíme člověku ukazovat, neboť máme od Pána moc a sílu, abychom prospívali člověku tak, aby přitom jeho svobodná vůle nedoznala žádný nátlak a škodu; nyní však, jelikož jste poznali Pána a přijali ve svých srdcích, nevykonává náš vám viditelný zjev na vaši celou mysl také již nátlak a můžete s námi mluvit, tak jako mluvíte mezi sebou navzájem.“

10) Privil **vrchní městský soudce**: „Nejmilejší a nejvznešenější příteli z nebes Božích, kdybych snad budoucně potřeboval někdy k něčemu důležitému ve jménu Páně tvou viditelnou přítomnost a volal tě, abys se mi zjevil, zjevil bys se mi pak také?“

11) Privil **Rafael**: - „Kdyby toho bylo třeba ve jménu Páně, vždy kdybys mě volal; ale zjevil bych se jen tobě a tvým bližním teprve tehdy, kdyby jim mé zjevení nepůsobilo již žádné nuce - ní k víře. Co jsem ti nyní řekl, na to se můžeš spolehnout a že ti budu moci ve velmi rozmanitých věcech posloužit, o tom uvidíš ještě dnes a následující noci dopuštěním Páně leckterou ukázkou.“

12) Poté Rafael opět ustoupil a Já jsem Se otázal Sám vrchního městského soudce⁵³) a ostatních, zda se nyní dostatečně nasýtí přítomností mnohých andělů.

13) A **všichni** pravili: „Pane, Tvá vůle se staň; neboť všichni jsme se tu nyní přesvědčili, že

⁵³ Ojedinele je u Lorbera také označení „městský vrchní soudce“ – „Stadtberrichter“. Pro jednotnost jsme podrželi jinak stále používaného označení „vrchní městský soudce“ – „Oberstadtrichter“. Vyd..

proroci neprorokovali o Tobě ani slůvko nadarmo! Každé slovo o Tobě se doposud ještě dokonce do písmene pravdivě splnilo!“

14) Poté jsem pravil **JÁ** především archandělovi Rafaelovi: „Zůstaneš viditelně u nás tak dlouho, až ti dám pokyn, abys se podle Mé vůle odebral někam jinam.“

15) A Rafael Mně za toto povolání poděkoval.

16) A **JÁ** jsem poté pravil ostatním mnohým andělům: „Vy však se odeberte opět tam, kde vám určila práci Má vůle a Má moudrost!“

17) Poté všichni ostatní andělé náhle zmizeli.

199. O PŮSOBENÍ ANDĚLŮ.

1) Rafael však zůstal a náhle se oděl tmavošedou suknicí a jeho nohy byly opatřeny střevíci. Hlavu měl pokrytou židovským kloboukem, který byl jako obyčejně zhotoven z hedvábí nebo z velbloude srsti v libovolné, obyčejně však světlejší barvě. A tak jeho podoba nemohla být již nikomu nápadná.

2) A **JÁ**, jsem pravil vrchnímu městskému soudci: „Jdi, podej mu ruku, pozdrav ho jako přítele a bratra a přesvědč se, že nyní také on má maso, kůži a kosti!“

3) Vrchní městský soudce učinil ihned co jsem mu byl poradil a nemohl se dost vynadivit, že tento andělský duch je nyní mezi nimi jako zcela dokonalý pozemský člověk. Také pak poprosil Rafaela, aby se odebral zcela do jeho blízkosti, což Rafael také ihned učinil, neboť si sedl vedle něho na drnovou lavici.

4) Zde přišel též **kněz Apollonův** k Rafaelovi, pozdravil ho a pravil: „Ze mě sice velkou radost mít nebudeš, jelikož já jsem byl již odedávna knězem bůžků; nyní však jsem poznal také já toho jednoho a jedině pravého Boha a Pána a budoucně budu pracovat pro to, aby celé modlářství, pokud je v mé oblasti, bylo co nejdříve zničeno.“

5) Řekl jemu **Rafael**: „A já ti budu pomáhat a svou silou podporovat, kdyby se ti snad síly nedostávalo, o tom můžeš být zcela ujištěn; neboť také u tebe jsem byl ještě dříve, nežli jsi poznal Pána a učinil jsem tvé srdce poddajné a budu později opět s tebou a budu ti dělat mezi tvými pohany předního dělníka. Neboť věř mi, že my nezahálíme tam, kde Pán Sám přikládá ruce k dílu a my dokonalí andělští duchové jsme tu jaksi jako prsty na ruce Páně, - prsty jsou však jistě u každého vždy činné, dokud podniká rukama práci. Spolehni se tedy na zaslíbení Páně a já tě na holičkách nenechám! Věříš tomu?“

6) Poté pravil **vrchní městský soudce**: „Můžeš také vše – rozumí se samo sebou: s dopuštěním Páně! -, co může Pán Sám?“

7) Pravil **Rafael**: „Milý příteli a bratře, to byla zajisté ještě velmi lidská otázka z Tvých úst! My všichni, andělé nebes nemůžeme ze sebe právě tak nic vykonat, jako vy lidé na Zemi; ale řekl jsem ti již, že my jsme jaksi prsty na Jeho ruce a vykonavatelé Jeho vůle a právě tím jsme jako ničím neomezené svobodné bytosti sami výlevy božské síly a můžeme tedy také provést vše, co nám zjeví a v nás chce tato síla a to co provádíme, je potom dílo nikoli naše, nýbrž jedině dílo Páně.“

8) Jsme sice úplně samostatní a ve všem rovněž tak úplně svobodní; ježto však největší dokonalost spočívá jedině v moudrosti a vůli Páně, rozumí se již samo sebou, že jak člověk, tak také obzvláště andělský duch, který je v základě také jen člověk, je ve stále větší samostatnosti a svobodě právě tím, čím více si osvojil z moudrosti a vůle Páně. Mohu ti tu dokonce posloužit i pozemským příkladem, - a tak poslyš:

9) Ty jsi zde vysoce vážený vrchní městský soudce a můžeš zcela svobodně a beze vší odpovědnosti uplatňovat svou císařem ti propůjčenou moc nejen nad tímto jedním městem, nýbrž ještě nad čtrnácti městy, dokonce nad životem a smrtí lidí; no a jakpak jsi přišel k této značné pozemské moci?

10) Hle, já ti to vysvětlím! Ty jsi svými studii práv za přísných zkoušek v Římě úplně prokázal, že jsi si osvojil vůli císařovu, kterou jsi přesně poznal zákony tak, že jsi svou vlastní vůli podřídil úplně vůli císařově, čímž jsi se pak také stal zcela novým člověkem, jakým jsi nebyl na počátku svých studií. A poněvadž jsi si potom živě vštípil zákon císařův a tedy také jeho vůli, takže tvá stará, zdánlivě svobodná vůle byla novou císařskou vůlí dána úplně do nerozlučných pout a řetězů, neztratil jsi přitom nejen nic, nýbrž jen neobyčejně mnoho získal; neboť

se svou vlastní starou vůlí byl bys zůstal navždy otrokem vůle císařovy. Jelikož jsi však učinil vůli císařovu vůlí svou, stal jsi se tím sám úplně svobodný a můžeš nyní činit co chceš a nepodléháš odpovědnosti; a kdyby se někdo nechtěl podrobit tvé vůli, pak máš od císaře ve své ruce ius gladii a můžeš odbojníky hnát k poslušnosti císařskou mocí a násilím.

11) A hle, čím více se budeš snažit co nejpřesněji plnit vůli císařovu - o čemž se může císař v krátké době dovědět, - tím vyšší a v okruhu působnosti mnohem rozsáhlejší ti bude císařem propůjčen úřad, v němž budeš moci jednat ještě mnohem svobodněji nežli nyní; a tak se můžeš dostat dále výš a výše, takže nakonec sám jsi brán i ke dvoru císařskému a odtud poroučíš a jednáš tak, jako bys byl již téměř císařem sám. Taž se však nyní sám, jak jsi dosáhl tak velkou moc, - a odpověď v tobě samém nebude moci být jiná nežli tato: „Já jsem svou starou lidskou vůlí tak zcela zapřel, že z ní nezbylo nic jiného nežli to jediné, že jsem se právě starou vůlí co nejpilněji vynasnažil, abych si úplně osvojil vůli císařovu.“

12) Nuže hle, právě tak se daří nám nejdokonalejším andělským duchům! My máme také svou vlastní, nejvyšší svobodnou vůli; ale tato vůle je nicméně nekonečně omezenější nežli nejvyšší vůle Pána Samého.

13) A čím dokonaleji si pak osvojujeme vůli Páně, jakoby to byla naše nejvyšší vlastní vůle, tím více se nám stává úplně vlastní svobodná moc, síla a neodolatelnost a můžeme pak také uskutečnit a způsobit vše to, co uskutečňuje a způsobuje Pán Sám.

14) Ale nyní také sám uznáš, že to nejsme my, kteří to můžeme nýbrž jen Pán v nás a námi.

15) Když někdo v tvém okrese někoho oloupí a zavraždí a pak je chycen a přiveden k tobě, budeš ho soudit a také ho dáš usmrtit a přitom jsi jednal správně, protože jsi jednal podle vůle císařovy a jsi přitom tak dobře jako císař sám 'ex lege' (mimo zákon; vyd.); lupič a vrah jednal však podle své vlastní vůle a tím zahynul.

16) Chápeš nyní, že také my andělství duchové máme sílu a moc konat svobodně a bez odpovědnosti vše to, co koná Sám Pán?“

200. UKÁZKA MOCI RAFAELOVY.

1) Privil poté **vrchní městský soudce**: „Poslyš, nebeský přemoudrý příteli, ty jsi mi nyní svým výkladem učinil věc tak jasnou, že mně v té věci po celý můj život nemůže zůstat a nezůstane žádná další otázka a z tvé moudrosti, která je úplně podobná moudrosti Páně, také poznávám, že tobě je možné vše, co je možné Samému Pánu! Proto mně tvá pomoc z dopuštění Páně při každé mé práci v jeho jménu převelice prospěje.“

2) Privil jsem poté **JÁ** vrchnímu městskému soudci: „Nuže, milý příteli, jak se ti líbí Můj nebeský sluha?“

3) Privil **vrchní městský soudce**: „Pane a Mistře, on mluví zcela tak, jako kdybys z něho mluvil Ty Sám a z toho tedy přejasně poznávám, že je to asi vysoký sluha Tvé nekonečné božské vznešenosti a majestátnosti a také nepochybně věřím, že Tvou moudrostí a Tvou vůlí v sobě je s to způsobit vše, co Ty Sám jsi s to způsobit a uskutečnit - soudím-li totiž podle svého lidského způsobu; že však Tvá moudrost a Tvá vůle sahají jistě ještě nekonečně hlouběji a dále kolem sebe, nežli může spatřovat a chápat i ten nejsvětější rozum všech Tvých andělských duchů, o tom jsem v sobě také úplně přesvědčen!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Milý příteli, to ti nevnuklo tvé tělo, nýbrž tvůj duch onoho světa ze Mne; proto se snaž abys si také osvojil Mou vůli tak, jako jsi si osvojil vůli císařovu a pak se také brzy a snadno vždy úplně sjednotíš se svým duchem onoho světa ze Mne, jímž je tu Má láska, moudrost a moc a budeš pak také s to působit tak jako tento andělský duch - který se jmenuje „Rafael“! Co vše je však s to tento duch vykonat, o tom nemáš nyní ovšem ani sebeslaběji se třpytící ideu; ale několik ukázek tě již o tom poučí.“

5) Požádej nyní téhož - ale rozumně jaké znamení má před vašima očima vykonat, aby vám všem zjednal pojem o tom, co zmůže jím Má moc a Má vůle a on nebude skrblit, aby tobě a vám všem tím posloužil!“

6) Privil poté **vrchní městský soudce**: „Ó, Pane a Mistře, já si nyní ve vašem středu připadám pojednou tak blbý a hloupý, že věru nyní nevím, jaké rozumné znamení si mám od

něho vyprosit! Bylo by zajisté lépe, kdybys mu Ty Sám, ó, Pane a Mistře, oznámil co nejmilostivěji co má učinit za účelem osvětlení našich pojmů o jeho moci!“

7) Privil jsem poté **JÁ**: „Ó, ne, příteli, to nejde; vždyť tento Můj Rafael je beztoho naplněn vším, co chci a mohu Já! A proto stáhnou zpět svou zvláštní vůli a Svou moc, aby mohl on sám z přivlastněného bohatství ze Mne chtít a působit jak chce a dovede, abys tím teprve náležitě poznal, co je s to Mé Království ve všech andělich a také v lidech zcela svobodně jakoby ze sebe samostatně učinit, aniž je Mi přitom třeba vodit nesčíslné andělské duchy a také lidi na této Zemi na vodítku Své všemohoucí vůle; a tak si tedy zvol svobodně něco, co uznáš za dobré a řekni mu to a on také ihned uskuteční co chceš!“

8) Tu se vrchní městský soudce na malou chvíli odmlčel, přetřel si jednou rukou čelo a druhou se trochu poškrabal za ušima, ježto se nemohl v sobě ještě úplně sjednotit, s jakou náležitě rozumnou žádostí by měl přede Mnou a Rafaelem přijít. Konečně mu napadlo, že jsem mu již slíbil v domě hospodského, že se tato na všechno chudá stepní krajina zazelená a bude rodit hojnost trávy, obilí, ovocných stromů a dokonce vinnou révu a oznámil to doslovně Rafaelovi.

9) A **Rafael** mu vlídně poklepal na rameno a pravil: „Milý příteli a bratře, tím jsi na mne vnesl opravdu tu nejrozumnější žádost a tvé žádosti bude také ihned vyhověno!“

10) Privil poté **vrchní městský soudce**, který nemohl spustit oči s tváře Rafaelovy: „Ne, ne, milý nebeský příteli, to se přece nemusí hned stát; budu již spokojen s tím, když se to stane jen poněmáhlu za spolupůsobení naší ubohé lidské píce.“

11) Privil poté **Rafael**: „Neslyšel jsi nikdy, milý příteli a bratře, že ten, kdo ihned dává, když ho někdo prosí, dává dvojnásobně, nežli když to dává teprve poněmáhlu podle svévolně volené chvíle a příležitosti!“

12) Privil **vrchní městský soudce**: „To je ovšem sice pravda a my Římané máme v našem občanském zákoně také jeden zcela podobný výrok, jenže se ovšem vždy neuskutečňuje.“

13) Privil poté **Rafael**: „Milý příteli a bratře, tak je to ovšem obvyklé u občanů tohoto světa, protože vaše vůle sama a síla k jejímu výkonu je stížena ještě mnohými slabostmi; avšak u nás, občanů nebes Páně tomu však již není, nýbrž co my si přejeme a chceme, to je také již v okamžiku v největší možné dokonalosti zde. A nyní vstaň a poohlédni se trochu po této krajině a ona tě co nejlíp předsvědčí o pravdě toho, co jsem ti nyní řekl!“

201. ZMĚNĚNÁ KRAJINA U HORY NEBO.

1) Poté vrchní městský soudce vstal a rozhlédl se daleko a široko po krajině a již ji nepoznával; neboť spatřil velké množství nejbujnějších, úplně zralých obilních polí, vedle toho téměř do nedohledna sahající hustou travou porostlé lučiny a kolem města velké zahrady, oplývající nejušlechtlejším ovocným stromovím. Také hora Nebo, na níž jsme byli, se celá zelenala a byla kolem porostlá nejnádhernějšími fíky a vinnou révou. Rovněž spatřil také poněkud pod městem značně velký rybník, z něho v různých směrech vytékalo několik potůčků.

2) Když **vrchní městský soudce** i s ostatními vše to spatřil, spráskl s hospodským, s oněmi třemi knězi Apollonovými a také s několika farizeji a Židy rukama nad hlavou a řekl: „Ó, Pane, to je téměř neskonale mnoho a přesahuje to opravdu všechny mé pojmy! Co řeknou tomuto zjevu lidé, kteří bydlí jak v tomto městě, tak také v jeho dosti rozlehlém okrese? Jistě si nemohou nic jiného myslet, nežli že vše to způsobil nějaký milosrdným se stavší Bůh na prosbu některého z jeho kněží; ale já uvědomím veškeren tento lid o tom již v nejkratší době, jak a čím se toto vše tak stalo.“

3) Ale nyní Tě prosím, ó, Pane, abys již nekonal ani pro mě, ani pro tuto celou krajinu druhé znamení; neboť již toto znamení mně uvedlo vedle mého nejvyššího úžasu zároveň také do mimořádných rozpaků a nastane o tom již nepochybně ještě dnes a zítra se všech stran dotazování, že nebude ani možné dát na ně dostatek vhodných odpovědí!“

4) Privil jsem **JÁ**: „To se ovšem sice stane; ale Já se také postarám o to, aby vám nechyběly správné odpovědi a veškeren lid této rozsáhlé krajiny půjde radostně a vděčně domů a začne shromažďovat, co na každém pozemku vyrostlo. Ale s pomocí tvých mnohých nižších sluhů si také můžeš učinit zákon, položit lidu vážně na srdce, aby o tom nedělal křik a povyk,

protože by si tím přitáhl na krk z daleko vzdálenější krajiny mnoho lakotných závistníků a nakonec by se musel chopit zbraní, aby závistivé nepřátele vzdálil od požehnaných hranic tohoto pruhu země.

5) A rovněž i vy, Moji učedníci a vy lidé, nedělejte tam dole mezi Židy v Zaslíbené zemi žádný hluk; neboť mnozí by vám to nevěřili, nýbrž jen by se vám vysmáli a vás pronásledovali. A mnozí z ostatních slabých Židů by vám to sice uvěřili a vámi by také uvěřili ve Mne; ale taková víra by pro ně neměla pevné trvání, poněvadž by ji předně svými vlastními dodatky až příliš brzy po způsobu vší pověry zveličovali a zadruhé toto další šíření, protože by zavánělo až příliš starou pověrou, by vyvolalo jen velmi pochybnou víru, neboť časem by řekli lidé, přišedší později do této krajiny přesvědčit se o zázraku, že to mohla také dokázat náležitá píle a horlivost lidí.

6) Ale později se o tom můžete moudře zmínit oněm lidem, kteří již úplně přijali Mou nauku a jí vešli do Mého Království. Tito vám uvěří, ale přitom také řeknou: „Ano, copak by mělo být Všemohoucímu nemožné?! Máme-li Jeho, máme Jím také vše!“

7) Proto zůstaňte především jen při nauce a teprve potom můžete přejít k Mým znamením, která postupem času, byl jsou i pravdivá, přece jen vždy dojdou málo víry; neboť rozum lidí bude takovéto věci tak dlouho sudílkovat, dokud nebude moci být zasvěcen do základu jejich pravzniku, kteréžto zasvěcení se nebude moci u velmi mnohých stát na tomto, nýbrž teprve na onom světě.

8) Následujte tuto Moji radu a tím budete kráčet kupředu po dobré a rovné cestě, jinak budete mít co činit s mnohými kameny úrazu! Dobré je tedy dobré, ale lepší je také věčně lepší a nejlepší je to, co vám říkám Já.“

9) Poté Mně všichni dali slovo, že budou tuto radu co nejméně následovat a vrchní městský soudce se Mne tázal, zda má o tom zpravit také císaře.

10) A **JÁ** jsem mu pravil: „Císaře nech zatím stranou; ale po roce můžeš o tom zpravit Mého přítele Agrikolu v Římě a on to ve tvůj prospěch sdělí v pravé době již také císaři! Pro nynější však stačí poučit jedině tvůj okres; a kdyby k tobě přišel nějaký soused z měst severně odtud položených, řekne ti sám, kdo to vykonal. Setníka Pellagia můžeš o tom zpravit; neboť on je také po stránce vojenské postaven nad tímto městem a zná Mne!“

202.DŮKAZ RAFAELŮV O JEHO RYCHLOSTI.

1) Poté jsem Se tázal vrchního městského soudce, zda nemá doma u své matky někde něco, co by měl rád zde.

2) Pravil **vrchní městský soudce** „Ano, Pane a Mistře, - ale to bylo již v době, kdy jsem byl ještě v Římě, někam založeno tak, že jsme to přes naše nejpilnější hledání nemohli nalézt! Je to totiž náš starý patricijský list ještě z doby Julia Cézara, ve zlatém pouzdře. Velmi mnoho by mi na něm záleželo, nikoli pro sebe, jako spíše pro mé mladší sourozence.“

3) A **Rafael** pravil, sedě vedle něho: „Pohleď, zde je tvůj starý patricijský list! Podívej se na něj dobře, zda je pravý!“

4) **Vrchní městský soudce** nadmíru užaslý otevřel pouzdro a našel v něm svinutý svůj až příliš dobře mu známý patricijský list a otázal se Rafaela: „No, jak ti to bylo možné?“

5) A **Rafael** pravil: „Hle, naše vlastnost záleží mezi jiným také v tom, že se můžeme v okamžiku ⁵⁴⁾ pohybovat s jednoho místa na druhé a zase zpět a tak jsem tedy byl v tomto okamžiku také v Římě a nyní jsem opět zde.“

6) Tázal se **vrchní městský soudce** opět Rafaela: „Kdybych neznal vyd..pouzdro a také ležící v něm patricijský list, domníval bych se, že jsi jej stvořil svou mocí právě tak, jako jsi v jediném okamžiku uvedl tuto krajinu do nejvyšší kvetoucího stavu; ale takto se musím následkem pravosti této tobolky a tohoto listu úplně vzdát!“

7) Ty jsi mi ovšem řekl, že vy, dokonalí andělští duchové, máte také tu vlastnost, že se můžete v jediném okamžiku pohybovat s jednoho místa na druhé a zase zpět. Tomu také nyní věřím; ale ty jsi nebyl odtud ani na okamžik a tak si myslím, že jsi vyslal do Říma nějakého

⁵⁴⁾ „v okamžiku“ doplnil vyd..

jiného v tvé blízkosti jsoucího služebného andělského ducha, který ti také mohl dost rychle donést toto pouzdro.“

8) Pravit **Rafael**: „Ó, nikoli, milý příteli, byl jsem to skutečně já sám; neboť hle, čas může být také tak jako vše ostatní, co se týče prostoru, rozdělen na nejvyšš krátké úseky a to tak, že doba, kterou nazýváš okamžikem, může být rozdělena v nekonečnou řadu ještě kratších dob! Pro tebe a pro tvou schopnost vnímání je taková kratičká doba ovšem tolik jako zcela nic; ale ne tak také pro nás dokonalé andělské duchy; neboť já se mohu v takové nejvyšš kratičké době nesčíslněkrát odtud do největší vzdálenosti tam a zpět pohybovat a ty nikdy nezpozoruješ, že jsem byl v té době i jen na okamžik nepřítomen a ti, kdož jsou na nejvzdálenějším místě, kam jsem se pohyboval, budou moji přítomnost právě tak málo postrádat jako ty! Znáš rychlost myšlenky?“

9) Pravit **vrchní městský soudce**: „Ano, milý nebeský příteli, malý pojem o tom mám a to zvláště z nauky moudrého Platona!ů“

10) Pravit poté opět **Rafael**: „Jak se nazývá nejvzdálenější místo, které znáš jako osobně?“

11) Pravit **vrchní městský soudce**: „Britanie; neboť až tam jsem jednou konal cestu se svým tehdy ještě žijícím otcem a to po vodě a tato cesta tam a zpět do Říma trvala přes dva plné roky.“

12) Pravit **Rafael**: „V jaké době však se tam můžeš svými myšlenkami odebrat?“

13) Pravit **vrchní městský soudce**: „Ano, milý příteli, v jediném okamžiku jsem tam a zároveň také zde a myslím, že kdybych se musel v myšlence ještě tisíckrát tak daleko pohybovat, nepotřeboval bych na to také delší dobu.“

14) Pravit poté **Rafael**: „Hle, milý příteli a bratře, vlastnost, kterou máš ve svých myšlenkách ty, tutéž vlastnost máme my dokonalí duchové v míře ovšem mnohem dokonalejší v Království Božím ve skutečnosti a ty budeš mít tutéž vlastnost jako čistý a svobodný duch v Království Božím rovněž tak jako já.“

15) Ano, milý příteli, Království Boží má na všechny strany nekonečnou rozsáhlost! Kdybychom se nemohli my, dokonalí duchové, pohybovat rychleji nežli se pohybujete vy lidé na této Zemi, pak by to s vyřizováním vůle Páně v nejdlejších místech Jeho stvoření vypadalo velmi povážlivě; jelikož však čas a prostor nemůže nám dokonalým duchům být vůbec na překážku, nemůže také řád Páně v celé nekonečnosti nikdy doznat ani nejmenší poruchu. - Rozumíš tomu, milý příteli a bratře?“

16) Pravit **vrchní městský soudce**: „Poněkud lépe nežli dříve, ale do úplné hlubiny tajemství takového pohybu nebudu ovšem ještě dlouho s to se dostat!“

203. SVÍTÍCÍ KÁMEN ZE SLUNCE.

1) Pravit poté **Rafael**: „Pohleď, milý příteli a bratře, na Slunce, které je teď již značně na západě! Co myslíš, jak daleko je tato Hvězda odtud vzdálena? Já vím, že to nevíš a kdybych ti tuto vzdálenost udal podle vašeho pozemského měřítka v polních cestách, nepochopil bys toto číslo, protože ti není známá arabská číselná budova a vašimi římskými čísly se nedá velké číslo vyjádřit. Ale ty víš dobře, jak rychle urazí vystřelený šíp cestu 50-100 kroků; nepotřebuje k tomu mnoho přes 4 okamžiky a let šípu je nejrychlejším, tobě známým pohybem na Zemi. A hle, kdyby mohl šíp vystřelený se Země na Slunce tak daleko letět a kdyby mu v tom nebránila přitažlivost Země, potřeboval by na takovou cestu, totiž odtud až na Slunce doby téměř 50 let, nežli by se dostal na Slunce!“

2) Že by člověk se svými nohama potřeboval dobře několik set roků, rozumí se samo sebou. A co pak myslíš, jak dlouhou dobu bych potřeboval já, abych se dostal odtud na Slunce a zase zpět?“

3) Pravit **vrchní městský soudce**: „Ano, milý nebeský příteli, jak nyní poznávám, nebudeš na tuto cestu potřebovat delší dobu nežli odtud do Říma a zpět.“

4) Pravit **Rafael**: „Správně jsi odpověděl, - ;|- hle, zatím co právě nyní mluvím s tebou, byl jsem také již na Slunci a zase zpět! Na důkaz toho jsem ti také přinesl ze Slunce malou památku!“

5) Poté sáhl Rafael rukou do kapsy své suknice, vytáhl kámen téměř jako Slunce svítící a

ukázal jej vrchnímu městskému soudci se slovy⁵⁵): „Slyš, tyto kameny nejsou na Zemi; ale na velkém světovém slunečním tělese, zejména na jeho středním pásu, který poznáš jednou také podrobněji, je takových kamenů různé velikosti převeliké množství!

6) Obyvatelé tohoto velikého světového tělesa používají takových kamenů k osvětlování svých vnitřních tmavých pokojů; neboť vlastní sluneční těleso je vlastně také jen tmavé. Světlo Slunce, jak vidíš, se vyvíjí na jeho atmosférickém povrchu a působí ve své plné síle jen navenek a na vlastní pevné sluneční těleso sotva poněkud silněji, nežli jak silně osvětlený spatřuješ povrch této Země.

7) Proto přijmi také tento kámen a budeš si s ním moci po deset let za doby noční dobře osvětlovat své pokoje; ale po deseti letech se bude jeho světlo víc a více ztrácet. Budeš-li ho však chtít používat k osvětlování déle, pak jej vystavuj za dne vždy slunečním paprskům a on se jimi nasytí a bude ti za noci sloužit k osvětlování místo sebelepší lampy; ale za sto let, až bude tento kámen kyselinou zemského vzduchu příliš prostoupen, stane se pro osvětlování také úplně nezpůsobitý.“

8) Poté přijal vrchní městský soudce s velkou uctivostí a s poděkováním kámen, zabalil do čistého šátku a vstrčil do kapsy suknice.

9) To však ovšem uviděli také **Moji učedníci**, skrytě záviděli Římanům a přitom si říkali: „My jsme přece již tak dlouho u Něho, - ale pro nás takové zázraky nikdy nekonal. Kdykoli však jen někdy přišel mezi Římány, konal vždy Svě největší zázraky a my jsme je mohli vidět teprve mezi pohany, jimž je také vysvětloval On Sám anebo andělem Rafaelem! Když se Ho však jednou blízko Jeruzaléma otázal zbožný nám všem známý Nikodém, jak vypadá Království Boží, odpověděl mu: „Dokud nejsi znovuzrozen v duchu, nemůžeš chápat věci nebe; neboť nechápeš-li věci této Země, ač je vidíš, jak pochopíš věci nebeské, které nevidíš?! „Proč to neřekl také pohanům a proč zrovna Židům?“

10) A tak reptali učedníci potají mezi sebou a **JÁ** jsem vstal, přistoupil k učedníkům a řekl: „Co reptáte potají mezi sebou? Cožpak vás nenechávám být svědky všeho toho co konám mezi pohany a neřekl jsem vám teprve před dvěma dny důvod, proč mohu pohanům více ukazovat a vysvětlovat nežli vám?!

11) Vy nejste ve vědě věcí přírodních ani dost málo zkušený; Římané však mají v tom mnohé velmi důkladné vědomosti a dovedou poměry věcí v přírodě velmi dobře rozeznávat. To vše vám Židům chybí a to již od doby prvých soudců, kteří také znali poměry v přírodě a to ze dvou knih Mojžíšových, které jste vy zavrhlí a zato jste vytvořili kabalou, jejíž obsah je horší nežli obsah každého pohanského filosofa. Nebráním vám však, abyste takovéto vyšší výklady spolu poslouchali a spolu se dívali na takovéto skutky. Jak dlouho vás budu tedy muset ještě snášet, nežli se stanete rozumnějšími ?“

12) Pravil **Šimon Juda** „Ó, Pane a Mistře, měj jen s námi trpělivost; my již opět poznáváme, že jsme zase jednou před Tebou zhřešili !“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Je již zase dobře; ale budoucně takové reptání mezi sebou zanechte!“

14) To si učedníci zapsali do srdce a byli poté při každé příležitosti mnohem skromnější a umírněnější a Já jsem se od nich vrátil zase k vrchnímu městskému soudci a Rafaelovi.

204. RAFAELOVA ZÁZRAČNÁ ZVÍŘATA.

1) Poté se mluvilo více o přirozených věcech a za této rozmluvy poznamenal náš hospodský, že teď tato krajina může sice vykazat v dalekém obvodu nejnádhernější vzrůst trávy jako ne tak snadno na jiném místě této Země, ale stáda obyvatelů tohoto města a okolí jsou však velmi málo početná a kdyby se mohla nyní třeba stokrát rozmnožit, ještě by našla nadbytek píce.

2) Pravil jsem na to **JÁ**: „Vaše stáda by mohla sice být rovněž tak zázračně rozmnožena jako vše ostatní, ale to by bylo lidem ještě nápadnější nežli vše ostatní; neboť by každý, kdo má teď na pastvě deset ovcí, nadmíru vyvaloval oči, kdyby jeho pastýř přihnal domů místo deseti hned tisíc ovcí, které by majitel ovcí nemohl ani najednou umístit, když jeho ovčín má prostor nejvýš pro dvacet ovcí. Proto hleďte si náležitý počet ovcí a jiných zvířat nakoupit; od

⁵⁵ „ se slovy“ doplnil vyd..

nynějška za dva roky se již náležitým způsobem rozmnoží! Až sklídíte obilí, budete je moci snadno uschovat - neboť místa pro to máte dost; ale se stavem domácích zvířat by se vám špatně dařilo - a tak zůstaneme při tom, co je tu teď!

3) Vidíte odtud jeden značně velký rybník; ale v celém okolí je jich ještě šest, jimiž může být celá krajina dostatečně zavodňována. V hloubkách naleznete také náležité množství ryb, které budou moci obyvatelé tohoto města a okolí používat pro svou potřebu; ale ryby rybníka, který vidíme odtud, budou vlastnictvím vrchního městského soudce, hospodského, kněží Apollonových a oněch několika Židů a tak má každý z vás Mnou jmenovaných právo lovit čtvrtinu rybníka, ale nikdo přes míru, nýbrž podle své potřeby, aby nebyl nikdo poškozován větší hrabivostí druhého. Ryby v rybníce jsou však velmi ušlechtilého druhu, jimiž se voda rybníka nebude nikdy znečišťovat.“

4) Tyto čtyři strany Mně poté za tento dar poděkovaly a ujistily Mne, že budou tento příkaz v tomto ohledu co nejpřesněji zachovávat a vrchní městský soudce bude také o podobný pořádek pečovat a také jej udržovat u ostatních rybníků.

5) Když někteří ještě hovořili mezi sebou o zázraku, jak bylo možné rybníky ihned osadit rybami, tu vstal **Rafael** a pravil vrchnímu městskému soudci a hospodskému: „To je všemohoucí vůle Páně v nás právě tak snadno možné, jako učinit, aby se v okamžiku zelenala pustina; neboť je jedno okamžité povolání v blažené bytí jakýkoliv druh zvířat anebo nesčíslné traviny, rostliny, druhy obilí a ovocné stromy.“

6) Co nějaký duch z vůle Páně v sobě myslí a chce, aby tu bylo, to je také již zde; ale myšlení nějakého čistého andělského ducha je mnohem jiné nežli myšlení člověka.

7) Člověk si může jen vnější tvary myslet a představovat a dělat o nich všeliké fantazie; ale co tyto tvary od nejmenšího do největšího uvnitř obsahují a jak musí být vybudovány, aby se staly schopné života, to si nedovede nikdo myslet a poté svou vůli v to upřít, aby byly tvary duchem jeho vůle oživeny a činny. To však může dokonalý andělský duch a v nepatrnější míře také duch zrovna ještě ne tak dokonalý.

8) Abych s tebou mluvil, milý vrchní městský soudče pozemsky, je v tom téměř týž rozdíl jako mezi nějakým podle všech pravidel umění vyškoleným výtvarníkem a jiným člověkem, který s bídou sice také dovede z kusu dřeva vyřezat nějakou nejvyšší nemotornou sochu; ale jaký tu rozdíl mezi touto sochou a sochou z ruky dokonalého umělce!

9) Jsou-li však již na této Zemi velmi rozmanité stupně ve vzdělání lidí, oč více tomu je teprve v říši duchů!

10) Hleď, slon je nyní sice největší, ale zároveň také nejinteligentnější zvíře na Zemi a při správném výcviku lidmi může se ho použít na všeliké služební práce a byla doba, ve které tento druh zvířat obýval také tuto krajinu.

11) Ježto se však časem tyto krajiny stávaly pro mnohé nešvary lidí stále neúrodnější, stáhlo se toto zvíře dále na jih do oněch krajin, kde pro sebe nalezlo náležitou hojnost potravy, ale tyto krajiny pozbyly vystěhováním tohoto zvířete velmi mnohé pozemské výhody.

12) Kdybys si však, milý příteli a bratře a vrchní městský soudče, přál, mohu ti okamžitě posloužit samcem a samicí a pro tyto již najdeš dosti píce - a pohleď nyní dolů do krajiny rybníka a spatříš tam již jednoho samce a jednu samicí!

13) Vyšli tam později své sluhy s několika bochníky chleba a oni půjdou za nimi do chléva, který je tvým vlastnictvím a má dostatek místa pro tato zvířata! Sežni pak trávu na svém velkém přídělě louky a dej ji usušit a poté svázat do otýpek; potom ať vyjdou sluhové s oběma zvířaty ven a zvířata sama donesou seno do tvého seníku a tak je budeš moci ponenáhlu vyvíčít ještě pro různé jiné práce.“

14) **Vrchní městský soudce** poděkoval Rafaelovi za tento zázračný dar a pravil: „Ve výcviku těchto zvířat se dva moji sluhové velmi dobře vyznají, neboť oni přivedli takováto zvířata z Indie dokonce do Říma a císař si je nějakou dobu podržel pro ošetřování těchto zvířat; pak přešli do služby k mému otci a jsou také zde mými nejmějššími služebníky.“

205. UDIVENÍ SLUHOVÉ CHYTAJÍ A KROTÍ SLONY.

1) Po této rozmluvě Slunce zašlo a my jsme se zvedli a odebrali opět do města k našemu hospodskému.

2) Brzy jsme přišli opět do naší hospodské jizby a s námi také Rafael a když jsme se posadili ke stolu, otázal se Mne hospodský, zda má dát připravit příbor též vzácnému hostu Rafaelovi.

3) A **JÁ** jsem pravil: „Ovšem; neboť také on obalen tělem, které je vzato ze vzduchu této Země a potřebuje pozemskou posilu právě tak jako Já, Pán Sám. Pokrm, který požije, bude v něm ovšem proměněn zcela jiným způsobem, nežli u přirozeného člověka; ale to na věci nic nemění. On tedy požije s námi pokrm a nápoj právě tak jako my sami, jenže o dost značně více nežli my, na což se předem připrav. Nyní však dej ihned na stůl chléb a víno a později teprve ryby a dobře připravené pečené jehně!“

4) Pravil **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, s jehnětem mi to půjde trochu špatně, poněvadž již žádné nemám! Zato však mám asi třicet ovcí; z nich mohu, jestliže je pastýř již přihnal domů, dát nejmladší ihned porazit.“

5) Pravil jsem poté **JÁ**: „Nad tím si nedělej zbytečné starosti! V kuchyni najdeš již poražené a na pečení zcela dobře připravené jehně a z tvých třiceti ovcí nebude poražena žádná; neboť jsou až na samce všechny březí a za dva týdny se stádo tvých ovcí zdvojnásobí.“

6) Poté obstaral hospodský ihned chléb a víno a šel poté do kuchyně, aby se podíval na jehně připravené na pečení. Nedivil se sice tomu již tolik, protože viděl již jiné zázraky a proto se mu také tento zázrak jevil zcela pochopitelný; ale tím více se udivovalo jeho služebnictvo i jeho žena, která byla zatím, co my jsme se zdržovali na hoře, ve skrovné k hospodě přiléhající kuchyňské zahradě, aby nashromáždila voňavé zeliny na přípravu ryb k večeři a notně se ulekla, když se před jejíma očima jindy chudá kuchyňská zahrada náhle nově zazelenala a poskytovala nadbytek všeho potřebného pro dům.

7) Žena nemohla hospodskému dost navyprávět, kterak jí bylo při této události zcela zvlášť podivně u srdce; časem si však pomyslela, že to nezpůsobil nikdo jiný, nežli přítomný zázračný host, kterého také nyní ona i se vši domácí chasou bude považovat a uctívat jako pravého Boha a to tím spíše, že se také oni tři Apollonovi kněží podrobili tomuto Bohu. Poté ihned odešla, aby připravila ryby a jehněčí pečení.

8) Zatím co jsme se posilovali v naší jídelně, přišli k nám oba již na hoře zmínění věrní sluhové vrchního městského soudce a téměř bez dechu vyprávěli, co vše viděli a zažili. Nejvíce se však divili náhle vzniklému rybníku na místě, na kterém byl dříve jen malý občasný pramen.

9) A **jeden ze sluhů** pravil vrchnímu městskému soudci: „A, ó, převzácný pane, pane, jaký velký ještě zázrak: V blízkosti rybníku se pasou na trávě dva úplně dorostlí sloni! Tato dvě zvířata uprchla asi pro nedostatek píce nějaké perské anebo dokonce indické karavaně, aby se nasytila zde, kde Božím zázrakem přešla krajina v nejbujnější vzrůst všech druhů rostlin, travin a stromů. Zvířata se právě pasou na části louky, která náleží tobě a měl bys tedy právo převlastnit si dvě vzácná a drahocenná zvířata. My dva se velmi dobře vyznáme - jak je ti známo - v tom, jak se zmocnit takových zvířat. Chceš-li, půjdeme tam a brzy je s malou námahou umístíme v tvém velkém chlévě; a jsou-li tam jednou umístěna, bude již naší starostí, aby nám nikdy neutekla!“

10) Pravil poté **vrchní městský soudce**: „Učiňte to a já vás za to již odměním!“

11) Poté se oba sluhové opatřili hned v hospodě několika ječnými chleby a vyšli spěšně plni radosti ven, kde se obě zvířata pásala na trávě. Když přišli do blízkosti zvířat, oslovili je svým způsobem. Zvířata se stala pozorná, vůně chleba je táhla do blízkosti sluhů, kteří podali oběma zvířatům ihned kusy z bochníku chleba a táhli je poté do města, při čemž na cestě, která nebyla zrovna dlouhá, podali občas oběma zvířatům kus chleba. Brzy jsme otevřenými okny našeho hostinského pokoje spatřili, kterak ti dva obrovští sloni šli jako krotká jehňata v patách za oběma sluhy vrchního městského soudce a oba sluhové je také takto přivedli do velkého chléva za obdivu jejich mnohých spolumužníků a pacholků leckterého státního občana. V chlévě zaopatřili zvířata ihned náležitým množstvím píce a vody.

12) A obě tato zvířata zůstala ihned v chlévě a dala se oběma sluhy obsluhovat; ale ostatní sluhové se nesměli do blízkosti obou zvířat ještě odvážit, což však později bylo možné.

13) Za pět roků poté, když náš vrchní městský soudce obdržel na přímluvu setníka Pelagia a vrchního místodržícího Cyrenia mnohem vyšší postavení ve velkém městě Damašku, kde vzal velice v ochranu křesťany a pokud bylo možné, poskytl jim značné výhody, učinil těmito dvěma zvířaty i oběma sluhy císaři dar z něhož měl císař velikou radost a z vděčnosti mu dal v léno vrchní panství nad tímto městem, v němž vykonal tak mnoho dobrého jak pro něho tak i pro jeho potomky.

14) To jsem nyní vyprávěl jen tak mimochodem.

206. DŮVOD BLAŽENOSTI DOKONALÝCH DUCHŮ.

1) Potom jsme se pustili do večeře, která mohla být ihned připravena a byli jsme přítomni při dobré a veselé náladě a Moji učedníci měli mnoho co vyprávět o všech místech a městech, o Mých naukách a skutcích. Také Rafael obdržel z úst Mých učedníků dobré vysvědčení; neboť také o jeho činnosti po mém boku se velmi mnoho mluvilo.

2) A Říman a vrchní městský soudce, jakož i hospodský a jeho syn, dva farizeové a několik Židů se přítomně tak dobře bavili, že **vrchní městský soudce** pravil: „Ó, Pane a Mistře, kdybych to mohl aspoň co se týče mé maličkosti na této Zemi stále tak mít jako teď v Tvé společnosti a ve společnosti Tvého nebeského sluhu, pak bych se zřekl ihned jistě mnohem větších blažeností Tvých nebes; neboť nyní považuji za nejvyšší nebe, že mohu být v Tvé největší blízkosti a rozmlouvat s Tebou.“

3) Má-li člověk Tebe Samého, nepotřebuje vůbec dále podrobněji poznávat věci přírody; neboť ví beztoho, že všechny tyto věci od nejmenší do největší, od první až do poslední a od alfa až do omega jsou jen Tvé pevně držené myšlenky a ideje, oživované Tvou vůlí a Tvým Duchem.“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi promluvil zcela správně a pravdivě a též v nebi je nejvyšší blažeností všech nejdokonalejších duchů, mohou-li se zdržovat u Mne, se Mnou mluvit a se stýkat.“

5) Ale tato převeliká blaženost nepochází však vlastně od Mé zcela jednoduché a prosté osobnosti, kterouž jsem právě tak dobře člověkem jako ty a jako Duch právě tak duchem jako tento praarchanděl Rafael, nýbrž hlavní blaženost dokonalých duchů spočívá v tom, že poznávají stále dokonaleji, jasněji a hlouběji Mé nekonečné dokonalosti z Mých nekonečně mnohých nespočetných a nezměrných děl.

6) Hle, příteli, je tomu asi tak, jako se již někdy na této Zemi stává u lidí, kteří mají správné pochopení pro vyšší umění a vědu a jsou pro ně zaujati! Slyšel bys například o nějakém velkém architektu a výtvarném umělci, že jeho díla docházejí u všech lidí největšího obdivu. Když jsi toto uslyšel, zmocnila se tě též touha poznat osobně velkého umělce a poněvadž ti nechybí prostředky na cestu, brzy jsi se také vzchopil a odebral se do oné daleké země, v níž se zdržuje onen umělec a ve velkolepém měřítku staví a provádí svá díla.

7) Po nějaké době své cesty se dostaneš na místo, kde se zdržuje onen umělec a sejdeš se tam také bez velké námahy brzo s oním umělcem, o němž jsi si za své cesty dělal všeliké velkolepé představy, mezi nimi také tu, že se vyznačuje jako člověk mezi ostatními lidmi také nějakou zvlášť vznešenou postavou. Když se s ním však na jeho místě sejdeš, shledeš toho umělce jako zcela prostého a jednoduchého člověka, jehož osobnost ani v nejmenším nedává najevo, co skrývá ve svém nitru. Pak si s ním velmi vlídně porozprávíš, přítomně však přece potají myslíš: „Je sotva možné, že v této nejvyšší jednoduché a prosté osobnosti je také tvůrčí velikost, o níž jsi si dal dokonce od nejrozumnějších lidí vyprávět tak nesmírně velkolepé věci!“ Ale přece jsi zcela šťasten, protože jsi v sobě přesvědčen, že jsi ve společnosti největšího architekta a výtvarníka a že si s ním můžeš porozprávět o všeličems, co vytvořil.

8) Konečně ti však umělec řekne: „Poněvadž jsi si dal již tu námahu, abys mne vyhledal a osobně poznal, povedu tě pak také z tohoto mého bydliště, které toho má ode mě jen málo, do nedalekého velmi velkého města, kde budeš mít více než dosti příležitostí pokochati se mými výtvary!“

9) Poté jdeš pln nejpálčivější zvědavosti po boku svého umělce, který se stal k tobě velmi vlídný, a který se ti na celé cestě stále ještě jeví jako zcela prostý a jednoduchý člověk. Jak se však vždy víc a více přibližuješ s velkým umělcem k velkému městu a začínáš již v dosti značné vzdálenosti spatřovat nejvyšší velkolepé budovy, chrámy, paláce a hrady, začíná se také tvá

fantasie o umělci provázejícím tě rovněž zvětšovat, jako se vždy víc a více začínají zvětšovat jeho díla v onom městě, čím více se blížíš k městu. Jeho osobní prostota začíná mizet v té míře, v jaké ti jeho výtvarná díla vždy jasněji staví před oči jeho vnitřní duchovní velikost.

10) Nyní teprve přicházíš zcela do města a jeden stavební div po druhém, vždy větší, umělečtější a smělejší zbavuje tě údivem téměř zcela řeči a tvůj obdiv nad provázejícím tě umělcem se také tím ještě mimoto mimořádně zvyšuje, když spatřuješ, jak ho v tomto velkém městě všichni lidé, velcí i malí, co nejlépe a nejuctívěji pozdravují.

11) Řekni mi jen, milý příteli, zda se tvé dřívější pojmy při pozorování jeho velkých děl nestaly právě o umělci samém zcela a mysl tvou mnohem více oblažující!

207. O NEPOCHOPITELNOSTI STVOŘENÍ.

1) Privil **vrchní městský soudce**: „Ano, Pane a Mistře, Ty jsi zvolil velice vhodný obraz, jaký jsem sám zažil - ovšem ne v tak velkolepém měřítku - ve svém mládí; neboť jsem procesoval se svým tehdy ještě žijícím otcem severní části vlastního území římské říše a přišel do krajiny benátské. Tam jsem viděl velkolepou palácovou budovu, blížící se podle všech pravidel umění své dokonalosti a zmocnila se mě také velká touha poznat onoho smělého stavitele osobně.

2) Brzy poté jsem přišel se svým otcem do jeho obydlí a do jeho tvůrčí dílny a v průvodu svého otce jsem se hned sešel se stavitelem samým. Byl to však také zcela prostý a jednoduchý muž, rozený Řek z malého ostrova Rhodos, na němž by byl nikdo ani zdaleka neshledal, že by měl schopnost řádně spočítat prsty na své ruce; ale začalo-li se s ním mluvit, tu se ihned zpozorovalo, že vedle počtářského umění starého Euklida přivedl v sobě pod střechu ještě několik jiných umění a věd a tak jsem pojal k tomuto velkému staviteli a výtvarnému umělci převelikou úctu.

3) Ale nevím jen ještě teď, ó, Pane a Mistře, co jsi vlastně tímto znamenitě voleným obrazem chtěl říci vzhledem k Sobě!“

4) Privil jsem **JÁ** „Milý příteli a bratře, nic jiného nežli to, že nyní tvá velká domnělá blaženost ve společnosti Mé a archanděla Rafaela nedosáhla ještě nejvyššího stupně a že ho dosáhne teprve tehdy, až budeš stále podrobněji a hlouběji poznávat všechny Mé stavby a stvoření! Ty víš sice nyní dobře, že ve Mně je domovem nejvelkolepější tvůrčí vlastnost a činíš si o ní co možno největší pojem od té doby, co jsi Mne viděl vykonat těch několik znamení; učiníš si však zcela jiný pojem, až bude tvůj vnitřní obzor o Mně značně rozšířen a zvýšen hlubším pozorováním Mých děl. Neboť teprve tehdy se ti pak objeví ono opravdu božské ve Mně ve stále vyšším světle, ačkoliv v nejvyšším konečném Světle, Kterým jsem ve Svém nitru Já Sám, věčně nikdy a to proto, že je to každému ze Mne stvořenému duchu i v jeho nejvyšší dokonalosti nemožné.

5) Ty si nyní ovšem myslíš a v sobě pravíš: „Jakže? Pak tedy zůstává nejvyšší dokonalý duch před Tebou přece jen věčné nic!“

6) Ano, pravím tobě, tu máš pravdu: Mně je sice vše možné; ale stvořit druhé, Mně rovné dokonalé Já nemohu, jako také nemohu stvořit žádný druhý nekonečný prostor a žádný druhý věčně trvajícím čas a nemůže pak také nejdokonalejší andělský duch nikdy dosáhnout nekonečné úplné síly světla ve Mně, aniž kdy dosáhnout hranic nekonečného prostoru a spočítat hodiny nekonečné doby. O těchto třech věcech si může sice činit vždy dalekosáhlé pojmy, ale k jejich konci přece věčně nikdy nedojde.

7) Ty vidíš světelnou sílu Slunce a považuješ jeho světlo již za nejsilnější, co může tvůj pojem pochopit; jakpak by to bylo, kdybych ti místo jednoho Slunce postavil na oblohu hned tisíc Sluncí stejné velikosti a světelné síly? Nedopadalo by pak na tuto Zemi světlo také tisícero násobně zesílené?“

8) Privil **vrchní městský soudce**: „Ó. Pane a Mistře, jen toho nečiň; neboť máme zejména v létě slunečního světla až běda! Kdyby teprve na obloze svítilo tisíc Sluncí, pak by všichni tvorové na této Zemi v nejkratší době shořeli a po nich také sama celá Země. Neboť já jsem již jednou viděl a to v Alexandrii, co může způsobit sluneční světlo arkadickým dutým zrcadlem. Pomocí tohoto jednoho zrcadla se jen to jedno Slunce 10-20 krát zvětší a způsobuje v ohnisku již takový pustošící účinek, že vše uvádí v požár; nyní si teprve představ účinek tisíce Sluncí!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Nu ano, tu máš zcela pravdu a Země má jednoho Slunce až běda dost; chtěl jsem tě však tím jen upozornit na to, že dokonce přirozené světlo může být zmocňováno až do nekonečna, - oč mnohem více teprve světlo duchovní! Proto se také praví v Mojžíšovi, že žádná stvořená bytost nemůže Boha v jeho vnitřní skutečnosti zřít a přitom život zachovat.“

10) Privil **vrchní městský soudce**: „Ó, Pane a Mistře! Nyní je mi v Tvé přítomnosti notně úzko; neboť cítím vždy víc a více svou nejúplnější nicotnost a Tvé nejúplnější Vše ve všem a Plato měl pravdu, když pravil: „Viděl jsem ve vidění obrubu roucha Božího! Vše bylo proměněno ve světlo a já jsem byl v něm jako úplně v niveč rozložen; jen láska k Božství podržovala mně ještě vědomí!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Tu měl tento světský mudrc pravdu, ale jen pro svou dobu; od nynějška to však bude s touto věcí jinak! Neboť já Sám jsem Se přioděl tělem proto, abych Se vám budoucně neobjevoval již jako nepochopitelný a nespátřitelný Bůh, nýbrž jako člověk, s nímž budete moci právě tak jako sami mezi sebou mluvit a se stýkat a tím jsem vás učinil nejen Svými dokonalými dětmi ke Svému obrazu, nýbrž také Svými pravými přáteli a bratry.“

12) S tímto Mým obdarováním budete zajisté všichni spokojeni a nebude vám na závadu, poznáte-li že ve Svých věčných božských vlastnostech nejsem nikdy dosažitelný.

13) Ale nyní přichází pečené jehně a budeme se jím obírat a vše ostatní dáme zatím stranou!“

208. ZÁZRAČNÉ NASYCENÍ V HOSPODĚ.

1) Jehně bylo rozděleno na tolik dílů, kolik hostů sedělo u stolu a tak vypadly díly samozřejmě trochu malé.

2) A **hospodský** sám zpozoroval tuto věc, a tázal se Mne řka: „Pane a Mistře, toto jehně je zřejmě příliš málo pro tak značný počet hostů! Což kdybych dal v rychlosti připravit ještě dvě nebo tři jehňata? Neboť jak jsem pozoroval, to jedno jehně sotva stačí pro zázračného hosta Rafaela!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Zanech toho; neboť Já jsem již nasytil, jak dobře vědí Moji učedníci, několika velmi málo chleby a ještě menším počtem ryb několik tisíc lidí tak, že se všichni více než dostatečně nasytili a po jídle shromáždili ještě několik košů plných zbylých kusů chleba a tak budeme mít tohoto jednoho jehněte více než dost!“

4) Privil **hospodský**: „Co je ó, Pane a Mistře vhod Tobě, to je jistě také vhod mně; staniž se vždy jen vůle Tvá!“

5) Poté si přisedl také hospodský - jako vždy - k nám ke stolu, neodvažoval se však přesto vzít něco z jehněte, protože se obával, že by se na ostatní přec jen trochu příliš málo dostalo.

6) Tu jsem vzal **JÁ** z velké mísy jeden kus, položil jej na talíř a řekl přitom hospodskému: „Příteli, věř tomu, co jsem ti řekl! Ani to jehně nesníme a budeme přitom více než dostatečně nasyceni a nakonec zbude ještě víc než dost pro veškerou tvou domácí chasu.“

7) Poté byli všichni hosté poděleni jehnětem a jedli podle potřeby žaludku a čím více jedli, tím více toho spatřovali na svých talířích; nakonec zbylo toho všude tolik, že na velké míse, v níž bylo dáno jehně na stůl, nebylo již ani místo pro zbylé kusy a proto musela být přinesena ještě mísa druhá, rovněž tak velká, aby v ní bylo dost místa pro ostatní kusy a mohly být odneseny do kuchyně. Poté byly obě mísy odneseny a žena hospodského se svými několika dcerami a ostatními služebnicemi v kuchyni se nemohly opět dost vynadivit, jak mohlo jedno pečené jehně vydat tolik zbytků; všechny Mně také děkovaly, jedly poté zbylé kusy a také z nich zbyla pro příští den plná mísa.

8) Když jsme po požitém jehněti seděli ještě u plných pohárů vína, tázal se Mne **vrchní městský soudce** řka: Ó, Pane a Mistře, nyní již jakž takž chápu, jak je Tobě a Tebou také Rafaelovi možné proměnit zcela pustou krajinu v krajinu oplývající všelikými plody a rostlinami a opatřit mi dva slony a dát - jak se to stalo včera k večeru - několika Židům a farizeům jako strážce 14 nejuživějších lvů, jako mi není zrovna tak nejasné, jak je Ti možno proměnit vodu cisterny ihned v nejlepší cyperské víno; neboť to vše jsou věci, které jsou snadno možné jediné Tvé všemohoucnosti.

9) Myslel jsem si přitom takto: Tobě třeba si to jen pomyslet a pak svou vůlí říci: „Staň se!“ a je již tu, co jsi Svou vůlí povolal jako již dokonalé v jsoucno; neboť to vše jsi zajisté musel

činit také tehdy, když jsi ze Sebe povolal v jsoucnou veškerou Zemi a s ní poněnáhu také vše, co je tu v ní, na ní a nad ní. A když bylo vše, co jsi chtěl na Zemi mít, již hotovo a dokonáno, bylo Ti rovněž tak snadné vložit do všech rostlin, zvířat a lidí schopnost dalšího rozplodování a rozmnožování každého druhu Tvých oživených tvorů.

10) Ale s tímto jehnětem má se věc zcela jinak. Jehně bylo jen jedno a bylo již přineseno na stůl dobře připravené a upečené a při dělení se jasně ukázalo, že by kusy všech hostů zřejmě musely vypadnout zcela malé. Když však někdo přiložil malý kus k ústům, nemohl s ním být již hotov; neboť rostl zřejmě v ruce požívajícího.

11) Jakkak se mohlo o sobě již zcela mrtvé a pečením ve svém organismu zcela rozrušené jehně ve stavu neustále dobře požitelném zvětšovat tak, jako se zvětšuje mladý cedr rok od roku, nežli se stane obrovským stromem?

12) U cedru nelze se tomu divit -, neboť má svůj přirozený rostlinný život a jeho vnitřní organismus je tak zařízen; - ale organismus upečeného jehněte nemůže již mít podle mého mínění vlastnost, aby mohl z nitra růst a se zvětšovat. Jelikož se však toto jehně, z něhož jsme jedli, tak velice zvětšilo, že jsme je nemohli ani celé sníst, pak musím otevřeně doznat, že to-muto Tvému zázraku vůbec nerozumím.“

13) Privil jsem **JÁ**: „Hle, milý příteli, tito Moji učedníci jsou již tak dlouho u Mne a již častěji viděli takováto mimořádná rozmnožování pokrmů; ale jsou to Židé a žádnému z nich také ani jednou nenapadlo, aby se Mne na to zvlášť otázal! A netázali se Mne proto, že ve své ještě rozmanité čistě židovské slepotě nebyli sto nalézt rozdíl mezi tím či oním zázrakem, který jsem vykonal; ale vy ostrovtipní Římané nalézáte v Mých zázracích správný rozdíl, který je hoden pro bystrost vašeho rozumu, aby se o něm mluvilo.“

14) Privil jeden z Mých učedníků, jménem **Filip**, který jinak ústa snadno neotevřel: „Ó, Pane a Mistře, my bychom se Tě byli již na leccos příležitostně podrobněji otázali a také jsme to mnohdy učinili, ale ještě nikdy jsme se přitom neobešli bez výtky a tak jsme nechali budoucně raději ostatní se tázat a poslouchali pak co řekneš tomu Ty a tak jsme ve velmi mnohých věcech přišli Tebou také k velkému světlu a přitom jsme nemuseli očekávat od Tebe výtku!“

15) Privil jsem **JÁ** „Kdybyste se Mne byli tázali na takové věci, byli byste také obstáli bez výtky u Mne tak jako všichni ostatní; ale takto se Mne tážete vždy na něco, co jsem vám již beztoho několikrát vysvětlil a tím jste si vynutili na Mně onu vám poněkud nemilou proti otázku: „jak dlouho vás ještě budu muset snášet, nežli budete rozumní?!“

16) Ale zde vidíte, že těmto Římanům nemám zapotřebí klást tuto proti otázku; neboť jejich ostrovtip přijde na vše, v čem je nějaký rozdíl mezi tím a oním Mým skutkem! Tenkrát jsem přece také provedl v nejvelkolepějším měřítku rozmnožení pokrmů, když jsem více než dostatečně nasýtil několik tisíc lidí nemnoha chleby a rybami a před vašimi očima jsem také vykonal mnoho takových skutků, které by náš Říman počítal spíše k přirozeným a pochopitelným. A přece jste tehdy neřekli: „Pane a Mistře, nám se jeví být pochopitelné, že jsi již několikrát naplnil naše síťe rybami, proměnil celé pusté kraje v úrodné a při svatbě v Káni Galilejské a také na mnoha jiných místech proměnil vodu ve víno; ale jak jsi mohl o sobě mrtvé chleby a ryby proměnit tak velice, že se z nich mohly dostatečně nasýtit mnohé tisíce?“

17) Hle, milý příteli Filipe, kdybyste se Mne byli tehdy na to otázali, byli byste také zcela jistě vyvázli bez Mé výtky; ale vy jste se Mne na nic netázali! Neboť vy nečiníte mezi Mými skutky rozdíl a házíte je všechny do jednoho pytle; ale náš přítel zde, pravý Říman čistého zrna, nalezl důvtipem svého rozumu správný rozdíl a Já mu jej také vysvětlím, aniž mu učiním výtku pro jeho otázku, která se vám zdá být obtížnou!“

209. POSTUP PŘI VÝŽIVĚ LIDSKÉHO TĚLA.

1) (**Pán:**) „Milý příteli a vrchní městský soudče, na tvou otázku, která byla zcela důvtipně dána tvými ústy, dám ti také jasnou a důvtipnou odpověď.“

2) Hle, mezi zázraky Mnou konanými zdá se sice být velmi citelný rozdíl, ale v podstatě není vůbec rozdíl. Hle, vše co požíváš a k posílení a oživení svého těla přijímáš do žaludku, není tak zcela mrtvé, jak se domníváš! Má to tři části: předně hmotnou, kterou vidíš a ohmatáváš a je-li z ní dobře připraven pokrm, pocítuješ v ústech její příjemnou chuť a předtím již také nosem vdechuješ do sebe vůni pokrmu. Hle, to vše náleží k oživování tvého těla!

3) Zadruhé, když pokrmy přijdou do žaludku, jsou tam jaksi podruhé vařeny a při tomto vaření se vyvinou dvě hlavní části, z nichž jedna jakožto hrubší slouží⁵⁶⁾ výživě těla, jeho údů a svalů, druhá část⁵⁷⁾ se odvádí krví, která pochází z obou těchto částí, všude tam, kde tělo potřebuje potravu a posilu.

4) Jsou-li obě části v horním žaludku z toho co jsi jedl, náležitě vyloučeny a rozvedeny do těla, dostáváš žízeň a piješ. Tím přichází pokrm do spodního menšího žaludku, který je rozdělen na dvanáct přihrádek. V tomto žaludku se zvláštním pochodem kvašení odlučuje z malých buněk požitých pokrmů éterická látka a slouží k oživení nervů, proto ji můžeš také nazvat 'nervovým duchem'.

5) Tato neobyčejně jemná éterická látka, kterou nazveme 'substancí', je vedena zcela tajuplně slezinou do srdce a ze srdce jako úplně očištěná přechází do duše člověka a tak si přitahuje duše z každé požití potravu také to, co je jí příbuzné a tím je vyživována a posilována ve všech svých jednotlivých tělu zcela podobných součástech.

6) Z toho můžeš velmi snadno vyrozumět, že jsi-li hladový a žíznavý, jsou tvé řeči a úsudky kostrbatým a nesouvislým tkanivem myšlenek a idejí; požil-li jsi však napřed čistou a dobrou potravu a též čisté a dobré víno, pak také tvé řeči a úsudky nabudou v nejkratší době zcela jiný ráz a to způsobuje spolunasycení a spoluposílení duše. Kdybys však dlouhou dobu nepožil pokrm ani nápoj, pak by se ti brzy s tvým myšlením, řečmi a úsudky dařilo velmi špatně.

7) Když pokrmu odevzdaly důležité věci tělu, jeho nervům a jeho duši, pak je dvěma přirozenými cestami odstraňováno z těla to, co je v požití oživovací hmotě vlastní nečistota. Stal-li se však člověk v každém ohledu prostopášným a učinil-li si břicho svou modlou, pak nemohou být požití pokrm, jakož i příliš mnoho do žaludku nalitého vína v obou tobě oznámených žaludcích úplně již rozloženy a tím přecházejí ještě mnohé nerozložené části sloužící k ožívání těla, nervů a duše do velkého břicha, do střeva jednak játry a slezinou do močového měchýře, způsobují tam opět kvašení, z něhož se časem vyvinou všeliké nemoci těla a činí duši lenivou, tupou a necitlivou.

8) Z těchto škodlivých látek pochází pak často ještě jiné zlo. Když totiž zlí, ještě nevykvašení přírodní duchové z okruhu výparů takového člověka velmi dobře vyzorují, že se v jeho břichu a též v jeho spodním těle nashromáždilo již mnoho jim příbuzných přírodních duchů, vnikají brzy do těla takového člověka a spojují se s duchy podobného druhu v těle.

9) Nastal-li tento zjev, pak to s tímto člověkem dopadá již velmi špatně. Mnohé těžké a nevyléčitelné choroby se zmocní brzy nejen jeho těla, nýbrž i jeho duše, která jsou tím o sobě velmi zesláblá a zlenivělá, nemůže se nikdy ubránit tomu, aby stále víc a více nepřecházela do svého smyslového a trpícího (masitého) těla.

10) Aby se zabránilo úplnému zhmotnění duše, není a neexistuje tu jiný prostředek nežli velké nemoci těla samého. Takový člověk ztrácí pak všechnu chuť k jídlu a snaží se odstranit starý neřád z těla léky. Sem tam se sice podaří jakési uzdravení, ale nikdy ne úplně a zapomene-li se takový člověk jen trochu, ožíví již zase své dřívější sužovatele a jeho druhý trpící stav je pak obyčejně horší prvního.

11) Ale to vše není jediný zlý stav, který si člověk přivodil svou žravostí a pijáctvím; mimoto přichází ještě stav třetí, mnohem horší a ten záleží v tak zvané posedlosti jedním nebo několika skutečně zlými duchy, kteří prodělali kratší či delší dobu předtím ve skutečnosti v těle toho či onoho člověka svou zkoušku svobody života.

12) Od tohoto třetího zla nemůže již žádný pozemský lékař člověka osvobodit, nýbrž jedině Já a také ten, který na to obdržel sílu a moc ode Mne.“

210. NEJDŮLEŽITĚJŠÍ POKRMY PRO ČLOVĚKA.

1) **(Pán:)** „Chce-li tedy člověk zůstat na těle i na duši úplně zdrav, má být od dětství střídmě živen čistým pokrmem.

2) Pohleďte na Mne! Já jsem tělem také člověk a jím a piji však vždy jen jeden a týž pokrm a utišuji žízeň rovněž jedním čistým, dobrým a zdravým vínem, ale vždy s náležitou mírou; a

⁵⁶⁾ „slouží“

⁵⁷⁾ „druhá část“ jsou nutné doplňky vydavatele.

to, co teď před tvýma očima požívám, požíval jsem již v dětských letech, rovněž tak i většina těchto Mých učedníků, kteří byli téměř vesměs rybáři a živili se rybami.

3) Za přebytek chycených ryb dostávali peníze a za ně si kupovali nutný oděv, chléb, sůl a též víno, které požívali mírně s vodou; a otaž se jich, zda kdy někdo z nich byl soužen nemocí, až na jednoho, kterého ti nebudu podrobněji označovat.

4) Pravím tobě: Kdyby byli lidé zůstali při stravě udané jim prorokem Mojžíšem, neměli by u nich lékaři se svými léky nikdy co dělat; leč oni začali jako pohané nácávat své tělo podle způsobu Epikurejců sterými tak zvanými pamlsky a tím upadli v krátké době do všelikých nemocí.

5) Ryby dobrého druhu, které se zdržují v čistých vodách, jsou v tom způsobu přípravy, v jakém jsme je požili, nejzdravější potravou pro tělo lidské.

6) Kde však nelze takové ryby mít, tam je o sobě nejzdravější potravou pro člověka pšeničný a ječný chléb, jakož i mléko zdravých krav, koz a ovcí. Mezi luštěninami zaujímá prvé místo čočka, k přípravě kaše pak velká perská kukuřičná pšenice. Masa jako pokrmu má se požívat jen některých kuřat a holubů, pak zdravého a čistého hovězího dobytka, jakož i koz a ovcí v úplně bezkrevném stavu buď pečené nebo vařené; masu pečenému je však dáti přednost před vařeným.

7) Krev zvířat nemá však nikdo požívat.

8) To, co jsem ti nyní pověděl, je a zůstává pro člověka nejprostší, nejčistší a nejzdravější potravou; vše ostatní, zvláště požívá-li se toho příliš, je člověku škodlivé, zejména nedá-li se tomu napřed ona příprava, kterou se úplně vyloučí zlomyslné přírodní duchovno.“

9) Zde se Mne otázal **vrchní městský soudce**: „Ó, Pane a Mistře a jak je to s mnohými převelice chutnými druhy ovoce a kořenů?“

10) Privil jsem **JÁ**: „Poživatelné ovoce musí být předně úplně zralé a v tomto stavu se ho pak může mírně požívat; avšak ve svařeném, pečeném anebo sušeném stavu je nicméně zdravější nežli v syrovém, protože vařením, pečením a sušením se odstraňují špatní a ještě nevykvašení přírodní životní duchové. A totéž platí také o kořenech.

11) Ty znáš ovoce a kořeny, které se hodí člověku k požívání; ale hladoví a žraví lidé se s tím nespokojují, nýbrž vynalézají neustále ještě velké množství potravin jak z říše rostlinné, tak i zvířecí a následek toho jsou stále víc a více přibývajících nejrůznějších tělesných nemocí.

12) Z toho, co jsem ti však nyní řekl, můžeš bez velké námahy sám posoudit, že Mně v podstatě je jedno a totéž, zda Svou vůlí opatřím pole tím či oním druhem obilí, anebo zda naplním tvé špýchary již zralým obilím anebo zda postavím před tebe, jako před každého jiného hotový chléb a je-li třeba, také jej rozmnožím. A rovněž tak je tomu i s všelikým masem; neboť dovedu-li stvořit živá zvířata, nebude mi také zajisté nemožné tvořit jejich maso, připravit je a připravené také podle potřeby rozmnožit. „

211. PÁN JAKO VŠEMOHOUČÍ STVOŘITEL.

1) (**Pán**): „Hle, v pravěku věků jsem stvořil jen jedno, pro tvé pojmy nezměrně veliké Slunce - a pohleď jen za noci na oblohu a spatříš ji úplně posetou samými Hvězdami! A hle, všechny tyto Hvězdy, vyjma tobě známé nemnohé Oběžnice, jsou také Slunce, kolem nichž se pohybují tělesa zemská, jako je tato Země!

2) K těmto Hvězdám však, které spatřuješ v noci na obloze, musíš si však v převeliké prostorové oblasti přimyslet ještě více než tisíc tisíců krát tolik Hvězd a hle, všechna tato pro tebe nesčíslně mnohá Slunce a jiná tělesa zemská vznikla během dob z jednoho prastvořeného velkého Slunce, ovšem ne již jako úplně zralá a hotová, nýbrž podobně jako zrno z klasu stébla se schopností dalšího rozmnožování.

3) Nyní se tě však táži: Kdopak dal rozmnožovací látku pro další vytváření a zřizování těchto velkých světových těles?“

4) Privil **vrchní městský soudce**: „Kdo jiný nežli Ty, ó, Pane a Mistře?“

5) Privil jsem jemu **JÁ**: „Je-li ti, milý příteli, pochopitelné to, pak zajisté také uznáš, že Mně musí být rovněž možné rozmnožit a zvětšit jehněčí pečeni, která se na našem stole poněkud nedostávala, právě tímž způsobem, jako Mně bylo během dob možné z jednoho převe-

likého Praslunce vystavit ve viditelné bytí nesčíslná mnohá jiná Slunce a světová tělesa a svým způsobem je pevně a činně postavit na svých místech.

6) Pohled, kámen je pro tebe úplně mrtvou věcí; kdybys měl však zde kámen, mohl bych ti jej buď ihned nesmírně zvětšit anebo však také ten největší kámen ihned tak rozložit, že by z něho pro tvé pozemské smysly nic nezbylo, anebo bych jej mohl také okamžitě přeměnit v úrodnou půdu.

7) A je tedy jedno, zda na nějakém světovém tělese zřizují teprve podle určitého řádu vše ponenáhlu, anebo je-li toho někde třeba v jediném okamžiku náhle.

8) Že však na světových tělesech vstupuje v jsoucnost vše ponenáhlu a jako jedno z druhého, důvod toho spočívá zejména v Mé lásce, trpělivosti a mírnosti k lidem, předně zejména na této Zemi, potom však také k těm, kteří bydlí a svou zkoušku životní svobody si odbývají na jiných světových tělesech. Neboť hle, všechen věčně nekonečný prostor je Mým vlastním obytným domem a v tomto obytném domě jsou pak také nekonečně mnohé příbytky, které jednou důkladněji poznáš teprve v Mém Království.

9) Je ti, milý příteli, nyní pochopitelné, jak Mi bylo možné zvětšit a rozmnožit jehněčí pečeni?“

10) Privil **vrchní městský soudce**, ve své mysli úplně zkroušený: „O, Pane a Mistře, to vše je Mi zajisté ovšem pochopitelnější nežli dříve; ale před Tvou, až příliš nekonečnou velikostí a vznešeností se cítím téměř jako zcela zničen. Pociťuji sice, že ještě jsem; ale vedle toho také pociťuji, že jsem proti Tobě tolik jako nic!“

11) Privil jsem **JÁ**; „A přece jsi tak jako každý jiný člověk, právě ze Mne a Mnou také nekonečný a věčný! Chceš být ještě více? Jak, to však poznáš teprve Mým v tobě probuzeným Duchem!“

212. PETROVO PŘIZNÁNÍ A PROSBA O VYSVĚTLENÍ PODOBENSTVÍ O ROZSEVAČI.

1) Když jsem skončil toto poučení, vstal Šimon Juda, zvaný **Petr** a pravil: „Pane, také my všichni Ti děkujeme za toto velkolepé poučení; neboť teprve nyní cítím v úplně hloubi svého srdce, že jsi co do těla Syn Boží a jsi tedy také vpravdě Kristus, o Němž proroci počínajíc Mojžíšem, mnohonásobně prorokovali, ale také již před Mojžíšem počínajíc Abrahamem, osvícení praotcové lidí. Věru, nyní již opravdu nevím, jakou ještě další otázkou bych Tě mohl obtěžovat; neboť nyní se mi zdá vše jasně vznášet se před očima, jako v nějakém nejvelkolepějším obraze.“

2) Privil jsem poté **JÁ**: „Šimone Judo, mluvil jsi správně, protože je tomu tak; ale přece se dáš i s ostatními ovce na útěk, když bude Pastýř poražen; neboť člověk musí napřed podat leckterý důkaz své víry, nežli se jako dokonalý stane svému Mistru podobný. Proto si zapamatuj tato Má slova, že také pro tebe ještě nastane případ, kdy Mne z bázně před světem úplně zapřeš! Pak se sice opět obrátíš a svou slabou víru posílíš, - ale ze sebe sama ne, nýbrž z Mého Ducha v tobě, který tě k tomu notně přitáhne za vlasy!“

3) Privil poté **Šimon Juda**: „Pane a Mistře, je však od Tebe přece zvláštní, že právě nám, kteří jsme byli přece již od počátku u Tebe a z lásky k Tobě vše opustili - jako pole, domy, ženy a děti, - nemůžeš nikdy nic velmi dobrého předpovídat!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Kdybich vás byl stvořil a povolal jen pro tento svět, mohl bych vám také prorokovat jen světsky dobré věci; poněvadž jsem vás však povolal jen pro Sebe a Mé Království na onom světě, - co se tedy trápíš nad tím, nemohu-li ti pro tento svět nic dobrého a příjemného prorokovat? Vždyť víš, že vlastní zlý a temný svět miluje a blaží jen to, co je takové jako je svět sám; co však není takové, to pronásleduje a odsuzuje.“

5) Vy však nejste, rovněž tak jako Já, z tohoto světa, nýbrž shora, - proto nás tedy také svět pronásleduje a nenávidí; a protože je tomu tak a ne jinak, nemohu ti také, milý Šimone Judo, se strany tohoto světa nic jiného prorokovat nežli jen to, co jsem vždy stejně prorokoval!! Rozumíš tomu dobře?“

6) Privil poté **Šimon Juda**: „Ó, Pane a Mistře, rozumím tomu dobře, ale nedaří se mi přitom o mnoho jinak nežli příteli vrchnímu městskému soudci: člověk se stává Tvou nekonečnou dokonalostí a osobní přítomností zcela zničený!“

7) Ale protože jsem již jednou v řeči, prosil bych Tě o podrobnější vysvětlení podobenství o Království Božím, které jsi nám vypravoval poblíž Besethy (Betsaida? Vyd.). Dal jsi nám tehdy sice vysvětlení, které bylo zcela dobré, - ale s obrazem samým jsem nemohl být sám ani při nejlepší vůli nikdy zcela srozuměn.

8) Onen obraz anebo podobenství znělo, že se totiž Království Boží, které je také rovněž Království nebeské, podobá rozsévači, který vyšel, aby zaséval na své pole pšenici. Když však sel, padla část na cesty a silnice; ta byla dílem brzy pošlapána a dílem ptáky sezobána, proto tedy také nevzešla a úrodu nepřinesla. Část však padla na skálu a kameny; ta sice vzešla, dokud měla vláhu, ale vláha se brzy ztratila a tím nemělo símě žádnou další potravu, uschlo a také úrodu nepřineslo. Část pšeničného semene však padla mezi trní a bodláčí, vzešla sice, ale zarostla brzy trním a bodláčím, udusila se a úrodu tedy nepřinesla. Jen jedna část padla na dobrou půdu a přinesla stonásobnou úrodu.

9) Takový, ó, Pane a Mistře byl obraz podle toho vypravování - když jsme se Tě tázali: „Kdepak a jakpak?“ - Řekl jsi nám: Vám je dáno chápat tajemství Království Božího - ostatním však ne, jak je to také psáno v Písmu: „Budou vidět a přece nic neuvidí, slyšet a přece nic neslyší a nepochopí!“

10) Poté jsi nám tento obraz vysvětlil a všichni jsme byli s tímto vysvětlením velmi spokojeni, ale jen s obrazem samým ještě dosud ne úplně.

11) Kdybys, ó, Pane a Mistře, chtěl, abychom tomu rozuměli my, kteří jsme Tebou určeni pro to, abychom rozšiřovali mezi lidmi Tvou nauku, která je vlastní Království Boží na Zemi a představil jsi právě nás jako rozsévače, měl by Tvůj obraz úplnou oprávněnost; ale představuješ-li Sebe Samého jako Rozsévače, připadá mi tento obraz vždy poněkud zvláštní, protože si nedovedu představit žádného velmi moudrého rozsévače, který zasévá tři díly ušlechtilé pšenice tam, kde ho přece musela zkušenost již odedávna poučit, že cesty a silnice, skály a kamení, trní a bodláčí nejsou naprosto vhodné k osévání ušlechtilou pšenicí, protože na takových místech nemůže nikdy přinést úrodu - a rozsévač bude také tak moudrý, že si pro výsev čisté pšenice připraví dříve také vhodné pole, na něž zaseje pšenici, aby mu pak přinesla stonásobnou úrodu.

12) Ty, ó, Pane a Mistře, jsi však jako Rozsévač nekonečně moudřejší, nežli se my všichni kdy staneme a tak se mi vždy zdá, že se dopouštím velkého hříchu, kdybych tě považoval za nemoudrého Rozsévače; jestliže jsi však nás, Svě učedníky, představil jako nemoudrého rozsévače, potom, jak řečeno, je Tvůj obraz docela dobrý, neboť v nás vězí ještě mnohá nemoudrost a nevědomost.

13) Mimoto jsi nás již častěji varoval, abychom neházeli Tvé perly, které se také podobají nejčistší pšenici a tedy také Království Božímu, vepřům a já myslím, že jsi oním obrazem chtěl říci také to, že nemáme Tvou pšenici zasévat na cestách a silnicích, na skalách a kamenech a mezi trní a bodláčí, protože tu žádné plody neponese. Pane a Mistře, vysvětlil jsem si takto Tvé podobenství správně?“

213. O KÁZÁNÍ EVANGELIA VEŠKERÉMU STVOŘENÍ.

1) Privil jsem **JÁ**: „No, konečně se začíná Můj Duch ve vás hýbat! Neboť kdybyste měli lepší paměť nežli máte, pak byste si také vzpomněli na to, že jsem vám Já Sám potom při vhodné příležitosti vysvětlil tento obraz v tom smyslu, abyste se při šíření Mé nauky nepodobali onomu nerozumnému rozsévači, který zaséval pšenici také na silnicích, kamenech a do houští, nýbrž rozsévači moudrému, který zasel pšenici do dobré půdy. Hle, již jsem vám jednou řekl, abyste šli do veškerého světa a hlásali Mé evangelium všemu stvoření! Řekni Mně, Šimone Judo, jakpak jsi tomu rozuměl?“

2) Privil **Šimon Juda**: „O, Pane a Mistře, Ty jsi mi touto Svou svatou otázkou svalil s prsou ohromný kámen. Neboť toto Tvé odvolání se na nás vyvolalo aspoň ve mně směšnou myšlenku, že jsi tím snad chtěl vážně, abychom později hlásali evangelium nejen způsobilým lidem, kteří vlastně představují dobré pole, nýbrž také horám, lesům, jezerům a řekám, všem ptákům a všem vzduchem oživaným zvířatům na zemi a dokonce všem rybám ve vodě; neboť stvoření je jednou vše, co je Tebou stvořeno a máme-li Tvé evangelium hlásat v celém

světě veškerému stvoření, nemohl při tom můj rozum přece nic jiného myslet, než aby bylo doslovně provedeno to, co jsi nařídil.

3) Zda při této práci, zejména s dravými šelmami na poušti pochodíme se zdravou kůží, nelze jako jisté předpokládat. Tvá vůle je ovšem Pánem nadevším a kdybychom to konali podle Tvé vůle také doslova, pak bychom se nemuseli zloby a zuřivosti takových zvířat ani tolik obávat, jako pýchy a zištnosti světských lidí; ale s řečí, která je také těmto tvorům srozumitelná, by nám to šlo zřejmě velmi špatně!

4) Jsou sice ve velké Indii skutečně lidé, kteří dovedou mluvit se zvířaty; ale já jsem ještě nic podrobnějšího neviděl a proto se takové pověsti může věřit anebo ne. Nevěřit je podle mého mínění moudřejší!

5) Pravil jsem **JÁ**: „Nuže, poslyš, Šimone Judo, nyní ti bude obraz o rozsévači, vztahující se na tebe a na vás všechny snad přece ještě jasnější vzhledem k jeho nemoudrosti nežli dříve; neboť jestliže jsi Mé obrazné vyzvání kázat Mé evangelium veškerému Mému stvoření pochopil tak, jak jsi to právě vyslovil, pak jsi si tím již sám vydal svědectví, že to s moudrostí tvého rozsévačství není zrovna ještě příliš daleko.

6) A přece jsem vám tím učinil zcela správné a pravé vyzvání! Neboť hle, hlásáte-li Mé evangelium řádným lidem, stanou se tím ve všech věcech moudří a Mým Duchem v nich mocní a s takovou Mou silou získají také pak pro Mou nauku lidi méně způsobilé!

7) Já jsem však postavil člověka na tuto Zem proto, aby byl vládcem a pánem nad veškerým stvořením, - jímž však již od velmi dávné doby nebyl a musel se naopak nechat stvořením Země ovládat; stane-li se však Mým Duchem opět tím, čím měl být, stane se opět pánem a vládcem veškerého stvoření a bude s to učinit si je služebným a užitečným.

8) Dokáže-li však člověk to, zda to pak nebude znamenat tolik jako: Mé evangelium bylo hlásáno veškerému stvoření?! Neboť můžeš-li Mou mocí v tobě přikázat lvu, tygru anebo medvědu, aby se odebral tam, kde je jeho místo - jak jsi již začasť viděl u Mne, - pak ti bude přitom také jasné, že Mé slovo a Má vůle je srozumitelná veškerému stvoření.

9) Neřekl jsem vám již častokrát, že kdybyste měli pravou a nepochybnou víru, mohli byste dokonce hoře říci: „Zvedni se a vrhni do moře!“ a stalo by se, co jste vyslovili?! Je-li však Mé slovo ve vás již horám srozumitelné, bude také zajisté srozumitelné veškerému ostatnímu stvoření; ale k tomu je ovšem třeba především pravé moudrosti rozsévače!

10) A tak budeš nyní, milý Šimone Judo, obraz o rozsévači jasněji chápat, nežli tomu bylo dosud! Máš-li snad ještě něco, čemu rozumíš rovněž také tak, jako Mé výzvě hlásat Mé evangelium veškerému stvoření, pak se s tím vyťas!“

214. OBRAZY O VYLUPOVÁNÍ OČÍ, UTÍNÁNÍ RUKOU A POŽÍVÁNÍ TĚLA A PITÍ KRVE PÁNĚ.

1) Pravil **Šimon Juda**: „Pane a Mistře, bylo by ovšem ještě leccos a to z doby Tvého proslulého kázání na hoře; ale ostýchám se - upřímně řečeno - se s tím vyťasit, protože tím bude má hloupost o stupeň silněji osvětlena!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Nuže, co jsem řekl v Kázání na hoře, to jsi stále ještě ve své mysli náležitě nestrávil?“

3) Pravil na to **Simon Juda** trochu nesměle: „Ach, byla tam řeč o vylupování očí a utínání rukou, kdyby někoho to či ono pohoršovalo; neboť lépe by bylo být přijít do nebe jednooký a jednoruký, nežli sjet dvouoký a dvouruký do pekla.

4) Víím dobře, ó, Pane a Mistře, že jsi to mínil jen duchovně, ale přes Tvé nám dané vysvětlení nemohli jsme duchovno ještě nikdy v náležitě hloubce pochopit a uvázli jsme přitom z dobrých tříčtvrtin na vždy poněkud podivně znějícím smyslu liter a přitom jsme nicméně skutečně nechápali, jak si počínat v případě, když se oko pohoršuje, aby se přímo vylouplo; s oslepením oka by to bylo v každém ohledu pohodlnější. S utnutím ruky by to šlo ve většině případů snad ještě hůře; neboť předně by člověk neměl u sebe vždy ostrou sekeru a zadruhé by to utínání ruky šlo zejména mně špatně, kdybych si měl snad utnout pravou ruku, jelikož se svou levou rukou jsem v takovéto věci vskutku velmi neobratný.

5) Víím sice, ó, Pane a Mistře, že jsem se tímto vyťasil s něčím velmi hloupým a hodným výsměchu, - ale co pomůže, že jsi vyslovil toto ve Svém Kázání na hoře a já jsem tomu v pra-

vém duchovním smyslu nemohl porozumět, podobně jako Tvému kázání v Kafarnaum, v němž jsi výslovně poručil jíst Tvé tělo a pít Tvou krev, bez čehož nelze dosáhnout život věčný a vejít do Tvého Království?!

6) Toto podobenství nám však ostrovtipný hospodský vysvětlil a toto vysvětlení jsi Ty Sám potvrdil jako dobré a pravdivé a všichni jsme s tím byli úplně spokojeni; ale s vysloveným mrzačením těla se nám ještě nechce tak dobře dařit a budeme-li ono Kázání na hoře mezi lid dále šířit, mohli by se opravdu sem tam vyskytnout tak slabí lidé, že by chtěli toto poučení provádět doslovně a moudřejší část lidí by pak prohlásila takovou nauku za krutou a nemoudrou a tím bychom mnoho dobrých plodů nezískali.

7) Nakonec by se mohlo přihodit to, že by se tím stala celá slabá obec jednooká a jedno-ruká a příliš slepí zbožní rodičové by snad prováděli takové mrzačení na svých dětech z opatrnosti, aby nemohly být později jedním okem anebo jednou rukou pohoršovány!“

8) Pravil jsem poté **JÁ**. Šimonu Judovi: „V této věci se obrať na Mého milého Jana, který dovedl tento obraz v jeho duchovní pravdě vysvětlit již hned po onom Kázání na hoře a pak již také jasně poznáš, že jsem tím nepřikázal nějaké tělesné mrzačení, nýbrž jen přísné střežení vždy svobodné vůle člověka a jeho rozumu! Rozumíš tomu?“

9) Pravil nyní **Šimon Juda**: „Ó, Pane a Mistře, Ty, jsi Mi Svými dvěma posledními slovy věc úplně vysvětlil a proto mohu bratra Jana nechat na pokoji; neboť že rozum člověka je okem duše a vůle jednající rukou, je mi nyní zcela jasné.“

10) Člověk má však dvě oči a dvě ruce a tedy obdobně také dva rozumy a dvě vůle, totiž dobrý a špatný rozum a tedy také dobrou a špatnou vůli.

11) Pohoršuje-li špatný rozum dobrý, ať to člověk pozná a navždy se odloučí od špatného rozumu a rovněž tak ať také učiní s vůlí a pak je ovšem lépe s dobrým rozumem a s dobrou vůlí vejít jistě do Království nebeského, nežli oběma rozumy a vůlemi sjetí do pekla. Neboť mám nyní zato, že člověk, který se vždy podle okolností lásky k světu dává svěst hned svým špatným rozumem a svou špatnou vůlí a hned zase svým dobrým rozumem a dobrou vůlí k všelikým jednáním, je, již na tomto světě arciděblem. Neboť jiný člověk, který má následkem svého původního vychování jen špatný rozum a špatnou vůli a nemůže tedy také, jinak jednat nežli špatně, není v podstatě vlastně zlý, nýbrž spíše hloupý ďábel, za něhož se může ještě vyslat k Tobě prosba: „Pane, odpusť mu a učiň jej lepším; neboť dosud ještě nikdy nevěděl, co učinil!“ Ó, Pane a Mistře, řekni mi co nejmilostivěji, zda jsem nyní soudil dobře a správně!“

12) Pravil jsem **JÁ** Šimonu Judovi: „Soudil jsi nyní úplně dobře a správně; ale zajisté jsi přitom také postřehl, že ti tento úsudek nedalo tvé tělo, nýbrž jen Můj Duch v tobě! Proto se snaž i ty úplně se zbavit svého světského rozumu a světské vůle a nebeské porozumění ducha a síla nebeské vůle se pak stanou úplně tvým vlastnictvím!“

13) Máš-li nyní ještě něco z oboru Mých lidstvu daných poučení, dej se slyšet; neboť dnes jsem v náladě, bych vám učinil vše přímé, co se vám zdá být křivé!“

215.SPRÁVNÉ POUŽÍVÁNÍ PŘIKÁZÁNÍ LÁSKY K BLIŽNÍMU.

1) Pravil poté **Šimon Juda**: „Ano, Pane a Mistře, bylo by zajisté ještě leccos, co se nechce v mém porozumění utvářet tak zcela přímočaře; ale myslím si: poněvadž se mi s takovou lehkostí narovnal, co se mi dosud zdálo nejvíce nerovné, přetvoří se časem méně křivé čáry mého rozumu samy sebou v úplně přímé.“

2) Pravil jsem **JÁ**; „Jen ven s tím, co se ti kde zdá ještě nějak nepřímé!“

3) Pravil **Šimon Juda**: „Pane, to již učiním, ale ne zrovna příliš rád, protože se tím před ostatními spoluúčedníky odhaluji, že jsem v mnohých věcech snad hloupější nežli oni; ale poněvadž si to již přeješ, budu tedy také mluvit a sám se před všemi svými druhy pokořím!“

4) Hle, při jedné příležitosti, když jsi nás a lid poučoval o lásce k Bohu a k bližnímu, řekl jsi také, že máme milovat dokonce i úhlavní nepřátele a že máme žehnat těm, kdož nám zlořečí a činit dobro těm, kdož nám činí zlo a že tomu, kdo nám dá políček, máme nastavit ještě druhou tvář, místo abychom mu políček vrátili!

5) Uznávám sice, že v tomto chování nabývá láska k bližnímu, jak Ty jsi ji učil a přikázal uplatňovat, pravé nebeské formy, - neboť budeme-li lidem činit vše to, co si přejeme a chceme, aby oni v podobných případech činili také nám, je tím také ovšem úplně ospravedlněno,

že máme dokonce milovat i své nepřátele, modlit se za ty, kdož nám zlořečí a činit dobro těm, kdo nám činí zlo; ale tu se mi zdá přece jen leccos nesprávné a to proto, že v těchto případech je zcela odložena sebeobrana! Toho lze sice dbát vůči lidem, kteří to ve své zlobě vůči druhému člověku neženou příliš daleko, ale vůči lidem, kteří se stali vůči svým bližním vytrvale arcidábly, měla by tato Tvá božská nauka doznat nějakou malou výminečnou změnu!

6) Nebudu mluvit o políčku a nevidilo by mně právě nic, kdybych tomu, kdo mně při nějaké příležitosti dal mírný políček, nastavil nakonec, kdyby měl chuť dát mně ještě jeden, také druhou tvář, aby pak byl mezi námi pokoj a jednota; ale co potom, když mě můj odpůrce svým prvním políčkem ubil již téměř zpola k smrti? Nemám v tomto případě přikročit raději k obraně, kdyby mi byla nějakým způsobem někdy možná, než abych se nechal takovým zlostným obrem Simsonem na smrt ubít?

7) Myslím, ó, Pane a Mistře, že v této Tebou podané nauce o lásce k bližnímu jest - ovšem jen podle úsudku mého světského rozumu - také ještě leccos pokřiveného, co se nedá příliš snadno strávit naším přímočarým žaludkem myslí. Nevím sice, zda jsem mluvil chytře anebo hloupě; ale poněvadž přece jen myslím, že můj rozum tohoto světa je jistě lepší přirozenosti, bez níž bych Tě byl stěží kdy poznal jako Pána a Mistra, jsem tedy také toho mínění, že je to právě tato lepší přirozenost mého rozumu, která poznává také takové malé zakřiveniny.“

8) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi položil zcela dobrou a správnou otázku; ale musím ti naproti tomu také poznamenat, že máš sice velmi bystrý rozum, ale zato máš - což zaviňuje tvé pokročilejší stáří - slabší paměť a tak si již na leccos nevzpomínáš, co jsem při tak různých příležitostech lidem dodal na vysvětlenou pravé lásky k bližnímu.

9) Je o sobě již zcela jasné, že arcizlému člověku se nemá dávat příliš velkým vzájemným přátelstvím ještě více příležitosti, aby tím ve své zlobě rostl a se stával vždy ještě horším nežli byl dříve.

10) V tomto případě by neustálý ohled nebyl nic jiného nežli pravým poskytováním pomoci přerostlé zlomyslnosti nepřítel; proto však jsem v tomto světě ustanovil za všech dob přísné soudce a udělil jim právo, aby po zásluze pokárali a potrestali lidi, kteří se stali příliš špatní a zlí a proto jsem vám také dal přikázání, že máte být poddáni světské vrchnosti ať mírné nebo přísné.

11) Kdo má tedy tak zlého nepřítel, ať jde ke světskému soudci a oznámí mu to a on již tomu arci zlým se stavšímu jeho zlomyslnost vyžene!

12) Nepůjde-li to pouhými tresty tělesnými, půjde to nakonec účinně mečem. A tak je tomu také s políčkem. Dostaneš-li jej od nějakého méně zlého člověka, kterého k tomu svedlo náhlé vzplanutí myslí, nebraš se⁵⁸), aby se umínil tím, že mu nepřicházíš vstříc políčkem a poté se stanete snadno bez světského soudce opět dobrými přáteli!

13) Jde-li ti však někdo vstříc v úplné zuřivosti s vražedným políčkem, pak máš také plné právo se postavit na obranu; a hle, kdyby tomu tak nebylo, nebyl bych vám řekl, abyste setřeli také prach s vašich nohou v obci u lidí, kteří vás nejen nepřijmou, nýbrž budou se vám mimoto ještě posmívat a všelikým pronásledováním vás ohrožovat.

14) Ó, buď jist, že Já jsem Svým kázáním o lásce k bližnímu ani v nejmenším nezrušil moc a násilí meče, avšak na tak dlouho zmínil, dokud nepřátelství mezi lidmi nedosáhlo onoho stupně, který lze plným právem nazvat pekelným!

15) U praotců se sice podle zákona Mojžíšova a většiny starých soudců pravilo: „Život za život, oko za oko, zub za zub!“, ale u vás nemá tomu tak být, aby se takové zákony braly příliš doslovně a aby se nepříteli nemělo častěji než sedmkrát odpustit, o čemž jsem vám také dal častokrát vysvětlení a které jste také pochopili!

16) Ale jak bylo řečeno, tím jsem zákon Mojžíšův, soudců a proroků nezrušil, nýbrž jen zmínil; neboť oni brali zákon příliš doslovně a trestali také se stejnou přísností toho, kdož velmi často nějak ublížil bližnímu spíše náhodou, nežli následkem jeho zlé vůle.

17) Následek toho, že se soudci příliš přísně drželi zákona, bylo pak také to, že lid za doby Josuovy, posledního soudce v Izraeli, žádal ode Mne krále, protože očekával pod ním mírnější provádění zákonů nežli pod soudci. Lid se sice zklamal, zejména s králem Saulem, který jej trestal mnohem hůře, nežli dřívější soudcové; ale za Davida a Šalomouna se mu ovšem dařilo lidštěji nežli za soudců.

⁵⁸ „nebraš se“ je nutný doplněk vyd..

18) Ale za pozdějších králů, zejména když byla říše rozdělena mezi několik králů, začalo se mu pak dařit mnohem hůře nežli za soudců. A když se mu nakonec začalo dařit příliš špatně, nezbylo pak také nic jiného, než aby se všichni Židé a též mnozí jiní jejich sousední národové, s nimiž Židé byli v ustavičném sváru, odevzdali sjednocené moci Říma, protože Řím měl v ohledu světském nejlepší, nejmoudřejší a nejúčelnější zákony. A hle, pak to šlo mezi Židy, jakož i mezi ostatními sousedními národy ihned v úplném klidu a pořádku!

19) Začnou-li však nyní Židé ponenáhlu vždy víc a více povstávat a začnou-li židovští kněží vždy víc a více označovat zákony římské za rouhavé a lepší Židy odsuzovat proto, že jsou přáteli Římanů, pak Římané opět povstanou a vniknou s velkou mocí do této říše a zničí ji tak, že nezůstane kámen na kameni. Židé sami budou potom do všech dílů světa vypuzeni a pak se také stane, co jsem vám již předpověděl, že Židé budou prosit, aby doba jejich útěku nebyla v zimě a také ne v sobotu; neboť pak by se jim dařilo ještě hůře nežli za jiné doby roční a o nějakém všedním dnu. Zejména těžký bude tento útek ženám těhotným.

20) V té době budou také dva Židé spát na jedné posteli; jeden, jako známý přítel Římanů, bude zachován a tvrdošíjný Žid bude zavržen. A tak budou také dva jiní mlýti v jednom mlýně; tu bude také z téhož důvodu jeden zachován, druhý zavržen. Kdo bude pracovat na poli, ať se nevrací pro svoji suknicu do svého domu a kdo bude na svém domě spravovat střechu, ať sestupuje se střechy do domu, aby si vynesl něco z domu, nýbrž ať skočí raději se střechy na zem a snaží se útekem zachránit život! Neboť! sestoupí-li do domu, pak jistě svůj život ztratí; seskočí-li však se střechy, bude moci v příznivém případě svůj život ještě zachovat a zachránit se útekem.

21) Hle, milý Šimone Judo, toto vše jsem vám, jakož i mnoha jiným Židům a farizeům již častokrát prorokoval a myslím, že ve všem tom křivé čáry nenajdeš!“

216. O NEVĚRNÉM HOSPODÁŘI.

1) Privil **Šimon Juda**: „Ó, Pane a Mistře, v této věci naprosto již ne, ale byly tu ještě dvě jiné věci, na něž nemohu přijít; doufám však od Tvé lásky a milosti, že se také obě tyto věci narovnajíc jaksi samy sebou!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Jmenuj Mi tedy aspoň obě ty věci!“

3) Privil **Šimon Juda**: „Ach, ó, Pane a Mistře, to téměř nestojí ani za to, ale poněvadž Ty to již chceš mít tak, týká se to Tvé chvály nevěrného hospodáře a zavržení onoho svatebního hosta, který na sobě neměl slavnostní roucho! Neboť tu se vyskytují dvě nepochopitelné věci: předně, jak a kde byli opatřeni náležitými slavnostními rouchy oni hosté, kteří byli, stojíce u plotů a na ulicích sluhy hostitelovými schytáni a dopraveni k hostině a zadruhé, jak to, že onen ubožák, který byl též dopraven sluhy hostitelovými k hostině, musel být vyhozen, poněvadž neměl slavnostní roucho. Hle, ó, Pane a Mistře, tento vyhozený a Tvá pochvala nespravedlivého hospodáře jsou pro mne ještě dvě křivé čáry, které jsem nebyl s to ještě narovnat!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Cožpak jsem vám tehdy neřekl: „Budete-li také vy tak jednat jako onen nespravedlivý hospodář a budete-li si pomocí nespravedlivého mamonu získávat přátele, přijmou vás jednou, kdybyste snad byli ještě bez příbytků, do svých nebeských příbytků?!“

5) Abys však, Šimone Judo, rozuměl také tomu správně, poslyš Mne, ale oběma ušima zároveň, aby nevyšlo druhým uchem opět ven, co přijalo jedno ucho, ale utkvělo to v tvém srdci! Hle, každý pozemsky bohatý člověk, který má mnohem více statků a peněz, nežli by jich bylo třeba na výživu jeho pozemského života, je vůči Mně, Který jsem jedině pravý statkář, vždy více méně nespravedlivý hospodář a statky, které nazývá svými, jsou celkem nespravedlivým mamonem.

6) Jestliže však aspoň tehdy pamatuje se svým nespravedlivým bohatstvím na chudé, když mu povaha jeho nemoci, které jsou Mými úředními posly, jasně a zřetelně praví: „Pán těchto statků má mnoho proti tobě, co se týče tvého nespravedlivého chování a budoucně již hospodářem nebudeš!“, pak si z mnohých podělených chudých učiní přátele a když brzy poté přijde k nim do Mého Království nahý a opuštěný, slitují se nad ním a splatí mu hojně jeho dobré dílo na nich.

7) Neboť hle, když jsem stvořil svět, nekladl jsem mezníky, zemi jsem neodměřil sáhem a tím jsem také neřekl: „Hle, tato část patří tomu, druhá onomu!“, nýbrž učinil jsem veškerou ze-

mi společným statkem všech lidí! Teprve časem lakota, hrabivost a panovačnost lidí začaly zemi odměřovat a mocí určovat: „Tato velká část země patří mně, a kdo mně bude sloužit a pracovat, ten obdrží také malý kousek země jaksi do nájmu; přesto však zůstávám pánem celého velkého kusu země Já!“

8) A hle, takové bylo prvé tak zvané patriarchální zřízení mezi lidmi! I když také bylo o sobě nespravedlivé, bylo přitom však nicméně nejlepší a nejspravedlivější; neboť byl-li patriarcha jako obvykle dobrý a bohabojný muž, dařilo se po jeho boku jeho poddaným anebo malonájemcům rovněž také dobře, neboť se staral o společné blaho velkého kusu země.

9) Pro svou osobu a svůj dům měl ovšem mnoho tisíckrát více nežli potřeboval a byl tím také nespravedlivý hospodář, - ale svého nespravedlivého mamonu užíval na samé dobré a Mně libé účely a tím si ze svých poddaných učinil podle Mé vůle a Mého zalíbení velké množství přátel a já jsem mu musel zároveň dopřávat Svou oblibu a Svou pochvalu.“

217.VYSVĚTLENÍ PODOBENSTVÍ O NESPRAVEDLIVÉM HOSPODÁŘI.

1) **(Pán:)** „Tak byl patriarcha Abraham, jenž byl majitelem celé zaslíbené země, rovněž nespravedlivý hospodář; ale slyšeli jste, že v Salemu, obci, kterou obýval, měl stále připravený velký stůl, u něhož se denně nasycovalo několik tisíc chudých a potřebných lidí a stalo se pak úslovím, že k blaženým patří ti, kdož mají štěstí jíst u stolu Abrahamova.

2) A hleďte, proto byl Abraham Mým miláčkem a Já jsem jemu a jeho celému domu mnohonásobně požehnával,- což můžete vyrozumět z toho, že Abraham, jako prvý a největší přítel Krále králů a Kněze kněží, Jenž byl bez počátku a bez konce a jmenoval se Melchisedek, sám Mu dával desátek a mezi mnohými tehdejšími králi měl on jediný to štěstí a právo, přiblížit se k sídlu Melchisedekovu a Melchisedek přišel jednou Sám k němu v průvodu dvou andělů a předpověděl mu, že jeho stará žena Sára mu přivede na svět syna, čemuž také Abraham co nejpevněji uvěřil!

3) Ale Melchisedek zároveň zjevil, že města Sodoma a zaniknou a dále mu prorokoval, že z jeho kmene vzejde On Sám jako člověk, tělem a krví oděný, k pravému oblažení všech lidí.

4) Nechme však nyní Abrahama a Melchisedeka; neboť Melchisedek sedí v Mé osobě nyní mezi vámi a starý patriarcha Abraham je v duchu nedaleko od Něho! Obrátme se k jinému nespravedlivému hospodáři, který žije nyní v blízkosti Jeruzaléma a v jeho domě se brzy octne! Hle, je to náš Lazar, syn Šimona, toho malomocného, kterého jsem však bez jeho vědomí, již v mém dvanáctém roce, nežli jsem ještě navštívil Jeruzalém, uzdravil Svou vůlí a to proto, že svým velkým nespravedlivým mamonem prokazoval ve vši počestnosti mnohým tisícům, ať přišli odkudkoli, velké dobrodiní, tak jako nyní také jeho syn Lazar!

5) Vy víte, co vše učinil, když jsme několikrát nocovali v jeho městě a domě a hle, kdo takovýmto způsobem užívá nespravedlivý mamon, ten si dělá jistě velmi mnohé a co nejlepší přátele a v mém Království je Mně také milý a až zemře, probudím ho ihned opět v život, takže budoucně navěky nikdy nezemře a jeho přechod z tohoto do druhého světa bude takový, jako byl kdysi přechod mého milého Enocha, který zde sedí nyní jako pravý archanděl po mém boku.

6) Tím jsem ti, jak myslím, milý Judo, nad Slunce jasně ukázal, kam míří Má chvála nespravedlivému hospodáři a tím jsem v tobě narovnal onu jednu křivou čáru.

7) Nyní však jde ještě o tebou zmíněného ubožáka, který byl pro nesváteční roucho vyhozen ven od Mé hostiny.

8) Hle, že se pozvaní nedostavili a dali se omluvit pro své světské záležitosti, hle, to jsou samí nespravedliví hospodáři, kteří však nezasluhují ode Mne žádnou pochvalu; ostatní, později pozvaní na ulicích, silnicích a u plotů jsou však tací, kteří jsou, i když také pozemsky chudě, vnitřně však svým spravedlivým životem podle Mého zákona nicméně slavnostně oděni.

9) Jeden však, který také přišel na Mou hostinu, představoval svou osobností ztrnulé farizejství a zasedl též u Mého pohostinného stolu. Když jsem však přišel Já Sám, jak je tomu nyní před vámi všemi, poznal jsem, milý Simone Judo, že tento tvůj ubožák neměl na sobě slavnostní roucho a proto jsem poručil svým sluhům, aby ho uchopili a uvrhli do nejzazší temnoty.

10) A hle, tuto hostinu dávám právě nyní a od té doby, co jsem vstoupil jako Vůdce a Uči-

tel lidí do tohoto světa, zajisté jsi také již častokrát zpozoroval, že se při velmi různých příležitostech tlačili k Mému stolu hosté, které jsem Svým slovem dával také vždy vyhazovat ze dveří, - a pročpak? Protože právě neměli na sobě sváteční roucho! Rozumíš, Šimone Judo, nyní co jsem chtěl naznačit oním nesvátečně oděným hostem u stolu Mé hostiny?“

11) Privil **Šimon Juda**: „Ano, Pane a Mistře, tomu nyní více než nad Slunce jasně rozumím, ale také dodávám, že se ke stolu Tvé hostiny jistě ještě až příliš často dostaví hosté, kteří nebudou mít sváteční roucho a já myslím, že by bylo na čase vzdálit takové hosty ihned od jídelního stolu.“

12) Privil jsem **JÁ**: „Ovšem, ale na tomto světě se to nedá vždy provést! Zato vám podám jiný obraz o rozséváči, podle něhož se budete budoucně řídit a tak tedy poslyšte:

218. PODOBENSTVÍ O PLEVELI MEZI PŠENICÍ.

1) (**Pán:**) „Byl jeden hospodář, který měl mnoho vinic, luk, zahrad a polí. Tento hospodář obdržel však od svého otce velmi ušlechtilou a čistou pšenici a pravil pak svým sluhům: „Jděte a vyčistěte mi co nejpečlivěji velké pole, aby mně nevzešel, až na pole zaseji nejčistší pšenici, mezi ní plevel!“

2) Sluhové tak učinili a pšenice byla hojně zasetá na vyčištěné pole; a brzy vzešla a pán tohoto pole měl opravdovou radost, že mezi vzešlou pšenicí nezpozoroval plevel.

3) Ale po jisté době, když pšenice vzrostla již tak vysoko, že mohly začít vyrážet klasy, hle, tu přišli pojednou sluhové k hospodáři a pravili: „Pane, vyčistili jsme pole a podle tvé vůle zasejli na pole nejčistší pšenici a pšenice také čistě vzešla, z čehož jsi sám měl velkou radost; ale pohleď nyní, kdy pšenice měla již brzy vyhnat do klasů, vyráží pojednou mezi pšenicí mnoho plevele! Chceš-li, půjdeme tam a plevel vyplejeme!“

4) Privil poté hospodář pole: „Nechte toho nyní, abyste svou prací nepoškodili také již vysoko vzešlou ušlechtilou pšenici; neboť já již vím, že mi to učinil nepřítel! Nechte tudíž vše dozrát, pšenici i plevel! Až pšenice dozraje, shromáždím vámi, mými služebníky pšenici a dám ji dopravit do stodoly, poté však potom teprve dám ten mnohý plevel svázat do snopů až uschne; pak jej zapálíme a spálíme k dalšímu vyčištění pole!“

5) Hleděte, to je obraz, z něhož se máte učit, co máte činit s plevelem na Mé roli života!

6) Ušlechtilá pšenice představuje lidi, kteří u Mého pohostinného stolu mají na sobě náležitý sváteční oděv; plevel však představuje vesměs onoho hosta, který na sobě neměl sváteční roucho. Požíval sice také jídla na stůl předložená a to tak dlouho, dokud nepřišel do hostinského pokoje bystrozraký hostitel sám, - což znamená zrání ušlechtilé pšenice a plevele.

7) Svátečně zdobení hosté budou podrženi a nesvátečně oděný host bude vhozen do ohně hostitelova hněvu a tím pak bude muset posloužit k tomu, že jeho spálením nakonec sám očistí znečištěné pole.

8) Na tomto světě setkáte se ještě s velmi mnohými nesvátečně oděnými hosty a uvidíte bujet velmi mnoho plevele mezi čistou pšenicí; ale proto se nad tím příliš nerozhorlujte, nechte vše dozrát a vyčkejte až přijde velký Hostitel Sám! Tehdy s Ním přijde také náležitá doba vylučování a každému bude za odměnu dáno to, o co usilovala jeho dobrá anebo zlá láska. Neboť v Mé domě je sice velmi mnoho oblažujících příbytků, ale vedle toho také velmi mnoho žalářů a ti, kdož dávají přednost Mým mnohým žalářům před oblažujícími příbytky a snaží se je obývat, ať také pak mají to, co si přejí a my je nebudeme nikdy a nikdy nižádnou mocí z nich vytahovat a jimi pak naše nejčistší nebeské příbytky znečišťovat. Kdyby se však sami lépe rozmysleli, nebudou se jim v tom klásti meze. - Rozumíte nyní všemu tomu?“

219. ZNAKY FALEŠNÉHO PROROKA.

1) Privil **Šimon Juda**: „Ó, Pane a Mistře, nyní rozumím tomu všemu tak jasně, že se mi zdá být nemožné této věci ještě jasněji rozumět! Musím však také otevřeně doznat, že nám, Tvým prvým učedníkům, je takové porozumění zajisté snazší, protože jsme Tvou milostí a láskou slyšeli velká a podobná vysvětlení při mnohých příležitostech; ale bude spojeno s leckterými obtížemi učinit takovéto pravdy také mnohým jiným, ještě v temnotě kráčejícím li-

dem rovněž tak jasné, jak jasné je nyní poznáváme my sami a s leckterou z Tvých zcela prostě vyslovených nauk nebude se, ó, Pane a Mistře, o nic lépe dařit nežli s velmi mnohými naukami z úst proroků, zejména proroka Daniela a Ezechiela a s naukami, které pocházejí z moudrosti Šalomounovy. Neboť čím častěji se čtou, anebo čím častěji se dávají předčítat, tím méně se jim rozumí!

2) A podobnou vlastnost má také Tvá nauka, zvláště tam, kde mluvíš v podobenstvích a v obrazech. My sice nyní dobře rozumíme Tvým podobenstvím a obrazům; ale mnozí tisícové a tisícové, kteří přijdou po nás a přijmou také Tvou nauku, nebudou však podobenstvím a obrazům rozumět a budou jim bezpochyby až příliš často přikládat falešný smysl a tak bude pak Tvá tak čistá a pravá nauka mnohonásobně rozštěpena. Co však máme nyní činit, aby se čelilo tomuto zlu?“

3) Právil jsem **JÁ** „Neřekl jsem vám, že vám, jakožto Mnou vyvoleným učedníkům a Mne následujícím učitelům národů je dáno rozumět tajemstvím Mého Království?! Každý učitel a mistr musí zřejmě více znát a chápat nežli jeho učedník, jinak by nemohl být učitelem a mistrem!

4) Kdyby nebyl mistr moudřejší nežli učedník, dopadalo by to tak, jako kdyby slepý vedl slepého po tak dlouho, nežli by tu byla jáma, do níž by oba zároveň padli; proto jsou jen málokteří vyvoleni, ač mnozí povoláni.

5) Zpočátku mají být živeni jen zcela prostým mlékem Mé nauky; když pak zmužní a zesílí, může se jim také již dát potrava mužnější a silnější. Proto dejte především pozor na to, aby nepovstal někde nějaký jen pouze povoláný a neřekl lidu: „Také my náležíme k vyvoleným!“ a aby potom lid nepoučoval pro pozemské výhody; neboť tu by také vedl slepý slepého!

6) Kdo však je mezi lidmi vyvolený, poznáte z toho, že je naplněn Mým Duchem tak jako vy a že bude hlásat pravou lásku k Bohu a k bližnímu.

7) Káže-li však tak, jako káží farizeové v chrámu, pak je také vyvoleným farizeji a je jako oni z tohoto světa a jako oni ďáblem; neboť kdo tu neshromažďuje pravou láskou a moudrostí ze Mne, ten rozptyluje a je to falešný učitel a vrhá lidi do pověry, z níž je pak také, zejména když lidé zestárlí a srostli hodně pevně s temnotou pověry, ani všichni nebeští andělé nemohou přivést do sféry čisté pravdy, kterou by se pak ve všech věcech osvobodili. Pravím vám, že všechna zla lze z člověka snáze odstranit nežli pověru; neboť při každém jiném zlu je duše zajata jen z části, ale temnou pověrou docela.

8) Proto, jak jsem vám již jednou řekl, povstane dokonce ještě za doby vašeho života mnoho falešných učitelů a proroků a s nimi také mnoho falešných Kristů, kteří budou poučovat lid a budou říkat: „Hle, zde je Kristus!“ anebo „Tamto jest!“ anebo „Přebývá v chrámech!“ anebo „v komorách!“, tehdy řekněte lidu, že je touto naukou podváděn!

9) A kteří lidé se podle vás obrátí, na ty vkládejte ruce a křtěte je ve jménu Mém! Já na ně vyleji Svého Ducha a oni poznají pravdu a sami pak odstraní z obce falešné proroky a falešné Kristy.

10) Nebudou-li vás chtít však lidé nějak svedení poslouchat a dokonce vás budou ještě pro svého falešného učitele a proroka pronásledovat, pak se od nich odvráťte a jděte dále, kam vás povede Můj Duch! Vše ostatní však přenechejte Mně; neboť Já již dovedu v pravé době Svými soudy navštívit tyto falešné učitele a proroky a na onom světě se bude takovým falešným učitelům a prorokům dařit jako hostu při Mé hostině, který na sobě neměl sváteční šat a duše, které jimi byly zatemněny, se stanou jejich nejzarytějšími pronásledovateli!

11) Stačí, že se udrží Má nauka čistá mezi nemnohými a o to bude za všech dob postaráno. Ale luza světských lidí se bude až na konec dále válet a koupat ve svém starém blátě a močálu a tu vám platí opět Můj příkaz, podle něhož nemáte házet Mé perly vepřům.

220. O ZÁZRAČNÉ ČINNOSTI.

1) (**Pán:**) „Mé evangelium by se sice mělo rozšířit po celé Zemi, ale přitom neukládám pravému učiteli a proroku za povinnost, aby jím byli přivedeni k úplnému světlu pravdy ze Mne všichni lidé; stačí, že se tato čistá nauka dá lepšímu a dokonalejšímu člověku a také právo, pokud možno ji šířit mezi ostatní lidi. Blaze těm, kdož ji přijmou; ale ještě žádný sebedokonařejší učitel a prorok nedokáže, aby na trní rostly hrozny a na bodláčí fíky.

2) Já jsem přece Sám Pán a vy víte, že Mně není nic nemožného; ale ani Já Sám při vši Své lásce a při nejlepší vůli nemohu lidi této Země, dokud jim musím ponechat úplně svobodnou vůli, povznést do sféry Svého věčného Světla Pravdy. Co však nechci uskutečnit Já Sám, to tím méně budete moci uskutečnit vy.

3) Vám se ovšem zdá, že něco takového mělo by Mně být možné nějakým nejméně velkolepě vykonaným zázrakem a Já pravím vám, že máte sice dílem pravdu - ale celkem vůbec ne! Neboť zázrak působí sice místně a to zejména v době, kdy byl vykonán; na jiných místech musí již být o něm vyprávěno a pak ovšem někteří v něj uvěří, jiní však řeknou: „Byl-li k probuzení víry vykonán zázrak tam, - pročpak ne u nás?“ A postupem času se sebe velkolepěji vykonanému zázraku, tak jako jiné stavší se věci, tím méně uvěří, čím více hluku se o něm bude dělat, přejde tedy do oblasti dějinných pohádek a báchorek a při převážné lehkověrnosti lidí poslouží spíše k posílení nějaké jejich jiné pověry a vůbec tedy ne k probuzení pravého světla v srdci člověka.

4) Lidé vůbec nerozeznávají skutečně pravý zázrak od falešného, považují oba za něco mimořádného a tím se dávají k víře nutit.

5) Proto také konejte co nejméně zázraků, mimo uzdravování nemocných lidí vkládáním rukou a křtění lidí, kteří se stali úplně věřícími, aby přijali ducha pravdy.

6) Proto se především držte jen čisté pravdy; neboť jediné pravda osvobodí člověka úplně; vše ostatní zanechává v jeho mysli vždy více méně tkvící donucení, kterého se snadno nezbaví. Víra nucená je však většinou mnohem horší nežli zcela žádná.

7) Stoikové, vycházející většinou z nauky Řeka Diogena, nevěří ve zcela nic a pravím vám, že jsou Mně jako lidé mnohem milejší nežli oni hloupí, slepě věřící Židé, kteří ještě dodnes věří, že chrámový hnůj oživí a zúrodní jejich pole, zahrady, louky a vinice a že Bohu prokáže mnohem milejší službu ten, kdo uloží své peníze jako oběť do Boží skříně v chrámě jeruzalémském, nežli kdyby tyto peníze poskytl nějakému chudému člověku, kterému by se tím na delší dobu pomohlo. Proto hlásejte především jen pravdu a zázraky konejte jen zřídka!“

8) Privil na to konečně jednou **Můj Jan**: „Pane a Mistře, já se budu zázračnou činností velmi málo zabývat; neboť nyní jsem jasně poznal, že konání zázraků neprospívá člověku tolik jako slovo samo.“

9) Koho neosvobodí slovo pravdy, toho ještě méně osvobodí znamení. Znamení mají sice také již své rozhodné dobro, konáš-ti je Ty, neboť" jediné Ty jsi s to nejlépe vypočítat, kde je třeba konat znamení a jaké musí být; ale my, Tvoji učedníci nebudeme tomu nikdy úplně rozumět, dokud jsou naše duše obaleny tímto tělem a proto jsem toho mínění, že je lépe zůstat toliko při slově, které se pak obsahem své pravdy samo sebou dotvrzuje a nepotřebuje vedlejšího dotvrzování, jak to také může být učiněno rukama hmatatelně srozumitelné při našem počtářství.

10) Mám konat tomu, komu jsem vštípil, že dvě a ještě jednou dvě jsou přesně čtyři, také ještě znamení, které by mu potvrdilo tuto početní pravdu? Myslím, že by to bylo zbytečné; a tak je také Tvá nanejvýš prostá nauka v sobě samé jako počtářská pravda, kterou musí každý člověk, má-li jen jiskru dobré vůle, při jediném poslechu uznat, poznat a pochopit.

11) Neboť v každém člověku je již jakýsi vnitřní pud, předně, aby hledal Toho, Který stvořil svět a vše, co je na něm, neboť takový člověk zajisté poznává, že Tvůrce všech těchto velkých věcí musí být nejméně moudrý, nejméně mocný a také nejméně dobrý a že člověk, který Ho jen takto poznává, musí si Ho již nadevšecko vážit a Ho milovat a že si pak také musí svých bližních jako jemu rovná nejzázračnější Boží díla rovněž tak vážit a jako sebe sama milovat. To jsou dvě matematické pravdy, proti nimž nemůže nikdo vznést pochybnost. A pak přijde zadruhé to, že člověk, který jasně chápe, že všechny tyto věci stvořila Boží moc a moudrost, musí pak také uznat, že Bůh nepovolal v jsoucnu takové zázračné věci proto, aby tu byly ode dneška do zítřka jaksi k ukrácení Tvůrcova času, nýbrž že i to nejmenší z Jeho děl chová v sobě navěky vždy vyšší určení.

12) Já myslím, že tato pravda bude každému člověku také bez konání znamení pochopitelná; přijde jen na to, jak se mu to přednese.

13) Ano, uzdravovat například nějak nemocné, osvobodit též toho či onoho posedlého od soužících duchů, tedy prokazovat tím svým bližním dobro, jsou též skutky lásky; ale neměly by být konány proto, aby jimi byla dotvrzována pravda, nýbrž z lásky!

14) Pane a Mistře, mluvil jsem těmito svými špatnými slovy správně anebo snad také ne úplně správně?“

221. O OBRÁCENÍ ZÁZRKY.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Milý Jene, mluvil jsi úplně pravdivě a správně! Bude-li se Má nauka ostatním lidem takto podávat, přinese také trvale dobré ovoce; bude-li se však lidem příliš mnoha znameními vnučovát, bude se podobat nedozralému plodu, který má zřídka pravý vnitřní obsah a do budoucna se dá špatně uchovat.

2) Vše nedozralé má málo vnitřního ducha a brzy a snadno zahnívá a zetlí; neboť co se může brzy a snadno vykonat, podobá se také onomu stavebníkovi, který postavil dům v údolí s nepatrnými výlohami na písku a který, když přišly bouře a průtrže mračen, nemohl jim vzdorovat, nýbrž se zřítíl. A právě tak je tomu s naukou o Království Božím, která by se kázala a vnucovala lidem mnohými znameními a zázraky.

3) Ano, lidé také snadno a brzy přijmou nauku; když však na ně časem přijdou pokušení a zkoušky, nedovedou pak ničím čelit pokušením – to jest lidem, kteří je pokoušejí jinou a falešnou naukou nežli právě jen zažitými zázračnými znameními. Konají-li však tyto pokušitelé jako falešní učitelé a proroci před očima takových nedozralých křesťanů falešné zázraky, nemají tito nedozralí křesťané zcela nic, čím by mohli potvrdit vnitřní pravdu Mé nauky, odpadnou pak a přejdou k falešným učitelům a prorokům.

4) Tací lidé, protože dosud ještě nechápou pravdu v sobě, se podobají třtině, která se dává větry na všechny strany ohýbat.

5) S duby a cedry nemohou však větry takovou hru provozovat. Dubům a cedrům se však podobají jen ti lidé, kteří byli obráceni ke Mně pouhou pravdou Mé nauky. Před těmi mohou falešní učitelé a proroci provozovat svou tisícronásobnou hru větru a neohnou se; neboť síla vnitřní pravdy je mocnější nežli všechny jiné síly na celé Zemi.

6) Kdo z vás si to učiní zásadou při šíření Mé nauky, ten se bude vpravdě podobat onomu rozsěvači, který zasel pšenici jen na dobré pole a brzy poté měl stonásobnou žeň; kdo však bude této učebné zásady málo dbát anebo jí vůbec nebude dbát, ten bude také sít svou pšenicí na cesty a silnice, na kamení a skály, do trní a bodláčí a za svou práci a námahu bude mít špatnou sklizeň.

7) Proto také nečiňte mnoho povyku se zázraky, které jsem vykonal, ale zato raději postavte lidem velmi jasně před oči zázraky a znamení, které konám před očima každého každodenně a tím budete sklízet mnohem lepší a hojnější plody, nežli kdybyste lidem zdlouha a široka vykládali Mé zázraky. Neboť budou-li lidé poznávat, že ve všech věcech jsem Pánem a Mistrem od věčnosti Já, pak snad zajisté též poznají, že Mně za Mé tělesné existence nebylo zrovna také nic nemožného.

8) Kdo tomu rozumí, nechť také podle toho jedná a opatří Mně dobré plody! Ale také vám nyní pravím, že mezi Mými učedníky jsou ještě někteří, kteří to tak nechápou jako Můj učedník Jan. Proto jeho slovo se udrží až na konec časů, ale ne tak také slovo každého jiného učedníka, zvláště ne toho, který bude až příliš otvírat ústa v dalším vypravování o Mých zázracích.“

9) Tato Má řeč, jakož i dřívější řeč Janova se sice několika ostatním zde přítomným učedníkům zvláště nezamlouvala, ale přece se nikdo neodvažoval něco proti tomu namítat.

222. NUCENĚ ZRALÉ A ÚPLNĚ ZRALÉ DUŠE.

1) Poté vstal **vrchní městský soudce** a pravil: „Ó, Pane a Mistře, já, hospodský a všechna jeho domácí čeled, jakož i tito tři kněží Apollonovi a oni dva farizeové a Židé byli jsme obráceni na víru v Tebe, zatím zajisté především Tvými konanými znameními, ačkoliv já sám jsem nyní v sobě přesvědčen, že mně Tvá mnohonásobná poučení mnohem více prospěla nežli Tvá znamení; ale krátce a dobře, my jsme byli přece jen na Tebe upozorněni nejprve Tvými znameními a bylo možné pak také brzy a snadno s námi mluvit, protože jsme poznali, že taková znamení není s to žádný člověk na celé Zemi konat.

2) Máme však nyní proto, že jsme byli k víře v Tebe povzbuzeni napřed Tvými znameními,

patřit do třídy nuceně zralých plodů a bylo by snad možné, aby nás proto také mohl nějaký, odněkud přicházející jiný, falešný učitel a prorok svými nahodilými, rovněž falešnými zázraky a znameními od naší víry v Tebe odvrátit?!

3) O sobě mohu tvrdit, že takovému falešnému učiteli a proroku by se to nikdy nepodařilo, neboť znám až příliš dobře podstatu všech falešných zázračných znamení; neboť mágy, jejichž zaměstnáním bylo obírat se všelikými zázraky, viděl jsem až příliš často a vnikl jsem do tajemství jejich zázračné činnosti, což bylo pro mě v podstatě velmi dobré, protože jsem se tím zhostil veškeré pověry a tím jsem se pak s tím větší zálibou obrátil k dílům starých světských mudrců.

4) Jelikož jsi zde však - právě tak jako Tvůj sluha Rafael - vykonal znamení, která jsou jakýmkoli přirozeným způsobem nemožná, nalezl jsem pak také v Tobě toho jednoho a jedině pravého Boha ve veškeré Jeho všemohoucnosti a věřím nyní v Tebe pevněji, nežli je pevnost diamantu a jsem však nyní ve svém nitru ve víře v Tebe o síle pravdy v Tvém slově ještě více posílen nežli nutkající mocí Tvých znamení, neboť jsi mně a všem prokázal tu milost, že jsi nadmíru jasně vysvětlil způsob, jak můžeš konat Svá znamení; nicméně je však nyní otázka, zda já a též ti ostatní zde patříme k plodům nuceně zralým.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Nikoli, milý příteli; neboť konané znamení je jaksi nuceným uzráním jen pro toho, kdo se stal ihned po vykonaném znamení věřícím a poté se již o nic dalšího nestaral. Hle, to však u tebe vůbec nebylo; neboť ty jsi přišel ke Mně po mém vykonaném znamení se zcela zvláštními námitkami a Já jsem pak měl se Svým slovem dokonce pravou nesnáz, abych tě uvedl na pravou cestu, což věru nebyl snadný úkol! Dokonce ještě potom, když jsi v sobě již uvěřil ve Mne, uštědřil jsi Mne ostrou kritikou o mém chování ke všem tvorům a zejména k lidem této Země a kdybych nedovedl co nejsilněji čelit pravdou Svě řeči, pak by tě všechna Má konaná znamení nepřivedla k tomu, abys byl ve Mne uvěřil úplně. Byl jsi tudíž v pravé víře ve Mne přiveden spíše silou pravdy v Mé řeči a Má znamení předtím a potom konaná jsi již nepřijímal jako potvrzení své víry ve Mne, nýbrž jen jako dobrodiní tobě a tomuto městu prokázané, jehož možnost vykonání chápeš nyní sám tak dobře jako Já a Rafael - a zakrátko pochopíš ještě lépe.

6) Co však člověk rozebírá, poznává a chápe v srdci a duchu jaksi od vlákna k vlákně, to mu slouží ne již k nucené víře, nýbrž jen k úplnému potvrzení jeho ducha v něm a proto již nepatří do třídy nuceně uzralých plodů, nýbrž již do třídy duchů plně zralých. Neboť pravím tobě: Každý člověk, který slyší -ve svém životě nějakou, pravdu, ale nezná ještě podrobněji její vnitřní základní prvky, nicméně však věří ve slyšenou pravdu, aniž se dále stará o vnitřní prvky, ten patří ještě příliš k nezralému plodu; kdo však nechává v sobě vzejít o slyšené pravdě tak dlouho všelijakým pochybnostem, dokud nepřijde na všechny její základní prvky, ten věru nepatří k předčasně zralému, nýbrž k plně zralému plodu.

7) Neboť vůči Mně musí člověk být v srdci buď zcela studený anebo již zcela horký, chce-li být Mnou přijat; vlažní budou však tak dlouho drženi v dáli ode Mne, dokud se nestanou buď studenými nebo horkými. Jeden rozhodný charakter je Mně tisíckrát milejší nežli tisíc nerozhodných; neboť tito nerozhodní se podobají hrubým hrcům na kruhu hrncířském, které nelze tak dlouho k ničemu potřebovat a použít, dokud neztvrdly v ohni. A tak musejí také tito vlažní lidé projít dříve všelijakým ohněm zkoušky a pokušení, nežli se stanou pro Mne a pro Mé Království způsobilými a schopnými.

8) Já myslím, že jsem ti nyní tím řekl vše, co může plně posloužit k tvému a vás všech uklidnění. Mohl bych ti sice ještě leccos o tom říci, ale k čemu? Kdo poznává úplně pravdu krátké řeči, pro toho je delší poučná řeč zbytečná; kdo však nepozná pravdu krátké poučné řeči, ten ji ještě méně pozná v dlouhé poučné řeči. - Jsi s tímto Mým poučením srozuměn a spokojen?“

9) Privil **vrchní městský soudce**: „Ó, Pane a Mistře, velmi a řekl bych: Tisíckrát více nežli plně! a mně a nám všem nezbyvá nic, než abychom Ti z nejhlubšího základu našich srdcí děkovali až do konce tohoto našeho pozemského života. Ty jsi, ó, Pane a Mistře, touto Svou nám prokázanou milostí vybudoval v našich srdcích chrám, který žádná moc světa nebude s to nikdy zničit; ochraňuj však také tento Tvůj chrám před příliš velkými bouřemi pokušení!“

10) Privil jsem **JÁ**; „Začkoli budete prosit, bude vám také dáno !

11) Nyní však nadešla téměř již půlnoc a proto dopřejeme také krátký odpočinek našemu tělu; záhy zrána ještě před Mým odchodem se uvidíme a si promluvíme.

12) Poté jsme se odebrali všichni k odpočinku.

223. JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ.

1) Záhy zrána byli již všichni na nohou a rovněž i Já se Svými učedníky a hospodský již časně ráno zaměstnal svou ženu a kuchyňské služebnictvo, aby nám připravili snídani.

2) Já jsem Se však odebral s Janem, Petrem a Jakubem ihned do přírody a to opět na známou horu Nebo. Ostatní učedníci měli ještě co dělat se svými obleky a mytím; také jejich vlasy byly v nepořádku a museli si je upravit.

3) Hospodský sám a jeho syn však přišli brzy za Mnou, - rovněž i vrchní městský soudce, tentokrát se svou ženou a dětmi, které zrovna nebyly ani moc velké, ani moc staré. Také známí tři kněží Apollonovi nedali na sebe dlouho čekat. Krátce poté přišli také ostatní učedníci až na Jidáše Iškariotského; neboť ten se potloukal raději ve městě a vychvaloval velice dobrodiní Mých zázraků občanům, kteří ho pak obdarovali více méně penězi, které vstrčil do svého měšce. načež pak šel do hospody a ihned si poručil ještě celou hodinu před snídaní chléb a víno.

4) Hospodský se Mne sice na hoře tázal, co je s tímto učedníkem, že tentokrát není přítomen.

5) A **JÁ** jsem pravil hospodskému: „Nech ho být nepřítomného; neboť Mně je milejší jeho nepřítomnost a více ti nemusím říkat!“

6) Nyní se Mne tázal **vrchní městský soudce** řka: „Ó, Pane a Mistře, jak to, že ten člověk byl přijat do počtu Tvých učedníků? Neboť hle, já se Tě nadarmo netáži; tento člověk mně byl při mém soudcovském bystrozraku ihned nápadný, protože se nemohl nikomu podívat přímo do tváře a také při Tvých nadmíru božských řečech a přednáškách hleděl zcela bez účasti temně zcela před sebe a nedal najevo nějaký úžas anebo nějaký souhlas! Také nevydal ze sebe slovo, aby mohl člověk aspoň vědět, jaký má mluvící ústroj, zatím co všichni ostatní Tvoji učedníci tu a tam mluvili, dílem s Tebou Samým, dílem také mezi sebou. Krátce, musím Ti říci, že tento Tvůj učedník se mi naprosto nelíbí. Kdybych já měl takového mezi svými sluhy, dávno bych ho již vypověděl. Z kterého pak je města?“

7) Pravil jsem **JÁ**; „Je to Galilejec a povoláním hrnčič. Mezi všemi Mými učedníky je nejvíce znalý Písma a pln vzletné mluvy jako nějaký učitel; ale přitom je také pln lačnosti po penězích a to je vlastní ďábel v něm, kterého se nezaví, - neboť každý druh ďáblů a zlých duchů, kteří jednou zaujali srdce člověka, lze snáze z člověka odstranit nežli ďábla lakoty.

8) V každém jiném zlém duchu lze ještě nalézt jiskérku lásky k bližnímu, ale u ďábla lakoty ne; proto tento ďábel je také nejtvrdošijnější a prostupuje celého člověka tak, že se mu člověk stává zcela podobný a může ho pak co nejlépe používat k nejhanebnějším skutkům. Proto střež se každý především lakoty; neboť každý hříšník snáze vejde do Království Božího nežli lakomec!“

9) Pravil **vrchní městský soudce**: „Je-li Tvůj učedník takový a Ty jsi přece všemohoucí, odstraň ho od Sebe! Neboť co má takový člověk dělat v Tvé společnosti?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Právě proto, že Já jsem Pán a Všemohoucí, musím zejména na této Zemi, která je školkou pro Mé děti, snášet právě tak ďábly jako anděly; neboť bez nejúplnější svobodné vůle se nemůže nikdo stát Mým dítětem a ani ďáblu samému není cesta k obrácení uzavřena. A tím také uznáš, že Já snáším učedníka, na němž ostatně nemám zcela žádné zalíbení, ve Své blízkosti dotud, dokud v ní chce sám zůstat; chce-li se však dnes ode Mne vzdálit, nebude mu nikým z Mé společnosti cesta zastoupena.

11) Ostatně nezmění-li se, dojde již zakrátko své odplaty! Ale nyní nechme toho nepřítomného učedníka; neboť jsou ještě jiné věci, o nichž je nám promluvit!

12) Po snídani beztoho ihned odcestuji a odeberu se do krajiny, kde pramení starý známý potok Arnon. Neboť odtud jsou cesty dále do údolí Jordánu velmi špatné a obtížné; ale údolím Arnonu vede ještě dosti dobrá cesta, která se však později stane také velmi obtížnou.

13) Já však mám ještě leccos dělat v údolí jordánském a uplyne ještě krátká doba, nežli přijdu nahoru do Jerusalema!“

224. VÝSTRAHA PÁNĚ PŘED LENOSTÍ.

1) Pravit **vrchní městský soudce**: „Pane a Mistře, Tobě jsou zřejmě všechny cesty a stezky na zemi známější nežli mně; ale já vím, že se lze také z tohoto města - ale více severním směrem - dostat dolů do údolí jordánského pěšinou ještě dosti schůdnou!“

2) Pravit jsem **JÁ**: „Příteli, to Já dobře vím; ale vím ještě mnoho jiného, co nevíš ty! A mezi mnohým jiným z toho co vím, je také to, že vím, jakou cestu nastoupit, kterou obec navštívit a v které době mám přijít do obce, kterou musím navštívit; neboť u Mne to nejde jako sem tam u lidí, kteří říkají při nějaké nastávající práci: „Hle, ta práce nemusí být zrovna započata dnešního dne! Zítřa anebo také pozítří se najde pro to ještě čas!“

3) Já však pravím: Co můžete učinit dnes, neodkládejte na jiný den. Neboť kdyby k vám přišel hladový a žíznavý a prosil by vás o trochu pokrmu a nápoje, vy byste však řekli: „Přijď zítřa; neboť dnes nemáme kdy, abychom ti sloužili!“, myslíš, že bude tím chudému poslouženo?! A patří toto odkládání doby k vykonání dobrodiní také do sféry Mé vám hlásané lásky k bližnímu?!

4) Nepatří-li však toto k lásce k bližnímu, nepatří také vůbec k lásce k bližnímu odkládání nějaké práce na příští den, která by se byla mohla zcela dobře vykonat o den dříve, nýbrž takové odkládání práce patří do třídy lenosti lidí - a lenost je vždy počátkem všelikých hříchů a nepravostí. Neboť člověk, který je vždy ve správných a dobrých věcech ihned činný, najde málo volného času, aby se dopouštěl toho či onoho hříchu; ale člověk lenivý začne ve své lenosti vždy víc a více přemýšlet, čím by si mohl zahrnat dlouhou chvíli, která vznikla z jeho nečinnosti. A ježto každý člověk je neustále obklopen jak dobrými, tak i zlými duchy, rozumí se samo sebou, že zlí duchové si mohou zjednat přístup spíše k člověku línému nežli k činnému; a když si tito zlí duchové zjednali k člověku přístup, zaplétají jeho mysl také brzy všelikou neúžitečnou fantasií a stahují ho vždy víc a více dolů do svých špinavých a temných oblastí.

5) Jelikož víte nyní to, neodkládejte práci, kterou můžete vykonat velmi dobře dnes, na příští den!“

6) Pravit poté **vrchní městský soudce**: „Ale, Pane a Mistře, děkuji Ti také za toto poučení; neboť vyrozuměl jsem z něho, že také já jako pohan jsem neměl nepravdu, že jsem toto Tvé poučení již od dávné doby učinil jedním z mých prvých životních zásad. Každý služebník u mě musí tuto životní zásadu co nejpřísněji zachovávat a tak nemáme v naší úřední oblasti také nikdy žádné obtížné nedodělané práce!“

7) Pravit jsem **JÁ**: „Ano, ano, Já znám vaše římské zákony; jsou dobré a kdo je zachovává, nepochodí ve světě špatně! - Ale nyní nastane východ Slunce a my mu budeme věnovat pozornost!“

8) Poté začali všichni pozorovat na východě světlé obláčky, které měly zcela růžově červenavý vzhled a stávaly se vždy lesklejší a lesklejší, což se ovšem zejména oněm třem kněžím Apollonovým tak líbilo, že by byli brzy přešli do chvály boha Apollona; ale brzy se vzpamatovali, začali Mne chválit a pravili, že Já jsem ten vlastní pravý věčný Apollo, Který dává vycházet a zapadat Slunci, jakož i Měsíci a ostatním Hvězdám.

9) **JÁ** jsem jim však pravil: „Milí přátelé, Já se jmenuji jen 'Pán a Mistr' a ušetřete Mne tedy jména 'Apollo'; neboť co má znamenat Apollo, vysvětlil jsem vám již včera zcela důkladně!“

10) Tím byli tři kněží Apollonovi spokojeni a děkovali Mně za toto napomenutí.

225. O ŠETRNOSTI.

1) Poté se Mne však otázal **hospodský**: „Pane a Mistře, jakpak to vypadá s vychvalovanou ctností šetrnosti, která také patří k hlavním životním zásadám Římanů? Neboť se praví: „Kdo v mládí šetří, ten nesmí ve stáří strádat!“ a tuto životní zásadu nalézáme také u Židů skoro častěji nežli mezi Římany.“

2) Pravit jsem na to **JÁ**: „U Římanů platí však také ještě jiná životní zásada a ta zní: 'In medio beati!' anebo: 'Zlatá střední cesta!' Já pravím tobě, že správná šetrnost je potud ctností, pokud nezachází příliš daleko a pokud ten či onen bližní není po boku příliš šetrného více méně poškozován; neboť když nastane toto při šetrnosti, pak přestává šetrnost být ctností, přechází snadno v lakotu a stává se tím nepravostí.“

3) Proto je Mi leckterý člověk, mrhající ovšem nepřehnaně svými statky milejší nežli příliš šetrný; neboť marnotratný člověk dopřává také něco svým bližním a špatné je u něho jen ono často až příliš nemoudré mrhání pozemskými statky. Tím nezakládá nic dobrého, nýbrž spíše špatné.

4) Velmi šetrný člověk nedopřeje však nakonec již vůbec nikomu nic dobrého, shrabuje vše pro sebe a uvádí, že se člověk musí starat o svůj dům a o svou rodinu. Já ti však pravím: Oheň tvé lásky k tvé rodině budiž jako světlo, které se rozžehuje v noci; ale tvá láska k dětem jiných chudých rodičů budiž jako velký požár, kterým se osvětlí daleko velká krajina!

5) Kdo vedle své hospodárné šetrnosti dbá toho, co jsem nyní vyslovil, ten bude mít Mnou ve všem hojnost Štěstí a požehnání a toto štěstí a toto požehnání zůstane také budoucně při jeho domě a při jeho rodině; kdo však nebude zachovávat tuto Mou vyslovenou životní zásadu, ten, se dožije toho, že jeho děti a příbuzní až příliš brzy a většinou nejvyš darebně promrhají co namáhavě ušetřil a brzy poté bude muset bojovat s všelikou nouzí a bídou. Proto čiň vše podle Mé nauky rozumně a moudře a při všem uvažuj dobře o následcích a konci svého jednání!“

6) Pravil na to **hospodský**: „Ó, Pane a Mistře, děkuji Ti z nehlubšího základu svého srdce za toto nejvyšší moudré poučení a mám z něho tím více radost, že náleželo také již z mého mládí dílem k mým životním zásadám a budoucně bude ještě vždy víc a více náležet.“

7) Pravil poté **vrchní městský soudce**: „Pane a Mistře, také já si to vštípím hluboko do srdce a budu toho také dbát, aby se má láska k této mé ženě a k mým dětem stala pravým světlem; ale svou láskou k dětem jiných chudých rodičů uvedu celé město do plamenů a světlo požáru bude daleko široko vše osvětlovat! - Je to tak správné, Pane a Mistře?“

8) Pravil jsem **JÁ**: „To velmi dobře znáš ze svého jednání podle Mého slova; proto jednej a žij!“

226. RANNÍ POZDRAV JEŘÁBŮ.

1) Když jsem toto vyslovil, letělo od západu k východu velké hejno jeřábů a to do bažinatých krajin veletoku Eufratu.

2) Když celé hejno kroužilo dosti vysoko ve vzduchu právě nad námi, tu udělalo ve vzduchu jaksi zastávku a začalo se v rozmanitých kruzích blížit našemu stanovišti.

3) Tu pravil **vrchní městský soudce**: „Pane a Mistře, to znamená že budeme mít brzy jiné počasí! Co říkáš, ó, Pane a Mistře, tomuto předpokladu?“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Tak si to totiž ze zkušenosti vymyslela víra lidu; ale jeřábi, nejeřábi, rozumí se již samo sebou, že v době pozdního podzimu, po němž nezadržitelně následuje zima, se také počasí ještě poněkud mění na kratší či delší dobu. Ale tohoto roku zůstane počasí ještě poněkud déle takové, jaké je nyní.“

5) Jeřábi, kroužící nad námi, nejsou tentokrát proroky změny povětrnosti, nýbrž jejich duše postřehují také, v Koho blízkosti se nacházejí. Vzdávají Mu jaksi poctu a přinášejí Mu jaksi ranní pozdrav, protože v sobě postřehují, že On je také jejich Tvůrcem.

6) Hledte, pes, který zná dobře svého pána a je mu velice oddán, postřehuje také blízkost svého pána, běží k němu a osvědčuje mu všelikými skoky, posuňky a lísáním, že má svého pána rád a že ho dobře poznává; k cizinci však nepřiběhne a přiblíží-li se cizinec k jeho pánu, bývá psem velmi zuřivě napaden a pes neposlouchá nikdy jiný hlas nežli jen hlas svého pána. Kdo to však říká psovi! že jeden člověk je jeho pánem a druhý ne?

7) Vidiš, milý příteli, vrchní městský soudče, to nepoznává tělo psa, nýbrž jeho duše, stojící na poněkud vyšším stupni inteligence! Ale jak?

8) Hledte, jak člověk, tak i zvířata mají navenek je obklopující pro život nutnou a s jejich duší velmi spřízněnou sféru. Mnozí lidé, kteří žijí zcela prostě, postřehují často na hodiny daleko, že se k nim blíží jejich bývalý známý, dávno nepřítomný přítel a mohou dokonce určit dobu, v níž se tento přítel dostaví k nim.

9) Zvířata mají často ještě v pronikavější míře schopnost větřit a postřehovat již ve značné vzdálenosti někde něco jim nepřátelského nebo přátelského. Zejména psi a kočky mají tuto schopnost v obzvláště vysoké míře. Proto můžeš jednoho ze svých domácích psů na několik

cestovních dnů od sebe vzdálit a pak pustit, v krátké době se vrátí k tobě bez znalosti země a cest. Kdo mu ukazuje cestu a podle čeho se řídí, že se opět vrátí k tobě?

10) Zaprvé ukazuje mu to tvá, daleko sahající vnější životní sféra, kterou svým silným větřením velmi dobře poznává jako tvou, ačkoli je křížena nescíselně mnohými sférami. A zadruhé: Co ho žene potom k tobě? Nic jiného nežli jeho instinktivní láska a věrnost k tobě? Že se však nemine cesty a poznává velmi dobře, zda se ti blíží stále víc a více, to poznává ze stále většího či menšího zhušťování vnější, z tebe jaksi vyzařující životní sféry.

11) Neboť s touto sférou je tomu ovšem jen po stránce více duševní, tak jako s vyzařováním světla. Kde je světlo samo, tam je vyzařování světla také nejhustší a dál a dále od světla vzdálené vyzařování se stává také vždy řidším a slabším a ve velké vzdálenosti sotva lze již něco postřehovat z rozžehnutého světla; zejména člověk, který nemá příliš ostrý zrak, nepostřehne již vyzařování, které však postřehuje ten, kdo má zrak bystrý.

12) A tak postřehují lidé i zvířata na velkou vzdálenost vyzařování jak spřátelených jim lidí, tak také zvířat tím více, čím ostřejší je jejich větrící schopnost.

13) A hle, Já jsem však Pánem veškerého stvoření v celé nekonečnosti a tím jistě také této Země! A hle, tito jeřábi přinášejí Mi tedy, jak jsem ti již řekl, ranní pozdrav a abys to viděl přesněji ⁶⁰), budou zcela v naší blízkosti a na Můj 'pokyn se pak odeberou na rybník, který jsem včera stvořil pro tebe Mým Rafaelem a také tam posnídají a zaopatří se zásobou vody, potřebnou pro jejich další let.“

14) Sotva jsem to vyslovil, sneslo se asi 340 jeřábů na zem a udělali kolem nás jaksi špalír a pohlíželi na Mne. Hned poté jsem pokynul těmto zvířatům rukou směrem k rybníku a ona se vznesla a vzápětí byla na rybníce a svým šepotem naznačovala, že mají velkou radost ze stravy v rybníce pro ně přítomné a z čisté vody, kterou si naplnila své vnitřní vodní váčky.

15) Všichni pozorovali s velkým zalíbením tuto přírodní hru a velebili Mou lásku, moudrost a moc.

227. PŘÍJEM VODY PTÁKŮ.

1) Poté se Mne tázal **vrchní městský soudce**: „Ó, Pane a Mistře, Který jsi nejdříve znalý všech věcí, jak to, že tito ptáci potřebují na další let vodu? Neboť pokud vím, pozoroval jsem vždy dobře, že ptáci v poměru k jejich velikosti přijímají desetkrát více vody nežli jiné zvíře a přece nemočí; já aspoň jsem nikdy nezpozoroval, že by nějaký pták močil a Ty jsi nyní pravil, že tito ptáci velmi nutně potřebují vodu na další let, kdežto já jsem byl toho mínění, že je voda s požitou potravou jen spíš zatíží a tím učiní obtížný jejich další let!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Hle, příteli, Mistr Svých děl. musí též nejlépe vědět, co potřebují k svému dočasnému udržování a jak musí být jejich těla zařizována, aby mohla vykonávat to, pro co jsou určena. O tom však, jak nějaký pták potřebuje vodu pro let, obrat' se však na Mého, jak vidíš, ještě přítomného Rafaela!“

3) Po těchto slovech se obrátil vrchní městský soudce na Rafaela a prosil ho, aby mu o tom podal malé vysvětlení.

4) A **Rafael** pravil: „To učiním velmi rád a co nejstručněji. Hle, když porazíte jehně nebo kozu, tele anebo také vola, vyjmete jeho vnitřnosti – to jest žaludek, střeva a močový měchýř - očistíte svým způsobem všechny části a pak je nafouknete, aby vyschly zvenčí i uvnitř! Větší z těchto dutých ústrojů používáte na menší měchy a vaky a menších používáte také na uschování všelikých semen a ještě jiných malých věcí.“

5) Kdybys zde měl nyní tento vysušený močový měchýř anebo také jiný měch, ukázal bych ti tím snáze, jak musí ptáci používat na let vodu; ale postarám se již o to, aby pro můj příležitostný výklad byly po ruce nutné potřebné pomůcky! A hle, tu máme již dosti velký, vodou naplněný měch a do tohoto měchu vložíme nyní několik ingrediencí (součástí), které mají tu vlastnost, že pohlcují uhlík a kyslík ve vodě, ale uvolňují čistý vodík. A tu jsou také již ony ingredience (součástí), které jsou ti jistě známé; je to trochu železa, síry, vápna, soli a uhlí.

6) Nyní je dávám do vody; jsou nyní již ve vodě a slyšíš také hned zvláštní šumění a hučení v měchu. Nyní vezmeme suchý měchýř a naplníme jej snadno vystupujícím vodíkem a

⁶⁰ „Ale to“ doplnil vyd..

hle, jeden měchýř je již naplněn! Vezmi jej do ruky dole při ústí a ihned pocítíš jak táhne nahoru; a nyní jej vypusť a pozoruj co bude dělat !“

7) Vrchní městský soudce tak učinil a měchýř se ihned nadmíru rychle vznesl do vzduchu do takové výše, že jej nemohl již nikdo ani spatřit; podobně byl naplněn také jiný větší měchýř a ověšen u ústí větvičkou, vypuštěn a vzlétl ihned se do výše.

8) Poté bylo zbylým ještě vodíkem naplněno asi dvanáct měchýřů a upevněno na poněkud větší a těžší větve, s nimiž vzlétly ihned ve vší rychlosti do výše.

9) Když byl tento pokus hotov, pravil **Rafael** vrchnímu městskému soudci: „Nyní máš již malý pojem o tom, proč ptáci používají vodu hlavně k létání.“

10) Pravil **vrchní městský soudce**: „Nyní mi již vzchází malé světlo; ale to, jak ptáci používají vodu k létání, je mi ovšem ještě nejasné.“

11) Pravil **Rafael**: „Hle, každý pták je uvnitř tak zařízen, že ze zásoby přijaté vody vytvoří právě tolik nejčistšího vodíku, který je o sobě nejméně lehkým a jemným druhem vzduchu, kolik potřebuje na let - což si dovede z pocitu svého instinktu navlas přesně stanovit. Tímto jemným vodíkem naplní v okamžiku všechny své větší a menší brky a kostní roury a stává se poté lehký jako lidský vlas a tuto malou váhu pak vždy lehce překoná svým párem křídel a pak se může podle libosti vznést do výše.“

12) Když toto nyní náležitě uvážíš, pak také snadno seznáš, jakým způsobem se umožňuje let u všech oněch druhů zvířat, která se mohou podle své libosti vznést se země do vzduchu.“

228. O LÉTÁNÍ LIDÍ.

1) Pravil poté **vrchní městský soudce**: „Tomu nyní zcela dobře rozumím, ale odkud berou tato zvířata k odlučování vodíku, jak jsi říkal, od jeho kyslíku ony nutné ingredience (součásti)? Vždyť železo, vápno, síra, sůl a uhlí nejsou přece všude již v zásobě?“

2) Pravil poté **Rafael**: „Milý příteli, na celém povrchu zemském je jich roztroušeno o mnoho tisíc tisícůkrát více, nežli by je všichni ptáci na Zemi spotřebovali na létání za mnoho tisíc let! Ptáci jsou o sobě zcela dobří mineralogové, jako jsou zase kořeny a větve stromů a rostlin nadmíru důvtipní a nejméně inteligentní znalci životních látek; kdyby jimi nebyli, nerostlo by na půdě zemské tolik druhů stromů a rostlin a ptáci by také nemohli létat. Z toho vidíš, že každé zvíře, jakož i každá rostlina poznává nadmíru bystře, co je jí užitečné a také to pak dovede používat.“

3) Pozoruj jednou vejce! Jeho skořápka je vápno a jeho vnitřní obsah se po stránce hmotné skládá také ještě poněkud z vápna, soli, železa a síry. Kolik od každého, to zná každý pták o sobě přesně a také kde to může sehnat; neboť na to má také pták, tak jako každé jiné zvíře a člověk sám pět smyslových ústrojí a rostlinka má svá tykadla jak na kořenu, tak i na větvích. A nyní myslím, že jsem ti ve vší stručnosti co nejjasněji ukázal tuto člověku pochopitelnou věc.“

4) Poté pravil **vrchní městský soudce**: „Poslyš, nebeský příteli, kdyby lidé znali poměry, to jest přiměřené množství každé z oněch pěti ingrediencí, mohli by konečně naplnit vodíkem velké měchy a pak se pomocí leckterých mechanických pomůcek také vznést do vzduchu a poletovat jako ptáci!“

5) Pravil poté **Rafael**: „Co není teď, to se může jednou ještě stát ! Zatím je však člověku mnohem lépe, že nedovede tělesně létat; neboť kdyby dovedl také to, stal by se brzy největším dravcem na povrchu zemském a na vzdělávání půdy zemské by nikdy nepomyslel.“

6) Proto je člověku lépe, stává-li se duchovně náležitě létavou jeho duše, ale člověk co do svého těla zůstává hezky na půdě zemské, pro niž má také tělesné zařízení. Člověk přijde svými nohama již dosti daleko a dokonce často až příliš daleko; a nepřijde-li svými nohama dost rychle dále, má na to dostatek způsobilých zvířat, která mají rychlejší nohy nežli on a po určitém výcviku ho mohou ve velmi zkrácené době přenášet s místa na místo a také si může stavět lodi, pomocí nichž může jezdit přes moře jako po souši. V pozdějších dobách však lidé vynaleznou ještě mnoho dopravních prostředků, které budou od místa k místu uhánět velkou rychlostí.

7) A nyní víš, milý příteli, všeho více nežli potřebuješ! Toto vše jsem ti oznámil nyní proto,

abys snáze poznal, že Pán je opravdu nejdokonalejší a nejdosažitelnější Mistr ve všech Svých stvořených věcech a tohoto ti bylo především třeba!“

8) Poté **vrchní městský soudce** poděkoval s veškerou vroucností svého srdce Mně a Rafaelovi a pravil: „Věru, od Tebe, ó, Pane, se lze za hodinu naučit více nežli jinak i od nejmoudřejšího člověka při veškeré pili za celý život; neboť“ u lidí platí vždy: „Až potud a potom však také již ani o vlas dále!“, u Tebe však platí: „Až potud a potom ještě vždy až do nekonečna dále!“, neboť Tvá moudrost, ó, Pane a Mistře, nemá hranic!

9) My všichni jsme Ti nadmíru vděčni za všechny nám prokázané čistě božské milosti a nepřestaneme Ti také děkovat do konce našeho pozemského života. Pane a Mistře, odpusť nám jen naši slabost a naše hříchy!“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Jsou vám také odpuštěny; ale budoucně se musíte sami chránit hříchu!“

11) Nyní se však připravíme na odchod odtud, krátce posnídáme a pak se vydáme na další cestu!“

12) Poté jsme se odebrali ihned do hospody, posnídali a při snídání se ještě o leccěms hovořilo, což neshledávám za nutné zde opakovat, protože se o takových věcech beztoho již častěji hovořilo.

13) Po krátce trvajícím snídání jsem se Svými učedníky rychle vstal, požehnal domu hospodského, vrchnímu městskému soudci a všem, kdož tu byli a pak jsme ihned nastoupili cestu.

14) Hospodský, jeho syn a vrchní městský soudce nás asi dvě hodiny cesty doprovázeli a nadmíru se divili, že stále ještě nacházeli svou zemi v dobrém kulturním stavu.

15) Na konci doprovodu Mně všichni ještě jednou poděkovali, načež se pak vrátili. Při této příležitosti Rafael opět zmizel, ježto jsem ho již nepotřeboval.

PÁN V ÚDOLÍ JORDÁNU **229. PÁN SE SVÝMI V ÚDOLÍ JORDÁNU.**

1) Já pak jsem šel se Svými učedníky rychle kupředu a kolem poledne jsme dorazili do malé obce, obydlené samými arabskými chudými pastýři.

2) V této obci nebyla sice hospoda, ale byl tu jistý vrchní pastýř, jehož chata byla poněkud lépe opatřena nežli chaty ostatních malých nižších pastýřů.

3) Tento vrchní pastýř se nás ve své řeči otázel kam jdeme a pravil, že odtud na dosti velkou vzdálenost není již žádná obec a chceme-li se posilnit, můžeme tak učinit u něho, ježto nežli nastane noc, nebudeme moci tak snadno přijít do nějaké obce, kde bychom mohli dostat něco jíst a pít.

4) Pravil jsem mu **JÁ**: „Dobře jsi učinil, že jsi v srdci na nás takto myslel a já přijímám tvou dobrou vůli za skutek; my se však musíme ještě dnes dostat do údolí Jordánu a nemůžeme se zde tedy vůbec déle zdržet.“

5) Pravil poté **vrchní pastýř**: „Chcete-li přijít dolů do údolí Jordánu, pak vede přímo od této mé chaty nejpohodlnější stezka dolů do údolí! Neboť zde je prvý pramen potoku Amon, který nemá prudký spád; cesta je tedy zcela dobře schůdná, kdežto ostatní prameny, které tvoří dohromady Arnon, mají velmi prudký spád a nejvyšší úzké stezky jsou pro poutníka velmi obtížné.“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Také za tuto radu budeš odměněn - ale nikoli zlatem, stříbrem a drahokamy, nýbrž něčím jiným, co ti bude užitečnější nežli tato mrtvá lesklá věc, po níž se lidé tak velice pachtí. Hle, tento kus země, který obýváte ty a tvoji sousedé, se stane úrodný a tvá stáda se budou rozmnožovat, abys z toho poznal, že Já, Který ti to pravím, jsem více nežli obyčejný člověk!“

7) Cestuj příležitostně do města u hory Nebo a obyvatelé ti řeknou, Kdo jsem byl, nyní jsem a budu navždy!“

8) Poté na Mne vrchní pastýř s údivem pohlédl a prosil Mne o svolení, aby Mne směl doprovázet dolů do údolí Jordánu, ježto zná velmi dobře cestu.

9) Pravil jsem **JÁ**: „Není třeba, abys nás kvůli tomu doprovázel, neboť já Sám znám co nejlépe všechny cesty na celém povrchu zemském; že jsi tak laskavý, můžeš Mne již nějakou dobu doprovázet!“

10) Poté jsme pokračovali v cestě a vrchní pastýř této obce šel vpředu a vedl nás hezký kus cesty téměř zcela dolů do údolí Jordánu, kde jsme se pak rozloučili a Já jsem se, se Svými učedníky ubíral údolím Jordánu zcela rychlým krokem na sever.

11) Teprve za tři hodiny po západu slunce jsme dorazili do malé obce, kde byla také hospoda. Když jsme přišli k hospodě, zaklepli jsme na dveře vchodu.

12) Hospodský přišel poté k otevřenému oknu a tázal se poněkud nevrle, co chceme tak pozdě v noci.

13) A **JÁ** jsem pravil: „Pán hospody je podle zákona zavázán, každou hodinu - také v noci - přijmout cestující a dáti jim nocleh!“

14) Když hospodský toto ode Mne uslyšel, byl toho mínění, že jsem snad římský soudce, otevřel dveře, udělal světlo a my jsme vešli do hospody.

15) Když jsme se posadili v dosti prostorné hospodě, tázal se nás hospodský, zda chceme také něco jíst a pít.

16) Pravil jsem **JÁ**: „My jsme od rána nic nejedli ani nepili; tudíž také uznáš, že potřebujeme požit nějakou potravu!“

17) Pravil **hospodský**: „Mám také maso a ryby! Chcete-li něco z toho požit, mohu to dát připravit; neboť děvečky, které mají na starosti kuchyni, nešly ještě spát.“

18) Pravil jsem **JÁ** hospodskému: „Tvé maso, jelikož jsi Řek, se nehodí pro nás Židy; neboť maso vepřové a oslí nepožíváme a tvé ryby z Jordánu již jsou asi pět dní staré a mrtvé a takové ryby také nepožíváme. Proto přines nám jen pořádné víno a chléb!“

19) Poté vzal hospodský džbán, šel pro víno a jeho žena nám přinesla chléb. Já jsem vzal právě nepříliš velký bochník chleba a rozlámal jej na kusy a rozdělil mezi učedníky a podržel také kus pro Sebe.

20) Nyní přišel též hospodský s vínem, postavil před každého z nás pohár a naplnil jej vínem, které však nebylo zrovna nejlepší jakosti.

21) A **JÁ** jsem mu pravil: „Ty máš ještě lepší víno; proč jsi nám předložil to nejhorší?“

22) Pravil **hospodský**: „To lepší podržuji pro Římany a Řeky; pro vás Židy je však až moc dobré! Neboť všichni Židé špatně platí; proto musí hospodský hledět, jak by s nimi ještě co nejlépe vyšel.“

23) Pravil jsem poté **JÁ** hospodskému: „Vezmi tedy jiný džbán, naplň jej vodou a předlož nám vodu!“

24) Pravil **hospodský**: „To již mohu učinit.“

25) Hospodský šel, přinesl nám velký džbán naplněný vodou, postavil pro nás na stůl také ještě dostatečný počet pohárů a poněkud nevrle pravil: „Nechutná-li vám mé víno, pijte tedy ve jménu Neptuna vodu!“

26) Já jsem však žehnal vodu a učinil ji vínem, což jsem učinil již častěji. Potom jím byly naplněny naše druhé poháry a my jsme pili a se posilovali.

27) **Hospodský** však zpozoroval, že nám ta voda zcela dobře zachutnala a pravil: „To je zvláštní, že vám ta špatná voda, jak se zdá, lépe chutná nežli mé víno; neboť naše voda není proto dobrá, že vlastně nemáme vodu pramenitou, nýbrž se musíme spokojit s vodou Jordánu, který zde v blízkosti Mrtvého moře již neposkytuje žíznivým dobrou vodu!“

230. NEZPŮSOBNÝ HOSPODSKÝ.

1) Poté jsem podal **hospodskému** pohár naplněný vodou a on se nadmíru podívoval, že místo vody dostal do úst neobyčejně lahodně chutnající víno a poté pravil: „Jak pozoruji, jste mágové a mistři čarodějníci; s takovými lidmi není dobře obcovat!“

2) Pravil jsem jemu **JÁ**: „S mágy našeho druhu můžeš dobře vyjít, ale s mágy, kteří jsou známi tobě, tak snadno ne! Neboť ti mají zlé úmysly a jsou plni podvodu, Já však jsem Pravda Sama a jsem nekonečně dalek jakéhokoli podvodu. Budoucně to ještě jasněji poznáš nežli nyní; ale nyní nám přines více chleba!“

3) Pravil **hospodský**: „Mám již jen jeden bochník chleba a ten potřebuji zítra pro své lidi a moji sousedy všichni spí a nemohu tedy jít a vypůjčovat si u nich bochník chleba!“

4) Poté jsem žehnal ještě těch několik kusů chleba na našem stole a ihned jsme měli dostatek chleba a zbylo ho ještě tolik, že hospodský mohl zbylými kusy naplnit celý koš.

5) Tento zázrak ho zarazil. I pravil: Proměnit vodu ve víno, není něco tak zcela neznámého; neboť vím, že něco takového by byli s to také kněží Bacchovi. Ale rozmnožení chleba si cením výše. Neboť kde něco jest, může člověk, který zná tajemství, již něco udělat; ale stvořit něco tam, kde nic není, to se mu zdá být božské; neboť to jsou s to jen bohové, ale nikdy lidé!

6) Pravil jsem **JÁ** hospodskému: „Ty jsi sice Řek a procestoval jsi také několik měst v Řecku; ale o pravdy, které jsou sem tam nicméně ještě působivě mezi lidmi roztroušeny, jsi se zrovna příliš mnoho nestaral a jako hospodský nepatříš mezi nejlaskavější! Jsi sice velice lačný bohatství, ale přesto jsi nabyl ještě málo majetku. Kdyby nebylo dnes tak pozdě, byl bych se vyhnul návštěvě tvého domu.“

7) Pravil poté **hospodský**: „Poslyš, zvláštní příteli a hoste, já bych ti byl již také vyšel vstříc způsobněji; ale tvé chování ke mně bylo také trochu odpuzující. Neboť navrhl jsem vám maso a ryby; ty však jsi učinil o tom poznámku, která mě nemohla potěšit. Nemohl jsem sice uhodnout, odkud víš, že mé ryby nejsou čerstvé a že bych vás byl obsloužil také jen vepřovým masem. Tvá poznámka byla sice správná; ale musel jsem se tím pohněvat; neboť uznáš, že nikdo - ať Žid, Řek či Říman - se nedá rád pohánět. Poznávám nyní sice, že musíš být něco mimořádného - tvá celá bytost se zdá být prodchnuta vyšším duchem, - ale přesto ti mohu v pozdní době noční nabídnout jen to, co mám. Má jediná chyba, které jsem se dopustil vůči tobě je asi ta, že jsem vám neposloužil nejlepším vínem ze svého sklepa; ale tuto chybu mohu napravit a přinesu ti ihned džbán svého nejlepšího vína.“

8) Pravil jsem **JÁ**; „Toho všeho není třeba; neboť“ kdybych chtěl, musel by se celý Jordán a Mrtvé moře v okamžiku proměnit v nejlepší víno! Ale nyní máme chleba a vína dost a můžeš se tedy připojit k nám a svému sklepu dělat škodu nemusíš!“

9) Poté si hospodský sedl k nám, vzal chléb a Mé víno, jedl a pil, byl poté ve velmi dobré náladě a prosil Mne přitom několikrát za odpuštění, že Mně nevyšel vstříc s náležitou způsobností, neboť myslí, že jsem moudrý muž a jako takový, že budu dobře vědět, že nevědomost se nemůže nikomu přičítat za ohromnou chybu.

10) Pravil jsem poté **JÁ**: „No, no, již je vše zase dobře! Jez a pij a buď veselý mysl; neboť“ zítra Mne necháš mnohem nemileji jíti dále, nežli jsi Mne a Mé průvodce přijal dnes!“

11) Poté jsem vzal také Já kus chleba, posypal solí, jedl jsem a pil přitom také víno. Moji učedníci činili totéž, rovněž také hospodský.

231. PÁN OZNAMUJE HOSPODSKÉMU KARAVANU.

1) Přišla však také jeho **žena** a dvě jeho **dcery** k nám do hostinského pokoje a tázaly se hospodského řkouce: „Cožpak tito hosté nebudou jíst teplé pokrmy, ani ryby, ani jiné maso?!“

2) Pravil **hospodský**: „Kdyby si to byli přáli, byl bych ti to již řekl; tito hosté se spokojují s chlebem a vínem a můžeš tedy se svými dětmi jít již spát.“

3) Pravila **hospodská**: „Tuto noc nebudeme smět zrovna příliš mnoho odpočívat; neboť máme již jen dva bochníky chleba a jak vidím, je tu mnoho hostů a ti zítra s dvěma bochníky chleba nevystačí.“

4) Pravil **hospodský**: Dejte se tedy do práce a hleděte, abychom měli zítra dobrý chléb!“

5) Poté jsem však pravil **JÁ**: „Pro nás chleba nepečte; dokud prodléváme zde, nebudeme mít chleba nedostatek! Vezmi však se stolu několik kusů chleba a dej je své ženě a svým dcerám a naplň také tři poháry Mým vínem a dej jim pít!“

6) Tak se také stalo a žena a obě dcery se nemohly dost vynadivit dobrotě vína a tázaly se hospodského, odkud vzal to víno; neboť nic nevěděly o tak dobrém víně ve sklepě hospodského.

7) Hospodský však pravil: „O tom si promluvíme dále zítra - hosté přinesli víno s sebou; jděte však a řekněte mým pacholkům, aby pro zítřek opatřili čerstvé ryby!“

8) Když to žena a dcery uslyšely, děkovaly za víno, jakož i za chléb; jen žena nemohla dobře pochopit, kde jsme vzali tolik chleba, neboť celý velký stůl byl ještě plný chleba a žena mínila, že si snad hospodský vypůjčil chléb od souseda.

9) **Hospodský** však pravil: „Do toho ti vůbec nic není, - zítra se to již dozvíš; pro dnešek však číň to, co jsem ti řekl!“

10) Poté nás žena s oběma dcerami opustila a měli jsme pokoj od dalšího ženského vyptávání.

11) Když se stal hospodský vínem velmi srdečný, otázal se Mne, odkud jsem přišel se Svými druhy a kam asi pocestuji dále.

12) A **JÁ** jsem mu řekl: „Také o tom se zítra dozvíš více; tolik však můžeš vědět, že jsem přišel shora a nyní půjdu údolím Jordánu nahoru až do blízkosti Jeruzaléma.“

13) Hospodský byl touto odpovědí spokojen a tázal se Mne, zda půjdu se Svými druhy brzo spát.

14) Privil jsem **JÁ**: „Tvé stolice kolem stolu jsou nanejvýš pohodlné a zůstaneme tedy všichni sedět u tohoto stolu a tak si také popřejeme noční odpočinek!“

15) Privil **hospodský**: „Jak si přejete, tak to také budete mít! Mám však také zcela dobrá lůžka; dáváte-li však přednost těmto stolicím, je mi to také vhod.“

16) Privil jsem mu **JÁ**: „Vím dobře, že máš také lůžka a to náležité množství; ale tato lůžka budeš ještě dnes potřebovat, - neboť za hodinu půjde malá karavana přes Jericho a rovněž se ubytuje u tebe. Můžeš se tedy připravit; neboť neříkám ti nepravdu.“

17) Když to hospodský ode Mne uslyšel, odebral se rychle do kuchyně a sdělil to své ženě. A žena se tím ocitla ve velkých rozpacích pro nedostatek chleba.

18) Hospodský se však ihned vrátil a řekl Mi, že jeho žena je ve velkých rozpacích, neboť má v zásobě už jen dva bochníky chleba.

19) **JÁ** jsem však pravil hospodskému: „Jdi tedy do komory na chléb a podívej se, zda nemáš v zásobě více, nežli dva bochníky chleba!“

20) A hostinský vyšel co nejrychleji ven; neboť tušil, že jsem asi jeho dva bochníky chleba právě tak rozmnožil jako chléb na stole. A když přišel do komory na chléb, shledal, že je úplně napěchovaná nejlepším chlebem.

21) Sdělil to ihned své ženě, která svým úžasem spráskla rukama nad hlavou a tázala se hospodského, jaký jsem to člověk, že mohu z ničeho v jediném okamžiku opatřit tolik bochníků chleba a zda bude bezpečno jíst tento přičarovaný chléb.

22) Privil **hospodský**: „Vždyť jsi přece již předtím v pokoji jedla z téhož chleba i s oběma dcerami a chléb vám právě tak neuškodil jako mně a těm zvláštním hostům, kteří všichni jedli a ještě jí tento zázračný chléb; proto buď zcela bez starosti! Jděte však do přílehlého druhého velkého hospodského pokoje a dejte tam vše do pořádku pro hosty, kteří brzy přijdou; rozžehněte světla, aby příchozí mohli hned vstoupit hned do dobře osvětleného hostinského pokoje! Až se posadí ke stolu, pak je řádně obslužte; neboť já se s nově příchozími nebudu moci mnoho obírat, ježto zůstanu u prvých hostů a bude-li třeba také je obsloužím!“

232. ÚSUDEK HOSPODSKÉHO O LIDECH.

1) Poté se **hospodský** vrátil opět k nám, padl přede Mnou řádně na kolena a pravil: „Ó, šlechetný lidumile, sotva tu hodinu prodléváš a učinil jsi mě již svým dlužníkem! Ty musíš být velkým prorokem mezi Židy, kteří Tě však jistě nepoznávají; neboť podle mého úsudku jsou Židé, zvláště ve městech, nejhorším národem a pokud vím, pronásledují, zejména jejich nad veškerou míru pyšní kněží, všechny velké muže, kteří mezi nimi povstali a považují za hříšníka - ale zlatem Řeků a Římanů nepohrdají, což je mi až příliš dobře známo!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Proto jsem ti řekl, když jsi se Mne tázal, odkud jsem přišel: Shora. Ty tomu sice ještě nerozumíš, ale ještě to pochopíš; ale toto olemované kněžské pokolení v mnohých městech a tržištích této kdysi tak zaslíbené země je plémě hadí a pokolení ještěrcí a není shora, nýbrž pravím tobě: Zdola! Rozumíš, co to znamená: Zdola?“

3) Privil **hospodský**: „Nejmilejší příteli a snad nejvýš pozoruhodný muži, který kdy svýma nohama vstoupil na špinavou půdu této Země, nyní mi vychází malé světélko: ty jsi jeden z největších proroků svého národa! Ale jako přítel ti radím, abys nahoru do Jeruzaléma nechodil; neboť sám zajisté nejlépe víš, že na celém povrchu zemském není horší sběře, nežli jsou právě tito Jeruzalémci s jejich knězi a s jejich nájemním králem Herodesem a my Řekové nemůžeme pochopit, jak mohli jinak tak moudří Římané pronajmout takovému člověku říši, jako je tato Judea.“

4) Hle, já jsem Makedoňan a měl jsem příležitost poohlédnout se ve velké alexandrijské

knihovně! Zvolil jsem poté stav vojenský a přišel jsem v různých malých a větších polních taženích dokonce až do Indie, poté do Afriky až ke sloupům Herkulovým a v Evropě jsem přišel tak daleko, že bych byl pro samý led téměř ztuhl a rovněž do Britanie jsem přišel a to z Galie, - ale, milý příteli, ujišťuji tě-, že jsem se nesetkal nikde s tak psím lidem jako v Jerusalemě!

5) Hle, odtud se může mírný chodec za tři hodiny dostat až ku břehu Mrtvého moře! O tomto moři se praví, kdysi mocí velkého Boha Židů pohltilo ohnivým deštěm z nebes a následkem nesmírně velkého zemětřesení deset měst i s lidmi a zvířaty; ale já bych vsadil vše na to, že oni nešťastní v Mrtvém moři pohřbení lidé nemohli být špatnější nežli nad veškerou míru pyšný a nadutý lid jeruzalémský.

6) Nech sestoupit bohům z Olympu anebo velkému Bohu Židů z Jeho nebes a ručím ti za to, že Jeruzalémci se naň vykašlou a nakonec ho ještě ukamenují!

7) Jsem šedivý bojovník, ale byl jsem vždy přítelem velkých a mimořádných mužů, ač jsem nebyl vlastně nikdy zvláštním ctitelem Boha; ale každý velký muž byl pro mě jaksi bohem.

8) Ale ke komu mám tyto Jeruzalémce přirovnat? Jako vojáci jsou nejšpatnější - jako lidé jsou však ještě tisíckrát horší! Proto mně budeš moci také náležitě odpustit, že jsem se zde hned po tvém příchodu jistě nemohl o Židech nejlépe vyjádřit. Neboť neznal jsem tě předtím podrobněji, považoval jsem tě také tak zpola za Jeruzalémce ale ty jsi mi svými skutky dokázal, že jsi zcela jiný.

9) Hle, tato obec čítá asi 70 obyvatelů, samých Řeků! Jediný Žid měl jednu také jeden podíl, ale tento podíl jsme od něho za dosti vysokou cenu odkoupili, abychom byli v naší malé obci úplně bez Židů a nyní žijeme pospolu v největší svornosti; dokud však byl mezi námi ten Žid, dovedl obrátit vše naruby.

10) Zabýváme se chovem ovcí, hovězího dobytka a vepřů. Chovu vepřů se zde v blízkosti Jordánu zejména dobře daří a poskytuje nám zcela značný výnos. K ochraně vepřů před dravými zvířaty potřebujeme však také značný počet tak zvaných vepřáckých psů (sviňáků). Já jich sám mám 14 - ale ujišťuji tě, nejušlechtilejší obdivuhodný příteli: Nejhorší z mých vepřáckých psů je mnohem lepší nežli Jeruzalémci! Nechci tím právě mínit všechny Jeruzalémce - neboť může mezi nimi být také nějaký lepší a ušlechtilejší, - ale nedostalo se mi toho štěstí, abych se kdy s takovým sešel a tak tě jako člověk zkušený světa varuji před Jeruzalémem a jeho obyvateli. „

11) Privil jsem **JÁ**: „Zítra si o tom promluvíme více a pravím tobě, že nemáš nepravdu; ale nyní přijde ihned Mnou oznámená karavana a hled, abys ji ubytoval!“

233. DALŠÍ ÚSUDKY HOSPODSKÉHO O ŽIDECH.

1) Hospodský vyšel před dům, aby viděl zda karavana přichází a skutečně nemusel dlouho čekat, neboť již také karavana přicházela na velbloudech a oslech a byli tu také po ruce pacholci hospodského, aby zaopatřili velbloudy a osly i se zavazadly, jimiž byli obtíženi.

2) Lidé však vstoupili do domu a hospodský je ihned zavedl do druhého pokoje a řekl jim: „Zde jsou již sluhové; co si přejete, tím budete také obslouženi!“

3) Poté se **hospodský** odebral ihned zase k nám a řekl Mi: „Ó, zázračný, nejmilejší příteli! S těmito nyní přišedšími hosty se tolik zabývat nebudu; neboť ihned jsem poznal, že to jsou kupci z Jeruzaléma, v jejichž společnosti jsou též tři levité, kteří provozují též i obchod.“

4) Privil jsem **JÁ**: „Byl bych ti to mohl říci již předem, ale nebylo by ti to příjemné. Ježto však nyní víš s kým máš co činit, budeš také vědět, jak máš s těmito lidmi zacházet, abys s nimi co možno dobře vyšel.“

5) Privil **hospodský**: „Ti mohou sníst také mé ryby, které mám dosud v zásobě a které nejsou zrovna špatné, protože byly hned po lovu upečeny a dobře osoleny; pak mají chléb a víno a s tím se již budou muset spokojit. Mám také sice ještě uzené ovčí a kozí maso; budou-li je chtít, může se též z toho něco pro ně připravit, ačkoliv Židé nepožívají uzené maso, zejména jsou-li mezi sebou; přijdou-li však k nám pohanům a jsou-li hodně hladoví, pak jedí ihned vše, co jim předložíme.“

6) Privil jsem **JÁ**: „To také nyní učiní a dobře jsi udělal, že jsi je dal do jiného pokoje!“

7) Hospodský šel nyní do kuchyně a své ženě řekl, co by měla udělat nově přišedším hostům.

8) Žena však dala již své ryby na rošt nad uhlí a byla zaměstnána přípravou.

9) Jeden z těchto hostů přišel však do našeho pokoje, aby promluvil s hospodským, zda nemá lepší víno.

10) Privil **hospodský**: „Zde v blízkosti Mrtvého moře neroste lepší víno a proto se musíte s ním již spokojit!“

11) Host však poznamenal, že Jericho leží také v blízkosti Mrtvého moře a přece tam dostanou znamenité víno k pití.

12) Privil **hospodský** „Tato obec zde není Jericho a mimoto také nemám jmění, abychom zásobili naše sklepy znamenitým vínem cyperským! Proto se již musíme spokojit s tím, co nám jako sklizeň poskytuje náš malý kousek země!“

13) Když tento host viděl, že s hospodským nemůže nic pořídít, odebral se opět k svým druhům do svého hostinského pokoje.

14) Když byl opět u svých druhů, pravil Mně **hospodský**.. „Já již mám lepší víno a je mi nyní líto, že jsem je odepřel tobě a tvým druhům z téhož důvodu, z kterého jsem je nyní odepřel těmto dvěma příšlým hostům. Ale to ⁶⁰⁾ se rozumí snadno samo sebou, neboť také vás jsem považoval za Židy; že však nemohu být naprosto přítelem Židů, toho důvod jsem vám již podal. Ale na vás jsem až příliš brzy poznal, že sice zevnějškem patříte židovskému pokolení; ale vaše nitro se zdá být daleko povzneseno nad nynějším židovstvím!“

15) Ó, staří Židé byli ještě za časů soudců zcela jiní lidé, nežli jsou nyní tito Židé! Vyznám se také trochu v židovském starověku; ale nynější Židé jsou špatnější nežli špatní! Pachtí se jen za pozemskými poklady a za pozemskou vážností a přitom nechávají svého Boha Abrahama, Izákova a Jakobova i se starými proroky - jak se říkává - zcela vedle; ale jsem toho mínění, že ani jeden, zejména ze vznešených Jeruzalémců již nevěří v Boha anebo v proroka. Nepatřím sice také k lidem, kteří by nějak příliš zvlášť věřili v to či ono božství, ale k pravdě oněch mudrců egyptských a řeckých mám vždy náležitou úctu, protože teprve touto pravdou jsem se stal člověkem.

16) Čas od času jsem se sice také již zabýval vašimi proroky, ale potom jsem je opět odložil, protože mně byli příliš nesrozumitelní; neboť starohebrejský jazyk a ještě méně jeho písmo znám méně nežli jazyk řecký, v němž jsem se narodil. Do této mé mateřské řeči nejsou však tato hebrejská díla ještě přeložena, nýbrž jen v úryvcích do řeči římské a je tedy pochopitelné, že ve starožitovské moudrosti jsem velice málo zblhlý.

17) Jen jedno mi bylo - pokud jsem porozuměl - nápadné a to, že Židé doufají v nějakého nového krále, který přijde s velkou mocí a silou a založí Židům velkou, mocnou a nepřemožitelnou říši. Jsem však toho mínění, že tento Židy toužebně očekávaný král Židů dá na sebe ještě velmi dlouho čekat a že Židé si musí také ještě hezky dlouho dát líbit římské vrchní panství.

18) Byla by také věčná škoda, kdyby povstal z hluboké Asie nějaký moudrý a mocný hrdina, aby tu židovskou pakáž osvobodil od římského vrchního panství. Nevím sice zda mám pravdu či ne, - ale můj intelekt, za nějž mám co děkovat řeckým mudrcům, jakož i můj dosti vyjasněný rozum mi praví, že jsem o tomto národě vyslovil správný úsudek!

19) Ty, milý příteli, jsi zřejmě moudřejší nežli já a snad mně dáš úplně za pravdu; neboť jak jsem již dříve poznamenal, tento národ je zcela schopen toho, aby každou jej ovládající hlavu nakonec svrhl s trůnu a ukamenoval! Proto jsem tě také upozornil, abys nechodil do Jeruzaléma a nedal se svým zázračným způsobem poznat; neboť tento národ jeruzalémský nemůže potřebovat nikoho, kdo by byl nějak zřejmě moudřejší nežli tento vysokomyslný národ sám!“

234. PÁN SVĚČÍ O SOBĚ A O SVÉM POSLÁNÍ.

1) Privil jsem **JÁ** hospodskému: „Ve svém úsudku máš sice zcela pravdu; ale musíš také uvážit, že v druhém hostinském pokoji máš za hosty Jeruzalémce a že by tě mohl některý potají poslouchat a pak ti způsobit všeliké nesnáze a mrzutosti!“

2) Privil **hospodský**: „O to se, milý zázračný příteli, vůbec nestarej; neboť mnozí vážení

⁶⁰ „Ale to“ doplnil vyd..

Jeruzalémci mě již znají a velmi dobře vědí, že římský bojovník z nich strach nemá! Vmetl jsem jim do tváře již zcela jiné pravdy a museli je spolknout, protože dobře věděli, s kým mají ve mně co dělat. A tak se ani těchto as dvaceti Židů nebudu bát; neboť mám ještě meč, s nímž se odvážím s to těchto jeruzalémských zbabělců náhle přimět k útěku!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Znám dobře šlechtnost, spravedlnost a odvahu Římanů právě tak, jako téměř již bezmeznou faleš Židů, zejména jeruzalémských templářů, - ale nicméně oni zůstávají vyvoleným národem jedině pravého Boha, v Něhož věříte také vy Římané, ježto jste tomuto jedině pravému Bohu postavili chrám a dali jste mu jméno „Chrám neznámého Boha“. Nicméně však židovský národ zůstává, jak bylo řečeno, tímto jedině pravými Bohem již od prvopočátku lidstva této Země vyvoleným Božím národem.

4) Ale pravím ti také, že tento titul bude tomuto národu brzy vzat a dán vám pohanům. Tento národ, který se nyní dělá tak veliký a vysokomyslný, bude roztroušen do celého světa a nebude již mít žádnou zemi a ze svého kmene žádného krále až do konce časů.

5) Já vím, že Mne tento národ nadevše nenávidí a pronásleduje a přesto budu muset jít nahoru do Jeruzaléma a nebudu moci a nebudu Se chtít nikdy vyhnout jejich velké nenávisti a hněvu vůči Mně a oběť, která bude Mnou přinesena otevře všem lidem na Zemi bránu do Království Božího.

6) Dosud vládla ještě vždy stará smrt a hřích, kterým přišla smrt do světa zákonem, který byl za všech dob dáván člověku; po Mé oběti bude vládnout život naukou Toho, Který bude obětován nejuplnějši svobodou víry.

7) Každý, kdo bude hledat pravdu, snadno a jistě ji najde a tím bude mít v sobě ten nej-svobodnější věčný život.

8) Já jsem Jeden z prvých, Který přinesl do světa tuto nauku. Přišel jsem ke Svým, ale oni Mne nepoznali a nepřijali, nýbrž ještě Mne všude na všech cestách a stezkách pronásledují; proto také Svou tvář od nich odvrátím a obrátím ji k vám pohanům.

9) Ty jsi pohan a Já jsem Žid; nicméně jsem Se zastavil se Svým celým zástupem učedníků u tebe a jak víš, učinil jsem ti jen dobro a co jsem ti učinil, to jsem již mnohým tvého kmene učinil a činit budu až na konec časů!“

10) Privil poté **hospodský**: „Z těchto tvých slov, zázračný mistře, vane zvláštní duch a připadá mně to tak, jako bys byl mnohem více nežli nějaký jiný prorok židovského národa, o němž jsem již také přečetl mnoho velkých věcí! Také tito proroci konali více méně zázraky; ale o způsobu, jak ty jsi je konal, jsem nikdy nic neslyšel. Také jim chybělo tvé slovo; neboť tak jako mluvíš ty, nemluvil ani jeden z nich. Dva největší ze starožidovských proroků byli zřejmě Mojžíš a Eliáš. Přinesli mezi lidi do tohoto světa velkou nauku z Ducha Božího v nich a konali též velká znamení; ale vůči tobě se jeví přece jen jako zcela malí lidé kteří dali svým bližním, co sami obdrželi.

11) V tebe se však věc zdá být zcela jiná; neboť mluvíš jako ze sebe samého a jednáš jako ze zcela vlastní v tobě jsoucí síly a moci. Ostatní proroci museli o slovo a o dar moci k činu prosit; ty však nemusíš prosit, nýbrž jednáš jako Pán, který nemusí nikoho prosit, aby mu nějaká vyšší božská bytost vdechla slovo a posílila ho k činu.

12) Hle, zázračný Mistře, já, velmi zkušený starý římský bojovník učinil jsem ti tuto poznámku a myslím, že jsem se ve svém úsudku o tobě ani dost málo nemýlil; rád bych proto od tebe samého z tvých úst slyšel, co vypovídáš sám o sobě.“

13) Privil jsem **JÁ**: „Milý příteli, pro to je určen zítřejší den; pak Mne důkladněji poznáš a také tvoji sousedé! Dnes však nechci o tom nic mluvit kvůli farizeům a ostatním Židům, kteří si nyní ještě v sousedním hostinském pokoji nacpávají svá břicha chlebem, vínem a jinými pokrmy, které jsou vlastně jejich bohy; neboť žádný z nich již nevěří v jedině pravého Boha Abrahama, Izákova a Jakobova a poněvadž v Něho nevěří, nevěří také v Mojžíše a proroky a nyní tím méně ve Mne! Proto učiníme nyní nejlépe, požijeme-li ještě víno, chléb a trochu masa, každý podle své potřeby a budeme-li již přítom o něčem mluvit, mluvmе spíše o leckterých jiných věcech a to, co se týče Mne, ponechme pro dnešek stranou!“

14) S tím byl hospodský srozuměn a naplnil naše poháry vínem a brali jsme si poté a požili opět něco chleba a něco masa a k tomu zapíjeli víno.

235. VZNIK MRTVÉHO MOŘE.

1) Co jsme se tak zaměstnávali posilováním těla, otázal se Mne nicméně opět hospodský, nemohl-li bych mu říci něco bližšího o zvláštní povaze Mrtvého moře a zda je pravda, že na jeho místě stálo za starých časů několik měst, která se potom zvláštním řízením propadla do hlubiny Země a na jejich místě se pak vytvořilo toto Mrtvé moře.

2) Privil jsem **JÁ**: „Zvolil jsi správné téma a toto značně velké jezero dostalo od té doby název „Mrtvé moře“, protože v jeho dnu leží pohřbena dvě velká města, Sodoma a Gomora a ještě sedm jiných menších měst i se všemi jejich obyvateli a zvířaty.

3) Za onoho času měl Jordán zcela jiný směr a vléval se do skutečného moře a to do arabského mořského zálivu, který se nazývá též „Rudé moře“. Ale za doby Abrahamovy a Lotovy se stala tato katastrofa vůlí jednoho jedině pravého a všemohoucího Boha a řečiště Jordánu samého se snížilo hlouběji nežli bylo předtím; a tak se řeka Jordán nevlévá již do zálivu arabského, nýbrž do Mrtvého moře.

4) Kdybys ty anebo někdo jiný plul vhodnou lodí podél břehu tohoto moře v době, kdy ono jezero nevydává ze sebe páry, spatřil bys ještě některé zbytky malých měst pod vodní hladinou; ale jak bylo řečeno, podél břehů tohoto jezera smí se plout jen tehdy, když se na hladině vodní neukazuje žádná pára.“

5) Privil **hospodský**: „Je tedy přece pravda, co praví prorok Mojžíš ve svých knihách o vzniku tohoto moře! Mně sice již vyprávěli někteří cestující, kteří cestovali na různých místech tohoto moře, že s vysokých a příkrých břehů, které obklopují toto jezero, viděli určité zdivo; ale sám jsem dosud ještě nikdy neměl co dělat s okolím Mrtvého moře. Co by tu také člověk měl co dělat? Neboť pokud oko sahá, nelze spatřit nic jiného, nežli vysoká skaliska, která velmi příkře spadají k jezeru a jsou tak mrtvá – to jest bez jakéhokoliv porostu - jako jezero samo, v němž ani při spádu Jordánu nelze již objevit ani jedinou rybu.

6) Je jen velmi málo míst, kde je možno dostat se s mnohým úsilím dolů k hladině vodní, která neustále ze sebe vydává silný sirný zápach a proto jsem neměl také nikdy nijakou zvláštní chuť shlédnout blíže povahu tohoto moře. Lovec nejsem a jinak bych nevěděl, proč bych se měl jako starý muž vystavovat nebezpečí stoupání na tyto příkré mořské pobřežní útesy, které mají někde dosti značnou výšku; ploché břehy pak, na kterých je možno snáze se tomuto jezeru přiblížit, rozkládají se dva dny cesty daleko odtud a patří již ke kamenité Arábii. A tak věřím raději klidně tvé výpovědi; neboť nejsem žádným přítelem smrti a tedy také ne Mrtvého moře. Měl jsem příležitost plouti po skutečném velkém moři a míti z toho požitek, což mi způsobilo dosti ostud a tak zůstane toto Mrtvé moře mnou ušetřeno!

7) Co však bylo vlastně příčinou, pro niž dal tento jedině pravý velký Bůh tato města klesnout do hlubiny Země?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Nic jiného, nežli neposlušnost k tomuto jedině pravému velkému Bohu, který tento lid častěji velmi vážně napomínal, aby upustil od své velké hříšnosti a svá hříšná bydliště opustil, protože se rozkládala celkem na hluboko v zemi uloženém ložisku síry a Božství vědělo dobře, kdy se vznítí.

9) Ale lid zůstával ve své velké hříšnosti, jako smilstvu a hýření a nedbal Boží napomínání, až na Lota a jeho malou rodinu. A hle, v celém dalekém okruhu Mrtvého moře došlo k nejmocnějším ohnivým výbuchům, jak jsi to již sám viděl v krajině Itálie a Sicílie a celá obloha byla plná ohně, takže tento oheň se začal řítit dolů na všechna města v nejhustším dešti, pozůstávajícím z hořících hrud síry a zemské smůly.

10) Tento ohnivý výjev trval přes 14 dnů. Tím byl pod lehkou pokrývkou půdy tohoto kusu země vytvořen dutý prostor a země se zřítíla se vším co nosila, do ohnivé hlubiny, která byla teprve poněmhu vyplněna vodou Jordánu a několika jiných malých potoků. Kdyby se to bylo nestalo, octnulo by se také celé údolí Jordánu ve vnitřním požáru a bylo by se propadlo; neboť také toto celé údolí spočívá na síře a zemské smůle. A tím jsem ti nyní stručně odhalil přirozeně vše, co jsi četl v Mojžíšovi obšírněji!“

236. VZNIK KASPICKÉHO JEZERA.

1) (**Pán:**) „Kdybys se ubíral podél údolí Jordánu nahoru a přešel dokonce pohoří Malé Asie, přišel bys k velmi velkému jezeru, které vy Římané nazýváte Mare caspicum (Moře Kaspické; vyd.). Toto nadmíru velké jezero vzniklo za časů Noemových, anebo můžeš-li to snáze pochopit, za časů Deukaliona podobným způsobem jako Mrtvé moře, jenže s tím rozdílem, že v Mrtvém moři je pohřbeno vlastně 9 měst, kdežto v Moři Kaspickém asi pět set měst i s tehdejší nadmíru velkým městem Hanochem.

2) Hle, milý příteli, ty sice řekneš: „Pročpak Bůh dopustil, že byl vyhuben téměř veškeren lid Země?“

3) Já ti však naproti tomu pravím: Bůh dával asi po pět set let poučovat a napomínat lidi, zejména tehdy Hanočity skrze proslulé proroky a dokonce skrze anděle z nebe, aby to a ono učinili a zejména, aby nechali ha pokoji hory Země; ale jejich ztrnulá mysl a jejich převeliká vysokomyslnost nedbala těchto napomínání.

4) Hanočité vynalezli jakýsi druh třaskavých zrn, udělali do hor hluboké díry, naplňovali je třaskavými zrny, která zapalovali odtud vybíhajícími hořícími vlákny. Tato třaskavá zrna explodovala a roztrhávala hory. Hanočité však nevěděli, že pod horami jsou často nadmíru velké a hluboké vodní nádrže. Zničené hory, nemajíce opory, zřítily se pak brzy do těchto velkých a hlubokých nádrží a vyhnaly zato spousty vody na povrch Země. Na druhé straně při této ohnivě činnosti byla zapálena v horách též se vyskytující ložiska síry, uhlí a smůly a vypukly pak také v rovině velkolepé požáry, čímž pak země. i se vším, co na ní stálo, klesla, a na jejím místě vzniklo pak moře.

5) Je nasnadě, že při této příležitosti musely vystoupit převeliké spousty vody z nitra zemského a s vodou též velká spousta par a mračen, která se zvedla do určité výše a jako déšť se řítila dolů na způsob průtrže mračen, přes dvanáct měsíců trvajících, což bylo v nejvyšší míře nutné, jelikož by se jinak během několika let octnul celý povrch Země v požáru; neboť v hloubce asi dvou tisíc sáhů, někdy značně méně je přespřílišné množství hořlavin, jako síry, zemské smůly a uhlí a tu a tam jsou také nadmíru velké ropné nádrže.

6) Tak tedy, milý příteli, také uznáš, že v oné době byla v nejvyšší míře nutná jedna z největších záplav Země, to jest největší části Asie; neboť by se jinak nyní největší část Země stala pustinou, jak tomu také je, počínajíc od Mare Caspicum téměř až k východnímu konci Asie v rozsahu dvou tisíc hodin délky a průměrně asi pět set hodin šířky.

7) Bůh Pán však pečoval o to, aby Země nebyla zničena, aby lidé nepřišli o svou školní budovu, v níž jsou školeni pro život věčný; neboť kdo neprodělal školu života na této Zemi, nemůže dosáhnout dětství Božího, nýbrž zůstává věčně na stupni tvorů zvířecích.

8) Proto je, jak se samo sebou rozumí, udržování této Země, jakožto školní budovy k získání Božího dětství nanejvýš nutné. Tomuto sice ještě zcela nerozumíš, ale zítra se opět k tomuto tématu vrátíme a pak tomu porozumíš!“

9) **Pravil hospodský:** „Milý, převládny, přezázračný Mistře! Nyní se ve mně něco děje jako v člověku, který záhy zrána vyjde a první paprsky svítání začnou mu osvětlovat cestu. My Římané máme prastaré přísloví, které zní takto: „Na celé milé Zemi není a nebylo velkého a moudrého muže bez božského nadchnutí! ⁶¹⁾ Ty však se zdáš být Božstvím dokonce nejvíce nadchnutý, což znamená tolik jako: V tobě přebývá celé Božství tělesně.“

10) Pravil jsem **JÁ:** „Toto ti nedalo tvé tělo, nýbrž tvůj duch! Leč nebudeme ani o tomto tématu nic dalšího mluvit; neboť tito farizeové začínají jeden přes druhého zbystřovat sluch, protože nás slyší mluvit; proto mluv opět o něčem jiném, co je povahou lhostejnější!“

237. HOSPODSKÝ SE TÁŽE NA DŮVOD ZNIČENÍ BABYLONU A NINIVE.

1) Tu se **hospodský** dlouze zamyslel a konečně pravil: „Milý, podivuhodný příteli, jenž jsi naplněn veškerou silou a mocí z jedině pravého Božství! Jelikož dovedeš Svou vůli vytvořit co chceš, podej mi malé vysvětlení o tom, proč Bůh Židů, kterého považujete za jednoho a jedině

⁶¹⁾ Non existed vir magnus sine afflatu divino. Vyd..

pravého Boha, dopustil, že města Babylon a Ninive byla tak zničena, že nyní nelze již ani určit, kde stála!

2) Proč Božství dopustilo zničení takovýchto děl lidské píle? Je ovšem pravda, že asi také tito lidé jako obyvatelé těchto měst nehřešili o mnoho méně nežli Sodomité, - ale co je to vlastně hřích?

3) Není to nic jiného nežli způsob jednání proti kdysi trvajícím zákonům, o nichž každý člověk v nějaké zemi nemá buď zcela žádnou anebo má jen zcela slabou znalost a je také zcela v pořádku, že lid kvůli nutnému občanskému pořádku musí mít zákony.

4) K zákonům patří však také přiměřená výchova! Kdo je první vychovatel dětí? Jsou to rodičové, kteří většinou až na řeč a nějaké zkušenosti jsou právě tak hloupí jako jejich nově zrozené děti; děti vyrůstají, avšak bez veškeré znalosti, vědění a zkušenosti.

5) Ve státě jsou pak zákony, o nichž takové dorostlé děti nic neví a tak je tomu jak ve městech tak i na venkově a v městech často ještě více nežli na venkově.

6) Takoví lidé jsou pak stíženi velmi mnohými vášněmi, jsou málo rozmyšliví a mají málo rozumu; proto ony vášně působí na ně tou největší silou a tací lidé holdují pak svým vášním a hřeší proti stávajícím zákonům, o nichž vůbec nemají znalosti.

7) Čím déle takový národ trvá, tím je hloupější a tím více hřeší a držitelé moci takového národa, jako kněží, žijí pak stále spokojeněji, čím se národ stává hloupější a nikdo se nestará o výchovu lidstva, ani všemohoucí Božství ne; když už se však takové lidstvo jednou náležitě až k smrti nahřešilo, pak nechává Božství přicházet soudům zdola i shora.

8) Což nebylo by moudřejší, kdyby Božství již při vzniku takového národa mělo stejnou mocnou péči o účelnou východu člověka, na základě níž by lidé věděli na čem jsou a na čem by pak také měli zůstat?!

9) Takto však člověk nevidí nic nežli věčné trestání na Zemi a učitelé Duchem Božím nadaní přicházejí teprve tehdy, když se lidé stali již tak zlí, že již nejsou více k polepšení.

10) Že se pak takoví lidé zvrhnou jak na venkově, tak i ve městech, je samozřejmé a nepotřebuje žádné další vysvětlení a takový Bohem nadchnutý prorok a učitel nemůže pak s takovým pohlouplým národem dělat žádné zázraky. Nejvýš několik málo lepších lidí mu bude naslouchat a přijme jeho nauku; největší část lidí ho však uchopí a usmrtí.

11) Hleď, můj milý divuplný příteli, tu mohu přemýšlet jak chci, neshledávám takovéto zanedbávání výchovy lidí, které je nanejvýš moudrým a mocným Božstvím dopuštěno, úplně v pořádku! Necht' jsou jeho zákony moudré jak moudré; co to však prospěje, jestliže lidstvo všeobecně nikdy nedospívá k jejich intenzivní znalosti?

12) Pročpak je v římském státě více pořádku nežli všude jinde? Protože římská vláda se stará o to, aby její docela moudré zákony byly každému oznámeny a to tak dalece, že musí složit zkoušku, v níž dosvědčí, že má potřebnou znalost státních zákonů. Neboť římské občanské právo dostane každý teprve potom, když u zkoušek - jak ve městech tak i na venkově - prokáže, že si osvojil potřebné znalosti zákonů.

13) To by mělo být podle mého názoru zavedeno také u všech ostatních národů; ale takto se jak se strany božské, tak se strany státní dopouští, že národové často zdivočí pod říši zvířecí, takže potom nedovedou jednat jinak nežli podle svých vášní a místo aby byli lepší, stále se více zhoršují a zatemňují a dopouští se pak nespočetných a nezměrných hříchů a zločinů. A když v takovémto způsobu života dosáhli nejvyššího bodu (stupně), přicházejí tresty shora i zdola a pak bývají města i národové z existence vyhlazeni. S tímto způsobem výchovy lidstva jsem naprosto nespokojen!

14) Proto jsem se tázal, proč Božství dopustilo, aby města, jako Babylon a Ninive zmizela úplně z existence. Lidé sice musí beztoho umírat, nevědouce, co jim smrt nadělí; ale obydlená místa a půda lidmi vzdělávaná se ničím; neprovinila, aby musela i s hříšným lidstvem z existence zmizet?!

15) Když nyní přijde nějaký národ opět na svět, musí začít zase znovu budovat příbytky a vzdělávat půdu a při této práci nemá také takový národ zase žádný klid, nýbrž bývá všelikými nepřáteli shora i zdola neustále ohrožován, aby se nikdy úplně nemohl v pravé čisté mravnosti a ctnosti rozvinout.

16) My Římané, kteří jsme v tomto městěčku většinou sami staří bojovníci, jsme se rozvinuli tak dalece, pokud to je člověku vůbec možné a také jsme dali našim dětem takovou východu, že mohou po našem způsobu dlouho dále žít, snad po staletí, může-li nám někdo ručit

za to, že toto naše malé venkovské městečko nebude žádnými nepřáteli ohrožováno ani zničeno, - čemuž by všemohoucí Božství mohlo, kdyby chtělo, zajisté zabránit, ale čemuž jistě nezabrání!

17) A tak tedy milý, zázračný příteli, zajisté uznáš Svou mnohem hlubší moudrostí nežli je moudrost má, že na této hubené Zemi je zajisté proklatě těžké být správným člověkem! Nebylo by všemohoucímu pravému Bohu zrovna sice těžké postarat se o to, aby byli všichni lidé pravými lidmi! Ale takto Božství dopouští, aby se lidé do základu zkazili již dávno předtím nežli probudí v takovém národě několik moudrých učitelů a proroků, kteří mají pak národ přivést zpět ke staré čistotě mravů a ctnosti, jak to také lze z prvotních dějin židovského národa seznati.

18) Teprve když izraelský národ za panství faraonů již velice znemravněl, probudilo Božství Mojžíše, který jej měl osvobodit ode všech jeho hříchů a nezpůsobů. Táži se však: Proč tedy Božství neprobudilo izraelskému národu moudrého Mojžíše, dokud byl tento národ ještě lepší a poddajnější?

19) Hle, milý zázračný příteli, já a také moji sousedé jsme často o tom přemýšleli a vespo-
lek hovořili; ale žádný z nás nemohl na tuto otázku dát zcela pevnou a pravou odpověď! Proto jsem ti tuto otázku i se všemi pochybnostmi nyní přednesl a spoléhám se na to, že mně na ni budeš moci dát náležitě poučení.“

238. DUCHOVNÍ MOR LENOSTI.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Milý příteli, ty jsi tu položil zcela dobrou a správnou otázku; ale na jednu věc jsi přitom zapomněl, totiž že Bůh nic na této Zemi, ani Zemi samu, ani co obsahuje, nestvořil pro věčné trvání a také ani nechtěl a nemohl stvořit pro věčné trvání!

2) Na této Zemi je vše proměnlivé a pomíjivé a ona je jen přechodnou stanicí z prasoudu a smrti k pravému věčnému trvalému životu.

3) Božství by ovšem mohlo Svou všemohoucností působit v tom smyslu, aby člověk musel podobně jako rostliny a zvířata trvat v jistém řádu, - ale pak by člověk již nebyl člověkem; neboť neměl by ze sebe ani rozmyšlení, ani rozum, ani svobodnou vůli. Ježto však to Božství z nejdůležitějších důvodů nechtělo, dalo člověku rozmysl, rozum a svobodnou vůli, tím také způsobilost bohopodobnosti, aby se duchovně vytvářel a zdokonaloval sám.

4) Že bylo lidstvo zanedbáno ve výchově, o níž však Božství již od prvopočátku co nejlépe pečovalo, na tom má vinu lenost lidí. Jsou-li ještě nyní mezi lidmi poctiví a řádní lidé jako jsi ty a tvoji sousedé, - pročpak nejsou všichni takoví jako vy? Protože jsou líní! Proto dalo Božství také tato velká města vyhladit, že se v nich začala zmáhat lenost a jí všeliké znemravnění.

5) Kdyby byla tato města s jejich obyvateli zůstala jako jste vy, nebylo by na ně Božství seslalo nepřátele, nýbrž bylo by je zachovalo. Byla však vyhubena proto, aby morem jejich lenosti nebyl nakonec zamořen a zahuben lid Země.

6) V žádné době však nenechávalo Božství tyto národy bez moudrých učitelů a jimi byli také ještě mnozí v těchto městech žijící lepší lidé zachráněni; ale příliš leniví museli být nakonec se svými příbytky odstraněni.

7) Moudrá vláda, která svými zákony trochu dbá o dobrý pořádek, bude jistě také volat k zodpovědnosti a k potrestání svévolného přestupitele zákona. Nemá tedy potom Božství, i když je sebevíce dobré a shovívavé také trestat a spravedlivou metlou z přílišné lenosti probouzet a k činnosti přivádět nějaký příliš zvrhlý národ?!

8) Zajisté uznáš, že je toho třeba; uvaž především úplně svobodnou vůli člověka, které nemůže Božství překážet a pochopíš a poznáš pak vše ve své dosti rozsáhlé otázce! Neboť hle, na Zemi, na které člověk nemůže svou svobodnou vůlí a svým rozumem zabřednout do všech největších neřestí, nemůže se také povznést k nejvyšší a bohopodobné ctnosti!

9) Když toto poněkud uvážíš, stanou se ti všechny věci, na něž jsi se tázal, jasnější. Neboť hle: Stvořit a pěstovat zvířata, stromy a rostliny je pro Božství snadné, ale ne tak snadné je vychovat lidi; Božství může lidi jen poučovat, ale žádný vnitřní nátlak na ně činit! Rozumíš tomu?“

10) Pravil **hospodský**: „V hlavní věci je mi nyní již jasno; ale je ovšem ještě množství malých vedlejších věcí, které nemohou být člověku ihned jasné.“

11) Privil jsem nato zcela krátce **JÁ:** „Příteli, kdo si jednou může ujasnit hlavní věc, ujasní si také věci vedlejší! Zítra však budeme o tom mluvit ještě dále, milý příteli; neboť teď není kdy dále o tom mluvit, protože farizeové přikládají opět uši na stěnu a tuší ve Mně a v tobě dva mudrce. Tak budeme s nimi mít ještě zítra nesnáz; proto začni nyní o něčem zcela lhostejném a budeme o tom zcela rozprávět!“

12) Privil **hospodský:** „Milý, zázračný příteli, je opravdu velmi těžké právě tehdy kdyby člověk chtěl, vytasit se s něčím zcela lhostejným. My Římané jsme vůbec povahy spíše přemýšlivější, vážnější a bádavější a stojí nás to opravdu více úsilí, máme-li přijít na denní světlo s něčím lhostejným, nežli s něčím vážným, s pravou důstojností Římana slučitelným. Protože však chceš tomu jednou tak, pokusím se, zda ze sebe nevypravím tak či onak něco, na čem opravdu mnoho nezáleží.“

239. KRITIKA MOJŽÍŠSKÝCH JÍDELNÍCH PŘEDPISŮ.

1) (**Hospodský:**) „Proč Židé nejedí vepřové maso, které je zřejmě lepší nežli skopové? Proč jim to Mojžíš zakázal? My Římané dovedeme vepřové maso dobře připravovat, jíme je a dosahujeme většího věku nežli Židé.“

2) Myslím, že si dobrý Mojžíš tímto zákazem učinil s tímto národem vtip. On, muž zasvěcený do všech egyptských tajemství dobře poznal, že se z jeho soukmenovců stali v Egyptě samí vepři a my Římané si z toho děláme žerty a říkáme: Mojžíš poznal, že tento národ klesl až do největší hlubiny hlubin nečistoty a aby se nestal ještě nečistějším, nemá požívat vepřové maso, protože byl již beztoho nečistší nežli nejnečistější vepř sám. A já myslím, že měl Mojžíš zcela pravdu; neboť tento národ v Egyptě neměl nic jiného na mysli, nežli bezustání žrát. Před jeho žravostí nebylo nakonec již vůbec žádné zvíře jisté.

3) Mojžíš však, jako sám Žid se slitoval nad tímto národem a zařídil vše tak, aby přivedl tento národ zpět k jeho dřívějšímu zdraví a střizlivosti; neboť jako muž, zasvěcený do všech egyptských věd a tajemství poznal dobře, co měl činit, aby zachránil svůj, v každém ohledu zcela sešlý národ, proto také předepsal co se smí a co se nesmí jíst.

4) V Egyptě, jak již bylo dříve poznamenáno, nebylo před jejich žravostí žádné zvíře jisté; žádný druh ptáků vzduchu, žádný druh zvířat na zemi a žádný druh mořských zvířat nebyl jist, zatím co staří Izraelité a též staří Egyptané nepožívali nic jiného nežli jen maso krav, telat, volů a býků, kuřat, jehňat a koz, některé druhy nejlepších ryb, chléb a víno a zůstávali přitom úplně zdraví. Kdyby byli staří Egyptané a také staří Hebrejci věděli tak, jako my Římané, jak se má připravovat vepřové maso a tak také maso různých jiných ptáků a též zvířat, jako jelenů, srnců, gazel a zajíců, aby to neškodilo tělesnému zdraví, byli by přitom zůstali zdraví tak jako my.

5) Leč Mojžíš byl výchovou Egyptan a když se zachránil z drápů faraónových, zavedl jídelní lístek obvyklý u dvora faraónova, kde žil a byl vychován. Dal sice tomuto jídelnímu lístku - mezi námi, milý zázračný příteli, řečeno divinativní (božský; vyd.) nátěr, protože sám byl v nejvroucnějším spojení s Božstvím a dokonce řekl, že člověk, který požívá jiné pokrmy nežli jak on je předepsal, znečišťuje se také v duši. To asi učinil proto, aby svůj národ tím trvaleji udržel ve střídmosti; nicméně měl však potom v arabské poušti přes 40 let co dělat, nežli jej vyškolil tak, aby zůstal jen při těchto jemu předepsaných pokrmech.

6) Ale tím věru, jak soudíme my Římané, mnoho nezískal; neboť navykl jej příliš a přísně na vnější normy a pohřížil do víry; že člověk před nevyšším čistým, milým a všemohoucím Božstvím učinil již úplně dost, když zachovává jen vnější zákony - a já Ti musím, milý, zázračný příteli, otevřeně říci, že tím neprokázal svému národu dobrodiní úplně, nýbrž jen poloviční!

7) Nejlepší z jím daných zákonů byly ty, jimiž obeznámil národ opět s jeho Bohem Abrahamou, Izákem a Jakobem.

8) Avšak tak zvaným jídelním lístkem jakož i prastarou, opět obnovenou obřízkou neučinil podle mého názoru zrovna to nejlepší; leč vcelku měl dobrou vůli a založil si u tohoto národa jako jeho osvoboditel jistě věčnou památku. Kdyby však byl svůj národ více seznámil s moudrostí starých Egyptanů, nežli to učinil, byl by tím dosáhl u svého národa lepšího cíle, nežli zákazem požívání dobře připraveného vepřového masa.

9) A to asi jak se mi zdá, bylo též příčinou, že izraelský národ v této nynější době poklesl

tak hluboko jakou pak radu bys lidem udělil Ty, zázračný Mistře, vzhledem k tomu co se smí anebo nesmí požívat?“

240. POKYNY PRO VÝŽIVU. NEDOSTATKY ZÁKONŮ PROROKŮ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Právě tu radu, kterou jsi vyslovil nyní ty! Co vchází do úst, je-li to čerstvé a dobře připravené, neznečišťuje člověka. a při střídavém požívání to také nikdy neškodí jeho zdraví; nemá požívat nic z masa zardoušených zvířat, jak to bývá zvykem u mnohých pohanů, protože v krvi zvířat jsou jistí nevykvašení přírodní duchové, kteří jsou pro lidskou přirozenost jako jed a proto také znečišťují krev člověka, činí ho brzo nemocným a pro další zaměstnání nezpůsobilým.

2) Hle, víno, je-li vykvašeno a od veškeré nečistoty se očistilo, lze každému co nejlépe doporučit na jeho tělesnou posilu jak vnitřní tak i vnější! Pije-li však někdo mladý mošt, z něhož kvašením ještě neunikli nečistí přírodní duchové, je tento nápoj člověku škodlivý; proto se má pít jen staré a čisté víno a mošt se má nechat tak dlouho stát, dokud se náležitě nepročistil a není aspoň dva až tři roky starý.

3) Že se Mojžíš jakož i jeho bratr Aron dopustili na svém národě jistých chyb, vím velmi dobře; proto také oba nepřišli do zaslíbené země. Aron přišel až na horu Hor, směl uvidět zaslíbenou zemi, potom se na hoře uložil a zemřít. Mojžíš přišel na horu Nebo, uviděl též zaslíbenou zemi a musel poté zemřít. Ty, milý příteli, znáš obě hory, protože jsou v tvé blízkosti.

4) Mojžíš, jak bylo řečeno, obohatil mnohou moudrostí zejména kmen Levi, který byl stále kolem něho; ostatní kmeny však nechal více v hrubosti a vládl nad národem někdy dokonce tyransky, aniž by mu k tomu Božství bylo dalo přímo příkazy a za to také byl Božstvím nezřídkapokárán.

5) Tak tomu však také bylo se všemi ostatními proroky; neboť ani jeden z nich neměl pravou radost ze svého povolání a Božství muselo vždy jako korektor za nimi stát a všelikými prostředky je k činu přímo nutit. Avšak hled', v tomto světě již tomu tak bývá proto, že Božství Samo nemůže a nesmí ani nejmoudřejšímu proroku odejmout jeho nejvyšší svobodnou vůli, lásku, rozmysl a rozum; neboť jinak by byl snížen na mrtvý nástroj.

6) Božství nutí sice proroka Svým všemohoucím Duchem, aby v oněch okamžicích jeho činnosti, kterou požaduje Bůh od něho, mluvil, psal a jednal přesně podle vůle Boží moudrosti, - ale poté ho nechává opět zcela svobodného a může činit a jednat jak chce, a při této příležitosti se pak může prorok dopouštět také chyb jako každý jiný člověk. - Porozuměl jsi tomu, milý příteli?“

241. NEDOKONALOST LIDSKÉHO VĚDĚNÍ.

1) Privil **hospodský**: „Ano, zázračný Mistře, tato Tvá krátká odpověď na mou dosti obšírnou otázku byla mi srozumitelnější nežli dřívější; ale musím též přitom vzpomenout výroku starých mudrců, podle něhož neexistuje pod Sluncem nic dokonalého, veškerá lidská zkušenost, vědění a poznávání je dílo kusé a že člověk, i když se také všemu naučil, vše viděl a zkusil, se stává teprve tehdy nejmoudřejším, když přišel k názoru, že vlastně zcela nic neví, - neboť jen Boží Duch ví vše, člověk však jen tolik, kolik mu chce tento Duch, který ho jaksi nadchne, sdělit.

2) Ale také pro nějaké hlubší vzdělání člověka je jeho život až přespříliš nestálý a příliš krátký. Je-li člověk ještě mladý a silný, bývá stížen všelikými vášněmi, dobrými i špatnými, jimž otročí, pročež se velmi těžko může povznést k čistému světlu z Ducha Božího; mezi tisíci je snad sotva jeden, jenž by tu činil výjimku. Konečně člověk zestárne a přichází k poněkud čistšímu názoru; ale tu se již často stává churavý, znavený a lenivý, drží se pouze vnějších zákonů a forem a přitom si nevšímá Božího Ducha. Jde-li to dobře, dosahuje 60, 70 také 80 let; ale v tomto věku myslí vždy již na smrt, ztrácí odvahu a sílu a intenzivní obírání se Duchem Božím nebývá mu často vůbec již možné.

3) A tak to dopadá s pravou moudrostí mezi lidmi vždy špatně a to z oněch tří dříve uvedených důvodů. Ano, kdyby mohl být člověk v pravé mužné síle aspoň tři sta roků star, pak by

to bylo s pravou moudrostí mezi lidmi jistě také lepší nežli nyní; ale takto pro krátkou dobu svého života může sem tam něco pochytit, ale to co pochytil, nemůže nikdy přivést k dokonalé souvislosti, protože mu k tomu chybí nutná životní doba.

4) V Alexandrii je jedna z největších knihoven, v níž je toho napsána spousta ze všech oborů lidské zkušenosti a vědění. Kde je však člověk, který by tak dlouho žil, aby mohl tyto knihy jen jednou v životě přečíst? A tak se tedy musíme my lepší lidé spokojit a utěšovat vždy našim starým výrokem: 'Sapienti pauca sufficiunt!' ⁶²⁾ a jsem toho mínění, že s touto zásadou se musí spokojit a utěšovat také všichni“ sebevětší mudrci této Země.

5) Jako bojovník jsem procestoval velmi mnohé kraje naší Země, ale nikde jsem nepřišel k nějakému konci a také jsem ničemu nerozuměl ze všeho toho, co jsem viděl. Nashromáždil jsem sice ve své paměti zkušenosti a obrazy, ale co mi prospívají, nerozumím-li co jsou, jak vznikly a k jakému účelu?!

6) Že jistě dobré plody jsou k jídlu, že v mnohých bylinách je léčivá síla a že tráva slouží za potravu zvířatům, která nazýváme býložravá, že dřevo slouží k topení, jakož i ke stavbě domů a chat to vědí lidé ze zkušenosti; ale mnoho dále nad to celkově lidé jistě nevědí! Tím se mi jeví lidé také vždy jako nejžalostnější tvorové všemohoucího Božství, ať už žijí v nejhlubší noci své pověry anebo kráčí jako nejvyš oslavovaní mudrci po půdě zemské, neboť všichni dohromady nevědí, proč vlastně byli bez svého vědění a chtění na tuto Zemi postaveni - a já myslím, že Ty Sám jak nadmíru moudrý a zázračný Mistr, mi tu dáš zapravdu!

7) Že po odpadnutí těla žije a trvá duše člověka zajisté dále, v tom jsou všichni mudrci Země, které jsem poznal, zajedno; ale jaké je toto trvání, v tom není dosud ještě jednota.

8) Ty budeš zajisté mít v této věci také snad jeden z nejmoudřejších názorů; ale přirovnají-li se k němu názory všech jiných mudrců, pak se nedá s názory ostatních mudrců sjednotit. - Mám pravdu anebo ne?“

242. ŘÍMSKÁ SNÁŠENLIVOST.

1) Privil jsem **JÁ**: „Milý příteli, ve světském způsobu nazírání lidí máš úplně pravdu, ale v duchovním naprosto ne; neboť pro ducha existuje jen jedna jediná pravda a ta záleží v tomto: Jednoho pravého Boha poznávat, nadevšecko Ho milovat a svého bližního jako sebe sama. Toto je lepší nežli všechna ta věda Země a na to je život lidský vždy dosti dlouhý a dobrý.

2) Kdo se do této pravdy zasvěcuje duchem lásky ve svém srdci z Boha, bude také mít v nejkratší době v sobě více moudrosti a vědění nežli všechny sbírky knih na celé Zemi, za což se ti mohu zaručit; dnes není kdy na to, abych tě uváděl dále v této sféře; zítra však budeš do všeho, zejména však v této sféře důkladněji zasvěcen, - a budeš-li do této sféry úplně zasvěcen, budeš se již na málo jiných věcí tázat!“

3) Zatím co jsme Já a římský hospodský spolu rozmlouvali o těchto věcech, otevřel **jeden farizeus** dveře a vstoupil do pokoje, přistoupil ihned k našemu stolu a prvil: „Přátelé, podle našich pískových hodin chybí ještě jedna a půl hodiny do půlnoci a jelikož jsme slyšeli vaši rozmluvu o Mojžíšovi a prorocích a ještě o všelijakých jiných věcech a my farizeové také víme, že Římané jsou nezřídka velmi moudří a zkušené lidé, a našim židovským dějinám rozumějí nezřídka lépe nežli my sami, dovolil jsem si vejít k vám, abych zde s vámi také sem tam promluvil nějaké to slůvko. Mohli byste mne sice obviňovat z obzvláštní drzosti; ale já vím, že Římané jsou způsobní lidé a že nechají promluvit též farizea, když už ne poučujícího, tedy aspoň se tázajícího!“

4) Taková byla řeč tohoto farizea.

5) Privil **hospodský**: „My Římané vyslechneme vše, co někdo přednese - za předpokladu, když pozorujeme, že v jeho řeči je duch a rozum, - a jsme též přátelé každého člověka, který to vůbec míní s námi, jakož i se všemi ostatními lidmi poctivě a má v naší společnosti také právo mluvit, ať je to Řek, Žid, Arab, Peršan nebo Ind.

6) Ale vaše pojmy v Jeruzalémě o pravé ceně a o pravé důstojnosti lidské se od našich pojmů často nebetyčně různí; neboť vy považujete všechny lidi, kteří nejsou jako vy, Arcizidé, za hříšníky vašim Bohem opovrhované. My Římané jsme této zásady nadmíru vzdáleni; neboť

⁶²⁾ „Moudrému postačí málo!“ Vyd..

u nás platí: „Žij čestně, dávej každému což jeho jest a nepoškozuj nikoho!“ - V tomto způsobu smýšlení a jednání je nám tedy každý člověk roven, ať je z kteréhokoliv kraje Země, blízkého či vzdáleného. My nepovažujeme nikoho za hříšníka, mimo zloděje, lupiče a vrahy a též toho, kdo svévolně jedná proti zákonu.

7) Ostatně s ohledem na víru v nějakého Boha, ponecháváme každého člověka při jeho víře, ať už je v ní pravda anebo lež, - neboť nechť si každý člověk žije, umírá a je blažen podle své víry; vše ostatní přenecháváme však oněm mocnostem, které stvořily Zemi, Slunce, Měsíc a všechny ostatní Hvězdy a proti těmto našim zásadám nepozdvihl ještě nikdy žádný moudrý muž proti nám hlas.

8) Jsme všeobecně známi jako bojovný, nejvyšší udatný národ a římské žezlo velí nyní více nežli polovině Evropy, polovině Afriky a polovině Asie; ale nikdy jsme nevytáhli se zbraněmi proti národu, který nám dal pokoj. Ale když nás začal nějaký národ ohrožovat a způsobovat v našem klidu a pořádku poruchy, pak jsme takový národ s pravou lví odvahou napadli, přemohli a učinili nám poddaným a poplatným tak jako vás Židy a jiné asijské národy, až k hranicím velké Indie; ale nechali jsme je všechny při jejich uctívání Boha, jako také vás Židy, při jejich naukách a dokonce jsme postavili v Římě a v Athenách jejich bohům chrám, což jste vy Židé neučinili.

9) Možná, že jsme svou velkou snášenlivostí chybili; ale zdá se mi vždy, že také naše tolerance (snášenlivost) patří v tomto ohledu do rámce naší zásady, podle níž ať si každý koná a ponechá to své. Vše, co jde nad to, má být ponecháno a zůstaveno vyšší božské moudrosti.

10) Jsi-li jeruzalémče, s tímto mým názorem srozuměn, pak můžeš v naší společnosti mluvit podle libosti; neboť my Římané jsme každé čisté pravdě a moudrosti přístupnější nežli všechny národy na Zemi a u nás je vpravdě moudrý a rozumný člověk bez rozdílu ve sférách transcendentálně psychických (nadsmyslových; vyd.) stejně vážen. "

11) Privil poté **farizeus**: „Milý, vlídný hospodský, mluvil jsem také již s leckterým Římanem, ale se svobodnějším a rozumnějším nežli jsi ty, jsem se ještě nesešel! Ale co bys řekl o naší věci víry v této době velmi ohrožené?“

12) V Galileji totiž povstal muž, který se téměř již tři roky potuluje a nadmíru potupně o nás o přítrž káže, přitom koná podle způsobu Esejců jistá znamení a všechen lid obrací na svou nauku, neboť se vydává za Syna Božího a dokonce snad z Písma jasně dokazuje, že on je ten zaslíbený Mesiáš. A nyní nevíme, co si máme počít.“

243. ŠPATNÉ ÚMYSLY FAFISEŮ.

1) Privil na to **hospodský**: „Slyšel jsem o tomto muži již také mluvit a udělal by mi tu největší radost, kdyby přišel ke mně; neboť je-li moudřejší a ve všech věcech obeznalejší nežli našinec, pak se mohu od něho velmi mnoho naučit; není-li, pak ho vyslechnu a nechám ho pak jít tak, jak přišel a řeknu mu nanejvyš: „Příteli, nejsi-li moudřejší, pak můžeš se svou naukou zůstat pěkně doma a poctivě se živit prací rukou svých! Ale jak jsem slyšel, je prý tvůj Galilejec, ačkoli Žid, nadmíru moudrý a zázračně mocný a velmi by mne oblažil, kdyby přišel ke mně.“

2) Ke mně zavítali již velmi mnozí mudrci a měli vedle své moudrosti také lecjakou úžasnou zázračnou moc a hle, tu sedí vedle mne hned jeden, teprve dnes z východu přisedší mudrc se Svou zde u stolu sedící společností! Přijal jsem Ho co nejvlídněji a poskytnu Mu útluk po tak dlouho, dokud bude chtít u mě zůstat. Učiňte rovněž tak s vaším Galilejcem vám pak nebude nikdy škodlivý! Budete-li Ho však pronásledovat a nenávidět, bude také On vás pronásledovat, což také shledávám za úplně správné jsem však předem přesvědčen, že nás Římané nebude pronásledovat, protože my si takových probuzených lidí vysoce vážíme a je milujeme. jestliže jsi tomu, milý příteli, porozuměl pak podle toho jedne a nebudeš mít nepřátele!“

3) Privil poté **farizeus**: „Také my jeruzalémci nejsme nepřátelé vysoce učených a vzdělaných mužů, ale naprosto nemůžeme potřebovat učence a mudrce, kteří nás chtějí připravit o chléb a o příjmy; neboť je také dokonce římskou zásadou, že každý má sám žít, ale nechat žít také druhé.“

4) Vystoupí-li však nějaký mudrlec proti nám a u celého národa nás podezírá, pak na jednání tohoto mudrce nemůžeme pohlížet lhostejnými očima, obzvláště již proto ne, že se tento

mudrc, pokud jsem slyšel, vydává za Syna Božího, přitom uzdravuje všeliké nemocné a svými zázraky strhuje na sebe celý národ.

5) Byl prý častěji v Jeruzalémě a učil v chrámu a mnoho tisíc lidí odpadlo jeho řečmi a skutky od nás a řídilo se jeho naukou.

6) Nuže, na takové věci se nemůžeme my, jeruzalémci přece dívat lhostejnýma očima! Právě-li však, že je Syn Boží, pak to zřejmě odporuje naší mojžíšské nauce o jednobožství; neboť v našem zákoně se praví: „Budeš jen v jednoho pravého Boha věřit a vedle Mne nebudeš žádných cizích bohů mít!“ Je-li však on Syn Boží, pak máme zřejmě Bohy dva. Co máme potom dělat s naukou, která odporuje naší staré mojžíšské nauce?!

7) Vy Římané jste nás nechali při naší staré víře, - on nám ji však chce brát a máme tedy důvod ho pronásledovat.

8) Ostatně je dost možné, že je to skutečně nějaký nově povstalý velký prorok, neboť mezi Židy se častěji stávalo, že Božství probudilo muže v duchu, kteří prorokovali národu, co ho očekává, bude-li zanedbávat zákony Boží. Rovněž tak byla učiněna národu zaslíbení, že vrátí-li se ke starému Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba, sešle Bůh zejména židovskému národu Mesiáše, který jej osvobodí od všeliké poroby a tvrdého útisku.

9) Toto však tento mudřec z Galileje také využívá a vydává se za zaslíbeného Mesiáše, přitom se však narodil v Nazaretu v Galileji jako syn tesaře a my víme, že v tomto ovzduší pracoval asi patnáct let se svým již zemřelým otcem a se svými bratry. Odkud ostatně vzal svou moudrost a sílu konat zázraky, o tom se nemůžeme nic rozhodujícího dovědět.

10) Pohleď, milý, laskavý hospodský, v tom jsou hlavní důvody, pro které pronásledujeme tohoto Galilejce! Neboť kdo chce zničit nás, toho také chceme zničit my, protože nakonec jsme přece jen silnější nežli on se všemi svými stoupenci.“

244. HOSPODSKÝ KRITIZUJE ŽIDOVSKÉ KNĚŽSTVO.

1) Právě na to **hospodský**: „Ty jsi sice nemluvil špatně, ale já ti musím na to přece jen poznamenat, že jsme my, čistí Římané, vámi označovaní pohané, nikdy nic zvláště dobrého neslyšeli o vás, jeruzalémských kněžích! Neboť jste plni pýchy, plni sobectví a vládyčtivosti a pronásledujete každého člověka, který se odváží přijít vám na oči s čistou pravdou a jsem velmi toho mínění, že vaši proroci, které jste sami ukamenovali, protože vám říkali pravdu, neměli nepravdu, když vám prorokovali pro vaše ne velmi chvalitebné vlastnosti záhubu.

2) Neboť mnoho, co o vás předpověděli, se pokud vím, splnilo a máte ještě leccos očekávat a to se také dostaví. Neboť váš boží kult spočívá pouze v tom, že máte všelikými drahocennostmi dobře vybavený chrám, obětní oltář a tak zvaný svatostánek, opatřený tak zvanou archou úmluvy, která prý pochází ještě od Mojžíše a Arona, zatím co jste však tu starou archu odstranili a donesli tam novou, která je prý bez síly a bez účinku, což vědí velmi mnozí Římané. Tu se jako pravdymilovný Říman táží: Pročpak nezůstáváte při pravdě, ale zato klamete a obelháváte lid, vháníte jej násilím do temnoty pouhé pověry, zatím co však sami nevěříte ani písmeno z toho, čemu učíte lid?

3) Nebylo by tedy s vaší strany rozumnější, abyste shledavše, že stará archa ztratila sílu, řekli lidu: „Náš Bůh nám odňal pro naše mnohé hříchy Svou milost; proto čiňme všichni náležitě pokání a prosme Boha tak dlouho, až Se ve Své milosti opět smiluje nad námi!“ Ale hle, to jste neučinili; pro lidské blahožití a světskou čest jste raději lid podváděli, než abyste se -byli s lidem opět obrátili k vašemu Bohu!

4) Hle, tomu tak u nás Římanů není! Je sice také u nás velké množství všelikých pověr; ale pravý Říman se drží pravdy a nalezi-li nějakého člověka, který je ve všeliké pravdě hluboce zběhlý a zasvěcený, vlídně ho přijme a sám se obohatí duchovními poklady tohoto pravdou a moudrostí naplněného muže.

5) Duchovní poklady jsou zajisté neporovnatelně cennější nežli poklady hmotné; neboť hmotné poklady jsou pomíjivé a podléhají trouchnivění, ale poklady duchovní trvají dál a dále a tvoří mezi lidmi dobro a dobré a pravdivé se má mezi lidmi vždy vzestupně udržovat, dokud zůstane tato Země obydlena lidmi.

6) Utvoří-li se však někde společnosti lidí, kteří se z pýchy, vládyčtivosti, sobectví, jakož i z lenivosti postaví všemi jim po ruce jsoucími prostředky proti dobrému a: pravdivému, pak je

snadno pochopitelné, že tací lidé a národ, který se k nim přidává, budou den ze dne klesat hlouběji a hlouběji do temnoty a budou pronásledovat ony Božstvím probuzené muže, kteří se odváží vystoupit s pravdou proti nim a jak se mi zdá, není tomu tak u vás Židů teprve teď, nýbrž již odedávna se s politováním stávalo, že jste pronásledovali všechny ony muže, kteří chtěli u vás opět zavádět staré božské pravdy.

7) Kdybychom my Římané nebyli tak mocní jako jsme, byla by nás vaše pýcha a vaše vládychtivost již dávno vyhnaly ze země! Ale nyní jsme velkým a udatným národem a ctíme také vašeho Mojžíše a vaše proroky; ale z vás strach nemáme a pohrdáme u vás tím, co již dávno bylo hodno opovržení. A řeknu vám, že dlouho již nebudeme vám a vaší podvodné hře přihlížet a až opět přijdeme se zbraněmi v ruce, pak se vám již nebude nikdy tak obstojně dařit, jako se vám dařilo tehdy, když jsme poprvé vnikli do vaší země a podrobili si vás.

8) Neboť až opět přijdeme, nebudeme šetřit vaše města a synagogy v nich, jako jsme je šetřili dříve; proto ti radím, abyste nepronásledovali moudré a pravdy plné muže, nýbrž abyste je laskavě přijímali, vyslechli a pak se podle toho zařídili a potom budeme snadno stejného smýšlení.

9) Já bych byl tohoto Galilejce nanejvýš žádostivý a dal bych své poloviční jmění za to, kdyby poctil Svou návštěvou moji hospodu! A jsem tedy toho mínění, že byste vy jeruzalémci měli rovněž tak učinit a bylo by pro vás jistě lépe, kdybyste byli mého smýšlení a mého přání, co nejlépeji přijali a vyslechli moudrého Galilejce, potom však také dělali, co by vám pověděl dobrého a pravdivého. A pravím ti, milý příteli: Vše dobré a pravdivé se nakonec odmění samo sebou; opak se však trestá také sám sebou!

10) Hle, takové asi jsou mé názory, které jsem si nashromáždil svými mnohými cestami v našem římském císařství! Zůstaň tedy také ty při tomto mém názoru a snaze, tak se ti povede lépe, nežli kdybys setrval při své ztrnulé touze po pronásledování a to vůči každému, kdo nemůže být srozuměn s tvým názorem, protože je o sobě v podstatě nesprávný a kdybys pronásledoval moudré muže, ať jsou odkudkoli, jako je také pronásledují téměř všichni tvoji druhové a kolegové! - jsi se mnou srozuměn anebo ne?"

11) Pravil poté zcela rozpačitě, **farizeus**: „Milý hospodský, můžeš se svého stanoviska mít zcela pravdu: Pravda a dobro se má především hledat, - ale kde je domovem? Nakonec je a zůstává člověk přece jen vždy odkázán na nějakou víru a váš Isidin závoj ještě nikdo neodhalil! A tak jsme toho mínění, že je lépe ponechat lid při nějaké systemizované víře - ať už obsahuje ve svých člancích mnoho anebo málo pravdivého - nežli ho příliš seznamovat s novými pravdami, které nakonec nemůže ani úplně pochopit, přitom však starou víru opouští a začíná pak staré představené víry nenávidět a pronásledovat. !!

12) Pravil **hospodský**: „V tom jsi v podstatě na omylu! Nebude-li již žádný člověk hledat pravdu, pak vše, co trvá na této Zemi, přejde v jakousi hnilobu a rozklad;⁶³⁾

* * * KONEC DÍLU DESÁTÉHO * * *

⁶³⁾ Těmito významnými slovy končí 19. července 1864 diktát Páně, pokud byl dán Lorberem. Tento písař, který churavěl již delší dobu (viz poznámka v kapitole 150 k verši 6 byl 23 srpna 1864 odvolán Pánem ze své pozemské působnosti. Nedokončiv toto dílo. VYDAVATELÉ.

O B S A H

KAP.		STR.
	PÁN V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI	
	(pokračování)	
1.	Návrh Římanův na nejrychlejší rozšíření nauky Páně.	5
2.	Nedostatky zákonitého šíření Království Božího. . . .	6
3.	Uzdravený římský soudce obrací své přátele. . . .	7
4.	Peršané a Indové zachráněni Rafaelem.	8
5.	Cesta Páně do Genezaretu.....	9
6.	Oběd u Ebalu.....	11
7.	Rušení oběda římským setníkem o jeho vojíny.....	12
8.	Zázrak Páně vystřízlivuje Římany.....	13
9.	O vzkříšení těla.....	14
10.	Filozofické otázky setníkovy.....	16
11.	Pochybnosti setníkovy o božskosti Páně.....	17
12.	Ustavičné úsilí Páně o lidi.....	18
13.	Setník prosí o výklad podstaty Země.....	19
14.	Rafael učitelem astronomie.....	20
15.	Rafael vysvětluje vztahy Planet ke Slunci.....	21
16.	Podmínky k dosažení moudrosti.....	23
17.	Rafael odůvodňuje svou moc.....	24
18.	Otázka setníková o usmrcování zvířat.....	26
19.	Setníková otázka o účelu boje v přírodě.....	27
20.	Hlavní důvody rozmanitosti stvoření na Zemi.....	28
21.	Duševní substance a její postupné osvobození z hmoty.....	29
22.	Složení lidské duše.....	30
23.	O úpadku čisté nauky.....	31
24.	Návrh setníkův na odhalení falešných proroků.....	32
	NOTABENE (UPOZORNĚNÍ) PRO NYNĚJŠÍ DOBU	
25.	Duchovní poměry přítomnosti (11.srpna 1862). . . .	33
26.	O falešném proroctví přítomnosti.....	34
27.	Nemožnost náboženských válek.....	36
28.	Budoucnost obřadnosti církve.....	37
29.	Budoucnost států Evropy o Ameriky.....	38
30.	Řád vývoje.....	39
	PÁN V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI	
	(pokračování)	
31.	Pochybnosti stoupenců Páně.....	40
32.	Modlitbo Páně.....	41
	PÁN V HORSKÉM MĚSTĚ PELLA	
33.	Pán u hospodského v Pelle.....	42
34.	Pán ve škole v Pelle.....	43
35.	Večeře v hospodě.....	44
36.	Pán a římský setník.....	46
37.	Uzdravená Veronika děkuje Pánu.....	46
38.	Pán napomíná rabína.....	47
39.	Obyvatelé Pelly jsou poučováni učedníky a Pánem.....	48
40.	Pán pozoruje se setníkem na pahorku nastávající jitro. . . .	49
41.	Učedníci hledají Pána.....	50
42.	Setník utěšuje učedníky.....	51
43.	Snídaně Veroniky.....	53
44.	Velký význam nauky Páně proti Jeho skutkům.....	53
45.	Námítky sluhovy.....	54
46.	Význam pravdy.....	55
47.	Otázka setníka Pellagia o posedlosti.....	56
48.	Dva posedlí přivedení k Pánu.....	57

49. Pellagius uzdravuje jednoho posedlého.	57
50. Pán vymítá sedmnáct duchů z posedlého.	59
51. Podstata pěti nejprve vymítaných duchů.	59
52. Příhody sedmnácti duchů.	60
53. Napomenutí Páně vůdci vymítaných duchů.	61
54. Nebezpečí při požívání nečistých pokrmů.	62

PÁN V ABILE

55. Cesto do Abily.....	63
56. Pán v příbytku deseti židovských rodin.....	64
57. Svědectví stařešiny o Pánu.....	65
58. Podobensství obnovení zříceného hradu.	66
59. Hrad Melchisedekův.....	67
60. Z doby krále salemského.	68
61. Večeře ve staré jídelně.....	68
62. Hluk před židovským domem.	69
63. Pravé svěcení soboty.....	70
64. Otázka týkající se poučování poverčivých pohanů.	71
65. O metodě poučování.	71
66. Starosta Abily.	72
67. Setník poučuje starostu o Pánovi.	73
68. Láska a trpělivost, dvě hlavní ctnosti člověka.	74
69. Oběd a loučení Páně.	75

PÁN V GOLANU

70. Příchod do Golanu.	76
71. Pán uzdravuje nemocnou ženu a obě dcery hospodského..	77
72. Hospodský a jeho žena žasnou nad zázračnou mocí Páně.	78
73. Podstata Království Božího.	79
74. Poučení hospodského a setníka.	79
75. Oznámení blízké bouře.	80
76. Bouřlivá noc.	81
77. Venku po bouři.....	92
78. Řeč setníkova o pravém hledání Boha.....	83
79. Dobré úmysly susedovy.	85
80. Zlé následky bouře a zemětřesení.....	85
81. Řeč susedů o moci Galilejce.	87
82. Návrat do hospody.	88
83. Otázka setníkova o jeho chování ke kněžím.	89
84. Význam lásky.....	90
85. Pohanští kněží obhajují své chování za bouřlivé noci.....	91
86. Setník poučuje kněze o nicotnosti modloslužby.	92
87. Kněží jsou dotazováni svými kolegy.....	93
88. Rozhodnutí kněží.	94
89. Dík kněží.	95
90. O chování pravých učedníků Páně.	96

PÁN V AFEKU

91. Odchod do Afeku.	98
92. U římského hospodského v Afeku.....	98
93. Myšlenky hospodského o Pánu.....	100
94. Pán uzdravuje nemocné v hospodě.	101
95. Pán vypravuje o postupném vzdělávání kněze.....	101
96. Poučení Páně o úpadku lidstva.	102
97. Správné hledání Boha.....	103
98. Pán znázorňuje správné hledání Boha.	104
99. Kněz chce ospravedlnit svůj světský život.....	105
100. Dřívější zjevení Páně, která se dostala knězi.	106
101. Úvahy setníka o přírodních krásách.	107

102. Prosba a slib kněží.....	108
103. Vhodný zázrak pro obrácené kněze.....	109
104. Řeč učedníka Ondřeje o skutcích a slovech Páně.....	110
105. Zázračná snídaně.....	112
106. Odstranění pohanství.....	112
107. O lásce k bližnímu.....	114
108. Zaslíbení a napomínání Páně.....	115
109. Všemohoucnost Páně a její omezení.....	116
110. Otázka setníkova o pekle.....	117
111. Účel zničení vnější formy.....	118
112. Účel nemocí.....	119
113. Obtíže obrácení zbloudilých duší na onom světě.....	120
114. Bezúčelná výchova tyrana.....	120
115. Zaslíbení Páně o posledním čase.....	121
116. Duchovní okolí Páně.....	122
117. Občané Afeku obdivují zúrodněnou krajinu.....	123
118. Odchod Páně z Afeku.....	124
PÁN NA CESTĚ DO BETSAIDY	
119. Setkání s karavanou z Damašku.....	125
120. Slova Páně ke karavaně.....	126
121. Zastávka Páně v hospodě u Betsaidy.....	127
122. Pán odhaluje hospodskému příčinu nevracení se jeho synů.....	128
123. Víra a důvěra hospodského.....	129
124. Otázka Pána týkající se Mesiáše.....	130
125. Svědectví Páně o sobě.....	130
126. Rybí hostina.....	131
127. Duchovní všudypřítomnost Páně a vedení Jeho milosti.....	132
128. O šíření nauky Páně a o požehnání.....	133
129. Pán vysvětluje vesmír za účelem potírání pověry.....	135
130. O astrologii a jiných omylech.....	135
131. Nutnost opatrnosti při učení.....	136
132. Požehnaná krajina.....	138
133. Druhé vyslání učedníků Páně.....	139
134. Organizace učedníků Páně.....	140
135. Rybník hospodského.....	140
136. Hospodský poučuje hosty o přeměně kraje.....	141
137. Poznání hostů.....	142
138. Vyznání staršího.....	143
139. Otázka o bližním.....	144
140. Podobenství o statkáři.....	145
141. Předpověď Páně o Jeho smrti a o Jeho vzkříšení.....	146
PÁN VE DVOU DALŠÍCH MĚSTECH	
142. Na další cestě.....	147
143. Pán v chudé hospodě čedičového města.....	147
144. Zázrak s rybami.....	149
145. Hospodská o její služebníci.....	150
146. O lásce k jinověrcům.....	151
147. Dopusštění neblahých stavů a úpadku mezi lidmi.....	152
148. Příčiny nemoci syna hospodského.....	153
149. Dva cizinci z Ninive.....	154
150. Náboženské poměry v otčině obou cizinců.....	155
151. O soudech Božích o Jejich účincích.....	156
152. Účinek šíření evangelia. O návratu Páně.....	156
153. Otázka probouzení věřícího soudném dni.....	157
154. Pán odůvodňuje svou milost.....	158
155. Pojem věčnosti.....	159

156. O posledním soudu.....	160
157. Pán dává Janovi o Matoušovi pokyny k jejich záznamům.	161
158. Dějiny čedičového město o jeho okolí.	162
159. O podstatě Slunce.....	163
160. Předpověď Páně o přijetí cizinců u jejich krále.	164
161. Šíření nauky Páně v Babyloně.....	165
162. Pán žehná pusté krajině loupeživých pastýřů	166
<u>PÁN VE MĚSTĚ U HORY NEBO.</u>	
163. Pán a farizeové před městskou branou.....	167
164. Zázrak s vínem v římské hospodě.....	169
165. Rozmluva o zázraku s vínem.....	170
166. Osvobození a obrácení farizeů střežených lvy před městskou branou.	171
167. Předpověď Páně Barnabášovi.....	173
168. Vyznání víry vrchního městského soudce.....	173
169. Materialistická kritika vrchního městského soudce o vývoji člověka	175
170. Několik otázek Páně vrchnímu městskému soudci k přemýšlení.	176
171. O působení sil.....	177
172. Styk se záhrobními bytostmi. Vnitřní duchovní zrak.....	178
173. Zjev duchů.....	179
174. Zážitky v záhrobí.....	180
175. Vedení na onom světě.....	181
176. Otázka po pekle o jeho duchách.....	182
177. Modly v domě hospodského.....	183
178. No hoře Nebo.....	185
179. Podivný východ Slunce.....	186
180. Zvrhnutí židovské nauky.....	187
181. Zničení domácích bůžků v hospodě.....	188
182. Příčiny tělesných nemocí.....	189
183. Boj v přírodě.....	191
184. Účel boje v přírodě.....	192
185. Příklad na spojování duší zvířecích.....	193
186. Zdánlivá přízeň Páně k pohanům.....	193
187. Láska Páně k národu židovskému.....	194
188. O falešných Kristech, falešných prorocích a falešných zázracích. Pokyny učedníkům o chování.....	195
189. Obtíž úřadu učitelského.....	197
190. Apollonův kněz se vyptává na Pána.....	198
191. Pravé uctívání Boha a bohoslužba.....	200
192. Vznik modlářství.....	201
193. Vznik uctívání Apollona.....	202
194. Napomenutí Páně k lásce a trpělivosti v poslání pro Jeho nauku..	202
195. Všudypřítomnost a všemohoucnost Páně. O podstatě duše a vidění.	203
196. Obraz o duchovním vývoji člověka.....	205
197. O vystupování a sestupování andělů.....	206
198. Zjevování andělů.....	207
199. O působení andělů.....	208
200. Ukázka moci Rafaelovy.....	209
201. Změněná krajina u hory Nebo.....	210
202. Důkaz Rafaelův o jeho rychlosti.....	211
203. Svítící kámen ze Slunce.....	212
204. Rafaelova zázračná zvířata.....	213
205. Udivení sluhové chytají a krotí slony.....	215
206. Důvod blaženosti dokonalých duchů.....	216
207. O nepochopitelnosti stvoření.....	217
208. Zázračné nasycení v hospodě.....	218
209. Postup při výživě lidského těla.....	219

210. Nejdůležitější pokrmy pro člověka.....	220
211. Pán jako všemohoucí stvořitel.....	221
212. Petrovo přiznání a prosba o vysvětlení podobenství o rozsévači.	222
213. O kázání evangelia veškerému stvoření.	223
214. Obrazy o vylupování očí, utínání rukou a požívání těla a pití krve Páně.....	224
215. Správné používání přikázání lásky k bližnímu.....	225
216. O nevěrném hospodáři.	227
217. Vysvětlení podobenství o nespravedlivém hospodáři.....	228
218. Podobenství o plevelu mezi pšenicí.	229
219. Znak falešného proroka.....	229
220. O zázračné činnosti.	230
221. O obrácení zázraky.....	232
222. Nuceně zralé a úplně zralé duše.....	232
223. Jidáš Iškariotský.	234
224. Výstraha Páně před leností.....	235
225. O šetrnosti.. .	235
226. Ranní pozdrav jeřábů.....	236
227. Příjem vody ptáků	237
228. O létání lidí. .	238

PÁN V ÚDOLÍ JORDÁNU

229. Pán se Svými v Údolí Jordánu.....	239
230. Nezpůsobný hospodský.....	240
231. Pán oznamuje hospodskému karavanu.	241
232. Úsudek hospodského o Židech.	242
233. Další úsudky hospodského o Židech.....	243
234. Pán svědčí o Sobě a o Svém poslání.....	244
235. Vznik Mrtvého moře.....	246
236. Vznik Kaspického Jezera.....	247
237. Hospodský se táže na důvod zničení Babylonu a Ninive...	247
238. Duchovní mor lenosti.	249
239. Kritika mojžíšských jídelních předpisů.....	250
240. Pokyny pro výživu. Nedostatky zákonů proroků.	251
241. Nedokonalost lidského vědění.	251
242. Římská snášenlivost.....	252
243. Špatné úmysly farizeů.....	253
244. Hospodský kritizuje židovské kněžstvo.	254

* * *

NÁZEV DÍLA : VELKÉ EVANGELIUM JANOVO * DESÁTÝ DÍL
AUTOR : JAKOB LORBER
PŘEKLADATEL : PROF. ING. VINCENC KROUŽIL * BRNO
VYDAVATEL : NAKLADATELSTVÍ * T R I G O N * PRAHA
VLADISLAV ZADROBÍLEK
UMĚLECKÁ 2. – 170 00 PRAHA
PŘIPRAVUJE : KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA BRNO
ZASTOUPENÍ: ING: ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ
BOH.MARTINŮ 5. – 60200 BRNO
ROK VYDÁNÍ : 07 - 1998
PŮVODNÍ NÁZEV: JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM – 10. TEIL
PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ
AUTORSKÁ PRÁVA: LORBER VERLAG – ING. FRIEDRICH ZLUHAN
74321 Bietigheim – Bissingen * BRD
HINDENBURGSTRASSE 3 – 5.
TISK A
KNIŽNÍ VÝROBA: * C E N T A * SPOL. S R.O.
ODŠTĚPNÝ ZÁVOD BRNO
VÍDEŇSKÁ 113. – 639 00 BRNO

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit